

THUYẾT ANH HÙNG THÙY THỊ ANH HÙNG

HỆ
LIỆT

Kinh
Diễm
Nhất
Chương

溫瑞安

Ôn
Thụy
An

驚艷一槍

vh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

- Chương 1: Mệnh Lệnh Triều Đình Thay Đổi Bảy Lần
- Chương 2: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 1)
- Chương 3: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 2)
- Chương 4: Năng Chiêu, Cầu Tàu, Bóng Người, Sóng Lớn
- Chương 5: Bối Cục
- Chương 6: Hòa Cục
- Chương 7: Loạn Cục
- Chương 8: Phạn Cục (Bữa Cơm)
- Chương 9: Nhập Cục
- Chương 10: Nguy Cục
- Chương 11: Sát Cục
- Chương 12: Tình Cục
- Chương 13: Phá Cục
- Chương 14: Cương Cục (Cục Diện Bể Tắc)
- Chương 15: Mê Cục
- Chương 16: Lưỡng Cục (Hai Cục Diện)
- Chương 17: Tử Cục
- Chương 18: Khí Cục (Bản Lĩnh)
- Chương 19: Giảo Cục (Khuấy Đảo Cục Diện)
- Chương 20: Biến Cục
- Chương 21: Kỳ Cục (Ván Cờ)
- Chương 22: Muộn Cục (Cục Diện Im Lìm)
- Chương 23: Khí Cục (Trận Thế)
- Chương 24: Kỳ Cục (Bất Ngờ)
- Chương 25: Sinh Cục (Đường Sống)
- Chương 26: Diệu Cục
- Chương 27: Cách Cục (Thế Thống)
- Chương 28: Xuất Cục
- Chương 29: Đại Cục
- Chương 30: Chiến Cục
- Chương 31: Bại Cục
- Chương 32: Thắng Cục
- Chương 33: Vong Cục
- Chương 34: Định Cục
- Chương 35: Thâm Cục
- Chương 36: Dực Cục
- Chương 37: Phiến Cục (Mưu Kế)
- Chương 38: Tổng Cục
- Chương 39: Phân Cục
- Chương 40: Thời Cục
- Chương 41: Khốn Cục
- Chương 42: Cảnh Cục
- Chương 43: Kết Cục

Chương 44: Tiêu Cục
Chương 45: Bưu Cục
Chương 46: Đương Cục (Trong Cục)
Chương 47: Chung Cục
Chương 48: Cục
Chương 49: Phản Kích
Chương 50: Mãnh Kích (Công Kích Mãnh Liệt)
Chương 51: Phục Kích
Chương 52: Thử Kích (Đánh Lén)
Chương 53: Trọng Kích
Chương 54: Tiết Kích (Chặn Đánh)
Chương 55: Xung Kích
Chương 56: Công Kích
Chương 57: Đả Kích
Chương 58: Giao Kích
Chương 59: Thử Kích (Đâm Tới)
Chương 60: Xạ Kích (Bắn Tới)
Chương 61: Vi Kích (Vây Đánh)
Chương 62: Hồ Kích (Giao Chiến)
Chương 63: Phục Kích
Chương 64: Truy Kích
Chương 65: Du Kích
Chương 66: Xung Kích
Chương 67: Chàng Kích (Va Chạm)
Chương 68: Hoàn Kích (Đánh Trả)
Chương 69: Tương Kích (Giao Đấu)
Chương 70: Tập Kích
Chương 71: Nhất Kích
Chương 72: Đối Kích
Chương 73: Khế Cơ (Bước Ngoặt)
Chương 74: Thiên Cơ
Chương 75: Thời Cơ
Chương 76: Thần Cơ
Chương 77: Phi Cơ (Cơ Hội Bay Tới)
Chương 78: Tâm Cơ
Chương 79: Sát Cơ
Chương 80: Nguy Cơ
Chương 81: Chuyển Cơ (Cơ Hội Xoay Chuyển)
Chương 82: Hữu Cơ (Có Cơ Hội)
Chương 83: Thừa Cơ
Chương 84: Sinh Cơ
Chương 85: Sát Cơ (Nhân Cơ Hội)
Chương 86: Động Cơ

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mệnh Lệnh Triều Đình Thay Đổi Bảy Lần

Thái Kinh hạ lệnh, muốn Vương Tiểu Thạch ám sát Gia Cát tiên sinh.

Lý do của hã là: Gia Cát không chết, quốc gia sẽ không có ngày bình yên.

Ẩn ý phía sau là: hã không chết, người chết.

Nếu như Vương Tiểu Thạch không giết được Gia Cát tiên sinh, Thái Kinh sẽ sử dụng quyền sinh sát của hã, nhổ tận gốc rễ Kim Phong Tế Vũ lâu trong kinh thành.

Vương Tiểu Thạch từng có ơn tri ngộ với lâu chủ Tô Mộng Châm của Kim Phong Tế Vũ lâu, hơn nữa còn có nghĩa kết bái với hai vị lâu chủ và phó lâu chủ, Kim Phong Tế Vũ lâu đã thành ngôi nhà đầu tiên sau khi hã đến kinh thành.

Xem ra, vì nước vì dân, về tình về nghĩa, hã đều phải giết Gia Cát.

Vương Tiểu Thạch không thể lựa chọn, hã chỉ có cách ám sát Gia Cát.

"Trong ba ngày phải giết chết Gia Cát, nếu không thì cứ đưa đầu tới gặp."

Bây giờ đã qua hai ngày, chỉ còn lại một ngày.

Muốn ăn cơm thì phải nấu cơm.

Muốn có học thức thì phải đi học.

Muốn giết Gia Cát, trước tiên phải đến gần Gia Cát.

Làm sao để đến gần Gia Cát?

Chuyện này dường như cũng không khó.

Thái Kinh và Phó Tông Thư sở dĩ chọn Vương Tiểu Thạch thi hành nhiệm vụ ám sát Gia Cát tiên sinh, ngoại trừ võ công của Vương Tiểu Thạch cao cường, cư xử ít bị chú ý, không hề qua lại với quan phủ triều đình, còn có hai nguyên nhân quan trọng khác. Thứ nhất là hãn thông minh nhạy bén, lại giỏi về thư họa chữa bệnh, vốn hợp với sở thích của Gia Cát tiên sinh. Thứ hai hãn vốn là học trò của Thiên Y Cư Sĩ, mà Thiên Y Cư Sĩ lại là nhị sư huynh của Gia Cát tiên sinh. Chỉ dựa vào mối quan hệ này, Vương Tiểu Thạch đương nhiên là nhân tuyển thích hợp nhất để ám sát Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì hãn có cả trăm lý do để tiếp cận Gia Cát tiên sinh, hơn nữa nhất định có thể đến gần đối phương.

Vấn đề chỉ là hãn có giết được Gia Cát tiên sinh hay không.

Vấn đề này Vương Tiểu Thạch không trả lời được, ít nhất hiện giờ còn không thể.

Có rất nhiều vấn đề, hiện tại còn chưa có đáp án, nhưng chỉ cần qua một đoạn thời gian, đáp án sẽ tự nhiên xuất hiện.

Thời gian rõ ràng có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Bản thân thời gian mới là vấn đề lớn nhất, cho nên không có chuyện gì mà thời gian không thể giải quyết được.

Vì vậy Vương Tiểu Thạch đang đợi, đợi thời gian đưa ra đáp án cho vấn

đề này.

Đợi mệnh lệnh, mệnh lệnh giết chết Gia Cát.

Mệnh lệnh sao còn chưa đến?

Đã đến rồi.

Mệnh lệnh là do thân tín bên cạnh Long Bát thái gia truyền đến.

Bên cạnh Long Bát có tám tên võ quan "phía sau có hoa sáng, phía trước có chim ưng", đều là người không thể xem thường, nhưng trong lần hành động này bọn họ chỉ là người truyền tin.

Mệnh lệnh vội vàng đưa tới trong đêm:

"Vào giờ Mão sáng hôm nay (từ 5 giờ đến 7 giờ) Gia Cát tiên sinh sẽ đến phủ Thần Hầu đánh cờ với Thất Tình đại sư, đây là thời cơ tốt nhất để giết y."

Vương Tiểu Thạch vội lệnh hành động.

Hắn sửa sang lại y phục và đao kiếm, đang định xuất phát, bỗng nhiên lại nhận được mệnh lệnh:

"Có thay đổi, Gia Cát sẽ đi đến cung Thanh Ngưu. Giờ Hợi tối nay (từ 21 giờ đến 23 giờ) hãy lên vào cung Thanh Ngưu hành thích y."

Vương Tiểu Thạch ngáp một cái, lại nằm xuống ngủ, thư giãn tinh thần để ban đêm đi hành thích.

Nhưng hắn còn chưa kịp ngủ, mệnh lệnh lại tới:

"Chuyện ám sát Gia Cát, mục tiêu đã sinh cảnh giác, chuyện hành thích hoàn toàn hủy bỏ."

Vương Tiểu Thạch nhìn thấy mệnh lệnh này lại không ngủ nữa.

Hắn đang đợi.

Quả nhiên vào đầu giờ Sửu (từ 1 đến 3 giờ), mệnh lệnh mới lại tới:

"Gia Cát tiên sinh vì điều tra trọng án, vào giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ) sẽ cùng với hai đệ tử Lãnh Huyết và Truy Mệnh xuất hiện tại lầu Tam Hợp."

Ngay sau đó tin tức lại thay đổi:

"Trước khi đến lầu Tam Hợp, Gia Cát sẽ đi qua hẻm Ngõa Tử, đó là địa điểm tốt nhất để ám sát."

Vương Tiểu Thạch bắt đầu lắc lư hai chân, xoa nắn mười ngón tay.

Lúc này trời đang rét đậm.

Người bên cạnh nhìn thấy, có lẽ chỉ cho rằng hắn cảm thấy lạnh, chứ không phải khẩn trương.

Có phải hắn cảm thấy khẩn trương hay không?

Mệnh lệnh đưa đến lần sau gấp hơn lần trước, quả thật rất khẩn trương:

"Gia Cát tiên sinh trúng gió bị bệnh, người đến xem bệnh là Thụ đại phu. Hãy đi trước giết chết Thụ đại phu, sau đó giả trang thành ngự y, vào giờ Thân (từ 15 giờ đến 17 giờ) hành thích Gia Cát."

Vương Tiểu Thạch nhìn mệnh lệnh hiện giờ, lẩm bẫm:

- Cũng thật đúng lúc.

Tiếp đó lại thêm một mật lệnh được đưa đến, trên phong thư ghi rõ là

"mật lệnh cuối cùng":

"Phó tướng gia mời tiệc Gia Cát, đầu giờ Dậu (từ 17 giờ đến 19 giờ) sẽ gặp mặt tại lầu Khổng Tước. Tướng gia đập chén làm hiệu, lập tức ra tay."

Sau đó không còn bất cứ mệnh lệnh nào nữa.

Vì muốn truyền tin, Long Thành Bát Phi Tướng của Long Bát thái gia cũng xuất động đến bảy người.

Vương Tiểu Thạch gập ngón tay tính toán, trong hai canh giờ từ đầu giờ Tý đến cuối giờ Sửu (hai canh giờ từ 11 giờ đêm đến 3 giờ sáng), tổng cộng đã nhận được bảy mệnh lệnh.

Địa điểm, thời gian và phương thức ám sát cũng liên tục thay đổi bảy lần.

Cho dù thay đổi như thế nào, chỉ có một điểm không thay đổi.

Người vẫn phải giết.

Gia Cát nhất định phải chết.

Vấn đề chỉ là Vương Tiểu Thạch có giết được y hay không.

Giết được cũng phải giết, không giết được cũng phải giết.

Hắn không giết Gia Cát, Thái sư Thái Kinh và Thừa tướng Phó Tông Thư sẽ đối phó với Kim Phong Tế Vũ lâu, sẽ ép giang hồ hảo hán trong thành không còn chỗ dung thân, sẽ khiến cho đám người Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán, Ôn Nhu đều phải vào nhà giam, hơn nữa dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho mình.

Về tình về lý, vì người vì mình, hắn đều phải giết chết Gia Cát.

Ước hẹn tình nhân phải ở trước hoa dưới trăng, dù là lúc trăng vừa mới nhú, hay là nửa đêm không tiếng thì thầm, đều phải xem tình cảm và tâm trạng.

Giết người thì sao?

Vào giờ Dậu.

Không có lúc nào ưu nhã hơn lúc này. Mọi người đã làm việc cả ngày, lê thân thể mệt mỏi trở về nhà. Nơi nơi bốc lên khói bếp, người người ngồi quanh bàn dùng bữa tối, bọn trẻ nô đùa trước cửa, vồ bắt những con đom đóm bay lượn chung quanh, bầu trời trải đầy những ngôi sao lấp lánh, ánh nến sáng lên từng nhà. Ấm áp vô cùng, vô cùng ấm áp.

Không có lúc nào ưu thương hơn lúc này. Nhìn đêm tối xua tan hoàng hôn, nghe mặt đất chìm vào yên lặng. Không có ánh mặt trời hoà tan, gió tuyết đông cứng ánh nến trong cửa sổ. Sau một ngày làm việc, sự mệt mỏi che lấp đi hi vọng của ngày mai. U ám vô cùng, vô cùng u ám.

Đây là một thời tiết rất mỹ lệ thể lương.

Lúc này trong gió rét cắt da, Vương Tiểu Thạch đi đến lầu Không Tước.

Hắn phải giết người, phải giết Gia Cát.

Một ngọn đèn lồng sáng lên nơi căn phòng số bốn trên tầng ba của lầu Không Tước.

Trên đèn lồng có một chữ "Phó" màu đỏ.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn, lập tức lên lầu.

Lúc này trên lầu Không Tước có rất nhiều khách, đều là thực khách.

Cả nhà lớn nhỏ tới ăn tối, dăm ba bạn tốt ngồi lai rai, khách giang hồ, những người làm việc cả ngày, những người chán nản với cuộc sống hiện tại, những người đặc ý vì làm quan phát tài, tất cả đều ở nơi này. Mỗi người ngồi một bàn hoặc chiếm một chỗ, ăn uống tán gẫu, cười nói say sưa.

Người rất nhiều, gần như là chật khách.

Thịnh vượng phát đạt như vậy, làm sao có thể liên tưởng đến vạn dân đau khổ, biên cương cấp báo?

Vương Tiểu Thạch vừa lên lầu, nhìn thấy một thầy tướng trong tay cầm một cái lồng chim, liền hỏi:

- Ngài uống trà gì vậy?

Thầy tướng không hề nghĩ ngợi, liền đáp:

- Kiểm Tra.

Vương Tiểu Thạch lập tức đi lên lầu hai.

Bởi vì đó là một câu ám hiệu.

Vương Tiểu Thạch hỏi "mục tiêu có ở trên hay không", đối phương trả lời là "có".

Cho nên hẳn liền đi lên.

Vừa lên lầu hai, hẳn liền hỏi tên phục vụ đang liên tục hắt hơi:

- Núi có cây tốt thì có nước tốt, một quán rượu tốt phải dùng cách gì mới có thể giữ được khách hàng lâu dài?

Phục vụ đáp:

- Đặc sản nổi tiếng.

Vương Tiểu Thạch nghe xong liền đi lên lầu ba.

Bởi vì đó cũng là một câu ám hiệu.

Vương Tiểu Thạch hỏi "tất cả hành động đều như bình thường sao", đối phương đáp "như thường."

Thế là hần lên lầu ba, đi đến phòng số bốn.

Trước phòng có hai người đang đứng, eo quần roi dây, lưng đeo roi vàng, ánh mắt dữ tợn, trông giống như hai thần giữ cửa, vừa nhìn đã biết là cố tình làm ra dáng vẻ như vậy. Không biết vì sao, Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy một người trong đó có vẻ quen mắt.

Lầu ba đều là phòng lớn dành cho khách quý, tuy đầy khách nhưng bọn họ đều ở trong phòng, trái lại cảm thấy rất yên tĩnh.

Vương Tiểu Thạch vừa bước lên lầu, hai người kia hoàn toàn không động, không nhìn, không quay đầu sang, nhưng Vương Tiểu Thạch lại cảm giác được bọn họ đã lưu ý đến mình.

Hần không hề do dự đi thẳng đến phòng số ba.

Sau đó đi qua phòng số ba, thẳng đến phòng số bốn.

Hần chậm rãi đi qua trước mặt hai người kia, tiến vào phòng số năm.

Vương Tiểu Thạch vén rèm lên, xông vào trong sự kinh ngạc của những người trong phòng. Hần không chờ Phó Tông Thư đập chén làm hiệu, lập tức tung một cước đá vỡ tường gỗ ngăn cách hai phòng. Tường đổ bần lặt, hần nhìn thấy trong phòng số bốn có hai người nhảy ra khỏi bàn.

Một người trong đó có khuôn mặt chữ quốc (国), năm chòm râu dài như sắt, không giện mà uy, kinh ngạc nhưng lại trấn định, chính là Phó Tông Thư.

Người còn lại mắt sâu mày rậm, khuôn mặt ửng đỏ, hoảng hốt nhảy lên.

Ngoài ra còn có mấy người khác, nhưng Vương Tiểu Thạch chỉ nhìn thấy hai người này.

Hắn xông đến.

Người nọ hét lớn một tiếng:

- Bắt lại!

Có ba người lao đến gần Vương Tiểu Thạch, một người khác thì chặn ở phía trước người kia.

Trong ba người lao đến gần Vương Tiểu Thạch, một người thi triển Cầm Nã Thủ muốn phong tỏa thế công của hắn, một người giơ lá chắn lên muốn ngăn cản ánh đao của hắn, còn một người dùng Tảo Đường Thoái đột ngột công kích vào thân dưới của hắn.

Thế công của ba người này, Vương Tiểu Thạch cũng không phải là không ứng phó được.

Nhưng nếu ứng phó với ba người này, thế công của hắn sẽ phải chậm đi.

Hắn không muốn chậm, cũng không thể chậm.

Hắn phát ra đao và kiếm.

Tay không phát ra Cách Không Tương Tư Đao, Lăng Không Tiêu Hồn Kiếm.

Trong ba người kia lập tức có hai người ngã xuống.

Nhưng phần lưng Vương Tiểu Thạch cũng bị trúng chiêu.

Máu của hắn tràn lên cổ họng, nhưng còn chưa đến bên mép, hắn đã xông đến trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Tên thị vệ phía trước Gia Cát tiên sinh lập tức xuất đao.

Vừa xuất đao, đao liền chia thành bảy đoạn.

Bảy đoạn đao phân làm bảy hướng bắn về phía Vương Tiểu Thạch.

Hóa ra đó không phải là đao, mà là ám khí.

Vương Tiểu Thạch rút đao.

Ánh đao rực rỡ bùng lên, như sao băng lướt qua bầu trời.

Bảy đoạn đao lại từ bảy hướng bắn ra.

Có người kêu rên, có người gào thét, có người ngã xuống trong ánh máu.

Trong ba người vừa rồi lao đến còn sót lại một người, cùng với tên cao thủ bảo vệ trước mặt Gia Cát tiên sinh, một trước một sau giáp công Vương Tiểu Thạch.

Lúc này Gia Cát tiên sinh đã lui đến trước cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống. Nếu ra ngoài đường cái, muốn giết y sẽ khó hơn lên trời.

Hai tay áo của Vương Tiểu Thạch chột cuộn lại, đẩy văng hai tên địch thủ một trước một sau bay về phía Gia Cát tiên sinh.

Nếu như Gia Cát tiên sinh nhảy xuống lúc này, nhất định sẽ bị hai người

kia đụng phải, với thể bay mạnh như vậy e rằng không chết cũng sẽ trọng thương.

Gia Cát tiên sinh chọt giống như một con cá lội, tránh qua cửa sổ, dán lưng vào tường. Hai tên cao thủ kia không kịp kêu lên tiếng nào, từ cửa sổ rơi xuống giữa đường phố.

Thân hình Vương Tiểu Thạch nhoáng lên, đã đến trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng giết chết Gia Cát.

Ngay lúc này, ngực hắn lại trúng phải một đòn.

Hắn kêu lên một tiếng, một đao giống như vô tình, mạnh như sét đánh chém thẳng vào Gia Cát tiên sinh.

Ánh đao như thù hận mệnh mang, như giấc mộng mơ màng, lại giống như nước mắt trên năm tháng.

Gia Cát tiên sinh chọt hét lên.

Y chỉ giơ tay nhắc chân, một đao của Vương Tiểu Thạch với sức mạnh dường như không thể kháng cự, lúc này đột nhiên khựng lại.

Một đao kia mặc dù không chém xuống, nhưng đao thế vẫn đánh vào Gia Cát tiên sinh.

Gia Cát tiên sinh hét lớn một tiếng, vách tường sau người sụp đổ, lập tức lui vào trong phòng số ba.

Lúc này hai tên cao thủ bị Vương Tiểu Thạch đẩy ra ngoài cửa sổ mới rơi xuống đất. Bên ngoài đường phố liền vang lên tiếng kính hô.

Vương Tiểu Thạch đuổi theo vào phòng số ba.

Trong phòng số ba ly chén vỡ tan, có người kêu lớn, có người té ngã.

Vương Tiểu Thạch không nhìn thấy gì cả.

Hắn không nhìn thấy những người khác, không nhìn thấy ly, không nhìn thấy chén, không nhìn thấy rượu, không nhìn thấy bàn, không nhìn thấy ghế, thậm chí ngay cả tường cũng không nhìn thấy.

Hắn chỉ nhìn thấy một người.

Gia Cát tiên sinh.

Hắn phải giết đối phương, không giết không được.

Hắn rút kiếm ra.

Trong thời gian hắn rút kiếm, phía trước lao đến, phía sau đuổi đến, có ít nhất bảy người từ các hướng tấn công vào hắn.

Công kích liều mạng.

Nhưng khi hắn rút kiếm ra, bảy người kia đều đã ngã xuống, chỉ còn lại một ánh kiếm.

Ánh kiếm ba phần rục rở, ba phần tiêu sái, ba phần thương cảm và một phần không gì sánh được.

Ý cảnh của một kiếm đó không thể dùng lời nói, dùng tranh vẽ hay dùng chữ viết để hình dung. Không chỉ là nhanh, không chỉ là đặc sắc, không chỉ là tuyệt diệu, cũng không chỉ là ưu mỹ.

Mà là một loại kiếm pháp chỉ có ở trên trời, không có ở thế gian.

Một kiếm này đâm về phía Gia Cát tiên sinh.

Thế kiếm đã không thể vãn hồi.

Nếu như phía trước là mặt trời, hãn sẽ đâm vào mặt trời; nếu như phía trước là cái chết, hãn sẽ đâm vào cái chết; nếu như phía trước là chính hãn, hãn sẽ đâm vào mình.

Gia Cát tiên sinh chỉ làm một chuyện.

Y đột nhiên chia ra.

Một người đang yên lành, không thể nào đột nhiên "chia" ra.

Đầu và tứ chi của y bỗng giống như hoàn toàn chia năm xẻ bảy, sau đó lại lập tức dính vào.

Nhưng trong khoảnh khắc chia ra đó, Gia Cát đã phá giải một kiếm không gì sánh được của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đã từng nhìn thấy loại chiêu thức kỳ lạ này.

Khi quyết chiến trong tổng đường của Lục Phân Bán đường, Binh Giải thần công của Hậu Hội Hữu Kỳ cũng có thể gập tứ chi của mình theo bốn góc độ trái phải trước sau, giống như chọt "đứt" hoặc "dài" ra, góc độ công kích có thể nói là vô cùng kỳ dị.

Hiện giờ Gia Cát cũng thi triển một chiêu này.

Khóe miệng Vương Tiểu Thạch trào máu tươi.

Thương thế vừa rồi đến bây giờ mới chảy tới bên mép.

Gia Cát tiên sinh dùng một chiêu phá giải thế công, cũng không ham

chiến, lập tức lui về phía sau.

Chiếc bàn lớn phía sau cùng với rượu và thức ăn trên bàn đều bị đụng ngã.

Có ít nhất mười một người, kể cả hai thần giữ cửa vừa rồi bảo vệ ở bên ngoài cũng lao về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không lùi.

Từ khi xông vào giữa tiệc đến giờ, hãn chưa hề lùi nửa bước.

Hãn xuất ra cả đao và kiếm.

Gia Cát tiên sinh nhảy lên như một con hạc trắng, bắn ra như một con chim cắt, lại nhẹ nhàng như một con chuồn chuồn. Hai thần giữ cửa kia vung roi vàng và roi dây, đồng thời đánh về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không tránh.

Roi dây đánh vào mặt.

Trên mặt hãn lập tức có thêm một vết máu.

Roi vàng đánh vào vai.

Vương Tiểu Thạch kêu lên phun ra một búng máu.

Nhưng ba hòn đá trên tay hãn đã bắn ra.

Hai đầu gối của Gia Cát tiên sinh mỗi bên trúng phải một hòn, trên trán lại trúng một hòn khác, đôi chân mềm nhũn, lập tức ngã về phía trước. Vương Tiểu Thạch bổ kiếm vung đao, muốn chặt cái đầu của Gia Cát tiên sinh xuống.

Chợt nghe có người hét lên một tiếng như sấm:

- Dừng tay!

Một tiếng "keng" vang lên, ánh lửa bắn ra tung tóe. Một người tiện tay chụp lấy thanh Trảm Mã đao, ngăn cản đao và kiếm của Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch đưa mắt nhìn, trông thấy người nọ khí thế đường đường, thần uy lẫm liệt, long lanh có thần, uy vũ hào hùng, chính là đương kim Thừa tướng Phó Tông Thư.

Không đúng!

Không phải Phó Tông Thư muốn hấn đi giết chết Gia Cát tiên sinh sao? Sao bây giờ lại là Phó Tông Thư tới cứu Gia Cát tiên sinh?

Hoang đường!

- Không được giết y!

Phó Tông Thư trầm giọng quát lên.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Là chính Thái sư và ngài bảo ta giết y!

- Chúng ta muốn người giết Gia Cát.

Phó Tông Thư nói:

- Y không phải Gia Cát.

Dáng vẻ Vương Tiểu Thạch hoàn toàn hiện lên bốn chữ "dở khóc dở cười".

Hắn nhìn bàn ghế ngỗ ngang, cửa tường sụp đổ, chén đũa bừa bãi, còn có bảy tám cao thủ không biết tên họ nằm la liệt trên đất, vẻ mặt của hắn hoàn toàn nói lên không thể hiểu được lời nói của Phó Tông Thư.

- Ý của các người là sao?

Hắn đành phải hỏi.

Hắn liều mạng bị thương không nhẹ, muốn nhanh chóng giết chết Gia Cát tiên sinh, kết quả Gia Cát tiên sinh trước mắt lại không phải là Gia Cát tiên sinh.

- Nếu không thử người một lần, ai biết người có thật sự muốn giết Gia Cát tiên sinh hay không? Ai biết người có giết được Gia Cát tiên sinh hay không?

Phó Tông Thư nói:

- Ngoại trừ chuyện này cũng không có ý gì khác.

- Có ý!

Vương Tiểu Thạch cười thảm nói:

- Vậy bây giờ ta có tư cách đi giết Gia Cát tiên sinh hay không?

- Có, tuyệt đối có.

Phó Tông Thư đưa Trảm Mã đao trên tay cho một tên thần giữ cửa:

- Chúng ta đã hoàn toàn yên tâm về người, người đã qua cửa rồi.

- Cám ơn.

Vương Tiểu Thạch cười nói:

- Vậy cái người thiếu chút nữa đã chết ở trong tay ta rốt cuộc là ai?

Người này có thể giơ tay nhắc chân phá vỡ Cách Không Tương Tư đao pháp, dùng Binh Giải thần công phá tan Tiêu Hồn kiếm pháp, không ngờ chỉ là một "con rối" trên tay Phó Tông Thư, một "vật hi sinh" chết thay cho Gia Cát tiên sinh.

- Y là Long Bát.

Phó Tông Thư cười:

- Người giang hồ gọi y là Long Bát thái gia.

Gương mặt Long Bát càng đỏ hơn, không ngừng thở dốc, cảm phần nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch. Nếu như ánh mắt có thể giết người, hẳn đã sớm băm Vương Tiểu Thạch thành thịt vụn. Lúc này trên trán hẳn còn chảy máu, đôi chân cũng không cách nào đứng thẳng. Dù sao hòn đá của Vương Tiểu Thạch cũng không dễ chịu, ngay cả Thiết Châm Bản của Long Bát thái gia cũng không chịu nổi.

Long Bát thoát khỏi hiểm cảnh, nghĩ lại vẫn còn sợ. Hắn có địa vị rất cao trên giang hồ, trong triều đình cũng là quan lớn nhất phẩm, hôm nay suýt chút nữa lại bị người ta giết chết, sắc mặt đỏ lên giống như một con cua, giận đến mức đầu lưỡi cũng thắt lại.

- Hắn... là tới giết ta?

Hắn hỏi Phó Tông Thư.

- Đúng.

Phó Tông Thư cười nói:

- Mà cũng không phải.

Tên thần giữ cửa cầm roi vàng tiếp lời Phó Tông Thư:

- Hẳn là tới giết người, nhưng người hẳn muốn giết lại không phải là người.

Một tên thần giữ cửa khác cầm roi dây nói tiếp:

- Thật ra hẳn tới để giết Gia Cát tiên sinh.

Vương Tiểu Thạch nghe người này nói chuyện, không biết vì sao lại cảm thấy có phần quen tai.

Gương mặt đỏ thắm của Long Bát dần dần chuyển thành màu xanh tím:

- Ngài mời ta tới lầu Khổng Tước, chính là muốn người khác tưởng lầm ta là Gia Cát tiên sinh?

Phó Tông Thư càng nói thẳng:

- Ta muốn người tới nơi này để cho người ta ám sát.

Long Bát liền quỳ xuống, nói:

- Cảm tạ tướng gia đã trọng dụng!

Sau đó hẳn lại dập đầu ba cái, cung kính nói:

- Cảm tạ ơn cứu mạng của Thừa tướng đại nhân!

Khuôn mặt như sắt thép của Phó Tông Thư thoáng hiện lên nét cười.

Chỉ một chút mà thôi.

Giống như cười là một loại bố thí, hẳn không muốn bố thí cho nhiều

người, để tránh làm thương tổn đến mình.

- Hai vị này, roi pháp thật lợi hại!

Vương Tiểu Thạch đưa tay chùi vết máu trên má, lại dùng tay xoa xoa vết roi bên sườn:

- Là "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế phải không? "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế ở đâu, sao không cùng đi với các vị?

"Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế cùng với "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế tinh thông Đại Khai Đại Hợp thần công đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, nghe nói ba người này đều là đệ pháp của Nguyên Thập Tam Hạng.

Hai tên thần giữ cửa kia cười.

- Y không phải là Gia Cát tiên sinh.

Phó Tông Thư chỉ vào Long Bát, thông thả nói:

- Cho nên dùng roi đánh roi cũng chưa chắc là Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế.

Vương Tiểu Thạch cũng không hỏi nữa, chỉ nói:

- Vậy ta có thể đi giết Gia Cát không?

Phó Tông Thư quay sang Vương Tiểu Thạch, hai mắt nhìn chăm chú, nói như sắt đá:

- Người dùng lý do gì để tìm Gia Cát tiên sinh?

- Ta là đồ đệ của Thiên Y Cư Sĩ.

Vương Tiêu Thạch đáp:

- Đến kinh thành dĩ nhiên nên đi thăm Tam sư thúc.

- Người đã tới kinh thành không chỉ một ngày, tại sao đến hôm nay mới đi bái kiến tiên sinh?

- Bởi vì ta có khí phách, không muốn tới nương nhờ tiên sinh. Ta muốn lập nên một sự nghiệp trong kinh thành, sau đó mới đi bái kiến Tam sư thúc.

- Vậy bây giờ người đã có sự nghiệp rồi sao?

- Không có. Nhưng mà ta có tin tức muốn mật báo với tiên sinh, Thái sư và Tướng gia có ý muốn mời chào các môn phái trong kinh thành, nếu như không thể thu phục thì sẽ đuổi tận giết tuyệt. Ta muốn Tam sư thúc đề phòng cẩn thận hơn, bởi vì mục tiêu của hành động này rõ ràng là nhằm vào Tam sư thúc và Tứ Đại Danh Bỗ.

- Từ đâu người biết được chuyện cơ mật này?

- Ta là người của Kim Phong Tế Vũ lâu. Lâu chủ Tô Mộng Chấm của Kim Phong Tế Vũ lâu là đại ca kết bái của ta, trong tay y có một tòa Bạch lâu chuyên môn thu thập tư liệu tình báo. Vương lão tam ta dĩ nhiên có thể nhờ đó tìm được đầu mối.

- Tại sao người lại nói cho y biết tin tức này?

- Bởi vì Tô Mộng Chấm dã tâm quá lớn, không cam chịu bị thu nạp chiêu an, nhưng lại không dám công khai phản kháng, cho nên muốn dùng ta thông báo với Gia Cát tiên sinh, nhằm ngăn chặn kế hoạch của Thái sư và Tướng gia.

- Gia Cát tiên sinh võ công cao cường, hơn xa Long Bát, hơn nữa gần đây

thân thể y không tốt, lúc nào cũng có Tứ Đại Danh Bồ hộ vệ bên cạnh, người làm cách nào xuống tay?

- Gia Cát tiên sinh cho rằng ta là sư điệt của y, hơn nữa tới để báo tin, có thể thấy được sự trung tâm. Ta xin nhờ bốn người bên cạnh Thái sư là Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhi, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ dẫn Tứ Đại Danh Bồ đi chỗ khác, sau đó ta sẽ nhân lúc y không đề phòng liệu chết hành thích. Ngoài ra ta còn muốn mượn một thứ của Tướng gia.

- Thứ gì?

- Ngũ Mã Dạng.

-Ồ, Gia Cát tiên sinh tinh thông y lý, vừa nhìn sẽ nhận ra gần đây người từng bị thương, điểm này người sẽ giải thích thế nào?

- Ta bị thương là do "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn và "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế, bọn họ đều là người của Nguyên tứ sư thúc, mà Nguyên tứ sư thúc lại là đại tướng bên cạnh Thái sư.

Phó Tông Thư trầm mặc một lúc, trong mắt giống như đang lưỡng lự, cuối cùng lộ ra một loại thần sắc.

Đó là tán thưởng và tín nhiệm.

Một loại thần sắc rất khó nhìn thấy ở những người giống như Phó Tông Thư.

- Được!

Phó Tông Thư nói không cần nghĩ:

- Ta đã hỏi người bảy vấn đề, tức là cho người bảy nút thắt, nhưng đều bị người lần lượt tháo gỡ.

Vương Tiểu Thạch lạnh nhạt nói:

- Không tháo gờ thì làm sao đi tìm Gia Cát tiên sinh.

- Hơn nữa vấn đề cuối cùng chính là nguyên nhân mà ta gọi bọn họ tới đánh người hai roi.

Phó Tông Thư khen ngợi, nhưng vẫn không chịu nói ra thân phận thật sự của hai tên thần giữ cửa kia:

- Câu trả lời của người rất hợp ý ta.

- Lời nói của một kẻ lừa gạt nhất định sẽ có bảy phần sự thật.

Phó Tông Thư lại nói:

- Một kẻ lừa gạt thật sự, ngày thường sẽ không tùy tiện gạt người, đến thời điểm mấu chốt mới có thể giấu trời qua biển.

Vương Tiểu Thạch đột nhiên hỏi:

- Ta báo chuyện cơ mật của Thái sư và Tướng gia cho Gia Cát biết, Tướng gia không thấy có tội sao?

- Không như vậy làm sao lấy được lòng tin của Gia Cát? Không như vậy thì không thể giết được Gia Cát.

Phó Tông Thư cảm khái nói:

- Huống hồ người cũng nói trúng tâm ý của chúng ta.

- Nhưng thứ mà ta yêu cầu, Tướng gia còn chưa đáp ứng.

- Ngũ Mã Dạng à?

Phó Tông Thư cười ha hả một tiếng:

- Người yên tâm đi, còn có Ngẫu Phấn của Quỷ Lệ Bát Xích môn, đến lúc đó tất cả đều sẽ đổ vào trong phủ tạng của Gia Cát tiên sinh, chờ người chém cho y một đao... hoặc là một kiếm. Có điều người phải nhớ kỹ, với công lực tuyệt thế của Gia Cát tiên sinh, cho dù trúng phải kịch độc cũng chỉ có thể khống chế nhất thời, muốn giết y vẫn phải dựa vào bản lĩnh thật sự.

Ánh mắt Vương Tiểu Thạch sáng lên:

- Tướng gia đã sớm sắp đặt cao thủ bên cạnh Gia Cát sao?

- Người yên tâm đi!

Phó Tông Thư nói:

- Tóm lại, người nghe người nào nói bốn chữ "đặc sản nổi tiếng" thì chính là người mình.

Vương Tiểu Thạch hít sâu một hơi, hỏi từng câu từng chữ:

- Vậy thì ta sẽ ra tay lúc nào?

- Giờ Mão sáng hôm nay Gia Cát tiên sinh sẽ đánh cờ với Thất Tình đại sư tại phủ Thần Hầu.

Phó Tông Thư nghiêm nghị nói:

- Gần đây thân thể của y không tốt, chính là thời cơ tốt nhất để giết y. Bốn người Lỗ, Yến, Cố, Triệu sẽ phối hợp hành động với người.

Vương Tiểu Thạch ngần ra, nói:

- Đây chẳng phải là mệnh lệnh thứ nhất mà ta nhận được sao?

Phó Tông Thư lãnh đạm nói:

- Mệnh lệnh của ta vốn chẳng hề thay đổi.

Hai hàng lông mày của Vương Tiểu Thạch nhướng lên:

- Yêu cầu của ta cũng không thay đổi.

Phó Tông Thư nghiêng đầu liếc nhìn hẳn:

- Người có thể nhắc lại yêu cầu một lần nữa không?

- Giết chết Gia Cát, ta muốn Thái sư và Tướng gia cất nhắc Tô đại ca và Bạch nhị ca, thay thế địa vị của Gia Cát tiên sinh tại triều và bên ngoài.

- Ồ!

- Nếu có thể giết chết Gia Cát, ta hi vọng được ở lại kinh thành, không muốn cả đời làm tội phạm bỏ trốn.

- Được.

- Nếu may mắn thành công, xin Thái sư và Thừa tướng đại nhân có thể mở một mặt lưới cho các hảo hán trên giang hồ.

- Chuyện này dễ thôi.

- Cũng xin Thái sư tâu với Hoàng thượng, miễn trừ xa hoa, giảm bớt lãng phí. Gần đây dân chúng lầm than, đạo tặc nổi lên khắp nơi, tất cả đều từ đó sinh ra. Tiểu Thạch trung ngôn, hi vọng ngài sẽ đáp ứng.

- Vương Tiểu Thạch, người cũng quá nhiều chuyện rồi!

- Còn có một chuyện nữa.

- Lúc trước người chỉ có bốn yêu cầu, sao bây giờ lại phiền phức như thế?

Sắc mặt Phó Tông Thư trầm xuống.

- Phiền phức như vậy là do chuyện hôm nay, không thể trách được ta.

- Người nói thử xem!

- Sau khi hành thích, ta muốn trực tiếp bẩm báo kết quả với Thái sư.

- Cái gì?

Phó Tông Thư cá giận nói:

- Người nghi ngờ ta à?

- Không phải.

Vương Tiểu Thạch vẫn bình tĩnh không sợ hãi:

- Chuyện này là do Thái sư đến tìm ta nên ta mới đồng ý, cũng nên tự mình báo cáo tất cả với ngài. Ngoài ra Thái sư đã đáp ứng yêu cầu của ta, sau khi giết người ta sẽ nương nhờ Thái sư, cũng là do chính Thái sư mời. Giống như hôm nay ám sát tại lầu Khống Tước, như thật như giả, có lúc cũng khó mà tuân theo, ai biết có phải là người dưới quyền của Gia Cát tiên sinh, hoặc là do y sắp đặt hay không. Ta muốn tự mình bẩm báo với Thái sư mới có thể yên tâm.

Phó Tông Thư trầm ngâm không nói gì.

- Sát nhân thành nhân, xả thân vì nghĩa; vì tình vì nghĩa, sống chết không màng.

Vương Tiểu Thạch cười lạnh nói:

- Nếu như ngay cả gặp mặt cũng không được, vậy Vương Tiểu Thạch ta cần gì phải đi liều mạng như vậy, chẳng lẽ chán sống rồi sao?

- Được!

Phó Tông Thư nói một cách quả quyết:

- Thái sư nhất định sẽ ở trong điện Ngã Ngư chờ tin tốt lành.

Sau đó hắn nói từng chữ một:

- Nhớ kỹ, Thái sư muốn xác nhận cái đầu của Gia Cát tiên sinh!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 1)

Gia Cát tiên sinh đang đánh cờ với Thất Tình đại sư trong phủ Thần Hầu, vừa nghe có "Vương Tiểu Thạch môn đệ của Thiên Y Cư Sĩ cầu kiến", lập tức cho vào.

Y vừa nhìn thấy Vương Tiểu Thạch, liền ò lên một tiếng.

Y không hỏi Vương Tiểu Thạch tại sao đến đây, không hỏi Vương Tiểu Thạch tại sao bây giờ mới đến gặp y, cũng không hỏi Vương Tiểu Thạch tại sao lại bị thương.

- Sư phụ cháu có khỏe không?

Y hỏi về Thiên Y Cư Sĩ.

- Thân thể gia sư luôn không tốt.

Vương Tiểu Thạch đứng thẳng nói:

- Tam sư thúc chắc đã biết rồi.

- Tô lâu chủ khỏe không? Hình như gần đây y vẫn luôn ở trong Thanh lâu không ra ngoài à?

Gia Cát tiên sinh hỏi tiếp:

- Nghe nói cháu đã kết nghĩa với y, y giết chóc quá nặng, sao cháu không đi khuyên nhủ y một chút?

- Đã lâu rồi cháu không gặp Tô đại ca.

Vương Tiểu Thạch nhìn ván cờ tàn còn chưa phân thắng bại trên bàn:

- Huynh ấy là người trong giang hồ, đại cuộc của Kim Phong Tế Vũ lâu đều do huynh ấy chủ trì. Có lúc giống như một ván cờ, khi mình suy yếu khó khăn, ngược lại phải phô trương thanh thế, đại khai sát giới, làm cho đối phương khiếp sợ không dám tấn công. Dùng công thay thủ như vậy mới hi vọng thở được một hơi.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Sư phụ cháu thường nói, sự vật chuyển động khó mà nhìn ra hư thật. Vũ khí của con ong vò vẽ chỉ là một mũi kim, nếu không phải do nó bay nhanh, giống như bày ra cả một đồng kim, vậy thì sẽ không dễ gì đâm trúng được người. Nhưng thật sự chuyển nhanh động nhanh, lên nhanh xuống nhanh lại chính là cực tĩnh. Chẳng hạn như vật đổi sao dời, trời lên trăng xuống, cũng là đang chuyển động, nhưng lại có thể làm người ta không phát giác ra.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh khẽ nhíu đôi mày bạc, chỉ chỉ vào bàn cờ, nói:

- Giống như trong một bàn cờ, xe là xe, mã là mã, tướng là tướng. Lúc cần thiết, tướng có thể dùng làm xe, mã cũng có thể dùng làm xe; nhưng lúc bình thường, mỗi thứ đều có quy tắc của nó, cần phải tính toán để tác chiến và sống sót lâu dài. Tô Mộng Chấm chinh nam phạt bắc, liên tục chiến đấu, có lẽ chỉ là vì che giấu hoàn cảnh khó khăn của mình. Thế nhưng Bạch Sâu Phi là phó lâu chủ, tại sao lại muốn lập băng kết đảng, gây ra nhiều chuyện?

- Sấm sét đột ngột luôn phải nghe được tại nơi im ắng, những lời ca tụng luôn phải tìm lấy trong biển lửa rừng đao.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Huênh hoang sinh sự, trở thành mục tiêu công kích, đối với một số người là một chuyện ngu ngốc, nhưng đối với một số người khác lại là hành động sáng suốt. Cực động chính là tĩnh, cực khéo lại thành vụng. Một người tài cao gan lớn, thông minh tài trí, cũng giống như một mũi dùi sắc để chung với một đồng đồ cùn trong túi, sớm muộn gì cũng sẽ cắt đứt túi vải lộ ra mũi nhọn. Nhưng cái gọi là "sớm muộn" này có thể chậm cũng có thể nhanh, có người chờ được nhưng cũng có người không chờ được. Tự đưa mình lên cao, đương nhiên sẽ khiến cho người ta xem như đích ngắm, nhưng có thể trở thành đích ngắm cũng coi như hoàn thành mục tiêu rồi. Đây hiển nhiên là con đường tắt để dương danh lập nghiệp. Còn muốn tìm phục dưới nước thì trước hết phải có khả năng tìm phục, nếu không giang hồ sóng sau xô sóng trước, võ lâm lá mới thay lá rụng, thành tựu nho nhỏ không nên nghiệp lớn, chết rồi mất rồi bại rồi vong rồi cũng chẳng ai biết, không ai hiểu. Đối với một số người, cả đời thà rằng gây thù chuốc oán cũng không muốn sống một cách bình lặng, cho dù bị người cười, bị người mắng hay bị người cười mắng, chỉ cần thuận theo bản tính, sống cho thoải mái, vậy thì đã làm sao.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Cũng giống như đánh cờ, muốn bày sát cục, có lúc phải dùng một hai quân xông vào trận địa, thu hút sự chú ý của quân địch, mới có thể thi triển nước cờ tuyệt diệu. Lục Phân Bán đường nhìn giống như đã bị Kim Phong Tế Vũ lâu đánh cho chỉ còn cách chống đỡ, nhưng tuyệt đối không thể xem thường.

- Trong đánh cờ có một nước rất cao minh, đó là vào giây phút quan trọng sẽ không tiếc thí quân.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Lục Phân Bán đường giống như tráng sĩ chặt cổ tay, vứt bỏ Tổng đường chủ Lô Tồn, nhưng nhờ vậy mà thực lực, thế lực và tiềm lực của bọn họ đều được bảo toàn. Hiện giờ Địch Phi Kinh làm chủ sự, y từng cúi đầu nhiều năm tại Lục Phân Bán đường, hôm nay lại xuất đầu lộ diện, đó gọi là "ẩn nhẫn nhiều năm, mưu toan tất lớn". Y là một nhân vật tuyệt thế, một người không thể xem thường. Muốn biết đối phương rốt cuộc là loại người gì thì phải xem kẻ địch của y, kẻ địch của y là người thế nào thì y là người thế đó. Bằng hữu khó tìm, kẻ địch càng đáng phục hơn.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh nói :

- Trong đánh cờ có những nước tuyệt diệu, lúc bắt đầu thông thường sẽ không biết nó ra sao, đến khi đi được mấy bước, hoặc đi mấy chục nước, thậm chí phải đến thời điểm quan trọng mới có thể thấy được tác dụng của nó. Mê Thiên Thất Thánh giống như đã hoàn toàn bị Lục Phân Bán đường liên hợp với Kim Phong Tế Vũ lâu tiêu diệt, cháu thấy Quan Thất còn có thể vùng dậy lần nữa hay không?

- Quan Thất còn chưa chết, chỉ cần y còn sống thì tất cả đều có thể.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Trên thực tế, Quan Thất đột nhiên mai danh ẩn tích cũng là chuyện tốt, bởi vì Mê Thiên Thất Thánh nổi lên quá nhanh, khó tránh khỏi rầy lay cây ngã. Nói chung chuyện của con người, dù là tranh cường đấu thắng hay vui chơi đánh bạc thì đều có quy củ, mà đã có quy củ thì nhất định sẽ có phương pháp

và người phá vỡ quy củ. Không phá không lập thì chỉ là kẻ tầm thường, người biết phá cũng chưa thể xưng hùng, chỉ khi biết lập mới có thể xem là người tài. Người biết phá biết lập là nhân kiệt, nhưng đến cuối cùng vẫn sẽ trở về không phá không lập. Đó mới là cảnh giới viên mãn thông suốt, đồng thời cũng tự hình thành một quy củ, cho đến khi những người khác đến phá vỡ quy củ này. Quan Thất giống như đã "chết" một lần, đó là y đã phá vỡ quy củ do chính mình lập nên. Chỉ cần người không chết, tâm không chết, hoàn toàn có thể làm lại một lần nữa.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Vậy cũng giống như sắp xếp lại một bàn cờ. Nhưng sư phụ cháu có tài năng tuyệt thế, là người hữu dụng, tại sao lại không tái xuất giang hồ, ra sức vì nước?

- Mỗi người đều có chí riêng, không thể ép buộc được.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Có người cho rằng phải quyết sát ngàn dặm, tung hoành vạn dặm, mới xem là uy phong thỏa nguyện; có người yêu thích quyền thế, lật mây làm mưa, mới xem là thành tựu lớn lao; nhưng cũng có người chỉ thích trồng hoa ngắm trăng, sáng nghe chim hót chiều ngồi thiền, mới là chuyện tiêu dao tự tại nhất trong thiên hạ. Gia sư thân thể không tốt, hơn nữa vốn không thích ân oán giang hồ, thế tình xung đột ở bên ngoài. Tính tình người như vậy, có lẽ cuộc sống ẩn dật phù hợp với người hơn.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:

- Cháu mới vừa nói, loại người gì thì sẽ có kẻ địch đó, vậy cháu nói xem kẻ địch của ta là loại người thế nào?

- Sư thúc là người vì dân vì nước, đại nhân đại nghĩa, kẻ địch của các người đương nhiên là địch của nước, thù của dân, còn những kẻ địch bình thường khác các người sẽ không để trong mắt. Giống như bốn vị cao đồ, bốn vị danh bộ sư huynh, bọn họ chủ trì chính nghĩa, đối địch với tất cả đạo tặc coi trời bằng vung, đó là "công địch" chứ không phải là "tư địch" của cá nhân bọn họ. Người đối địch vì thiên hạ là người đánh kính, còn người đối địch vì tư lợi là kẻ đáng khinh. Kẻ địch của các người thông thường cũng là "kẻ địch số một" của dân chúng, cũng tức là "thiên địch". Đây mới là kẻ địch không dễ giải quyết, rất khó đối phó.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Bởi vì kẻ địch của các người lợi hại, cho nên nếu không đại thành thì sẽ đại bại. Người thành ơn đức vạn dân, kẻ bại hại cốt không còn, cho nên quá trình đối địch càng xúc động lòng người thì càng được tôn kính.

- Có đạo lý.

Gia Cát tiên sinh uống cạn rượu trong chén:

- Bản thân cháu thì sao? Một hiệp khách, một đao khách, phải vô tình đoạn tình mới có thể luyện thành kiếm pháp tuyệt thế, đao pháp kinh thế. Sư phụ cháu nói rằng cháu bản tính đa tình, không thể luyện được đao pháp tuyệt tình và kiếm pháp vô tình, lại luyện thành Nhân Kiếm Nhân Đao, như vậy có thể cầm đao vung kiếm hành tẩu thiên hạ không?

- Nhân nghĩa là giữa người và người. Con người sống với nhau vốn là có tình có nghĩa, nếu vì muốn luyện đao pháp kiếm chiêu mà phải tuyệt tình tuyệt nghĩa, vậy thì làm người còn không được chứ nói gì đến làm hiệp khách

đao khách, chỉ là trò cười mà thôi. Người ở trên đời trước tiên phải học cách làm người, sau đó mới học những việc khác, chẳng hạn như thợ rèn thì học đập sắt, thầy giáo thì học chữ, quan lại thì học cách làm việc vì dân, đao khách kiếm khách thì rèn luyện đao kiếm. Nếu như làm người cũng không được, vì tuyệt chiêu tuyệt học mà đoạn tình tuyệt nghĩa, vậy thì không phải là người dùng tuyệt chiêu, người vung đao kiếm, mà là bị tuyệt chiêu điều khiển, bị đao kiếm nô dịch, không đúng sao?

Vương Tiểu Thạch nghe hàm răng trắng như hòn đá nhỏ, cười một tiếng nói:

- Đúng là ở trên giang hồ, làm người thì phải kiên cường mới có thể xem là người trưởng thành. Trong võ lâm từ lâu đã là bạn không phải bạn thân, địch không phải tử địch, thậm chí là bạn địch không phân, địch chính là bạn, bạn cũng chính là địch. Nhưng muốn làm một con người đáng phục, phải xem sau nhiều lần trải qua sóng to gió lớn y có còn là người hay không. Có lẽ trong mắt ta không có kẻ địch, cho nên ta là "vô địch".

- Hay, hay cho vô địch!

Gia Cát tiên sinh vỗ bàn kêu lên:

- Có đạo lý!

Từ khi gặp Vương Tiểu Thạch đến giờ, y đã nói bảy lần "có đạo lý".

- Người đâu!

Gia Cát tiên sinh có vẻ rất hứng thú:

- Mang rượu và thức ăn lên đây!

Thất Tình đại sư mỉm cười nhìn một già một trẻ này, dường như hoàn

toàn không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, chỉ nhìn vào ván cờ tàn, khổ công suy nghĩ phương pháp phá giải.

Thức ăn đã bưng lên, mùi vị quả thật tuyệt vời.

- Rượu ngon, thức ăn ngon!

Vương Tiểu Thạch không nhận được khen:

- Nghe nói người phụ trách nấu ăn cho sư thúc là một vị đầu bếp nổi danh thiên hạ, hôm nay được thưởng thức quả thật là mỹ vị của nhân gian.

Gia Cát tiên sinh cười:

- Vưu Thực Túy nấu ăn rất giỏi, nổi tiếng trong thiên hạ. Cháu có muốn gặp vị đầu bếp nổi danh này không?

Sau đó y vỗ tay ba lần.

Chỉ chốc lát sau, một người gầy ốm đi ra, khuôn mặt như ngựa, miệng lớn má hóp, nhưng cử chỉ lại rất có khí phái.

Gia Cát tiên sinh giới thiệu Vương Tiểu Thạch với y. Vưu Thực Túy liền cười nói:

- Xin Vương công tử chỉ bảo nhiều. Món Pháo Tang Thuần Mẫu này là đặc sản nổi tiếng mà ta thích nấu, tiên sinh cũng thích ăn, công tử không ngại xin nếm thử một chút!

Vương Tiểu Thạch vừa nghe, trong lòng giật mình.

"Đặc sản nổi tiếng!"

Nói cách khác, Vưu Thực Túy chính là nội ứng mà Phó Tông Thư bố trí

bên cạnh Gia Cát tiên sinh. Hắn đã nói câu "đặc sản nổi tiếng", nghĩa là Ngũ Mã Dạng và Ngẫu Phấn đều đã bỏ vào trong rượu và thức ăn trước mặt Gia Cát tiên sinh.

Trong lòng Vương Tiểu Thạch thầm nghĩ, ngoài miệng lại nói:

- Bốn vị sư huynh kia của cháu đâu?

Gia Cát tiên sinh hiền từ nói:

- Bọn họ ở bên ngoài hộ pháp giúp ta, có muốn ta gọi bọn họ vào giới thiệu với cháu không?

Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Nếu bọn họ có việc trong người, đợi một lát nữa bái kiến cũng không sao.

Gia Cát tiên sinh mỉm cười, quan sát Vương Tiểu Thạch một lúc, đột nhiên hỏi:

- Cháu có tâm sự sao?

Vương Tiểu Thạch cười một tiếng:

- Con người có ai mà không có tâm sự.

Lông mày trắng của Gia Cát tiên sinh nhướng lên:

- Trên người cháu có sát khí.

- Sát khí chia làm hai loại, một loại là giết người, còn một loại là bị giết.

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Không biết bây giờ sát khí trên người cháu là loại nào?

- Cả hai loại đều có.

Ánh mắt Gia Cát tiên sinh lóe sáng:

- Giết người và bị giết.

- Vừa nãy cháu muốn giết người, nhưng lại giết không được.

Sắc mặt Vương Tiểu Thạch vẫn không thay đổi.

- Sát khí vẫn còn chưa tan.

Gia Cát tiên sinh hỏi:

- Lát nữa cháu còn muốn giết người sao?

Vương Tiểu Thạch cảm thấy lòng bàn tay phát lạnh, nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh:

- Đúng.

Lúc này bỗng có hai người chạy nhanh đến, dáng vẻ rất gấp gáp.

Trong đó có một người trẻ tuổi, nhanh nhẹn dũng mãnh, lạnh lùng nghiêm nghị; còn người kia là một thanh niên dáng vẻ hào sảng cởi mở.

Gia Cát tiên sinh liền nói với Vương Tiểu Thạch:

- Bọn họ là Thôi Lược Thương và Lãnh Lăng Khí, là đồ đệ thứ ba và thứ bốn của ta, người giang hồ gọi là Truy Mệnh và Lãnh Huyết. Bọn họ vội vã chạy tới như thế, nhất định là có chuyện quan trọng. Để ta giới thiệu với cháu sau.

Vương Tiểu Thạch ồ một tiếng, ánh mắt có vẻ kinh ngạc.

Thanh niên dáng vẻ hào sảng kia nhanh chóng chạy đến, hơi thở không hề rối loạn, vái chào nói:

- Thế thúc, bên ngoài có Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ mượn cố khiêu khích, nói rằng muốn xông vào tìm thế thúc. Đại sư huynh và Nhị sư huynh đã ngăn cản bọn họ, hai bên đang giằng co.

Đôi mày bạc của Gia Cát tiên sinh nhướng lên, nói:

- Bọn họ đều là tâm phúc của Thái thái sư, gây sự như vậy nhất định là có nguyên nhân. Các cháu hãy mau đi giúp Thiết Thủ và Vô Tình, đợi lát nữa ta sẽ ra nói chuyện với bọn họ.

Truy Mệnh chấp tay nói:

- Rõ!

Lúc này Lãnh Huyết mới chạy đến trước mặt Gia Cát tiên sinh, kêu lên:

- Thế thúc!

Bọn họ tuy là đồ đệ của Gia Cát tiên sinh, nhưng đều xưng hô là "thế thúc". Gia Cát tiên sinh đối với bọn họ có nghĩa thầy trò, cũng có tình cha con, nhưng bởi vì có có nỗi khổ riêng, y chỉ cho phép bọn họ gọi bằng "thế thúc".

- Ồ?

Vương Tiểu Thạch chột hỏi:

- Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?

Gia Cát tiên sinh đang định giới thiệu, Vương Tiểu Thạch vội nói:

- Hai vị có chuyện, không làm phiền nữa.

Gia Cát tiên sinh liền nói:

- Chờ xong công việc các cháu hãy trò chuyện với nhau!

Dứt lời y phất phất tay, hai người Truy Mệnh và Lãnh Huyết liền lĩnh mệnh rời đi.

Gia Cát tiên sinh lại uống một chén rượu, thông thả nói:

- Người của Thái thái sư và Phó thừa tướng, cùng với người của phủ Thần Hầu luôn có hiếu lắm, thường hay sinh sự, xin đừng để ý... Đây có lẽ là nguyên nhân mà Nhị sư huynh không muốn xuất đạo, sợ rằng chuốc thêm phiền não. Đúng rồi, vừa nãy không phải cháu nói còn muốn đi giết người sao?

Y mỉm cười hỏi:

- Không biết là giết ai?

Vương Tiểu Thạch nhìn y, đột nhiên thốt ra một chữ:

- Sư thúc!

Chữ "sư thúc" vừa ra khỏi miệng, hắn đã rút đao xuất kiếm.

Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ đồng loạt xuất hiện trước phủ Thần Hầu, không để ý đến Ngự Tiền Đới Dao Thị Vệ phó thống lĩnh Thư Vô Hý ngăn cản, muốn vào gặp Gia Cát tiên sinh.

Thư Vô Hý kiên trì không để bọn họ xông vào:

- Cho dù các người muốn bái kiến Gia Cát tiên sinh, ít nhất cũng phải để ta đi trước thông báo một tiếng.

Lỗ Thư Nhất nói:

- Chúng ta có việc gấp, thông báo rất mất thời gian.

Hắn là người đứng đầu Lục hợp Thanh Long, đường đường là nam tử mày râu, nhưng giọng nói lại giống như con gái.

Thư Vô Hý nói:

- Cho dù các người tới bắt người, trước tiên cũng phải giao công văn hải bộ ra 1.

- Bắt người? Ai muốn bắt Gia Cát tiên sinh chứ!

Yến Thi Nhị mỉm cười nói:

- Chúng ta phụng lệnh Thừa tướng, có chuyện khẩn cấp muốn thông báo cho Gia Cát tiên sinh, chuyện này còn quan trọng hơn so với công văn hải bộ. Nếu như người làm trở ngại thì hãy tự gánh lấy hậu quả đi!

Lúc này có một người dùng tay đẩy xe lăn bằng gỗ ra, cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Đi theo phía sau y còn có một đại hán uy vũ khác.

Thư Vô Hý đưa mắt nhìn, trông thấy Vô Tình và Thiết Thủ đã đến, biết rằng chuyện có lớn bằng trời thì hai người này cũng có thể gánh vác được, liền thở phào một hơi, kể lại mọi chuyện rõ ràng cho hai người nghe.

Vô Tình sau khi nghe xong liền hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng? Tại sao lại vội vã muốn gặp tiên sinh như vậy?

Triệu Họa Tứ cười ha hả nói:

- Gia Cát tiên sinh là con rùa đen rút đầu, trốn ở bên trong không dám gặp người khác sao?

Sắc mặt Thiết Thủ trầm xuống. Sắc mặt Vô Tình cũng lạnh đi.

Lỗ Thư Nhất giả vờ quát lên:

- Lão Tứ, không được ăn nói bậy bạ. Thừa tướng và tiên sinh là bằng hữu tâm đầu ý hợp, cái miệng không mọc răng của ngươi đừng khiến Tướng gia đắc tội với bằng hữu!

Lỗ Thư Nhất nói như vậy, Vô Tình và Thiết Thủ lại không tiện phát tác. Thiết Thủ nói:

- Có chuyện gì nói với bọn ta trước cũng không sao. Thế thúc đang tiếp khách, chừ vị đợi một lát được không?

Yến Thi Nhị cười lạnh nói:

- Chúng ta có việc gấp, nếu như xảy ra chuyện gì, các người có chịu trách nhiệm được không?

Vô Tình cũng cảm thấy tức giận:

- Là chuyện gì, ta lại muốn nghe thử, bốn vị cứ nói không sao cả!

Triệu Họa Tứ cười ha hả một tiếng:

- Chúng ta lại không muốn nói cho đám tiểu bối các người nghe.

Yến Thi Nhị cười lạnh nói:

- Chúng ta không gặp Gia Cát tiên sinh thì không được.

Triệu Họa Tứ lại cười ha hả nói:

- Nếu có người ngăn trở, chúng ta xông vào cũng không sao.

Thiết Thủ cũng không nhin được nữa:

- Nếu bốn vị thật sự muốn xông vào phủ Thần Hầu, vậy cũng đừng trách Thiết mỗ ta vô lễ!

Lúc này Lãnh Huyết và Truy Mệnh cũng nghe tiếng chạy đến. Thư Vô Hý biết Lãnh Huyết tính tình cương trực thẳng thắn, vội kéo hai người sang một bên, kể lại tình hình, cũng nhờ Lãnh Huyết và Truy Mệnh thông báo cho Gia Cát tiên sinh để ngài định đoạt.

Lão Thư Nhất lại quát lên:

- Lão Nhị, lão Tứ, đây là nơi nào chứ, sao có thể cho phép các người nói năng vô lễ như vậy. Nếu đắc tội với hai vị thần bổ đại gia, lỡ may mượn việc công báo thù tư, cả đời các người sẽ ngủ không an giấc, ăn không biết mùi đâu.

Mấy câu này rõ ràng châm chọc đến tận xương, nhưng lại không tiện phát tác.

Vô Tình nói:

- Không phải chúng ta không muốn để bốn vị đi vào, chỉ là quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Các vị không có hẹn trước, cũng không đưa thiệp, như vậy thì quá đường đột. Chúng ta đến bái kiến Thừa tướng đại nhân đương nhiên không dám làm trái lễ tiết. Còn phủ Thần Hầu là nơi có giáo dục,

không phải dám chớ mèo nói năng bậy bạ có thể chui vào.

Lời nói này khiến cho sắc mặt của Triệu Họa Tứ và Yến Thi Nhị biến đổi. Lỗ Thư Nhất ở bên cạnh lại nói:

- Nói thật hay, nói thật hay! Có điều lần này chúng ta tới cũng không phải vì chuyện của chúng ta, mà là chuyện của các người. Các người không vội, còn chúng ta thì lại vội, đúng là lạ thật!

Nói xong lại tỏ ra ung dung, không vội cầu kiến nữa.

Hết nhanh rồi lại chậm, hết căng rồi lại lỏng, điều này khiến cho Thiết Thủ và Vô Tình cảm thấy khó hiểu.

Lúc này Truy Mệnh và Lãnh Huyết đã nhận được chỉ thị của Gia Cát tiên sinh, lập tức chạy ra.

Truy Mệnh nói ngay:

- Chúng ta đã thông báo cho thế thúc. Bởi vì đang có khách, người xin các vị chờ thêm một lát, sẽ tiếp kiến ngay.

- Có khách à?

Lỗ Thư Nhất cố ý hỏi:

- Đó là khách nào?

- Một vị khách lạ.

Truy Mệnh đáp cũng giống như không đáp.

- Có phải là một người trẻ tuổi, bên hông đeo một thanh binh khí như đao như kiếm, không phải đao không phải kiếm?

Lỗ Thư Nhất hỏi.

- Đúng vậy...

Truy Mệnh còn chưa dứt lời, bỗng nghe được trong phủ vang lên một tiếng hét thảm.

Đó là thanh âm của Gia Cát tiên sinh.

- Hông rồi!

Lỗ Thư Nhất kêu lên một tiếng, cũng chẳng biết là buồn hay vui.

Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình và Thư Vô Hý đều biến sắc.

Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?

Người trẻ tuổi kia là loại khách nào?

Khách vốn có nhiều loại, có khách tốt, có khách xấu, có khách được hoan nghênh, có khách không được hoan nghênh.

Có khách lạ, có khách quen, có qua cửa là khách, cũng có khách không mời mà đến.

Vậy "thích khách" có thể xem như là khách hay không?

Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết còn chưa ổn định tâm thần, một người đã bay vút ra.

Chính là người thanh niên bên hông đeo binh khí như đao như kiếm.

Y phục của hắn đã dính máu.

Thần sắc của hắn hoảng hốt.

Trong tay hắn cầm một cái bọc vải, ngoài bọc không ngừng có máu tươi rỉ ra.

Lúc này Lỗ Thư Nhất bỗng nói:

- Không xong! Chuyện mà chúng ta muốn thông báo cho Gia Cát tiên sinh, chính là chúng ta nhận được mật báo, có một tên thanh niên bên hông đeo bình khí như đao như kiếm, tối nay muốn hành thích Gia Cát tiên sinh...

Lãnh Huyết nổi giận hét lên một tiếng.

Y liền xông lên, với kiếm của mình.

Nhưng y vừa rút kiếm, Yến Thi Nhị rẽ tóc cài hoa cũng lập tức rút kiếm.

Ánh kiếm xuất hiện, rục rở lóa mắt. Bởi vì quá chói, không ai thấy rõ kiếm trong tay hắn là dài hay ngắn, là sắc hay cùn, thậm chí là có hình dạng gì.

Nếu như so sánh, kiếm của Lãnh Huyết chỉ là một thanh kiếm sắt, hoàn toàn mất màu.

Yến Thi Nhị vừa xuất kiếm vừa quát lên:

- Tại sao ngươi muốn động thủ với ta?

Hai người đều chém ra ba kiếm, tiếp đó là bảy kiếm, cuối cùng lại đánh ra năm kiếm. Y phục của cả hai đều rướm máu, nhưng vẫn không có một kiếm nào phòng thủ.

Trong Tứ Đại Danh Bỗ, khinh công của Truy Mệnh là giỏi nhất.

Vương Tiểu Thạch vừa như sao băng bay vút ra, Truy Mệnh đã vọt lên, muốn chặn đánh đối phương giữa không trung.

Triệu Họa Tứ đầu đội mặt nạ tuồng lại hành động trước, một cước đá vào Truy Mệnh, đồng thời quát lên:

- Người dám ám toán à!

Truy Mệnh xoay chân tiếp lấy một cước. Đối phương lại liên tục tung ra mười bảy mươi tám cước. Đôi chân Truy Mệnh múa lên như gió lốc, ngăn cản một đợt tấn công dồn dập này. Nhưng lúc này Vương Tiểu Thạch cũng đã chạy đến tường vây.

Vương Tiểu Thạch đang muốn nhảy ra khỏi tường, cổ tay Vô Tình bỗng rung lên, lập tức bắn ra hai mũi tên.

Nhưng ngay khi hai mũi tên vừa bắn ra, hai trang sách lại lượn vòng bay đến, chuẩn xác cắt vào mũi tên.

Trang sách vốn rất nhẹ và mềm.

Nhưng trang sách này lại sắc bén hơn so với bất kỳ ám khí mài giũa nào.

Trang sách ở trong tay Lỗ Thư Nhất lại thành lợi khí.

Hắn vừa vung tay ném trang sách ra, vừa hét lên:

- Còn dám phóng ám khí với chúng ta!

Cùng lúc đó, Thiết Thủ và Cố Thiết Tam vẫn luôn khoanh tay, im lặng không lên tiếng đã giao thủ một chiêu, sau đó cả hai đều lùi lại một bước, thân thể lắc lư.

Nhờ bốn người ngăn cản, Vương Tiểu Thạch đã chạy ra khỏi phủ Thần Hầu.

Chỉ có Thư Vô Hý là không đuổi theo.

Ngay khi Gia Cát tiên sinh phát ra tiếng hét thảm, y đã xoay người chạy vào bên trong.

Y muốn xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này giọng nói cực kỳ hoảng sợ của y vang lên rõ ràng dưới ánh trăng lạnh lẽo:

- Trời ạ, Gia Cát tiên sinh bị người ta giết rồi! Mau truy bắt thích khách!

Tứ Đại Danh Bổ vừa nghe, sắc mặt xám như tro tàn, thân hình như bị điện giật, không còn ham chiến nữa. Truy Mệnh và Thiết Thủ nhanh chóng đuổi theo hướng Vương Tiểu Thạch chạy trốn, còn Vô Tình và Lãnh Huyết vội vã lao vào phủ Thần Hầu.

Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị và Cố Thiết Tam liếc nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng "chúng ta thành công rồi".

Sau nửa canh giờ, Thiết Thủ và Cố Thiết Tam ở hai nơi khác nhau đều phun ra một ngụm máu. Vừa rồi giao chiến tại phủ Thần Hầu, hai người bọn họ ra tay ít nhất, chỉ dùng có một chiêu, nhưng tình huống lại là kịch liệt nhất.

Vương Tiểu Thạch nhanh chóng chạy đến điện Ngã Ngư.

Trên người hắn còn có vết thương.

Máu của vết thương đang thấm vào y phục.

Bọc vải trên tay hắn còn đang nhỏ máu.

Máu của chiếc đầu cụt nhuộm đỏ mặt tuyết, kéo dài một hàng đến tận điện Ngã Ngư.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo, Đạo (Phần 2)

- Vương Tiểu Thạch trở về rồi.
- Vương Tiểu Thạch thành công rồi.
- Vương Tiểu Thạch xách theo cái đầu của Gia Cát tiên sinh trở về rồi.

Tin tức nối tiếp nhau, lần sau càng chuẩn xác và rõ ràng hơn lần trước.

Phó Tông Thư đang chờ trong điện Ngã Ngư, tuy ngày thường luôn bình tĩnh lão luyện, vui giận khó lường, nhưng lúc này nghe được tin cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao giết chết một kẻ địch hàng đầu như Gia Cát tiên sinh cũng là một chuyện lớn.

Hắn lập tức ra lệnh:

- Mau truyền vào!

Sau đó dặn dò hai "thần giữ cửa" ở hai bên và Long Bát:

- Vương Tiểu Thạch cả gan ám sát Gia Cát Thần Hầu, đợi sau khi ta xác nhận, hãy giết chết ngay tại chỗ!

Long Bát và hai "thần giữ cửa" đều cung kính đáp:

- Rõ!

Lập tức gọi đao phủ âm thầm chuẩn bị.

Lời vừa dứt, Vương Tiểu Thạch đã như một mũi tên chui vào đại điện.
Trong đêm đông, trên trán hắt lại thấp thoáng có mồ hôi, áo quần ướt đẫm.

Vương Tiểu Thạch vừa vào đại điện, lập tức hỏi:

- Thái sư ở đâu?

Phó Tông Thư hỏi ngược lại:

- Cái đầu của Gia Cát thì sao?

Vương Tiểu Thạch nói nhanh:

- Mời Thái sư tới, ta sẽ lập tức dâng lên.

Phó Tông Thư nói:

- Trong cung tạm thời có chuyện, Thánh thượng đã triệu Thái sư vào
thương nghị, trong thời gian ngắn không thể trở về. Thái sư muốn ta kiểm tra
thủ cấp trước, ngày mai mới khen thưởng cho người.

Vương Tiểu Thạch giậm chân một cái:

- Ngài ấy không thể tới sao?

Phó Tông Thư nói:

- Ta tới cũng như vậy.

- Không giống nhau.

Vương Tiểu Thạch thở dài nói:

- Nhưng cũng chỉ đành như vậy.

Hắn ném bọc vải về phía Phó Tông Thư.

Long Bát vươn một tay chụp lấy, sau đó mở ra nhìn. Dưới ánh nến chiếu rọi, bên trong không ngờ lại là đầu của một gã nam tử mặt ngựa má hóp, còn đang mở chiếc miệng to như chậu máu, giống như muốn lao tới cắn người.

Đó là cái đầu của Vưu Thực Túy.

Phó Tông Thư biến sắc.

Vương Tiểu Thạch đã xuất đao.

Hắn chém một đao trúng tên "thần giữ cửa" đang muốn rút roi vàng ra.

Vương Tiểu Thạch cũng đồng thời xuất kiếm.

Hắn đâm một kiếm trúng vào tay cầm roi của tên "thần giữ cửa" đang muốn vung roi dây lên.

Cùng lúc đó, hắn lao về phía Phó Tông Thư.

Nhưng Phó Tông Thư còn nhanh hơn hắn, lập tức đánh một quyền vào trước mặt. Một tiếng "rắc" vang lên, xương mũi Vương Tiểu Thạch đã vỡ ra.

Phó Tông Thư biến chiêu càng nhanh, một cước đá vào sườn phải Vương Tiểu Thạch. Lại thêm một tiếng "rắc" giòn giã, có ít nhất ba chiếc xương sườn của Vương Tiểu Thạch bị gãy dưới một cước này.

Tay áo Phó Tông Thư lại cuộn lên, đẩy Vương Tiểu Thạch và cả đao kiếm văng ra.

Hắn hét lớn một tiếng:

- Loạn đao phân thân!

Sau đó xoay người lướt vào nội điện.

Thái thái sư đang ở trong nội điện Vong Ngư các chờ tin của hắn.

Thái sư đương nhiên sẽ không đến điện Ngã Ngư gặp mặt một tên "tội phạm giết người".

Mà lúc này hành động ám sát Gia Cát có biến đổi, phải lập tức thông báo cho Thái sư.

Vương Tiểu Thạch đã bị hắn đánh lui.

Vương Tiểu Thạch đã bị hắn đá thương.

Thân hình Phó Tông Thư vừa động, Vương Tiểu Thạch đang ngã xuống giữa không trung đột ngột dựng lên một các thần kỳ. Sau một tiếng "phụp", một hòn đá đã bay đến trước mặt hắn.

Phó Tông Thư ngẩn người.

Trong khoảnh khắc này, hắn chợt nghĩ đến.

Vương Tiểu Thạch đã bị thương.

Đây chẳng qua là một hòn đá nhỏ.

Tỳ Bà thần công mà mình tu luyện có thể đao thương không vào.

Trên trán Long Bát cũng từng trúng một hòn đá, chẳng qua chỉ ngã lộn nhào một cái mà thôi.

Sợ cái gì?

Sau đó hắn đã không thể nghĩ tiếp nữa.

Hòn đá kia bay đến cực nhanh, hơn nữa còn hết sức đột ngột, hắn trốn không kịp, cũng tránh không xong. Nhưng nếu cố gắng xê dịch toàn thân, vẫn có thể tránh nặng tìm nhẹ, khiến hòn đá đánh vào chỗ khác, nhiều nhất hắn chỉ lật mấy cái, lăn mấy vòng trên đất, đụng vào vài cái ghế, cái bàn và thủ hạ mà thôi.

Phó Tông Thư không muốn tỏ ra chật vật như vậy trước mặt thủ hạ.

Hắn đã vận Tỳ Bà thần công, muốn dùng khuôn mặt như đe sắt nghênh tiếp một hòn đá này.

Nhưng hắn đã sai rồi.

Hắn không biết vào nửa ngày trước, Vương Tiểu Thạch cố ý dùng một hòn đá chỉ đá thương chứ không giết được Long Bát, đó là vì muốn khiến hắn đưa ra phán đoán sai lầm. Hắn cũng không ngờ Vương Tiểu Thạch liều mạng chịu một quyền một cước và hai tay áo của hắn, mục đích là để hắn xem thường, sau đó mới phát ra một hòn đá này.

Hòn đá này đã bao hàm công lực cả đời của Vương Tiểu Thạch.

Một tiếng "phụp" vang lên, hòn đá đâm vào trán Phó Tông Thư, giống như phá vỡ vỏ trứng xuyên qua sau ót.

Vương Tiểu Thạch một chiêu đắc thủ, lập tức mượn lực hai tay áo của Phó Tông Thư lướt ra khỏi điện Ngã Ngự.

Long Bát kinh hãi, vội vàng đỡ lấy thân thể Phó Tông Thư đang từ từ ngã xuống, cặp mắt trợn trừng như muốn nứt ra, kêu lên quái dị.

Hai tên "thần giữ cửa" và một đám thị vệ lập tức rút đao vung kiếm, giờ thương lấp tên, đuổi theo Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch không dừng lại một phút nào.

Hắn đã gãy xương, nhưng còn có cốt khí.

Hắn đã chảy máu, nhưng còn có huyết khí.

Hắn không giết được tên đầu sỏ tội ác là Thái Kinh, nhưng cuối cùng đã giết được một tên đại ác khác là Phó Tông Thư.

Hắn đã thành công.

Hắn đã cam lòng.

Chuyện duy nhất bây giờ hắn cần làm, đó là chạy trốn.

Vương Tiểu Thạch bắt đầu cuộc chạy trốn trong đời.

Trốn, trốn, trốn, trốn, trốn, trốn, trốn!

Cảm giác chạy trốn, đó là người không muốn bị thương tổn, nhưng lúc nào cũng có thể bị thương tổn, hơn nữa bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng thương tổn đến người.

Chạy trốn không phải là trò chơi.

Vương Tiểu Thạch từng nghe Thích Thiếu Thương kể về chuyện chạy trốn của y, đó là nếu như có thể thì thà chết trận cũng không muốn chạy trốn. Một khi chạy trốn sẽ phải mất đi bản thân, quên đi bản thân, không có bản thân. Thử nghĩ, người ở trên đời đã không thể làm được một "con người", vậy hắn còn có thể làm gì nữa?

Nhưng lần này Vương Tiểu Thạch không thể không chạy trốn.

Bởi vì hắn đã giết Phó Tông Thư.

Phó Tông Thư là nhờ dựa hơi Thái Kinh mà leo lên, nhiều nhất cũng chỉ là một con rối của "Thái đảng". Thời gian hắn đảm nhiệm chức vị Tế tướng rất ngắn, hơn nữa bởi vì tâng bốc nịnh nọt Thái Kinh, làm ác vô số, bị người xem thường, cho nên trong chính sử đời sau cũng không có ghi chép về vị "tế tướng đoán mệnh" này, phần lớn sách tạp lục cũng chỉ nhắc sơ qua. Nhưng bất kể nói thế nào, kẻ mà Vương Tiểu Thạch giết chết vẫn chính là Tế tướng đương triều.

Phó Tông Thư vừa chết, đảng Thái Kinh bị đả kích lớn. Chỉ là Triệu Cát vẫn quyến luyến đối với Thái Kinh, do đó cha con họ Thái vẫn nắm giữ đại quyền. Rất nhanh Thái Kinh lại bổ nhiệm Tế tướng, chủ trì đại cuộc. Có điều trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhân sự biến động này, bộ máy cai trị hà khắc và cường chế trưng thu đã bị khựng lại. Đảng Gia Cát và nhân sĩ chính nghĩa trong triều đình có thể thực thi hoài bão, cứu giúp bách tính trong thiên hạ, tuy chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, nhưng rõ ràng có thể giữ lại một đường sinh cơ cho thời cuộc hủ bại này.

Đây phải nói là công lao của Vương Tiểu Thạch.

Công lao Vương Tiểu Thạch trở giáo đánh ngược.

Công lao của hòn đá do Vương Tiểu Thạch bắn ra.

Đương nhiên, đảng Thái Kinh vì vậy sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Vương Tiểu Thạch.

Thái Kinh quyết tâm đuổi giết Vương Tiểu Thạch vạn dặm, nghiền nát thành tro bụi.

Hắn tự có bố trí.

Vương Tiểu Thạch thì sao?

Hiện giờ chuyện duy nhất hắn cần làm là trốn.

Trốn mới có thể không chết.

Vì không muốn chết nên phải trốn.

Đó là "trốn chạy".

Chuyện Vương Tiểu Thạch giết Phó Tông Thư nhanh chóng truyền khắp thiên hạ. Có người nói Vương Tiểu Thạch to gan, có người nói Vương Tiểu Thạch can đảm, nhưng gần như ai nấy đều cho rằng Vương Tiểu Thạch dù có gan lớn cũng khó giữ được mạng.

Khó giữ được mạng là một chuyện, nhưng trong cuộc đời luôn có một số việc, cho dù chết cũng phải làm. Ít nhất đối với Vương Tiểu Thạch, đây là chuyện biết rõ không thể làm, nhưng vì chính nghĩa, cho dù có thể quay ngược lại thì hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Hơn nữa, ít nhất đến bây giờ hắn vẫn chưa chết.

Hắn còn chưa chết, chỉ đang chạy trốn.

Hắn chạy ra khỏi kinh thành, chạy trốn tới Lạc Dương, chạy xuyên tới Dương Châu, chạy qua Hắc Long giang, chạy tới Thổ Lỗ Phiền, mua thuyền ra biển, ẩn tính mai danh, trốn lên núi cao, chui vào khe sâu, cứ chạy trốn như vậy đã ba năm.

Suốt ba năm.

Ba năm tuế nguyệt không tầm thường.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cho dù là mười năm cũng chỉ thoáng cái đã qua. Nhưng trong một ngàn ngày chạy trốn, sợ bóng sợ gió, lo lắng hão huyền, chịu đủ nỗi khổ trong khổ, còn cả nỗi khổ trên cả khổ, những năm tháng đó con người không thể nào chịu nổi.

Người chưa từng chạy trốn lại càng không thể tưởng tượng được.

Vì không muốn lộ dấu vết, ngay cả một thân tuyệt kỹ cũng không dám thi triển.

Vì chịu khổ để hoàn thành nhiệm vụ, có tài năng tuyệt thế lại bị đám người xấu xa mặc sức sỉ nhục chê cười.

Vì chân nhân bất lộ tướng, đến nỗi thiên hạ tuy lớn nhưng không có đất dung thân, khổ đau lo sợ, ngồi chưa ấm chỗ đã phải rời đi.

Cứ như vậy chẳng màng chí lớn, nhẫn nhục sống tạm bợ đã ba năm.

Đó là vì cái gì?

Đó đều là do Vương Tiểu Thạch tự tìm lấy.

Là họa do một hòn đá trên tay hắn gây nên.

Là chuyện hắn làm ra chỉ trong một ý niệm.

Đối với một người đang chạy trốn, bản thân việc chạy trốn không phải là khổ nhất, mà là không biết khi nào mới có thể kết thúc cuộc chạy trốn qua năm tháng này, khôi phục lại thân phận tự do tự tại. Đáp án này có thể vĩnh viễn không xuất hiện, đây mới là điều khiến người ta tuyệt vọng nhất.

Điều này cũng khiến Vương Tiểu Thạch đã nếm trải hết gian khổ đưa ra một quyết định.

Trở về kinh.

Muốn biết một người có phải là nhân tài hay không, tốt nhất là quan sát hẳn vào lúc xui xẻo, xem thử hẳn có còn hăng hái tiến lên phía trước hay không, có còn kiên trì bền bỉ hay không, có còn khí thế, khí phách, khí độ và khí phách hay không.

Thất bại chính là thời cơ tốt nhất để khảo nghiệm anh hùng.

Mặc dù bởi vì nguy cơ tứ về, Vương Tiểu Thạch không dám làm việc theo bản tính, trượng nghĩa hành hiệp như trước, nhưng trong khoảng thời gian ba năm lưu lạc chân trời, hẳn đã đi qua nhiều nơi, học được nhiều chuyện, làm nhiều công đức, cũng kết giao với nhiều anh hùng hào kiệt trên giang hồ.

Anh hùng không hỏi xuất thân, muốn kết giao với bằng hữu thật lòng thì nên vào lúc hai bàn tay trắng. Bằng hữu kết giao trong lúc này, phần lớn đều có thể cùng chung hoạn nạn, cùng nhau lang bạt. Ít nhất thì người không có quyền, ta không có thế, ngoại trừ dùng tấm lòng tương giao, hoàn toàn không có mưu đồ gì.

Gần như mỗi khi chạy trốn đến một nơi, Vương Tiểu Thạch đều thiết lập tình hữu nghị ở đó, đồng thời nâng cao kiến thức và mở rộng mối quan hệ của mình.

Biết đâu đó sẽ là tiền vốn của hẳn sau này.

Cho nên có người đã từng hỏi, nếu như Vương Tiểu Thạch không chạy trốn, hẳn sẽ là một người như thế nào?

Đáp án có thể giống như câu nói "anh hùng đều đi ra từ trong gian khổ nguy nan".

Người trong nguy nan, có một việc nhất định phải tránh, đó là không thể

thoái chí nản lòng.

Người trong trường thành, không ngại buồn lo vô cố, nhưng vào giây phút sống chết lại không thể nảy sinh tuyệt vọng.

Vương Tiểu Thạch đã chạy trốn, nhưng lại không từ bỏ.

Không chịu từ bỏ sinh mạng của hãn.

Sinh mạng là của hãn.

Hãn muốn sống tiếp.

Muốn sống tiếp thì phải kiên cường, kiên định, kiên nhẫn, kiên trì.

Hãn nhớ khi vừa gặp mặt, Gia Cát tiên sinh đã từng hỏi hãn vấn đề tương tự, hãn cũng trả lời rất dứt khoát.

Nói chung chuyện của con người, dù là tranh cường đấu thắng hay vui chơi đánh bạc thì đều có quy củ, mà đã có quy củ thì nhất định sẽ có phương pháp và người phá vỡ quy củ.

Không phá không lập thì chỉ là kẻ tầm thường, người biết phá cũng chưa thể xưng hùng, chỉ khi biết lập mới có thể xem là người tài. Người biết phá biết lập là nhân kiệt, nhưng đến cuối cùng vẫn sẽ trở về không phá không lập. Đó mới là cảnh giới viên mãn thông suốt, đồng thời cũng tự hình thành một quy củ, cho đến khi những người khác đến phá vỡ quy củ này.

Muốn bày sát cục, có lúc phải dùng một hai quân xông vào trận địa, thu hút sự chú ý của quân địch, mới có thể thi triển nước cờ tuyệt diệu.

Trong đánh cờ có một nước rất cao minh, đó là vào giây phút quan trọng sẽ không tiếc thí quân.

Thật sự chuyển nhanh động nhanh, lên nhanh xuống nhanh lại chính là cực tĩnh. Chẳng hạn như vật đổi sao dời, trời lên trăng xuống, cũng là đang chuyển động, nhưng lại có thể làm người ta không phát giác ra.

Sấm sét đột ngột luôn phải nghe được tại nơi im ắng, những lời ca tụng luôn phải tìm lấy trong biển lửa rừng đao.

Giang hồ sóng sau xô sóng trước, võ lâm lá mới thay lá rụng, thành tựu nhỏ nhỏ không nên nghiệp lớn, chết rồi mất rồi bại rồi vong rồi cũng chẳng ai biết, không ai hiểu. Đối với một số người, cả đời thà rằng gây thù chuốc oán cũng không muốn sống một cách bình lặng, cho dù bị người cười, bị người mắng hay bị người cười mắng, chỉ cần thuận theo bản tính, sống cho thoải mái, vậy thì đã làm sao.

Trong đánh cờ có những nước tuyệt diệu, lúc bắt đầu thông thường sẽ không biết nó ra sao, đến khi đi được mấy bước, hoặc đi mấy chục nước, thậm chí phải đến thời điểm quan trọng mới có thể thấy được tác dụng của nó.

Chủ trì chính nghĩa, đối địch với tất cả đạo tặc coi trời bằng vung, đó là "công địch" chứ không phải là "tư địch" cá nhân. Người đối địch vì thiên hạ là người đánh kính, còn người đối địch vì tư lợi là kẻ đáng khinh. "Công địch" thông thường cũng là "kẻ địch số một" của dân chúng, cũng tức là "thiên địch". Đây mới là kẻ địch không dễ giải quyết, rất khó đối phó.

Bởi vì kẻ địch lợi hại, cho nên nếu không đại thành thì sẽ đại bại. Người thành ơn đức vạn dân, kẻ bại hại cốt không còn, cho nên quá trình đối địch càng xúc động lòng người thì càng được tôn kính.

Trên giang hồ, làm người thì phải kiên cường mới có thể xem là người trưởng thành. Trong võ lâm từ lâu đã là bạn không phải bạn thân, địch không phải tử địch, thậm chí là bạn địch không phân, địch chính là bạn, bạn cũng

chính là địch. Nhưng muốn làm một con người đáng phục, phải xem sau nhiều lần trải qua sóng to gió lớn y có còn là người hay không. Có lẽ trong mắt ta không có kẻ địch, cho nên ta là "vô địch".

Gia Cát tiên sinh vừa gặp đã hỏi Vương Tiểu Thạch nhiều câu như vậy. Sau khi biết Vương Tiểu Thạch thật sự có quyết tâm, lại có can đảm gánh vác, y mới ngầm đồng ý với hành động này của Vương Tiểu Thạch.

Trước lúc đó, Vương Tiểu Thạch quả thật chưa từng gặp Gia Cát tiên sinh, thậm chí cũng không liên lạc với y.

Như vậy Thái Kinh và Phó Tông Thư mới tin Vương Tiểu Thạch sẽ thật sự giết chết Gia Cát tiên sinh.

Cho nên Thái Kinh và Phó Tông Thư mới không ngờ tới, kẻ mà Vương Tiểu Thạch muốn giết lại chính là hai người bạn chúng

Nhờ đó Vương Tiểu Thạch mới có thể thành công.

Nhưng hẳn cũng chỉ "thành" được "nửa công", hẳn chỉ giết được Phó Tông Thư.

Lúc mới gặp Gia Cát tiên sinh, hẳn không kịp và cũng không tiện nói những chuyện khác. Giữa hai người chỉ có tin tưởng và hiểu ngầm, giống như mới gặp lần đầu đã quen thân.

Lúc ấy Vưu Thực Túy đang ở sau màn, nếu như Gia Cát tiên sinh đuổi hẳn đi, nhất định hẳn sẽ cảnh báo cho Thái đảng rằng "có chuyện khác thường"; còn nếu như nói thẳng để cho hẳn nghe thấy, sớm có đề phòng, vậy thì càng không ổn.

Chuyện này thực ra từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Vương Tiểu Thạch lên kinh là vì chí lớn tài cao, muốn xông xáo giang hồ, thực thi hoài bão, nhưng hẳn lại không nhất định phải có danh tiếng ngàn thu, công lao vạn thế. Hẳn chỉ muốn thử một lần, bởi vì không thử thì chung quy vẫn có phần tiếc nuối.

Nhưng đối với đảng Thái Kinh lộng quyền hại nước, hà hiếp nhân dân, từ lâu hẳn đã rất giận dữ và xem thường.

Hẳn là người không rõ ràng phân minh, nhưng luôn luôn không thích cái ác.

Hẳn kết nghĩa với Tô Mộng Chấm và Bạch Sầu Phi, chỉ vì tri giao. Khi đại cuộc của Kim Phong Tế Vũ lâu đã định, hẳn cảm thấy nếu ở lại trong lâu sẽ khó tránh khỏi xung đột với Bạch Sầu Phi, hơn nữa Tô Mộng Chấm cũng có một số hành vi khiến hẳn không tán thành. Để tránh rắc rối nên hẳn rời khỏi Hồng lâu, chuyên tâm chữa trị và nghiên cứu những chứng bệnh lạ. Cửa tiệm tranh chữ mà Bạch Sầu Phi kinh doanh trong thời gian qua cũng trở thành nơi bán tranh chữa bệnh của hẳn, kiếm sống qua ngày.

Cuộc sống của hẳn rất tự do vui vẻ.

Nhưng khi Thái Kinh sử dụng Phó Tông Thư, Thiên Hạ Đệ Thất, Bát Đại Dao Vương, còn có Lục Hợp Thanh Long đến uy hiếp dụ dỗ, ép hẳn phải giết Gia Cát, ngược lại đã khơi dậy một ý niệm của hẳn.

Giết chết Thái Kinh, trừ một họa lớn!

Nếu có thể giết chết Thái Kinh, dù có chết cũng không tiếc.

Cho dù không giết được Thái Kinh, ít nhất cũng có thể ngăn cản âm mưu ám sát Gia Cát tiên sinh của Thái Kinh, đó là một chuyện tốt.

Còn nếu không giết được Thái Kinh, nhưng có thể giết được Phó Tông

Thư cũng xem như không uổng công.

Vì vậy hãn đã tương kế tựu kế, quyết giết Thái Kinh.

Vương Tiểu Thạch không phải là hạng người không hiểu lý lẽ.

Hãn hiểu rõ, kẻ thật sự dối trên gạt dưới, một tay che trời, kéo bè kết đảng, trấn áp lương dân là Thái Kinh chứ không phải Gia Cát tiên sinh.

Hãn hiểu rõ, những kẻ thật sự nham hiểm ngang ngược, nông cạn nguy tạo, điên đảo thị phi, coi trời bằng vung cũng là đảng Thái Kinh chứ không phải là người của Gia Cát tiên sinh.

Không giết Thái Kinh, triều chính lũng đoạn, tất cả cải cách đều không thể bắt tay vào làm.

Thái Kinh nắm quyền trong tay, dùng thiên tử lệnh chư hầu. Với tài ăn nói của hãn, đủ khiến cho người ta vì hãn đao cầm hai sườn cũng không chối từ. Ngoài ra hãn còn có thư pháp tuyệt diệu, kết giao rộng rãi, trong tay có vô số tâm phúc. Trong triều và ngoài triều, người duy nhất có thể kiềm chế hãn cũng chỉ có Gia Cát tiên sinh.

Giết chết Gia Cát, Thái Kinh sẽ có thể mặc sức hành động, coi trời bằng vung.

Gia Cát tiên sinh luôn luôn vì dân trừ hại, cúc cung tận tụy, vì bảo vệ trung lương nên mấy phen bãi chức. Ngày nào y có ở đây, còn có thể giữ được một chút nguyên khí cho triều chính hủ bại. Y ngăn cản ý đồ muốn lộng quyền của Thái Kinh, lại cố gắng khuyên nhủ quân vương thực hiện chí nguyện của người đi trước, cho nên thường không được lòng hai bên. Bốn vị đồ đệ của y trừ bạo an dân, dẹp yên trộm cướp, phù tá triều chính, nhưng đại địch của bọn họ thông thường lại là những kẻ quyền quý đương triều và cường hào địa chủ. Có lúc lâm vào cảnh pháp lý xung đột, tình nghĩa mâu

thuần, bị quan lại trong triều chỉ trích, bị bách tính nhân dân oán giận, nhưng bọn họ vẫn chống đỡ thế nguy, ngăn cơn sóng dữ, hành sự theo lương tri, hành đạo theo lương tâm.

Nếu như Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ chết đi, chẳng phải Thái Kinh có thể hoành hành điện Kim Loan? Chẳng phải thiên hạ sẽ biến thành của hãn?

Huống hồ Gia Cát tiên sinh còn là sư thúc của Vương Tiểu Thạch.

Cho nên Vương Tiểu Thạch đã sớm quyết định, không giết Gia Cát mà lại giết Thái Kinh.

Nói chung ở trên đời, những người có thể công thành danh toại đều rất ít người ngu ngốc.

Thái Kinh cũng không phải là kẻ ngốc.

Nếu như hãn không thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể lộng quyền ngang ngược, quan cao chức trọng, kéo bè kết đảng, lật mây làm mưa trong thời gian dài như vậy.

Hãn biết Vương Tiểu Thạch chưa chắc đã trung thành với hãn, thậm chí cũng chưa hãn đã thật lòng.

Cho nên hãn phải người theo dõi Vương Tiểu Thạch.

Trước tiên hãn phái Triệu Họa Tứ và Diệp Kỳ Ngũ theo dõi Vương Tiểu Thạch, xem thử Vương Tiểu Thạch có hành động khác thường nào hay không. Nếu như có thì trước tiên giết chết Vương Tiểu Thạch; còn nếu không có, chờ sau khi giết chết Gia Cát tiên sinh cũng sẽ giết chết Vương Tiểu Thạch.

Nếu Vương Tiểu Thạch giết Gia Cát tiên sinh, Thái Kinh sẽ giả vờ phái người đến thông báo cho Gia Cát tiên sinh, nhưng lại bị Tứ Đại Danh Bổ giữ cửa kiên quyết từ chối ý tốt, tự gánh lấy hậu quả. Cái chết của Gia Cát cũng biến thành chuyện giết hại lẫn nhau trong nội bộ của TỰ TẠI MÔN.

Kết quả, nếu như Hoàng thượng truy cứu, nhiều nhất cũng chỉ đẩy lên người một cao thủ khác của TỰ TẠI MÔN là Nguyên Thập Tam Hạng, mọi chuyện coi như xong.

Thái Kinh thông minh, nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không ngốc.

Hắn không có biện pháp thông báo cho Gia Cát tiên sinh.

Hắn cũng không thể nói cho bằng hữu của mình.

Cho nên dù là Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán hay Ôn Nhu đều không biết trong lòng hắn nghĩ gì.

Vì để gia tăng sự chán ghét và cừu hận của Vương Tiểu Thạch đối với Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ, Thái Kinh đã hạ lệnh cho Chu Tiểu Yêu và Nhan Hạc Phát nằm vùng tại Mê Thiên Thất Thánh, cố ý dẫn đám người Vương Tiểu Thạch đến hẻm Ngõa Tử.

Trong hẻm Ngõa Tử đã sớm bày kịch, chỉ chờ Vương Tiểu Thạch vừa đến là lên sàn diễn, cho nên mới có chuyện Tứ Đại Danh Bổ cưỡng chế thu tiền.

Ông chủ bán nón kia thực ra chính là một trong hai "thần giữ cửa" bên cạnh Phó Tông Thư. Đây là nguyên nhân khi nhìn thấy một tên "thần giữ cửa" trong đó, Vương Tiểu Thạch lại cảm thấy quen mắt.

Thái Kinh vẫn đánh giá thấp bản lĩnh "đã thấy qua là không quên" của Vương Tiểu Thạch.

Một đồng tử khiêng kiệu trong đó chính là một tên "thần giữ cửa" khác. Bởi vì lúc đó trong hẻm Ngõa Tử hãn từng hét lên mấy câu, cho nên Vương Tiểu Thạch vừa nghe giọng nói của hãn đã cảm thấy quen tai.

Thái Kinh cũng đã xem thường công phu "lọt vào tai là nhớ kỹ" của Vương Tiểu Thạch.

Lúc ấy Vô Tình ở trong kiệu là Diệp Kỳ Ngũ giả trang. Hãn cố ý ở trước mặt mọi người "thu hồng", "trừu hành đầu" (nộp tiền), lại lên tiếng sỉ nhục Ôn Nhu, muốn kết oán với Vương Tiểu Thạch, hơn nữa giữa đường còn ám toán Vương Tiểu Thạch trên tuyết. Hãn cố tình muốn giết Đường Bảo Ngưu, Trương Thán hoặc Ôn Nhu, khiến cho Vương Tiểu Thạch bị phần phát điên, nhất định phải giết chết Gia Cát và Tứ Đại Danh Bổ mới có thể cam lòng.

Ngoại trừ Diệp Kỳ Ngũ ở trong kiệu tung ra ám khí, còn có Triệu Họa Tứ dùng hoa mai tập kích. Lúc ấy Vương Tiểu Thạch và Thiên Y Hữu Phùng đã cố sức cứu giúp, nhưng vẫn là cờ kém một nước. May thay lại có người phóng ra phi tiễn đánh tan ám khí.

Lúc đó Vương Tiểu Thạch đã từng cẩn thận quan sát hiện trường bị tập kích.

Người phát ra thần tiễn kịp thời cứu nguy vốn ngồi trên xe lăn đi đến, bánh xe còn lưu lại vết tích nhỏ trên mặt tuyết.

Nhờ đó Vương Tiểu Thạch đã đưa ra phán đoán, đây mới thật sự là người đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ, Vô Tình.

Ám khí của Vô Tình không phải dựa vào nội lực, mà là nhờ vào cơ quan lò xo tinh xảo mạnh mẽ bắn ra, cho nên kinh đạo tuy sắc bén, nhưng lại có phần khác biệt với ám khí dùng nội lực bắn ra.

Còn hoa mai lại là do Triệu Họa Tứ phát ra. Khinh công của hãn cao minh

nhưng nội lực lại không đủ, khi dùng hoa mai tập kích khí tức hơi loạn, lúc tấn công tổng cộng chấn rơi xuống hai mươi lăm đóa hoa mai.

Tại con đường đá phía trước Sầu Thạch trai, Vương Tiểu Thạch đã từng xem qua vết tích do hai người Truy Mệnh và Thiết Thủ lưu lại khi "mời" Trương Thán trở về nha môn. Thiết Thủ nội lực rất cao, nhưng thân dưới quá nặng, ngay cả phiến đá cũng bị lõm xuống giống như khắc vào. Truy Mệnh lại sở trường khinh công, đạp lên cánh hoa không làm tổn hại đến vẻ diễm lệ của nó. Nếu như người tới là Thiết Thủ, cành mai nhất định sẽ gãy; còn nếu người tới là Truy Mệnh, hoa mai chắc chắn sẽ không rơi.

Càng không thể nào là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết có thể liều mạng, nhưng khinh công lại không cao.

Đó rõ ràng là thủ hạ của Thái Kinh, muốn Vương Tiểu Thạch cho rằng Tứ Đại Danh Bổ hạ độc thủ với hắn.

Những việc này không chỉ một lần, cũng không chỉ nhằm vào Vương Tiểu Thạch. Ngày đó ở Hoa phủ cùng hai đảng Phát và Mộng, Nhậm Lao và Nhậm Oán hạ độc quần hùng cũng dùng danh nghĩa Tứ Đại Danh Bổ, sau cùng lại bị Vương Tiểu Thạch vô tình vạch trần, đó thật ra là âm mưu của Bạch Sầu Phi.

Có thể tưởng tượng được mưu mô thâm độc thế nào.

Trùng hợp là khi đó, Trương Thán bởi vì trộm "thôn ngư tập" của Thiết Thủ và Truy Mệnh, bị hai người truy bắt. Hóa ra đám người Thái Kinh ở trong thành ngầm mua chuộc Vương Tiểu Thạch, Tứ Đại Danh Bổ thông minh lão luyện cũng phát giác được, chỉ là bọn họ lại không biết Vương Tiểu Thạch chính là đồ đệ của Thiên Y Cư Sĩ, cũng là sư đệ đồng môn của bọn họ.

Thiết Thủ và Truy Mệnh có ý "mời" Trương Thán trở lại, mà lúc Vương

Tiểu Thạch tới đòi người, Lãnh Huyết lại có ý muốn thử võ công của hắn.

Trong số bốn người, Lãnh Huyết tinh lực dồi dào, dễ bị kích động, muốn "xem thử phân lượng của Vương Tiểu Thạch". Truy Mệnh và Thiết Thủ cảm thấy chuyện này cũng không có vấn đề gì, cho nên vẫn luôn giấu đại sư huynh Vô Tình của bọn họ.

Vì vậy Lãnh Huyết và Vương Tiểu Thạch đánh một trận. Cuối cùng trong ba mươi chiêu, Vương Tiểu Thạch vẫn không xuất ra đao kiếm, nhưng lại bắn ra một hòn đá. Lãnh Huyết cũng không đi tranh luận xem "hòn đá có phải là vũ khí hay không", cuối cùng thả Trương Thán ra. Thực ra cho dù thắng hay thua, y chỉ muốn đánh một trận với Vương Tiểu Thạch, cũng không có ý muốn làm khó dễ Trương Thán.

Trận chiến này lại khiến Vương Tiểu Thạch thâm kinh hãi.

Lãnh Huyết là người sau cùng trong Tứ Đại Danh Bổ, võ công còn cao như vậy. Nếu Vương Tiểu Thạch thật sự đi hành thích Gia Cát tiên sinh, một khi Tứ Đại Danh Bổ liên thủ, chẳng phải là ứng với câu nói trên giang hồ "Tứ Đại Danh Bổ, thiên hạ không chướng; bốn người liên thủ, tà ma không đường", nhất định không có cơ hội thắng.

May mắn là nhìn ngang nhìn dọc hắn cũng không giống tà ma.

Hắn vẫn không có cơ hội nói rõ ngọn nguồn với Gia Cát tiên sinh. Nếu như Gia Cát tiên sinh thật sự cho rằng hắn có ý hành thích, chỉ phải ra Tứ Đại Danh Bổ cũng đã không dễ đối phó rồi.

Vương Tiểu Thạch ngậm dè chừng, sau khi đánh một trận với Lãnh Huyết, đột nhiên lại nhìn đường chỉ tay, giống như muốn đoán trước lành dữ an nguy của mình, khiến cho Trương Thán cảm thấy khó hiểu.

Sau khi tiến vào phủ Thần Hầu, vừa nhìn thấy Gia Cát tiên sinh, Vương

Tiểu Thạch lại cảm giác được vị tiền bối già dặn này đã sớm nhìn ra ý đồ đến của hắn, hơn nữa còn tin tưởng tuyệt đối vào lòng thành của hắn. Trong bảy lần hỏi đáp, hai bên khá thẳng thắn với nhau, không còn phân chia vai vế, tâm ý tương thông, đối xử chân thành.

Sau đó khi Lãnh Huyết và Truy Mệnh đi vào, Lãnh Huyết còn nhìn Vương Tiểu Thạch làm mặt quý.

Một thanh niên lạnh lùng như Lãnh Huyết lại làm mặt quý, khiến cho Vương Tiểu Thạch rất kinh ngạc.

Cho nên Vương Tiểu Thạch mới ồ lên một tiếng.

Nhưng Vương Tiểu Thạch dù sao cũng là người thông minh, sau khi kinh ngạc, hắn nhanh chóng hiểu được ý tứ của Lãnh Huyết.

Chúng ta là bạn chứ không phải địch.

Ta hiểu được dụng ý của ngươi.

Chúng ta ủng hộ ngươi.

Gia Cát tiên sinh đã dùng phương pháp liên lạc đặc biệt của bọn họ, thông báo cho bốn đồ nhi của y. Tất cả đều giả vờ như không biết gì, tương kế tựu kế, không ngại tranh chấp với người của Lục Hợp Thanh Long, giúp cho kế hoạch của Vương Tiểu Thạch thành công.

Điều duy nhất Gia Cát tiên sinh lo lắng, đó là Vương Tiểu Thạch có gánh vác được hậu quả hay không.

Bất kể là thành hay bại, hậu quả đều rất nghiêm trọng.

Câu trả lời của Vương Tiểu Thạch đã khiến Gia Cát tiên sinh hài lòng.

Y cảm thấy mình nên yên lòng và buông tay, để người trẻ tuổi này đi làm một chuyện không thể tưởng tượng như vậy.

Thế là Vương Tiểu Thạch không giết Gia Cát mà lại giết Vuư Thực Túy.

Vuư Thực Túy chính là anh trai của Vuư Tri Vị.

Trong vụ án "Nghịch Thủy Hàn", đầu bếp nổi tiếng Vuư Tri Vị đã phản bội Tứ đại nương, kết oán với Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bổ. Sau đó Vuư Tri Vị bỏ mạng, đương nhiên Vuư Thực Túy nên báo thù cho anh em. Hẳn vốn là đầu bếp của Thái Kinh, sau đó chuyển sang phủ Thần Hầu làm nội ứng.

Vương Tiểu Thạch chém đầu của Vuư Thực Túy, tình huống khẩn cấp, cũng không kịp giải thích ngọn nguồn với Gia Cát tiên sinh.

Hắn nhanh chóng rời khỏi phủ Thần Hầu.

Tứ Đại Danh Bổ giả vờ rối loạn, làm như muốn đuổi theo. Nếu thật sự đuổi theo, chưa chắc Tứ Đại Danh Bổ đã không chặn được Vương Tiểu Thạch.

Lúc đó, Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ muốn ở lại gần phủ Thần Hầu để xem xét tình hình, giúp Phó tướng gia và Thái thái sư che giấu đây tội cho người khác. Vương Tiểu Thạch lại thừa dịp này đi đến điện Ngã Ngư. Lúc kẻ địch cho rằng mình thắng lớn cũng chính là lúc phòng thủ yếu nhất, dễ sơ xuất nhất.

Năm đó Lôi Tôn của Lục Phân Bán đường đã lợi dụng điểm này để phản kích Kim Phong Tế Vũ lâu.

Vương Tiểu Thạch dĩ nhiên nhớ kỹ.

Nhưng hãn cũng không quên, Kim Phong Tế Vũ lâu cũng lợi dụng điểm này phản công lại Lục Phân Bán đường.

Thành bại rất khó đoán trước, sống chết cũng không biết được.

Cho dù thế nào cũng phải thử một lần.

Trước lúc đó, Phó Tông Thư từng hạ lệnh cho hãn ám sát Gia Cát tiên sinh tại lầu Khổng Tước, hãn đã nhận định Gia Cát nhất định sẽ không có ở trên lầu.

Nếu như Gia Cát tiên sinh ở trên lầu Khổng Tước, Phó Tông Thư nhất định sẽ không có ở đó. Thứ nhất, Gia Cát tiên sinh và Phó Tông Thư luôn "không cùng đường thì không thể cùng mưu tính", tiệt của Phó Tông Thư chưa chắc Gia Cát sẽ đi, ngược lại Gia Cát có mời chưa hãn Phó Tông Thư sẽ tới. Thứ hai, Phó Tông Thư sẽ không ngu xuẩn đến mức bảo người ám sát Gia Cát mà mình lại có ở đó, như thế chẳng phải là tình ngay lý gian. Thứ ba, Phó Tông Thư đã mời thích khách đến ám sát Gia Cát tiên sinh, đương nhiên sẽ không có ở hiện trường, để tránh "công thành cháy liên lụy đến cả cá trong ao".

Với địa vị của Phó Tông Thư, vốn không cần phải mạo hiểm như vậy.

Cho nên Vương Tiểu Thạch đoán rằng hành động đó chẳng qua là một thí nghiệm.

Vì vậy hãn cũng toàn lực ứng phó, không như thế thì đối phương nhất định sẽ không phái hãn đi hành thích. Nhưng lúc bắn ra hòn đá hãn lại không dùng hết sức.

Đó mới là một kích tất sát của hãn.

Phó Tông Thư thấy Vương Tiểu Thạch thật sự liều mạng, mới yên tâm để

hắn đi ám sát Gia Cát.

Vương Tiểu Thạch suy đoán, nếu như mình thành công, Thái Kinh hoặc Phó Tông Thư nhất định sẽ cho tiếp kiến. Kẻ địch lợi hại đã không còn, chắc chắn bọn chúng sẽ vui mừng hí hửng, hơn nữa còn cần phải xác minh thân phận kẻ địch, đây chính là thời cơ rất tốt để ra tay.

Có điều Thái Kinh vẫn cẩn thận hơn người. Hắn đi gặp Vương Tiểu Thạch, thứ nhất là vì chính hắn chủ động tìm Vương Tiểu Thạch, trước đó không ai được biết; thứ hai là vì cao thủ hắn mang theo nhiều như mây, không sợ có người gây sự, cho nên mới tự thân xuất mã. Một khi Vương Tiểu Thạch đề xuất ý kiến "sau khi giết chết Gia Cát muốn gặp hắn", hắn ngược lại sẽ không ra ngoài.

Để Phó Tông Thư đi xác nhận đầu người là được.

Có nguy hiểm thì cứ để cho người khác đi thử, có công lao thì không ngại tự mình đến nhận.

Đây là nguyên tắc làm người của Thái Kinh từ trước đến giờ.

Cho nên Vương Tiểu Thạch chỉ "thành" được "nửa công".

Nếu như Thái Kinh cũng có ở đó, Vương Tiểu Thạch có thể giết được hắn hay không?

Nếu như giết được Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch còn giết được Phó Tông Thư hay không?

Nếu như giết chết Thái Kinh, Vương Tiểu Thạch có chạy ra khỏi điện Ngã Ngư được hay không?

Những đáp án này không ai biết được.

May mắn và bất hạnh đều là nói đến những chuyện đã xảy ra.

Chuyện không xảy ra thì không ai biết sẽ là may mắn hay bất hạnh, may mắn trong bất hạnh, bất hạnh trong may mắn, bất hạnh trong bất hạnh, may mắn trong may mắn.

Thái Kinh bày ra cho hãn một ván cờ.

Hãn đã phá giải ván cờ này.

Thái Kinh muốn lợi dụng hãn trừ đi một kẻ thù chính trị, kết quả lại mất đi một đại tướng dưới tay.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Năng Chiều, Cầu Tàu, Bóng Người, Sóng Lớn

"Khi tiến dễ dàng lui lại khó."

Đây là câu nói để hình dung đi vào giang hồ sâu như biển.

Vương Tiểu Thạch đã từng lên kinh, đã từng uy phong, đã từng vào giang hồ, cũng thường hay nhớ lại những năm tháng ở kinh thành.

Ôn Nhu có còn ôn nhu hay không?

Lôi Thuần có còn thuần khiết hay không?

Trương Thán có còn đen như than hay không?

Đường Bảo Ngư có còn tính khí ngang bướng hay không?

Phương Hận Thiếu có còn "tri thức đến lúc cần dùng mới hận vì thiếu thốn" hay không?

Nghĩ đến trong lòng hẳn lại rối loạn.

Trái tim cũng cảm thấy nhức nhối.

Hắn nhớ tới đại ca kết nghĩa Tô Mộng Châm, không biết bệnh của y ra sao rồi? Vết thương của y đã khỏi chưa? May mắn là trước khi hành động, hắn đã biểu thị cắt đứt quan hệ với Kim Phong Tế Vũ lâu, ân hận nghĩa tuyệt,

vì vậy theo lý sẽ không làm liên lụy đến Tô đại ca.

Mặt khác, cái chết đột ngột của Phó Tông Thư khiến cho Thái Kinh giống như mất đi cánh tay phải. Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ lại hết sức đề phòng. Sau chuyện Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao và Nhâm Oán giết hại võ lâm đồng đạo trong kinh thành, đã khơi dậy sự căm phẫn của các môn các phái, khiến bọn họ liên hợp lại với nhau. Đám người Thái Kinh e ngại nhiều thứ, nhất thời cũng không dám tùy tiện tiến hành chuyện chiêu an và diệt trừ các bang hội trong kinh thành.

Vương Tiểu Thạch lại lo lắng chuyện khác.

Bạch Sầu Phi đã tâm quá lớn, sát tính quá mạnh, liệu y có làm chuyện gì bất lợi với Tô đại ca hay không? Tô đại ca liệu có chứa chấp được Bạch nhị ca hay không?

Mặc dù Vương Tiểu Thạch lo lắng đến những chuyện này, nhưng lại không muốn can dự vào.

Hắn muốn trốn tránh.

Hắn cảm thấy mình là một kẻ đào ngũ của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn đã không có tư cách đi hỏi chuyện của Kim Phong Tế Vũ lâu.

Hắn cho rằng cuộc đời này vĩnh viễn sẽ không dẫn thân vào võ lâm lần nữa.

Điều duy nhất mà hắn không từ bỏ, đó là mỗi ngày trời lên trời xuống, trăng nổi trăng chìm, hắn vẫn luyện kiếm và đao của mình, mưa gió không thay, sáng đêm không đổi.

Bất kỳ võ công nào cũng phải tập luyện mới thành.

Luyện võ tuy không phải là phương tiện để hấn tranh quyền đoạt lợi, nhưng lại là hứng thú của hấn. Khi một người xem việc rèn luyện như là "hứng thú", nhất định sẽ có thành tựu, chỉ xem thành tựu cao hay thấp mà thôi.

Người không có vốn liếng và bối cảnh, muốn quật khởi và thăng tiến chỉ có thể dựa vào tài năng.

Tài năng là phải chăm chỉ cố gắng và phát huy tận cùng mới có thể có tài có năng.

Một người thật sự có chí khí, vào lúc không có hi vọng nhất vẫn sẽ giữ vững chí hướng của mình. Một người thật sự không tầm thường, cho dù muốn sống một cuộc sống bình thường, cũng sẽ gặp phải những chuyện không tầm thường.

Ba năm sau, Vương Tiểu Thạch lại trở về kinh thành.

Có bốn nguyên nhân khiến Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành, thứ nhất là vì cái chết thảm của phụ thân và chị gái hấn.

Vương Tiểu Thạch từ nhỏ được Thiên Y Cư Sĩ nuôi dưỡng thành người. Phụ thân của hấn tên là Vương Thiên Lục, ngoại hiệu là "Kim Bảo Đại Hiệp", chỉ có chút tên tuổi trong khu vực Lão Long Câu nằm giữa Thiên sơn và Vạn sơn.

Vương Thiên Lục mở tiêu cục, giúp người ta giữ vàng giữ bạc. Y mệnh lớn phúc lớn, chưa từng thất thủ, cũng chưa từng động thủ. Tổng cộng y đã giúp người ta áp tiêu hai mươi bốn lần, đi một lần thì sợ một lần, trước khi đi thì mất ngủ, sau khi đi lại đau dạ dày. Đến tuổi trung niên, y dành dụm được một chút vốn liếng, liền quyết định đóng cửa tiêu cục, mở tiệm vải, rửa tay quy ẩn, cũng sống được bình an.

Vương Thiên Lục võ công bình thường, năm xưa cũng muốn dương danh lập nghiệp, xông pha giang hồ hai năm. Về sau thấy trong chốn võ lâm mưa to gió lớn, sóng cao nước mạnh, cho rằng nên thu tâm dưỡng tính, trở về nhà thì tốt hơn.

Y gửi gắm Vương Tiểu Thạch cho Thiên Y Cư Sĩ, chỉ là muốn con mình theo học chữ nghĩa với vị nhân sĩ uyên bác này. Y vốn không biết Thiên Y Cư Sĩ có võ công, hơn nữa võ công còn cao đến mức cả đời y có năm mơ cũng không mơ thấy được.

Lúc ấy Vương Thiên Lục vẫn còn áp tiêu, sợ xảy ra sơ xuất làm liên lụy đến người nhà, hơn nữa Vương mẫu cũng mới mất vì bệnh, cho nên đã giao Vương Tiểu Thạch cho Thiên Y Cư Sĩ mang về Bạch Tu viên nuôi dưỡng.

Vương Tiểu Thạch còn có một chị gái, cũng biết một chút võ công.

Sau đó Vương Thiên Lục biết con trai có tập võ, lại không tán thành lắm. Y cũng không biết võ công của con trai như thế nào.

Y cho rằng nhiều nhất chỉ giống như mình, có luyện cũng không nên được thành tựu gì.

Vương Tiểu Thạch muốn đến kinh thành, Vương Thiên Lục cũng không phản đối. Y cho rằng con trai không ngại xông pha, sẽ học thêm được nhiều kiến thức. Tốt nhất là có thể làm quen được với vài vị quan lớn quý nhân trong kinh thành, sau này có thể dìu dắt thăng quan tiến chức.

Trong những năm tháng ở kinh thành, Vương Tiểu Thạch chưa bao giờ đề cập đến gia thế của hắn.

Càng không nhắc đến người nhà của hắn với người khác.

Vương Thiên Lục ở trong võ lâm cũng chỉ là một kẻ vô danh, không ai

chú ý.

Cho nên khi Vương Tiểu Thạch tiến hành kế hoạch ám sát ngược, cũng không lo lắng cho an nguy của người nhà.

Nhưng sau khi hành thích, hắn lại trở về Lão Long Câu.

Hắn cảm thấy vẫn nên đưa phụ thân và chị gái đến nơi an toàn thì tốt hơn.

Hắn không hề hoảng hốt.

Hắn tin tưởng, cho dù quan phủ tra xét ra sao, đợi đến khi có thể điều tra ra thân thế của hắn, hắn đã sớm trở về Thiên sơn, đưa người nhà đến nơi an toàn rồi.

Hắn hành động tuy nhanh, nhưng trên đường đi vì phải trốn tránh đuổi bắt, cũng bị trì hoãn rất nhiều.

Khi hắn đến Lão Long Câu ở Thiên sơn thì đã là chuyện của ba tháng sau.

Tiệm vải Mỹ La chỉ còn lại một đồng gạch ngói vụn.

Theo những hàng xóm đã dập lửa nói, vào một đêm khoảng hai tháng trước, tiệm vải bỗng nhiên bốc cháy, những người ở trong đều không thể thoát được. Đợi sau khi dập được lửa, mọi người mới phát hiện trong tiệm có hai thi thể, một nam và một nữ.

Vương Tiểu Thạch bi thương không thể kiềm nén, đau đớn đến mức không muốn sống.

Hắn không ngờ hành động của mình lại làm liên lụy đến người nhà.

Hắn càng không ngờ hành động của triều đình lại nhanh như vậy.

Bọn họ làm sao điều tra ra thân thế của mình? Vương Tiểu Thạch vẫn không hiểu được điểm này.

Hắn muốn tìm ra, rốt cuộc là ai đã tiết lộ thân thế của mình, rốt cuộc là ai đã ra tay. Mà muốn điều tra hai chuyện này, nhất định phải trở lại kinh thành.

Nguyên nhân thứ hai, đó là hắn vẫn thường xuyên nhớ đến đám bạn tốt Tô Mộng Châm, Bạch Sâu Phi, Ôn Nhu, Lôi Thuần, Phương Hận Thiếu, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán.

Hành vi của bọn họ trước đây thật giống như một giấc mộng một hoang đường mà lại chân thật. Vương Tiểu Thạch hồi tưởng lại vẫn cảm thấy lưu luyến. Giống bọn họ từng hợp sức thúc đẩy thời gian và năm tháng, lại vĩnh viễn cất giữ những hình ảnh đẹp đẽ trong ký ức. Giống như bọn họ đưa mặt trời lên cao, biến mặt trăng thành tròn. Thời gian mọi người ở cùng nhau, cuộc sống có khó khăn cũng trở nên vui vẻ, tuổi tác có lớn cũng như vẫn còn chưa thành niên.

Tâm tình tuyệt đối không thể thất bại bởi hồi ức!

Trong lòng Vương Tiểu Thạch thường cảm thán như vậy.

Muốn trở lại trong ký ức, trước tiên phải trở về nơi ký ức phát sinh, sống với người trong ký ức, như vậy ký ức mới không phải là hoài niệm của quá khứ, mà trở thành hồi ức của mai sau.

Kinh thành giống như đã biến thành một tiếng gọi xa xôi, cả ngày lẫn đêm, sáng sáng chiều chiều vang lên bên cạnh Vương Tiểu Thạch.

Nguyên nhân thứ ba, chạy trốn nhiều năm như vậy, Vương Tiểu Thạch cũng cảm thấy mệt mỏi rồi.

Truy kích vẫn còn.

Truy bắt vẫn tiếp.

Vương Tiểu Thạch đã chán cảnh lưu lạc.

Tất cả những nơi có thể trốn thì hắn đều đã trốn. Hắn muốn trở lại kinh thành, đây là nơi duy nhất hắn chưa từng trốn, cũng là nơi mà quan phủ nhất định không ngờ hắn lại dám trở về.

"Trên đời này nơi an toàn nhất chính là nơi nguy hiểm nhất", những lời này chưa chắc đã đúng. Đem tranh vẽ có giá trị cao treo ở trên tường, có lẽ sẽ lừa gạt được mấy tên trộm ngọc không biết xem hàng, nhưng nếu người ra chiến trường đánh giặc, chưa chắc đã có thể còn sống trở về.

Thế nhưng, đại ẩn ở trong chợ 1, ít nhất thì Thái Kinh sẽ không nghĩ tới Vương Tiểu Thạch sẽ trở lại. Hắn còn dám trở lại sao?

Trên đường đi, có đôi lúc gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm khó giải quyết, chẳng những có hảo hán giang hồ ra tay tương trợ, ngay cả quan phủ đối với hành tung của hắn cũng giống như nhìn mà không thấy. Vương Tiểu Thạch biết đó là do mình từng có ơn cứu mạng với quần hùng hai đảng Phát và Mộng tại Hoa phủ, hơn nữa Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ cũng âm thầm nhờ nha dịch các nơi lưu tình. Có điều người mà hắn giết là Tế tướng đương triều, cho nên không ai dám lộ liễu ra mặt ủng hộ hắn mà thôi.

Lại nói, gần đây việc truy bắt cũng giảm đi rất nhiều.

Thái Kinh rất bận.

Cho dù là bận tác oai tác quái, bận chơi đùa, bận hại người, cũng là đang bận.

Còn về người của Thái đảng, cũng chẳng hề có ý muốn báo thù cho Phó Tông Thư. Phó Tông Thư luôn luôn không muốn ban ơn cho người khác.

Người của Thái đảng cho rằng "người còn thì nhân tình còn, người chết hai bên hết nợ", cần gì phải tốn nhiều tâm lực vì một người đã chết như vậy.

Vì ba nguyên nhân này, Vương Tiểu Thạch đã lén lút trở về.

Hắn vừa về tới kinh thành liền đi vào hẻm Ngõa Tử. Hắn lập tức được quần hùng trong kinh thành, nhất là hai đảng Phát và Mộng nhiệt liệt hoan nghênh.

Mạng của bọn họ là do hắn cứu.

Bọn họ quyết chí muốn bảo vệ Vương Tiểu Thạch. Lần này trở lại kinh thành, Vương Tiểu Thạch đổi tên thành Vương Đại Sĩ.

Hắn không muốn xuất đạo lần nữa.

Hắn chỉ muốn đợi ở một góc trong kinh thành, nghe ngóng tin tức của Tô đại ca, đồng thời âm thầm điều tra kẻ thù giết cha. Nếu như có thể, hắn cũng muốn đi gặp đám người Ôn Nhu và Đường Bảo Ngư một chút.

Còn có một mong mỏi khác, đó cũng là nguyên nhân thứ tư khiến hắn trở lại kinh thành.

Khi hắn trở về Bạch Tu viên, Thiên Y Cư Sĩ đã không có ở đó.

Sư phụ vẫn không trở về.

Sư phụ đã đi đâu?

Là nghe được tin tức mình ám sát, cho nên đã đến kinh thành? Hay là đã xảy ra chuyện gì bất ngờ, trúng phải độc thủ?

Chuyện này cuối cùng khiến Vương Tiểu Thạch hạ quyết tâm hồi kinh. Lần này trở về kinh, so với bốn năm trước hắn bán ngựa vào kinh, tâm tình

lại hoàn toàn khác biệt.

Năm đó hần cảm thấy gió thu mơn man, mưa phùn dào dạt, trước mắt là giang sơn vạn dặm, không gì có thể ngăn cản được chí khí xông pha giang hồ. Ngay cả mưa xuân trên lầu, tiếng tiêu như gió sớm nổi lên, trăng tàn rụng xuống, hần cũng có một cảm giác mỹ lệ ưu sầu mà không phải thê lương.

Mà nay, người vẫn như cũ, mưa vẫn như cũ, nhưng tâm tình đã không còn như trước.

Nắng chiều, cầu tâu, bóng người, sóng lớn, chẳng lẽ là một loại đau thương.

Hần vẫn mang theo thanh kiếm kia.

Có một đoạn thời gian, hần ở trong kinh thành rất oai phong, khi đó mang bội kiếm ra đường cũng không cần che giấu.

Còn nay, kiếm của hần phải dùng vải vóc quấn lại nhiều lớp, trốn trốn tránh tránh, không thấy ánh sáng, giống như bốn năm trước khi hần vừa mới tới.

Mà hần cũng từ một nam tử tràn đầy mộng tưởng biến thành một hán tử chỉ có một chút mơ ước nhỏ nhoi.

Sau khi đến kinh thành, hần mới nghe được trong mấy ngày qua, võ lâm kinh thành đã xảy ra chuyện lớn long trời lở đất.

Những chuyện này đều liên quan đến Vương Tiểu Thạch.

Càng liên quan rất lớn đến sự phụ của hần là Thiên Y Cư Sĩ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bố Cục

Vào cái đêm Phó Tông Thư bị ám sát, khi Vương Tiểu Thạch vừa rời khỏi phủ Thần Hầu, Gia Cát tiên sinh lập tức triệu tập Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ và Vô Tình bí mật thương nghị.

- Ta thấy...

Gia Cát tiên sinh suy đoán:

- Vương Tiểu Thạch quyết chí hành thích Thái Kinh hoặc Phó Tông Thư, lúc ấy chuyện xảy ra quá nhanh, cũng không kịp giải thích.

Lãnh Huyết nói:

- Cháu đã giao đấu với hắn, võ công của hắn rất khá. Nhưng bên cạnh Phó Tông Thư và Thái Kinh còn có Lục Hợp Thanh Long, Bát Đại Dao Vương, Thiên Hạ Đệ Thất, Nhậm Lao, Nhậm Oán, hai môn thần Nhất Gia Nhất Tướng và "Thiết Thủ Khai Hoa, Chỉ Chưởng Song Tuyệt", Vương Tiểu Thạch sẽ không dễ thành công.

Truy Mệnh nói:

- Thế nhưng, có ít nhất bốn người trong Lục hợp Thanh Long còn đang ở lại phụ cận dò xét tin tức, Bát Đại Dao Vương và Thiết Thủ Khai Hoa luôn đi theo "Trở tay làm mây, lật tay làm mưa" Phương tiểu hầu gia, Nhậm Lao và

Nhậm Oán lại là hai cánh tay trái phải của Chu hình tống, chưa chắc tất cả đều ở bên cạnh hai người Thái Phó như hình với bóng.

Thiết Thủ hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?
- Làm cho người khác tưởng rằng ta thật sự đã chết.

Gia Cát tiên sinh trả lời:

- Dẹp yên bốn con Thanh Long kia rồi hãy bàn.

Quả nhiên, không lâu sau đã có tin Phó Tông Thư bị ám sát.

Thiết Thủ lại xin chỉ thị của Gia Cát:

- Chúng ta nên phối hợp với Vương Tiểu Thạch như thế nào?
- Sử dụng lực lượng trong tối, giúp hắn có thể bình an chạy ra khỏi kinh thành rồi nói sau.

Gia Cát tiên sinh đáp:

- Phó tướng bị ám sát, toàn thành sôi sục, trong triều nhất định sẽ có lời đồn chuyện này là do Thái Kinh gây nên. Thái đảng chắc chắn sẽ tìm cách giảm đau chữa thương, chiêu binh mãi mã, bố trí sát cục lần nữa. Các cháu có ý kiến gì về chuyện này không?

Vô Tình nói:

- Chủ ý của Thái Kinh là an bài Vương Tiểu Thạch đến ám sát thế thúc.

Gia Cát tiên sinh biết Vô Tình rất ít khi lên tiếng, nhưng mỗi lời nói đều

có thâm ý, liền gật đầu nói:

- Nhưng Vương Tiểu Thạch lại giết Phó Tông Thư.

Vô Tình nói:

- Hắn nhất định sẽ đâm lao theo lao, gậy vua gièm pha, nói rằng thế thúc xúi giục Vương Tiểu Thạch trong môn phái hành thích Tế tướng đương triều.

Thiết Thủ lập tức hiểu ý của Vô Tình:

- Bởi vì trước khi hành thích Phó Tông Thư, Vương Tiểu Thạch thật sự là từ phủ Thần Hầu đi ra. Có bằng chứng này, cộng thêm Thái Kinh xúi giục, có thể chủ thượng sẽ thật sự trách tội.

Lông mày trắng của Gia Cát tiên sinh nhướng lên, nói:

- Cho nên, ý của cháu là...

Sắc mặt của Vô Tình trắng như thần của hoa, mũi của trắng, hờn của tuyết, phách của ngọc:

- Tiên hạ thủ vi cường.

Lúc Phó Tông Thư bị ám sát, Thái Kinh đang ở trong Vong Ngư các, chỉ cách điện Ngã Ngư mấy chục bước chân.

Thiên Hạ Đệ Thất, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục bảo vệ bên cạnh hắn.

Khi đó, hắn đang nói chuyện với một thanh niên dung mạo sáng sủa, mày rậm mắt tinh, mặt đẹp như ngọc, cười nói tự nhiên.

Thái Kinh hỏi:

- Tô Mộng Châm tiến thẳng đến Lục Phân Bán đường, quyết một trận tử chiến với Lôi Tồn. Trong chiến dịch đó, Lôi Tồn cũng mời người đến Lục Phân Bán đường đúng không?

Thiếu niên kia dường như hơi ngượng ngùng, đáp:

- Phải.

Thái Kinh hỏi tiếp:

- Nhưng trong chiến dịch đó, người xuất ra một kiếm, không phải giúp Lôi Tồn mà lại là Tô Mộng Châm.

Thiếu niên kia chính là "Thần Thông Hầu" Phương Ứng Khán, y đáp:

- Phải.

Thái Kinh hỏi y:

- Tại sao?

Phương Ứng Khán trả lời:

- Bởi vì cha tôi từng dặn dò, trong kinh thành có ba bang hội lớn kiềm chế lẫn nhau, trong đó Mê Thiên Thất Thánh làm nhiều việc ác, Lục Phân Bán đường cũng không tốt lành gì, chỉ có Kim Phong Tế Vũ lâu là còn có phần hào hiệp trượng nghĩa, bảo tôi cố gắng giữ gìn một chút nguyên khí cho bọn họ.

Thái Kinh lại hỏi:

- Lúc ấy Chu Nguyệt Minh cũng đến đó, hẳn nghiêng về phía Lục Phân Bán đường sao?

Phương Ứng Khán đáp:

- Phải.

Khi không cần thiết, y ở trước mặt Thái Kinh nhất định không nói nhiều hơn một chữ. Trên mặt y luôn nở một nụ cười có vẻ trong sáng ngây thơ.

Thái Kinh truy hỏi:

- Nhưng Lôi Tồn nỗ quan tài giả chết, lúc ấy chỉ có người là nhảy lên cao, nhìn thấy tất cả. Người đã biết rõ có gian trá, nhưng lại không cảnh báo cho Tô Mộng Chấm, có chuyện này hay không?

Phương Ứng Khán đáp:

- Phải.

Thái Kinh liền hỏi:

- Giải thích thế nào?

Trên mặt Phương Ứng Khán có một vẻ trưởng thành còn chưa thoát khỏi ngây thơ:

- Nghĩa phụ chỉ dặn tôi giữ lại một chút nguyên khí cho Tô Mộng Chấm. Nếu như Lôi Tồn giết y, tôi nhất định sẽ ra tay ngăn cản. Nhưng Lôi Tồn lại quyết định chạy trốn, vì muốn giữ thể trung lập nên cũng không tiện vạch trần.

Thái Kinh cười hỏi:

- Bởi vì người cảm thấy, gần đây Mê Thiên Thất Thánh trong kinh thành đã không còn ảnh hưởng, Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường kiềm chế lẫn nhau lại là chuyện tốt. Người không muốn để cho một bên lớn

mạnh hơn, có phải thế không?

Phương Ứng Khán đáp:

- Phải.

Thái Kinh lại hỏi:

- Có điều, khi Lôi Tôn dẫn người toàn lực phản công Kim Phong Tế Vũ lâu, người đã tặng cho Tô Mộng Châm một tấm bình phong, bên trong lại ẩn giấu một Lôi Mị, có chuyện này hay không?

Phương Ứng Khán đáp:

- Đó là do Lôi Tôn sai thủ hạ khống chế người mà tôi phải đi tặng quà, giữa đường đánh tráo.

Thái Kinh hỏi lần nữa:

- Cho nên Lôi Mị không phải là do người tặng?

Lần này Phương Ứng Khán lại đáp:

- Không phải.

Ánh mắt Thái Kinh lấp lóe:

- Nhưng mà, nghe nói Lôi Mị lại là hồng phấn tri âm của người.

Phương Ứng Khán hơi kinh ngạc, nhưng vẫn đáp:

- Phải.

Thái Kinh lại hỏi tiếp:

- Lôi Tôn phái Lôi Mị đến ám sát Tô Mộng Châm, nhưng vào thời điểm quan trọng Lôi Mị lại trở giáo đánh ngược, giết chết Lôi Tôn. Chuyện này... người có biết trước hay không?

Trong mắt Phương Ứng Khán đã lộ ra vẻ khâm phục:

- Lôi Mị ám sát Lôi Tôn là vì oán hận Lôi Tôn. Lôi Tôn đã giết phụ thân của cô ấy là Lôi Chấn Lôi, lại đoạt đi tất cả mọi thứ của Lục Phân Bán đường, còn bức cô ấy làm tình nhân trong tối của hắn. Hơn nữa Lôi Mị đã sớm được Tô Mộng Châm trọng dụng, trở thành Quách Đông Thần trong Tứ Đại Thần Sát của Kim Phong Tế Vũ lâu. Những chuyện này, lúc đầu tôi chỉ biết sơ qua một chút, nhưng không hề biết chuyện Lôi Mị muốn ám sát Lôi Tôn.

- Tốt lắm.

Thái độ của Thái Kinh trở nên hòa hoãn, trong lòng lại rất tán thưởng người trẻ tuổi trước mắt này, hi vọng có thể thu về dưới trướng. Nếu như có thể chiêu mộ Phương Ứng Khán, cũng đồng nghĩa với việc chiêu mộ được nghĩa phụ của y là Phương Cự Hiệp. Có nhân vật võ công tuyệt thế như Phương Cự Hiệp, còn lo gì những kẻ như Gia Cát tiên sinh.

- Hiện giờ, trong kinh thành lại trở về cục diện Kim Phong Tế Vũ lâu và Lục Phân Bán đường tranh hùng, người có ý kiến gì không?

- Bề ngoài xem ra Kim Phong Tế Vũ lâu đã chiếm hết thượng phong, Lục Phân Bán đường bị ép cho không thể đánh trả, nhưng trên thực tế thì sóng ngầm cuồn trào. Căn cơ của Lục Phân Bán đường vẫn vững chắc như cũ, tùy thời có thể kết hợp với lực lượng của Lôi môn Giang Nam Phích Lịch đường, tranh bá thiên hạ với Kim Phong Tế Vũ lâu. Có điều, khác biệt là trước kia do Tô Mộng Châm và Lôi Tôn long tranh hổ đấu, nhưng Lôi Tôn đã chết, Tô Mộng Châm bệnh nặng, hiện giờ kẻ tranh hùng lại là Bạch Sâu Phi và Địch

Phi Kinh.

Phượng Ưng Khán nói một cách đĩnh đạc, rõ ràng rành mạch, trên mặt vẫn mang theo nụ cười hòa nhã:

- Cũng nên chú ý một chuyện, Quan Thất vẫn còn chưa chết. Theo tin tức, Mê Thiên Thất Thánh đang một lần nữa chinh hợp thế lực, muốn tiếp tục tranh bá trong kinh thành.

Thái Kinh gật đầu nói:

- Cho nên bang phái trong kinh, hiện nay vẫn là Kim Phong Tế Vũ lâu, Lục Phân Bán đường và Mê Thiên Thất Thánh chia ba thiên hạ?

Phượng Ưng Khán gật đầu nói:

- Phải.

Thái Kinh chợt nói với giọng điệu rất ôn hòa:

- Nhưng mà, ba mươi năm trước, các môn các phái trong võ lâm đều bầu lệnh tôn đứng đầu. Theo lý mà nói, người đương nhiên phải là võ lâm chí tôn của thế hệ này. Chắc là người cũng có hùng tâm này chứ?

Trong lòng Phượng Ưng Khán run lên, ánh mắt từ kính nể nhanh chóng chuyển thành sợ sệt, chỉ đáp:

- Ưng Khán cảm tạ ân huệ của triều đình, chỉ muốn ra sức vì nước, báo ơn tri ngộ của Thái sư, sao dám nhúng tay vào thị phi giang hồ, ân oán võ lâm.

- Vậy cũng không hẳn.

Trong ý cười của Thái Kinh có một sự khôn khéo và kiêu ngạo:

- Đưa những hào kiệt nhân sĩ hăng hái dũng cảm, thân mang tuyệt kỹ vào trong quân đội, ra sức vì nước, đó cũng là chuyện tốt.

Nói xong hẳn lại mỉm cười.

Phương Ứng Khán trầm ngâm một lúc, có phần vui vẻ, giống như hiểu được ý của Thái Kinh.

Lúc này, Đới Dao Thị Vệ cấp một Nhất Gia cấp báo, Phó Tông Thư bị ám sát, thích khách là Vương Tiểu Thạch.

Sau khi Thái Kinh hạ lệnh toàn lực và toàn diện truy bắt Vương Tiểu Thạch, trong lòng cũng cảm thấy mù mờ. Đau xót vì mất đi cánh tay phải, hơn nữa lại nhìn lầm Vương Tiểu Thạch, cho dù tâm lý của hẳn có vững vàng, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Hẳn lại hỏi Phương Ứng Khán:

- Chuyện này, người có ý kiến gì không?
- Bất kể thích khách này có phải do Gia Cát tiên sinh phái tới hay không.

Phương Ứng Khán nói:

- Phàm là người phụ trách bảo vệ kinh kỳ, đều khó tránh khỏi tội sơ xuất.

Thái Kinh hỏi y:

- Ý của người là?
- Thứ cho tại hạ nói thẳng, Phó tướng gia bị ám sát, trong triều và ngoài triều, người được lợi lớn nhất hiển nhiên là Gia Cát.

Phương Ứng Khán biết mình nên nói cụ thể. Cho dù người thông minh

như Thái Kinh đã sớm hiểu được ẩn ý, nhưng chính vì vậy nên y càng phải nói rõ ràng:

- Tướng gia và Thái sư là tri giao, Tướng gia gặp phải bất hạnh, Thái sư cũng không thể để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật, càng không thể mặc cho kẻ địch sát hại tướng gia tiêu dao tự tại.

Thái Kinh vuốt râu mỉm cười, từ từ đứng lên, đi đến bên cạnh lan can, nhìn một góc mai lạnh, chỉ nói một cách xa xăm:

- Gia Cát và ta cũng là bạn tốt, bạn cũ tương tàn, bảo ta phải làm sao đây, ôi!

Trong lòng Phương Ứng Khán thầm mắng một câu "lão hồ ly", ngoài mặt lại không biến sắc, lấy cớ không tiện ở lại quấy rầy Thái sư xử lý công việc, lập tức từ biệt.

Phương Ứng Khán vừa đi, Thái Kinh lập tức triệu Long Bát vào các, bí mật thương nghị.

Long Bát vội vàng đi tới, vừa vào các liền quỳ xuống dập đầu, liên tục tạ tội, tự trách mình bảo vệ tướng gia bất lực.

Thái Kinh cũng không truy cứu, chỉ hỏi rõ tình hình vụ ám sát. Sau khi Long Bát kể lại rõ ràng, lập tức thỉnh giáo:

- Thái sư, ngài thấy chuyện này...

Thái Kinh trầm giọng nói:

- Chúng ta đã xem thường Vương Tiểu Thạch, ngược lại khiến cho Gia Cát đắc ý. Thảo nào chữ viết của Vương Tiểu Thạch phù du bất định, ánh mắt lập lòe, hóa ra là hắn đang lừa gạt chúng ta.

Long Bát lại hỏi:

- Bây giờ nên làm thế nào?

- Toàn diện truy nã Vương Tiểu Thạch về quy án, nhớ là phải sống, sống mới có thể giết cả Gia Cát lão nhi.

Thái Kinh nói không nhanh không chậm:

- Ngoài ra, ngày mai người hãy theo ta vào cung, ở trước mặt thánh thượng tố cáo tội trạng của lão bất tử kia.

Long Bát vừa nghe, lại cảm thấy Phó Tông Thư vừa chết, Thái sư càng trọng dụng mình hơn, trong lòng mừng thầm, cung kính đáp:

- Rõ!

Thái Kinh chấp tay đi vài bước, đột nhiên nói:

- Còn có một chuyện.

Long Bát vội nói:

- Xin Thái sư phân phó!

- Gia Cát làm vậy cũng tốt, trái lại có thể kéo nhân vật số một kia ra ngoài...

Thái Kinh thâm trầm tự nói, sau đó dặn dò:

- Tối mai người hãy đi mời một người!

Long Bát cảm thấy nghi hoặc hỏi:

- Thái sư nói là...

- Nguyên Thập Tam Hạng.

Thái Kinh đáp.

Hắn khoanh tay, hơi nhú mày, trong lòng có phần cảm khái. Phó Tông Thư vừa chết, tiếp theo sẽ phải an bài rất nhiều chuyện. Phải bày sát cục một lần nữa, quyết phân cao thấp với Gia Cát. Cũng có thể lợi dụng chuyện này, giáng cho kẻ thù chính trị một đòn chí mạng. Thực ra Phó Tông Thư chết cũng là chuyện tốt. Thời gian vừa qua, một tay hắn nâng đỡ Phó Tông Thư trèo lên, nhưng hiện giờ thế lực của Phó Tông Thư đã dần dần lớn mạnh, rất khó khống chế. Hơn nữa võ công của Phó Tông Thư lại cao cường, càng không dễ giải quyết. Gần đây Phó Tông Thư còn lén lút luyện chữ, rõ ràng là muốn lấy lòng thánh thượng, mưu đồ bất lương. Hôm nay Phó Tông Thư bị giết cũng tốt, vừa lúc có thể giúp hắn nắm lại quyền hành. Thánh thượng nhất định sẽ không cách chức hắn, bởi vì không có hắn thì Triệu Cát làm hoàng đế cũng không dễ dàng gì. Gia Cát cho người giết Phó Tông Thư, vừa lúc có thể mượn chuyện này kéo Nguyên Thập Tam Hạng ra ngoài. Bởi vì Phó Tông Thư từng bá Nguyên Thập Tam Hạng làm sư phụ, người của Gia Cát tiên sinh lại giết Phó Tông Thư, chẳng khác nào muốn hạ chiến thư với Nguyên Thập Tam Hạng... Đương nhiên, muốn Nguyên Thập Tam Hạng liều mạng với Gia Cát Chính Ngã, trước tiên phải tìm ra một "ngòi nổ".

Thái Kinh lại nhớ đến Thiên Y Cư Sĩ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hòa Cục

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát tiên sinh năm lần bảy lượt xin gặp vua. Hoàng đế Triệu Cát mặc dù không thích Gia Cát, cảm thấy y bảo thủ cố chấp, hạn chế nhiều thứ, nhưng bởi vì Gia Cát từng mấy lần cứu mạng hãn, giúp hãn giữ được ngôi vị, cộng thêm Gia Cát tiên sinh khẩn cầu Mễ công công chuyên hầu hạ thiên tử nói giúp, cho nên vào buổi chiều sau khi rời giường, Triệu Cát vẫn miễn cưỡng tiếp kiến y.

Gia Cát tiên sinh trước tiên bẩm rõ chuyện Phó Tông Thư bị ám sát đêm qua.

Triệu Cát đương nhiên là giận tím mặt.

Gia Cát tiên sinh lại nói rõ, trước đó thích khách từng đến phủ Thần Hầu hành thích y, nhưng thất bại rút lui. Y khẳng định từng nghe thích khách tiết lộ, kẻ chủ mưu chính là Thái sư Thái Kinh.

Chiều này gọi là "lấy độc trị độc".

Còn gọi là "dùng gậy ông đập lưng ông".

Triệu Cát nghe được lừa giận bưng bưng, liên tục kêu lên "phản rồi". Mặc dù Thái Kinh và Phó Tông Thư đã sớm cấu kết, cùng thuộc một đảng, nhưng hoàng đế Triệu Cát vốn ngu ngốc, chỉ lo chơi đùa lại không biết chuyện này. Hãn chỉ biết bởi vì quần chúng kích động, đòi cách chức Thái Kinh, đành

phải ứng phó sự việc, muốn Thái Kinh nhường vị trí Tể tướng lại cho người hiền. Thái Kinh lại âm thầm thao túng, giúp Phó Tông Thư ngồi lên chức vị Tể tướng. Hai người trao đổi tin tức, đồng loã đồng mưu, nhưng ở trước mặt hoàng đế lại tỏ ra thanh cao, có khi bàn luận về những chuyện nhỏ lại cố tình mỗi người một ý, tranh luận không ngừng, biểu thị hai bên vốn không liên quan, chỉ vì lợi ích của quốc gia mà nhường nhịn nhau.

Điều này rất được Triệu Cát tán thưởng, thường khen "Thái Khanh độ lượng hơn người". Thực ra hai người Thái Phó chỉ là diễn kịch, lừa gạt vị hoàng đế ngu ngốc này mà thôi.

Vì vậy, Triệu Cát cho rằng trước giờ Phó Tông Thư vốn bất hòa với Thái Kinh, mà mình có thể khiến hai người bọn họ và Gia Cát tiên sinh cùng nhau ra sức vì nước, càng cảm thấy anh minh. Lúc này vừa nghe Gia Cát khái tấu, có vẻ như là sự thật, liền cho rằng Thái Kinh không nhịn được Phó Tông Thư, muốn dùng một mũi tên giết cả hai con chim, lập tức mặt rồng giận dữ.

Hắn lập tức triệu Thái Kinh đến trước mặt chất vấn.

Thái Kinh vừa nghe truyền, trước tiên cắt lên cánh tay phải của mình một đường, bảo người băng bó, sau đó mới vội vàng đến hoàng cung.

Hắn vừa vào cung, biết được Gia Cát tiên sinh đã tới trước, trong lòng cảm thấy không ổn.

Hắn vừa thấy sắc mặt của Triệu Cát, liền biết hoàng đế đã nghi ngờ bậy phần, lập tức quỳ xuống xin tội, dập đầu đến khi trán sưng một cục lớn, đau đớn khóc lóc than thở, một mặt xin Hoàng thượng anh minh "giáng tội", một mặt xin Thánh thượng thần võ "minh xét".

Triệu Cát thấy hắn như vậy, cho rằng hắn còn không dám ngang ngược càn rỡ quá mức, trong mắt vẫn còn có vị hoàng đế này, liền hỏi rõ hắn phạm

"tội" gì, muốn "xét" chuyện gì.

Thái Kinh lập tức kể rõ cái chết của Phó Tông Thư, đồng thời cho rằng mình phải chịu trách nhiệm.

Triệu Cát lại cảm thấy kinh ngạc, bảo hãn giải thích thế nào?

Thái Kinh nửa oán nửa giận nói, hãn và Phó Tông Thư vốn nhường nhịn kính trọng lẫn nhau, dùng quốc sự làm trọng, nhưng lại có kẻ cật già lên mặt, được sủng ái nên kiêu ngạo, mưu mô khó lường, bao che bè lũ. Hãn lo lắng thánh thượng gặp nguy hiểm, cho nên mới lén triệu tập nhân sĩ hào kiệt, âm thầm bảo vệ Hoàng thượng. Không ngờ có mắt như mù, nhìn nhầm kẻ gian, thích khách kia đã sớm bị Gia Cát mua chuộc, trước tiên hành thích Phó tướng, sau đó còn muốn ám sát cả hãn, khiến hãn bị trúng một đao, may mà giữ được mạng già, còn có thể tiếp tục cống hiến cho Hoàng thượng.

Lần này Triệu Cát lại cảm thấy khó xử. Thái Kinh nói là do Gia Cát làm, Gia Cát lại nói là do Thái Kinh làm, rõ ràng là "ông nói ông có lý, bà nói bà có lý". Theo như hãn thấy, hai bên đều giống như nói thật, mà lại giống như nói dối. Nhưng trong lòng hãn có ý muốn bảo vệ Thái Kinh, lại nhìn vết thương của Thái Kinh, máu còn đang chảy ra. Triệu Cát cho rằng mình anh minh, có thể nhìn rõ mọi việc, ít nhất Thái Kinh thật sự bị thương, vì bảo vệ mình nên bị hại, có thể thấy được lòng trung thành.

Hãn lập trách phạt Thái Kinh, nhưng mười ngày sau lại phong thưởng, như vậy lên lên xuống xuống đều do một tay hãn làm, có thể nói là thiên uy khó lường. Triệu Cát cũng cảm thấy rắc đặc ý vì thủ đoạn anh minh của mình.

Sau khi xử lý chuyện này, hãn đã cảm thấy hao tổn tinh thần, phải chơi đùa thoải mái một phen, để không uổng cuộc đời ngắn ngủi này.

Gia Cát tiên sinh gặp vua khai tấu xong, sau khi lui ra lập tức hội họp với Lãnh Huyết và Truy Mệnh đang chờ, đi đến bái kiến Mễ công công Mễ Thương Khung. Còn về Thiết Thủ và Vô Tình, đã sớm đi thông báo cho các băng hữu mà bọn họ quen biết trong hai đạo hắc bạch, nhờ giúp đỡ Vương Tiểu Thạch chạy trốn, hoặc là thả cho hẳn một đường.

Mễ công công là nội giám được Hoàng đế Triệu Cát tin tưởng và sủng ái nhất, dù là trên dưới cung đình hay tướng quân triều đình đều rất kính trọng.

Vì vậy Gia Cát tiên sinh mới khiêm tốn thỉnh giáo hẳn:

- Phó tướng bị ám sát, nghe nói Thái sư rất tức giận. Công công hiểu rõ lòng người, học thức uyên bác, không biết có ý kiến gì đối với chuyện này không?

- Ta à? Già rồi, nào có kiến giải gì.

Mễ công công khoát tay lắc đầu nói:

- Có điều, Thái thái sư luôn quyền luyến vị trí thừa tướng, cũng là tình thế bắt buộc. Kế hoạch chiêu mộ các bang các phái bên ngoài cung đình, có lẽ sẽ phải tạm thời gác lại.

Gia Cát tiên sinh vội vàng cảm ơn.

Cách nhìn của Mễ công công quả thật trùng hợp với Gia Cát tiên sinh.

Trên đường rời khỏi hoàng cung trở về phủ Thần Hầu, Lãnh Huyết cảm thấy nghi hoặc nên hỏi Truy Mệnh:

- Thái Kinh thật sự là phái Vương Tiểu Thạch đến hành thích thế thúc, nhưng chuyện Phó Tông Thư bị ám sát lại không phải là ý của Thái Kinh, tại sao thế thúc lại nói là Thái Kinh cho người hạ thủ? Như vậy chẳng phải đã

nâng cao danh tiếng của Thái Kinh hoặc Phó Tông Thư sao?

Truy Mệnh cười nói:

- Lời ấy sai rồi. Danh dự của Phó Tông Thư và Thái Kinh như thế nào, sử gia đời sau sẽ có bình luận. Nếu thế thúc không nói như vậy, Thái Kinh trước tiên sẽ gièm pha, nói rằng thế thúc phái người ám sát Phó tướng. Cái này gọi là "dùng mâu của người đâm thuẫn của người", đoán trước hành động của địch.

Y vỗ vỗ bả vai cứng như đá của Lãnh Huyết, nói:

- Chiêu này của Thế thúc là đi trước một bước, làm rối loạn kế sách của Thái Kinh. Đối phó với ác nhân, nếu như mọi chuyện đều nói lẽ, vậy thì chỉ có liên tiếp thất bại; đối phó với tiểu nhân, nếu như mọi chuyện đều nói lý, vậy cũng chỉ có từng bước thất sách. Thế sự có lúc phải dùng bất biến ứng vạn biến, có lúc lại phải dùng vạn biến ứng bất biến.

Lãnh Huyết vẫn có phần xem thường:

- Nhưng mà, đó là lừa gạt Hoàng thượng... phạm tội khi quân.

- Khi Hoàng đế chỉ thích nghe những gì mà hắn muốn nghe, không còn là khi quân hay không khi quân nữa.

Truy Mệnh nhỏ giọng nhưng nghiêm túc:

- Có lúc vì muốn đạt được mục đích, đành phải vận dụng thủ đoạn.

Lãnh Huyết trầm ngâm nói:

- Có điều, mục đích đạt được sau khi bất chấp thủ đoạn, có phải khác biệt rất lớn với mục đích ban đầu hay không?

- Không có mục đích thì cũng không có thủ đoạn.

Truy Mệnh nói với ngữ điệu như bốn cột:

- Nhưng không có thủ đoạn, thông thường cũng mất đi mục đích.

Y khê thở dài nói:

- Tứ sự đệ, người ở trong thời loạn thế, khó tránh khỏi phải dùng một chút thủ đoạn phi thường. Chỉ cần tâm ý là thiện, tình nghĩa là thật, cũng không cần quan tâm đến những chi tiết vụn vặt. Thế thúc là người làm chuyện lớn, dĩ nhiên cần phải có thủ đoạn phi phạm.

Thủ đoạn của Thái Kinh càng là hạng nhất.

Hắn vừa từ trước mặt Triệu Cát cáo lui, lập tức đi thỉnh giáo Mễ công công.

- Chuyện này, ta thật sự là bị người khác vu oan.

Hàng năm Thái Kinh vẫn luôn sai người đưa vàng bạc châu báu cho Mễ công công, nhưng trước mặt Mễ công công, hắn lại không hề nhắc đến chuyện này, hơn nữa thần sắc còn rất khiêm tốn, cung kính hành lễ:

- Không biết công công có cao kiến gì không?

- Cao kiến à? Không dám!

Mễ công công cười ha hả nói:

- Ta chỉ là một nội giám không quản chuyện, cũng không quản được chuyện, làm gì có cao kiến chứ. Có điều, đối phương dùng chiêu này phản công thật sự cao minh. Hiện giờ tốt nhất là đừng gây chuyện, trước tiên cứ chờ sóng yên gió lặng, giữ nguyên hòa cục là được. Đợi sau khi trời yên biển

lặng, Hoàng thượng không còn tức giận, đến lúc đó Thái sư chỉ cần ổn định chức vị Thừa tướng, những chuyện nhỏ khác còn sợ không thể như bẻ cành khô, lần lượt thu dọn hay sao.

Thái Kinh tươi cười rạng rỡ, cảm tạ rời đi. Không lâu sau hẳn lại sai người đưa đại lễ đến cho Mẹ công công. Dù sao tiền bạc lấy là ở dân, dùng là ở mình, của người phúc ta, đưa nhiều thêm nhiều, không cần keo kiệt.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Loạn Cục

Từ xưa đến nay, cục diện thật sự tốt chính là hòa cục.

Dĩ hòa vi quý, hòa khí phát tài, quân tử sống hòa thuận nhưng không tùy tiện hòa theo, tất cả đều nói rõ "hòa" là nguồn gốc của vui vẻ.

Nhưng đối với một số người, "hòa" thì chẳng có lợi ích gì để mưu cầu, trái lại "loạn" mới dễ thừa nước đục thả câu. Loạn thế xuất kiêu hùng, còn thời thế hòa bình thì chẳng có việc gì làm.

Sau khi Thái Kinh dẫn Lục Hợp Thanh Long rời đi, Mễ công công liền trở lại nội cung, không ngờ lại thấy "Huyết Kiếm Thần Thương" Phương Ứng Khán đang chờ.

Mễ công công vừa mỉm cười nhận lỗi, nói rằng đã bắt Tiểu hầu gia chờ lâu, vừa kể lại tình hình Gia Cát tiên sinh và Thái Kinh tranh đấu với nhau.

Phương Ứng Khán cẩn thận lắng nghe, sau khi nghe xong liền cười hỏi:

- Theo công công thấy, cục diện hiện giờ có phải đã từ "minh tranh" chuyển thành "ám đấu" hay không?

Mễ công công cũng cười một tiếng, nói:

- Dù sao minh tranh hay ám đấu cũng tốt, cục diện này đối với ngài và ta đều có lợi chứ không có hại, rất nhiều triển vọng. Hiện giờ tạm thời là hòa

cục, biết đâu là chuẩn bị cho loạn cục sau này.

- Lần này có vẻ như Thái Kinh bị thua thiệt một chút.

Phương Ứng Khán thận trọng nói:

- Với tính cách của Thái Kinh, hẳn sẽ bỏ qua như vậy sao?

Cho dù đang thận trọng, vẻ mặt y vẫn tươi cười như trước.

- Đương nhiên là không.

Mẽ công công ăn một hạt đậu phộng, uống một hớp rượu, lại ăn một hạt đậu phộng nữa:

- Có điều, Thái Kinh và Phó Tông Thư sớm đã bằng mặt chứ không bằng lòng, chưa chắc đã phối hợp khăng khít như người ta suy đoán. Phó Tông Thư không phải là kẻ tầm thường, hẳn giỏi quan sát sắc mặt, biết che giấu tài năng, sở trường ứng biến. Thái Kinh cũng không phải là kẻ tầm thường, trong lòng luôn dự tính trước. Hơn nữa nhiều năm nay, Thái Kinh đối xử với người khác rất hào phóng, có thể dung cũng có thể dùng, cho nên có không ít nhân sĩ tài năng gia nhập vào dưới trướng hẳn. Nhưng người thật sự được hẳn trọng dụng và cất nhắc chẳng lẽ lại là nhân vật hạng ba? Những nhân vật hạng hai hạng ba, thậm chí là không có hạng, hung hăng càn quấy, a dua xu nịnh, giỏi võ mông ngựa. Đừng nói là cốt khí, ngay cả chí khí bọn chúng cũng chẳng có, nhưng vai vế lại vượt trên những nhân sĩ tài trí. Bọn chúng hoành hành bá đạo, hống hách ngang ngược. Đây chính là phương pháp Thái Kinh dùng để chèn ép những người tài trí thật sự, bởi vì những người tài trí một ngày nào đó có thể sẽ tranh đấu với hẳn. Chỉ có những kẻ vô dụng, vĩnh viễn không thể thắng được hẳn, hẳn mới yên tâm sử dụng. Những kẻ này đều muốn bảo vệ địa vị của mình nên bán mạng cho hẳn, tranh giành quyền lực, chèn ép người tài. Như vậy Thái Kinh mới có thể giữ được vị trí lâu dài, đời

đời bất diệt. Mặt khác, hẳn lại rất khảng khái đề bạt thuộc hạ, cho nên vẫn được những người chịu ân huệ của hẳn cảm kích báo đáp, đúng là người tốt làm đủ, kẻ xấu làm hết.

Phương Ứng Khán nghe xong, chỉ mỉm cười uống rượu.

- Nhưng nhân vật như vậy cũng có chỗ tốt, hẳn luôn hiểu việc mua chuộc lòng người, chiếu cố người nhà.

Mễ công công cười híp mắt, lại ăn một hạt đậu phộng, hớp một ngụm rượu:

- Cho đến giờ, ta vẫn xem như là người nhà của hẳn.

- Bọn họ sẽ vì lợi mà chiếu cố người nhà, cũng sẽ vì lợi mà bán rẻ người nhà.

Phương Ứng Khán dường như còn băn khoăn:

- Theo cái nhìn của công công, Thái Kinh quả thật sẽ có hành động khác rồi.

- Dù sao, hẳn càng động thì cục diện lại càng loạn, mà cục diện càng loạn thì càng có lợi cho việc nhất thống võ lâm của ngài. Thực ra là hẳn đang giúp ngài, ngài cứ việc khoanh tay đứng nhìn, thỉnh thoảng có thể bắn một mũi tên ngầm, phóng một ngọn lửa lớn là được.

Mễ công công cười khì khì, nói:

- Thái Kinh đương nhiên không phải là thiện nam tín nữ, ngoài mặt hẳn vâng vâng dạ dạ, nhưng ta thấy có lẽ hẳn sẽ làm một chuyện.

Phương Ứng Khán lập tức hỏi:

- Chuyện gì?

Mẽ công công nhai đậu phộng, mắt híp lại giống như một cây kim đặt ngang:

- Tìm một người.

Phương Ứng Khán đương nhiên hỏi tiếp:

- Người nào?

Mẽ công công dùng tay áo lau nước bọt bên mép:

- Nguyên Thập Tam Hạn.

- Một người thông minh như hăn...

Hăn nói tiếp:

- Dĩ nhiên sẽ không quên, vào thời điểm này nên dùng kẻ nguy hiểm đó để đối phó với Gia Cát tiên sinh.

Hăn lại bốc một hạt đậu phộng, ném vào trong miệng, nhai lên rôm rốp:

- Chúng ta cứ xem thử hòa cục này có thể hòa đến khi nào, loạn cục này sẽ loạn đến lúc nào!

Phương Ứng Khán trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nhưng mà, Nguyên Thập Tam Hạn và Gia Cát tiên sinh là đồng môn, bọn họ sẽ vì Thái Kinh mà giết hại lẫn nhau sao?

Mẽ công công lại không lập tức trả lời câu hỏi của y.

Hăn nhai đậu phộng, tiếng vang rôm rốp, mùi vị thơm lừng.

Phương Ứng Khán lập tức rót rượu cho hẳn, trên mặt lại nở nụ cười có vẻ ngây thơ, khiến người yêu thích.

- Năm đó, vị dị nhân võ lâm Vi Thanh Thanh Thanh đã thu bốn đồ đệ. Người thứ nhất là Lãn Tàn đại sư, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, vân du bốn biển, đã sớm không biết tung tích. Lãn Tàn đại sư vốn tên là Diệp Ai Thiên, thiếu niên dựng nghiệp, thanh niên làm quan, sau đó từ quan xông pha giang hồ, làm rạng rỡ Tự Tại môn, khi đến trung niên lại nhìn thấu hồng trần, ẩn cư giang hồ, không hỏi thế sự. Người thứ hai là Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì tư chất thân thể có hạn, không thể nào luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng kiến thức học vấn, chiến trận thao lược, lục nghệ ngũ kinh đều rất trác tuyệt. Còn về Gia Cát Chính Ngã và Nguyên Thập Tam Hạn, hai người đều là văn võ song toàn. Có điều Gia Cát tiên sinh may mắn hơn, vào thời kỳ Thần Tông, y được Vương An Thạch vượt cấp đề bạt, cùng Vương Thiệu viết nên "Bình Nhung Tam Sách" 1; sau đó vào thời kỳ Triết Tông, y có quan hệ thân thiết với ba cha con họ Tô, lại được Tư Mã Quang trọng dụng. Sau khi Tư Mã Ôn Công mất, cựu đảng mấy lần bị loại trừ, Gia Cát tiên sinh nhờ mấy lần cứu đương kim thánh thượng, hộ giá có công, cho nên Thánh thượng mặc dù thiên vị sủng ái Thái Kinh, nhưng cũng không đến nỗi cách chức Gia Cát. Thái Kinh luôn xem Gia Cát là cái đinh trong mắt, nhưng thứ nhất là vì e ngại đương kim thiên tử, thứ hai là vì sợ Gia Cát tiên sinh võ nghệ cao cường, tinh minh cảnh giác, thứ ba là vì bốn ái tướng dưới tay Gia Cát là Tứ Đại Danh Bổ, mỗi người đều có địa vị trên giang hồ, cũng có danh vọng hiển hách trong võ lâm. Nếu như Thái Kinh tùy tiện động thủ, lỡ may kết quả không được như ý, Gia Cát tiên sinh sẽ có thể nhân cơ hội phản công, giống như lần này giết chết Phó Tông Thư vậy.

Mề công công nói một hơi đến đây, giống như đang kể chuyện, thở dài mấy tiếng, uống một hớp rượu, lại thở dài mấy tiếng, lại hớp một ngụm rượu, sau đó ném một hạt đậu phộng vào trong miệng, lại uống một ngụm rượu.

- Có lẽ bởi vì như vậy, Thái Kinh mới phải vội vã đối phó với những nhân vật võ lâm trong kinh thành, không phải một lưới bắt gọn thì cũng là mua chuộc một phen. Cho nên hẳn mới sai Bạch Sầu Phi làm ra chuyện ngu ngốc kia với hai đảng Phát và Mộng tại Hoa phủ. Một khi chuyện này bị người khác vạch trần, Thái Kinh và Bạch Sầu Phi đều sẽ rất mất mặt, sau này muốn lung lạc hảo hán trên giang hồ sẽ không dễ dàng.

Phương Ứng Khán ngẫm nghĩ nói:

- Có lẽ cũng vì như vậy, Nguyên Thập Tam Hạng càng căm ghét Gia Cát tiên sinh hơn.

- Đúng là như vậy. Cái gọi là đồng cam cộng khổ, nói thì dễ làm thì mới khó. Có lúc cùng hoạn nạn đã không dễ, nhưng cùng phú quý lại càng khó hơn. Nguyên nhân là do Nguyên Thập Tam Hạng, võ công tài trí vốn không hề kém hơn Gia Cát tiên sinh. Hẳn chí lớn tâm cao, muốn ra sức vì nước, nhưng khi Vương An Thạch vượt cấp vào cung, nắm giữ quyền hành, hẳn lại gia nhập dưới trướng hoàng đế Triệu Hạo, cho nên không được Vương An Thạch tin dùng, đành phải làm môn khách của Thái Xác, rất không hài lòng. Chờ khi Tư Mã Ôn Công bá tước, trả thù tân đảng, hẳn lại bị Thái Xác liên lụy, bị giáng xuống Nhung Xuyên. Đến khi Thái Kinh nhậm tướng, bởi vì muốn kiểm chế Gia Cát, cho nên mới triệu hẳn hồi kinh, nhưng lại đề phòng hẳn lớn mạnh, để đó không dùng. Phí hoài thời gian, anh hùng đã già, không như ý nguyện, Nguyên Thập Tam Hạng dĩ nhiên là tức giận bất bình.

Mễ công công vừa ăn đậu phộng, vừa uống rượu, vừa kể lại chuyện cũ:

- Thực ra Gia Cát tiên sinh cũng nhớ tình đồng môn, từng nói giúp cho Nguyên Thập Tam Hạng. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại rất kiêu ngạo, mặc dù có tài không gặp thời, nhưng quyết không chấp nhận sự giúp đỡ của Gia Cát tiên sinh. Hai người bởi vì hoài bão khác nhau, mỗi người một chủ, từng mấy lần giao đấu. Nhưng có lẽ do Nguyên Thập Tam Hạng không may,

từ trước đến giờ vẫn chưa thắng được lần nào.

Ánh mắt Phương Ứng Khán sáng lên, thoạt nhìn rất giống như một đứa trẻ thông minh tinh nghịch:

- Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng mới hận Gia Cát tiên sinh thấu xương, thề phải lật đổ Gia Cát mới hả giận?

- Nghe nói bọn họ còn có thù oán riêng.

Mề công công thở dài mấy tiếng. Hắn thậm chí nghe người được trong cơ thể mình phát ra một loại "mùi vị lão nhân", một mùi vị chỉ có khi thân thể già đi. Hắn rất ghét loại mùi vị này, nhất là sau khi uống rượu hay mệt mỏi, mùi vị này sẽ càng đậm hơn. Nhưng hắn lại rất thích uống rượu, mà con người thì luôn có lúc mệt mỏi:

- Còn về thù oán đó là gì thì ta không biết.

- Nhưng mà, Nguyên Thập Tam Hạng cũng là một người thông minh, hắn sẽ vì Thái Kinh mà giết Gia Cát tiên sinh sao?

Phương Ứng Khán vẫn hỏi vấn đề này.

- Đương nhiên là không, nếu không thì Thái Kinh đã sớm mời Nguyên Thập Tam Hạng tới giết Gia Cát tiên sinh, cần gì phải sai Vương Tiểu Thạch đi. Con người Nguyên Thập Tam Hạng tự cho mình giỏi, cực kỳ kiêu ngạo, rất đố kỵ với Gia Cát tiên sinh, giống như có thù sâu hận lớn, nhưng chuyện đánh lén ám sát chưa chắc hắn đã chịu làm.

Mề công công vừa nói vừa suy nghĩ, không biết người trẻ tuổi này có người được mùi vị trên người mình hay không? Sao y giống như chẳng có cảm giác gì? Rốt cuộc là tuổi trẻ bình tĩnh, hay là phản ứng chậm chạp, hay là sợ mình tức giận nên giả vờ không người thấy?

- Có điều, lúc này Thái Kinh nhất định sẽ kéo ra một người.

- Người nào?

Phương Ứng Khán hỏi rất nhanh và thận trọng.

- Thiên Y Cư Sĩ.

Mẽ công công nói:

- Nhị sư huynh của bọn họ.

- Thiên Y Cư Sĩ?

Phương Ứng Khán lặp lại lần nữa, sau đó hỏi:

- Thiên Y Cư Sĩ sẽ vì chuyện này mà ra mặt sao?

- Thiên Y Cư Sĩ bản tính đạm bạc, không muốn nhúng tay vào ân oán giang hồ, càng không để ý tới tranh đấu trong triều. Có điều Thái Kinh tuyệt đối không phải là một kẻ đơn giản.

Mẽ công công tươi cười giống như đang xem một vở kịch, nói:

- Thiên Y Cư Sĩ đã rời khỏi giang hồ hai mươi lăm năm. Hai mươi lăm năm trước, Thái Kinh còn chưa lên làm Hộ bộ Thượng thư, nhưng đã sớm sắp đặt một người luôn trông nom Thiên Y Cư Sĩ.

Hắn cười cười nói tiếp:

- Bằng không, sao có thể nói ẩn cư là ẩn cư? Ngài cho rằng thật sự có thể không nhiễm bụi trần, uống gió ăn mây sao? Thiên Y Cư Sĩ mặc dù không can thiệp vào thị phi trên giang hồ, nhưng y vẫn say mê cầm kỳ thư họa, yêu thích hoa cỏ chim cá, đôi khi có vài phát minh, đôi khi làm vài chuyện phong

nhã, ở rất thoải mái, sống rất ung dung, ngài cho rằng y thật sự là thần tiên sao? Nếu như không đi trộm cướp, lại không làm việc kiếm tiền, y làm sao có thể sống một cách thoải mái như vậy?

Trong lòng Phương Ứng Khán vừa kinh hãi vì Thái Kinh đa mưu túc trí, vừa âm thầm bội phục kiến thức uyên bác của Mễ công công:

- Ý của công công là, mấy chục năm trước, Thái Kinh đã sớm sắp đặt một người bên cạnh Thiên Y Cư Sĩ, dùng tài lực giúp cho người nọ trở thành ân nhân của Thiên Y Cư Sĩ?

- Người nọ cũng là ân công của rất nhiều nhân sĩ thân mang tuyệt học. Chuyện mà Thái Kinh không tiện làm, hẳn sẽ sai người khác đi làm, một ngày nào đó, hẳn sẽ có thể dùng những quan hệ này để khiến người ta trả ơn cho hẳn.

Mễ công công không đuổi được "mùi vị lão nhân" trên người mình, đành phải liều mạng uống rượu, uống đến khi không thể phân biệt được rốt cuộc là mùi rượu hay là "mùi vị lão nhân", trong lòng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút:

- Cho nên, dưới tay Thái Kinh luôn là tiểu nhân đặc chí, nhưng cũng không thiếu người tài.

Lúc này Phương Ứng Khán lại cẩn thận hỏi:

- Người phụ trách Thiên Y Cư Sĩ là ai?

- Đa chỉ hoành đao thất phát.

Mễ công công cười híp mắt nói:

- Tiểu khan đào sinh vân diệt. 2

Lần này Phương Ứng Khán lại không cười, vẻ mặt ngưng trọng:

- Ý của công công là... năm người khác cũng...

- Trong sáu cao thủ đương thời, ngài chính là "Cười nói tay áo kiếm nhuộm máu, trở tay làm mây lật tay mưa", Thần Thông Hầu Phương Ứng Khán. Thái Kinh đương nhiên muốn dùng ngài, nhưng công tử tuyệt không phải là vật trong lòng bàn tay của hắn.

Mỗi công công nói, ngữ âm bỗng trở nên sắc bén, ngay cả chính hắn cũng gần như không thể nhận ra là giọng nói của mình, khiến cho hắn cảm thấy run lên. Những ngày vừa qua, hắn thường có loại cảm giác này, có lúc trong mộng chợt tỉnh, lại cảm thấy mình là một con quái thú vừa sát hại rất nhiều người. Loại cảm giác này càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng cấp bách, giống như trong thân thể hắn có một con thú đáng sợ, lúc nào cũng muốn nuốt chửng hắn:

- Thái Kinh muốn thu hết sáu đại cao thủ vào trong túi, hắn còn không có bản lĩnh lớn như vậy, có điều Đa Chi Đầu Đà thật sự là người của hắn.

Phương Ứng Khán hơi ngạc nhiên:

- Đa Chi Đầu Đà? Đa Chi Đầu Đà của Ngũ đài sơn?

- Chính là Đa Chi Đầu Đà tinh thông "Đa La Diệp Chi" và "Niêm Hoa Chi" của Thiếu Lâm, nhưng lại có thể thi triển bằng khí công chính tông "Vô Pháp Đại pháp" của Ngũ Đài sơn.

Mỗi công công cảm thấy trong thân thể như có "một người khác" đang nói chuyện thay hắn:

- Mấy chục năm qua, người có thể chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Thiên Y Cư Sĩ mà không làm y sinh nghi, ngoại trừ vị Đa Chi Đầu Đà này thì

còn có ai.

Phương Ứng Khán khẽ ồ một tiếng.

Một lúc sau, nụ cười của y lại hiện lên, giống như ánh mặt trời chiếu vào trên nước, rất hiếm thấy và dễ nhìn.

- Thiên Y Cư Sĩ, Nguyên Thập Tam Hạng, Gia Cát tiên sinh, còn có Đại Khai Đại Hợp Tam Tàn Phế và Tứ Đại Danh Bồ.

Y giống như đang bình phẩm thưởng thức hoa thơm cỏ lạ:

- Nếu như cộng thêm Lãn Tàn đại sư và đồ đệ của y là Thâm Hồ Thiên, thật sự là náo nhiệt đáng xem.

- Lãn Tàn đại sư mất tích đã lâu, rốt cuộc còn ở trên đời hay không vẫn là một câu đố. Thâm Hồ Thiên là kẻ địch của Vạn Nhân Địch và Thiết Kiếm Tướng Quân, hiện nay còn sống hay không cũng chỉ có y mới biết.

Mề công công cảm thấy "mình" lại "trở về", hẳn ra sức nhai đậu phộng để chứng thật thần trí của mình vẫn rõ ràng. Chỉ là khi tinh thần hơi ổn định, loại "mùi vị lão nhân" đáng chết kia cũng trở về:

- Những năm gần đây, Nguyên Thập Tam Hạng gạt bỏ tất cả tạp niệm, khổ công sáng tạo ra "Thương Tâm Thần Tiên". Gia Cát tiên sinh ưu phiền quốc sự, truyền hết tuyệt học cho Tứ Đại Danh Bồ, âm thầm tu luyện "Kinh Diễm Nhất Thương". Nguyên Thập Tam Hạng từng ba lần tìm Gia Cát tiên sinh quyết đấu, nhưng đều thua cả ba. Gần mười năm qua, mỗi người bọn họ đều tu luyện tuyệt kỹ, trận chiến này e rằng không chết không dừng.

Phương Ứng Khán cười, nụ cười rất rục rờ rạng ngời.

- Nói như vậy, cục diện lại sắp bắt đầu hỗn loạn?

- Đối với nhân kiệt như Tiểu hầu gia đây, cục diện càng loạn thì càng tốt. Không loạn thì làm sao có thể chứng tỏ khả năng bình định thiên hạ của ngài. Nếu như không loạn, Tiểu hầu gia làm sao có thể danh chính ngôn thuận thống lĩnh võ lâm, quân lâm thiên hạ giống như Phương Cự Hiệp năm đó. Trong võ lâm đã rất nhiều năm quần long không đầu rồi.

- Đúng vậy, loạn chính là có nhiều triển vọng, cục diện ổn định thì không thể xuất hiện anh hùng.

Phương Ứng Khán cũng cười nói:

- Thái Kinh mặc dù hoành hành ngang ngược, nhưng ý đồ của hắn vẫn là an phận, mới có thể duy trì sự chuyên quyền của hắn. Như vậy thì chẳng thống khoái chút nào, đúng là kẻ một không có chí khí, không biết thuận theo thời thế, nên đi xuống thì hơn. Thiên hạ của Triệu gia suy nhược đã lâu, tích oán đã sâu, thói quen khó sửa. Công công và Kim nguyên soái đã sớm có minh ước, nếu như có thể trong ứng ngoài hợp, một ngày nào đó chỗ ngồi của Thái Kinh sẽ là của ngài.

- Ta cũng không phải thèm muốn quyền quý. Tiểu hầu gia, chắc ngài biết rõ, năm xưa ta bị Hoàng đế họ Triệu bắt đi Yên Cát, cả nhà lớn nhỏ đều chết trong tranh đấu bè đảng, cho nên dù là Triệu gia hay là tân đảng cựu đảng, ta đều không có hảo cảm.

Mẽ công công cảm thấy con đã thú hết sức kỳ dị, vô cùng to lớn kia đang gào thét trong lòng:

- Chuyện này, Tiểu hầu gia vẫn luôn cùng một trận tuyến với ta. Nếu không, Kim chủ cần gì phải phái ba mãnh tướng trong Đại Vương doanh, bao gồm cao thủ của ba tộc Khiết Đan, Mông Cổ và Nữ Chân đến cầm roi cầm cương cho ngài?

Phương Ứng Khán vội nói:

- Đó là do Kim chủ ưu ái.

Mẽ công công híp mắt nhìn y:

- Huyết Hà Thần Kiếm của ngài luyện thành như thế nào vậy?

Phương Ứng Khán lại hỏi một đấng trả lời một nẻo:

- Nghĩa phụ vẫn luôn không chịu truyền tuyệt học của người cho ta.

Mẽ công công lại hỏi:

- Kim chủ khổ tâm, âm thầm truyền yếu quyết độc môn Ô Nhật Thần Thương của bọn họ cho ngài, cũng không biết luyện thành như thế nào?

Phương Ứng Khán khẽ thở dài một tiếng.

Lần này hẳn lại uống một hớp rượu, chỉ một hớp nhỏ.

Sau đó trả lời.

- Hy vọng có thể thấy được Diễm Thương của Gia Cát tiên sinh, biết thêm kiến thức.

Vẫn là hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Lúc này, trong lòng Mẽ công công thoáng dâng lên một luồng hơi lạnh. Người trẻ tuổi trước mắt ngày nào còn dựa dẫm vào hẳn mưu đồ chuyện lớn, chỗ đáng sợ nhất chính là không giận không nóng, cao thâm khó lường. Có lúc hẳn cũng không rõ. rốt cuộc là mình đang quản lý y, hay là y đang lãnh đạo mình.

Hắn chỉ biết là, tiếng kêu trong cơ thể càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phạn Cục (Bữa Cơm)

Thiên Y Cư Sĩ có nuôi một con chim, mỏ đỏ lông đen, thông minh lanh lợi, hoạt bát đáng yêu. Mỗi ngày nó đều sẽ bắt chước tiếng người thông báo, chẳng hạn như "hôm nay là đầu tháng giêng"; nếu như là ngày tết, nó sẽ nói vài câu may mắn; còn nếu là trung thu, nó sẽ "ngâm" lên một hai câu thơ có liên quan đến trăng. Ngoài ra nó còn biết báo hiệu khi chuyển sang một canh giờ mới.

Khi tâm tình của Thiên Y Cư Sĩ không tốt, nó sẽ ca hát; khi Thiên Y Cư Sĩ không thiết ăn uống, nó sẽ dùng chiếc mỏ nhọn, chọn thức ăn ngon nhất trên bàn, đưa đến bên miệng Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên rất yêu thích nó.

Y nuôi ít nhất hai trăm ba mươi ba con phi cầm quý giá hiếm thấy, những động vật khác thì không biết bao nhiêu, nếu tính luôn cả cả mèo chó rùa thỏ, e rằng đến tám đời cũng đếm không hết được.

Nhưng y chỉ yêu quý con chim này.

Con chim này không thích ở cùng những động vật khác, thanh cao và cô độc, cũng không thích ở cùng những người khác, chỉ thích ở với y.

Thiên Y Cư Sĩ cảm thấy bọn họ rất có duyên.

Con chim này có tên là "Quai Quai".

Có khi rãnh rồi, nó cũng kêu tên của mình, nhưng phát âm không chuẩn, đọc thành "Quái Quái".

Nói thật ra, một con chim hiểu tính người như vậy, Thiên Y Cư Sĩ ngoài yêu thích cũng cảm thấy có phần "quái quái".

Nhưng y rất thích nó, hơn nữa bọn họ lại rất có duyên. Thiên Y Cư Sĩ biết mình luôn hứng thú với nhiều thứ, có thể nói là ham thú chơi bời, không thể chuyên tâm, nhưng không biết vì sao y lại đặc biệt yêu quý Quai Quai.

Thời gian gần đây tâm tình của Thiên Y Cư Sĩ không tốt, bắt đầu từ sau khi Vương Tiểu Thạch muốn đi đến kinh thành thi triển thân thủ.

Có lẽ là vì tịch mịch.

Thiên Y Cư Sĩ thường xuyên không tìm được nhớ lại, khi có Vương Tiểu Thạch bên cạnh nào nhiệt vui vẻ như thế nào.

Vương Tiểu Thạch là người gặp phải chuyện gì cũng đối mặt với với tấm lòng vô tư, tâm tình vui vẻ.

Người như vậy chẳng những có thể khiến mình vui vẻ, cũng có thể khiến người bên cạnh hẳn cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Vương Tiểu Thạch rời đi, tâm tình của Thiên Y Cư Sĩ âm đạm hơn nhiều.

Lúc này y cảm thấy có phần hối hận.

Hối hận vì năm đó không cưới Chức Nữ.

Năm đó nếu như y cưới "Nhất Châm Kiến Huyết, Danh Động Thiên Hà"

Chức Nữ, có lẽ bây giờ sẽ không tịch mịch cô đơn như vậy.

"Người yêu thích cao sơn lưu thủy, cầm kỳ thư họa nhiều hơn là thích ta."
- Y còn nhớ, ngày đó Chức Nữ đã tức giận nói với y như vậy: "Thực ra loại người như người vốn chỉ yêu bản thân mình."

Lúc ấy, nàng đã dùng "Mật Chức Cấp Tú, Loạn Châm Phân Thân" trong "Nhất Châm Kiến Huyết", hủy đi một con uyên ương trên chiếc khăn uyên ương đã thêu xong, trả lại cho y, tức giận rời đi.

Bây giờ, chiếc khăn kia vẫn còn trong người, trên ấy vẫn còn một con thủy điều cô độc bay lượn, không biết một con kia bây giờ ra sao?

Khi nghĩ đến chuyện này, Thiên Y Cư Sĩ lại cảm thấy chán nản. Quai Quai liền đi tới vỗ nhẹ lên mu bàn tay của y.

Thiên Y Cư Sĩ cũng không ngờ mình sẽ đi xa.

Hơn nữa còn là đi vào giang hồ.

Nơi đến lại là kinh đô.

Y vốn định trải qua quãng đời còn lại ở Bạch Tu viên.

Cho dù có người cầm đao kề vào cổ, y cũng quyết không tái xuất giang hồ.

Thật ra không thể nào có người đi vào Bạch Tu viên, bởi vì nơi đó y đã bố trí tất cả cơ quan trận thế nghiên cứu sáng tạo ra trong những năm gần đây, cho dù là Đại sư huynh Lãn Tàn đại sư đích thân đến cũng chưa chắc có thể phá được.

Ngoại trừ Vương Tiểu Thạch, trên đời chỉ có vài người có thể đến đi không trở ngại.

Trong đó có một người là y cho phép đi lại tự nhiên.

Y tin tưởng người này.

Người này đương nhiên là Đa Chỉ Đầu Đà.

Trong số cao thủ đương thời, Đa Chỉ Đầu Đà là người duy nhất có thể dùng khí công thiên tông "Vô Pháp Đại Pháp" của Ngũ Đài sơn để thi triển tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Ngoại trừ điều này, chín ngón tay của y cũng là danh chấn thiên hạ (chẳng những không nhiều ngón hơn người khác, trái lại còn ít hơn một ngón). Bất kỳ nhạc cụ nào dù mới hay cũ, đã từng học qua hay chưa, chỉ cần cho y đàn một lúc đều có thể trở thành nhạc khúc, hơn nữa còn tinh xảo hơn so với người đã quen thuộc nhạc cụ này. Có lúc một mình y có thể đàn ra khúc âm phức tạp do chín mươi chín người hợp tấu.

Y cũng giỏi đánh cờ, càn giỏi bắt cá.

Trong dòng nước chảy xiết, y có thể dùng tay không rút ra một chiếc vảy của cá đang bơi mà không làm ướt người. Lạc Ngư trai của Thiên Y Cư Sĩ nuôi rất nhiều cá, những con cá này cũng khó tránh khỏi thỉnh thoảng bị bệnh, phải cần đến chín ngón tay linh hoạt của Đa Chỉ Đầu Đà.

Các loại sở trường của Đa Chỉ Đầu Đà đều hợp với hứng thú của Thiên Y Cư Sĩ.

Huống hồ trong những năm qua, Thiên Y Cư Sĩ có thể ẩn cư ở đây sung sướng thoải mái, sinh hoạt ăn uống đều nhờ Đa Chỉ Đầu Đà chiếu cố, hơn nữa còn chiếu cố đến từng li từng tí.

Y đã từng hỏi Đa Chỉ Đầu Đà xem tiền ở đâu ra.

"Trong miếu."

Đa Chi Đầu Đà cai quản một ngôi Lão Tử miếu, hương khói thịnh vượng.

"Đó là tiền hương duyên của phật đà, làm sao ta có thể dùng được? Tội lỗi, tội lỗi!"

"Tiền bố thí cho bồ tát, không phải cũng là bố thí cho chúng sinh sao?" - Đa Chi Đầu Đà lại nói: "Cư sĩ là người tuyệt thế trong chúng sinh, không khác gì thần tiên, những vật phàm này có thể tặng cho cư sĩ, đó mới là vinh quang của bản tự, công đức vô lượng."

Thế là Đa Chi Đầu Đà tiếp tục hỗ trợ chi phí cần thiết cho sinh hoạt thường ngày của Thiên Y Cư Sĩ.

Sau lâu ngày, Thiên Y Cư Sĩ cũng thành thói quen.

Y đối xử với Đa Chi Đầu Đà như bạn tốt.

Đa Chi Đầu Đà cũng không có thỉnh cầu gì khác.

Cho đến hôm nay...

Đa Chi Đầu Đà mời Thiên Y Cư Sĩ "ăn cơm" .

"Ăn cơm", đây là một chuyện rất đặc biệt.

Người xưa có câu "nhân dân xem lương thực là nguồn gốc của cuộc sống", thậm chí còn cho rằng "lễ nghi vốn bắt đầu từ ẩm thực". Ẩm thực không chỉ có thể ăn uống thả cửa, còn có tác dụng "dưỡng sinh tăng cường sức khỏe, cung kính phụng sự quý thần thượng đế". Thiên tử hoàng thất xem tế lễ là chuyện lớn, ngay cả nồi dùng để nấu ăn cũng xem như uy nghi của quốc gia hoàng tộc.

Cổ nhân gọi bò, dê và lợn là "tam sinh". Lúc tế lễ hoặc đãi tiệc, chỉ có thiên tử mới dùng đầy đủ tam sinh, gọi là "thái lao"; còn chư hầu chỉ có thể

giết bò và dê, gọi là "thiếu lao". Từ xưa đến nay, ẩm thực đều phải tuân theo quy củ, lễ pháp nghiêm ngặt. Nếu như không phải tế lễ, chư hầu còn không thể giết bò, đại phu không thể giết dê, nhân sĩ không thể giết chó lợn, bình dân không thể ăn thứ quý giá, giới hạn rõ ràng, phân chia nghiêm ngặt.

Người trong võ lâm, đương nhiên không hoàn toàn tuân theo quy luật. Nhưng cho dù là trong triều đình, giang hồ hay võ lâm, "ăn cơm" có lúc lại là một danh từ rất đặc biệt.

Có người mời người "ăn cơm", bình thường không chỉ là "ăn một bữa cơm" mà thôi, trong đó còn bao gồm gặp gỡ, bàn luận, giao tiếp, làm quen, thậm chí còn có cả lung lạc, ban ơn, đề nghị, đàm phán, khoe khoang, thăm dò... đủ loại "ý đồ" kỳ quái.

Ngay cả khi người mời người khác "ăn" một bữa "cơm", có lúc cũng ẩn chứa không ít "ý đồ" mà chính người cũng chưa chắc "ăn" được.

Lúc này, "ăn cơm" đã không còn là ăn cơm nữa.

Ăn loại "cơm" này, so với "làm việc" còn phải hao tổn tinh thần, hành sự cẩn thận hơn.

Cho nên, có loại cơm ăn vào không phải là "cơm", mà là nhân tình; có loại cơm rất "không dễ ăn"; có loại cơm không thể không ăn; còn có loại cơm, thà để bụng đói cũng không thể ăn.

Đương nhiên, "bữa cơm" của Đa Chi Đầu Đà không hề phức tạp.

Chỉ có hai người, đó là y và Thiên Y Cư Sĩ.

Thức ăn cũng rất đơn giản, đều là đồ chay.

Có điều dụng ý lại thật sự không đơn giản.

Thực ra, dù là chuyện đơn giản nhất trên đời, sau khi suy nghĩ cẩn thận đều cảm thấy không đơn giản. Chẳng hạn như người thích một người, hay là hận một người, khi cẩn thận phân tích lại là do rất nhiều nhân tố tạo thành.

Sau bữa cơm, Thiên Y Cư Sĩ liền rời khỏi Bạch Tu viên, đi vào giang hồ, thẳng đến kinh thành.

Bởi vì y nghe được mấy chuyện.

Những chuyện này y đều không thể chịu đựng được.

Vương Tiểu Thạch đã giết chết Tế tướng đương triều Phó Tông Thư. Hiện giờ hai đạo hắc bạch, triều đình võ lâm đều muốn bắt Vương Tiểu Thạch về quy án.

Nguyên Thập Tam Hạng sai đồ đệ của mình là Thiên Hạ Đệ Thất giết chết Thiên Y Hữu Phùng, bởi vì muốn ngăn cản Thiên Y Hữu Phùng truy xét vụ án "dốc Phiên Long" năm đó.

Thiên Y Cư Sĩ đành phải lập tức lên đường.

Vương Tiểu Thạch là đồ đệ của y, đồ đệ duy nhất. Y không đành lòng để Vương Tiểu Thạch bị người khác treo đầu nơi cửa thành. Huống hồ y còn coi Vương Tiểu Thạch như là con ruột của mình.

Thiên Y Hữu Phùng là con trai của Chức Nữ, cũng là con trai duy nhất của y. Y chưa từng làm tròn trách nhiệm của người cha đối với đứa con trai này. Chức Nữ đặt tên con mình là "Thiên Y", theo họ "Hứa", biểu thị chưa bao giờ quên tình cảm với y.

Y làm sao có thể để con trai chết vô ích.

Y muốn đi hỏi Nguyên Thập Tam Hạng, vì sao không tuân thủ lời thề năm

đó.

Nếu như những điều này là do người khác nói cho y biết, có lẽ y sẽ suy nghĩ kỹ càng, lập kế hoạch sau đó mới hành động.

Nhưng đây là do Đa Chỉ Đầu Đà nói cho y biết.

Y tin tưởng Đa Chỉ Đầu Đà.

Chuyện gấp, cấp bách, y không mang theo gì cả, chỉ mang đi một mình "Quai Quai".

Bởi vì y không nỡ rời xa nó.

Y vừa rời khỏi Bạch Tu viên, tiệm vải Mỹ La của Lão Long Câu liền bốc cháy. Do đó khi Vương Tiểu Thạch trở lại Thiên sơn, đã không gặp được phụ thân và chị gái, cũng không tìm được sư phụ của hắn là Thiên Y Cư Sĩ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhập Cục

Lúc này, Nguyên Thập Tam Hạn nhận lời tham dự bữa cơm của Thái sư.

Thức ăn được đưa lên bàn.

Thái Kinh mời y vào bữa.

Với tính tình của Nguyên Thập Tam Hạn, nếu là bữa cơm bình thường thì hẳn nhất định sẽ không tham dự. Ăn loại cơm này, uống loại rượu này, hẳn thà rằng không ăn không uống để bụng đói còn hơn.

Nhưng Thái sư cho mời, hẳn lại không thể không đi.

Dù nói thế nào, hẳn vẫn còn thiếu ân tình của Thái Kinh.

Những năm gần đây, hẳn thân mang tuyệt kỹ nhưng chưa bao giờ gặp thời. Nếu không phải có Thái Kinh chiếu cố, tuy hẳn không đến mức chết đói trên đường, nhưng nói không chừng thật sự phải dùng một thân tuyệt học của mình để vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa, làm chuyện mua bán không cần vốn.

Thời gian dài không được như ý khiến cho chí khí của hẳn hao mòn, hoài bão tan biến, có lẽ chỉ còn lại sự kiêu ngạo và bất phục.

Hẳn cảm thấy số mệnh của mình không được tốt, vẫn không có cơ hội mở mày mở mặt. Thân mang tuyệt kỹ nhưng lại không đủ vận may, ba lần giao

đấu đều thua Gia Cát một chiêu nửa thức. Hãn thua không phải là do võ công, mà là nếu không thiếu thiên thời thì cũng mất địa lợi, còn không thì lại thiếu nhân hòa.

Hoàng thượng đã chọn Gia Cát ở bên cạnh; bang nhỏ phái nhỏ, hãn còn không để trong mắt; cung nhỏ tướng nhỏ, hãn cũng xem thường không muốn nương nhờ. Nếu không phải còn có Thái Kinh tán thưởng, e rằng kinh sư lớn như thế nhưng lại không có đất cho hãn dung thân.

Thái Kinh vốn muốn trọng dụng hãn, nhưng nghe Thái sư nói, mấy lần muốn ở trước mặt Thánh thượng tiến cử hãn dẫn binh kháng Kim, nhưng đều bị Gia Cát tiên sinh cố ý cản trở, cho nên nhiều lần không thành.

Nguyên Thập Tam Hạng luôn rất ít nói.

Hãn chỉ kêu lên ngàn lần vạn lần trong lòng: "Gia Cát Chính Ngã, người đã may mắn đi hơn nửa đời người, cũng để cho ta đi vài bước chứ. Năm đó người đã đoạt đi cô gái mà ta yêu thích, còn bức người đến đường cùng như vậy. Sẽ có một ngày, khi ta trèo lên mây xanh, xem thử ta sẽ giải quyết người như thế nào."

Lúc ban đầu, Nguyên Thập Tam Hạng còn rất cố chấp chuyện phải trái đúng sai, có nhiều điểm không đồng ý với hành vi và việc làm của Thái Kinh; nhưng trải qua nhiều năm thất vọng chán nản, cộng thêm Thái Kinh cố ý đổi trắng thay đen, Nguyên Thập Tam Hạng cũng dần dần mất đi trái tim công chính, thỉnh thoảng cũng có một số hành động quá đáng, vì vậy bị võ lâm đồng đạo xem thường.

Trong lòng hãn luôn nghĩ: "Ta cũng muốn làm hiệp khách, ta cũng muốn đi hành hiệp, thân thủ của ta cao hơn so với người khác, nhưng vận may lại kém hơn tất cả. Muốn ta hành hiệp trợ nghĩa, vì sao không giúp ta một tay trước khi ta vào ma đạo? Nếu như có một ngày đặc chí, dương oai thiên hạ,

tẩy hết những rỉ sét nửa đời trên bảo kiếm, vậy thì cứ việc chìm vào ma đạo. Ai đối xử tốt với ta, ta sẽ đối xử tốt với người đó; còn ai đối xử tệ với ta, ta sẽ đối xử với hắn càng tệ hơn. Còn về ai đúng ai sai, quan tâm làm gì."

Cho nên hẳn cam lòng làm việc cho Thái Kinh.

Có điều, Thái Kinh từng tỏ ý muốn hẳn ám sát vài kẻ thù chính trị và danh tướng, nhưng hẳn nhất định không chịu.

Cho dù bảo hẳn ám sát Gia Cát tiên sinh, hẳn cũng không muốn làm.

Hẳn muốn quang minh chính đại đánh bại Gia Cát, chứng minh hẳn là người xuất sắc nhất, chứ không phải là lén lút ám sát.

Hẳn vẫn luôn canh cánh trong lòng vì không thể đánh bại Tam sư huynh Gia Cát Chính Ngã, gần đây lại khổ luyện "Thương Tâm Thần Tiên", mưu đồ rửa nhục. Gia Cát tiên sinh mấy lần ở trước mặt hoàng đế xin giúp hẳn chức quan có thể thi triển tài năng, nhưng nếu không bị hẳn từ chối thì cũng bị Thái Kinh cố ý ngăn cản, thù oán giữa hai người càng sâu hơn.

Thực ra Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất nổi danh trên giang hồ, nếu như hẳn mở rộng tấm lòng, không so sánh từng chút với Gia Cát tiên sinh, có lẽ sẽ cảm thấy tự hào. Với võ công chiến trận của hẳn, nhìn khắp thiên hạ cũng chẳng có bao nhiêu người có thể so sánh. Võ tướng và cấm quân do hẳn dạy dỗ ra, ai cũng có uy danh trong triều đình và bên ngoài. Huống hồ, Gia Cát tiên sinh vừa bị đảng Thái Kinh chèn ép, vừa phải chịu áp lực của thiên tử; y muốn giữ gìn pháp luật, nhưng lại khó tình nghĩa dung hòa, hiệu lực vì triều đình nhưng lại mất đi nghĩa khí giang hồ; lúc cầu xin cho dân chúng lại đắc tội với không ít quan lớn đồng liêu, có thể nói là tự mình biết khổ.

Còn về hiếu lằm và ân oán nhiều năm trước do "Bố Đại Mỹ Nữ" Tiểu Kính cô nương gây nên, khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng mang theo cảm

phần rời đi, nhưng Gia Cát tiên sinh cũng sống một mình trong quãng đời còn lại, không hề chiếm tiện nghi.

Nhưng thân ở trong cục, cho dù là người thông minh tuyệt đỉnh cũng chưa chắc đã thấy rõ.

Có lúc, càng là người thông minh thì ngược lại càng không thấy rõ.

Thực ra mỗi người đều có cục của riêng mình, mỗi người đều ở trong cục. Ai có thể nhìn thấy rõ ràng trong cục và ngoài cục? Cho dù có thể nắm được đại cục, liệu có thể điều khiển được nó, đặt mình bên ngoài cục?

Trong "bữa cơm" còn có những tướng quân và võ lâm đồng đạo khác mà Nguyên Thập Tam Hạn quen biết (nhưng chưa chắc đã quen thân).

Trong "bữa cơm", Thái Kinh nói cho hẳn biết một số chuyện.

Thừa tướng Phó Tông Thư bị ám sát bỏ mạng.

Kẻ hành thích là Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch là đồ đệ của Thiên Y Cư Sĩ.

Chuyện ám sát Phó Tông Thư đương nhiên là do Gia Cát tiên sinh bày kế, sau đó do Thiên Y Cư Sĩ phái người chấp hành, đây chính là bước đầu tiên Gia Cát tiên sinh và Thiên Y Cư Sĩ liên hợp.

Ba ngày trước, Thiên Hạ Đệ Thất bị Thiên Y Hữu Phùng đuổi giết, bởi vì bất đắc dĩ nên Thiên Hạ Đệ Thất mới phải giết chết Hứa Thiên Y.

Hứa Thiên Y chính là con trai của Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Hạ Đệ Thất và Phó Tông Thư đều từng được Nguyên Thập Tam Hạn truyền thụ võ nghệ. Thiên Hạ Đệ Thất học "Cừu Cực chương" và "Hạn

Cực quyền", còn Phó Tông Thư thì cũng học qua "một hai chiêu thức quyền cước đấm đá". Mặc dù hai người học không nhiều, Nguyên Thập Tam Hạng cũng không chính thức thu bọn họ làm đồ đệ, nhưng cũng có thể nói là môn hạ đệ tử của Nguyên Thập Tam Hạng.

Thái Kinh cũng nói cho Nguyên Thập Tam Hạng biết, Thiên Y Cư Sĩ đã rời khỏi Bạch Tu viên, đi thẳng tới kinh thành.

Y vừa đến kinh sư, lập tức hội hợp với Gia Cát tiên sinh, bước tiếp theo chính là giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, đối phó với Thái Kinh.

Thái Kinh chỉ nói tới đây.

Còn lại, hắn chỉ nêu ra vài sự kiện và "bằng chứng" của những sự kiện này, để bày tỏ hắn không hề nói sai, càng không có một câu dối trá nào.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn luôn lắng nghe.

Hắn không nói gì.

Mấy chục năm qua, hắn vẫn chưa từng được như ý, nhưng vì không muốn để người khác nhìn ra hắn chán nản thất vọng, cho nên luôn mang mũ quan áo quan, dáng vẻ sang trọng, ngay cả vết đao thật dài trên mặt cũng lộ ra sát khí uy nghiêm, không hề có vẻ gì buồn bã.

Hắn chỉ lẳng lẳng lắng nghe, cũng không có phản ứng kịch liệt gì.

Nhiều nhất chỉ nghe được một tiếng "phụ" khe khẽ, cũng không biết là thứ gì bị gãy.

Sau đó đến phiên các cao thủ có mặt lên tiếng, Long Bát thái gia, Tổng đà chủ Thiên Minh Trương Sơ Phóng, võ trượng nguyên Trương Bộ Lôi, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, Tiêu Cục Vương Vương Sang Khôi,

còn có lão đại của Phong phái Lưu Toàn Ngã, lão đại của Hải phái Ngôn Trung Hư, lão đại của Thác phái Lê Tinh Đường, lão đại của Phủng phái Trương Hiến Nhiên, tất cả đều "theo thứ tự", "kịp thời" nói chuyện.

- Gia Cát lão nhi đúng là không coi ai ra gì. Thái sư, chuyện này làm sao có thể nhịn được!

- Không phải trước kia Thiên Y Cư Sĩ từng có ước hẹn với Nguyên đại hiệp sao, tại sao không nói tiếng nào đã hủy hiệp ước? Rõ ràng cũng không để Nguyên lão ca trong mắt!

- Không phải Phó tướng gia và Thiên Hạ Đệ Thất đều từng được Nguyên đại hiệp chỉ điểm sao? Vương Tiểu Thạch và Thiên Y Hữu Phủng rốt cuộc là phụng lệnh kẻ nào, muốn ra tay với người của chúng ta?

- Thái sư, tôi xin nói lời này, e rằng ân oán của Tự Tại môn đã liên quan đến an nguy xã tắc rồi!

- Thật đáng giận, tiếc là võ công của tôi còn chênh lệch rất lớn với Gia Cát lão nhi, nếu không chỉ cần Thái sư gạt đầu một cái, Vương mỗ sẽ lập tức liều cái mạng già này!

- Vương huynh, huynh làm chuyện thừa rồi. Luận về võ công, có Nguyên đại hiệp ở đây thì khi nào mới đến phiên ta và huynh.

- May mắn là còn có Nguyên đại hiệp ở đây, xem Gia Cát Tiểu Hoa còn có thể chạy đằng trời!

- Có điều, mặc dù Nguyên đại hiệp võ công cái thế, nhưng nếu Thiên Y Cư Sĩ hội hợp với Gia Cát Chính Ngã, cũng không phải dễ đối phó.

- Sợ cái gì, Nguyên đại hiệp tự có tính toán!

Cứ như vậy kẻ xướng người họa. Nguyên Thập Tam Hạng vẫn không nói gì, nhưng người có thính lực tốt lại nghe được một tiếng "phụ" khe khẽ và trầm thấp.

Cuối cùng, Long Bát hỏi Thái Kinh:

- Thái sư, chuyện này ngài thấy nên xử lý thế nào, xin phân phó một tiếng!

- Nghe nói Thiên Y Cư Sĩ đã luyện thành "Phá Khí thần công", một thân công lực đều đã khôi phục. Y và Gia Cát tiên sinh liên thủ, chắc chắn là vô địch thiên hạ. Trừ khi là Nguyên Khanh và Lãn Tàn đại sư cùng nhau ra tay, nếu không cũng khó trách bọn chúng kiêu căng ngạo mạn như vậy.

Thái Kinh chỉ lạnh nhạt nói:

- Đây là chuyện của Tự Tại môn bọn họ, tất cả đều phải xem Nguyên Khanh rồi.

Khi nói những lời này, ánh mắt của hắn liếc sang Nguyên Thập Tam Hạng, khóe miệng còn nở một nụ cười.

"Gia Cát, Thiên Y... các ngươi một kẻ thì bức người quá đáng, muốn ta không thể ngăn đầu trong kinh thành; còn một kẻ thì hủy ước trước kia, đã lên luyện thành 'Phá Khí thần Công'. Chẳng trách, hóa ra các ngươi đã liên thủ đối phó ta. Được, Nguyên mỗ ta còn một hơi thở, sao có thể để các ngươi sỉ nhục ta như vậy. Ta đã nhịn hết lần này tới lần khác, chuyện đã đến nước này, nếu còn nhịn nữa thì không phải người!"

Nguyên Thập Tam Hạng chỉnh lại trang phục, chuẩn bị ngựa, buộc tóc đội mũ, mang theo tâm tình quyết một trận tử chiến, đeo "tên" của hắn lên.

Tên khiến cho hắn thương tâm.

Tên thương tổn lòng người.

Thực ra tối nay Nguyễn Thập Tam Hạn đã bị thương hai lần.

Thương thế của hắn chính là tâm.

Một lần là khi hắn nghe Thái Kinh nói Gia Cát tiên sinh hung hăng ngang ngược, được voi đòi tiên như thế nào. Hắn đã bẻ gãy ngón áp út tay trái, cơn đau mãnh liệt khiến cho hắn nhịn xuống.

Một lần là khi mọi người mồm năm miệng mười, nửa mỉa nửa khuyên lẽ ra hắn nên xử lý hai tên đồng môn "khi quân phạm thượng", "bội tín bội nghĩa" này. Hắn đã dùng ngón tay bóp gãy xương sườn thứ bảy ở ngực trái, mới miễn cưỡng nhịn xuống.

Bởi vì nhiều năm qua không được như ý, đã dạy cho hắn phương pháp nhẫn nhịn này.

Cũng bởi vì nhiều năm qua không được như ý, hắn mới có thể nhẫn nhịn như vậy.

Nhưng bây giờ hắn đã không thể nhịn được nữa.

Không nhịn được nữa thì phải giết người.

Lúc này, Long Bát lại hỏi Thái Kinh:

- Thái sư, theo ngài thấy, sau khi nghe được chuyện này, Nguyễn Thập Tam Hạn có thể khoanh tay đứng nhìn hay không?

- Sẽ không.

Thái Kinh nói một cách quả quyết:

- Không hề nghi ngờ, Nguyên Thập Tam Hạng là một cao thủ thân mang tuyệt kỹ. Cứ nhìn võ công môn phái của bọn họ, phàm là một môn tuyệt kỹ, chỉ cần truyền cho người khác, bất kể có phải là môn đồ đệ tử hay không, một khi truyền thụ sẽ lập tức biến mất khỏi mình. Cho dù công lực cao thâm thế nào, đắm chìm bao lâu cũng như thế. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng đã truyền dạy cho người khác nhiều tuyệt chiêu như vậy, võ công của hắn vẫn cao siêu tuyệt đỉnh.

- Chỉ là...

Hắn lại thở dài nói:

- Mặc dù hắn là một cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng chưa chắc đã thông minh tuyệt đỉnh. Nói đến thì thật đáng tiếc, hắn là một cao thủ rất hẹp hòi.

- Thái sư cho rằng hắn sẽ ra tay?

- Bây giờ có thể hắn đã lên đường.

Thái Kinh nói:

- Cũng không biết hắn muốn tìm Thiên Y Cư Sĩ hay là Gia Cát tiên sinh. Nhưng bất kể hắn muốn tìm ai, chúng ta đều đã chuẩn bị tốt. Ta đã dùng vạn biến để đối phó với bất biến của bọn chúng, cũng không sợ bọn chúng dùng thiên biến công kích vạn biến của ta. Mặc kệ bọn chúng biến ra sao, không ai có thể chạy thoát khỏi ngũ chỉ sơn của ta.

- Thật đáng tiếc.

Long Bát nắm cổ tay nói:

- Ba người này đều là cao thủ, cũng không phải là không hiểu thế tục, nhưng nếu không biết tốt xấu thì cũng nhỏ mọn hẹp hòi, đến mức phải tàn sát

lẫn nhau.

- Tàn sát lẫn nhau?

Thái Kinh mỉm cười hỏi ngược lại Long Bát:

- Không phải người vẫn luôn mong đợi Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng sớm đi đời, để cho người thi triển tài năng sao?

Thần sắc của hắn không có gì đặc biệt, ánh mắt cũng không sắc bén, nhưng ngay cả văn thần Phó Tông Thư hùng bá thiên hạ ngày xưa, võ tướng Long Bát uy chấn bát phương hiện giờ, đều luôn cảm thấy ánh mắt của hắn có thể nhìn vào trong tâm khảm của mình.

Đêm hôm đó, đám cao thủ được lệnh của Thái Kinh đến tham dự bữa cơm, không biết vì sao lại chẳng có khẩu vị gì, hơn nữa còn cảm thấy khí lạnh bức người. Chỉ là trước mặt Thái Kinh, bọn họ lại cố gắng kìm nén, không muốn để hàm răng phải run lên.

Thực ra ngay cả Thái Kinh và Long Bát có nội lực thâm hậu cũng cảm thấy hàn ý thấu xương.

Từ khi Nguyên Thập Tam Hạng vào bữa, bọn họ đã cảm thấy một sự lạnh lẽo bức người.

Thần sắc trên mặt Nguyên Thập Tam Hạng cũng lạnh lùng kiêu ngạo như băng.

Phàm là nơi có Nguyên Thập Tam Hạng đều sẽ lạnh, hơn nữa còn rét.

Ngay cả những người ở cùng với hắn, sau lâu ngày cũng sẽ phát ra khí lạnh bức người. Thiên Hạ Đệ Thất theo hắn học một bộ "Cửu Cực chưởng", sau này nơi y đi qua đều lưu lại hàn ý.

Có lần, ngay cả chính hãn cũng cảm thấy mùa đông này quá rét buốt, vì vậy mới bảo người nhóm lò đốt lửa, nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến buốt xương. Hãn đi ra ngoài phòng, trông thấy bên ngoài đã là mặt trời chiếu khắp, mặt đất xuân về.

Hãn mới biết cảm giác lạnh lẽo là đến từ trên người hãn.

Trong tâm.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nguy Cục

Thiên Y Cư Sĩ lo lắng đi đến kinh thành.

Trước tiên y đến Lạc Dương tìm một người, một bằng hữu lâu năm.

Ôn Văn Ôn Tung Dương.

Y đã nhiều năm không ra giang hồ, bây giờ muốn đi lại con đường xa xôi đó, tốt nhất nên đi thỉnh giáo một vài bằng hữu vẫn còn đang hô mưa gọi gió trên đường.

Có loại bằng hữu, Thiên Y Cư Sĩ không muốn nhờ giúp đỡ; có loại bằng hữu, căn bản là nhờ không được; có loại bằng hữu, y lại không xem là "bạn bè". Y luôn tự cao nhưng bản tính lại ôn hoà, cho nên mới dựng nhà núi sâu, không hỏi thế sự, thanh thản tự tại, đó là hạnh phúc.

Muốn tìm bằng hữu như vậy, y đương nhiên trước hết nghĩ đến "Đại Tung Dương Thủ" Ôn Văn.

Ôn Văn không hề ngạc nhiên vì sự viếng thăm của Thiên Y Cư Sĩ.

Từ khi tin tức về cái chết của Thiên Y Hữu Phùng truyền ra, y đã biết có ít nhất ba người từ lâu không nhúng tay vào chuyện kinh thành sẽ không kiếm chế được.

Người thứ nhất đương nhiên là Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì Ôn Văn biết Hứa

Thiên Y là con của Thiên Y Cư Sĩ.

Người thứ hai dĩ nhiên là Thần Châm Bà Bà, cũng là Chức Nữ năm đó danh chấn thiên hạ, con trai của bà chính là "Thiên Y Hữu Phùng" Hứa Thiên Y.

Người thứ ba chính là Ôn Văn.

Bởi vì Thiên Y Hữu Phùng là trợ thủ đắc lực của y, cũng là ái tướng của y, thậm chí còn là con rể yêu quý trong lòng y.

Y hiểu rõ hơn ai khác, "Thiên Y Hữu Phùng" rất yêu đứa con gái bảo bối danh đá Ôn Nhu của mình.

Y cũng chưa già, ánh mắt sáng như tuyết, trong lòng minh mẫn.

Thần Châm Bà Bà nhờ y "chiếu cố" Hứa Thiên Y, thực ra là đứa nhỏ này "chiếu cố" Ôn gia ở Lạc Dương mới đúng.

Bất kể công việc lớn nhỏ rườm rà, Thiên Y Hữu Phùng đều thu xếp gọn gàng ngăn nắp, từng li từng tí, vô cùng chu đáo. Hứa Thiên Y tuyệt đối là "rể hiền" trong suy nghĩ của Ôn Văn. Nếu như đứa con gái danh đá kia được gả cho cho Hứa Thiên Y, Ôn Văn cũng có thể yên tâm.

Cũng không biết Thiên Y Hữu Phùng có vội hay không, nhưng Ôn Văn lại còn vội hơn. Thiên Y Hữu Phùng luôn chôn giấu tình cảm ở đáy lòng, còn Ôn Nhu tính tình mạnh mẽ thì lại không hiểu phong tình.

Do đó, Ôn Văn quyết định thổi một cơn gió, châm một mối lửa cho Thiên Y Hữu Phùng.

Y bày tỏ muốn gả con gái cho con trai bảo bối của Lạc Dương Thiên Vương là Kim Đại Thập.

Lần này thật sự là không thể làm ngơ, Hứa Thiên Y vò đầu suy nghĩ một phen, cuối cùng lựa chọn "hành động", nói rõ tất cả với Ôn Nhu.

Những chuyện này đều rơi vào mắt Ôn Văn.

Nhưng không biết là Ôn Nhu không hiểu tâm ý của Hứa Thiên Y đối với nàng, hay cho rằng Ôn Văn thật sự muốn gả nàng cho Kim công tử, nàng cũng lập tức lựa chọn "hành động".

Nàng đào hôn bỏ đi, chạy trốn đến kinh thành.

Vì vậy Ôn Văn mới sai Thiên Y Hữu Phùng đưa con gái của y trở về.

Y biết với khinh công và thân thủ của Thiên Y Hữu Phùng, muốn đưa Ôn Nhu trở về chắc chắn không phải là chuyện khó. Y còn cho rằng diệu kế này của mình là một công đôi việc, đến lúc đó trải qua quãng đường dài như vậy, một nam một nữ vừa đi vừa làm bạn, còn sợ không lâu ngày sinh tình hay sao?

Y lại không ngờ tới, Hứa Thiên Y tìm được Ôn Nhu quả thật không khó, nhưng với sự chất phác của Thiên Y Hữu Phùng và sự cố chấp của Ôn Nhu, muốn khuyên nàng về nhà lại khó như lên trời.

Huống hồ, Ôn Nhu vừa vào kinh lại dây dưa với ân oán tình cừu trong kinh thành, không phải nói đi là có thể đi được.

Khi sai Thiên Y Hữu Phùng đến kinh thành tìm Ôn Nhu về, Ôn Văn và Thần Châm Bà Bà đều muốn Hứa Thiên Y thuận tiện "điều tra cẩn thận" kỳ án ở dốc Phiên Long năm đó. Bọn họ đều muốn Thiên Y Hữu Phùng lưu ý, rốt cuộc có phải do Nguyên Thập Tam Hạng sai người ra tay hay không.

Ôn Văn có rất nhiều bằng hữu trong kinh thành.

Y cũng có thực quyền khá lớn trong quan trường.

Y còn có danh vọng khá cao trong võ lâm.

"Gia sản" của họ Ôn ở Lạc Dương có thể xem là "giàu" .

Có "quyền", có "thế", có "của cải", còn sợ không có "bằng hữu" hay sao?

Ôn Văn bảo Thiên Y Hữu Phùng nên đến nương nhờ một người "bạn cũ", vị "bạn cũ" này rất có thế lực trong kinh thành.

Người "bạn cũ" này từng nợ "ân tình" của Ôn Văn.

Thiên Y Hữu Phùng đến nương nhờ người này thì hai bên đều có lợi.

Người "bạn cũ" này chính là Tổng đường chủ của Lục Phân Bán đường, Lôi Tồn.

Nhưng Ôn Văn hoàn toàn không ngờ được, sau khi Thiên Y Hữu Phùng đến kinh thành không lâu, Lôi Tồn lại chết trận tại Kim Phong Tế Vũ lâu.

Đón tiếp Thiên Y Hữu Phùng là người nổi nghiệp của Lục Phân Bán đường, Địch Phi Kinh.

Càng khiến Ôn Văn bất ngờ là con gái vẫn không trở về, nhưng Thiên Y Hữu Phùng lại bỏ mạng tại kinh thành, nghe nói người ra tay là Thiên Hạ Đệ Thất.

Điều này khiến cho Ôn Văn không thể ngồi ở Lạc Dương được nữa.

Không báo thù cho Thiên Y Hữu Phùng, y sẽ hổ thẹn với hai "bạn cũ oan gia" là Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà.

Cho nên, nếu Thiên Y Cư Sĩ không đến tìm y, y cũng sẽ đi tìm Thiên Y

Cư Sĩ.

Hai người bạn cũ này cuối cùng gặp nhau tại Lạc Dương.

- Lạc Dương vẫn như trước, huynh cũng nhiều năm không về chốn cũ rồi.

Ôn Văn nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Ta lớn gan xin huynh ở lại mấy ngày, đợi ta nói chuyện với vài bạn cũ rồi sẽ cùng đi với huynh.

- Còn huynh?

Thiên Y Cư Sĩ hỏi ngược lại.

- Ta đã đáp ứng với Hồng Tụ thần ni.

Ôn Văn nói:

- Trước tiên ta phải lên Tiểu Hàn sơn một chuyến, sau khi xong chuyện sẽ nhanh chóng chạy về, chúng ta sẽ cùng nhau đến kinh thành.

Thiên Y Cư Sĩ cười.

Y rất sạch sẽ.

Quần áo trên người không có một nếp nhăn nào.

Làn da trên mặt cũng nhẵn bóng như vậy.

Nhìn dáng vẻ của y, giống như cả tâm hồn cũng chưa từng bị thương.

Thực ra đương nhiên không phải vậy, nhân sinh trên đời luôn là hân hoan dễ kiếm, an tâm khó cầu, vui sướng dễ tìm, tiêu sầu khó lưu.

So với những người bình thường "cầm lên được nhưng không không bỏ xuống được", Thiên Y Cư Sĩ chỉ "bỏ xuống được" một chút mà thôi.

Có lẽ, sở dĩ y "bỏ xuống được" là vì y vốn không "cầm lên được".

- Ta hiểu ý của huynh.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Huynh thấy dáng vẻ ta như vậy, vào kinh thành nếu chọc phải Thái Kinh sẽ không có kết quả tốt, cho nên huynh muốn cùng với ta đi một chuyến nguy hiểm, có phải không?

Ôn Văn lập tức cười nói:

- Đương nhiên không phải vậy. Cho dù lão ca không động thủ, chỉ dựa vào pháp bảo, trận thế và kỳ môn độn giáp, ai có thể tiến đến gần huynh chứ. Nếu bàn về kỳ biến, trên đời này nếu có cao thủ vạn biến, cũng phải mất mạng dưới bàn tay mười vạn biến của Cư Sĩ huynh.

- Huynh đề cao ta quá rồi.

Thiên Y Cư Sĩ cười lắc đầu:

- Ôn huynh, huynh vẫn không thể làm quan.

Đột nhiên lại chuyển sang chuyện làm quan, Ôn Văn sững sốt, hỏi:

- Tại sao?

- Huynh vẫn giống như ba mươi năm trước, hiếm khi nói dối, một khi bất đắc dĩ phải nói dối, cặp mắt lại không dám nhìn thẳng.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Trên quan trường nào có người không biết nói dối như vậy. Bây giờ làm quan, quan càng lớn thì nói dối càng nhiều. Người giống như huynh sao có thể làm quan lớn được.

- Cho nên ta mới trở lại quê nhà làm cái chức quan "nặng nề" này, đó gọi là "quan phụ mẫu". Vạn dân ấm no như chuyện mình, thiên tử gọi truyền không thượng triều, những năm gần đây sao vui vẻ, non xanh nước biếc sách xây thành.

Ôn Văn nói:

- Ta tự mình hiểu lấy.

- Ta cũng tự mình hiểu lấy.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ta biết mình không địch lại Nguyên Tứ sư đệ, nhưng theo ta thấy, Tứ sư đệ cũng không đến nỗi muốn hại ta. Ta vừa lên kinh, sẽ có tiếp viện của Lục Phân Bán đường. Ngoài ra, Gia Cát Tam sư đệ nhất định sẽ bảo vệ bộ xương già của ta. Huynh yên tâm, không gãy được đâu; lỡ may có gãy thì thôi, ta cũng đã sống đến bảy mươi tuổi, đủ vốn rồi.

- Huynh...

- Huynh cũng đừng cản ta, nếu không ta cũng phải thi triển yêu pháp với huynh đấy.

Thiên Y Cư Sĩ nửa đùa nửa thật nói:

- Nguy cục của kinh sư, lão già cổ hủ này lại muốn xông vào thử một lần.

Thiên Y Cư Sĩ đã nói như vậy, Ôn Văn cũng không tiện ngăn cản, đành nói:

- Hình như Cư Sĩ cảm thấy rất hứng thú.

- Đây gọi là lão bất tử, hồi quang phản chiếu.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Huynh đừng lo lắng cho ta đến mức sợ sệt như vậy, ta còn chưa chết, huynh cứ giữ sự lo lắng đó lại sau này dùng đi!

Ôn Văn vội nói:

- Ta cũng không phải lo lắng chuyện này...

- Là lo lắng cho con gái sao?

Thiên Y Cư Sĩ hỏi:

- Nghe nói nó cũng đến kinh thành...

- Nha đầu điên này, đều là do ta cứng chiều làm hư nó. Đợi nó trở về, ta nhất định phải đánh gãy chân của nó.

Vừa nhắc tới Ôn Nhu, giọng điệu của Ôn Văn lại trở nên bức bối:

- Có điều, nghe nói nó ở kinh sư, hình như rất thân thiết với lệnh đồ.

- Chuyện này...

Thiên Y Cư Sĩ cười:

- Đợi ta đến kinh thành, nhất định sẽ tìm được cháu gái khuyển nó về nhà. Nhưng ta cũng không thể nói với nó rằng cha của nó muốn đánh gãy chân nó, nếu không thì chắc nó lại không dám về nhà.

- Vô ích thôi, nha đầu kia không nghe khuyên, không chịu bảo.

Ôn Văn giận đến thối chòm râu bay lên:

- Không cần nhọc lòng, huynh có khuyên cũng chỉ uổng công thôi.

- Chưa chắc, ta chỉ cần nói...

Thiên Y Cư Sĩ cười cười:

- Nói dối một câu là được. Có điều, nếu như nó nghe lời khuyên của thế bá này mà trở về, huynh cũng không nên trách phạt quá nghiêm, để tránh cho ta mất hết thể diện trước mặt cháu gái, sau này không dám vác bộ xương già tới làm thế bá nữa.

- Nói dối à?

Ôn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Nói dối chuyện gì?

- Nói rằng huynh bị bệnh.

Thiên Y Cư Sĩ đã có dự tính, nói:

- Nó nhất định sẽ lập tức trở về.

- Nó có lòng hiếu thảo như vậy thì tốt...

Ôn Văn thở dài nói:

- Ta cũng không phải lo lắng chuyện này.

Thiên Y Cư Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì huynh lo lắng là...

- Ta thật không rõ, cao thủ nhất lưu đại trí đại tuệ như Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng, mọi người đã cũng đấu đá mấy chục năm rồi, sao lại còn náo loạn đến mức tạo thành nguy cục như vậy.

Ôn Văn nói:

- Mầm họa này rốt cuộc là từ đâu ra?

Thiên Y Cư Sĩ thở dài một tiếng.

Ôn Văn vội nói:

- Nếu như không tiện thì thôi, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút, quyết không...

Thiên Y Cư Sĩ cắt lời:

- Huynh muốn biết sao?

Không đợi Ôn Văn trả lời, y liền kể lại vắn tắt cuộc tranh đấu khốc liệt giữa Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng, kéo dài trong mấy chục năm qua.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sát Cục

Vào thời Nhân Tông, khu vực phía tây nam Ung châu từng nổi loạn, tộc nhân họ Nùng vùng lên cướp đoạt giết chóc. Trong đó có Trí Cao, là một người gan dạ thiện chiến. Trước tiên y yêu cầu triều đình phong tước, không cho liên chiếm đất xưng vương, đóng giữ Ung châu, lại đánh hạ một mạch tám châu Hoàn, Quý, Đăng, Ngô, Cung, Khang, Đoan, Đối. Nhân Tông kinh hãi, Địch Thanh mới xin xuất binh, lúc đó còn có bốn đệ tử của Vi Thanh Thanh Thanh đầu quân trợ giúp Địch Thanh, phản quân cuối cùng bị dẹp yên.

Trí Cao tháo chạy về Đại Lý, phóng hỏa đốt thành, chờ cơ hội nổi dậy.

Nhân tông sợ Trí Cao lại gây sóng gió, bèn mời người tài ngầm tiến vào Đại Lý ám sát Trí Cao.

Y đã bảy lần tự mình đến mời Diệp Ai Thiên chấp hành nhiệm vụ.

Diệp Ai Thiên thật sự là một người văn võ song toàn, y từng làm việc dưới trướng của Hàn Kỳ và Phạm Trọng Yên, trải qua trận chiến Thủy Xuyên và chiến dịch Vị Thủy, mỗi lần đều trí dũng hơn người, giết địch vô số. Nhưng triều đình suy nhược lâu ngày, muốn chấn hưng cũng không có sức, đã là xu thế tất yếu, giao chiến với Tây Hạ luôn thất bại quay về. Sau này y trở lại trong triều, trải qua tranh đấu bè đảng, gièm pha lẫn nhau. Trong lòng Diệp Ai Thiên vốn đã nguội lạnh, lúc đó lại xảy ra một chuyện thương tâm nên càng chán nản, vì vậy đã từ quan rời đi. Sau khi nhìn thấu hồng trần,

trên thế gian đã không còn Diệp Ai Thiên nữa, chỉ còn lại Lãn Tàn đại sư dạo chơi bốn biển, không biết kết cuộc ra sao.

Vì vậy nhiệm vụ ám sát Trí Cao đã rơi vào tay ba sư đệ của Diệp Ai Thiên.

Thiên Y Cư Sĩ từ nhỏ thân thể yếu ớt, tính tình lại lương thiện thương người (sau này bị "cầm thú" Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đả thương, hai mạch Nhâm và Đốc bị tắc nghẽn, khí không thể vận chuyển đến đan điền, dù văn tài võ lược có cao, nhưng hoàn toàn không luyện được võ công cao thâm), cho nên không có tác dụng gì trong hành động ám sát lần này.

Đương nhiên, nhiệm vụ này được giao cho Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng. Lúc đó hai người vẫn còn trẻ tuổi hăng hái, tâm cao khí ngạo, chí lớn tài cao.

Lúc ấy, Nguyên Thập Tam Hạng bộc lộ tài năng, Gia Cát tiên sinh thâm trầm tự phụ, hai người tuy có lúc tranh chấp nhưng giao tình vẫn khá tốt. Nguyên Thập Tam Hạng luôn cảm thấy Gia Cát tiên sinh rất may mắn, ví dụ khi như hai người chia nhau truy bắt hung thủ, Gia Cát tiên sinh luôn chọn đúng con đường, thuận lợi chờ đợi hung thủ chạy đến, còn hẩn lại chìm vào trong vùng lầy; hay như hoàng đế muốn phân biệt triệu kiến hai người, đến ngày tiếp kiến Nguyên Thập Tam Hạng thì lại xảy ra động đất, chuyện triệu kiến dĩ nhiên bị xoá bỏ; còn ngày tiếp kiến Gia Cát lại là trời trong nắng ấm, thiên tử liền gọi Gia Cát Chính Ngã đi săn bắn với y.

Nguyên Thập Tam Hạng đương nhiên cũng không đi phân biệt từng chút. Có nhiều "vận may" quả thật là không thể nắm giữ, nhưng lại có nhiều "vận may" là do Gia Cát tiên sinh tự mình "kiếm" được.

Chẳng hạn như chuyện truy bắt hung thủ, Gia Cát tiên sinh dựa vào sự thông minh của mình, suy đoán hung thủ có thể chạy theo hướng nào, từ đó

đưa ra lựa chọn. Y không thể bỏ qua việc truy bắt "hung thủ" kia, bởi vì với "Cửu Tử Vô Hối thần công" của "Cửu Tử Nhất Sinh" Cửu Lệ Sinh, e rằng Nguyên Thập Tam Hạng không thể ứng phó được. Gia Cát tiên sinh không muốn Tứ sư đệ mạo hiểm, hơn nữa y tự tin có thể bằng cơ trí bắt được Cửu Lệ Sinh.

Nguyên Thập Tam Hạng dĩ nhiên cũng không biết, trong rất nhiều tình huống, Gia Cát tiên sinh đã cố ý nhường nhịn, không tranh với hắn. Nguyên Thập Tam Hạng cũng là người thông minh, có lúc cũng cảm giác được Tam sư huynh cố ý nhường mình, điều này càng làm cho hắn bực bội, cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, một sự khinh bỉ, còn khiến hắn giận dữ hơn so với việc đánh bại hắn.

Có điều, Nguyên Thập Tam Hạng mặc dù đố kỵ, nhưng vẫn muốn quang minh chính đại tranh đấu với Gia Cát tiên sinh, nhất định không chịu dùng thủ đoạn âm hiểm.

Lần này trước khi ám sát Trí Cao, bọn họ đã đưa ra một ước định.

Ai giết được Trí Cao trước, sau này người còn lại phải phục tùng người đó, không được oán trách.

Lần này Nguyên Thập Tam Hạng quyết chí thể hiện một phen, đánh bại Gia Cát.

Gia Cát tiên sinh cho rằng làm như vậy có thể miễn trừ hậu hoạn. Y biết Tứ sư đệ là một người tuân thủ lời hứa, bất kể ai thắng ai thua, sau này đều có thể xóa bỏ rất nhiều ưu phiền.

Người sống trên đời có thể xóa bỏ ưu phiền hay không?

Đáp án đương nhiên là không thể.

Gần như có thể nói, không ai có thể tuyệt đối xóa bỏ ưu phiền.

Thậm chí có thể nói, người hoàn toàn không có ưu phiền e rằng cũng không phải là người nữa.

Gia Cát tiên sinh là trí giả, nhưng trí giả cũng không thể xóa bỏ ưu phiền. Bình thường, một trí giả ngoại trừ chứng minh hãn là một người thông minh, cũng ngụ ý hãn là một người thường phải vận dụng đầu óc để giải quyết vấn đề.

Cho nên trí giả thường ưu sâu, phải tự biết thỏa mãn thì mới vui.

Nguyên Thập Tam Hạng không thỏa mãn.

Hãn vẫn luôn cảm phần bất bình.

Gia Cát có thể, vì sao hãn không thể?

Không ngờ trên đời này lại có việc mà người làm được nhưng ta không thể, cũng như có việc mà ta làm được còn người không thể.

Gia Cát tiên sinh một lòng muốn thua.

Chỉ cần y thua, Nguyên Thập Tam Hạng thắng, như vậy sẽ có thể bình yên.

Gia Cát muốn Nguyên Thập Tam Hạng bình tâm, chỉ cần bình tâm đương nhiên là có thể ôn hòa.

Đáng tiếc là trên đời có một loại người, người cho hãn hoa hồng thì hãn lại muốn hoa lan, người cho hãn vàng bạc thì hãn lại muốn châu báu.

Người muốn nhường nhịn người khác, khoan dung người khác, trước tiên phải để người đó hiểu được sự nhường nhịn của người. Người kính người một thước, người kính người một trượng, đây mới là có qua có lại. Nhưng có

người vốn không chấp nhận sự nhường nhịn của người, kết quả là được một bước đòi hai bước, được hai bước đòi ba bước. Đến cuối cùng, người muốn nhịn cũng không thể nhịn, muốn nhường cũng không thể nhường, không bằng ngay từ đầu đã không nhịn không nhường, không lùi nửa bước thì tốt hơn.

Có loại người, nếu như người nhường hẳn, đối với hẳn không phải thiện ý mà lại là sỉ nhục.

Trên đời có người thường xem địch ý là thiện ý, có người lại xem thiện ý là địch ý, có người lại khéo léo ẩn giấu địch ý phía sau sau thiện ý, cũng có người trong lòng thiện ý nhưng lại làm cho người khác hiểu lầm là địch ý. Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, bất kỳ việc thiện của Gia Cát tiên sinh, hẳn cũng xem như địch ý; còn đối với Gia Cát tiên sinh, tất cả hành động đối địch của Nguyên Thập Tam Hạng, y đều dùng thiện ý để hóa giải. Còn nếu là người thì sao?

Thực ra đối với người trong lòng có thiện ý, không phải muốn được báo đáp, mà là để cho mình được sống vui vẻ.

Báo thù chỉ sẽ gây thù chuốc oán thêm. Không để sự hận thù cắn nuốt thời gian của vui vẻ của mình, không hao phí thời gian quý giá của mình vào việc thù hận kẻ địch, dùng thời gian đối địch để đi giúp người khác, hơn nữa bạn ơn không cần báo đáp, đây mới là con đường tốt nhất, "cầu xin mình còn hạnh phúc hơn so với cầu xin người khác".

Gia Cát tiên sinh lên vào Đại Lý. Y vốn có ba cơ hội đột phá trận địa của quân địch, có thể dễ dàng lấy mạng Trí Cao.

Nhưng y lại không ra tay.

Y đánh bại, đánh tan, đánh lui sáu người trong "Thất Tuyệt Thần Kiếm"

thủ hạ của Trí Cao, nhưng lại không xuống tay với Trí Cao.

Y để lại Trí Cao cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Trên thực tế, y đánh bại một mạch Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Quỷ, Kiếm Ma, Kiếm Yêu, Kiếm Quái trong "Thất Tuyệt Thần Kiếm", bản thân cũng bị tổn thương nguyên khí.

Y cho rằng "Thất Tuyệt Thần Kiếm" chỉ còn lại một người, Nguyên tứ sư đệ nhất định có thể đối phó được.

Không ngờ, "Kiếm" trong "Thất Tuyệt Thần Kiếm" là danh hiệu của một thiếu niên, võ công của một mình hãn lại tương đương với sáu tên đồng môn hợp lại.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng ám sát Trí Cao, lại đụng phải tên "Kiếm" khó dây vào nhất này.

Hai người giao đấu một trận, Nguyên Thập Tam Hạng đánh trọng thương "Kiếm", nhưng chính hãn cũng bị thương không nhẹ.

Ngoại trừ thương, còn có giận.

Hãn cho rằng Gia Cát tiên sinh cố ý để đối thủ khó nhất lại cho hãn.

Hãn lập tức trở về Bạch Tu viên dưỡng thương, đúng lúc Gia Cát tiên sinh cũng đang ở đó. Nếu như không có Thiên Y Cư Sĩ hòa giải khuyên nhủ, e rằng Nguyên Thập Tam Hạng đã đòi quyết một trận tử chiến với Gia Cát tiên sinh.

Phương pháp hóa giải của Thiên Y Cư Sĩ là dời sự chú ý của hai người đi (nhất là Nguyên Thập Tam Hạng).

Khi đó, y biết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đang ở Tương Dương.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chính là người đã ám toán Thiên Y Cư Sĩ.

Thân thể Thiên Y Cư Sĩ vốn suy nhược, không thể tu luyện võ nghệ cao thâm, nhưng vẫn còn một chút võ công làm vốn. Một chút "võ công làm vốn" này là do đại hiệp Vi Thanh Thanh Thanh dạy dỗ, cho nên trong võ lâm cũng không thể xem thường.

Nhưng y lại bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất ám toán, đến nỗi Nhâm mạch tắc nghẽn, Đốc mạch tổn thương, nguyên khí không thể duy trì, chân khí không thể ngưng tụ, đều là do Hạ Hầu Tứ Thập Nhất ban cho.

Về nguyên nhân mà y kết thù với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, hoàn toàn là vì nhúng tay vào một chuyện "không liên quan".

Đảng Thái Kinh hạ lệnh cho "tâm phúc nanh vuốt" số một của bọn họ trong võ lâm là Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, kẻ bị người ta thầm gọi là "không bằng cầm thú", nghiên cứu chế tạo một loại thuốc. Loại thuốc này khiến cho người bị tử hình, lúc chém đầu không thể lên tiếng, dáng vẻ bại hoại hổ thẹn, hơn nữa còn không được để người khác nhìn ra từng bị hạ độc.

Bọn họ nói đây là việc làm cần thiết, bởi vì triều đình thường dùng tội danh "tội ác tà trời" để xử tử một số phạm nhân, nhưng những tử tù này biết mình vô tội, bị oan mà chết, cho nên ưỡn ngực mà đứng, không hề sợ hãi, càng không hổ thẹn. Lúc đi đến ngọ môn chịu chết, bọn họ còn trợn trừng hai mắt, không ngớt mắng to; hoặc đến pháp trường hành hình, cũng ngẩng đầu sải bước, không hề xấu hổ, hơn nữa còn coi thường cái chết, hát vang khăng khái, dùng giọng nói hào hùng trước lúc chết để chỉ trích triều đình hủ bại. Khí khái không sợ chết như vậy khiến cho dân chúng dọc đường rơi nước mắt vì bọn họ, cất tiếng hoan hô, đưa thức ăn hỏi thăm, tế lễ quỳ bái.

Như vậy thì còn ra "thể thống" gì? Đảng Thái Kinh mỗi ngày đều giết oan

rất nhiều người, sao có thể để loại "tội phạm" này làm nhục "quốc thể" như vậy? Cho nên bọn họ tìm rất nhiều quan lại chuyên hành hình đến để nghiên cứu ra một kế sách vẹn toàn, khiến cho người bị hành hình không thể lên tiếng, làm cho người ta vừa nhìn là biết nghiệp chướng nặng nề, chỉ có thể cúi đầu chịu giết.

Thế là có người phát minh ra đủ loại khí giới, kỹ thuật khiến cho khí quản và cổ họng của phạm nhân bị tắc nghẽn, nhưng lại rất khó làm cho người sáng suốt hoàn toàn không phát giác ra. Vì vậy bọn họ muốn Hạ Hầu Tứ Thập Nhất phát minh ra một loại thuốc có thể đạt được hiệu quả này, lại ngầm lệnh cho Nhậm Lao và Nhậm Oán tu luyện một loại kỳ công, khiến cho phạm nhân bị nội lực công kích tự động lên tiếng nhận tội.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất là bậc thầy võ học, sở trường ám toán, nhưng lại không phải là dược sư.

Vì muốn hoàn thành mệnh lệnh của Thái Kinh, cũng muốn lấy lòng quyền tướng, hãn đần phải đi cầu xin "Lão Tự Hiệu" Ôn gia.

"Lão Tự Hiệu" Ôn gia vốn nổi tiếng về chế độ.

Nhưng lúc này lại nảy sinh một vấn đề.

"Lão Tự Hiệu" Ôn gia cũng không phải tất cả đều dùng độc.

Lão Tự Hiệu lại chia làm bốn chi nhánh.

Chế độ là Tiểu Tự Hiệu.

Cắt độc là Đại Tự Hiệu.

Dùng độc là Tử Tự Hiệu.

Giải độc là Hoạt Tự Hiệu.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất trước tiên tới Lạc Dương tìm Ôn Văn.

Ôn Văn vốn thuộc về nhánh Hoạt Tự Hiệu, hơn nữa còn là một trong ba người đứng đầu của Hoạt Tự Hiệu.

Y dứt khoát cự tuyệt chuyện dùng độc với tù phạm.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất then quá hoá giận, nhưng cũng không dám đắc tội với "Đại Tung Dương Thủ" Ôn Văn.

Thế lực của Ôn Văn tại cố đô Lạc Dương không thể xem thường, hơn nữa còn mở rộng đến cả hai phe hắc bạch, nếu như có thể thì tốt nhất không nên trêu chọc.

Cho nên hẳn đi tìm cao thủ Ôn Sa Công của Tử Tự Hiệu.

Nhưng Ôn Sa Công cũng không chịu giúp hẳn hạ độc.

Người của Tử Tự Hiệu giỏi về hạ độc, nhưng chưa chắc tất cả đều không có phẩm giá, không để ý đến nguyên tắc, bán mạng cho quyền tướng hoạn quan.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại đi tìm Ôn Đế của Đại Tự Hiệu.

Bởi vì hẳn từng nghe nói Lão Tự Hiệu đã sớm nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc này. Khi uống loại thuốc này vào, người uống sẽ luôn nói rằng mình không đúng, nhận tội nhận sai liên tục, cho đến chết mới thôi.

Mà nơi cất giấu loại thuốc này chính là Đại Tự Hiệu.

Cho nên hẳn đi tìm Ôn Đế.

Ôn Đế vốn không muốn phục vụ cho đảng Thái Kinh, nhưng cũng không

dám đả tộ với Thái Kinh.

Đang lúc khó xử thì Thiên Y Cư Sĩ lại xuất hiện.

Y nghe Ôn Văn kể lại chuyện này, cho nên chạy tới ngăn cản Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, chớ nên vì đả người Thái Kinh mà làm chuyện tán tận lương tâm như vậy.

Y từng có duyên ba lần với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất. Lần đầu tiên là Hạ Hầu tới thỉnh giáo y về phương pháp phá trận. Thiên Y Cư Sĩ cho rằng hãn muốn phá trận do người Kim bày ra, cho nên đã dạy hãn, kết quả là hãn lại dẫn người đi phá trận pháp do hảo hán Lương Sơn Bạc "Trí Đa Tinh" Ngô Dụng bố trí. Lần thứ hai là Hạ Hầu bị thương, bị trúng châm pháp "Nộ Tú Cuồng Hoa" của Thần Châm Tiên Tử, bao gồm bảy yếu huyết lớn ở lưng là Đại Chùy, Đào Đạo, Thân Trụ, Thần Đạo, Toàn Trường, Cân Súc, Tích Trung. Hãn nhờ Thiên Y Cư Sĩ giúp thông huyết cứu gân, Thiên Y Cư Sĩ niệm tình võ lâm đồng đạo nên cũng giúp hãn. Lần thứ ba là Hạ Hầu Tứ Thập Nhất tới mượn y một con bồ nông mỏ đỏ. Bồ nông là một loại chim bắt cá, còn gọi là chim cốc, tên tục là con quạ nước. Khi đó hoàng đế Triệu Cát đả mê tửu sắc, trác táng quá độ, đến nỗi không thể tiếp tục vui vầy cá nước, thuốc và châm cứu không có hiệu quả nên tìm đến tiên đả, tiên đả không được lại nhờ vào bùa chú. Cái gọi là "tiên đả" có rất nhiều yêu cầu, trong đó bao gồm một con bồ nông mỏ đỏ. Chuyện này cũng không phải là không có nguyên nhân, trong phần "Hậu Nhân" của "Kinh Thi Tào phong" cũng từng đề cập đến. Con cò bắt cá, tự có dụ ý nam nữ giao hoan. Thái Kinh biết bồ nông mỏ đỏ không dễ tìm, nhưng vì muốn lấy lòng quân vương nên tìm kiếm khắp nơi, thừa cơ bóc lột. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đoán rằng chỗ Thiên Y Cư Sĩ chắc sẽ có, vì vậy mới đến bái kiến cầu xin. Thiên Y Cư Sĩ yêu thú vật như mạng, cho dù đối phương hứa hẹn lợi lớn quyền cao, y cũng không chịu đả bồ nông cho những tên yêu đả này luyện chế thứ "tiên đả" rác rưởi. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất mất đi cơ hội nịnh hót chủ nhân, sớm đã ghi hận trong

lòng với Thiên Y Cư Sĩ.

Lần này Thiên Y Cư Sĩ khuyên Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đừng làm chuyện mất hết tính người này. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất bề ngoài vâng vâng dạ dạ, nhưng thật ra là bằng mặt không bằng lòng, ngầm ép bức dụ dỗ, muốn Ôn Đế giao ra loại thuốc "Duy Mệnh Thị Tòng".

Ôn Đế vẫn còn do dự.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cực kỳ tức giận. Hắn lại dùng danh nghĩa của Thiên Y Cư Sĩ, trước tiên giết chết vợ con của Ôn Đế, lại hăm dọa Ôn Đế rằng đám người Gia Cát tiên sinh đã biết y muốn dâng độc dược giết hại trung lương, cho nên muốn giết cả nhà y. Việc đã đến nước này, không bằng y cứ dâng thuốc cầu xin Thái tướng gia che chở.

Đến lúc này, Ôn Đế cũng không thể không theo.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nhận ra Ôn Đế vẫn còn nửa tin nửa ngờ, cho nên hắn cũng làm dứt khoát.

Hắn bày sát cục, trước tiên dùng Ôn Đế làm thí nghiệm.

Hắn không chế Ôn Đế, bắt y tự ăn Duy Mệnh Thị Tòng.

Kết quả, Ôn Đế quả nhiên không hề "phục tùng mệnh lệnh", chỉ mệt mỏi mà thôi.

Rất mệt, đến mức ngay cả ngẩng đầu, ăn cơm, nháy mắt cũng không có sức.

Nhưng y cũng không nhận tội, biết sai, tự phê phán mình.

Lúc này Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại lộ ra vẻ mặt dữ tợn, bắt Ôn Đế giao ra Duy Mệnh Thị Tòng thật sự.

Đến lúc này, Ôn Đế cũng không thể không giao.

Y nộp một loại thuốc khác. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại bắt y viết ra phương thuốc.

Ôn Đế cũng đành phải viết.

Lúc viết y lại nở một nụ cười kỳ dị.

Sau khi viết xong, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất liền giết chết Ôn Đế. Hãn không thích nhìn đối phương cười, nhất là một con sâu đáng thương sắp chết trong tay mình, còn mang theo một nụ cười kỳ dị như vậy.

Việc làm của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã chọc giận Thiên Y Cư Sĩ.

Trên đường Hạ Hầu Tứ Thập Nhất trở về kinh, Thiên Y Cư Sĩ đã chặn đường hãn.

Thiên Y Cư Sĩ trách hỏi hãn, vì sao lại tiếp tay cho giặc, ra tay độc ác như vậy?

Phản ứng của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất là "hối hận".

Hãn "hối hận" là để "hành động".

Khi làm cho Thiên Y Cư Sĩ cảm thấy hãn đang hối hận, hãn lại ra tay với Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Y Cư Sĩ vốn không đề phòng.

Nhưng y lại cảm giác được một loại sát khí, còn có một loại khí tức hung bạo. Khi một người động sát cơ, trước khi giết người tại mi tâm luôn có một loại màu sắc, trên đầu luôn có một làn khí, trong mắt luôn có một luồng ánh

sáng phát ra.

Thiên Y Cư Sĩ đã phát hiện ra sát khí dày đặc này, cho nên mới kịp thời thoát khỏi công kích của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Hai người giao đấu một phen, "Tương Tư đao" và "Tiêu Hồn kiếm" của Thiên Y Cư Sĩ ước chừng đánh ngang tay với "Cát Tu Khí Bào Di Hình Hoán Vị đại pháp" của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất. Nhưng Thiên Y Cư Sĩ vừa giao đấu, vừa đá chân phát tay, dùng đất đá chung quanh bố trí thành trận thế. Đánh được ba trăm hiệp, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã bị vây trong trận, cho dù Thiên Y Cư Sĩ không ra tay thì hắn cũng không thể thoát ra được.

Đến lúc này, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất không chiến đã bại.

Hắn đột nhiên ngồi xuống, sắc mặt tái xanh, run rẩy không ngớt, sau đó hét lớn một tiếng. Hắn giống như tỉnh ngộ, quỳ xuống xin tội, tự cắt ngón út, khóc lóc kể lể xin Thiên Y Cư Sĩ tha cho hắn một lần, sau này mỗi ngày hắn sẽ làm ba việc thiện, diệt trừ tà ác để báo ân tình, chuộc tội của mình.

Thiên Y Cư Sĩ là một người tiếc tài.

Y không đành lòng giết chết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, lại hi vọng hắn thật tâm sửa đổi, tạo phúc cho vô lâm, cho nên mới thu hồi trận thế, để Hạ Hầu Tứ Thập Nhất có thể hối cải, làm một con người mới.

Bởi vì như vậy, y lại sa vào trong sát cục do Hạ Hầu Tứ Thập Nhất dày công bố trí.

Thiên Y Cư Sĩ tha cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, nhưng kẻ thù của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại tìm tới Thiên Y Cư Sĩ.

Đó là "Thần Châm Tiên Tử".

Người đời gọi là "Chức Nữ".

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tình Cục

Nhắc đến cũng thật đúng lúc, khi Chức Nữ thanh thế dào dạt tìm tới Thiên Y Cư Sĩ, ngày đó mưa rơi lác đác, Thiên Y Cư Sĩ đang vừa đánh đàn vừa nói chuyện với trâu do y nuôi.

- Trâu ơi trâu, gần đây sao Hồng Loan và Đào Hoa Kiếp của ta đều sáng, nhưng đừng nói là mỹ nữ, ngay cả bóng quý cũng không có. Người xem bốn sư huynh đệ Tự Tại môn chúng ta, có phải thật sự ứng nghiệm với cuộc đời của sư phụ "một khi vào Tự Tại môn, vĩnh viễn cô đơn gối chiếc" hay không? Thiếu niên khách phong lưu, thanh niên người tiêu sái, trung niên hiệp tự tại, tráng niên chỉ biết mình, đừng để kết quả trở thành "lão niên ông cô đơn" thì tốt.

Con trâu kia kêu lên một tiếng "ọ", giống như dùng lỗ mũi trả lời câu hỏi của y.

Lại nghe một giọng nữ sắc bén nói:

- Không ngờ trên đời này chẳng những có người đàn gảy tai trâu, hơn nữa còn nói chuyện với trâu.

Thiên Y Cư Sĩ cũng giật mình.

Lại có người thần không biết, quý không hay lên vào trong trận thế do y bố trí, còn tiến vào nhà tranh Bất Thân trai của y.

Hơn nữa còn là một nữ nhân.

Y ngẩng đầu lên, đối mặt với nhau.

Y vừa nhìn, trong lòng thầm kêu một tiếng: "Hết rồi!"

Nàng đã đến.

Nàng che dù, rục rĩ đứng trong cơn mưa mờ mịt ứ sâu.

Nàng cuối cùng đã đến.

Nàng là ai?

Thiên Y Cư Sĩ không nhận ra nàng.

Nhưng nàng chính là nàng.

Thiên Y Cư Sĩ chỉ vừa nhìn, đã biết nàng chính là cô gái mà mình vẫn luôn chờ đợi, đã đợi mấy chục năm rồi.

Nàng đã đến.

Là nàng, nhất định là nàng.

Bởi vì sẽ không thể là người khác.

Thiên Y Cư Sĩ hồn bay phách lạc đứng ở đó, cho đến khi con trâu kia lại kêu một tiếng, y mới biết đối phương đang cầm một mũi châm trong tay, chỉ vào ấn đường của mình.

Y lại không hề chớp mắt.

- Chức Nữ của Thần Châm môn?

- Tại sao người lại cứu tên cận bã Hạ Hầu Tứ Thập Nhất?

Đối phương hỏi ngược lại.

Nàng vốn vì chuyện này mà đến.

Nàng chỉ hỏi chứ không dự định trả lời.

Nàng cũng không cần người khác trả lời.

Nhưng vấn đề tiếp theo của nàng thì lại cần có câu trả lời, hơn nữa nhất định phải trả lời.

- Tên khốn kiếp kia ở đâu? Người lập tức nói cho ta biết, ta sẽ đi giết hẳn!

Y biết lần trước bảy yếu huyết lớn trên lưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất bị đâm, nhất định là do vị Chức Nữ này ra tay, mà lần đó huyết đạo bị khống chế của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đều do một tay y giải cứu.

Cho nên Chức Nữ đã cho rằng y là cùng một bọn.

Trong lòng y biết, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đang trốn trong thành cổ Tương Dương.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nói với Thiên Y Cư Sĩ, hẳn muốn ở nơi đó mai phục ám sát một kẻ gọi là "Tam Tiên đạo nhân". Tam Tiên đạo nhân vốn là một tên sát tướng do quyền tướng Thái Kinh sắp đặt trên giang hồ, sau đó đột nhiên biến hoá, trở thành một pháp sư tiên đạo, nghe nói có thể hô mưa gọi gió, niệm chú kéo dài tuổi thọ. Chuyện hoàng đế muốn có chim cốc nghiên thành bệ để tráng dương, đó là chủ ý của Tam Tiên đạo nhân lúc "linh cơ vừa động".

Hàng ngày hẳn đều có chủ ý mới, có lúc muốn vàng bạc châu báu, có lúc muốn chim thú hiếm lạ, có lúc muốn đồng nam trinh nữ. Có điều hoàng đế lại

tin tưởng hẳn, mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm. Cho nên vì muốn thỏa mãn dục vọng, hẳn đã ăn nói bừa bãi, giết hại không ít bình dân bá tánh, tiếng kêu khổ không ngớt.

Trong đoạn thời gian này, Tam Tiên đạo nhân vừa lúc đi tới Tương Dương, muốn tìm kiếm mỹ nữ cố đô. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nói với Thiên Y Cư Sĩ, hẳn muốn vì dân trừ hại, lấy công chuộc tội, người thứ nhất phải diệt trừ dĩ nhiên là Tam Tiên đạo sĩ. Hơn nữa hẳn phải ẩn nấp ở bên cạnh Tam Tiên đạo nhân, mới có thể tùy thời ra tay.

Thiên Y Cư Sĩ tin rằng có chuyện "cải tà quy chính".

Cho nên y cố gắng khuyên Chức Nữ, không nên đuổi giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

- Con người luôn biết sửa chữa sai lầm. Người làm ác cũng là người, cũng có nhân tính, chỉ cần hẳn có thể hối lỗi sửa sai, sẽ có một ngày thay hồn đổi xác, tạo phúc thiên hạ.

Chức Nữ cười lạnh.

Lúc nàng cười lạnh giống như ngọc thạch, mang theo một chút hàn ý nhưng lại rất sáng.

Sáng ngời như ánh nắng dịu êm, mặc dù dịu nhưng vẫn là một loại ánh sáng.

Một loại ánh sáng tiềm ẩn.

- Người tin rằng loại người như hẳn cũng sẽ bỏ xuống đồ đao, lập tức thành phật sao? Người có biết "cứu người không nên cứu, cũng giống như hại người không nên hại" hay không?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thiện ác chỉ ở một ý niệm, con người có ai không trải qua? Trước kia người làm sai, bây giờ có thể làm đúng; trước kia là kẻ xấu, sau này có thể thành người tốt. Nếu kẻ ác một lòng hướng thiện, so với giết chết kẻ ác còn có ý nghĩa hơn. Nếu như bọn họ làm ác, cho dù không có ai trừng trị, cuối cùng có một ngày bọn họ cũng sẽ phải chịu giày vò bởi lương tâm.

Chức Nữ dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn y chăm chú, nói:

- Người quả nhiên là đồng bọn của Hạ Hầu gian tặc!

Sau đó nàng không đợi Thiên Y Cư Sĩ giải thích, lập tức ra tay.

Vũ khí của nàng là châm.

Châm nhanh xuyên tở rồi, châm dày thêu mây bay.

Thiên Y Cư Sĩ phát hiện động tác của cô gái này không phải làm ra, mà là "chảy" ra, giống như một sự bộc lộ, một sự thổ lộ, một sự vận động của tự nhiên. Bản thân nàng không chỉ là một người, mà là một dòng chảy thiên nhiên, tùy tâm tùy ý.

Thiên Y Cư Sĩ bị động tác của nàng mê hoặc.

Lúc ấy, võ công của Chức Nữ cũng không phải quá cao. Nàng có thể gây tổn thương cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, chủ yếu là vì Hạ Hầu quá háo sắc, nhất thời không đề phòng, cộng thêm đồng bọn của Chức Nữ là Tiểu Kính thuần khiết thông minh, cố ý làm cho Hạ Hầu phân tâm, mới có thể dùng "Thần Châm Mật Tú" đâm hấn bị thương. Đồng dạng, nàng có thể xông vào Bất Thân trai của Thiên Y Cư Sĩ, chủ yếu là vì trận pháp do Thiên Y bố trí vừa lúc phù hợp với châm pháp của nàng, cho nên nàng dùng phép thêu công phá.

Thực ra Chức Nữ muốn đâm Thiên Y Cư Sĩ, chỉ sợ là không đủ năng lực.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ vẫn bị đâm mấy nhát.

Nơi áo trắng bị rách chảy ra vài hàng máu.

Đó không phải là do Thiên Y Cư Sĩ không tránh được, mà là do y bị mê hoặc bởi tư thái như dòng chảy của nàng.

Lúc này Chức Nữ lại ngừng tay.

Bởi vì nàng phát hiện Thiên Y Cư Sĩ cũng không đánh trả.

Nàng tuy đâm y bị thương, nhưng chỉ bằng những vết thương nho nhỏ này, vẫn không thể nào "đả thương" được y.

Mà nàng cũng biết Thiên Y Cư Sĩ không có ý đả thương nàng.

Cho nên nàng ngừng tay, không đánh nữa.

Con gái vốn có bản lĩnh này, nói đánh là đánh. Giống như bọn họ có thể vô duyên vô cớ tức giận, cũng có thể đột nhiên không giận nữa.

Bọn họ cũng có thể nói không đánh là không đánh.

Tất cả chỉ xem bọn họ có "cao hứng" hay không.

Chức Nữ đột nhiên ngừng đánh, không vì gì cả, chỉ vì nàng "không có hứng" đánh nữa.

Trước khi đi nàng lại nói:

- Cái gọi là "ác nhân tự có ác báo", thực ra khó mà tin tưởng, bởi vì thiện nhân cũng có ác báo như vậy. Còn về "kẻ ác tự có trời trừng phạt, bọn họ sẽ

bị lương tâm giày vò", thực ra là giả dối, cho dù có cũng chỉ nhất thời rồi qua, sau đó kẻ ác lại có thể tiếp tục sống vui vẻ. Nhưng những người bị hãm làm hại, có thể cả mấy đời sau đều sẽ tiếp tục bị hại. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, kẻ ác biến thành người tốt rất khó, nhưng người tốt trở nên xấu xa lại rất dễ dàng.

Nói xong nàng còn cười một tiếng. Nụ cười mỹ lệ này, có lẽ mười năm sau vẫn khiến y thường thường nhớ đến.

Sau đó nàng rời đi.

- Người không chịu nói cho ta biết Hạ Hầu hồ ly ở đâu, cuối cùng ta cũng sẽ tìm được hã.

Nàng muốn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Bởi vì Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã làm nhục và giết chết ít nhất ba Tú Hoa tử muội trong Thần Châm môn của nàng, dùng ba loại phương pháp khác nhau.

Một người gọi là Tiểu Ảnh cô nương, bị hãm nhìn trúng, nhưng lại không chịu nghe theo hã. Hã bèn dùng thuốc mê cưỡng hiếp nàng, hơn nữa còn gọi một đám đồng đảng dưới tay Thái Kinh đến, thay phiên nhau làm nhục, kết quả là Tiểu Ảnh cô nương cắn lưỡi tự sát.

Một người khác gọi là Tiểu Ảnh cô nương, cũng bất hạnh bị hãm nhìn trúng. Bởi vì phụ thân nàng cũng có chút vai vế trong quan trường, cho nên Hạ Hầu Tứ Thập Nhất trước tiên gièm pha, khiến cho Thái Kinh giận dữ, bắt cả nhà Tiểu Ảnh cô nương giam vào thiên lao. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã chuẩn bị tất cả, tiến vào thiên lao cưỡng gian Tiểu Ảnh, sau đó ung dung rời đi, lại xui khiến Thái Kinh giả mạo chiếu chỉ giết chết cả nhà Tiểu Ảnh.

Còn có một cô gái tên là Chân Ninh, vốn đắc tội với hã, mà hã lại thêm

thường sắc đẹp của nàng. Nhưng huynh trưởng của Chân Ninh là Chân Khả Tiện lại rất có danh vọng trong hai phe hắc bạch, ngay cả Thái Kinh cũng không muốn đắc tội với y. Hạ Hầu Tứ Thập Nhất phải "tìm một đường khác", thừa dịp huynh trưởng của nàng là Chân Khả Tiện qua sông, liền dùng thủ đoạn hèn hạ đục lỗ làm chìm thuyền, ám sát y trong nước. Sau đó hãn lại bày tỏ mình có thể tìm ra và đối phó với hung thủ, khiến cho Chân Ninh phải đến cầu xin hãn, hãn lại nhân cơ hội làm nhục nàng. Đợi sau khi dục vọng cầm thú qua đi, hãn mới nói rõ mình chính là hung thủ giết chết anh trai của nàng. Chân Ninh giận dữ liều mạng với hãn, cuối cùng lại bị hãn giết chết.

Do đó Chức Nữ hận Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thấu xương, nhất định phải giết chết hãn.

Nhờ vào vị phụ thân thần thông quảng đại của Tiểu Kính, Chức Nữ đã thăm dò được Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đang ở Tương Dương.

Hơn nữa hãn còn ở trong đạo quán của Tam Tiên đạo nhân.

Vì vậy Chức Nữ đi hành thích Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, nhưng lại trúng phải cơ quan cạm bẫy.

Đang lúc nguy cấp, Thiên Y Cư Sĩ lại xông vào, dùng kiến thức phi phàm của y, phá hủy cơ quan cứu Chức Nữ ra.

Từ đó về sau, y và Chức Nữ bắt đầu yêu nhau.

Chức Nữ là một cô gái xinh xắn, hoạt bát, trong sáng, sắc sảo.

Nàng giống như một câu thơ xinh đẹp mê người, mỗi lần ngâm lên đều có lĩnh hội; còn y giống như một quyển sách thú vị, nàng đọc cả đời cũng không hết được.

Bọn họ yêu nhau nhiệt liệt, giống như ve sầu và mùa thu luôn là sự so

sánh thâm tình nhất. Đôi môi mỏng đến mức gần như không thấy của nàng, cùng với đôi môi bị ba chòm râu dài che khuất của y, cả ngày đều quấn quýt với nhau.

Hơn nữa người chủ động vẫn thường là Chức Nữ.

Mặc dù nàng là một cô gái ngay cả lúc cười duyên rũ cũng rất nghiêm chỉnh.

Bọn họ yêu nhau tha thiết một thời gian, cho đến khi Tiểu Kính cô nương xuất hiện, tình cục của Thiên Y Cư Sĩ "vốn là phong cảnh, cuối cùng đi lên một con đường cùng".

Tiểu Kính là bạn thân của Chức Nữ.

Tiểu Kính có một loại xinh đẹp tùy tiện, Chức Nữ đứng bên cạnh, ban ngày thì ngại trang điểm quá đậm, ban đêm lại ngại không được xinh tươi. Tiểu Kính ngay cả lúc ưu thương cũng rất đơn thuần.

Nàng không giống Chức Nữ.

Chức Nữ thích dạy người, nàng có đạo lý làm người của mình.

Đương nhiên nàng luôn cho rằng mình đúng.

Trực giác của nàng còn trực tiếp hơn so với mặt trời chiếu thẳng vào mắt.

Cho nên có lúc nàng lại can thiệp vào ý kiến của Thiên Y Cư Sĩ.

Đây có lẽ điều duy nhất Thiên Y Cư Sĩ không thích.

Nam nhân đều muốn có một cô gái nghe lời y, nhưng không có nam nhân nào muốn tư tưởng và việc làm của mình hoàn toàn bị nữ nhân chi phối hoặc khống chế.

Vì xung đột ý kiến, hai người khi đang yêu nhau tha thiết cũng khó tránh khỏi xung đột tình cảm.

Có điều Thiên Y Cư Sĩ luôn nhường nhịn Chức Nữ.

Dù sao, lần đầu tiên y gặp nàng đã bị thương.

Y thường nói xin lỗi với Chức Nữ.

Y luôn cho rằng yêu thương thật sự thì phải biết xin lỗi, nếu như người không nói thì đó là tổn thất của người.

Nhưng Tiểu Kính lại không giống.

Nàng hiền thực, nàng ngoan ngoãn, nàng thích học hỏi mọi thứ từ y, nàng cũng bội phục y.

Cho nên y cũng thích nàng, cưng chiều nàng.

Y càng cưng chiều thì càng xuất hiện một loại tình cảm, tình cảm này cũng không vượt quá giới hạn.

Nhưng Chức Nữ lại không nhận được.

Nàng nghe được không ít lời đồn.

Cho nên nàng đã cãi nhau với Thiên Y Cư Sĩ.

Loại tranh chấp này là dễ tổn thương đến chân tình nhất.

Chức Nữ giận dỗi bỏ đi.

Lúc nàng đi trời cũng đang mưa phùn, dày đặc giống như dẹt vải thêu hoa.

Nhờ vào mảnh giấy Chức Nữ lưu lại, y mới biết nàng đã có thai với mình.

Thế là y tìm nàng khắp nơi, nhưng lại không tìm được.

Sau đó y đột nhiên "phúc đến thì lòng cũng sáng ra", lại nghĩ đến một người.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Nàng có đi giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất không?

Nàng bởi vì muốn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cho nên mới quen biết y.

Y cũng bởi vì cứu nàng từ trong tay Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cho nên mới quen biết nàng.

Tình yêu của hai người bọn họ tan vỡ, nhưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thì vẫn còn sống.

Liệu Chức Nữ có cảm thấy, giết chết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cũng đồng nghĩa với việc tự tay kết thúc đoạn tình duyên này giữa nàng và y hay không?

Y đã đoán đúng.

Thiên Y Cư Sĩ đi tìm Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, muốn trách hỏi hẳn vì sao lại chậm chạp không ra tay diệt trừ Tam Tiên đạo nhân.

Cơ quan của Vạn Ngọc quán không giữ được y.

Cạm bẫy trong đạo quán không ngăn được y.

Ngay cả những đạo sĩ hung thần ác sát kia cũng không cản được y.

Cho nên y tìm được Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Cũng thấy được Chức Nữ.

Lúc này y mới hoàn toàn hiểu được, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất hèn hạ ra sao, vô sỉ ra sao, không thể tha thứ ra sao.

Không biết thế nào, Chức Nữ lại bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất dùng thủ pháp ác độc khống chế, phong bế huyết đạo, sau đó lột sạch quần áo rồi trói lại.

Thiên Y Cư Sĩ giận dữ.

Y hối hận vì không nghe lời của Chức Nữ:

Vì sao không sớm giết chết ác đồ kia, đến nỗi hôm nay hại mình, cũng hại Chức Nữ.

Y muốn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Nhưng y đang giận dữ, dĩ nhiên ảnh hưởng đến võ công.

Lúc này Tam Tiên đạo nhân cũng xông ra. Thiên Y Cư Sĩ vừa sợ ném chuột vỡ bình, vừa sợ Hạ Hầu Tứ Thập Nhất làm hại Chức Nữ, cộng thêm thể lực của y vốn không tốt, không thích hợp đánh lâu, cuối cùng bị Tam Tiên đạo nhân đánh ngã, lại bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất dùng "Cầm chưởng" và "Thú quyền" đánh bị thương hai mạch Nhâm Đốc.

Lúc này, may mắn có một người kịp thời chạy tới.

Người đó là một cô gái, chính là Tiểu Kính.

Tiểu Kính cô nương không đến một mình.

Nếu như nàng chỉ đến một mình, có đến cũng vô ích.

Nàng dẫn theo Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng đang bị thương đến đây.

Gia Cát và Nguyên Thập Tam Hạng mặc dù đều bị thương, nhưng hợp sức hai người bọn họ, muốn chiến thắng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất và Tam Tiên đạo nhân vẫn là chuyện hoàn toàn có thể.

Thậm chí một chiêu là đủ.

Có điều hai người bọn họ hoàn toàn không ngờ được, khi cứu viện Nhị sư huynh đang lâm vào sát cục, bọn họ cũng đã bước một chân vào trong tình cục.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phá Cục

Lúc đó Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng đều bị thương, hai người gặp nhau tại Bạch Tu viên, suýt nữa đã lao vào đánh nhau.

Nhưng bọn họ lại gặp Tiểu Kính cô nương.

Gặp được Tiểu Kính cô nương, sự nóng nảy của bọn họ lại không thể phát tác ra.

Khi đó Tiểu Kính rất sốt ruột.

Nàng muốn nhanh chóng đi cứu Chức Nữ. Nàng biết tất cả mọi chuyện xảy ra đều là do nàng, nàng không nên khiến bạn thân của mình nảy sinh hiểu lầm.

Nàng lập tức giữ khoảng cách với Thiên Y Cư Sĩ, nhưng đã không còn kịp.

Hiểu lầm đã tạo thành, gương vỡ khó lại lành.

Có điều trước khi đi đến Vạn Ngọc quán, Thiên Y Cư Sĩ từng tới tìm nàng. Nàng cũng cho rằng Chức Nữ rất có khả năng sẽ đi tìm Hạ Hầu Tứ Thập Nhất tính sổ.

Nàng là nữ nhân, dù sao cũng hiểu nữ nhân hơn so với nam nhân.

Nàng thông minh xinh đẹp, nhưng không hề khoe khoang tài năng (thực ra đây mới là chỗ khéo léo nhất của nàng), luôn dịu dàng điềm đạm. Chức Nữ từng rất phiền muộn vì chuyện Thiên Y Cư Sĩ chữa thương cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, bởi vì nàng vốn không phải là đối thủ của Hạ Hầu, vất vả lắm mới thừa dịp hắn say mê, đả thương yếu huyết của hắn, nhưng lại bị Thiên Y Cư Sĩ dễ dàng chữa khỏi. Thiên Y Cư Sĩ muốn làm một người tốt, lại không hề nề mặt nàng, bảo sao nàng không tức giận. Nhưng Tiểu Kính lại cho rằng, Thiên Y Cư Sĩ trước giờ làm việc đều lưu tình, hành động này chỉ là muốn Hạ Hầu Tứ Thập Nhất có thể từ bỏ việc ác, chưa chắc đã nhằm vào Chức Nữ. Lúc ấy Tiểu Kính chỉ mới mười sáu tuổi, so với Chức Nữ còn trẻ hơn bốn tuổi. Nàng xuất thân từ thế gia quyền quý, bởi vì bất mãn với tác phong của gia tộc, lại ái mộ phong thái hào hiệp của nhi nữ giang hồ, trượng nghĩa của anh hùng hảo hán, cho nên dứt khoát rời khỏi trói buộc của thế gia, dùng tư thái điềm tĩnh ôn hòa đi vào giang hồ mệnh mông.

Bởi vì Chức Nữ xinh đẹp sắc xảo, hơn nữa thần châm trong tay danh lừng thiên hạ, dùng "Đại Chiết Chi Thủ" và "Tiểu Khiêu Hoa Pháp" xưng tuyệt võ lâm, cho nên trên giang hồ có không ít kẻ vì nàng hái hoa bắt bướm. Chức Nữ trước giờ giữ thân như ngọc, nhưng bởi vì theo gió đuổi mây trên giang hồ, đã sớm có nhận thức về các loại nam nhân tính tình khác nhau, không giống như Tiểu Kính cô nương xấu hổ ngượng ngùng, cho nên Chức Nữ thường đứng ra bảo vệ tiểu muội muội dễ thẹn thùng này. Có điều Tiểu Kính tâm tư cẩn thận, chỉ dựa vào cá tính của Thiên Y Cư Sĩ để phán đoán, còn chính xác hơn so với Chức Nữ.

Có lẽ vì mỹ nữ lang bạt trong võ lâm cũng không nhiều, mà mỹ nữ có tài năng thật sự, có thể đạt được thành tựu trên giang hồ lại càng ít hơn. Hiệp nữ tất nhiên tuyệt sắc, yêu nữ tất nhiên xinh đẹp, đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết giang hồ, lời của tiểu thuyết gia, cùng với mơ tưởng của đám hán tử giang hồ tịch mịch, dục vọng quá thịnh mà thôi. Trên thực tế, một người trải qua rất nhiều rèn luyện, rất nhiều phong sương, rất nhiều trắc trở và thất

vọng, có thể bảo trì tâm cảnh trong sáng và dung nhan xinh đẹp đã là chuyện rất khó. Huống hồ, luyện võ, đánh nhau, giết chóc lại là chuyện giày vò linh hồn và thể xác, cho dù là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, sau khi trải qua nhiều tôi luyện, cũng phải cảm thấy thân thể mệt nhọc, tâm lực mệt mỏi, còn mấy người có thể kiều diễm xinh tươi như trước?

Nhưng Chức Nữ chắc chắn là một ngoại lệ.

Nàng vẫn xinh đẹp như trước, hơn nữa còn trong sáng.

Nhưng bởi vì trải gió năm sương, cho nên ngoại trừ xinh tươi, nàng cũng có một chút sắc sảo.

Sự sắc sảo này đến từ tính cách của nàng.

Trên giang hồ, người không thương tổn người khác, người khác sẽ tổn thương người, cho nên nhất định phải biết bảo vệ mình, phòng vệ người khác.

Cho dù nhu nhược cũng không thể tỏ ra mềm yếu, nếu không người mạnh sẽ thừa dịp cắn nuốt người, người không phải quá mạnh cũng sẽ khi dễ người, thậm chí ngay cả người vốn nhu nhược hơn người cũng sẽ đến chia một chén canh.

Đây là định luật tranh cường đấu thắng trong võ lâm.

Cũng là lệ thường mạnh được yếu thua trên giang hồ.

Cho nên không thể tỏ ra yếu kém, chỉ có thể tỏ ra mạnh mẽ.

Dần dà, Chức Nữ trở nên càng lúc càng mạnh mẽ.

Nàng là một cô gái mạnh mẽ, mặc dù nàng vốn chỉ là một cô gái xinh đẹp thích thêu hoa, thích chó nhỏ mèo nhỏ, lúc cao hứng lại cười khúc khích.

Chức Nữ quyết định xông pha giang hồ, là do nàng cảm thấy nữ nhân có bản lĩnh không nên chỉ ở trong nhà thêu hoa, không thể trước khi chưa gả nghe lời phụ thân, sau khi gả nghe lời trượng phu, sau khi không còn trượng phu lại nghe lời con cái.

Nếu đã có một thân bản lĩnh thì nên làm những chuyện cần có bản lĩnh.

Nữ nhân không có nguyên tắc sẽ thất bại bởi nam nhân.

Huống hồ nữ nhân so với nam nhân còn có tính nhẫn nại hơn, có sức hiểu biết hơn, hơn nữa có thể vừa cương vừa nhu.

Ngoài ra nữ nhân còn xinh đẹp hơn nam nhân.

Sau khi nàng quyết chí xông pha giang hồ, đã chịu không ít thiệt thòi.

Nàng bị người ta cười nhạo, bị người ta sỉ nhục.

Nàng kiên nhẫn chịu đựng, kiên cường ứng phó, kiên trì đến cùng.

Sau đó báo thù.

Vì vậy nàng mới trở nên càng ngày càng mạnh, ít nhất có thể dùng sự mạnh mẽ để che giấu trái tim yếu ớt. Nhìn như vậy, năm tháng chỉ khiến nàng xinh đẹp thêm, không làm nàng già đi.

Sự bi ai của nàng dường như nhỏ đến mức không thể nhìn ra.

Nhưng đó là loại bi ai thâm trầm nhất.

Nàng quyết tâm phải xinh, phải đẹp, phải mạnh mẽ sống tiếp.

Tiểu Kính lại không giống.

Nàng vốn được cưng chiều từ nhỏ, bởi vì không thích hành vi và việc làm của người nhà, cho nên mới quyết định trốn vào giang hồ.

Nàng muốn dùng sự bấp bênh của giang hồ để tẩy rửa bối cảnh u ám của nàng.

Kỳ quái là giang hồ cũng không khiến nàng xấu đi, ngược lại còn tốt hơn; võ lâm cũng không khiến nàng làm chuyện xấu, ngược lại khiến cho biểu tình tinh xảo càng phù hợp với tâm tình tinh xảo của nàng.

Nàng giống như một tấm áo trắng không nhiễm bụi trần, bay qua giang hồ nhiều sóng gió, không nổi gió, không kinh sóng, tâm hồn vẫn trong veo như nước, trong đến mức gần như mất đi dấu vết của tháng năm.

Chính nàng đã cho rằng Thiên Y Cư Sĩ nhất định không cùng một bọn với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, khi đó nàng vẫn chưa từng nhìn thấy Thiên Y Cư Sĩ.

Chức Nữ ba lần lên vào Bạch Tu viên, tuy không kinh động đến cơ quan, nhưng cũng không xông vào được.

Nàng rất phiền não.

Khi đó Tiểu Kính cũng nhìn ra.

Nàng luôn xem Chức Nữ là chị gái, một người chị ruột.

Nàng cảm thấy Chức Nữ mặc dù mạnh mẽ, nhưng thật ra lại rất tốt, rất chân thành, rất chịu giúp người, hơn nữa còn rất quan tâm bảo vệ nàng.

Chức Nữ chỉ muốn bảo vệ chính mình, sợ bị thương tổn; giống như rất nhiều cao thủ, bề ngoài càng mạnh mẽ thì có thể nội tâm lại càng yếu ớt.

Thực ra nàng thường giúp đỡ Chức Nữ, nhưng bề ngoài nàng lại muốn Chức Nữ cảm thấy rằng nàng đang giúp mình.

Người mạnh không thể thua.

Một người không thể thua thì cũng đã thua rồi.

Kẻ yếu không thể thắng.

Một người đã thua thành thói quen, bảo hản thắng nhất thời cũng không thể thắng được.

Nhưng người vừa nhu vừa cương lại có thể thắng, cũng có thể thua.

Bởi vì bọn họ có thể cầm lên được cũng bỏ xuống được, thậm chí có thể không cầm không bỏ, vừa cầm vừa bỏ.

Tiểu Kính là loại người này.

Nàng nghe nói Chúc Nữ đến Bạch Tu viên gặp phải cơ quan.

Nơi ấy có ghế đá, rừng cây, khe nhỏ, trụ cầu, hoa mạn, lan trắng, cây sả, chôm chôm, còn có cao lương.

Nàng biết đó là một trận thế.

Học thức của nàng luôn hổng tụt, đại khái đoán ra đó là một trận thế bố trí dựa theo chòm sao Tử Vi, có tên là "Cơ Nguyệt Đồng Lương" .

Chỗ kỳ diệu của trận này là chuyển lực lượng của các ngôi sao Thiên Cơ, Thái Âm, Thiên Đồng, Thiên Lương vào mỗi sự vật trong trận, tạo thành kết cấu khiến người ta không thể phá giải.

Nhưng vẫn có phương pháp phá giải.

Trước hết phải phá vỡ sự liên kết của lực lượng chòm sao này.

Thiên Cơ ở trận này là người đa mưu, không dễ tấn công.

Thiên Đồng là phúc tinh, có thể trải qua nguy hiểm, nhất thời khó công kích được.

Thái Âm đang lúc thịnh vượng, con gái đánh chiếm sao này, e rằng không phá được trận, trước tiên lại thương tổn đến mình.

Chỉ có tấn công Thiên Lương đầu tiên.

Thiên Lương là thanh quan.

Thanh quan không sợ đe dọa, võ lực, cường quyền, nguy nan.

Nhưng thanh quan lại sợ tham lam.

Cho nên trước hết làm cho Thiên Lương hóa lộc.

- Đợi lúc trời mưa xuống, tỷ hãy dùng ô làm bằng giấy dầu xanh, tám góc có cột chuông nhỏ đi qua, cắm một bông hoa đào lên những cây cối ở ba phương hướng dậu, mậu, hợi, hoặc phủ một chiếc khăn tay thêu hoa lên những sự vật ở vị trí kỹ, thần, mảo, lại toàn lực tấn công vào góc chết ở hướng đông nam, trận này có thể phá.

Chức Nữ nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng tin tưởng vị tiểu muội muội này.

Nàng quả thật làm theo lời Tiểu Kính, hơn nữa cũng quả thật thành công.

Cho nên nàng gặp được Thiên Y Cư Sĩ.

Lần đầu tiên Thiên Y Cư Sĩ nhìn thấy Chức Nữ che ô đứng trong mưa, tiếng vang của những chiếc chuông bên góc ô vẫn quan quân trong lòng y không rời, leng keng... leng keng... làm bạn với tiếng mưa rơi, nghe còn hay hơn bất cứ loại âm nhạc nào.

Y rất thích cá tính của Chức Nữ.

Bởi vì tính tình của y vốn ôn hòa, quá ôn hòa, đến nỗi dường như thiếu đi một chút cảm xúc mạnh mẽ.

Nàng chính là bọt sóng của hồ nước trong lòng y.

Cho nên bọn họ tìm những cái cớ nhỏ nhất, giao đấu với nhau, cứu mạng nhau, yêu nhau.

Lại cũng vì những lý do nhỏ nhất mà cãi nhau.

Nhờ Chức Nữ nên Thiên Y Cư Sĩ mới quen biết Tiểu Kính.

- Chàng biết tiếp làm thế nào để công phá trận thế Cơ Nguyệt Đồng Lương của chàng không?

Có một ngày, Chức Nữ cười hì hì hỏi.

- Có cho vàng nàng cũng không có biện pháp công phá trận thế của ta.

Thiên Y Cư Sĩ cũng trêu ghẹo hỏi:

- Thế nào? Minh sư của nữ hiệp đại tiểu thư nhà ta là ai thế?

Chức Nữ cao hứng giới thiệu Tiểu Kính với y.

Vì vậy Thiên Y Cư Sĩ mới biết Tiểu Kính.

Không ngờ, sự xuất hiện của Tiểu Kính đã phá hỏng tình cục của hai người bọn họ, nhưng lại tạo thành hai cục diện bế tắc khác.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cường Cục (Cục Diện Bể Tắc)

Sở trường của Tiểu Kính là hiền thực.

Nàng biết cách làm một cô gái như thế nào, hơn nữa còn biết làm một người phụ nữ như thế nào.

Nàng không háo thắng, cũng không cậy mạnh.

Kẻ yếu thì mới cậy mạnh, kẻ không có lòng tin tuyệt đối thì mới háo thắng.

Nàng không như vậy.

Nàng thích làm cho người ta dễ chịu, vui vẻ.

Người khác dễ chịu thì nàng cũng dễ chịu.

Cho nên nàng thường vui vẻ, bởi vì nàng thường khiến người ta vui vẻ.

Nàng thích học hỏi người khác.

Thực ra, người được nàng thỉnh giáo, phần nhiều còn không giỏi bằng nàng.

Thiên Y Cư Sĩ lại không phải.

Y không chỉ là một người thông minh mà còn có trí tuệ.

Người thông minh chưa chắc đã có trí tuệ, nhưng có người có trí tuệ nhất định sẽ thông minh.

Y đối với chiêm tinh bói toán, trận pháp thao lược, ngũ hành thuật số, kỳ môn độn giáp, cầm kỳ thư họa, việc nước làm vườn, không gì không biết, hơn nữa còn thuần thục.

Nhưng y lại không thích khoe khoang, hơn nữa còn hết sức ẩn giấu.

Y không có dã tâm, cũng không có ý thay đổi thiên hạ, chỉ muốn trải qua những ngày tháng tiêu dao sung sướng.

Tiểu Kính cô nương thường thỉnh giáo y, y cũng nói không hết lời.

Tiểu Kính thông minh lanh lợi, ngộ tính rất cao, bình thường chỉ nói sơ qua một chút đã hiểu được.

Thiên Y Cư Sĩ dĩ nhiên rất thích nàng.

Đây là một loại tình cảm như mây sâu thấy núi cao.

Tính tình của hai người bọn họ quá tương tự, đến nỗi không thể làm cháy lên tia lửa của ái tình.

Điều này khác với Chức Nữ.

Tình cảm của Chức Nữ và y là núi cao sông dài, làm nổi bật nhau.

Nhưng Chức Nữ lại không hiểu đạo lý này, cho nên mới đoạn tuyệt với Thiên Y Cư Sĩ.

Tiểu Kính biết Thiên Y Cư Sĩ đến Vạn Ngọc quán cứu Chức Nữ, trong lòng rất nôn nóng.

Nàng vốn muốn cùng đi với Thiên Y Cư Sĩ, nhưng lại không thể.

Nếu Chức Nữ nhìn thấy nàng và Thiên Y Cư Sĩ cùng xuất hiện, với tính tình của Chức Nữ, chỉ sợ thà rằng không có người đến cứu còn hơn.

Không đi thì nàng lại không yên lòng.

Nàng biết, Thiên Y Cư Sĩ một mình đối phó với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, nhất là Chức Nữ còn có thể rơi vào tay Hạ Hầu, e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

May mắn là lúc này Gia Cát tiên sinh lại đến.

Lúc Gia Cát tiên sinh đến Bạch Tu viên, Tiểu Kính đang ở trong một túi vải.

Vũ khí của nàng chính là một túi vải.

Khi nàng luyện công, phần lớn đều ẩn thân trong túi vải.

Túi vải này có tên là "Càn Khôn Diễm Hồng", chẳng những có thể thu thập đối thủ, đối phó kẻ địch, còn có một chức năng đặc biệt, người ẩn thân trong đó luyện công, tu luyện một canh giờ có thể thu được hiệu quả bằng người khác luyện một ngày.

Có điều, túi vải này là nàng lấy được từ tay người khác, vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc cách sử dụng.

Lần này nàng ở trong túi vải luyện công, nhưng vì tâm niệm lo lắng cho Thiên Y Cư Sĩ và Chức Nữ, nhất thời hoảng hốt, lại bị nhốt trong túi vải, không thể tự mở, giãy lại không ra, nếu cứ tiếp tục thì sẽ phải chết ngạt trong túi.

Vừa may lúc này Gia Cát tiên sinh lại đến.

Thiên Y Cư Sĩ và y là cùng một sư môn, trận thế của Bạch Tu viên đương nhiên không làm khó được y.

Y không tìm được Nhị sư huynh, nhưng lại tìm được một túi vải nhúc nhích.

Y dùng bảy thứ thủ pháp mở túi vải ra.

Nếu người tới không phải là cao thủ của Tự Tại môn, túi vải này quả thật là không mở được, mỹ nhân sống cũng biến thành mỹ nhân chết rồi.

Túi vải mở ra, chỉ thấy một mỹ nhân lộ ra nửa người, tóc mây rối loạn, mắt sáng khép hờ, bị ngạt khiến cho hơi choáng váng.

Trái tim của Gia Cát tiên sinh như bị đánh trúng một quyền.

Đây là lần đầu tiên Gia Cát tiên sinh gặp Tiểu Kính.

Sau khi Tiểu Kính biết người tới là sư đệ của Thiên Y Cư Sĩ, liền mừng rỡ, muốn dẫn y đến Vạn Ngọc quán tiếp ứng Thiên Y Cư Sĩ.

Nhưng nàng bị túi vải làm ngạt thở, đầu óc hơi mơ màng, cho nên muốn đến Thanh Thiển tiểu cư rửa mặt chải đầu một chút rồi mới đi.

Lúc này, Nguyên Thập Tam Hạn cũng vừa lúc đến đây.

Thanh Thiển tiểu cư cũng ở trong Bạch Tu viên, là nơi Thiên Y Cư Sĩ dành riêng cho Chức Nữ và Tiểu Kính, cũng có thể nói là "nhà" của Tiểu Kính.

Nguyên Thập Tam Hạn cũng là người của Tự Tại môn, trận thế này đương nhiên không cản được hắn.

Hắn luôn luôn đa nghi, trông thấy có một cô gái không biết là địch hay

bạn, liền quyết định theo dõi một lúc rồi tính sau.

Trong quá trình theo dõi, hắn đã có hảo cảm với bóng dáng xinh đẹp này.

Hơn nữa hắn lại phát hiện, cô gái này ngay cả trong nhà mình cũng có thể lạc đường.

Nàng đi tới đi lui, nhưng lại không ra được.

Thực ra, Tiểu Kính mặc dù thông minh linh hoạt, nhưng bình thường lại hay mơ mơ màng màng, lúc tâm thần hoảng hốt cũng thường lạc đường ngay trong nhà, lúc không yên lòng thì thấy người quen cũng nhận không ra.

Trên thực tế, người có trí lớn tuệ lớn, có thể giải quyết vấn đề lớn, chưa chắc cũng có thể thoải mái ứng phó với chuyện nhỏ việc nhỏ; đồng dạng, người có thể xử lý những chuyện nhỏ bình thường một cách rõ ràng mạch lạc, chưa chắc đã có thể giải quyết được những chuyện trọng đại.

Buồn cười là Nguyên Thập Tam Hạng lại không nhận được hiện thân ra, dẫn đường cho Tiểu Kính.

Tiểu Kính không hề kinh ngạc vì sự xuất hiện của hắn.

Nàng cũng không quen thuộc Bạch Tu viên, khi đó cũng không hiểu mối quan hệ của sư huynh đệ Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng.

Nếu như khi đó nàng hiểu rõ, với sự thuần khiết thông minh của nàng khi đặt mình bên ngoài cuộc, có lẽ sẽ tránh được cục diện bế tắc giữa bọn họ.

Đêm hôm đó, sau khi nàng gặp Gia Cát tiên sinh thì lạc đường.

Người đưa nàng trở lại sân lớn của Bạch Tu viên là Nguyên Thập Tam Hạng.

Vì vậy Nguyên Thập Tam Hạng cũng gặp Gia Cát tiên sinh.

Đúng là "oan gia ngõ hẹp".

Nguyên Thập Tam Hạng tưởng rằng Gia Cát tiên sinh cố ý chừa đối thủ đáng sợ nhất là "Kiếm" lại cho hắn, làm hắn bị thương, vừa nhìn thấy Gia Cát Tiểu Hoa liền muốn náo loạn một phen.

Còn có thể đánh nhau sống chết.

Nhưng ở trước mặt Tiểu Kính, hai người bọn họ không hề tranh cãi, cũng không náo loạn, hơn nữa còn lắng lắng để Tiểu Kính cô nương lấy thuốc của Thiên Y Cư Sĩ ra, chữa trị cho bọn họ.

Thậm chí bọn họ còn nghe lời Tiểu Kính, băng bó vết thương cho nhau.

Tiếp đó Tiểu Kính mới kể lại chuyện Thiên Y Cư Sĩ đến Vạn Ngọc quán.

Hai người đương nhiên không thể chối từ, lập tức đi đến Vạn Ngọc quán.

Bọn họ kịp thời chạy tới.

Dưới tình huống Chức Nữ bị khống chế, Thiên Y Cư Sĩ không thể công kích Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, cuối cùng bị đánh trọng thương, đang lúc nguy cấp thì hai sư đệ của y lại đến.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất là người ra sao?

Hắn lập tức từ bỏ chiến đấu, đưa ra yêu cầu. Hắn có thể tha cho Chức Nữ, điều kiện là bọn họ cũng tha cho hắn và Tam Tiên đạo nhân một con đường sống, nếu không thì hắn thà giết chết Chức Nữ, liều mạng một phen.

Thiên Y Cư Sĩ hi vọng Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạng đồng

ý.

Chức Nữ tuy bị khống chế huyết đạo, nhưng thần trí lại không mất, lập tức kêu lên:

- Không được, phải giết hẳn!

Thiên Y Cư Sĩ không thể làm như vậy.

- Nhất định phải giết hẳn, tên súc sinh này!

Nàng từng bị sỉ nhục, cho nên cực kỳ căm hận Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Thiên Y Cư Sĩ vẫn hi vọng hai vị sư đệ đồng ý điều kiện.

Gia Cát tiên sinh lập tức liền nhìn ra, Chức Nữ vô cùng quan trọng đối với Nhị sư huynh, vì vậy lập tức đồng ý.

Nguyên Thập Tam Hạng đồng ý là vì ánh mắt của Tiểu Kính, đó là ánh mắt năn nỉ.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, đây là "mệnh lệnh" duy nhất mà hẳn tuyệt đối phục tùng.

- Người thoát được hôm nay.

Nguyên Thập Tam Hạng nói với Hạ Hầu Tứ Thập Nhất:

- Nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết dưới tay ta.

Vì vậy Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thả Chức Nữ ra.

Vì vậy Hạ Hầu Tứ Thập Nhất và Tam Tiên đạo nhân mới có thể bình yên rút lui.

Cũng vì vậy mà Thiên Y Cư Sĩ bị trọng thương, tổn thương gân mạch.

Y vốn bẩm sinh thể chất yếu ớt, trải qua lần này lại không thể tu luyện những võ công cao thâm.

Mặc dù hiểu lầm giữa Chức Nữ và Thiên Y Cư Sĩ đã tiêu tan, Chức Nữ cũng cảm thấy đau lòng vì Thiên Y Cư Sĩ bị thương do nàng, nhưng nàng từng bị Hạ Hầu Tứ Thập Nhất sỉ nhục, trong lòng có ám ảnh, cộng thêm sự bất an lúc có thai, tính tình cũng trở nên đa nghi dễ giận, hờ một chút là lại tranh cãi với Thiên Y Cư Sĩ, khiến cho Hứa Tiểu Nhất rất phiền muộn.

Khi năm người bọn họ ở cùng nhau là lúc Tự Tại môn mạnh nhất, đó là thời kỳ toàn thịnh.

Bọn họ vì nước giết địch, vì dân trừ hại, vì giang hồ bình vực kẻ yếu, vì võ lâm chủ trì chính nghĩa.

Nếu như bọn họ có thể kết hợp với nhau, làm việc vì nước, vì dân, vì hiệp như vậy, đó là phúc của thiên hạ, may mắn của dân.

Nhưng cũng dần dần tạo thành một cục diện bế tắc khác.

Đó là quan hệ kỳ diệu giữa Tiểu Kính và Gia Cát tiên sinh, Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng thích Tiểu Kính. Trước khi nhìn thấy dung nhan của nàng, hắn đã bị phong thái của nàng mê hoặc.

Gia Cát tiên sinh cũng rất yêu Tiểu Kính cô nương. Tại khoảnh khắc mở túi vải ra, cô gái mơ màng kia dường như đã ngủ vài trăm năm trong lòng y.

Sự đáng sợ của ái tình là dễ phát nhưng lại khó thu.

Ái tình cũng không nói đến ngọn nguồn.

Gia Cát tiên sinh thích nàng, bởi vì nàng không chỉ là hồng phấn của y, còn là tri âm của y.

Bất kể là cầm kỳ thư họa, đao thương kiếm kích, trà rượu ca múa, lễ nghi kinh điển, Gia Cát tiên sinh và Tiểu Kính đều nói không hết lời. Có nàng ở đó, trong cuộc sống như mặt trời giữa trưa của y có bóng tối ôn nhu của nàng, trong đêm dài yên tĩnh của nàng cũng có ánh nắng chói chang của y.

Sinh mạng của y là bóng tối của nàng.

Nhu tình của nàng là ánh sáng của y.

Nhưng tâm tư của y còn ẩn khuất hơn so với rừng rậm.

Bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất yêu Tiểu Kính.

Từ sau khi nhìn thấy Tiểu Kính, hãn không còn kiêu ngạo hung hăng, cô độc hung ác; hãn trở nên ôn hòa, cũng điềm đạm hơn nhiều, dù là khi tức giận cũng có thể cười nói.

Bởi vì Tiểu Kính là sự dịu dàng đã bị hãn lãng quên trong vận mệnh gập ghềnh.

Nhu tình này hãn vốn đã có, chỉ bị tâm tình chán nản che lấp, nhất thời quên mất mà thôi.

Hãn có thể trở thành một người tốt, cho dù vẫn không thành công trong sự nghiệp, nhưng lại không thể mất đi Tiểu Kính.

Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để hãn trở thành người tốt, tiến lên phía trước, làm lại cuộc đời (cũng có thể là cơ hội duy nhất).

Cho nên đã tạo thành cục diện bế tắc.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mê Cục

Nguyên Thập Tam Hạng cảm thấy mình không thể thua Gia Cát tiên sinh lần nữa.

Nếu cứ tiếp tục thua như vậy, chính hắn cũng không cho rằng mình vẫn là một người đội trời đạp đất.

Thậm chí cũng không phải là người.

Một người không thể luôn thua cuộc, nếu thua quá lâu sẽ cảm thấy mình là một người không thắng, không thể thắng, không có tư cách cũng không đáng được thắng.

Một khi như vậy, thắng lợi sẽ xa rời hắn.

Cho dù về mặt sự nghiệp ta không bằng hắn, chẳng lẽ về mặt ái tình cũng kém hắn sao?

Tại sao?

Nguyên Thập Tam Hạng tự tin về ngoài của mình đẹp hơn so với Gia Cát tiên sinh.

Hắn cao lớn, còn Gia Cát thì lùn.

Hắn tuấn tú, còn khuôn mặt Gia Cát chỉ có một chút nữ tính hóa.

Hắn cũng cảm thấy võ công của mình cao hơn Gia Cát.

Hơn nữa hắn đối với Tiểu Kính một lòng một dạ, yêu thương sâu sắc.

Gia Cát lại luôn có rất nhiều nữ nhân, y là một kẻ phong lưu tiêu sái.

Y vốn tên là "Chính Ngã", nhưng lại không thích cái tên này, cho rằng nó quá "chính", cũng quá "bản thân", cho nên lấy tên là "Tiểu Hoa", bởi vì y vốn thích "hoa". Y từng nói: "Vì nhìn một đóa hoa xinh đẹp, đời người xem như không sống uống; mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy một đóa hoa, ngày đó sẽ không uống phí."

Thiên Y cư sĩ lại trái ngược với Gia Cát.

Y vốn họ "Hứa", tên là "Tiểu Nhất", nhưng y lại cho rằng con người mình đã quá lười nhác tản mạn, nên đổi thành một cái tên tương đối trang trọng, vì vậy lấy tên là "Quốc Truân".

Nguyên Thập Tam Hạn không có biệt hiệu, cũng không đổi tên.

Bởi vì hắn không để cho người khác gọi hắn lung tung.

Gọi sai thì hắn không cao hứng, gọi đúng thì hắn không thừa nhận, cho nên những người đặt tên đều bị hắn giết, tước hiệu dĩ nhiên cũng không lưu truyền ra.

Với tính tình của một kẻ như hắn, không thể thua cuộc được.

Nhưng hắn lại thường thua bởi Gia Cát tiên sinh.

Cho nên trên con đường ái tình này, hắn càng không được phép thua.

Bởi vì đã không còn gì để thua nữa.

Nhưng đáng tiếc, một người không thể thua thông thường cũng là một người không thể thắng.

Người thắng thật sự đa số đều không sợ thua.

Gia Cát quả thật bản tính phong lưu, người khác cho rằng y chủ trì chính nghĩa, tính tình nhất định sẽ cứng nhắc bảo thủ, thực ra lại không phải.

Sau này, sở dĩ y có thể ở bên cạnh vị hoàng đế chỉ biết ăn chơi trác táng, gánh vác chuyện lớn, bồi dưỡng tinh anh cho quốc gia, bảo tồn nguyên khí của dân tộc, là bởi vì y biết nghe lời phải, có thể học hỏi điểm tốt của người khác, nhưng lại không vứt bỏ nguyên tắc của mình.

Y có rất nhiều nữ nhân.

Trong đó có con gái lâu xanh sắc đẹp vang xa, tiểu thư khuê các danh chấn kinh sư, giang hồ hiệp nữ đánh đàn múa kiếm, thiếu nữ nhà nghèo ôn nhu động lòng, y có cả ngàn vạn tư tình của bọn họ cột lên người.

Nhưng y chỉ động lòng với Tiểu Kính cô nương, đó là chân tình.

Rắc rối là ở đây.

Khi người đã động chân tình thì không thể ung dung ứng phó. Bởi vì người đã không bỏ được, cho nên cũng không đùa được.

Một lãng tử không đùa được thì không còn là lãng tử nữa.

Gia Cát tiên sinh không phải lãng tử, y là một trí giả.

Nhưng một trí giả không bỏ được, cũng tuyệt đối không phải là một trí giả thật sự.

Gia Cát tiên sinh từng rất tôn kính một vị võ lâm tiền bối.

Tiền bối này họ Lý, vốn là một vị thám hoa. Y có tài năng tuyệt diệu, có võ công tuyệt thế, cũng có tài hoa tuyệt đỉnh, từ tâm tình đến nhân cách đều khiến Gia Cát tiên sinh ngưỡng mộ trong lòng.

Nhưng y vẫn luôn "không phục" thái độ đối với tình cảm của vị Tiểu Lý thám hoa này.

Tiểu Lý thám hoa vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của người bạn thân, lại đem cô gái mà y yêu thương chấp tay nhường cho bạn, buồn bã rời đi.

Đây là trò chơi sao?

Cách làm này xem ra tịch mịch, thương tình, tiêu sái, nhưng thực ra đó là vô vị nhất, ích kỷ nhất, không phải là hảo hán.

Cô gái kia đã trở thành thứ gì? Hàng hoá? Lễ vật? Hay là một gánh nặng mà y muốn vứt bỏ?

Y làm như vậy, thứ đổi lại không phải vĩ đại, mà là "thống khổ".

"Thống khổ" ở cả ba phía, bản thân y, người yêu và ân nhân cứu mạng.

Tiểu Lý Thám hoa là một vị võ lâm tiền bối tài ba, phong hoa của mỗi nhát đao, phong thái của mỗi hành động đều trở thành mẫu mực.

Nhưng không phải là thái độ đối với tình cảm của y.

Trên chữ "tình", y giả tạo, ích kỷ, chủ quan, không bằng cả một tên bán thịt trong chợ, quét rác trên đường, múc nước bên giếng.

Gia Cát tiên sinh thường tiệc nuôi cho Lý Thám hoa.

Y sẽ không như vậy.

Thật sự yêu một người thì phải si vì nàng, cuồng vì nàng, không nên đẩy tới đưa lui, lỡ người hại mình.

Không ngờ khi chuyện xảy ra đối với y, lại vẫn thành mê cục.

Người trong cục mơ hồ.

Đây là một mê cục thật sự.

Gia Cát tiên sinh rất yêu Tiểu Kính cô nương, nhưng y biết có một người còn yêu sâu đậm hơn mình, càng không thể mất đi Tiểu Kính.

Đó là Nguyên Thập Tam Hạng, sư đệ của y.

Y hi vọng sư đệ có thể đạt được thành tựu, y luôn cho rằng Nguyên tứ sư đệ sẽ xuất sắc hơn mình.

Y cũng không muốn tiếp tục đả kích Nguyên sư đệ. Nếu như lại xảy ra hiểu lầm, e rằng cả đời này cũng không tháo gỡ được.

Nhưng cho dù như vậy, y cũng không có ý định nhường Tiểu Kính cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Yêu không phải là vật chất, cũng không phải là "vật ngoài thân".

Yêu là ở trong lòng, không thể nhường nhịn.

Nhưng y lại cho rằng, Nguyên Thập Tam Hạng là người thích hợp với Tiểu Kính hơn so với mình.

Bởi vì y là một kẻ phong lưu không chịu gò bó.

Tiểu Kính chắc chắn không thể chấp nhận chuyện này.

Nàng là một cô gái như nước, không thể vấy bẩn, không chịu nổi phong ba.

Nguyễn Thập Tam Hạng lại nghiêm túc với tình cảm, một lòng không đổi.

Lại nói, y đã quyết tâm xông xáo một phen, muốn dốc chút tâm lực vì dân vì nước. Nhưng trong thời loạn thế, muốn hoàn thành nguyện vọng nho nhỏ này e rằng tùy thời phải trả giá bằng sinh mạng. Mặc dù y rất yêu Tiểu Kính, nhưng y vẫn không thể vì nàng mà từ bỏ giang hồ, ẩn thân trong núi.

Nàng ở với y sẽ phải mạo hiểm, cảnh ngộ bất an, nói không chừng còn có kết quả bi thảm.

Nguyễn Thập Tam Hạng thì lại khác.

Chỉ cần có Tiểu Kính làm vợ, y tin rằng sự đệ có thể từ bỏ tất cả.

Tiểu Kính cần một nam nhân như vậy, Nguyễn Thập Tam Hạng chính là người đó.

Gia Cát tiên sinh biết mình không thể.

Huống hồ, mặc dù y thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trên tình cảm vẫn có điểm nhìn không ra, xem không thấu.

Có lẽ là bởi vì khi đó y còn quá trẻ.

Trí tuệ dù sao cũng khác với thông minh, phải trải qua năm tháng và kinh nghiệm.

Y cho rằng Tiểu Kính cô nương cũng có cảm tình với Nguyễn Thập Tam Hạng.

Nàng tốt với ta như vậy, nhưng cũng rất tốt với Nguyễn tứ sự đệ, nhất

định nàng khó mà lựa chọn. Nếu đã như vậy, mình cần gì phải khiến nàng khó xử, làm nàng đau lòng.

Y lại không biết, trước khi y trực tiếp bày tỏ tâm ý, Tiểu Kính cũng không tiện nói rõ là nàng yêu y. Nàng đối xử tốt với Nguyên Thập Tam Hạng, chẳng qua chỉ là tình hữu nghị, ngoài ra cũng vì tính cẩn thận và tâm tình trời sinh của thiếu nữ, muốn dùng Nguyên Thập Tam Hạng để kích thích lòng ghen tị của Gia Cát tiên sinh. Thực ra, tình cảm của nàng đối với hai người hoàn toàn khác biệt. Hai người bọn họ ở trong cục nên không nhìn ra, nhưng Thiên Y Cư Sĩ thì lại nhìn thấy rõ ràng.

Cho nên có một ngày, y đi hỏi Tiểu Kính.

Y phải đi khuyên nàng.

Y là người từng trải, y không muốn Tiểu Kính bởi vì nhất thời không nắm bắt được mà đẩy tình cảm vào tuyệt cảnh.

Chính y cũng từng nếm trải nỗi khổ của ái tình, y không muốn người mà mình tán thưởng và quan tâm cũng bị tổn hại.

Không ngờ khi y nhúng tay vào, lại khiến cho tất cả mọi người rơi vào trong cục.

Trong hai cục diện.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lưỡng Cục (Hai Cục Diện)

Cục diện thứ nhất là do "Thiên Y Cư Sĩ" Hứa Tiểu Nhất bày ra cho người khác, nhưng chính y cũng rơi vào trong cục.

Y đi hỏi Tiểu Kính cô nương:

- Cô thích người nào?

Tiểu Kính cô nương hỏi lại y:

- Theo huynh thì sao?

Y trả lời không hề nghĩ ngợi:

- Gia Cát.

Y đã đáp đúng.

Thật sự là Gia Cát tiên sinh, điểm này Thiên Y Cư Sĩ nhìn rất chuẩn xác.

Người ngoài cuộc luôn sáng suốt.

Nguyên Thập Tam Hạng tuần tú hơn Gia Cát tiên sinh, Nguyên Thập Tam Hạng yêu Tiểu Kính nhiều hơn Gia Cát tiên sinh, cơ hội của Nguyên Thập Tam Hạng tốt hơn Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa dường như có ý né tránh Tiểu Kính, còn Nguyên Thập Tam Hạng lại tìm mọi cách thân cận nàng,

nhưng cho dù như vậy, Thiên Y Cư Sĩ vẫn tin rằng người Tiểu Kính yêu là Gia Cát.

Có lẽ vì nữ nhân xinh đẹp luôn dễ động lòng với lãng tử, nhưng Gia Cát cũng không tính là một lãng tử thật sự. Hoặc vì nữ nhân xinh đẹp luôn lạnh nhạt với người lẻo đẹo theo mình, lại quan tâm đến người thờ ơ với mình, nhưng Tiểu Kính dường như không phải một cô gái không biết quý trọng những gì có thể sở hữu và đã sở hữu. Hơn nữa theo như Thiên Y Cư Sĩ thấy, Gia Cát Chính Ngã làm ra vẻ lạnh nhạt, đã không "chính" cũng không "ta", cuộc sống của y đều chỉ vì Tiểu Kính cô nương, gần như không màng sống chết. Cho nên người thông minh tài giỏi như Gia Cát bị làm cho thần hồn điên đảo, lại cố gắng tỏ ra lạnh nhạt, che giấu tình cảm của mình, ngay cả chim két trong Bạch Tu viên cũng có thể đọc ra, mèo rừng không cần chớp mắt cũng nhìn thấy, chó không cần lỗ mũi cũng ngửi được.

Y rất yêu Tiểu Kính, không hề nghi ngờ.

Nàng cũng yêu Gia Cát, mặc dù hơn phân nửa thời gian nàng chỉ nói chuyện với Nguyên Thập Tam Hạng. Đây không phải là chuyện tốt, con gái luôn thích tâm sự với người "kiểu anh trai", nhưng Nguyên Thập Tam Hạng hiển nhiên không biết chuyện này, luôn thấp thỏm vì được sủng ái. Chỉ cần Tiểu Kính chịu tán gẫu với hắn, muốn hắn làm việc, xin hắn giúp đỡ, hắn đều vui vẻ nghe theo, không quan tâm đến lâu dài vĩnh cửu, chỉ muốn được sở hữu trong khoảnh khắc.

Nhưng lâu dài như trời đất cũng là do vô số khoảnh khắc hợp thành. Ít nhất Nguyên Thập Tam Hạng cảm thấy vui vẻ nhất thời, đó cũng là hạnh phúc lớn nhất của hắn rồi.

"Hôm nay nàng không nói chuyện với Gia Cát, chỉ nói chuyện với ta."

"Hôm nay nàng cùng ta đến phía sau núi, nghiên cứu thảo luận làm thế

nào để kiếm chiêu hóa thành tiên chiêu, nàng cũng không tìm Gia Cát."

"Hôm nay nàng nhìn ta giúp nàng bố trí và phá giải ‘Thất Tinh Chính Thường trận’, mặt trời chói chang như thiêu đốt, mồ hôi rơi như mưa, nàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho ta, đừng nói là đổ mồ hôi, cho dù là đổ máu cũng không uổng phí."

Hắn nghĩ như vậy.

Tình yêu thật sự vốn là suy nghĩ chủ quan, chẳng qua là một bên tình nguyện bất ngờ biến thành hai bên tình nguyện.

Thiên Y Cư Sĩ lại không nghĩ như vậy.

Cho nên y "xung phong nhận việc", đi hỏi Tiểu Kính.

Nhiều năm sau, y cũng đặt tay lên ngực tự hỏi lòng, tại sao lại xen vào chuyện rối rắm này?

Chủ yếu là do y quan tâm, quan tâm hai vị sư đệ của y từ ân oán biến thành tình cừu.

Ngoài ra y cũng đặc biệt quan tâm đến Tiểu Kính, có một loại tình cảm chiếu cố với nàng. Đó là loại tình cảm gì, thật ra chính y cũng không nói rõ được. Có lẽ vì y quen biết Tiểu Kính trước hai vị sư đệ, cảm thấy mình nên có một chút trách nhiệm với nàng. Cũng có lẽ vì y quen biết Chúc Nữ trước, cho nên tình cảm với Tiểu Kính chỉ có thể vĩnh viễn là "tình huynh muội", cảm thấy dường như có phần tiếc nuối. Tóm lại, điều này đã khiến y tò mò hỏi một câu như vậy, hơn nữa còn xen vào chuyện của người khác, nhất là chuyện mà y vốn nên đứng ngoài.

Y vạch trần tâm sự của Tiểu Kính.

Tiểu Kính khóc, nàng không biết nên làm sao mới phải.

Gia Cát lạnh nhạt với nàng, y không hề biết tâm ý của nàng.

Nguyên Thập Tam Hạng lại nhiệt tình với nàng.

Ban đầu nàng chỉ dùng hẳn để kích động Gia Cát Tiểu Hoa, sau đó đối với hẳn cũng thật sự sinh ra một loại "tình cảm con gái", bây giờ cũng không biết làm sao để từ chối mà không làm hẳn thương tâm.

Thiên Y Cư Sĩ thấy Tiểu Kính ưu phiền nước mắt như mưa, liền không nhịn được đứng ra, nói rõ sự thật mà người trong cục vốn u mê:

- Chính Ngã vốn thích cô, nhưng bởi vì thích cô cho nên y mới phải né tránh cô. Y cho rằng người cô thích là Nguyên sư đệ, mà y lại không muốn làm tứ sư đệ thương tâm.

Tiểu Kính cũng mê mang.

Nàng không muốn làm Nguyên Thập Tam Hạng đau lòng.

Nàng bắt đầu hiểu rõ về mối hận cũ giữa Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh.

Nàng không muốn vì quan hệ của mình mà khiến cho thù oán của hai người càng sâu hơn.

Nhưng nếu như không làm Nguyên Thập Tam Hạng thương tâm, mình và Gia Cát lại phải thương tâm, đau khổ cả đời.

Tiểu Kính có thể thờ ơ với những chuyện khác, nhưng lại không thể thờ ơ với ái tình.

Bản thân ái tình vốn là cầm không lên, bỏ không xuống. Yêu là phải đồng

thời cho đi và nhận lại.

Nàng không biết phải làm sao.

Nàng hỏi Thiên Y Cư Sĩ:

- Mọii nên làm gì đây?

Thiên Y Cư Sĩ là một người thông minh, người thông minh luôn hiểu chuyện, hiểu được cách làm người.

Trong cuộc đời, hiểu được cách làm người còn quan trọng hơn so với hiểu được cách làm việc.

Một người thật sự thông minh, phải hiểu được mình không nên nhúng tay vào một số chuyện của người khác, chẳng hạn như chuyện gia đình, chuyện chí hướng, chuyện tình cảm.

Nhưng người thông minh như Thiên Y Cư Sĩ vẫn xen vào chuyện không nên xen.

Rốt cuộc là y muốn biểu thị trí tuệ và khả năng của mình, hay là muốn lấy lòng Tiểu Kính cô nương? Hoặc là ngay cả chính y cũng không biết rõ mình đang chìm vào trong một mê cục khác?

Điều này chỉ có bản thân y mới biết (hoặc có lẽ ngay cả bản thân y cũng không biết được).

Y muốn giúp người trong mê cục, nhưng chính y lại đang ở trong một mê cục khác.

Giống như y khuyên người khác không nên tự sát, nhưng lại tự giết mình, còn người được khuyên lại trở thành hung thủ phải đền mạng.

Y không muốn Nguyên Thập Tam Hạng thù hận Chư Cát Tiểu Hoa sâu hơn, nhưng lại muốn Nguyên tứ sư đệ từ bỏ hi vọng.

Cho nên y nghĩ ra một "biện pháp", đó là hi sinh chính mình.

Nếu như Tiểu Kính không yêu Nguyên Thập Tam Hạng, mà lại nói rõ là yêu Gia Cát tiên sinh, nhất định sẽ khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng càng căm hận tam sư huynh của hắn hơn, bởi vì Nguyên tứ sư đệ thâm tình si mê Tiểu Kính, cho nên Gia Cát Tiểu Hoa cũng không dám biểu lộ tình cảm với nàng, vì vậy Thiên Y Cư Sĩ muốn để cho Tứ sư đệ biết người Tiểu Kính yêu là mình, khiến hắn từ bỏ hi vọng.

Đây là một câu dài, cũng là một câu chuyện dài.

Trên thực tế, câu chuyện vốn rất ngắn, cũng rất nhiều bất ngờ, hậu quả và di chứng lại càng dây dưa và đáng sợ.

Thiên Y Cư Sĩ bố trí một cục diện.

Y và Tiểu Kính nói chuyện với nhau, triền miên lưu luyến.

Y lại cố ý để cho Nguyên Thập Tam Hạng nghe được. Y muốn cho Nguyên Thập Tam Hạng biết, người Tiểu Kính yêu chính là y, khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng "biết khó mà lui".

Nhưng y lại không ngờ được, khi Nguyên Thập Tam Hạng nghe những lời này, Chức Nữ cũng nghe được.

Chức Nữ cực kỳ tức giận.

Nàng lưu lại thư rồi bỏ đi, từ đó về sau cũng không để ý tới Thiên Y Cư Sĩ nữa.

Đương nhiên cũng không cho y cơ hội giải thích.

Thiên Y Cư Sĩ sốt ruột, nhưng lại không có cách nào. Tấm gương vốn đã có vết nứt, hiện giờ lại vỡ nát, không thể phục hồi như cũ.

Cùng lúc đó, Gia Cát tiên sinh cũng bước vào trong một cục diện khác.

Bởi vì tình cảm khó lựa chọn, y muốn tìm sự yên bình trong mạo hiểm, cho nên đã một mình đi đối phó với bảy kiếm thủ Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Quý, Kiếm Yêu, Kiếm Ma, Kiếm Quái, còn có "Kiếm", lành ít dữ nhiều, nhưng lại nhường công lao giết Trí Cao cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi đó Nguyên Thập Tam Hạng đã bị thương về mặt tình cảm.

Chuyện này khiến hãn sinh ra một lực lượng tất sát, hơn nữa còn đột phá cửa ải khó khăn của võ công.

Hãn thật sự giết được Trí Cao.

Lúc này hãn cũng "cảm giác" được, là Gia Cát tiên sinh "nhường" hãn ra tay.

Cho nên sau khi giết Trí Cao, hãn lập tức kề vai chiến đấu với Gia Cát tiên sinh, đánh lui "Thất Tuyệt Thần Kiếm".

Thực ra Gia Cát cũng không chiến bại, mặc dù y còn bị thương chưa khỏi hẳn, nhưng trong trận chiến lần trước bảy người "Thất Tuyệt Thần Kiếm" cũng bị thương, so với Gia Cát Tiểu Hoa và Nguyên Thập Tam Hạng còn nặng hơn.

Lần này là hai sư huynh đệ hợp sức chống địch.

Trong cảm giác của Gia Cát tiên sinh, Nguyên Thập Tam Hạng đã ra tay cứu y, cho nên y vui mừng, cảm tạ.

Đồng thời cũng phát hiện tâm tình chán chường của Nguyên tứ sư đệ.

Y chúc mừng Nguyên Thập Tam Hạng đã giết được kẻ cầm đầu, lại thử dò xét lý do đối phương thương tâm.

Lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng lại cảm thấy Gia Cát tam sư huynh rất thân thiết, đều là người thương tâm trên tình trường.

Y nói cho Gia Cát biết, người Tiểu Kính yêu là Thiên Y Cư Sĩ.

Gia Cát rất chấn động.

Tiểu Kính lại thích Nhị sư huynh?

Nhị sư huynh không cảm thấy có lỗi với Chức Nữ sao?

Tứ sư đệ làm sao chịu được chuyện thương tâm này?

Y quyết định đi chất vấn Thiên Y Cư Sĩ.

Vừa lúc bởi vì Chức Nữ hiểu lầm nên Thiên Y Cư Sĩ nên mặt ủ mày chau, tâm tình ảm đạm. Nghe Gia Cát tiên sinh ép hỏi, y đã mấy lần muốn ra tay. Y cũng là vì Gia Cát nên mới bị liên lụy.

May mắn Gia Cát là một người bình tĩnh. Ngoại trừ đối với ái tình, tất cả mọi chuyện y đều rất rõ ràng, hiểu lý, sáng suốt.

Từ sự nôn nóng và oán giận của Thiên Y Cư Sĩ, y phát hiện quan hệ của Thiên Y Cư Sĩ và Tiểu Kính cô nương tuyệt đối không phải là gian tình, mà là có nội tình khác.

Y truy hỏi mới biết, Thiên Y Cư Sĩ là vì y nên mới nảy sinh hiểu lầm với Chức Nữ, cắt đứt quan hệ.

Lúc này, cuộc nói chuyện của bọn họ lại bị một người nghe được.

Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng thương tâm, cô tịch, bi phẫn.

Không ai giúp hắn.

Hắn chỉ một mình.

Hắn thậm chí cảm thấy mình không có quyền để yêu.

Mọi người đều đang lừa hắn, gạt hắn, dối hắn.

Không ai đáng tin.

Hắn căm hận bọn họ.

Điều này khiến hắn khẳng khẳng cho rằng, Gia Cát tiên sinh đã nhờ Thiên Y Cư Sĩ lừa gạt hắn.

Hắn lao ra, mắng lớn:

- Hai tên chó má các người, cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho các người!

Sau đó liền bỏ đi.

Gia Cát và Thiên Y đều đuổi theo không kịp.

Nguyên Thập Tam Hạng giới về bày bố nghi trận.

Nhưng giữa đường hắn lại gặp một người.

Tiểu Kính.

Nước mắt đầy mặt, thương tâm đầy lòng, giận dữ và căm hận.

Bởi vì thân phụ của nàng bị ám sát.

Hung thủ lại chính là Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên bọn họ đã rơi vào trong cục, vĩnh viễn không thể trở mình.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tử Cục

Tử cục là hoa tươi nở rộ bây giờ đã biến thành một đồng cành khô.

Hai mạch Nhâm Đốc của Thiên Y Cư Sĩ bị tắc nghẽn, cộng thêm Chức Nữ không chịu tha thứ cho y, vì vậy y đành ẩn cư tại Bạch Tu viên, không màng đến thế sự.

Nhưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại tìm tới y.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất vốn không qua được trận thế do Thiên Y Cư Sĩ bố trí, nhưng sở trường của hắn lại là ám toán.

Muốn ám toán thì trước tiên phải "mai phục".

Hắn đã lấy được Duy Mệnh Thị Tông, dâng lên cho hoàng đế, nhưng thiếu chút nữa lại bị "chém đầu răn chúng" .

Hắn không chết cũng xem như mạng lớn, đều nhờ Tam Tiên đạo nhân nói giúp nên mới giữ được tính mạng.

Hóa ra, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thông minh nhưng lại bị thông minh hại.

Thứ thuốc Ôn Đế đưa cho hắn đầu tiên chính là Duy Mệnh Thị Tông, loại thuốc làm cho ý chí tan vỡ, nhận tội nhận sai.

Nhưng Hạ Hầu Tứ Thập Nhất lại không tin, hắn ép bức Ôn Đế, lấy được

một loại thuốc khác.

Hắn từng bắt Ôn Đế phải uống thuốc, quả nhiên Ôn Đế chẳng hề "nói gì nghe nấy", cho nên hắn càng nhận định mình đoán không sai.

Hắn không nghĩ tới Ôn Đế là người của Ôn gia, "Lão Tự Hiệu" Ôn gia.

Ôn gia giỏi về dùng độc.

Người quen dùng độc, bởi vì thường tiếp xúc với độc, cho nên thể chất tự nhiên sinh ra một loại kháng độc.

Vì vậy Ôn Đế uống Duy Mệnh Thị Tông vào, cũng không hoàn toàn "phục tùng mệnh lệnh".

Điều này khiến cho Hạ Hầu hủy đi thuốc thật, lại dâng lên thuốc giả. Đến khi Thái Kinh chém đầu mấy vị thanh quan liêm thần thời kỳ Vương An Thạch cầm quyền, lại bị những người sắp chết này chỉ trời đập đất mắng lớn một phen.

Thái Kinh tức giận, hoàng đế cũng giận dữ.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất gần như "khó giữ được đầu".

Cho nên hắn trở về Tương Dương, muốn trộm bảo vật của Thiên Y Cư Sĩ tại Bạch Tu viên, dâng tặng cho quyền tướng hoàng đế, mong rằng bọn họ vui vẻ lại tiếp tục dùng mình.

Trong võ lâm có loại người, mặc dù có một thân võ nghệ tuyệt đỉnh, nhưng vẫn quen khúm núm nịnh bợ, không kiếm được quan hàm chức vị thì không hài lòng.

Hắn nhắm vào Thiên Y Cư Sĩ.

Nhưng hẳn lại không thể xông vào Bạch Tu viên, cho nên đành phải dùng kế.

Kế sách dễ khiến Thiên Y Cư Sĩ động tâm nhất, đó là nói rằng hẳn đã bắt được Chức Nữ.

Với loại người như Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, sở trường lớn nhất chính là ám toán và hại người, đường nhiên có cả trăm phương pháp để làm cho Thiên Y Cư Sĩ tin rằng Chức Nữ đã rơi vào tay hẳn.

Huống hồ, trước kia quả thật Chức Nữ từng rơi vào tay hẳn, chuyện này đã trở thành ám ảnh vĩnh viễn, ảnh hưởng đến cả đời Chức Nữ và Hứa Tiểu Nhất.

Cho dù không thèm muốn kỳ trân dị thú của Bạch Tu viên, Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cũng không muốn để cho Thiên Y Cư Sĩ sống tiếp.

Bởi vì hẳn đã kết thù với Thiên Y Cư Sĩ, đã từng sỉ nhục thê tử của Thiên Y Cư Sĩ, đã khiến cho thân thể của Thiên Y Cư Sĩ bị thương nặng.

Vì muốn hòa giải xung đột giữa Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạn, Thiên Y Cư Sĩ cũng dời mục tiêu của bọn họ sang phía Hạ Hầu Tứ Thập Nhất. Y nhờ hai vị sư đệ báo thù cho y, đến nỗi Hạ Hầu phải đối mặt với hai tên sát tinh, trốn chui trốn nhủi, gần như muốn phát điên, bị bức đến bước đường cùng.

Đây là chuyện năm xưa.

Cuối cùng, Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạn hoàn toàn cắt đứt.

Gia Cát tiên sinh đã nhậm chức tại triều đình, công việc bề bộn, không thể phân thân.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn tiếp tục thất bại, tiếp tục không được như ý, tiếp tục muốn lật đổ người vĩnh viễn không thể lật đổ là Gia Cát tiên sinh.

Đây là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Hắn đến chỗ Tam Tiên đạo nhân, mời thêm mấy người giúp đối phó với Thiên Y Cư Sĩ.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Thực ra có lúc trời tính cũng không bằng người tính.

Bởi vì tâm tư của người có khi còn khó dò hơn so với ý trời.

Cho nên thiên uy thật sự chỉ là tính tình khó lường của người có quyền mà thôi.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn không phá giải được bí quyết của "Thương Tâm tiểu tiên", nhưng trong quá trình tu luyện loại tuyệt học này, con người của hắn lại thay đổi.

Thay đổi hoàn toàn, trở nên tàn nhẫn hơn, ích kỷ hơn, đoạn tuyệt hơn.

Tiểu Kính cũng thay đổi.

Nàng muốn Nguyên Thập Tam Hạng luyện thành. Nếu như không thành, e rằng Nguyên Thập Tam Hạng cũng xong đời.

Vì vậy, nàng ra ngoài vào buổi tối, đến khi trời sáng mới trở về.

Nàng dạy hắn "Sơn Tự kinh".

Một ngày một lần, ba tháng học thành.

Mấu chốt lớn nhất trong đó đã được phá giải, còn lại phải dựa vào ngộ tính của Nguyên Thập Tam Hạn.

Nguyên Thập Tam Hạn cũng không hỏi nàng đi đâu.

Nàng đi đâu, chỉ có bản thân nàng biết rõ nhất.

Nàng đi tìm Tam Tiên đạo nhân, cầu xin hãn "Sơn Tụ kinh".

Nàng cũng biết Tam Tiên đạo nhân là người như thế nào.

Tam Tiên đạo nhân vốn là một kẻ háo sắc.

Nàng nhất định phải lấy được "Sơn Tụ Kinh", chỉ có cách dùng thân mình trao đổi.

Cũng vì nguyên nhân này, nàng tình cờ nghe được chuyện Hạ Hầu Tứ Thập Nhất định dụ Thiên Y Cư Sĩ ra để giết.

Nàng chuyển lời cho Nguyên Thập Tam Hạn.

Nàng từng thiếu ân tình của Thiên Y Cư Sĩ, cho nên muốn hãn đi cứu Thiên Y Cư Sĩ, cứu sư huynh của hãn.

Nguyên Thập Tam Hạn sẽ đi cứu Thiên Y Cư Sĩ sao?

Thiên Y Cư Sĩ từng giúp Gia Cát tiên sinh lừa gạt hãn.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất quả nhiên dụ được Thiên Y Cư Sĩ ra ngoài.

- Cuối cùng.

Hãn cười gằn nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Người vẫn phải chết trong tay ta.

Hắn cũng dùng một tác phẩm do Chức Nữ dệt thành (khi đó nàng đã được xưng là "Thần Châm Hiệp Nữ"), đó là một bức tranh thêu hình một đứa bé trai rất giống Hứa Tiểu Nhất, dụ Thiên Y Cư Sĩ ra ngoài.

- Nhưng người cứ yên tâm!

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đặc ý nói:

- Sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm ra Chức Nữ, lần này sau khi chơi đùa một phen, ta sẽ tiến ả lên đường. Rất nhanh ả sẽ tới địa phủ hội ngộ với người, kể cả đứa trẻ nghe nói là con của người.

Trong hoàn cảnh xấu, Thiên Y Cư Sĩ vẫn cố gắng thiết lập trận thế, khiến cho Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nhất thời không thể tấn công vào.

Nhưng lúc này Nguyên Thập Tam Hạn lại đến.

Đó là một trận chiến hết sức kịch liệt.

Một người đấu với bảy người.

Nguyên Thập Tam Hạn liên tục giết chết sáu người, cuối cùng chỉ còn lại Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất khẩn cầu:

- Người đừng giết ta, ta có thể giúp người ám sát Gia Cát Tiểu Hoa!

Thiên Y Cư Sĩ lại yêu cầu Nguyên Thập Tam Hạn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

- Người giết hắn, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng người.

Đây là lần đầu tiên Thiên Y Cư Sĩ động sát cơ với sự vật có sinh mạng:

- Nếu như người thả hãn, hãn nhất định sẽ làm hại mẹ con Chúc Nữ.

Nguyên Thập Tam Hạng dường như có phần do dự.

Sau đó ánh mắt và vết đao của hãn đều sáng lên, giống như vết đao thay hãn đưa ra quyết định.

- Người biết vì sao ta vốn định bỏ qua cho người không?

Hãn hỏi Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Hạ Hầu mừng rỡ.

- Bởi vì người cũng giống như ta, đều là những kẻ đáng thương khiến người ta chán ghét.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất biết mình không phải là đối thủ của Nguyên Thập Tam Hạng. Khi người đối mặt với một địch thủ không thể chống lại, cho dù lời của hãn chẳng có đạo lý, người cũng phải xem là danh ngôn chí lý để lắng nghe.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại hỏi:

- Người biết vì sao ta lại muốn giết người không?

Lúc này Hạ Hầu Tứ Thập Nhất thất kinh.

- Bởi vì người không nên chọc vào người của Tự Tại môn, dù gì bọn họ cũng là đồng môn của ta. Ta có thể tự ra tay giết chết bọn họ, nhưng tuyệt đối không cho phép đâm cựa bả các người chen vào một chân, nhúng vào một tay.

Sau đó hãn ra tay.

Đây là một trận chiến sinh tử.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất quả thật là người không dễ chọc.

Nhưng "Cát Tu Khí Bào đại pháp" của hắn lại bị Thiên Y Cư Sĩ phá giải.

Luận về võ công hắn cũng tuyệt đối không bằng Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng một chiêu mà Nguyên Thập Tam Hạng dùng để đánh chết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, quả thật là thần kỳ tuyệt diệu.

Hai tay Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cầm khoái kiếm vô cùng sắc bén, dùng nhuệ khí phá gió mạnh, nhảy lên phía trên, vung kiếm chém thẳng xuống.

Hắn muốn dùng một kiếm chém kẻ địch ra thành hai nửa.

Nguyên Thập Tam Hạng lại đưa gậy lên cản.

Trên tay hắn chỉ có một cây gậy bằng gỗ.

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã hoành hành trên giang hồ bốn mươi tám năm, một kiếm này chém xuống, từ trước đến giờ đều là đánh đầu thẳng đó, chẳng những "trảm lập đoạn" (lập tức chém đứt), đồng thời cũng "trảm lập quyết" (lập tức hành quyết).

Nhưng gậy lại không đứt.

Sau khi Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chém ra một kiếm này lại đột nhiên mất mạng.

Hóa ra một kiếm kia đã dẫn phát tất cả nội kinh của Nguyên Thập Tam Hạng truyền vào trên gậy.

Trong quá trình nghiên cứu "Thương Tâm nhất tiễn", hắn đã thông hiểu

bảy mươi bảy loại kỳ thuật.

Hắn đã trở thành một cao thủ "chém không được, giết không được, chết không được".

Hạ Hầu Tứ Thập Nhất nhảy lên giữa không trung, dùng sức chém xuống, lại đột nhiên mất đi tính mạng.

Nguyên Thập Tam Hạng biết, mặc dù "Thương Tâm chi tiễn" của hắn chưa hoàn toàn luyện thành, nhưng "Thế kiếm", "Cừu Cực chưởng" và "Hận Cực quyền" đều đã sắp thành công. Tiểu Kính còn dùng một thân tuyệt học hóa thành sáu loại kỳ công thơ, sách, vẽ, cờ, văn, quyền.

Muốn hoàn toàn luyện thành "Thương Tâm nhất tiễn", trước tiên cần phải luyện tốt "Nhẫn Nhục thần công".

Muốn luyện tốt một loại nội công không phải chuyện một sớm một chiều, cũng không thể học cấp tốc, lập tức luyện thành.

Nếu học cấp tốc, ngược lại trở thành dục tốc bất đạt.

Muốn lập tức luyện thành, ngược lại bất thành.

Hắn giết Hạ Hầu Tứ Thập Nhất, sau đó nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Ta đã cứu mạng người. Người từng giúp Gia Cát Tiểu Hoa lừa gạt ta, ta vốn định giết người, nhưng cuối cùng lại cứu người, hơn nữa còn giết kẻ địch giúp người, người báo đáp ta thế nào?

Thiên Y Cư Sĩ cười thắm:

- Xin cứ nói!

- Trận pháp thao lược và kỳ môn tạp học của người còn lợi hại hơn ta, đó

là vì người không tốn nhiều thời gian vào võ công cao thâm, cho nên mới khổ công ở phương diện này. Nhưng ta không muốn nhìn thấy bất kỳ điểm nào của người mạnh hơn ta, càng không muốn nhìn thấy người và Gia Cát Tiểu Hoa liên hợp.

Nguyên Thập Tam Hạng không khách khí nói:

- Bạch Tu viên là một chỗ tốt, không bằng người hãy ở đây sống quãng đời còn lại. Nếu không, muốn sống muốn chết đều do người lựa chọn.

Dụng ý của hắn rất rõ ràng.

Hắn muốn trên giang hồ bớt đi một "người có thể cạnh tranh với hắn" (bất kể về mặt nào), cũng muốn Gia Cát Tiểu Hoa "bớt đi một người có thể giúp y".

Thiên Y Cư Sĩ cười.

Từ đó về sau, y không ra khỏi núi nữa.

Rời núi để làm gì?

Y không thích nổi danh, không thích quyền lực, càng không thích tiền tài. (Lúc này Đa Chỉ Đầu Đà đã bắt đầu tiếp cận Thiên Y Cư Sĩ, giúp đỡ y rất nhiều về mặt tiền bạc. Đương nhiên Đa Chỉ Đầu Đà là người của Thái Kinh, hơn nữa đã sớm được phái đi. Bởi vì Thái Kinh đã nhìn ra, Thiên Y Cư Sĩ mặc dù không phải một quân cờ sống, nhưng lại là một sợi dây buộc, nếu như không thể dùng y, cũng phải che giấu y trước rồi tính sau. Đương nhiên, Thiên Y Cư Sĩ hoàn toàn không biết chuyện này)

Ngay cả người yêu y cũng không có.

Y còn rời núi làm gì?

Cho nên câu trả lời của y là:

- Nếu như không có chuyện, ta nhất định sẽ không rời núi. Nếu như rời núi, người giết được ta thì cứ việc giết. Người yên tâm, trên đời cũng không có nhiều chuyện khiến ta rời núi đâu.

Câu trả lời của Nguyên Thập Tam Hạng là:

- Người cũng yên tâm, nếu như ta muốn giết người, nhất định sẽ giết được.

Thực ra, khi bắt đầu tu luyện "Thương Tâm tiên", tính tình của Nguyên Thập Tam Hạng cũng đã dần dần thay đổi, trở nên tuyệt tình, tuyệt nghĩa, tuyệt đối khó chịu.

Sau đó hẳn cuối cùng biết được, chỉ với "Nhẫn Nhục thần công" thì không thể luyện được "Thương Tâm tiên pháp", còn cần phải có yếu quyết của "Sơn Tự Kinh" phối hợp.

Nhưng hẳn lại không muốn cầu xin người khác.

Cầu xin cũng vô ích, Tam Tiên đạo nhân sẽ không cho hẳn.

Vì vậy Tiểu Kính thay hẳn cầu xin.

Nàng nhìn ra được, nếu như Nguyên Thập Tam Hạng không luyện thành "Thương Tâm thần tiên", e rằng sẽ phải tẩu hỏa nhập ma, trở thành "không thành công thì thành nhân".

Nàng đi cầu xin Tam Tiên đạo nhân.

"Sơn Tự Kinh" chỉ là pháp quyết bùa chú, không được đưa vào trong "Vân Cấp Thất Giám" của kinh điển đạo giáo chính thống, người bình thường dù có luyện cũng không có trợ giúp gì lớn. Nhưng một bộ phận yếu quyết

trong đó lại có thể phá giải pháp môn huyền bí tu luyện "Thương Tâm nhất tiên", cho nên bộ kinh điển này có người quý trọng như mạng, có người được cũng vô ích.

Dùng loại "kinh văn vô dụng" này đổi lấy một "mỹ nhân sống", Tam Tiên đạo nhân dĩ nhiên đồng ý. Bộ kinh thư này cũng là do hãn dùng thủ đoạn cực kỳ cổ quái, lấy được từ trong tay người khác.

Ngoài ra, "Sơn Tự kinh" mà Tam Tiên đạo nhân đưa cho Tiểu Kính chỉ là một bản đảo lộn, rối loạn, cắt xén, thêm bớt.

Đây là do Thái Kinh nghe được chuyện này nên bảo hãn làm.

Làm như vậy, thứ nhất có thể cho khiến Nguyên Thập Tam Hạng đánh mất thần trí, tẩu hỏa nhập ma, nặng thì mất mạng, nhẹ cũng thành điên. Với võ công cái thế của hãn, một khi trở thành ma đầu, có thể kiềm chế được không ít cao thủ bạch đạo, đây chính là điều Thái Kinh mong muốn.

Lúc ấy Thái Kinh chỉ là Hộ bộ Thượng thư. Hãn phát hiện thế lực của Gia Cát tiên sinh càng ngày càng mạnh, lại sợ rằng các sư huynh đệ của Gia Cát cũng lên nắm quyền, tạo thành một thế lực khuynh đảo triều đình như gia tộc họ Thái của hãn, cho nên bày ra độc kế này, trước tiên hủy diệt Nguyên Thập Tam Hạng.

Hãn còn lo lắng Nguyên Thập Tam Hạng sẽ liên hợp với Gia Cát tiên sinh, dù sao bọn họ cũng là sư huynh đệ đồng môn.

Nhưng hãn lại không ngờ được sát lực của Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng lại có thể luyện ngược "Sơn Tự Kinh".

"Sơn Tự kinh" này thiếu tờ, thiếu câu, đảo lộn, rối loạn, nhưng hãn lại từ không thông học thành thông, không hiểu học thành hiểu, không thể luyện

cũng luyện thành "có thể".

Cho nên cuối cùng hắn đã luyện thành "Thương Tâm thần tiên".

Nhưng tính tình của hắn cũng biến đổi.

Ngày luyện thành, việc đầu tiên hắn làm là giết chết Tiểu Kính.

Đó là mũi tên đầu tiên của hắn.

Hay cho một mũi "Thương Tâm tiên".

Bởi vì hắn đã sớm biết gian tình của Tiểu Kính và Tam Tiên đạo nhân.

Hắn cũng biết là Tiểu Kính vì hắn, nhất định phải có được "Sơn Tự Kinh".

Hắn giết chết Tiểu Kính, cũng thương hết tâm can.

Việc thứ hai hắn làm là tìm Tam Tiên đạo nhân.

Nhưng Tam Tiên đạo nhân đã không thấy.

Sau đó hắn tìm tới cố nhân Gia Cát Tiểu Hoa.

Lần này, Gia Cát Tiểu Hoa cũng không nhường hắn.

Trước kia, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng là sư đệ của y, cho nên y không đành lòng thương tổn.

Sau đó trong vụ việc giết Trí Cao, hai người từng kề vai chiến đấu, hơn nữa vì quyết định sai lầm của y nên Nguyên Thập Tam Hạng mới giết chết cha của Tiểu Kính, y cảm thấy áy náy, cho nên không đành lòng sát hại Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng bây giờ thì lại khác.

Nguyên Thập Tam Hạng đã giết Tiểu Kính.

Gia Cát tiên sinh đau lòng phẫn hận.

Y dốc sức chiến đấu với Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng dùng đến pháp bảo đặc biệt "Thương Tâm tiễn", y cũng thi triển chiêu pháp tuyệt thế do y tự nghĩ ra vì nhớ nhung Tiểu Kính, "Kinh Diễm thương".

Nguyên Thập Tam Hạng không thể chiến thắng.

Hắn cuối cùng phát hiện, trừ khi luyện thật tốt "Nhãn Nhục thần công" do sư phụ truyền riêng cho hắn, nếu không tuyệt đối không thể giết được Gia Cát tiên sinh.

Bởi vì Gia Cát quá lợi hại.

Một người thành công như vậy, ngồi ở địa vị cao, vẫn không quên chuyên cần tu luyện, cũng không quên khiêm tốn nhún nhường, càng không quên ước nguyện ban đầu là ra sức vì dân.

Mặc dù Nguyên Thập Tam Hạng không thể chiến thắng, nhưng trận chiến này lại kinh động đến Thái Kinh.

Thái Kinh quyết định thay đổi chủ ý, trọng dụng Nguyên Thập Tam Hạng.

Đã không thể giết hắn, không bằng sử dụng hắn.

Dùng hắn để đối phó với Gia Cát Tiểu Hoa.

Như vậy, mấy nhân vật phi thường vốn có tài năng tuyệt thế, học vấn kinh thế này lại có kết cục khác nhau. Tiểu Kính hương tàn ngọc vỡ, Chức Nữ thoái chí nản lòng, Thiên Y Cư Sĩ ẩn cư không ra, Nguyên Thập Tam Hạng bị

gian thần sử dụng, chỉ còn lại một Gia Cát Chính Ngã duy trì đại cục, gánh vác trọng trách, giữ gìn chính nghĩa.

Lúc Nguyên Thập Tam Hạng giết vợ, lại vô ý làm cho đứa con trai khi đó mới có mấy tuổi hoảng sợ chạy mất, từ đó về sau hã không tìm được đứa con Nguyên Thứ Lang của mình nữa.

Sau đó bởi vì cơ duyên xảo hợp, hã lại thu nhận một đồ đệ. Hã cũng lười đặt tên cho đồ đệ này, nhưng ngày sau trên giang hồ, người người đều gọi nhân vật đáng sợ này là "Thiên Hạ Đệ Thất".

Mà bọn họ ân oán trong năm tháng, dây dưa trong tử cục, thối thoát đã qua mấy chục năm.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Khí Cục (Bản Lĩnh)

Sau khi Ôn Văn nghe xong đoạn ân oán tình cừu nhiều năm trước của những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, liền thở dài cảm khái.

Nhưng y là một người rất minh mẫn.

Cho nên y hỏi:

- Làm sao huynh biết là Thái Kinh xúi giục Tam Tiên đạo nhân, cung cấp một bản Sơn Tự kinh lộn xộn xuyên tạc cho Nguyên Thập Tam Hạng? Hiện giờ Nguyên Thập Tam Hạng có biết chuyện này hay không?

- Trong này còn có nội tình.

Thiên Y Cư Sĩ dường như vẫn đang đắm chìm trong quá khứ:

- Sơn Tự kinh là một quyển kỳ thư. Lần đó đi ám sát Trí Cao không chỉ có sư huynh đệ chúng ta, còn có đám võ lâm hảo thủ "Phục Ma Tướng Quân" Hách Liên Thiết Thụ, cục chủ của Kim Hoa tiêu cục Kim Tiểu Đổ, "Thiên Ngoại Thiên" Bạch Huấn. Không có bọn họ ngăn cản binh lực của Trí Cao, chúng ta cũng khó mà đến gần y được. Trong đó Kim Tiểu Đổ chính là người mượn cờ dâng lên Sơn Tự kinh để dụ Trí Cao xuất hiện.

Ôn Văn nói:

- Trí Cao đã có "Thương Tâm tiễn", cho dù không luyện cũng sẽ thềm

muốn yếu quyết của Sơn Tự kinh. Con người luôn tham lam, hưởng hồ là người có dã tâm lớn như Trí Cao.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đúng vậy. Sơn Tự kinh dùng để dụ Trí Cao ra ngoài, nhưng Trí Cao lại không lấy được Sơn Tự kinh, mà chúng ta cũng không lấy được "Thương Tâm thần tiễn". Ngoài ra những cao thủ do Bạch Huấn phái đi diệt trừ thổ phỉ, tổng cộng một trăm tám mươi hai người, tất cả đều mất mạng, hơn nữa đều là thủng một lỗ trên ngực. Sơn Tự kinh cũng từ đó biến mất không còn thấy.

Ôn Văn nói:

- Huyết án võ lâm này đã sớm kinh động thiên hạ, rất nhiều người muốn báo thù rửa hận cho đám cao thủ kia. Nói thật, có thể một hơi giết chết một trăm tám mươi hai cao thủ, hơn nữa xem ra đều chết bởi tay một người, võ công của người này đã cao đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Cho nên, Kim Tiểu Đổ và Kim Hoa tiêu cục của y thề phải báo thù cho các cao thủ chết thảm, kết quả cùng với một đám người võ lâm đều gặp độc thủ.

Ôn Văn hỏi:

- Vết thương chí mạng cũng là một cái lỗ trên ngực?

Thiên Y Cư Sĩ gật đầu.

Ôn Văn nói:

- Sau đó, nghe nói "Thiên Ngoại Thiên" Bạch Huấn đã điều tra được hung

thủ, đó là một kẻ gọi là Thiện Tai đại sư.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thiện Tai đại sư này vốn là một tên sát thủ, sau đó ẩn tính mai danh, xuất gia làm tăng, trở thành một người côi tiên đặc đạo.

Ôn Văn nói:

- Bởi vì bối cảnh của hãn bị người ta vạch trần, cộng thêm đủ loại tội chứng lúc ấy, nói rõ hãn chính là hung thủ người thần đều giận, tội ác tà trời. Nghe nói hãn đã chạy trốn đến đạo quán của Tam Tiên đạo nhân, cũng là do Tam Tiên đạo nhân đứng ra tố giác hãn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Cho nên, Tam Tiên đạo nhân cũng hợp lẽ lấy được Sơn Tự kinh trong tay Thiện Tai đại sư. Sau này bởi vì Tiểu Kính cầu xin, Sơn Tự kinh mới rơi vào trong tay Nguyên Thập Tam Hạng. Nhưng hóa ra đó lại là bố cục của Thái Kinh, muốn Tam Tiên đạo nhân thay đổi kinh văn, khiến cho Nguyên sư đệ rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma. Nhưng hãn không ngờ được, Nguyên lão tứ trời sinh nghị lực kinh người, ngộ tính hơn người, lại có thể dùng thứ này luyện thành "Thương Tâm thần tiên". Chuyện Thái Kinh hạ lệnh cho Tam Tiên thay đổi kinh văn, là do Đa Chỉ Đầu Đà nói cho ta biết. Lúc đó thì đã chậm một bước, Nguyên tứ đệ đã học thành "Thương Tâm tiên pháp". Lúc này dù có người nói cho hãn biết là sai, hãn cũng cho rằng đúng; hơn nữa ai nói hãn sai, hãn liền giết chết người đó. Ta năm lần bảy lượt muốn khuyên Nguyên tứ sư đệ, nhưng hãn đều xem ta là kẻ thù, không để vào tai.

Ôn Văn cau mày nói:

- Đa Chỉ Đầu Đà... y làm sao biết được chuyện này?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người này cũng có một chút quan hệ trong cung đình. Thái Kinh từng có ý chiêu mộ y, chỉ là y không đồng ý mà thôi.

Ôn Văn nói:

- Huynh tin tưởng y sao?

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Những năm gần đây ta đều nhờ cậy y, sao lại không tin.

Ôn Văn nói:

- Xem ra, huynh dường như rất bất mãn đối với vụ án Thiện Tai đại sư giết chết đám người Kim Tiểu Đổ?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ta cho rằng trong đó có nghi vấn. Thứ nhất, binh khí mà Thiện Tai đại sư sử dụng không hề gây ra vết thương đồng nhất cho người chết. Thứ hai, điều tra được hung thủ quá dễ dàng, cũng bắt được quá dễ dàng; một hung thủ độc ác như vậy, theo lý sẽ không dễ bại lộ tung tích. Thứ ba là "vai trò" của Tam Tiên đạo nhân trong chuyện này, trái ngược hành vi thường ngày của hắn là nổi giáo cho giặc, làm xằng làm bậy, càng thêm khả nghi. Bọn họ nói rằng Thiện Tai đại sư chính là thủ phạm huyết án giết chết đám người Kim Tiểu Đổ, cuối cùng đã nhận tội đến tội. Nhưng ta lại hoài nghi chuyện này, trong đó định nhất định có biến số mà người khác không biết. Ta cũng đã mời một số người điều tra, nhưng lại không có đầu mối.

Ôn Văn nói:

- Ta cũng hoài nghi, cho nên cũng mời người điều tra, hơn nữa còn có một

chút đầu mỗi. Một số việc có thể còn liên quan đến huynh.

Ánh mắt Thiên Y Cư Sĩ lấp lóe:

- Ồ?

Ôn Văn khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Người mà ta phải đi điều tra huyết án năm đó, hơn nữa còn có manh mối chính là Hứa Thiên Y. Đáng tiếc nó đã trúng phải độc thủ, không biết có phải là do điều tra vụ án này hay không... như vậy là ta đã hại nó.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Là do đứa con của ta bạc mệnh, không phải là hại hay không hại. Nguyên tứ sư đệ có thể giết ta, nhưng không nên sai đồ đệ của hã đi giết Thiên Y. Hã đã làm như vậy, ta sẽ rời núi đến giúp Gia Cát lão Tam.

Ôn Văn lại nói ra lo lắng của y:

- Nếu Nguyên Thập Tam Hạng đã giết con trai của huynh, nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho huynh.

Thiên Y Cư Sĩ cười một tiếng, trong lòng mệt mỏi nói:

- Có lẽ, chuyện giữa ta, hã và Gia Cát cũng nên kết thúc một lần, dù sao trốn tránh cũng không phải biện pháp tốt.

Ôn Văn nói:

- Huynh thật sự muốn lên kinh, xem ra võ lâm đại cục nhất định sẽ có biến đổi.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Ta nào có quan trọng như vậy.

Ôn Văn cũng cười nói:

- Ngay cả huynh cũng xuất động, mấy vị trí cao nhất thiên hạ chắc phải đổi người rồi.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ngay cả Lạc Dương Ôn Văn cũng đến kinh, đây mới là dấu hiệu thiên hạ đại loạn, thế lực các phương chinh hợp lại.

Ôn Văn thở dài nói:

- Thực ra, ta không thể lập tức theo huynh đến kinh thành, trước tiên ta phải lên Tiểu Hàn sơn, là vì muốn cùng Hồng Tụ thần ni chờ một tin tức quan trọng.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Ta có thể đoán được là tin tức liên quan đến chuyện gì.

Hai người bèn nhìn nhau cười. Ôn Văn không nhịn được nói:

- Ta vẫn không yên tâm để huynh một mình vào kinh thành.

Thiên Y Cư Sĩ vỗ vỗ con chim trên vai y:

- Ta không chỉ một mình, ta còn có Quai Quai.

Ôn Văn cười nói:

- Cho dù nó có khôn ngoan, cũng chỉ là một con chim mà thôi.

Chợt nghe một tiếng "chíp", con chim nhỏ dựng lông lên, giống như một

con mèo tức giận vì Ôn Văn khinh thường nó.

Ôn Văn lập tức nói:

- Đương nhiên, nó cũng là một con chim rất giỏi.

Bộ lông dựng thẳng của con chim kia lập tức rũ xuống, hơn nữa còn dùng một thần sắc rất quái dị nghiêng đầu nhìn Ôn Văn.

Thiên Y Cư Sĩ dùng ngón tay vuốt ve đầu và lưng nó:

- Nó còn là một con chim tính tình nóng nảy.

Đối với lời bình luận của chủ nhân, con chim này lại không có phản ứng gì kịch liệt.

Ôn Văn nói:

- Ít nhất, nó giỏi về xem hình nhìn sắc.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Một người hiểu được cách làm người, còn quan trọng hơn so với hiểu được cách làm việc. Giống như người trong hàn lâm, hiểu được đọc tâm còn quan trọng hơn đọc sách. Chim cũng như vậy.

Ôn Văn nói:

- Người trong võ lâm cũng không khác, hiểu được cách luyện võ còn quan trọng hơn so với khổ luyện. Nguyên Thập Tam Hạn dựa vào Sơn Tự kinh đảo lộn, từ không thông luyện đến thông, chính là dựa vào lòng tin, nghị lực và ngộ tính. Thực ra với năng lực của hắn, cho dù không có Sơn Tự kinh vẫn có thể luyện thành "Thương Tâm thần tiễn". Hắn đã vì "Thương Tâm tiễn" mà trả giá quá nhiều.

Thiên Y Cư Sĩ cũng đồng cảm:

- Người ở trên đời, vì một chút thành tựu và lợi ích, thật sự bỏ ra quá nhiều thời gian và tâm lực.

Ôn Văn nói:

- Cho nên huynh là người thông minh, không thích tranh cường đấu thắng, không thích giết chóc khoe khoang, không khổ công tu luyện thuật giết người, lại sống một cách vui vẻ. Trong Tự Tại môn thì huynh là người tự tại nhất.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Không, người tự tại nhất chính là đại sư huynh. Huynh ấy còn ở nhân gian hay không, chuyện này vẫn không ai biết, e rằng ngay cả bản thân huynh ấy cũng không biết, đó mới là đại tự tại. Người đại tự tại có thể không chỗ nào không tồn tại, không việc gì không thể. Ta chỉ vì hai mạch Nhâm Đốc bị thương khó lành, cộng thêm vết thương trong tim, thoái chí nản lòng, cho nên không muốn rời núi mà thôi.

Ôn Văn nói:

- Không phải huynh đã luyện thành "Phá Khí thần công" rồi sao? "Phá Khí Thần Công" của Tự Tại môn, một khi có thể thông suốt, cho dù là người tàn phế không có nội lực như Vô Tình trong Tứ Đại Danh Bồ, cũng có thể dựa vào tâm pháp "nhẹ tựa lông hồng, nặng tựa Thái sơn", luyện thành khinh công và ám khí cao thâm. Không đúng, nếu như huynh tu luyện kỹ xảo phát ra "Minh khí", với trí tuệ của huynh, đã sớm không cần thông qua qua hai mạch Nhâm Đốc, có thể vận khí mạch lạc theo hướng khác rồi.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Cho nên người trong võ lâm thường không hiểu vì sao Vô Tình hoàn toàn không có nội lực, nhưng lại có thể phát ra ám khí tương đương với Đường môn, hơn nữa còn có thể luyện thành khinh công gần như sánh ngang với Truy Mệnh và Thái Bình môn. Đạo lý này giống như một bức tranh hạng nhất, đứa trẻ ngây thơ sẽ cho rằng nó là phong cảnh thực, người xem tranh hạng nhất sẽ cho rằng nó còn thực hơn so với phong cảnh trong hiện thực, chỉ có người bình thường mới cho rằng nó chỉ là một bức tranh. Thứ nặng hơn nước sẽ chìm, thứ nhẹ hơn nước sẽ nổi, nhưng thuyền lớn, cây gỗ không thứ nào không nặng hơn nước, vẫn có thể nổi. Một người tàn phế vẫn có thể viết nên nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ linh động, hùng hồn sắc bén, vậy thì tại sao không thể dùng kỹ xảo phái ra ám khí, dựa vào cơ quan phát lực. Trong này có điểm mấu chốt, huynh không thấy một số đạo lý lớn rất thâm thúy, lại là của những hương dân giản dị chân thật, đọc sách cũng không nhiều hay sao. Thực ra những đạo lý lớn đều rất dễ hiểu, cái khó chỉ là thực hiện nó mà thôi. Ta vốn không thích luyện võ, người khác thích thì ta lại điếm hóa hãn, bảo hãn bớt hao phí một chút khí lực, bớt đi một chặng đường oan uổng. Ta không có hứng thú đối với võ công, giống như một người không háo sắc xem hồng phấn là khô lâu, một người không ham tiền xem hoàng kim là phân bón, điều này cũng không có gì đặc biệt. Đời người như bóng câu qua khe cửa, hao phí thời gian vào tranh bá xưng hùng, ta cho rằng không đáng. Vì vậy mặc dù ta hiểu được "Phá Khí thần công", nhưng cũng không thật sự chuyên tâm tu luyện, chỉ truyền cho một hai người, thỉnh thoảng luyện một chút cho vui mà thôi. Đúng là khiến cho đại nhân chê cười rồi, ta vốn là một người thích chơi bời lêu lổng, không theo nghiệp chính.

Ôn Văn cười ha hả, sau đó nghiêm nghị nói:

- Đời người ngoại trừ làm một con người và trải qua một đời, nào có nghiệp chính gì. Nhân thế cuốn cuộn, không thiếu kẻ tranh danh đoạt lợi, khoe khoang háo thắng. Ta lại thích tính cách đạm bạc tự nhiên của huynh. Nhưng lần này huynh ra ngoài, muốn đối phó với Nguyên Thập Tam Hạng, đó

cũng là một nhân vật phi thường. Trong tay hắn có mười một đồ đệ, Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ, Tề Văn Lục, "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế, "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế, Thiên Hạ Đệ Thất, còn có một cao thủ biết người không biết tên, những kẻ này đều là hảo thủ trong võ lâm rất khó đối phó. Huỳnh đi như vậy, ta làm sao yên tâm được.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đại nhân không cần lo lắng. Tuy ta bất tài, nhưng còn có mấy vị bằng hữu trẻ tuổi trợ giúp.

Ôn Văn vượt râu nói:

- Như vậy thì tốt. Bọn họ là ai?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Hắc Diện Thái gia, "Hỏa Hải Nhi" Thái Thủy Trạch, Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiểu trong Thất Đại Khẩu, Trương Thán và Chu Đại Khối Nhi trong Thất Đạo Toàn Phong.

Ôn Văn ngạc nhiên nói:

- Huỳnh và Hắc Diện Thái gia có giao tình rất sâu sao?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Hắc Diện Thái gia chuyên chế tạo binh khí, người trong võ lâm hầu hết đều phải nhờ bọn họ chế tạo một số binh khí thuận tay. Trước giờ ta không dùng binh khí, cho nên cũng không cầu bọn họ. Bọn họ thường sai người đến hỏi ta tư liệu về vũ khí, ta cũng giúp bọn họ thiết kế một số món. Người thường được phái đến chính là đứa trẻ Thái Thủy Trạch này, ta thấy hắn

thông minh đáng yêu, cho nên cũng chỉ điểm cho y một chút võ công.

Ôn Văn nói:

- Nghe nói, Hắc Diện Thái gia còn tặng huynh một cặp binh khí đặc biệt để cảm ơn, đó là Tương Tư đao và Tiêu Hồn kiếm.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đó là một cặp binh khí rất hữu dụng, ta đã đưa nó cho Tiểu Thạch Đầu rồi.

Ôn Văn nói:

- Huynh cũng quen biết Thất Đạo Toàn Phong của Đào Hoa xã sao?

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Lão đại của bọn họ Lại Tiểu Nga khá giỏi về kỳ môn trận pháp, bàng môn tạp học, thường hay thảo luận với ta. Chu Đại Khối Nhi cũng từng học nghề ở chỗ ta, sau đó mới gia nhập Đào Hoa xã. Trương Thán lại là người của tổ chức Thiên Cơ, long đầu của bọn họ Trương Tam Bá mấy lần muốn thuyết phục ta trở thành cung phụng của tổ chức, chuyên môn diệt trừ tham quan ô lại, gian thần lộng quyền, nhưng ta không đồng ý. Trương Thán thông hiểu "Bát Đại Giang Hồ thuật", bọn họ thường sai hãn tới liên lạc với ta. Hai người bọn họ cũng có thể xem là đệ tử không chính thức của ta.

Ôn Văn nói:

- Nhưng huynh cũng quen thuộc với thành viên của Thất Đại Khẩu.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thực ra cũng không quá quen, có điều Thất Đại Khẩu bị người ta lùg

bắt quen rồi. Xét về vai vế, lão đại của bọn họ Thẩm Hồ Thiên lại là sư điệt của ta. Có lần bọn họ gặp phải nguy hiểm, Thẩm Hồ Thiên liền đưa hai người Đường, Phương đến trốn trong Bạch Tu viên. Hai người bọn họ ở đó một đoạn thời gian, không phải đánh nhau thì cũng cãi nhau, hễ bên nào thua, ta lại không nhịn được chỉ bảo một chút. Cho nên bọn họ và ta cũng có thể xem là quan hệ như thầy trò, nhưng lại không phải thầy trò.

Ôn Văn nói:

- Nếu năm người này chịu ra giúp huynh thì tốt, nhưng công phu của bọn họ dường như vẫn chưa đủ mạnh. Trong tay ta có bốn người, cũng muốn được huynh cho phép, theo huynh ra ngoài học thêm một chút kiến thức.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Ta hiểu tâm ý của huynh. Huynh muốn bọn họ bảo vệ ta, nhưng lại sợ ta cảm thấy mất mặt, cho nên mới nói như vậy.

Ôn Văn cười nói:

- Có sợ chỉ sợ lão ca không đồng ý. Hai quyền khó địch lại bốn tay, hảo hán không chịu thiệt trước mắt. Hiện giờ Nguyên Thập Tam Hạn đã là đại tướng tâm phúc dưới tay Thái Kinh, lỡ may hấn trở mặt, bên cạnh còn có tay chân, đánh không lại huynh cũng có thể làm cho huynh mệt chết. Người ta nói "vào trong thành không ngại mang nhiều ngân phiếu, đi giang hồ không ngại quen nhiều bằng hữu", huynh dẫn theo mấy người, có chuyện gì cũng dễ ứng phó.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Nếu ta còn từ chối... chính là bất kính rồi. Cũng không biết đại nhân muốn phái người nào đi cùng với ta?

Ôn Văn nói:

- Đương nhiên đều là nhân tuyển đặc lực nhất. Chỗ ta có bốn tâm phúc, một người thuộc "Lão Tự Hiệu" Ôn gia, một người thuộc Thục Trung Đường môn ở Tây Xuyên, một người thuộc "Thái Bình môn" Lương gia, một người thuộc "Hạ Tam Lạm" Hà gia.

- Ồ?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Trước tiên hãy nói về cao thủ của quý môn đi!

Ôn Văn nói:

- Ta thuộc về nhánh Hoạt Tự Hiệu trong Lão Tự Hiệu. Những năm gần đây, trong Hoạt Tự Hiệu xuất hiện một nhân tài trẻ tuổi tên là Ôn Bảo. Ta muốn hẳn đi theo huynh học hỏi một chút.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người đại nhân đề cử dĩ nhiên là hảo thủ hạng nhất, nhất định có thể giúp được ta rất nhiều. Không biết người của Đường gia bảo là ai?

Ôn Văn đáp:

- Đường Thất Muội.

Thiên Y Cư Sĩ kinh ngạc nói:

- "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội?

Ôn Văn nói:

- Đúng vậy.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Nghe nói ám khí của y tự sáng tạo ra một con đường mới, là cao thủ đầu tiên dùng khứu giác để phóng ám khí.

Ôn Văn nói:

- Đúng vậy.

- Người của Hạ Tam Lạm phái ra là ai?

- "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà. Cô gái này tuy xuất thân thanh lâu, nhưng thái độ làm người thì không hề "hạ tam lạm". 1

- Cô ấy từng thiếu ân tình của Hoạt Tự Hiệu, cho nên ta an bài cô ấy trong kinh thành, vốn để trợ giúp lão hữu Lôi Tồn của ta. Sau đó Lôi Tồn náo loạn quá mức, cuối cùng bị ác báo. Còn Hà Tiểu Hà cũng bởi vì "Bát Đại Thiên Vương" Cao Đại Danh chết thảm, nản lòng thoái chí, trở về Lạc Dương, tạm thời nương thờ dưới cửa của ta.

- Nếu đã thoái chí nản lòng, cần gì phải bắt cô ấy vào lại giang hồ?

- Thực ra cô ấy vẫn không cam tâm.

- Cô ấy muốn báo thù sao?

- Cô ấy phải báo thù cho cái chết của "Bát Đại Thiên Vương" Cao Đại Danh.

Thiên Y Cư Sĩ trầm ngâm một lúc, lại hỏi:

- Người của Thái Bình môn thì sao?

- Lương A Ngưu.

- "Dụng Thủ Tẩu Lộ" Lương A Ngưu?

- Chính là hãn.

- Trong tay đại nhân đúng là có nhân tài, những anh hùng tuổi trẻ này đều là người không dễ thu phục. Điểm đặc biệt của một người thành công là trong tay thường có rất nhiều nhân tài.

- Ta cũng không có bản lĩnh gì, bọn họ nể mặt ta như vậy, chỉ vì ngày thường ta vẫn luôn dốc hết tâm sức, đối xử tử tế với bọn họ. Quan điểm của ta là nghi thì không dùng, dùng thì không nghi.

- Nhưng trong hai câu tám chữ này lại có rất nhiều học vấn, dùng người khó, khó ở chỗ biết người. Nhân tài không dễ tìm, nhưng nhân tài có thể một lòng phục vụ người càng khó tìm hơn. Có lúc dùng người còn khó hơn so với giết người. Giết người chỉ cần làm cho người ta chết là được, nhưng dùng một người, còn muốn hãn sống để phục vụ cho người thì càng khó khăn hơn. Nghi thì không dùng, nhưng người mà người nghi ngờ có thể là nhân tài; dùng thì không nghi, nhưng có khi người mà người tin tưởng thật ra lại muốn hại người. Có thể nhìn thấu, nhìn rõ điểm này thật khó biết bao.

- Điều này cũng không có gì quan trọng. Ta muốn dùng hãn thì sẽ đối xử chân thành, lỡ có nhìn sai, bị hãn phản bội thì cũng chấp nhận. Nếu như không dùng hãn, cũng không ngăn trở hãn, cứ để hãn tự đi là được. Trên đời này có một số người luôn đứng cản đường mọi người, đã không chịu tiến lên, cũng không chịu dịch sang, đây gọi là con sâu làm rầu nồi canh, gặp phải loại người này mới thật sự xem là không có biện pháp.

- Có loại người này sao? Trong tay ngài có à?

- Có.

- Chẳng hạn như người nào?

- Có ít nhất một người.

- Ồ?

- Đó là tiêu nữ.

Thiên Y Cư Sĩ cười lớn.

- Huynh muốn ta dẫn những người này lên kinh, chắc hẳn còn có dụng ý khác?

- Dụng ý của ta đại khái cũng giống như ý đồ của cư sĩ.

Hai người vỗ tay cười ha hả.

Sau đó Ôn Văn vừa cười vừa gạt đi giọt nước bên khóe mắt, nghiêm túc nói:

- Huynh có biết vì sao đến hôm nay ta vẫn còn giữ chức quan nho nhỏ này, không muốn từ bỏ hay không?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Bởi vì nhân thế đều đục, huynh không thể không một mình trong; thiên hạ đều say, huynh không thể không tự mình tỉnh.

Ôn Văn đạm nhiên nói:

- Người tỉnh cũng không chỉ có một mình ta. Nếu trong thiên hạ chỉ có ta tỉnh, đã sớm không thể cứu vãn rồi. Cũng là nhờ có những người như Gia Cát đang ngày đêm duy trì đại cục. Ta quả thật không đặt xuống được, không phải là không đặt được, mà là không đành lòng đặt xuống; không phải không

muốn bỏ, mà là không thể từ bỏ.

Thiên Y Cư Sĩ vuốt râu nói:

- Nói như thế, ta lánh đời ẩn cư đúng là hồ thẹn.

Ôn Văn nói:

- Người trong loạn thế, không cầu danh vọng, đó mới là khí khái thanh cao.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Ta vốn chỉ mong chết già giữa hoa rượu, không muốn cúi người trước xe ngựa. Huynh lại là "mọi chuyện đi qua còn nông cuồng, mười năm Hán Tấn mười năm Đường". 2

Ôn Văn nói:

- Ta cũng không lên thuyền thiên tử, cũng không đến mộng Trường An. Người khác cười ta là kẻ điên, ta cười người khác nhìn không thấu. Có điều, kết quả là ta vẫn còn có điểm nhìn không thấu, hơn nữa cũng là cố ý nhìn không thấu. Sống ở trên đời, nếu như thứ gì cũng nhìn xuyên nhìn thấu, cuối cùng chỉ có đường không sống nổi.

- Cho nên huynh mới bồi dưỡng nhân sĩ?

- Bồi dưỡng nhân sĩ để làm việc.

- Đó nhất định là đại sự.

- Đúng.

- Xin nghe!

- Nếu như huynh đã hỏi, ta sẽ nói. Cho dù huynh không hỏi, ta cũng dự định sẽ nói. Nếu như huynh không đến, ta cũng muốn đến kinh thành để tiến hành chuyện này.

- Ngay cả Ôn Tung Dương cũng phải xuất động, nhất định là đại sự long trời lở đất.

- Ta muốn giết người.

- Thái Kinh?

- Đúng.

- Quả nhiên.

- Huynh đã sớm biết?

- Nếu không phải Thái Kinh, còn ai đáng để huynh tự mình ra tay? Nếu không phải Thái Kinh, Đại Tổng làm sao suy nhược đến tận bây giờ? Nếu không giết Thái Kinh, áo mũ tốt nhất Trung Nguyên làm sao tránh khỏi rơi vào tay kẻ gian? Huynh không giết Thái Kinh, Gia Cát lại không tiện ra tay, còn ai có thể giết hắn đây?

- Có.

- Người nào?

- Huynh.

- Ta không được.

- Huynh không đành lòng giết hắn sao?

- Giết tên bại hoại hại nước hại dân này, cứu vạn dân khỏi cục diện lầm

than, không có ba chữ "không đành lòng". Có điều muốn giết một người, cho dù mạng không tốt hơn hẳn, cũng phải cứng hơn hẳn. Theo quan điểm này, ta hoàn toàn giết không được Thái Kinh.

- Huynh không thể, nhưng người mà huynh dạy dỗ lại có thể.

Thiên Y Cư Sĩ ngăn người.

- Huynh nói là Tiểu Thạch?

Ôn Văn gật đầu:

- Hẳn là một nhân tài tuyệt thế.

- Đáng tiếc bây giờ hẳn ở phương nào, còn sống hay không, ta đều không biết.

Thiên Y Cư Sĩ cười thảm nói:

- Mạng của hẳn có lẽ còn không đủ tốt, cũng không đủ cứng, nhưng bản lĩnh của hẳn lại rất lớn.

- Đúng.

Ôn Văn rất đồng ý:

- Nhìn một người thì phải nhìn bản lĩnh của hẳn, thành hay bại đều ở chỗ này. Vương Tiểu Thạch có thể giúp Tô Mộng Châm nhất chiến công thành định giang sơn, có thể rút lui bán tranh chữa bệnh mà vẫn vui vẻ, có thể trong nháy mắt chiến đấu với bốn cao thủ Thư, Thi, Thiết, Họa, đáp ứng với Thái Kinh giết Gia Cát, sau đó lại đột ngột chuyển sang giết Phó Tông Thư, hành động phi thường như vậy, không có bản lĩnh lớn thì không thể làm được.

Sau đó y kết luận:

- Cho nên Vương Tiểu Thạch rất có thể thiên địch của Thái Kinh.

Y lại nói tiếp:

- Có lẽ trời cao đã phái người này đến trừng trị hắn.

Thiên Y Cư Sĩ yên tĩnh lại.

Giờ phút này, y rất nhớ Vương Tiểu Thạch.

Nhiều năm qua, Vương Tiểu Thạch phụng dưỡng y giống như cha ruột, y cũng đối xử với Vương Tiểu Thạch giống như con ruột. Bây giờ Vương Tiểu Thạch ở đâu? Còn đang sợ bóng sợ gió chạy trốn sao? Giờ phút này Thiên Y Cư Sĩ bỗng nhiên nhớ hắn vô cùng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Giáo Cục (Khuấy Đảo Cục Diện)

Y rất nhớ Vương Tiểu Thạch, đến nỗi lúc đó y dùng một ngữ điệu kích động nói với Ôn Văn:

- Thực ra, ta dẫn nhiều người đến kinh thành như vậy cũng là để giết người, ít nhất phải giết tên đầu sỏ Thái Kinh.

- Ta đã ẩn cư nhiều năm như vậy, sống đến một trăm tuổi chết vẫn phải chết, không bằng làm một chút chuyện thống thống khoái khoái, oanh oanh liệt liệt, mới có thể cao hứng mà chết.

- Giang sơn Đại Tống sắp bị đám giòi bọ này hút sạch, tiêu vong gần như không còn. Nhưng khí phái và căn cơ của Trung Nguyên vẫn còn, không phải vung tay là có thể chém giết. Muốn cho non sông tươi đẹp không đổi sắc, hào kiệt năm lăm 1 nở nụ cười, trước tiên phải diệt trừ Thái Kinh.

- Giết Thái Kinh cũng là mục tiêu lớn của những nhân sĩ võ lâm có lòng có chí.

- Cũng là một trò chơi thú vị và có ý nghĩa nhất.

- Giết chết Thái Kinh.

Giết Thái Kinh, đây là lời hứa mà bọn họ tuân thủ nghiêm ngặt, cũng là mục tiêu để phấn đấu quên mình.

Hắn có một khuôn mặt giống như được trát lên một lớp vàng, cho nên bình thường hắn đều mang mặt nạ.

Hôm nay hắn không mang.

Hắn đứng trước gương quan sát khí sắc của mình.

Hắn thấy được sát khí.

Một luồng khí xám từ chân mày bốc lên, đó là điềm báo từ huynh đệ bằng hữu của hắn.

Hắn cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ luôn là như vậy.

Huynh đệ bằng hữu chỉ luôn cản trở tiền đồ của hắn, chưa bao giờ để bạt giúp đỡ hắn.

Hắn đang ở trên đường, người khác thì ở tại dịch trạm.

Hắn phát hiện khí sắc của mình như vậy, cũng biết trong vài hôm nữa sẽ có sát phạt.

Cũng đã đến lúc quyết một trận sống chết.

Vì vậy Nguyên Thập Tam Hạng phát ra tín hiệu.

Đó là một loại tín hiệu rất đặc biệt, lẫn vào trong gió, chỉ có đệ tử do Tự Tại môn huấn luyện ra mới có thể nhận được. Đối với sóng âm quá cao hay quá thấp, người bình thường chúng ta đều không nghe thấy được.

Chỉ có điều chỉnh tần suất trong thính giác mới có thể nghe.

Nếu như người có bản lĩnh nghe được những gì người khác không nghe được, hoặc là sở hữu loại máy móc nghe được những tần số mà người khác

không thể nghe, người sẽ có thể nghe được lời người khác mắng người trong bụng, hoặc là khen người trong lòng, còn có thanh âm của bạn thân bên ngoài ngàn dặm.

Thiên Y Cư Sĩ cũng đang ở trên đường. Dọc đường đi bọn họ đều cải trang, từng nhóm tiến về kinh thành, hành động vô cùng cẩn thận.

Bọn họ tập hợp ở gần Hàm hồ, đang muốn vạch ra hành trình, nhưng lúc này y lại cảm giác được ba chuyện. Thứ nhất, Nguyên Thập Tam Hạng đã xuất động; thứ hai, bọn họ đã ở trong trạng thái đối địch; thứ ba, chém giết rất nhanh sẽ triển khai.

Y bất giác trở nên mặt ủ mày chau. Bên cạnh y có ít nhất bốn người đã phát giác ra điểm này.

- Chuyện gì vậy?

- E rằng Nguyên Thập Tam Hạng đã phát hiện ra hành tung của chúng ta rồi.

- Nhanh như vậy!

- Nguyên sư đệ có bản lĩnh này.

- Chúng ta vốn định đối phó với hắn, hắn phát hiện cũng chỉ là dụng độ sớm hơn, sợ cái gì?

- Không. Đối tượng mà chúng ta nhắm đến vẫn là Thái Kinh, bọn họ phát hiện càng sớm, chiến trường càng sẽ bị đẩy về phía trước, chúng ta càng không thể đến gần kinh sư, lại càng khó ra tay với mục tiêu.

- Vậy chúng ta nên làm gì đây? Tiến tới hay là rút lui?

- Có lúc, rút lui cũng chưa chắc đã là thua thiệt, tiến tới cũng có thể là tự

tìm đường chết. Người biết kinh thành ở hướng nào không?

- Hướng bắc.
- Trước tiên chúng ta hãy đi về hướng nam.
- Vậy không phải là càng đi càng xa sao?

Thiên Y Cư Sĩ cười.

- Có lúc vì muốn đến được phía bắc, cho nên mới phải đi về phía nam một chút.

- Đó chẳng phải là cách xa kinh thành hơn sao?

- Không. Trừ khi đã tiến vào kinh sư, đến gần mục tiêu, nếu không cho dù cách kinh thành một ngàn dặm hay năm trăm dặm, hiệu quả đều hoàn toàn giống nhau, không có cách nào ra tay. Khi không thể hăm hờ tiến bước thì dừng cảm rút lui cũng là một loại "tiến tới". Kẻ địch muốn truy kích người sẽ phải cách xa đại bản doanh, còn nếu án binh bất động, chúng ta lại có thể trì hoãn, đổi sang một phương thức đánh lén khác.

- Tôi hiểu rồi.

Thái Thủy Trạch nói:

- Vậy thì chúng ta thay đổi hướng đi, cần phải che giấu, nhưng lại lộ ra một chút tin tức để quân địch biết được.

Đường Bảo Ngưu lại dạy dỗ hẳn:

- Cái gì? Chúng ta là cố ý dẫn hẳn xuất thành rời kinh, lỡ may bọn chúng không biết chẳng phải là công sức đổ sông đổ biển hay sao?

Ôn Bảo cười ha hả, không lên tiếng.

Chu Đại Khối Nhi còn to con hơn Đường Bảo Ngưu, nhưng tâm tư lại cẩn thận:

- Người khác có lẽ không biết, nhưng đối thủ như Nguyên Thập Tam Hạn nhất định có thể cảm giác được. Nếu hành động quá lộ liễu, hẳn ngược lại sẽ không tin. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Ta còn phải tìm một số người trong kinh, nhiễu loạn tâm thần của hã, khuấy đảo cục diện.

Lúc này Thái Thủy Trạch lại hỏi:

- Người nào?

- Người của hai đảng Phát và Mộng.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Bọn họ từng thiếu ta một chút ân tình, hơn nữa Thiên Y Hữu Phùng khi còn sống từng giúp bọn họ vào lúc nguy hiểm, cộng thêm bọn họ người đông thế mạnh, sức ảnh hưởng trong dân gian có thể nói là cây lớn rễ sâu, vừa lúc thích hợp chấp hành nhiệm vụ này.

Thái Thủy Trạch vẫn hỏi:

- Cho dù là báo ân, nhưng người đứng đầu của hai đảng Phát Mộng là Ôn Mộng Thành và Hoa Khô Phát sẽ vì vậy mà đắc tội với Thái Kinh sao?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thái Kinh từng lệnh cho đám người Bạch Sầu Phi, Nhậm Lao, Nhậm Oán huyết tẩy tiệc mừng thọ của Hoa Khô Phát. Hẳn vốn định giá họa cho Chu Nguyệt Minh, nhưng lại bị đám Bát Đại Thiên Vương, Thiên Y Hữu Phùng, Vương Tiểu Thạch vạch trần mặt nạ. Hiện giờ, võ lâm hào kiệt trong kinh sư ai cũng biết Thái Kinh và Bạch Sầu Phi không tha cho bọn họ, bọn họ cũng không cam lòng bị giết, đang định phản kích một phen.

Thái Thủy Trạch hỏi:

- Chúng ta làm thế nào thông báo cho hai đảng Phát và Mộng phối hợp hành động?

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nhìn chăm chú vào Trương Thán:

- Chúng ta có cao thủ của tổ chức Thiên Cơ ở đây.

Thiên Cơ là tổ chức giỏi về truyền tin nhất trên giang hồ.

Giữa các thích khách luôn có phương thức truyền tin cực kỳ kín đáo.

Trương Thán là con nuôi của long đầu Trương Tam Bá của Thiên Cơ, đương nhiên hẳn cũng giỏi về truyền tin.

Đường Bảo Ngưu thấy Thái Thủy Trạch lại muốn quay sang hỏi Trương Thán chuyện truyền tin, liền bực bội nói:

- Quả dưa ngược Thái Thủy Trạch này luôn mồm hỏi không ngừng. Chuyện mà tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có hắn là không hiểu.

Đường Thất Muội nói:

- Đúng, hắn là ngược nhất. Có lần ta nghe Đường Thanh nói, Thái Thủy Trạch ở cùng với mấy huynh đệ Ban gia, Ban Văn bèn lấy ra một thỏi vàng và một lượng bạc, hỏi hắn muốn chọn bên nào. Người biết hắn chọn thứ nào

không? Hẳn thật sự chọn một lượng bạc, đúng là gốc thật. Khi đó Đường Hồng không tin, Đường Thanh lại nói "người cứ thử đi". Đường Hồng liền lấy hai lượng bạc và một lượng bạc đặt ở trước mặt hẳn, hỏi xem hẳn muốn chọn bên nào. Biết ra sao không? Hẳn vẫn là chọn một lượng bạc, người xem hẳn gốc đến thế nào.

Lúc này, Thái Thủy Trạch thấy Trương Thán tìm một cửa hàng bán lương thực, dùng một tờ giấy cuộn thành hình củ tỏi, nhét vào trong đồng bắp hạt lớn màu trắng, thân mềm có râu, một lát sau thì có người mang đi. Thái Thủy Trạch thở dài nói:

- Dân lấy ăn làm gốc, không chỗ nào không bán lương thực. Thuyền buôn, cửa khẩu, chợ, trấn, làng, đường, cầu, giếng, cửa tiệm đều có thể giúp truyền tin, chắc là không chuyển sai.

Trương Thán chỉ hừ một tiếng, không để ý tới hẳn.

Thái Thủy Trạch hơi xấu hổ, trở lại bên cạnh Thiên Y Cư Sĩ. Phương Hận Thiếu thấy thú vị, liền lấy ra một thỏi bạc, lại bảo Đường Bảo Ngưu lấy ra một ít bạc vụn, hỏi hẳn:

- Chúng ta chơi một trò chơi được không?

Thái Thủy Trạch mở to đôi mắt như gấu mèo, hỏi:

- Trò chơi gì?

Phương Hận Thiếu hứng thú nói:

- Chỗ này có một thỏi bạc và một ít bạc vụn, nếu như cho người, người chọn bên nào?

Thái Thủy Trạch ngờ ngác hỏi:

- Cho ta à?

Đường Bảo Ngưu càng nhiệt tình:

- Đúng, cho người, cho người, người thích bên nào thì cứ lấy!

Thái Thủy Trạch chần chừ hỏi:

- Thật sao?

Đường Bảo Ngưu và Phương Hận Thiếu đồng thanh nói:

- Đương nhiên là thật.

Đường Thất Muội dường như cảm thấy rất thú vị, cười nói với mọi người:

- Nhìn kìa, kẻ ngốc lại đến biểu diễn trình độ ngốc nghếch của y.

Hà Tiểu Hà trách móc:

- Sao lại trêu đùa người hiền lành như vậy, người ta cũng không chọc các người.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chúng ta chỉ là đưa tiền cho hắn, cũng không phải khi dễ kẻ yếu.

Lương A Ngưu lấy làm lạ hỏi:

- Thật sự có người ngốc như vậy sao?

Ôn Bảo chỉ cười cười, không lên tiếng.

Lại thấy mọi người cười lớn một trận, Thái Thủy Trạch quả nhiên chọn một ít bạc vụn, hài lòng bỏ đi.

Mọi người thấy Thái Thủy Trạch quả thật là ngốc, đều cười đến nghiêng ngả.

Ôn Bảo lại không cười, chỉ nói:

- Thông minh, thông minh!

Mọi người lại không hiểu ý của hắn:

- Người nói ai thông minh?

- Đương nhiên là Tiểu Thái rồi.

- Hắn à? Hắn mà cũng xem là thông minh? Chẳng lẽ đầu óc người có vấn đề, cũng trở nên ngốc như hắn rồi?

Ôn Bảo cười nói:

- Nếu như hắn lấy phần lớn, làm sao có nhiều kẻ ngốc đưa tiền ra cho hắn chọn như vậy? Hắn có vẻ như chịu thiệt, nhưng thật ra lại phát tài không ít.

Đám người Đường Bảo Ngưu, Phương Hận Thiếu, Đường Thất Muội đều ngây ra.

Chỉ có Trương Thán khinh thường cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm:

- Hắn tinh ranh như quỷ, đi cùng với hắn, không chừng còn bị gạt nhiều nữa.

Không lâu sau, trong kinh sư nghe nói có ít nhất ba mươi mốt đường, hai mươi bảy nhánh muốn mưu sát Thái Kinh.

Còn có một đám nhân mã, từ thầy tướng, thầy lang, thợ bạc, xưởng dầu, thợ khắc chữ, thợ làm muối, nông dân, nữ nhân thanh lâu đều lẫn vào trong

đó, nghe nói là muốn giết vua đổi triều. Khẩu hiệu của bọn họ là "bốn vị hiệp khách phò một rồng, xin trời nóng bức đổi trời trong, xả thân vì nghĩa không nười tiếc, gặp được phong vân đến cứu trùng".

Trong kinh kỳ nhất thời bị sợ bóng sợ gió.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Biến Cục

Nhân thủ của Nguyên Thập Tam Hạng đã tập hợp.

Chỉ có Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị vì bận chuyện nên không thể đến, còn lại Triệu Họa Tứ, Cố Thiết Tam, Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ, còn có Tư Mã Phế, Tư Đồ Tàn và Tư Không Tàn Phế trong "Đại Khai Đại Hợp Tam Tàn Phế" đều có mặt.

Ngoài ra còn có hai nhân thủ được Thái Kinh phái đến giúp hãn, đó là "Phủng phái" lão đại Trương Hiến Nhiên và "Phong phái" lão đại Lưu Toàn Ngã.

Lúc này, hãn đang chuẩn bị nghênh đón Thiên Y Cư Sĩ, lại nhận được tin tức, Thiên Y Cư Sĩ đã dẫn người đi về hướng nam.

Hơn nữa càng lúc càng xa.

Mọi người vốn đang đấu chí bừng bừng, chuẩn bị chiến đấu, nghe được tin tức này, có người thở phào nhẹ nhõm, có người vô cùng thất vọng, có người chửi như tát nước Thiên Y Cư Sĩ là đồ nhát gan, có người lại không cam tâm, chủ trương truy kích.

Sắc mặt Nguyên Thập Tam Hạng phát vàng, ánh mắt cũng phát vàng.

Mọi người hỏi hãn:

- Nên truy kích hay là tản đi?

Hắn chỉ nói:

- Chờ một chút.

Hắn chờ cái gì?

Không ai biết, cũng không ai dám hỏi.

Những người đến gần hắn đều gần như bị "lạnh cóng".

Đó là một luồng hàn ý đáng sợ, chỉ cần bị hắn nhìn vào, trong lòng lập tức giống như bị đông cứng lại.

Cho đến khi có người phi ngựa đến báo tin:

- Nguyên quân sư, xin hãy lập tức hồi kinh!

- Vì sao?

- Trong kinh xuất hiện thích khách, muốn hại thái sư, muốn giết thánh thượng.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi.

- Chúng ta trúng kế của Thiên Y thất phu rồi.

- Hắn đang điệu hồ ly sơn.

- Chúng ta mau trở về kinh cứu giá!

Nguyên Thập Tam Hạng lại trầm giọng ra lệnh:

- Di chuyển quân đến Diêm sơn!

Mọi người đều bị mệnh lệnh này làm ngỡ ngác, cũng giật mình.

Kinh thành nằm ở phía bắc trạm xe ngựa hai trăm dặm, Thiên Y Cư Sĩ đang từ Hàm hồ tiến về Toan lĩnh phía nam, cách kinh sư chín trăm dặm, còn Diêm sơn lại nằm ở phía bắc kinh thành bảy trăm dặm. Tại sao Nguyên Thập Tam Hạn không tiến bắc về kinh bảo vệ hoàng thượng, cũng không dẫn binh xuôi nam đuổi giết Thiên Y Cư Sĩ, lại muốn di chuyển quân đến Diêm sơn?

Chẳng lẽ Nguyên quân sư điên rồi?

- Chúng ta đi Toan lĩnh làm gì?

- Đợi người.

- Đợi ai?

- Đợi đám người Thiên Y Cư Sĩ tự chui vào lưới.

- Bọn chúng?

- Bọn chúng đang dùng phương pháp quanh co ngoãn ngoè, vòng lại về kinh, nếu chúng ta đuổi theo, chỉ sẽ bị hấn dẫn đi lòng vòng như đuổi thỏ mà thôi.

- Như vậy kinh sư cấp báo...

- Không vội. Bọn chúng nhất định đã bảo đồng đảng trong kinh loan tin, cố ý bày bố nghi trận, thực ra chỉ là sấm to mưa nhỏ, phô trương thanh thế. Nếu chúng ta hồi kinh, bọn chúng có thể thừa cơ lên vào. Một khi bọn chúng liên kết với đạo tặc trong kinh, thanh thế lớn mạnh, vậy thì càng khó đối phó.

- Máy ngày trước, quân sư là đang đợi?

- Đợi tin tức này. Nếu như Hứa Tiểu Nhất rút lui, trong kinh cũng sẽ

không lộ ra chuyện ám sát; một khi trong kinh có gió thổi cỏ lay, nhất định là bọn chúng muốn phân tán sự chú ý của chúng ta, không phải là lui thật.

- Cho nên mới dời đến Điem sơn?

- Bọn chúng đã chọn tuyến đường Toan lĩnh, dù là từ đường thủy hay đường bộ đều phải đi qua Điem sơn, chúng ta sẽ ở nơi đó quyết một trận tử chiến với bọn chúng.

Lúc này thủ hạ của hãn mới hiểu ra.

Nguyên Thập Tam Hạng vẻ mặt lạnh lùng bước đi.

Hãn đến sau cửa tiệm, nơi đó là thảo nguyên.

Hãn ngẩng đầu nhìn trời, chấp tay trầm tư.

Sau đó đột nhiên ngồi xuống.

Hãn ăn cỏ.

Từng miếng từng miếng nhai rau rầu, giống như một con linh dương.

Khi Thiên Y Cư Sĩ nhận được bồ câu đưa thư là khoảng mười hai ngày sau. Chim bồ câu kia cũng không phải "bay" tới, mà là đám người Đường Bảo Ngư quá đói hoặc là quá thèm, lại không cẩn thận bắn rớt bồ câu đang bay trên trời, lúc nướng ăn mới phát hiện chân nó có cột mật hàm khẩn cấp gửi cho Thiên Y Cư Sĩ.

Phương Hận Thiếu bình sinh rất thích động vật nhỏ, vì vậy liền mắng hãn:

- Con rùa xấu xí người, ngay cả bồ câu đưa thư cũng bắn xuống ăn, thiếu chút nữa đã làm mất tin tức rồi, đáng tội gì đây!

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Nếu như ta không bắn nó xuống, có thể nó đã bay qua mất, cũng có thể rơi vào trong tay quân địch. May là ta bắn xuống, nếu không các người từ đâu có được tin tức này?

Lời của hắn giống như cường từ đoạt lý, nhưng cũng có vẻ hợp tình hợp lý.

Thiên Y Cư Sĩ nhận được tin tức, trầm tư một lúc.

Khi đó bọn họ đã đến cách Điền sơn khoảng chừng trăm dặm, nơi đó gọi là Tam Phòng sơn, Thiên Y Cư Sĩ lại đột nhiên đóng quân không tiến.

Lại là Thái Thủy Trạch đặt câu hỏi:

- Cư sĩ nhận được tin tức gì?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Nguyên sư đệ đã không đuổi theo phía sau, cũng không về kinh bảo vệ, ngược lại dẫn người tiến thẳng đến Điền sơn, xem ra đã nhìn thấu kế sách của ta.

Đường Bảo Ngưu lập tức xoa tay:

- Như vậy chẳng phải sắp tiến hành Trung Nguyên đại hội chiến rồi sao? Thật tốt quá!

Chu Đại Khôi Nhi lại lo lắng:

- Tất cả đều nằm trong tính toán của Nguyên Thập Tam Hạng, như vậy chẳng phải hỏng rồi sao.

Ôn Bảo hỏi:

- Không biết hiện giờ Cư Sĩ có dự định gì không?

Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi Lương A Ngưu:

- Chuẩn bị xong chưa?

Lương A Ngưu liền đáp:

- Tôi đã đưa đến sáu con ngựa trong mười một con ngựa nhanh nhất của Thái Bình môn, đó là Phi Nguyệt, Phi Tuyết, Phi Hoa, Phi Thi, Phi Vũ và Phi Diễm, hiện đang ở trong hang động ở hẻm núi phía bắc Tam Phòng sơn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Tốt lắm. Bây giờ Đường Bảo Ngưu, Chu Đại Khối Nhi, Trương Thán và Thái Thủy Trạch hãy ở lại đây, dùng tất cả biện pháp để thu hút sự chú ý của bọn chúng, từ từ tiến đến Điền sơn. Những người khác hãy cải trang, chia thành tốp nhỏ, một ngày đi bằng ba ngày, hạn trong ba ngày đến Hàm hồ tập hợp. Chỉ để lại một con ngựa Phi Vũ để liên lạc khi cần thiết.

Trong lòng mọi người nghi hoặc, vẫn là Thái Thủy Trạch đặt câu hỏi:

- Như vậy, chúng tôi ở đây thu hút binh lực của bọn chúng, còn cư sĩ tiến vào kinh thành phát động tấn công?

- Đúng vậy. Cho nên các người trì hoãn thời gian càng dài, càng có lợi với chúng ta; các người cầm chân kẻ địch càng nhiều, càng giúp ích cho chúng ta.

Đường Bảo Ngưu lại xoa tay:

- Loại nhiệm vụ vĩ đại này, một không sợ chết, hai không sợ giết, ba không sợ hi sinh, rất thích hợp để ta làm.

Chu Đại Khối Nhi kinh hãi nói:

- Chúng tôi chỉ có bốn người, cư sĩ lại không có ở đây, trong khi bọn chúng đều là cao thủ không thể xem thường, nếu đụng độ chẳng phải chỉ có một con đường chết sao?

Trương Thán nói:

- Khu vực Điem sơn chuyên trồng lúa, tháng chín trưởng thành, hạt hơi nhỏ, thân mịn trắng, gọi là "lô hoa bạch", lỡ may có chết ở đó cũng là chết có ý nghĩa.

Chu Đại Khối Nhi vừa nghe, sắc mặt biến đổi, vội vàng trách móc:

- Xì! Xì! Xì! Lời may thì không nói, lại nói mấy lời xui xẻo này, mau nhổ nước miếng đi! Phì! Phì! Phì!

Dáng người của hãn hiên ngang uy vũ, so với Đường Bảo Ngưu còn anh hùng hơn ba phần, nhưng xem ra chẳng những nhát gan mà còn rất đàn bà.

Thái Thủy Trạch nói:

- Thực ra, cư sĩ đã sớm biết Nguyên Thập Tam Hạng sẽ dẫn quân đóng giữ ở đây, cho nên mới dùng kế diệu hổ ly sơn, chia ra hai đường tấn công bất ngờ, đúng không?

Thiên Y Cư Sĩ đáp:

- Điem này ta vốn cũng dẫn đo. Hai quân giao phong, tâm lý chiến làm đầu, người thiện chiến chưa chiến đã thắng. Hiện giờ là loạn cục, đành phải dùng mưu vạn biến ứng phó với vạn biến. Ta vốn định từ Hàm hồ tấn công, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng đã sớm phong tỏa nơi này. Ta đành phải dùng rút lui làm giả, từ Điem sơn âm thầm tấn công là thật, điều quân tiến

bước. Nhưng Nguyên sư đệ quả thật tinh tế, không bị chúng ta quấy nhiễu, nhìn thấu được loạn cục, đã điều chủ lực đến Diêm sơn chặn đánh. Ta cũng đã đoán được Nguyên lão tứ có năng lực ứng biến này, cho nên đã nhờ "Thái Bình môn" Lương A Ngưu chuẩn bị ngựa, lén đến Hàm hồ, giường đông kích tây, vào thành giết chết Thái tặc.

Thái Thủy Trạch giật mình, vội nói:

- Đừng nói như vậy, tôi cũng là họ Thái!

Đường Bảo Ngưu cười một tiếng, phát hiện có chuyện thú vị liền nói:

- Ai bảo người họ gì không lấy, lại khăng khăng lấy họ Thái. Người luôn luôn hỏi không ngớt lời, có biết cư sĩ phiền lắm không!

- Sai rồi.

Thiên Y Cư Sĩ nghiêm mặt nói:

- Tiểu Thái dừng cảm đặt câu hỏi, không phải bởi vì hắn không biết, mà là hắn biết; không phải hắn không hiểu, mà là hắn hiểu rất rõ. Hắn là muốn giúp những người không dám, không chủ động, không muốn lên tiếng hỏi rõ chuyện này. Một người thích hỏi thì còn cao minh hơn một người thích nói. Người thích nói chẳng qua chỉ biểu đạt rõ ràng ý kiến của mình, còn người thích hỏi lại có thể biến học vấn kiến thức của đối phương thành của mình.

Lời này khiến cho Đường Bảo Ngưu hơi ngỡ ngàng, chỉ nói:

- Tôi đều nghe hiểu được, cho nên mới không hỏi.

Sau khi Thiên Y Cư Sĩ phân biệt dặn dò mọi chuyện với bốn người Trương Thán, liền dẫn Lương A Ngưu, Đường Thất Muội, Phương Hận Thiếu, Ôn Bảo và Hà Tiểu Hà ngày đêm lên đường, tiến thẳng tới Hàm hồ.

Trên đường đi một nắng hai sương, Ôn Bảo lại không nhịn được nói ra nghi vấn trong lòng:

- Tại sao ngài để bốn người bọn họ ở lại?

- Có gì không ổn sao?

- Chu Đại Khối Nhi nhất gan, Đường Bảo Ngưu lỗ mãng, hai người này lại nhìn không vừa mắt nhau, Trương Thán và Thái Thủy Trạch bất hòa đã lâu, cộng thêm Trương Thán tính tính ồn ào, Thái Thủy Trạch lại tính toán kỹ lưỡng, khó mà hợp tác. Ngài để bốn người này ở lại, e rằng là có dụng ý khác.

Ổng tay áo của Thiên Y Cư Sĩ phồng lên vì ngược gió.

Trong miệng y cũng giống như uống đầy gió, cho nên nhất thời cũng không trả lời kỹ câu hỏi của Ôn Bảo, nhưng Ôn Bảo vẫn loáng thoáng nghe y cười nói một câu trong gió lớn:

- Trong loạn thế xuất anh hùng, trong biến cục cũng không ngại sử dụng một số nhân vật kỳ quái.

Sau đó y hỏi ngược lại Ôn Bảo:

- Người có biết người thế nào là "quái" không?

Ôn Bảo thử đáp:

- Một loại là tính tình kỳ quái, nhưng bề ngoài chưa chắc nhìn ra được; còn một loại xem ra kỳ quái, thực tế chỉ là phương thức biểu đạt của hãn không được thể nhân chấp nhận mà thôi.

Thiên Y Cư Sĩ liền nói:

- Thực ra cái gọi là kỳ quái chỉ là không bình thường, chưa chắc đã là sai hay xấu. Có người tính cách hơi khác thường, trái với lẽ thường, cho nên người ta xem hấn là quái; có người chẳng qua là chân thành chân thật, nhưng vì tục nhân không hiểu nên mới xem hấn là quái.

Sau đó y nói:

- Trong hoàn cảnh bình thường, quái nhân bị xem là vô vị. Nhưng trong biến cục, dị nhân lại được xem là bình thường. Cho nên mời quái nhân ứng biến, đại cục có thể định.

Ôn Bảo hiểu ra rất nhiều.

Có thể bởi vì nói chuyện khi đang vội vã, di chuyển với tốc độ như tên rời khỏi cung, đầu óc lại hết sức rõ ràng, cho nên lời nói của Thiên Y Cư Sĩ như tiếng vọng trong sơn cốc, in vào trong thính giác của hấn, giống như những lời đó không phải dùng miệng nói ra, mà là một sự gợi ý sau khi bị chém đầu mới đột nhiên ngộ ra được.

Khi nói những lời này là lúc tờ mờ sáng, Ôn Bảo trông thấy ánh nắng ban mai bắt đầu xuất hiện nơi chân trời mờ mịt, chiếu rọi ra ngàn tia rực rỡ.

Hấn cho rằng đây là một dấu hiệu tốt.

Đây là một thời tiết tốt, là bắt đầu của biến cục.

Mặc dù biến cục lúc đầu rất tốt, nhưng chưa chắc đã có kết quả tốt, ngược lại cũng như vậy.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kỳ Cục (Ván Cờ)

Nguyên Thập Tam Hạn nhìn mặt trời vừa lên, trong lòng có một cảm giác chán ghét.

Hắn không thích bình minh.

Hắn thậm chí cũng không thích buổi sáng.

Hắn thường hoạt động vào ban đêm, ban ngày thức dậy rất muộn. Nhất là sau khi hắn tu luyện "Thương Tâm chi tiễn", tình trạng này càng rõ ràng hơn.

Lúc này bọn họ còn cách Điem sơn không tới một trăm dặm.

Hắn vừa nhìn thấy ánh mặt trời rục rịch kia, lập tức tìm một nơi có bóng mát, nhổ một cây cỏ thi 1 lên xem bói.

Hắn ở trong bóng râm, cùng với ánh nắng bên ngoài tạo thành sự tương phản, càng lộ ra vẻ âm trầm. Hắn ngồi trong đó, sắc mặt vàng sạm, ngay cả vết đao cũng thấp thoáng có chất lỏng màu vàng nhạt lưu động, giống như tâm tình của hắn.

Mọi người nhìn thấy đều lộ ra vẻ chân chừ. Trăm cay ngàn đắng, ngày đêm không nghỉ chạy tới đây, sao hành động lại đột nhiên chậm lại như vậy?

Tư Đồ Tàn không nhịn được nhìn sang:

- Quân sư đang làm gì vậy?

Diệp Kỳ Ngũ lập tức đáp:

- Ngài không nắm chắc.

- Không nắm chắc?

Tư Đồ Tàn gằn như kêu lên:

- Không nắm chắc sao dẫn chúng ta đi đánh trận?

Tư Mã Phế lại không tin.

- Làm sao người biết?

Hắn hỏi.

- Khi một người rất có lòng tin thì sẽ không đi xem bói, cũng không tính toán vận may của mình. Một khi đã quan tâm đến vận mạng, thông thường đều là lúc mất lòng tin.

- Thật sao?

- Người không tin, có thể đi hỏi Nguyên quân sư. Ngài nhất định đang chuẩn bị thay đường đổi trận.

Tư Đồ Tàn không hỏi, bởi vì không dám hỏi.

Tư Mã Phế không hỏi, bởi vì không dễ hỏi.

Tư Không Tàn Phế lại đi hỏi.

Nguyên Thập Tam Hạng không trả lời hẳn, chỉ hỏi:

- Ai nói cho người biết?

Tư Không Tàn Phế nói đúng sự thật.

Nguyên Thập Tam Hạng lại triệu tập mọi người đến, dặn dò:

- Hứa Tiểu Nhất là một kẻ đa mưu túc trí, nếu hắn lén tấn công Diêm sơn, chưa chắc đã có mặt ở đó. Nếu như hắn từ bỏ Diêm sơn, nhất định sẽ chọn Hàm hồ. Chỉ cần hắn tấn công vào Hàm hồ, chúng ta sẽ không ngăn được hắn nữa. Cho nên chúng ta sẽ chia binh ra làm hai đường, nhưng không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép xuất chiến.

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Rõ!

- Không.

Lại có một giọng nói phản đối.

Nguyên Thập Tam Hạng đưa mắt nhìn, trông thấy đó là Lưu Toàn Ngã của Phong phái.

- Phía bắc Hàm hồ cách kinh sư năm trăm dặm, phía nam Diêm sơn lại cách kinh thành bảy trăm dặm, cả đi lẫn về tổng cộng là một ngàn hai trăm dặm. Có câu "tướng ở bên ngoài có thể không tuân lệnh vua", nếu như quân sư không cho chúng tôi quyền xuất chiến, chẳng phải là mất hết tiên cơ, bị địch áp chế, chỉ bị đánh mà không đánh trả được sao?

- Không phải là không đánh, mà là nếu Hứa Tiểu Nhất có ở đó, các người không phải là đối thủ của hắn. Khi nào thích hợp để đánh, ta sẽ tự hạ lệnh.

- Khi đó chẳng phải là quá trễ sao?

Nguyên Thập Tam Hạng hừ lạnh.

Trương Hiến Nhiên của Phủng phái lập tức lên tiếng:

- Quân sư thần cơ diệu toán, trù tính chuẩn xác, làm sao có sai sót chứ?

- Vậy cũng khó nói. Nếu mất đi năng lực cơ động ứng biến, cũng giống như hổ bị mù mắt, có hung dữ mạnh mẽ đến đâu cũng phải chết trong tay thợ săn.

Khi Lưu Toàn Ngã nói những lời này lại nhìn chăm chăm vào Nguyên Thập Tam Hạng. Hắn vẫn luôn xem thường loại người chỉ biết a dua nịnh bợ như Trương Hiến Nhiên.

- Người tham gia hành động của ta, phải nghe theo lời ai?

Nguyên Thập Tam Hạng uy nghiêm hỏi.

Trong lòng mọi người đều hơi phát lạnh.

- Nghe lời ngài.

Lưu Toàn Ngã vẫn trừng mắt nhìn Nguyên Thập Tam Hạng.

- Chủ soái ban lệnh, có cần phải giải thích rõ ràng với cấp dưới hay không?

- Không.

- Vậy người có nghe lệnh hay không?

- Nghe.

- Nếu đã như vậy, tại sao lại trả lời là không?

- Bởi vì một mình ngài không thể chiến đấu ở hai nơi, mà bên phía không có ngài lại không thể chủ động tiếp chiến, nhất định sẽ bị kiềm chế, chắc chắn thất bại.

- Ai nói một người không thể ở hai đầu chiến cuộc? Chỉ cần vận dụng thích hợp, cho dù là mười đầu cũng được.

Lưu Toàn Ngã lộ vẻ không tin.

- Có điều, ý kiến mà người đưa ra rất tốt, nhưng không có tác dụng gì với ta, bởi vì ta tự có tính toán. Người dám nói, hơn nữa còn có kiến giải như vậy, bên phía Địch sơn này sẽ do người lãnh đạo, trong đó ba người Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Triệu Họa Tứ đều giao cho người điều động, thế nào?

Lần này, Lưu Toàn Ngã sững sốt một lúc mới lớn tiếng trả lời:

- Rõ!

Hắn phấn khởi như vậy, khiến cho Triệu Họa Tứ, Tư Mã Phế và Tư Đồ Tàn đều cảm thấy không vui.

- Lúc cần thiết, các người cũng có thể thăm dò, có thể tấn công. Nhưng phải nhớ kỹ, không được toàn lực ứng phó, chỉ cần thử xem Thiên Y Cư Sĩ

có ở trong đám người đến Địch sơn này hay không là được.

- Rõ!

- Võ công của người chưa chắc mạnh hơn Tư Mã, Tư Đồ và Triệu Tứ, nhưng chịu gánh vác tránh nhiệm. Có thể gánh vác trách nhiệm thì ta sẽ giao trách nhiệm cho người. Hai người giao đấu, đương nhiên sẽ chọn cao thủ tỷ thí; nếu là hai quân đối đầu, người có thể gánh vác sẽ làm tướng của ta. Người có hiểu ý ta không?

- Rõ!

- Hai quân đối trận giống như đánh cờ, quan trọng nhất là trước tiên phải thăm dò thế công, thực lực và nhược điểm của kẻ địch. Có lúc không ngại xuất động cả xe pháo mã, giương đông kích tây; có lúc ngay cả tốt cũng có thể tiến vào trùng vây, liều mạng chế ngự kẻ địch. Nhưng cho dù đi bước nào, các người cũng nhất định không được truyền tin sai cho ta, biết không?

- Rõ!

Lưu Toàn Ngã bất ngờ vì được trọng dụng, cho nên mỗi khi Nguyên Thập Tam Hạn nói một câu, hần đều lớn tiếng, nhiệt tình, hùng hồn đáp lại.

- Có bốn phương thức truyền tin, các người hãy lắng nghe...

Lúc này bốn người Chu Đại Khố Nhi, Trương Thán, Thái Thủy Trạch và Đường Bảo Ngưu đã tiến vào phạm vi Địch sơn, đang tụ tập thương nghị.

Trương Thán nói:

- Chúng ta nên hành động rồi.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Chúng ta sớm nên hành động rồi.

Chu Đại Khôi Nhi nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, hành động của chúng ta nên đặc biệt cẩn thận.

Đường Bảo Ngư nói:

- Hành động của chúng ta đã sớm cẩn thận rồi.

Thái Thủy Trạch nói:

- Cư sĩ bảo chúng ta cố gắng làm cho đối phương biết đám người chúng ta đã đến, hơn nữa là người đông thể mạnh, vô cùng ngang tàng, thanh thế dào dạt.

Chu Đại Khôi Nhi nói:

- Nhưng mà người của chúng ta thật sự quá ít, ít đến...

Đường Bảo Ngư nói:

- Binh chỉ quý tinh chứ không quý nhiều, một mình cự hiệp ta đây là đủ rồi. Người cao lớn mà lại nhát gan, đừng có lấy bệnh trĩ của người khác để diệt thương phong (cảm lạnh) của mình.

Chu Đại Khôi Nhi hỏi:

- Cái... cái gì phong?

Trương Thán nói:

- Thương mã phong. Hắn lại nói năng lung tung, khoe khoang khoác lác rồi. Không bằng mọi người hãy nghiêm chỉnh một chút, xem thử nên làm thế

nào để điều võ dương oai, huênh hoang gây chuyện thì tốt hơn.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Huênh hoang gây chuyện, giường uy tạo thế, thiên hạ có ai so được với thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất thế ngoại vô song thiên hạ tịch mịch cao thủ đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tổ sư gia Bảo Ngưu đại hiệp?

Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi và Thái Thủy Trạch đồng thanh nói:

- Bội phục, bội phục, nói một hơi như vậy mà mặt không đỏ, mắt không chớp, chuyện khoe khoang khoác lác này đúng là không có người thì không được.

Lần này Đường Bảo Ngưu lại cao hứng.

Hắn lập tức ra lệnh, bố trí "tạo thế hành động".

Ngày thứ hai tại khu vực Diêm sơn, không ai không biết đám "anh hùng hào kiệt" này đã đặt chân đến đây.

Bởi vì...

Bọn họ đã đốt pháo suốt một đêm tại khu vực Diêm sơn vốn an tĩnh yên bình. Đường Bảo Ngưu và Chu Đại Khối Nhi còn tạo thành một cặp song ca trời sinh, cả đêm hò hét sơn ca và tình ca. Bọn họ còn dùng bạc mua ba trăm con trâu của các nông dân bản địa, trên da trâu dùng mực đỏ viết lên một chữ "Nguyên" (元), phía trên lại thêm một chữ "Miên" (𠂇) tạo thành chữ "Hoàn" (完). Bọn họ còn giả vờ đón dâu, Chu Đại Khối Nhi giả làm tân nương ngồi kiệu, Đường Bảo Ngưu giả làm tân lang cười lừa, Trương Thán giả làm bà mai mặt đen, Thái Thủy Trạch lại lấy ba mươi ba loại binh khí gõ lên inh ỏi, còn mời một đám nhạc công tới thổi sáo đánh trống, náo loạn cả

một ngày một đêm.

Ồn ào như vậy, đương nhiên không ai không biết những người này đã đến.

Cao trào của bọn họ là trốn ở trong một chiếc lều lớn kín mít có thể chứa tám mươi tám người, lớn tiếng cười nói, uống rượu, đoán số, mua vui. Một người giả tiếng của bảy tám người (chuyện này Trương Thán rất giỏi, dù sao hẳn cũng là hảo thủ trong Đào Hoa xã), hò hét om sòm (chuyện này Đường Bảo Ngưu có thừa khả năng), ngựa mặt lên trời hét lớn (Chu Đại Khố Nhi khi nhìn thấy trăng sáng thường làm như vậy), tạo ra tạp âm (chuyện này Thái Thủy Trạch rất thông thạo, hẳn có thể dùng một cặp Nhật Nguyệt câu gõ ra âm thanh giống như có cả bốn mươi tám người đang gõ).

Đến ngày tiếp theo, ai còn không tin bọn họ có chín mươi chín người đến đây, đó nhất định là một kẻ điếc, kẻ mù hoặc kẻ ngốc.

Sau khi thực hiện những "hành động" này, bốn người lại chia làm bốn đường. Một người lên Động Phòng sơn của Tam Phòng sơn, ban ngày đốt khói, ban đêm nổi lửa; một người lên Điền Phòng sơn, đuổi hết một đám thổ phỉ "Thanh Mã Nghĩ" đang chiếm cứ ở đó xuống dưới chân núi; một người lên Tư Phòng sơn, đến Lão Lâm tự trên núi, bắt tất cả tăng lữ trong chùa không được niệm kinh, lại tìm một đám trẻ tới hát làn điệu "hoa sen rụng" cả ngày.

Đến lúc này, càng giống như có rất nhiều người đồng thời xuất hiện tại phụ cận Điền sơn.

Bọn họ làm như vậy, hoàn toàn là do Thiên Y Cư Sĩ đã dặn dò: "Trước khi biết rõ hư thực của quân địch, tốt nhất nên làm vài chuyện bất ngờ, phô trương thanh thế, tỏ ra yếu kém, điên đảo vô thường, nhằm nhiễu loạn sức chú ý và tập trung của bọn chúng. Giống như muốn biết miệng giếng này và

đầm nước này rớt cuộc sâu bao nhiêu, không ngại ném vào đó một hòn đá."

Một hòn đá kêu "vèo", từ trên cao rơi xuống, rơi vào trong hồ phát ra một tiếng "tùm".

Đây không phải là mùa đông, chỉ là gần thu. Nước hồ vốn lặng yên như gương, đột nhiên nổi lên những nếp gấp như gió thổi qua đồng cỏ, dần dần lan rộng ra.

Triệu Họa Tứ cảm thấy hẫng đã thành công.

Hẫng thành công thêm một chút trong vắt cho mùa thu này.

Mùa thu này, hẫng đóng giữ tại Đìềm sơn. Tại Đìềm sơn lá phong rất đỏ, lau sậy rất trắng, bông lúa rất tươi, lá khô rất vàng. Lúc này chim én về tổ, chiều tà như máu. Nhưng đó chỉ là tĩnh. Người là người, vật là vật, ta và vật chỉ là quên nhau, hòa cùng với nhau.

Làm sao có thể biểu đạt ra "cảm xúc hoa rơi lệ" hoặc là "núi xanh như đang khóc"? Làm sao biến mừng vui của người thành khắc họa của vật, làm sao biến hình của vật thành thần của người?

Triệu Họa Tứ luôn dùng bút vẽ của mình, vẽ thế giới vô biên của mình ra trên giấy. Đặt bút càng ít, ý càng vô tận. Chỗ khó vẽ nhất chính là không vẽ, cũng giống như võ học, không có chiêu thức mới thật sự là công phu.

Vì vậy Triệu Họa Tứ bèn dùng một hòn đá, phá trời trong nước, khiến sắc thu, gợn sóng, nắng chiều và con người hòa vào với nhau; trong gợn sóng phản chiếu hẫng ven bờ, cũng hóa thành muôn vàn mảnh nhỏ lan ra.

Triệu Họa Tứ rất hài lòng với bức tranh này.

Hẫng cảm thấy mình lĩnh ngộ lần này, cảnh giới vẽ tranh nhất định sẽ tiến

thêm một bước.

Trong lòng hẳn đang vui, đột nhiên lại quay đầu.

Một thoáng quay đầu này, hẳn đã chuẩn bị mười bảy phương pháp ứng biến và mười một chiêu sát thủ, cùng với bảy phương pháp bỏ chạy, bao gồm cả nhảy xuống hồ tránh né.

Bởi vì hẳn phát hiện kẻ địch đã đến gần.

Kẻ địch đã tiến gần đến mức có thể ra tay giết hẳn (mặc dù chưa chắc đã có thể giết được hẳn).

Nhưng sau khi hẳn xoay người, tất cả động tác kế tiếp đều không cần thực hiện nữa.

Bởi vì người tới là người mình, Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Lưu Toàn Ngã.

Trong nháy mắt này Triệu Họa Tứ cũng lĩnh ngộ được một điều.

Họa công của hẳn quả thật tiến nhanh, nhưng võ công (bao gồm cả sức cảnh giác) lại đang thụt lùi.

Nếu như người tới là kẻ địch, vừa rồi hẳn đã gặp nguy hiểm.

Chẳng lẽ không thể khiến cho họa công và võ công cùng tiến bộ sao?

Chẳng lẽ tâm lực con người thật sự có hạn, nếu như bỏ công sức vào một chuyện, những chuyện khác sẽ vì vậy mà xao nhãng?

Có loại người như vậy sao? Đồng thời có thể bao đồng, hơn nữa còn chu toàn, thậm chí toàn thân là đao, từng thanh sắc bén, có loại người này sao?

Nếu như có, tại sao không phải là mình?

- Người đứng ngay ra đó làm gì thế?

- Chắc lại đang nghĩ đến tranh của người. Vẽ tranh giỏi thì có lợi ích gì? Trừ khi vận may của người tốt, nếu không cũng chẳng sống nổi nữa, vẽ giỏi có tác dụng cái rắm.

- Để ta dạy người, làm người tốt thì còn quan trọng hơn vẽ tranh tốt.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế một người trách một người khuyên.

Lưu Toàn Ngã lại hỏi:

- Người có biết chuyện ở Diêm sơn hôm qua không?

Nước hồ phía sau Triệu Họa Tứ vẫn đang xao động, nhưng hẳn lại dùng một ngữ điệu gió yên sóng lặng đáp:

- Biết.

- Người có ý kiến gì không?

- Cố ý bày bố nghi trận.

- Người nói là Thiên Y Cư Sĩ vốn không có ở đó?

- Nếu như hẳn có ở đó, không cần phải ồn ào như vậy.

- Nhưng chúng ta là hai quân đối đầu, giống như đánh cờ.

- Ý của người là, đối phương dùng thật làm hư, dùng hư ứng thật, cho nên hư thật khó phân, thật hư không biết?

- Đúng. Nếu như Thiên Y Cư Sĩ có ở đó, bọn chúng không cần phải náo loạn như vậy. Nhưng nếu Thiên Y Cư Sĩ có mặt, lại muốn dụ chúng ta vào

trông, tất nhiên sẽ cố làm ra vẻ, khiến chúng ta cho rằng hẳn không có ở đó nên phát động tấn công, tự chui đầu vào lưới. Cho nên rốt cuộc hẳn có ở đó hay không vẫn rất khó đoán. Bọn chúng chính là muốn chúng ta phải đoán.

- Đây là một ván cờ, trước khi biết được chủ lực của địch phân bố ở đâu, không thể mạo hiểm phát động thế công. Cho nên bọn chúng cũng đang thử dò xét chúng ta.

- Bọn chúng cũng không biết Nguyên lão có ở cùng với chúng ta hay không.

- Đây là mấu chốt.

Ánh mắt Lưu Toàn Ngã và Triệu Họa Tứ đều sáng lên.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế đi nhanh qua.

- Bây giờ là Thiên Y Cư Sĩ nôn nóng muốn vào thành, chứ không phải chúng ta nôn nóng muốn giết hẳn.

- Cho nên chúng ta có thể chờ, còn Thiên Y Cư Sĩ không chờ được.

- Nếu như Thiên Y Cư Sĩ có ở đó, nhất định không thể chờ đợi được, chắc chắn sẽ phát động tấn công. Cho dù như vậy, động thì không bằng tĩnh, chúng ta có thể dùng tĩnh chế động, chỉ cần tìm ra hư thật, lập tức thông báo cho Nguyên lão kịp thời đến viện trợ.

- Nếu như Thiên Y Cư Sĩ không có ở đó, chúng ta chờ đợi cũng sẽ không gặp họa, hai bên chỉ cố làm tiêu hao thực lực của nhau mà thôi. Hơn nữa, nếu như trong vòng hai ba ngày bọn chúng vẫn không phát động tấn công, cũng có nghĩa là Thiên Y Cư Sĩ không có mặt, chúng ta có thể san bằng bọn chúng, sau đó đến Hàm hồ tiếp viện Nguyên lão.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế từ đầu đến giờ chỉ lắng nghe, lúc này lại nói.

- Ta không quen đánh cờ, ta chỉ quen đánh nhau.

- Ta không quản âm mưu kế độ, ta chỉ quản xung phong chiến đấu.

Lưu Toàn Ngã và Triệu Họa Tứ bèn nhìn nhau cười.

- Thực ra xung phong không có tính toán, chỉ là tự tìm đường chết. Người làm đại tướng, có thể chiến đấu cũng có thể bày mưu, giao đấu thật sự cũng là đấu trí, tựa như câu "tay đánh ba phần, tâm kế bảy phần". Chỉ là người đời lại chia chuyện này ra làm hai, giống như kẻ dùng mưu thắng không oanh liệt, người dùng võ tuy bại mà vinh. Con người luôn tìm cơ biện minh cho việc mà mình không am hiểu, biểu thị mình chỉ là khinh thường không làm, chứ không phải không thể làm được. Thực ra một người chỉ cần chịu thừa nhận mình không thể làm và không làm được, đã là một nhân vật hạng nhất rồi.

Câu trả lời của Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế cũng rất tuyệt diệu:

- Đạo lý này chúng ta cũng biết, nhưng con người chỉ có một đời. Chúng ta biết, hai huynh đệ chúng ta có thể làm cao thủ nhất lưu, nhưng không thể làm được cao thủ đỉnh cấp. Nếu đã như vậy, cứ dứt khoát hung hăng, không quan tâm đến mọi chuyện. Làm cho mình khổ cực như vậy, chịu áp lực lớn như vậy để làm gì? Có lúc từ bỏ không phải là chán nản, mà là một loại tự tại. Chúng ta không cần quan tâm đến những thứ khác, chỉ cần làm việc vì tướng gia, làm tốt sẽ có vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô tận, như vậy không phải tốt sao? Muốn chăn gà lại phải nuôi vịt, thả được trâu lại phải trông dê, tội gì phải như vậy? Người giỏi phải làm việc nhiều, chúng ta không muốn làm người giỏi, chỉ cần được sống tốt, cũng không có dã tâm lớn, chỉ muốn lên lâu chứ không muốn lên trời. Cho nên dùng đầu óc là chuyện của các người, nếu như đại thắng, chúng ta giết địch cũng có công lớn; lỡ may thất bại,

chúng ta cũng không cần phải chết oan. Đây là điếm mà hai huynh đệ ta khác với các người. Chúng ta thà làm kẻ lỗ mãng, bởi vì làm kẻ lỗ mãng cũng có rất nhiều chỗ tốt. Chúng ta làm được, nhưng các người thì không.

Lưu Toàn Ngã nghe xong, chỉ nói một câu:

- Thảo nào tướng gia lại tin tưởng các người như vậy.

Hắn nói những lời này có phần cảm khái, giống như cảm khái vì một bộ xương khô không thể trở thành người sống.

Sau đó quang cảnh bên phía Điếm sơn càng độc đáo hơn.

Tư Mã Phế đốn củi.

Tư Đồ Tàn săn thú.

Triệu Họa Tứ đương nhiên là vẽ tranh của mình.

Lưu Toàn Ngã còn tuyệt hơn, hắn ca hát, hát sơn ca của người Hẹ, hát với núi, hát những làn điệu tình cảm, hát cho người bên kia núi nghe.

Cũng không biết người bên kia núi nghe được sẽ nghĩ gì? Có cảm nhận gì?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Muộn Cục (Cục Diện Im Lìm)

Một ngày rưỡi sau, Thái Thủy Trạch, Đường Bảo Ngưu, Trương Thán và Chu Đại Khối Nhi tụ tập thương nghị, nghiên cứu tình hình quân địch.

Trương Thán nói:

- Nguyên Thập Tam Hạn nhất định không có ở Điềm sơn.

Đường Bảo Ngưu từ trước đến giờ quen trái ý với Trương Thán:

- Làm sao biết?

Trương Thán nói:

- Nếu như Nguyên Thập Tam Hạn có ở đây, hẳn đã sớm dẫn người phát động tấn công rồi, cần gì ở đó thủ kín như bưng, giả cợt dọa sói, hao phí thời gian?

Đường Bảo Ngưu nói:

- Nói không chừng là hẳn muốn dụ chúng ta mắc câu, để chúng ta vào trận, còn hẳn đã sớm bố trí mai phục, một lần giết hết chúng ta.

Trương Thán cười nói:

- Nếu như Nguyên Thập Tam Hạn không có ở đó, người nghĩ bọn chúng

có thể một lần giết hết chúng ta sao?

Lời của Trương Thán đầy ý khích tướng.

Hào khí của Đường Bảo Ngưu dâng lên:

- Cho dù Nguyên Thập Tam Hạng có mặt, chỉ cần ta cũng có ở đó, các người có gì phải sợ.

Trương Thán nói:

- Như vậy, nếu Nguyên Thập Tam Hạng ở núi đối diện, hẳn chỉ cần giết đến đây là được, cần gì phải tạo ra cục diện im lìm như vậy, khiến cho người của hai bên đều chết cứng ở đây.

Đường Bảo Ngưu hào tình bộc phát:

- Đúng, chúng ta hãy tấn công qua, đánh cho bọn chúng nát bét rồi hãy nói!

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta thấy, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Cư sĩ chỉ bảo chúng ta phòng thủ, có thể kéo dài được bao lâu thì kéo, chứ không bảo chúng ta làm chuyện mạo hiểm.

Đường Bảo Ngưu nổi giận nói:

- Thảo nào đáng về người cao lớn cường tráng, khí thế khôi ngô, có thể sánh được với ta ba phần, nhưng lại nhát gan, hèn yếu, sợ sệt, không có khí phách như vậy. Nếu như người sợ, cứ về nhà mà ôm con đi!

Về mặt Chu Đại Khối Nhi ủy khuất:

- Không phải ta sợ, chỉ là ta không muốn chiến đấu vô nghĩa, cũng không muốn hi sinh vô ích.

Đường Bảo Ngưu lại nói:

- Nói thật dễ nghe. Trên đời này tất cả những kẻ sợ làm việc, nhất định sẽ không thừa nhận bọn họ không thể, mà sẽ viện cớ là bọn họ xem thường; tất cả những kẻ không dám gánh vác trách nhiệm, nhất định sẽ không nói là mình không dám, mà sẽ nói là mình không muốn. Thất Đại Khẩu chúng ta danh chấn thiên hạ, ai nấy đều vinh quang vạn trượng, danh động khắp nơi. Không nói đến Thâm Hồ Thiên đại ca của chúng ta, chỉ riêng Đường cự hiệp Bảo Ngưu ta đã can đảm hơn người, vô cùng gan dạ, xem chết như về, dũng giả không sợ, nhân giả không địch, nghĩa giả không hối. Còn Đào Hoa xã các người có loại người như họ Chu đây, đúng là, hà hà hà... đúng là suy nhược không thịnh vượng cũng có đạo lý.

Lần này hẳn lại đồng thời chọc giận Trương Thán và Chu Đại Khối Nhi, bởi vì hai người bọn họ đều là thành viên của Đào Hoa xã.

Khuôn mặt đen của Trương Thán biến thành mặt đỏ:

- Người tốt nhất đừng xúc phạm Đào Hoa xã chúng ta, luận về thanh danh trong võ lâm, Thất Đại Khẩu còn kém xa Đào Hoa xã.

Chu Đại Khối Nhi hể kích động thì lại cà lăm:

- Người người người... người đừng đừng đừng...

"Đừng" tới "đừng" lui, nhất thời líu lười, vẫn "đừng" không ra.

Đường Bảo Ngưu lại miệng mồm lạnh lợi:

- Người cũng đừng nói nữa. Quên mất, lão đại của các người là một cô

gái, thảo nào mà đám xã viên đều có phần ẻo lả. Ấy, sắc mặt của người biến thành màu đỏ lại sẽ nhìn hơn so với ngày thường đấy.

Trương Thán lúc này thật sự tức giận:

- Lại Tiểu Nga Lại đại tỷ của chúng ta là nữ nhưng không thua nam. Người dám xem thường chúng ta, có bản lĩnh thì chọn ngày dẫn Thất Đại Khẩu tới độ sức so kiếm với chúng ta!

Đường Bảo Ngưu vốn định chọc người bốc lửa, lại bị người ta chọc đến lửa bốc lên đầu, lớn tiếng nói:

- Được, sẽ có một ngày, Thất Đại Khẩu chúng ta sẽ tới gặp Thất Đạo Toàn Phong của Đào Hoa xã các người. Ai thua là cháu trai, ai không dám đánh là con chuột, ai là nữ nhân thì đứng qua một bên.

Sắc mặt Trương Thán lúc đỏ lúc đen:

- Ai không dám ứng chiến là cháu của người. Được, đợi sau khi chúng ta kết thúc chiến sự này, người đi tìm đại ca của người, ta đi báo với đại tỷ của ta, chúng ta quyết một trận thắng bại!

Đường Bảo Ngưu nói:

- Được, quyết một trận tử chiến. Cho dù bây giờ muốn lên, Đường cự hiệp ta cũng không ngại phụng bồi!

Trương Thán nói:

- Hiện giờ đại địch ở phía trước, không nên làm tổn thương hòa khí. Hơn nữa người chỉ có một mình, Đào Hoa xã chúng ta chưa bao giờ ý đông hiệp ít.

Đường Bảo Ngưu lại bốc lửa:

- Đường cự đại hiệp ta thiên hạ vô địch, võ công cái thế, người có nhiều người ta cũng không sợ. Nếu thật sự dám đánh thì cứ tới, tới tới tới tới tới, Đường mỗ ta nếu lui một bước thì không phải là hảo hán.

Thái Thủy Trạch thấy hai bên đã mặt đỏ tới mang tai, sợ rằng bọn họ thật sự xông lên, vội nói:

- Mọi người đều là người mình, có gì thì từ từ hãy bàn. Đại địch ở trước mặt, sao lại xảy ra nội đấu như vậy? Đối thủ tạo nên cục diện im lìm này, chính là muốn chúng ta không kiềm chế được. Chúng ta nên thương nghị làm thế nào chống địch thì tốt hơn.

Trương Thán luôn có thành kiến với Thái Thủy Trạch. Năm đó Đào Hoa xã vì đại nghĩa nên mạo hiểm phát động tấn công toàn diện, lúc ấy Thái Thủy Trạch đang ở trong "Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh", cũng không đem binh tiếp viện mà lại khoanh tay đứng nhìn, "sinh tử không coi, uống làm huynh đệ". Từng có "tiền án" như vậy, Trương Thán rất xem thường Thái Thủy Trạch, cho nên nói:

- Người sợ sinh sự thì ta cũng không trách, ta chỉ không muốn phụ sự ủy thác của cư sĩ. Nơi này không sợ hảo hán, chỉ sợ thứ hèn nhất lẫn vào quấy rối. Lão Đường tuy hơi vô lý, nhưng vẫn có thể xem là hảo hán.

Thái Thủy Trạch vừa nghe liền cúi thấp đầu xuống.

Đường Bảo Ngưu lại vui mừng khôn tả, cười ha hả nói:

- Dù sao chúng ta vẫn là chiến hữu cũ, huynh đệ tốt. Đợi sau khi đánh thắng trận này, chúng ta hãy ước hẹn nhân mã hai bên, phân định thắng thua.

Lại nghe Chu Đại Khối Nhi nói:

- Người người người... người đừng tự tự tự đại... một ngày nào đó, Đại Đại Đại Đại Khối Khối Khối Nhi Nhi ta... sẽ cho người biết ai mới là nam nam nam nhi thật sự!

Hóa ra hẳn bị chọc giận, líu lưỡi cà lăm đến tận bây giờ mới có thể nói ra.

Đường Bảo Ngưu thấy sắc mặt Chu Đại Khối Nhi đỏ lên, giống như một con trâu đực xấu hổ, liền cười ha hả nói:

- Đúng rồi, Chu Chu Chu Chu Đại Đại Đại Đại Đại Khối Khối Khối Khối Khối Khối Nhi Nhi Nhi Nhi Nhi Nhi Nhi người cực kỳ lợi hại.

Hắn đùa cợt như vậy, bầu không khí lại nhẹ nhõm hơn.

Chỉ có Chu Đại Khối Nhi vẫn đang lắp bắp, không thể đưa âm thanh xuyên qua gốc lưỡi và chân răng, biến thành lời mà hẳn muốn nói.

Trương Thán cũng cảm thấy không nên tiếp tục gây gổ như vậy nữa, liền nói:

- Bọn chúng tạo cho chúng ta một cục diện im lìm, thiếu chút nữa khiến cho chúng ta không kịp nén được, náo loạn một phen rồi.

Đường Bảo Ngưu lại cảm thấy hứng thú:

- Đúng rồi, không bằng chúng ta đối thủ làm công, giết qua bên đó, phá tan cục diện này, chẳng phải là thống khoái lắm sao.

Thái Thủy Trạch đột nhiên nói:

- Không được, phải lui.

Trương Thán cười lạnh:

- Quả nhiên là đồ hèn nhất.

Thái Thủy Trạch lại nói:

- Chúng ta nhờ trại rời đi, nhưng trên thực tế lại không đi. Nếu bọn chúng dám đuổi theo, chúng ta có thể tập kích bọn chúng; còn nếu như không tấn công, dĩ nhiên bên phía đối phương rất yếu, chúng ta có thể đánh lén bọn chúng.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Thật lười thôi, đánh thì đánh, giết thì giết, tiến thì tiến, lùi thì lùi, giả vờ mượn cớ như vậy, đúng là làm mất đi khí khái anh hùng.

Trương Thán trầm ngâm một lúc, nghiêm túc nói với Đường Bảo Ngưu:

- Đây cũng là một kế hay. Cho dù Nguyên Thập Tam Hạng có ở bên đối diện, chúng ta dụ hắn đến đánh cũng tốt hơn nhiều so với mạo hiểm giành công. Nếu như đối phương không dám đuổi theo, thực lực của bọn chúng tất nhiên rất yếu, chúng ta có thể giết cho bọn chúng không kịp trở tay.

Sau đó hắn nói với Thái Thủy Trạch:

- Đây đúng là diệu kế.

Thái Thủy Trạch nói:

- Cảm ơn.

Trương Thán lại nói:

- Nhưng ta vẫn không thích người.

Thái Thủy Trạch nói:

- Ta biết.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta ta ta cũng đồng ý chiến lược của Hỏa Hải Nhi.

Hiển nhiên hắn còn chưa hết giận, nói chuyện vẫn còn cà lăm.

Đường Bảo Ngư lại nịnh hót hắn:

- Được rồi, Chu Đại Khối Nhi người bảo làm thế nào thì sẽ làm thế đó.

Sau đó hắn lại cảm khái nói:

- Chao ôi, thử nghĩ xem ta chí lớn tài cao, nhưng mà cứ gặp âm mưu dương mưu, chỉ phụ chí hướng anh hùng, khí khái hào kiệt.

Trương Thán liếc hắn một cái, lại hỏi Thái Thủy Trạch:

- Người thấy chúng ta nên làm sao đây?

Thái Thủy Trạch đáp:

- Nhổ trại, hơn nữa phải để cho quân địch biết là chúng ta muốn đi.

Trong lòng Trương Thán thầm tính:

- Tối nay có gió.

Chu Đại Khối Nhi đột nhiên nói:

- Hơn nữa còn là gió lớn.

Trương Thán lại nói:

- Tối nay cũng có trăng sáng.

Đường Bảo Ngư cắt ngang:

- Này, các người định ở bên sông hóng gió ngắm trăng à?

Trương Thán hỏi:

- Chúng ta dụ bọn chúng tới để làm gì?

Đường Bảo Ngư ngân nga:

- Mai phục tập kích.

Trương Thán:

- Mai phục tập kích không cần bố trí sao? Bố trí không cần để ý tới thiên thời địa lợi sao? Có trăng sáng, cũng giống như trên đầu kẻ địch có một ngọn đèn sáng, có thể không lo lắng sao?

Đường Bảo Ngư ngân nga:

- Chuyện này...

Chu Đại Khôi Nhi bỗng nói:

- Có ánh trăng cũng tốt.

Trương Thán kêu lên:

- Ồ?

Chu Đại Khôi Nhi nói:

- Một người từng trải, nếu như hành động trong bóng tối thì sẽ đề phòng

căn thân. Trăng sáng không thể so với mặt trời, chúng ta có thể chỉ cho đối phương nhìn thấy những gì nên thấy, không nhìn thấy những gì không nên thấy. Như vậy, kẻ địch sẽ làm chuyện không nên làm, hơn nữa sẽ không làm chuyện nên làm.

Mọi người đều nhìn Chu Đại Khối Nhi với một con mắt khác.

Chu Đại Khối Nhi chợt kêu lên thảm thiết một tiếng:

- Cứu mạng!

Hắn kêu lớn, nhảy dựng lên, dùng sức vung tay. Mọi người định thần lại, mới phát hiện trên mu bàn tay hắn đang có một con con rắn mối.

Một con rắn mối nho nhỏ, hoàn toàn vô hại.

Nhưng hắn lại sợ hãi giống như bị rắn độc cắn vậy.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Khí Cục (Trận Thế)

Mặt núi bên này rất yên tĩnh.

Có lẽ là do mặt núi bên kia có vài người náo nhiệt, bọn họ ở đó cực kỳ ồn ào, ngay cả côn trùng, ve sầu và chim chóc nơi ấy cũng rất ồn, ồn đến mức giống như có một cái chợ trong rừng trong núi.

Đến ban đêm, tiếng chim ngừng lại, tiếng thú kêu sói hú lại nổi lên không dứt, ngay cả tiếng niệm kinh của hòa thượng cũng đặc biệt vang dội. Nhưng mặt núi bên này lại rất yên tĩnh. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi một trận đánh. Từ trong khe núi nhìn sang, mây khói tiêu điều, sương chiều mênh mang, hoang vu lạnh lẽo đến mức dường như cặp mắt đang nhìn kia cũng không phải là mắt người. Ánh trăng vừa lên, mang theo một chút sợ hãi. Buổi tối mùa thu che phủ qua mảnh đất không màu, lạnh lẽo đến rung động lòng người.

Triệu Họa Tứ cảm thấy rất thỏa mãn, bởi vì hắn vừa ăn một cô gái.

Một cô gái rất có mùi vị.

Hắn đã ăn cô ta, ăn hết tất cả.

Con gái xinh đẹp là để thưởng thức, con gái mỹ lệ là để người yêu. Tại sao hắn lại đem một cô gái trẻ tuổi rất xinh đẹp nuốt vào trong bụng?

Chuyện này có vẻ như bịa đặt, nhưng nguyên nhân thật ra lại đơn giản.

Nói đến nói đi đều là vì vẽ.

Hắn muốn vẽ tranh, hơn nữa muốn tranh của mình càng tiến thêm một bước.

Hắn không thể để tranh của mình dừng lại ở một cảnh giới.

Giới hạn chính là tuyệt cảnh của nghệ thuật gia.

Hắn tự biết, tranh của mình vẽ đã đủ phong lưu, tiêu sái, trong vắt, phóng khoáng, rộng lượng, cao vời, nhưng vẫn thiếu một điểm.

Không đủ thần vận.

Thần là thần thái, một bức tranh tốt phải thấy được phong tư thần tình của tác giả. Vận là phong vận, cũng là ý vị. Âm ngoài dây đàn, ý nằm ngoài lời, xem trọng chỗ đặt bút và bắt đầu vẽ, đó là linh hồn của một bức tranh, cũng là khí khái của họa sĩ.

Nhưng hắn cảm thấy mình không có những thứ này.

Làm sao mới có thể đạt được những thứ này?

Cho nên khi hắn nhìn thấy phía bên này Diêm sơn có một cô gái nhỏ nhìn rất ngọt, rất có mùi vị, hắn liền giết chết cha mẹ và người nhà của cô ta, sau đó ăn cô ta.

Hắn cho rằng dùng độc có thể công độc.

Kỳ nhân có thể dùng kỳ pháp.

Bản thân hắn chính là kỳ sĩ.

Phương pháp hẩn dùng có lẽ hơi quái đản, nhưng cũng có thể rất hữu hiệu, cho nên hẩn không ngại làm thử, hơn nữa còn nên thử nhiều.

Vì vẽ tranh, hẩn có thể hi sinh bất cứ thứ gì, có thể làm bất cứ điều gì.

Vì muốn quan sát tất cả bút tích danh họa trong ngự thư phòng, cho nên hẩn mới liều mạng phục vụ Thái Kinh.

Hẩn say mê vẽ.

Trên thực tế, những chuyện giống như ăn một cô gái rất có mùi vị để vẽ ra một bức tranh rất có ý vị, hẩn vẫn thường làm. Hơn nữa hẩn cũng không cho rằng mình bị điên, bởi vì người trong thiên hạ vẫn thường làm loại chuyện vô vị này.

Chẳng hạn như giết động vật, lấy da lông của nó mặc lên người, cho rằng có thể xinh đẹp mỹ lệ giống như con vật đó. Hay như giết và lấy một bộ phận trong cơ thể động vật, cho rằng ăn cái đó có thể tráng dương, ăn tinh hoàn có thể khỏe mạnh, bôi mỡ nó có thể dưỡng da, dùng quy linh có thể bổ âm, những điều như vậy nhiều không kể xiết, đã sớm thành quen thuộc.

Cho nên Triệu Họa Tứ không cảm thấy đó là tội ác.

Hẩn chỉ cảm thấy cô gái kia rất ngon, rất ngọt.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế nhìn thấy, cũng không ngăn cản hẩn, chỉ cười nói:

- Hẩn là đồ điên.

Tiểu cô nương là dùng để nhìn ngắm chơi đùa, không phải để ăn, thật là đáng tiếc.

Vì vậy, ở mặt núi bên này, từ sau khi bốn người bọn họ đóng giữ ở đây thì

không có một âm thanh nào (bao gồm cả tiếng người), đó là chuyện đương nhiên.

Bởi vì người chỉ dám gào thét mắng chửi thiên sứ, nhưng quyết không dám trêu chọc quấy rầy ác ma.

Lưu Toàn Ngã đã trở lại. Hãn thường thường đột nhiên rời đi, lại thường thường đột nhiên quay về.

Gây cho người ta cảm giác cao thâm khó lường, không thể suy đoán, đó là bùa hộ thân tốt nhất để làm một lãnh tụ.

Nhưng điều này lại khiến Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế càng nhàn rỗi.

Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan đến chúng ta. Nguyên lão đã giao quyền hành cho hãn, vậy cứ xem hãn gánh vác ra sao.

Trong một đoàn đội, thực ra thứ đáng sợ nhất chính là loại suy nghĩ này, "chuyện này không liên quan đến chúng ta", "xem thử hãn 'chết' ra sao".

Một khi có ý nghĩ này, sự hợp tác của đoàn đội cũng xem như tan rã.

Không những tan rã, có lúc còn sẽ cản trở lẫn nhau, liên lụy đến nhau.

Nguyên Thập Tam Hạng giao chủ lực đóng giữ Đìềm sơn cho Lưu Toàn Ngã phụ trách, bởi vì hãn có thể gánh vác.

Điều kiện quan trọng nhất để một nam tử hán có thể trở thành hảo hán, đó là phải có khả năng và can đảm gánh vác. Thậm chí có thể nói, cho dù một người dáng vẻ mày to mắt lớn, hiên ngang bảy thước, khí phái đường đường, nhưng chỉ cần hãn không có can đảm gánh vác đại sự, vậy thì cũng không thể xem là một hảo hán.

Lần này Lưu Toàn Ngã trở về, giữa chân mày có một sự phấn khởi không

thể che giấu, lời nói cũng rất có vẻ vội vã.

Điều này rõ ràng trái với sự bình tĩnh thường ngày của hắn, cho nên Tư Đồ và Tư Mã đều cảm thấy kỳ quái (ngoại trừ Triệu Họa Tứ, hắn vẫn còn đang nhớ lại tư vị khi ăn cô gái kia).

- Có chuyện gì?

- Xuất chiến được rồi.

- Tại sao?

- Đối phương đang rút lui.

- Thật chứ?

- Chắc chắn. Trong số hòa thượng của Lão Lâm tự có người của chúng ta, theo như báo cáo thì bọn chúng thật sự đang rút lui toàn diện.

- Nói như vậy, Thiên Y Cư Sĩ quả thật không có ở Đìềm sơn rồi.

- Có lẽ không sai. Binh pháp có nói "giặc cùng đường chớ đuổi theo", không bằng chúng ta lập tức hội hợp với Nguyên lão ở Hàm hồ, toàn lực công kích Thiên Y Cư Sĩ, như vậy tốt hơn.

- Không đúng. Nếu bọn chúng vẫn ở nguyên, trận thế ổn định, chúng ta không thể hành động mạo hiểm. Hai quân thực lực tương đương, dùng vũ lực giao đấu sẽ khó tránh khỏi thương vong, cho dù có thắng cũng chưa chắc được lợi. Nhưng bọn chúng vừa lui, sĩ khí giảm mạnh, thế trận suy yếu, chúng ta nên thừa dịp giết cho bọn chúng tươi bởi hoa lá, nhổ cỏ tận gốc. Bằng không, một khi bọn chúng hội hợp với binh lực ở Hàm hồ, lại tạo thành một đội quân tinh nhuệ, khi đó muốn diệt trừ e rằng rất khó.

- Như vậy... bên phía Nguyên lão thì sao?

- Ta sẽ thông báo cho ngài.

- Chúng ta... tấn công thế nào?

- Tư Mã và Tư Đồ phụ trách đuổi giết, giết một tên là một công. Giết địch đều là công lao của các người, nếu bị địch giết cũng không thể oán trách người khác. Triệu Họa Tứ, người phụ trách ngăn chặn đường đi của bọn chúng. Nếu để một người chạy, đó là người cho qua; nếu có thể một lưới bắt hết, đó là người tận lực. Ta chỉ phụ trách đuổi theo bọn chúng, bức bọn chúng vào đường cùng, các người lại đến bắt rùa trong hồ.

- Được.

- Cứ quyết định như vậy đi.

- Đã lâu không đại khai sát giới rồi.

Ba người đều kích động.

Roi dây bên hông Tư Đồ đang rung động, giống như một con rắn sống. Roi vàng trên lưng Tư Mã cũng đang tỏa sáng, giống như thứ chiếu vào không phải ánh trăng mà là ánh mặt trời. Triệu Họa Tứ lại giống như sắp vẽ tranh, hơn nữa sắp sửa hoàn thành một tuyệt tác có một không hai.

Đây là vì Lưu Toàn Ngã biết cách chuyển trách nhiệm lên người bọn họ.

Nếu muốn một nam nhân trở thành hảo hán, chỉ cần cho hắn gánh vác trách nhiệm thích hợp, hắn sẽ hảo hán cho người xem.

Trước khi quân đội xuất chiến, sĩ khí còn quan trọng hơn so với binh lực.

Mà đoàn kết lại càng cần thiết hơn so với sĩ khí.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kỳ Cục (Bất Ngờ)

Bốn người Trương Thán, Chu Đại Khối Nhi, Thái Thủy Trạch và Đường Bảo Ngư đang bày trận chờ kẻ địch.

- Kẻ địch đến, chúng ta sẽ có thể biết được hư thật của đối phương. Trách nhiệm của chúng ta là phải dụ địch thủ qua đây.

- Chỉ cần thăm dò được hư thật của quân địch, hãy lập tức thông báo cho cư sĩ, nếu Nguyên Thập Tam Hạn có ở Điem sơn thì cư sĩ hãy tấn công vào Hàm hồ, còn nếu Nguyên Thập Tam Hạn không có thì cư sĩ hãy lập tức quay về Điem sơn.

- Đây là nhiệm vụ của chúng ta.

- Cũng là mục đích chúng ta ở lại đây.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch trao đổi ý kiến.

Ý kiến của bọn họ đều nhất trí. Mặc dù Trương Thán có phần xem thường Thái Thủy Trạch, Thái Thủy Trạch cũng hay cố ý né tránh Trương Thán, nhưng khi thảo luận chuyện quan trọng, bọn họ đều có thể gạt bỏ quan niệm cá nhân và thành kiến.

Đường Bảo Ngư hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

- Chúng ta phải bày trận ở đây.
- Tiếp đó chia binh làm hai đường.
- Sau đó thì phải kiên nhẫn.
- Còn phải chờ đợi.
- Nhẫn à?

Đường Bảo Ngưu kêu lên.

Hắn bình sinh sợ nhất chờ và nhẫn.

Nhưng đời người lại thường phải chờ đợi và nhẫn nại, hơn nữa cũng tràn đầy kỳ vọng và bất đắc dĩ.

Trương Thán hỏi:

- Chúng ta phải chờ kẻ địch tới sao?

Thái Thủy Trạch nói:

- Người càng nhẫn được những thứ mà người khác không thể nhẫn, sẽ càng có cơ hội tốt.

Đường Bảo Ngưu cảm khái:

- Ta làm người trong võ lâm, vốn cho rằng không cần giống như người thường. Đời người thậm thoắt chỉ mấy chục năm, không phải chờ thì cũng là nhẫn, thật sự đáng buồn. Không ngờ làm võ lâm đệ nhất tịch mịch vô địch cao thủ giống như ta, kết quả vẫn như vậy, đúng là mất hứng.

Thái Thủy Trạch cười:

- Thực ra làm nhân vật võ lâm, so với người thường càng phải chờ, càng phải nhẫn hơn. Vì sao? Chỉ riêng việc luyện võ, thời gian và công sức bỏ ra đã nhiều hơn so với nhỏ sinh mười năm khổ cực học tập. Người không khổ luyện thì làm sao có thể thành tài, sớm muộn gì cũng sẽ thành quỷ dưới đao, hồn dưới kiếm. Quá trình luyện võ chính là nhẫn nại và chờ đợi.

Trương Thán lại quay sang hỏi Chu Đại Khối Nhi:

- Người đang lăm bằm cái gì thế?

Chu Đại Khối Nhi đáp:

- Ta đang cầu nguyện.

Đường Bảo Ngư kêu lên:

- Cầu nguyện?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Trước khi tác chiến ta cần phải cầu nguyện, hễ có đại sự phải làm ta cũng cầu khẩn trước. Như vậy trong lòng ta mới có chỗ dựa, cầm bả tiến lùi đều có lòng tin.

Đường Bảo Ngư khinh thường:

- Ta không cần cầu nguyện. Thành thì thành, bại thì bại, tất cả đều phải dựa vào chính mình. Cầu nguyện thì thế nào? Thiên hạ có bao nhiêu dân chúng khổ cực không biết than ai đều cầu nguyện với trời, kết quả không phải đều là trời không theo ý người hay sao? Nếu như cầu nguyện không thể ước gì được nấy, vậy thì cầu để làm gì? Không bằng ta không theo ý trời.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta khác với các người. Ta là vì muốn ngăn chặn giết chóc nên mới đi vào võ lâm, chứ không phải muốn tạo thêm sát nghiệt khác trên giang hồ. Trong sâu xa tự có ý trời, các người cho rằng đạo trời vô tình, không phân thiện ác, vẫn có kẻ ác chết già, mà nhiều người tốt lại không sống lâu, cho nên thực ra không có chuyện báo ứng này; còn về báo ứng lên con cháu người khác thì quá không công bằng, cũng quá vô lý. Nhưng ta thì lại không giống, ta trời sinh hễ làm chuyện xấu thì báo ứng liền tới, còn làm chuyện tốt thì lại thường được báo đáp. Cho nên ta tin vào số mệnh, chỉ là chấp nhận nó một cách vừa phải mà thôi.

Trương Thán nói:

- Nguyên vọng thật ra là một loại mò mẫm, mò mẫm lại là hành động không có lòng tin, cho nên ta cũng rất ít khi cầu nguyện.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Nhưng chúng ta đang sống, có ai không phải mò mẫm đi về phía trước?

Đường Bảo Ngư lập tức kêu lên:

- Nếu như phải chia binh hai đường, nhất định đừng đặt ta chung với loại người thâm ảo như hãn, ta sợ mình sẽ không chịu được!

Trương Thán cũng đồng ý:

- Đúng, đi cùng với một số người còn không bằng chiến đấu một mình.

Ý tứ của hãn rất rõ ràng, hãn không muốn đi cùng với Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch lại phản đối:

- Không, nhưng người bất hòa nên đi cùng với nhau. Bởi vì người xem thường đối phương, cho nên càng không thể để đối phương chê cười, càng

phải một mình chống đỡ đại cục, như vậy mới có thể kích thích lẫn nhau.

Trương Thán vốn không muốn, nhưng cũng cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Một người ở cùng với bằng hữu sẽ trở nên lơ là, còn ở cùng với kẻ địch sẽ cảnh giác hơn.

Ở cùng với với người mình yêu phần lớn đều là an nhàn hưởng lạc, còn ở cùng người mình hận thì phải luôn cố gắng tập trung.

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại kêu lên:

- Như vậy chẳng phải muốn ta đi cùng với củ khoai lang lớn này sao?

Chu Đại Khối Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Khoai lang lớn? Là ai thế?

Ở đây chỉ có hăn là không biết người này.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy mình thật sự nên cầu nguyện.

Hăn cầu nguyện cho người bên cạnh tốt nhất đột nhiên biến thành câm.

Nhưng nguyện vọng này của hăn rất không thực tế, chẳng những như vậy, Chu Đại Khối Nhi không chỉ không ngậm miệng, trái lại còn đặc biệt nói nhiều, nhiều đến mức gần như "tâm thần".

- Người có phát hiện ánh trăng đêm nay rất đẹp không? Ánh trăng như nước, đời người như mộng. Người xem, sương mù đêm nay còn rất dày, như lụa mỏng mờ trốn cánh tay của chúng ta, đến như gió xuân, đi như mây trôi. Nếu như bây giờ là ban ngày, nhất định là cảnh đẹp "trong mưa sắc cỏ xanh như nhuộm, trên nước hoa đào đỏ như thiêu". Đáng tiếc bây giờ là ban đêm.

Nhưng ban đêm cũng có chỗ tốt của ban đêm, bóng đêm ôn nhu như hổ. Người có ngửi thấy mùi thơm kia không, đó là hương thơm của đêm. Ban ngày nơi này nhất định là hoa nở đầy núi, cho nên đến ban đêm mới có thể tỏa ra hương thơm ngào ngạt như vậy...

Đường Bảo Ngưu chột lâu bầu:

- Hổ làm sao biết ôn nhu?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Người chưa từng thấy dáng vẻ con hổ lúc vượt qua khe suối sao? Người đừng cho rằng con hổ chỉ biết hung bạo, khi nó thấy được một đóa hoa xinh đẹp, biểu tình cũng rất ôn nhu.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Người thật phiền phức.

Chu Đại Khối Nhi cũng nói:

- Người thật là tục nhân.

Đường Bảo Ngưu nói:

- Bây giờ người tới đây là để giết người, chứ không phải ngâm thơ.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Giết người làm thơ hay, thơ hay có thể giết người, làm thơ và giết người vốn là cùng một chuyện. Giết người mà không hứng thú thì làm sao giết, chỉ đáng để người ta giết. Một sát nhân thật sự luôn xem giết người như một chuyện thú vị, thay trời hành đạo. Đấu tranh giữa nhân thế cũng như vậy. Nếu như một người vừa giết vừa chán, vừa đánh vừa sợ, vừa đấu vừa lo, hẳn

trời sinh không phải là một kẻ đấu tranh giỏi, không bằng quy ẩn điền viên, gió mát trăng thanh, để được thư thái an bình một chút.

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc:

- Không ngờ người còn có những ý kiến này. Người nghe lén ta nói chuyện lúc nào thế, lại bắt chước lý luận vĩ đại của ta? Có điều người vẫn còn chưa học được chỗ tinh túy. Sinh mệnh của ta chính là quyết đấu, không có quyết đấu cũng không có sinh mệnh. Đời người là những cuộc quyết chiến lớn nhỏ liên miên, không quyết chiến thì sinh mệnh cũng không tiến lên, sinh tồn chỉ là một sự đình trệ. Thâm Hồ Thiên lão đại từng nói "không long trời lở đất thì trời yên đất lặng, người có năng lực không đại thành thì đại bại, siêu thoát sinh tử, không bằng chết đi. Người muốn đánh bại mỗi kẻ địch, trước tiên phải xem mình là địch, chỉ khi đánh bại chính mình mới có thể đánh bại kẻ địch". Loại cảnh giới chí cao mà huynh ấy nói, ta đã sớm đạt được, cho nên mới cảm thấy trong lòng tịch mịch.

Chu Đại Khối Nhi lại hết sức kính ngưỡng, hơn nữa cũng cảm thấy áy náy:

- Xin lỗi, ta không biết người đã từng nói những lời như vậy, vô tình lại bắt chước lý luận của người, thật xin lỗi!

Đường Bảo Ngưu nhất thời có hảo cảm với hắn, vì vậy liền "hảo tâm" dạy hắn thêm vài câu:

- Đối phó với kẻ địch, quan trọng nhất là đấu chí, tiếp theo là sát khí, sau khi giành được thắng lợi mới tính xem có nên giết chết kẻ địch hay không. Người không có đấu chí thì không thể xông trận, không có sát khí thì sẽ bị địch giết. Người cứ gió ơi hoa ơi mây ơi trăng ơi như vậy, trong lòng hoà nhã, làm sao có thể chống địch? Là một đấu sĩ thì phải kiên cường hơn kẻ địch, hơn nữa còn phải dũng mãnh gấp đôi, gấp mười, gấp trăm, như vậy

mới có hi vọng chiến thắng.

Chu Đại Khối Nhi lại không đồng ý:

- Đối địch không nhất định phải giành thắng lợi.

Đường Bảo Ngư kêu lên:

- Đối địch không thủ thắng, chẳng lẽ lại cầu bại?

Chu Đại Khối Nhi bình tĩnh nói:

- Đối địch chỉ là để thu được kinh nghiệm, bị thua cũng có thể xem như một loại kinh nghiệm. Kinh nghiệm thực ra rất đẹp, bất kể là tốt hay xấu, người có thể xử lý nó, cảm nhận nó và chuyển hóa nó.

Đường Bảo Ngư nói:

- Đẹp cái đầu người. Nếu như người không dũng mãnh thì sẽ bị thua trên chiến trường, thất bại thường đồng nghĩa với cái chết, chết rồi xem người còn đẹp ra sao.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Không nhất định phải dũng mãnh mới có thể chiến thắng. Người hãy xem dòng nước, nó rất mềm, rất yếu, rất vô lực, nhưng nó lại có thể lật thuyền, dập lửa, mài sắt, trên đời có rất nhiều thứ cứng rắn đều không chịu nổi sự tấn công của nó.

Đường Bảo Ngư chột kêu lên:

- Thật là hôi.

Chu Đại Khối Nhi ngạc nhiên:

- Cái gì hôi?

Đường Bảo Ngưu đáp:

- Hoa, mùi của hoa thật là hôi.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Cái... cái gì?

Đường Bảo Ngưu lại mắng:

- Trăng chết tiệt.

Sắc mặt Chu Đại Khối Nhi đỏ lên:

- Sao sao sao... sao sao trăng mà người cũng muốn muốn... mắng mắng mắng?

Đường Bảo Ngưu mắng hoa mắng trăng, còn khiến Chu Đại Khối Nhi kích động hơn so với mắng hăn.

Hăn vừa kích động thì lại cà lăm.

Đường Bảo Ngưu càng đặc ý:

- Ta không chỉ muốn mắng trăng, còn mắng gió, mắng đêm, mắng cả người.

Chu Đại Khối Nhi kêu lên:

- Người... người... người... ta... ta... ta...

Đường Bảo Ngưu cười ha hả, lộ ra hàm răng trắng uy nghiêm:

- Người người người ta ta ta cái gì. Còn nói là dùng nhu chế cương, mới nói mấy câu mà người đã không chịu nổi như vậy, còn là hảo hán gì chứ. Người ta nói cốt đũng giận lên thì mặt trắng, huyết đũng giận lên thì mặt đỏ, khí đũng giận lên thì mặt xanh, thần đũng giận lên thì mặt không đổi sắc, còn người là cái gì đũng? Tức giận thì lưỡi líu chân run, cổ cũng không chống được đầu. Ta mắng hoa không đúng sao? Không khí vốn trong lành biết bao, lại có một mùi hương nồng nặc truyền đến, lỡ may kẻ địch thừa dịp đốt mê hồn hương cũng khó mà phát hiện, mùi hoa hại người này có thể nói không hôi sao? Ta hỏi người, nếu như không có gió, ngay cả tiếng tay áo của kẻ địch cũng có thể phân biệt rõ ràng, còn hiện giờ gió thổi cỏ lay, người nói địch ở nơi nào? Cơn gió phiền não này không nên mắng sao? Ta lại hỏi người, đêm nay còn có ánh trăng, chiếu sáng như vậy, bố cục của chúng ta chưa gì đã phải hủy đi một nửa, cái mặt trăng trọc lóc này không nên mắng sao? Ta nói cho người biết, đêm nay và hàng ngàn cái đêm khác cũng như nhau, đen thùi lùi, tối om om, là thứ mà ta ghét nhất. Ta thích ban ngày sáng trong, quang minh chính đại. Động khẩu thì uốn đầu lưỡi, động thủ thì vung nắm tay, động cước thì đá con mẹ nó một cái, không cần phải lén lút lút lút, trốn trốn tránh tránh. Dùng tâm cơ tranh đấu, thắng không quang vinh, thua không anh hùng. Ta hỏi người, như vậy không nên mắng sao? Còn có người nữa, mồm đầy ý thơ như vậy, bị bệnh rồi phải không? Sâu muộn như vậy, lại động lòng xuân rồi à? Người như người lại tác chiến bên cạnh một người kiêu dũng thiện chiến như ta, đúng là một hoàn cảnh trở trêu do trời cao bố trí.

Lúc này Chu Đại Khôi Nhi bị mắng đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, có lúc lại biến đỏ, nhưng nghe những lời mà Đường Bảo Ngưu mắng, hăn lại không phản bác được chữ nào, chỉ lắp bắp nói:

- Trở... trêu...

Đường Bảo Ngưu nhếch miệng cười:

- Đương nhiên là trở trêu. Ta ưu tú còn người thì kém cõi, ta anh dũng còn người thì hèn nhát, ta linh hoạt còn người thì chậm chạp. Huống hồ, ta cũng không hiểu vì sao một người anh minh thần võ, giữ mình trong sạch như ta lại bắt đầu có hảo cảm với một kẻ ngu ngốc đáng thương như người.

Hắn nghĩ không ra.

Không ngờ Chu Đại Khối Nhi bỗng nhiên bình tĩnh lại, hơn nữa khoe miệng còn khẽ nở nụ cười.

Điều này khiến Đường Bảo Ngưu không nhận được hỏi hẩn:

- Sau khi người nghe được lý luận tuyệt diệu của ta, đã cảm động muốn khóc rồi phải không? Vậy thì cứ khóc lên đi, đừng nên cố ra vẻ tươi cười, người cười đúng là quá khó coi.

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta không phải bị người làm cảm động.

Đường Bảo Ngưu càng muốn hỏi tiếp:

- Hử?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta là bị chính mình làm cảm động.

Đường Bảo Ngưu không dám tin:

- Há?

Chu Đại Khối Nhi:

- Người xem, người đã bị ta cảm hóa, cho nên nói chuyện cũng bắt đầu ôn nhu rồi. Ta có thể cảm hóa được một kẻ hung bạo như người, chẳng lẽ không bị chính mình làm cảm động sao?

Lúc này đến phiên Đường Bảo Ngưu ghen hống, nhưng đột nhiên lại nói một câu:

- Người cũng không tệ, ta đã nhìn lầm người.

Lần này đến phiên Chu Đại Khối Nhi kỳ ngạc nhiên:

- Cái gì không tệ?

Đường Bảo Ngưu bình tĩnh nói:

- Hóa ra người chỉ sợ rắn mối, cũng không sợ những thứ khác.

Sau khi nói xong, hắn lại bình tĩnh nhìn xuống phía dưới, nhìn chân của hắn.

Cho nên Chu Đại Khối Nhi cũng cúi đầu nhìn chân của mình, nhìn mắt cá chân.

Nơi ấy có một con đĩa đang bám vào chân hắn, nhúc nhích chuyển động, thân thể ướt mềm lộ ra màu đỏ sậm, giống như đang hút máu của Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi yên lặng một lúc.

Đường Bảo Ngưu nhìn hắn cười cười, không ngờ cục nguyên bảo lớn này nhìn thấy chuyện như vậy lại hoàn toàn không thèm để ý.

Nhưng hắn đã đưa ra phán đoán hơi sớm một chút.

Bởi vì Chu Đại Khối Nhi đã phát ra một tiếng kêu lớn, tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu giống như pháo hoa bắn lên, nổ tung giữa không trung.

- Mẹ của tôi ơi...

Chu Đại Khối Nhi điên cuồng hét lên như thế.

Chỉ vì một con đĩa.

Lúc này, Lưu Toàn Ngã, Tư Đồ, Tư Mã và Triệu Họa Tứ đã lén lút băng qua phía bên này Điền sơn, tiến vào trong phạm vi Tư Phòng sơn.

Bọn họ tiến về hướng Lão Lâm tự.

- Trước tiên phải chiếm giữ Lão Lâm tự. Lão Lâm tự ở trên cao nhìn xuống, là điểm cao của Điền sơn, chúng ta chiếm được nơi đó thì có thể chiếm hết thượng phong. Huống hồ nơi đó còn có người của chúng ta, có thể dễ dàng lấy được tin tức về hành tung của Thiên Y Cư Sĩ. Muốn tấn công Điền sơn, trước tiên phải tiến quân đến Lão Lâm tự.

Đây là ý kiến của Lưu Toàn Ngã.

Ba người kia đều rất đồng ý.

Nương theo ánh trăng như đao, bốn người bọn họ tách ra, nhưng cũng không cách quá xa, tiến gần đến mục tiêu.

Lúc này, bọn họ lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu thảm thiết.

Đó là tiếng kêu của Chu Đại Khối Nhi

Đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như phía trước có tiếng kêu, chẳng lẽ kẻ địch vẫn chưa rút lui?

Nhưng tạo sao lại là tiếng kêu thảm thiết?

Là kẻ địch gặp phải địch thủ? Là viện quân đã đến? Là bọn chúng tự đánh lẫn nhau? Hay là cố ý bày bố nghi trận?

Lúc này, mấy người mình rốt cuộc là đang tấn công bất ngờ, hay là đã lọt vào mai phục của quân địch?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sinh Cục (Đường Sống)

Phương thức mà Trương Thán và Thái Thủy Trạch mai phục rất "đặc biệt".

Mặc dù "đặc biệt", nhưng bọn họ vẫn ở cùng với nhau, hơn nữa còn có thể nhìn thấy rõ ràng cử chỉ của đối phương. Trương Thán rất lưu ý đến hành động của Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch cũng đã phát hiện điểm này.

Hắn đang nhìn đàn kiến trên đất.

Đàn kiến đang dọn nhà, có con xen ở giữa "hộ tống", có con đi ở phía trước và hai bên "dò xét", có con đưa càn lên "canh chừng", có con khiêng thức ăn còn nặng hơn ít nhất bốn lần so với bản thân bọn chúng.

Hắn đang nhìn đội hình của kiến, giống như đang đặt một bàn cờ, đọc một quyển sách thâm thúy và thú vị.

Hắn chuyên chú như vậy, nhưng lại chợt ngẩng đầu lên nhìn Trương Thán:

- Người đang nhìn ta.

Trương Thán nhìn người trước mắt, giống như nhìn cáu bẩn trong móng tay của mình.

Thái Thủy Trạch lại nói tiếp:

- Người đã nhìn ta lâu rồi.

Trương Thán cười lạnh:

- Người biết vì sao ta lại nhìn người chăm chú như vậy không?

Thái Thủy Trạch đáp:

- Bởi vì người sợ ta chạy mất.

Trương Thán nói:

- Không ngờ người cũng tự biết mình.

- Người vẫn để bụng chuyện trước kia sao?

- Đừng nhắc tới quá khứ! Ta và người không có quá khứ, hơn nữa chuyện của người cũng không vĩ đại đến mức khiến người ta phải nhớ kỹ như vậy.

Thái Thủy Trạch dùng ngón tay chạm vào ngọn lửa nơi tim đèn.

Hắn dùng ngón cái và ngón trỏ bóp nó.

Một tiếng "xì" vang lên, ngọn lửa nhàn nhạt thiêu đốt đầu ngón tay của hắn.

Trương Thán lạnh lùng nói:

- Người đùa với lửa cuối cùng cũng bị lửa đốt, người sợ chết cuối cùng vẫn phải chết, người sợ chuyện cho dù không gây chuyện, nhưng kết quả vẫn có chuyện không thể tránh khỏi.

Thái Thủy Trạch cũng không tức giận, chột đời đề tài:

- Người thấy tối nay liệu có chiến đấu hay không?

Trương Thán hơi trầm ngâm:

- E rằng khó tránh khỏi.

- Là sinh cục hay tử cục?

- Sinh tử khó phân, thắng bại chưa định.

- Người có lo lắng cho cục diện tối nay không?

- Ta chỉ lo lắng cho Thiên Y Cư Sĩ.

- Tại sao?

- Bởi vì mục đích chủ yếu của Nguyên Thập Tam Hạng không phải là chặn đánh hoặc ngăn cản việc ám sát Thái Kinh. Nếu như muốn đề phòng có người lấy mạng Thái Kinh, hẳn chỉ cần ở bên cạnh họ Thái cẩn thận bảo vệ là được, cần gì phải điều động binh lực đến Điem sơn chặn đường? Nguyên Thập Tam Hạng vốn muốn đối phó với Thiên Y Cư Sĩ, cho dù Thiên Y Cư Sĩ ở lại Bạch Tu viên, hẳn cũng sẽ tìm tới cửa. Cho nên Thiên Y Cư Sĩ mới đẩy chiến trường về phía trước, khiến kẻ sau lưng Nguyên Thập Tam Hạng bị uy hiếp, biến bị động thành chủ động, đối thủ thành công. Ta lo một khi thật sự đánh nhau, chúng ta đều không giúp được gì cho cư sĩ.

- Cho nên người sợ?

- Người có ý gì?

Thái Thủy Trạch cười, trong nụ cười của hắn lại mang theo sự bất đắc dĩ vô hạn, nhưng hoàn toàn không có địch ý:

- Ta nhớ trước kia người từng nói với ta, trước chiến dịch người luôn suy

nghĩ "quãng thời gian này khi nào mới hết? Bao giờ mới có thể vượt qua cửa ải này? Giây phút này qua đi thì tâm tình sẽ thế nào? Sau khi chiến dịch kết thúc luôn cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng vì sao trước thời điểm quan trọng thì lại chẳng biết gì cả". Người còn nói "đây là thời điểm khó chịu nhất".

Ánh mắt Trương Thán giống như bị ngọn lửa trên tay Thái Thủy Trạch đốt sáng.

Bởi vì Thái Thủy Trạch còn nhớ những gì hắn nói.

Có chuyện gì cao hứng hơn so với chuyện người khác nhớ được những lời mà mình cũng cảm thấy đặc ý?

Cho nên, muốn làm cho một nam nhân vui vẻ thật ra rất dễ dàng.

Ít nhất so với làm nữ nhân vui vẻ thì chỉ tốn một chút tâm tư, cũng không tốn tiền.

Vì vậy hắn nói ra:

- Một chiến dịch quan trọng, áp lực là ở trước đó chứ không phải trong trận chiến hay sau trận chiến. Trong trận chiến làm sao có thời gian suy nghĩ, chỉ biết toàn lực ứng phó, quên hết tất cả. Sau trận chiến thì kết quả đã định, tốt hay xấu, sống hay chết đều không quan trọng nữa. Con người cảm thấy áp lực nhất là khi biết một chuyện sẽ xảy ra nhưng lại không biết kết quả. Thời gian không thể thay đổi và dịch chuyển, nếu không, tâm tình trước một thoáng và sau một thoáng đã hoàn toàn khác nhau. Cho nên đối mặt với chiến dịch quan trọng, ta luôn hi vọng nó qua nhanh một chút, đồng thời cũng suy nghĩ nếu bây giờ mọi chuyện đã qua, tâm tình của ta sẽ trở nên như thế nào?

Thái Thủy Trạch nói:

- Chỉ cần qua được cửa ải khó khăn, phần lớn mọi người đều cảm thấy

nhẹ nhõm, rất ít khi nhớ lại tâm tình thấp thỏm trước khi qua ải, cho nên cũng không biết quý trọng tâm tình lúc này, vô sự mới chính là hạnh phúc.

Trương Thán:

- Đúng vậy. Khi chưa vượt qua cửa ải khó khăn, ta cũng thường suy nghĩ, những danh hiệp đại hiệp, chiến tướng dũng tướng kia, trước một trận đánh định giang sơn liệu có sợ hãi, có khẩn trương, có băn khoăn lo nghĩ giống như ta hay không? Chúng ta chỉ biết là bọn họ chiến thắng trận này, danh động thiên hạ ra sao, uy chấn bát phương thế nào, nhưng trước trận đánh đó bọn họ có sợ hãi không? Có hoảng hốt không? Có lo lắng cho hậu quả nếu thảm bại không? Tất cả ta đều không biết.

Thái Thủy Trạch nói:

- Bọn họ cũng sợ như vậy.

- Hử?

- Bọn họ cũng là người, mà là người thì sẽ sợ, sẽ quan tâm được mất, sẽ mong chờ thắng lợi. Ta nghĩ trước khi quyết chiến bọn họ cũng sẽ hốt hoảng lo sợ như vậy. Ta cũng từng hỏi một số tiền bối cao thủ và nhân vật lớn, bọn họ cũng thừa nhận điểm này. Bọn họ còn nói, không lo lắng thì không phải là người, hơn nữa khẩn trương cũng có chỗ tốt, khẩn trương mới có thể hoàn toàn kích phát tiềm lực, có thể phát huy sức mạnh lớn hơn gấp mười gấp trăm lần so với bình thường. Cho nên có lúc sợ cũng là chuyện tốt, có sợ hãi thì mới có vượt qua sợ hãi; có cửa ải cũng là chuyện hay, có cửa ải thì mới có xông qua cửa ải.

Trương Thán lúc này mới có chút ý cười trên mặt:

- Còn người?

Thái Thủy Trạch nói:

- Ta à?

- Người vẫn giống như trước chứ? Trước khi quyết chiến, vì muốn mình được thả lỏng, cho nên cố ý tìm một số chuyện để phân tâm. Ta với người đã cùng nhau tác chiến không ít lần đúng không? Lần đó cùng Đào Hoa xã đi đối phó với Tứ Đại Danh Bổ, người lại nghiên cứu đường hôn nhân nơi lòng bàn tay của mình và các huynh đệ đồng hành...

- Ta vốn chỉ xem cho mình, kết quả là mọi người đều muốn ta xem một chút.

- Có lần Thất Đạo Toàn Phong chúng ta đi đối phó với Cửu Đại Quỷ, người lại nói rằng mình bị đau bụng.

- Ngày đó thật sự là bụng ta đau như xoắn.

- Nhưng người lại rất say sưa, giống như là một loại hưởng thụ vậy.

- Đó cũng là bình thường, khi một người đang chịu cơn đau bị đứt tay, sẽ không nhớ tới chút đau đớn do muỗi chích.

- Lần đó hai người chúng ta mai phục tập kích Kim Đại Chu và Chu Đại Kim, người lại nhìn một con rết, nhìn đến mức giống như ngây dại.

- Đó quả thật là một con rết xinh đẹp động lòng người.

- Nhưng đó chỉ là một con rết.

- Cho dù chỉ là một con sâu nho nhỏ, trời cao dựng nên vạn vật đều đẹp đến kinh người. Chỉ cần nhìn một đóa hoa, một cọng cỏ, một nhánh cây, một chiếc lá, đều có vẻ đẹp làm cho người ta tán dương cả đời không hết.

- Cho nên vừa rồi người mới nhìn kiến.

- Con kiến vĩ đại hơn con người.

- Vĩ đại?

- Bọn chúng đoàn kết hơn con người, hơn nữa lại không bị phân hóa, bọn chúng không chỉ vĩ đại mà còn mạnh hơn con người.

- Mạnh?

- Mỗi con trong bọn chúng đều có thể nâng những thứ nặng hơn bốn mươi lần so với chính mình. Còn con người chúng ta, ngoại trừ một số cao thủ luyện võ có thành tựu, chỉ với năng lực của bản thân thì móng không sắc bằng hổ, răng không nhọn bằng rắn, ngay cả cánh cũng không có. Con kiến có khả năng biết trước địa chấn, đất sụp, mưa lớn, hỏa hoạn và sét đánh, những thứ này chúng ta đều không có.

- Ta lại có một chút.

- Cho nên ta cũng thích quan sát người.

- Nhưng ta lại không thích người. Ta thấy người ích kỷ, gặp chuyện thì trốn tránh, chỉ mong tự bảo vệ mình. Người để huynh đệ bằng hữu đi trước, còn người lui ra một bên, dùng nhiệt tình giả để làm vô tình thật, dùng lãnh khốc hại người để làm trò chơi giúp người. Ta đã nhìn thấu người rồi.

Thái Thủy Trạch cúi thấp đầu xuống:

- Ta không mong sự tha thứ của người.

Sau khi nói xong những lời này, hắn không nói gì nữa.

Lúc này lại vang lên tiếng hét thảm kinh tâm động phách của Chu Đại

Khối Nhi.

Trương Thán biến sắc.

Thái Thủy Trạch lại trấn định:

- Hắn không phải gặp kẻ địch, chỉ là không biết lại gặp trúng cái gì rồi.

- Làm sao người biết hắn không gặp nguy hiểm?

- Tiếng hét này giống y như lần trước hắn nhìn thấy một con rắn mối. Có một số người, bình thường luôn nhát gan sợ sệt, nhưng khi gặp phải đại địch thật sự, lại có thể dũng mãnh kiên định hơn bất cứ người nào.

- Đúng rồi. Giống như có một số người, bình thường luôn bình tĩnh trấn định, nhưng khi gặp phải chuyện lớn cần có dũng sắc hào tình, hắn lại chỉ có thể lấy ra háo sắc tuyệt tình.

Thái Thủy Trạch cười khở.

Hắn biết Trương Thán vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Có một số người dễ dàng quên đi chuyện mình làm có lỗi với người khác, đây là loại người hạnh phúc.

Nhưng Thái Thủy Trạch hiển nhiên không phải, bởi vì hắn thường nhớ được sai lầm của mình.

Có một số người rất khó quên những chuyện có lỗi với người khác, đó là loại người bất hạnh.

Trương Thán hiển nhiên là một trong số đó.

Ít nhất khi nhớ tới Thái Thủy Trạch trong chiến dịch "Đài Tự Kỳ", hắn lại

nổi giận.

Chiến dịch đó vốn không cần Thất Đạo Toàn Phong ra tay.

Cửu liên minh hợp sức, muốn nuốt chửng Thích Hoa Văn đường.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thích Hoa Văn đường không nên quật khởi, còn đã quật khởi thì không thể không quy thuận "Thất bang Bát hội Cửu liên minh".

Cho nên, Cửu liên minh đã dùng sức mạnh như nước lũ, muốn nuốt chửng lưu phái nho nhỏ nhưng trước giờ luôn nêu cao chính nghĩa này. Thích Hoa Văn đường một thân một mình, chỉ có hàng hoặc chiến.

Thích Hoa Văn đường trên dưới mười tám người thà chết không hàng. Đối mặt với dung nham như núi lửa bộc phát, cho dù hóa thành tro bụi cũng muốn cùng chết trong trận, vĩnh viễn không hối, chỉ sợ tiếc nuối.

Điều này đã gây nên cơn giận của xã trưởng Đào Hoa xã là Lại Tiểu Nga.

Nàng đi hỏi Tát Tinh Hào của Hồ minh trong Cửu liên minh:

- Tại sao các người lại chèn ép Thích Hoa Văn đường?

Câu trả lời của Hồ minh là:

- Bởi vì bọn chúng không đủ lớn mạnh.

Nàng lại đi hỏi Vương Tha Nga của Long minh.

Câu trả lời của Long minh càng tuyệt hơn:

- Bởi vì chúng ta cao hứng.

Lại Tiểu Nga lập tức nói:

- Vậy nếu như chúng ta cao hứng, cũng có thể đứng về phía Thích Hoa Văn đường, đối phó với các người chứ?

Vương Tha Nga cười lớn:

- Chúng ta tiêu diệt Thích Hoa Văn đường giống như Thái Sơn đè đầu, giết những phái nhỏ hệ nhỏ tổ chức nhỏ này giống như giết chết con kiến. Người giúp bọn chúng là tự tìm đường chết.

Tát Tinh Hào cũng lớn cười:

- Lại Tiểu Nga, người nên đi trông coi Đào Hoa xã của người đi, xen vào chuyện người khác không có kết quả tốt đâu. Huống hồ phía người muốn giúp chỉ là mấy con chuột võ lâm, lại có thể đắc tội với sư tử lão hổ, không đáng chút nào. Bọn chúng là chuột còn chúng ta mèo, thanh trừ bại hoại cho giang hồ là chuyện của chúng ta, không phải chuyện của người. Người cứ ngồi xem chúng ta làm sao đuổi tận giết tuyệt những tên tiểu bối không biết lượng sức, trốn ở trong hang này đi. Tốt nhất là người giúp chúng ta đào hố chôn những con chuột này, giành lấy công lớn.

Nghe được lời của bọn họ, Lại Tiểu Nga nở nụ cười.

Trương Thán vĩnh viễn không quên được nụ cười của Lại đại tỷ.

Đó là nụ cười rất khí khái và đàn ông.

- Được, đã như vậy thì chúng ta sẽ giúp con chuột, mèo tới cắn mèo, chó tới cắn chó, người đến cũng phải cắn cho hẵn mấy cái.

Giọng nói như chuông bạc của Lại Tiểu Nga vang lên:

- Ta giúp Thích Hoa Văn đường, đấu với các người.

Tát Tinh Hào và Vương Tha Nga đều rất kinh ngạc:

- Quá ngu ngốc, quá hoang đường, quá không biết tự trọng!

- Tại sao người muốn làm như vậy?

- Không vì gì cả. Các người ỷ mạnh hiếp yếu, còn ta sẽ giúp kẻ yếu, ta cho rằng đó là một chuyện rất thú vị.

- Người!

- Người đừng hối hận!

Lại Tiểu Nga bình sinh làm việc, đương nhiên sẽ không hối hận.

Không hối hận chưa chắc đã là chuyện tốt, người không biết kiểm điểm cũng sẽ không hối hận; nhưng một người nếu có thể không hối hận và không hổ thẹn, đó mới thực sự là không hối không tiếc.

Nàng làm như vậy, không chỉ muốn đứng về phía chính nghĩa, đồng thời cũng đứng về phía kẻ yếu.

Nàng muốn khiêu chiến những cao thủ đương thời.

Các huynh đệ đều ủng hộ nàng.

Vì vậy cuối cùng ác đấu đã diễn ra. Đám người Trương Thán, Chu Đại Khố Nhi, Đào Hạ Lưu Đầu, Trương Than 1, Tiểu Tuyết Y, Tề Tương Hảo đều muốn mời Thái Thủy Trạch tương trợ. Nhưng Thái Thủy Trạch lại nói "Thiên Hỏa thần đao" của hắn còn chưa luyện thành, đang đến bước ngoặt quan trọng, không thể nửa đường hủy bỏ, cho nên không thể cùng nhau vượt qua nguy gian. Khai chiến không lâu, Đào Hoa xã và Thích Hoa Văn đường hoàn toàn không chịu nổi thế công dờn non lấp biển, chỉ có thể vừa lui vừa

chiến. Có một lần bọn họ chạy trốn đến Hắc Điện Thái gia, Trương Thán xin Thái Thủy Trạch để đám huynh đệ tử muội mắc nạn này tránh một thời gian, còn xin hẳn mời thêm những cao thủ khác của Hắc Điện Thái gia đến giúp đánh lui kẻ địch. Nhưng những điều này đều bị Thái Thủy Trạch lần lượt từ chối, lý do là:

- Cha mẹ huynh đệ tử muội của ta, tuy sinh ra và lớn lên tại "Bình khí đại vương Hắc Điện Thái gia", nhưng đều không phải là người trong võ lâm. Ta không thể nhúng tay vào thị phi ân oán giang hồ để bọn họ bị liên lụy.

Thế là hẳn đã không ra tay, cũng không chứa chấp.

Vì vậy Trương Thán khinh bỉ hẳn, căm ghét hẳn. May mà lúc đó có Lại đại tử ngăn cản:

- Không chừng hẳn cũng có nỗi khổ khó nói. Làm một hiệp đạo, có thể vì chính nghĩa không sợ nguy hiểm, nhưng không thể bắt người khác cũng hi sinh thân mình. Chỉ cần hẳn không giết ngược một đao, cho dù không phải là huynh đệ của chúng ta, cũng có thể xem là bằng hữu.

Lần đó, nếu không nhờ có đám người "Cửu Đại Quan Đao" Long Phóng Khiếu trợ giúp, có lẽ Đào Hoa xã và Thích Hoa Văn đường đã bị diệt rồi.

Nhưng Trương Thán vẫn không thể tha thứ cho Thái Thủy Trạch, bởi vì hẳn từng thật lòng xem đối phương là huynh đệ của mình.

Huynh đệ không giống như bằng hữu. Người có thể quan tâm đến bằng hữu, nhưng sẽ bán mạng vì huynh đệ.

Huynh đệ không ai làm như vậy.

Từ đó Trương Thán xem thường Thái Thủy Trạch, không muốn ở cùng với hẳn. Mấy năm nay, Thái Thủy Trạch lần nữa xông pha giang hồ, chẳng

biết có phải vì duyên phận hay không, lại luôn luôn đưng mặt Trương Thán, mỗi lần Trương Thán đều mượn cớ tránh né.

Lần này lại không tránh được.

Bọn họ chẳng những cùng một trận tuyến, hơn nữa còn cùng một tổ hợp, đồng thời lại cùng nhau ở trong một ngôi chùa để mai phục kẻ địch.

Bọn họ cùng ở trong ngôi chùa nào?

Lão Lâm tự trên đỉnh Diêm sơn.

Bọn họ cùng ở nơi nào trong chùa?

Một nơi mà kẻ địch sẽ không phát hiện ra bọn họ.

Đó là nơi nào?

Lúc này kẻ địch đã bắt đầu tiến vào trong chùa.

Bọn họ nhìn thấy kẻ địch lặng lẽ tiến vào đại điện trong chùa, kéo ra hai chiếc bóng thật dài.

Một người giống như trên tay cầm một con rắn đang quay cuồng, xoay chuyển, lưu động, ngọ nguậy.

Con rắn màu đen kia lại không phát ra âm thanh.

Một người khác, roi trên tay chiếu rọi ánh nến trong miếu đường, sáng rực giống như trước mắt liên tục có những vụ nổ bùng lên ánh vàng.

Đó là Tư Mã, còn có Tư Đồ.

Hai người tiến vào phật điện.

Bọn họ hiển nhiên không phát hiện ra Trương Thán và Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch và Trương Thán lại nhìn thấy bọn họ.

Hai người rớt cuộc là trốn ở đâu, mới có thể theo dõi nhất cử nhất động của kẻ địch, hơn nữa còn nhìn thấy rõ ràng, nhưng kẻ địch lại không thể phát hiện được bọn họ?

Tư Đồ và Tư Mã vừa vào phạt điện liền bắt đầu cảm giác, có người đang nhìn chăm chú vào bọn họ.

Nhưng người ở đâu?

Hai người nhanh chóng quan sát chung quanh.

Không có ai.

Nhưng bọn họ đối phó với kẻ địch nhiều năm, từng trải qua sóng to gió lớn trong giang hồ, tin rằng cảm giác của mình sẽ không sai.

Cảm giác được kẻ địch tồn tại nhưng lại không tìm được, đó chính là địch ở trong tối còn ta ở ngoài sáng, là tình cảnh rất bất lợi.

Ngoại trừ cửa mà bọn họ vừa tiến vào, còn có ba lối ra khác.

Tư Đồ cười nói:

- Xem ra là có đường sống.

Tư Mã nói tiếp:

- Nhưng chúng ta giống như đã vào trong cục.

Tư Đồ nói:

- Vào cục mới có thể phá cục.

Tư Mã nói:

- Chỉ sợ là người trong cục mơ hồ.

Tư Đồ nói:

- Nếu không muốn người trong cục mơ hồ, có một biện pháp.

Tư Mã nói:

- Đó là phải cải tử hoàn sinh.

Tư Đồ nói:

- Chỉ cần tìm một người chết thay, chúng ta sẽ có thể sống tiếp.

Tư Mã nói:

- Cho nên tử cục vào tay chúng ta, cũng phải biến thành sinh cục.

Tư Đồ nói:

- Nếu như nơi này thật sự có bố cục của kẻ địch, vậy thì lần này chúng ta có thể đập nát cục của hắn; còn nếu như không có, thử một lần này cũng nhất định có thể biết được.

Tư Mã nói:

- Vì vậy đối với chúng ta, người có thể xoay chuyển càn khôn thì vĩnh viễn có thể nắm giữ sinh cục, phá tan tử cục.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Diệu Cục

Cuộc nói chuyện của Tư Mã Phế và Tư Đồ Tàn giống như không chỉ hai người đang nói, mà là nói cho người thứ ba nghe.

Đây chính là lý do Nguyên Thập Tam Hạn để hai người này ở lại Điem sơn, bởi vì ba sư huynh đệ này (bao gồm cả Tư Không Tàn Phế) có sức cảnh giác rất cao.

Người lang bạt võ lâm, không có sức cảnh giác thì cũng sẽ không cảm nhận được nguy cơ, loại người như vậy vốn không thích hợp sinh tồn trên giang hồ. Giang hồ phong ba hiểm ác, không chỗ nào không có nguy hiểm. Một người không có năng lực cảnh giác đặc biệt đối với nguy cơ, cho dù võ công có giỏi, cũng khó tránh khỏi sẽ trở thành một vật hi sinh trên giang hồ.

Tính cảnh giác của Tư Mã Phế rất cao. Hắn đi theo bên cạnh Nguyên Thập Tam Hạn đã học được một điều, đó là lúc nào cũng phải đề phòng người khác ám toán.

Cho nên hắn đã học được bản lĩnh, cho dù mắt không nhìn người cũng có thể biết đối phương đang làm gì.

Cảm giác đối với nguy hiểm của Tư Đồ Tàn cũng rất cao. Hắn từ nơi Phó Tông Thư học được làm cách nào để ám toán người khác, mà phương pháp ám toán lại có tới trăm phương ngàn kế, đủ loại kỳ quái. Tự mình ra tay thì xem như đã kém một nước cờ, ám toán tuyệt diệu nhất là người bị người ám

toán còn cảm tạ sự giúp đỡ của người, hơn nữa còn giúp người ngăn cản tất cả ám toán.

Cho nên Tư Đồ Tàn đã học được bản lĩnh, dựa vào ánh mắt của đối phương để biết đối phương muốn làm gì, là địch hay là bạn.

Còn về Tư Không Tàn Phế, hẳn từng làm một thị vệ bên cạnh Thái Kinh, không chỉ có thể nhận ra đối phương có địch ý hay không, ngay cả tâm tình của người đó lên cao hay xuống thấp cũng có thể phân biệt được. Tại một khắc trước khi đối phương ra tay, hẳn có thể nắm được chính xác, liệu gió chống thuyền, tùy thời hành động.

Hắn học được một điều, đó là làm một người trong võ lâm, võ công có giỏi cũng không bằng làm người cho giỏi; mà làm một người giang hồ, xông pha giang hồ, bản lĩnh còn quan trọng hơn so với võ công giành thiên hạ.

Vì vậy, ba sư huynh đệ này hoàn toàn cùng một đường với Nguyên Thập Tam Hạng, có thể nhận ra nguy cơ trước khi bộc phát, điều này còn giá trị hơn so với thực lực giết địch.

Tư Đồ và Tư Mã thực ra cũng không biết trong chùa này có kẻ địch hay không.

Trong phật điện này chỉ có tượng phật, tượng thần, tượng La Hán, bồ đoàn, bệ thần, tử kinh thư, cờ phướn, màn che, đèn thất tinh, đèn chong, đàn hương...

Kẻ địch có không?

Nếu như có thì ở đâu?

Nếu như không có, hẳn là sẽ lưu lại dấu vết. Chỉ cần lưu lại dấu vết thì sẽ có thể lập tức truy kích.

Nếu kẻ địch đã thiết kế mai phục, cũng sẽ không tự động lộ ra, cho nên nhất định phải dụ địch.

Điều kiện dụ địch là nhất định phải có "mồi" .

Thứ gì là "mồi"?

Vì vậy Tư Đồ Tàn vỗ tay.

Phương thức vỗ tay rất kỳ lạ, hẳn chỉ dùng một tay để vỗ.

Ai nói một tay vỗ không vang?

Hẳn vỗ rất vang, hơn nữa tiếng vang còn rất đặc biệt.

Hẳn vừa vỗ tay một cái, "mồi" liền "đi tới".

Nói là "đi tới", nhưng thật ra là bị người ta "giải" vào.

Gọi là "đi tới", nhưng thật ra là "nhảy xuống", bởi vì người vẫn luôn ẩn nấp trên xà nhà.

Một cô gái nhỏ yếu, xinh đẹp, ngây thơ, trên trán có một vết sẹo khắc sâu.

Một thiếu nữ tuổi xuân.

Nhìn trang phục của nàng, có thể biết được nàng là một thiếu nữ thôn quê.

Mấy tên ma đầu cùng hung cực ác này đưa một thiếu nữ thôn quê đến Lão Lâm tự để làm gì? Có thể làm gì?

Người áp giải nàng là một nam tử không cao không lùn. Bên hông hẳn có một thanh đao, vỏ đao phát ra ánh sáng lờ mờ.

Hẳn cũng không có mặt, chỉ mang một chiếc mặt nạ tuồng. Trên mặt nạ

không vẽ ngũ quan, chỉ vẽ một bức tranh sơn thủy ý cảnh thần diệu.

Khi thiếu nữ này tiến vào, chỉ có đôi chân là có thể đi lại.

Nói cách khác, huyết đạo ở thân trên thiếu nữ đã hoàn toàn bị khống chế, bao gồm cả huyết cam. Cho dù nàng không bị khống chế, cũng bởi vì quá sợ mà mất đi năng lực phản kháng.

Nam tử vẽ tranh sơn thủy làm mặt đương nhiên chính là Triệu Họa Tứ.

Vấn đề là hãn áp giải một tiểu cô nương tới để làm gì? Sẽ làm gì?

Tư Mã và Tư Đồ nhìn thấy thiếu nữ thôn quê này, dường như hết sức hài lòng, vô cùng đặc ý.

Bọn họ rốt cuộc định làm gì?

Tư Đồ hí mắt cười nói:

- Chúng ta dùng biện pháp gì để trực tiếp hữu hiệu một chút?

Tư Mã chỉ nói một câu:

- Lộ y phục của cô ta xuống.

Hai người đồng loạt ra tay.

Trước tiên bọn chúng giải khai huyết cam cho tiểu cô nương, bởi vì bọn chúng thích nghe người ta kêu thảm, nhất là tiếng kêu của nữ nhân.

Thiếu nữ thôn quê hét lên chói tai, rất nhanh lại chuyển thành kêu gào.

Mảnh vụn áo quần như ngàn con bướm tung bay, ngay cả áo lót cũng bị xé đi.

Tư Đồ lại híp mắt cười, lúc này ánh mắt của hắn cũng không thể rời khỏi thân thể trắng như tuyết, mềm mại và thuần khiết kia.

- Tiếp theo thì sao?

Tư Mã dùng đầu lưỡi liếm liếm chóp mũi.

- Người nói thử xem?

Đột nhiên, nam tử mang mặt nạ kia quát lên một tiếng:

- Không được cưỡng bạo nữ nhân.

Tư Đồ và Tư Mã đều giật mình, sau đó hai người bèn nhìn nhau cười.

Một người cười lạ lùng, dáng vẻ giống như không thể tin được.

Một người cười kỳ quái, dáng vẻ giống như trong lòng đã hiểu.

Một người nói:

- Không cho cưỡng gian à?

Một người khác nói:

- Người ăn nữ nhân thì lại được?

Không ai nhìn ra sắc mặt Triệu Họa Tứ thế nào, nhưng ai cũng có thể cảm giác được thái độ của hắn.

- Ta ăn nữ nhân là để vẽ tranh, còn các người gian dân nữ nhân là để mua vui. Nữ nhân có thể giết, nhưng không thể chơi đùa.

Lời này khiến cho hai người đều ngẩn ra.

Một người vẫn liếm liếm chóp mũi, giống như muốn đi đến liếm lên người tiểu cô nương kia.

Một người híp mắt lại, giống như trong mắt có hai cây kim nằm ngang đang bốc cháy.

- Ở, vậy thì thôi, có điều... thật đáng tiếc, một cô nương xinh xắn như vậy.

- Ai, nữ nhân xinh đẹp có thể ăn nhưng không thể chơi đùa, thật là... vậy người muốn thế nào?

Người mang mặt nạ hơi trầm ngâm:

- Ta đã nhìn thấy cô gái này lúc hạnh phúc, khi đó cô ta đang ở bên bờ sông rửa mặt chải đầu, nhìn bóng ngời đến mình, nhất định là rất vui vẻ. Ta liền bắt cóc cô ta, lúc đó cũng đã nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của cô ta. Nhưng ta còn chưa thấy dáng vẻ cô ta lúc đau đớn, ta muốn nói đến sự đau đớn tột cùng.

Hai người đều cười, cười bằng mũi, cười ngậm miệng.

- Muốn nữ nhân đau đớn cũng không khó, đáng tiếc là người không cho...

- Dù sao, muốn một nữ nhân cảm thấy đau đớn, có rất nhiều phương pháp. Những thứ này có thể khơi dậy linh cảm để người vẽ tranh sao?

Lúc này, thiếu nữ thôn quê đáng thương kia giống như tỉnh táo lại đôi chút, giãy giụa kêu lên:

- Các người... các người muốn làm gì... muốn làm gì?

Có một số lời vốn không nên hỏi, cũng có một số chuyện vốn không cần hỏi.

Nữ nhân luôn hỏi những câu ngớ ngẩn vào lúc không cần thiết, chẳng như tại một vài thời điểm lại hỏi nam nhân "muốn làm gì".

Chẳng lẽ trong lòng các nàng vẫn chưa rõ sao? Chẳng lẽ các nàng thật sự muốn nam nhân nói ra?

Tư Mã dùng roi đánh nát một pho tượng La Hán.

Có mười tám pho tượng Kim Thân La Hán trong điện, cộng thêm Tứ Đại Thiên Vương và hai pho tượng Bồ Tát, đánh bể một pho thì còn lại hai mươi ba pho.

Nhìn tượng đất vỡ vụn, Tư Mã Phế cảm hận nói:

- Còn nhớ Vương Tiểu Thạch dùng thứ gì giết chết Phó tướng gia không?

Tư Đồ Tàn cũng dữ tợn đáp:

- Đá.

Tư Mã hận thù chưa tan:

- Hắn còn ra tay ngay trước mặt chúng ta, làm hại chúng ta từ đó về sau không được Thái thái sư trọng dụng nữa.

Tư Đồ hận đến nghiến răng:

- Chúng ta ngã lần này cũng thật là thảm.

Tư Mã hận từ trong đến:

- Hắn còn chém ta một đao.

Tư Đồ hận ý khó dừng:

- Hãn cũng đâm ta một kiếm... hiện giờ vết thương vẫn còn đau.

Tư Mã thù sâu như biển:

- Vết đao của ta cũng chưa lành.

Tư Đồ lửa hận như thiêu:

- Không có Vương Tiểu Thạch, có lẽ chúng ta cũng không cần tới nơi hoang vu hẻo lánh này cho muối ăn, bắt chuột giết thỏ.

Triệu Họa Tứ chỉ có một đôi mắt lộ ra bên ngoài mặt nạ, giống như một đôi mắt của trời đất giữa núi buồn nước cạn.

Cặp mắt này rất kỳ lạ, con ngươi rất đen, nhưng tròng trắng mắt lại tràn đầy tơ máu. Những tơ máu kia giống như hòa vào trong nước, thấm vào tan ra.

Hãn chớp mắt, giọng nói rất lạnh:

- Nhưng thế thì có liên quan gì đến cô gái này? Cô ta là em gái hay là vợ của Vương Tiểu Thạch?

Cô gái kia cuống quýt vẫy tay.

Nàng giống như không biết Vương Tiểu Thạch là ai, càng không biết Vương Tiểu Thạch có quan hệ gì với nàng. Nhìn dáng vẻ của nàng, có thể đoán ra nàng đang suy nghĩ, đây là lần đầu tiên nàng nghe được cái tên "Vương Tiểu Thạch", đã rơi vào kết quả như vậy, đợi một lát nữa còn không biết sẽ có kết quả gì.

Tư Đồ lại nói:

- Cô ta không liên quan gì đến Vương Tiểu Thạch.

Tư Mã cũng nói:

- Cô ta chỉ là một thiếu nữ thôn quê.

Tư Đồ nói:

- Nhưng chúng ta muốn báo thù.

Tư Mã nói:

- Báo thù không được thì cũng phải trút giận.

- Nơi này có rất nhiều đất đá.

- Những đất đá này đều rất cứng rắn.

- Chúng ta dùng nó ném người.

- Ném vào người sẽ rất đau.

- Ném vào trên người cô gái mềm mại trơ trọi này, nhất định sẽ để lại vết bầm xanh đen.

- Nếu như ném vào trên mặt, dung mạo xinh đẹp của cô ta sẽ không còn nữa.

- Như vậy, chúng ta sẽ có một loại khoái cảm báo thù.

- Hơn nữa, người cũng có thể thật sự thương thức được dáng vẻ đau đớn của nữ nhân, nhất là một thiếu nữ thôn quê xinh đẹp, khả ái, chưa từng trải qua sự đời.

Mắt của Triệu Họa Tứ sáng lên, đó một loại thần thái gần giống như lúc dã thú nuốt người.

Hắn đã hiểu dụng ý mà hai người nói ra, cũng hiểu rõ dụng tâm mà sư huynh này đệ không nói ra, bọn chúng muốn đánh nữ nhân.

Nam nhân đánh nữ nhân thì không phải là nam nhân, cho nên nếu như có người trong hiệp đạo ở đây, nhất định sẽ ra tay ngăn cản.

Một khi đối phương ra tay, sẽ đúng như ý nguyện.

Bọn chúng đã sớm ước định, bảo Triệu Họa Tứ bắt cóc thiếu nữ thôn quê vô tội này để làm "mồi".

Bọn chúng muốn thử xem Thiên Y Cư Sĩ hay đồng bọn của y có ở đó hay không.

Chỉ cần đối phương vừa xuất hiện, bọn chúng nhất định có thể hành động trước khi đối phương ra tay.

Ai bảo đối phương là người trong hiệp đạo, ai bảo bọn họ có việc nên làm và không nên làm.

Một người thật sự ăn được cơm của võ lâm, chảy được máu của giang hồ, nhất định phải không kiêng kỵ gì, lục thân không nhận, cho nên bọn chúng có thể lột sạch y phục của nữ nhân, cưỡng bạo nàng, đánh nàng, giết nàng.

Hơn nữa còn có thể giống như Tư Đồ mặt dày mày dạn nói:

- Bởi vì đây là một thiếu nữ tuyệt diệu, cho nên đây là một diệu cục.

Còn có thể giống như Tư Mã vô liêm sỉ hỏi:

- Người nói xem chuyện này có tuyệt diệu hay không?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cách Cục (Thể Thống)

Vì vậy Tư Mã và Tư Đồ bắt đầu "ném đá".

Ném đá là để dò đường.

Bọn chúng dùng đất cứng.

Có lẽ bọn chúng muốn "chơi đùa" một cách tàn khốc và sáng khoái lâu hơn một chút, cho nên cũng không dùng nhiều sức.

Nhưng như vậy cũng đủ thảm rồi.

Cục đất thứ nhất bắn trúng bụng dưới của thiếu nữ thôn quê đang bị trói vào cột. Nàng đau đớn gập người, mái tóc đen rũ xuống trên chiếc cổ ngọc, đen trắng rõ ràng, phác họa ra một hình ảnh động lòng người.

Cục đất cứng thứ hai bắn trúng ngực phải của nàng. Nàng kêu thảm một tiếng, ngửa đầu lên trời, đau đến mức toàn thân không ngừng run rẩy, càng lộ ra vẻ yếu ớt vô cùng, muốn chết không xong.

Cục đất thứ ba bắn trúng trán nàng, máu từ nơi đó không ngừng chảy ra, khiến toàn thân nàng co quắp lại. Đến cục đất thứ tư, thân thể trắng trẻo của nàng đã hiện lên vết tím bầm. Nàng chỉ có thể phát ra tiếng kêu gào nức nở, giống như một con mèo nhỏ sắp chết trong trời đông giá rét.

Tư Đồ cười ha hả, hỏi Triệu Họa Tứ:

- Người có muốn ném một cục hay không?

Hắn đưa một cục đất cứng cho Triệu Họa Tứ. Tư Mã càng mượn gió nổi lửa:

- Ném vào mặt cô ta thử xem, đến khi gương mặt tròn xinh xắn kia không còn thấy rõ ngũ quan, chúng ta lại chơi đùa một lúc nữa rồi mới để cho cô ta chết.

Lời nói đến đây, cục diện đã xảy ra biến hóa.

Tư Mã và Tư Đồ dùng đất ném vào thân thể trắng như tuyết, thấy được dáng vẻ đau đớn của cô gái kia, trong lòng cũng nổi lên thú tính.

Thực ra dùng hai chữ "thú tính" cũng không hợp lắm, bởi vì phần lớn dã thú cũng không thích hành hạ bạn tình của nó. Chỉ có con người, ít nhất có một số người thích như vậy, giống như rất nhiều người thích tìm niềm vui trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng Tư Đồ và Tư Mã cũng rất cảnh giác.

Mục đích bọn chúng hành hạ cô gái kia không chỉ vì tiết dục, mà là muốn khiến cho kẻ mai phục phải xuất hiện, hoặc là thử xem rốt cuộc có kẻ địch ẩn nấp ở đây hay không.

Bọn chúng khẳng định, chỉ cần có người trong hiệp đạo ở đây, nhất định sẽ không thể chịu nổi cảnh tượng này.

Hiệp khách làm sao nhịn được khi thấy bọn chúng hành hạ một cô gái yếu ớt? Cho nên bọn chúng đã chọn một cô gái như vậy.

Xinh đẹp làm cho người khác tan nát cõi lòng.

Ngọt ngào đến nỗi mỗi tiếng kêu rên đều có thể khiến người ta nín thở.

Thanh xuân đến mức khiến người ra cảm thấy không quay đầu cũng đã trăm năm.

Ngay cả vết sẹo trên trán nàng, lúc đau đớn cũng làm tăng thêm sự xinh đẹp.

Cho nên bọn chúng muốn hành hạ nàng, để cho môn nhân của Thiên Y Cư Sĩ phải hiện thân cứu nàng.

Đây chính là ném "đá" dò đường.

Đường ở đâu?

Có đường hay không?

Là đường sống hay đường cùng?

Đường là do người đi mà thành, vậy người ở đâu? Người có phải đã đi hết con đường, trải qua một đời, là con đường của cuộc đời?

Cục đất trên tay Triệu Họa Tứ còn chưa ném, biến hóa đã xảy ra.

Có lẽ là vì sự đau đớn của thiếu nữ thôn quê kia, hoặc là bởi vì vết thương mà nàng phải chịu làm cho người ta không đành lòng, có một pho tượng Kim Thân La Hán bỗng chớp mắt một cái.

Chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Chớp mắt có tiếng động hay không?

Có, chỉ là người bình thường lại không nghe được.

Những cao thủ luyện võ khi chớp mắt, cũng có thể khiến cho những cao

thủ luyện võ khác không nghe được.

Nhưng Tư Đồ Tàn lập tức phát hiện ra.

Hắn vung roi đánh vào thiếu nữ thôn quê kia, tiếng roi xé gió.

Hắn không tấn công pho tượng La Hán không có lông mày, đang tự mổ bụng moi tim kia.

Hắn giống như quá kích động, đột nhiên ra tay độc ác với thiếu nữ thôn quê.

Quả nhiên, lúc này khoe miệng của pho tượng La Hán kia lại giật giật.

Như vậy là đủ rồi.

Tư Đồ Tàn muốn làm kẻ địch phân tâm, muốn kẻ địch không đành lòng.

Tư Mã Phế nhanh như chớp lướt đến bên dưới pho tượng Tứ Đại Thiên Vương, đến phía sau pho tượng La Hán không có lông mày đang mổ bụng moi tim kia, vung roi vàng đập xuống.

Một roi ác liệt không gì sánh được này lại không phát ra tiếng động.

Bọn chúng đã phát hiện kẻ địch, đồng thời cũng tìm ra vị trí của kẻ địch, bây giờ chuyện bọn chúng phải làm đương nhiên là giết địch.

Một roi của Tư Mã Phế đập xuống đầu La Hán.

La Hán kia lại giống như không biết trên đầu có roi đánh xuống.

Tư Mã Phế cũng không đề phòng trên đầu mình còn có một Thiên vương.

Trên tay Thiên Vương cũng có một cây roi vàng, cây roi đó cũng đang

đập xuống đầu hãn, ác liệt không tiếng động.

Hãn không phát hiện, nhưng Tư Đồ Tàn đã phát giác ra.

Hãn phải cứu nguy cho Tư Mã Phế.

Tư Đồ Tàn vung roi, hãn vốn sử dụng roi dây, một roi cuốn về phía Thiên Vương kia.

Mũi roi lướt qua, toàn bộ thần điện chột tối sầm lại. Chiếc roi giống như một con rắn sống, tốc độ nhanh như chớp.

Một roi này vốn là để cứu Tư Mã, nhưng lại đánh vào bên hông Tư Mã.

Bởi vì hãn đã không nhìn thấy nữa.

Một người đã mất đầu làm sao còn thấy được mục tiêu của mình?

Khi đánh ra một roi kia, Tư Đồ Tàn đương nhiên vẫn còn sống, nhưng sau khi đánh ra hãn lại là người chết.

Bởi vì Triệu Họa Tứ đột nhiên rút đao.

Đao này rút ra, không có hình dáng của đao, chỉ có một cây đuốc.

Hãn cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới đao ở bên hông lại là như vậy, nhưng hãn vẫn chém ra một "đao".

Một đao chặt xuống cái đầu của Tư Đồ Tàn.

Bởi vì đao cực nhanh và sắc, đao chém xuống, đầu bay lên, máu văng tung tóe.

Chiếc đầu rơi xuống, con người xoay một vòng, còn nói:

- Dao thật nhanh...

Lúc này mới dứt hơi.

Một thanh đao nhanh như vậy, hơn nữa còn quái như vậy.

"Triệu Họa Tứ" dùng một đao chém đầu Tư Đồ Tàn xuống, lại còn được hãn khen ngợi, trong lòng bất giác cảm thấy hơi xấu hổ.

Cùng lúc đó, một roi của Tư Mã Phế đã đập vỡ đầu La Hán kia.

Chiếc đầu vỡ vụn, thật sự là vỡ vụn, nhưng lại không có máu, cũng không có thịt, mà chỉ có đất.

La Hán làm bằng đất tại sao có thể chớp mắt mở miệng?

Không chỉ chớp mắt mở miệng, đôi tay của La Hán mất đầu này vốn đang mổ bụng moi tim, đột nhiên lại ôm lấy Tư Mã Phế.

Tư Mã Phế kinh hãi, lúc này hãn lại nhìn thấy chiếc đầu của Tư Đồ Tàn bay lên.

Hãn lập tức giãy giụa, nhưng chiếc roi của Thiên Vương kia đã đập vào đầu hãn.

Đầu của hãn cũng vỡ tan giống như pho tượng La Hán kia.

Chỗ khác biệt là hãn lại có máu, có thịt, hơn nữa còn là máu thịt đầm đìa.

Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế đều ngã xuống.

Chiếc đầu của Tư Mã Phế và La Hán đều vỡ tan. Khi Tư Mã Phế không thể cử động được nữa, kỳ quái là La Hán kia cũng bất động.

"Triệu Họa Tứ" cười lạnh nói:

- Tốt, binh khí của Hắc Diện Thái gia quả nhiên siêu việt khác thường, khó dò khó phòng bị, xem như ta được mở mang kiến thức rồi.

Hóa ra La Hán không phải là do người giả trang, cũng không phải là La Hán bằng đất thật sự.

Đó là vũ khí bí mật của Hắc Diện Thái gia.

Một loại vũ khí biết nháy mắt, nhượng mảy, nhún vai, thậm chí là nói chuyện, có thể khiến cho kẻ địch tưởng lầm là "địch thủ".

Nếu La Hán không phải là La Hán, hơn nữa còn là vũ khí, vậy thì đương nhiên chính là vũ khí của "Hỏa Hải Nhi" Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch dĩ nhiên là Thiên Vương cầm roi kia.

Binh khí mà hắn thường sử dụng là "Thiên Hỏa thần đao" lại giao cho "Triệu Họa Tứ".

Ai có thể bắt chước ngữ khí âm điệu của Triệu Họa Tứ giống hệt như vậy, ngay cả hai nhân vật có tính cảnh giác rất cao là Tư Đồ và Tư Mã cũng bị lừa gạt?

Đương nhiên chỉ có Trương Thán.

"Phạm Vương" Trương Thán tinh thông "Bát Đại Giang Hồ thuật", đồng thời cũng là nghĩa đệ của Nộ giang Lại Tiểu Nga.

Trương Thán vốn cùng với Thái Thủy Trạch ở trong phật điện này, chỉ là một người ở trên xà nhà, còn một người giả làm Thiên Vương trên bàn. Giữa bọn họ vốn có một nữ nhân.

Một cô gái bị điếm huyết cam.

Thái Thủy Trạch lâm bẫm:

- Hai tên này vốn sẽ không chết, cũng không đến nỗi chết, nhưng bọn chúng là người trong võ lâm mà lại hành hạ một cô gái yếu đuối như vậy, đúng là không ra thể thống gì.

Trương Thán giắt thanh đao như lửa kia vào trong vỏ kiếm, trả lại cho Thái Thủy Trạch:

- Loại người này vốn đáng chết. Đao trả lại cho người.

Thái Thủy Trạch hơi do dự:

- Đao này người dùng thuận tay hơn ta, không bằng...

Trương Thán lập tức cắt lời:

- Đao là của người, ta không thể.

Thái Thủy Trạch đưa tay nhận lấy, trên mặt thoáng hiện lên vẻ buồn rầu:

- Ngũ ca, huynh cần gì phải...

Trương Thán đi cời dây trói và giải huyết đạo cho cô gái kia, giúp nàng khoác quần áo lên, đồng thời lâm bẫm:

- Vốn là tranh đấu trong võ lâm, lại luôn khiến cho dân chúng vô tội, bình dân vô can bị liên lụy.

Cô gái kia rất cảm kích hẳn, còn nhìn hẳn cười một tiếng.

Răng nàng trắng như vỏ sò, ngọt ngào, hơn nữa còn mang một chút quyến

rũ.

Đẹp đến mức khiến Trương Thán ngẩn ngơ.

Trong nháy mắt đó, năm ngón tay phải của cô gái đột nhiên nắm lấy cổ hắn, giống như một chiếc kìm sắt. Trương Thán lập tức phản ứng, hai tay đánh ra, nhưng cổ đã bị nắm chặt. Cũng trong nháy mắt đó, năm ngón tay trái của cô gái đã bắn ra ba cục đất, đánh vào chỗ hiểm của Thái Thủy Trạch ở cách đó một trượng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Xuất Cục

Phản ứng của Thái Thủy Trạch cũng rất nhanh.

Hắn sinh ra cảnh giác là do cô gái kia cười.

Cô gái kia không nên cười.

Bất kỳ cô gái nào, vào lúc này đều không nên cười.

Ai có thể cười được trong hoàn cảnh như vậy, trừ khi không phải là nữ nhân bình thường.

Khi hắn nghĩ đến điểm này, cô gái kia đã ra tay, Trương Thán đã bị khống chế.

Hắn lại không lùi mà tiến tới, bởi vì hắn phải cứu Trương Thán.

Hai tay hắn vung lên, trong nháy mắt hắn đã đeo vào một đôi găng tay nhiều màu.

Nhưng khiến Trương Thán thất vọng là ba cục đất kia bắn tới, Thái Thủy Trạch lại không tránh được một cục nào.

Cho nên trên người hắn đã có thêm ba dòng máu.

Cô gái kia quát lên một tiếng:

- Đứng lại, nếu không hãn sẽ chết!

Thái Thủy Trạch đột nhiên dừng lại, máu tươi từ vết thương chảy ra, rất nhanh đã biến thành một người máu.

Sau đó Trương Thán nhìn thấy giữa đôi găng tay của Thái Thủy Trạch có vật gì đó lấp lóe ánh sáng vàng.

Trong lòng Trương Thán thầm xấu hổ.

Hóa ra trong khoảnh khắc vừa rồi, Thái Thủy Trạch đã đón lấy hai món ám khí cực kỳ độc ác. So sánh với nó thì ba cục đất kia chỉ là thủ thuật che mắt, hoàn toàn không đáng kể. Nếu như hãn trúng phải hai món ám khí nhỏ như lông trâu không một tiếng động này, thứ chảy ra có lẽ không chỉ là máu, hơn nữa những gì còn lại không phải một bãi nước vàng thì cũng là một đồng thịt nát.

Thái Thủy Trạch đã bị thương. Nhưng hãn đón lấy ám khí chí mạng, đồng thời cũng kéo gần khoảng cách lại năm thước.

Hãn cũng không ngờ cô gái vô tội này lại là kẻ địch, giống như Tư Mã và Tư Đồ cũng không ngờ "Triệu Họa Tứ" lại là Trương Thán.

Khi bọn hãn đưa kẻ địch "vào bẫy", đồng thời cũng "vào bẫy" của những kẻ địch khác.

Thực ra giao đấu, đối địch hay đánh cờ đều là như vậy, tấn công cũng là phương pháp phòng thủ tốt nhất. Nhưng một khi người công kích, bản thân cũng sẽ xuất hiện sơ hở, bởi vì lúc tấn công cũng là lúc phòng thủ yếu nhất.

Người muốn tấn công thì cũng dễ bị người khác tấn công. Người muốn đối phó với người khác, người khác sẽ nhân cơ hội này đối phó lại người. Ai thắng ai bại, ai sống ai chết đều phải dựa vào vận may và thực lực.

Thái Thủy Trạch hít một hơi dài:

- Người là ai?

Cô gái kia cười một tiếng, ngọt ngào như mật, xinh đẹp như mơ, nói:

- Ta à? Chính ta cũng không biết, ngay cả lúc nằm mơ ta cũng tự hỏi mình là ai.

Ánh mắt của Thái Thủy Trạch hơi biến đổi:

- Chẳng lẽ người là... nữ nhân xinh đẹp đáng sợ gần đây mới quật khởi trong giang hồ...

Cô gái kia cười có vẻ ngạo mạn, điều này khiến cho vẻ đẹp của nàng trở nên nhạt đi, giống như một chiếc bánh ngọt chỉ ngọt mà không thơm.

Trương Thán đột nhiên khàn giọng nói:

- Vô Mộng Nữ! Người là Vô Mộng Nữ!

- Vô Mộng Nữ?

Cô gái kia cười làm hiện lên lúm đồng tiền:

- Các người muốn gọi thế nào cũng được. Ta chỉ muốn biết làm sao Triệu Họa Tứ lại biến thành người?

Đúng vậy, Triệu Họa Tứ làm sao lại biến thành Trương Thán?

Giống như thiếu nữ thôn quê ngây thơ làm sao lại biến thành Vô Mộng Nữ?

Tiếng thét chói tai của Chu Đại Khối Nhi gần như dọa Đường Bảo Ngưu

thành một con đĩa.

Hắn lập tức lao đến bịt miệng Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi mở to mắt, âm ừ lên tiếng.

- Người muốn chết phải không?

Đường Bảo Ngư trầm giọng quát lên:

- Người kêu lên như vậy, vị trí của chúng ta không phải hoàn toàn bại lộ rồi sao?

Ngũ quan của Chu Đại Khối Nhi đều bị túm lại thành một cục, cái miệng nhỏ không tương xứng với khuôn mặt cố gắng thoát khỏi bàn tay lớn của Đường Bảo Ngư.

Đường Bảo Ngư quy ước với hắn:

- Đây, cho dù người nhìn thấy heo chó bò dê mèo, gà vịt cá tôm, kể cả cha người, vợ người đều không được kêu nữa, có biết không?

Sắc mặt Chu Đại Khối Nhi đỏ lên, liên tục gật đầu.

Lúc này Đường Bảo Ngư mới buông tay.

Chu Đại Khối Nhi ho liên tục, nước miếng và nước mũi đều chảy ra.

Đường Bảo Ngư lại quan tâm hỏi:

- Cổ họng người không thoải mái? Cảm lạnh? Cảm cúm? Hen suyễn? Ho gà? Chứng tê liệt của người già? Phát điên? Hay là bệnh phong?

Chu Đại Khối Nhi gần như không thở được:

- Người... người... người... người bóp chặt cả miệng mũi của ta, bảo ta làm sao hít thở?

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới ngượng ngùng nói:

- Đều tại người, cái mặt còn lớn hơn so với đầu heo, nhưng cái miệng lại nhỏ như quả nhãn vậy.

Chu Đại Khối Nhi nhú mào, dáng vẻ muốn nôn mửa.

Đường Bảo Ngưu kinh ngạc hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì nữa?

Chu Đại Khối Nhi khó khăn nói:

- Tay của người đã sờ thứ gì vậy, sao lại thú như thế?

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Thú lắm sao?

Hắn đưa tay ra trước mặt người người, dáng vẻ không đồng ý, còn hỏi:

- Sao lại thú?

Nhìn dáng vẻ thống khổ của Chu Đại Khối Nhi, giống như là muốn nôn cả miệng mũi ra:

- Giống như... giống như mùi chuột chết... vừa giống như... bụng cá vậy.

Đường Bảo Ngưu nghe được lại ngẩn ra, dường như nhớ tới điều gì, lại đặc ý nhìn hai tay của mình một chút, cười nói:

- Chuyện này... chuyện này cũng khó trách.

- Cái... cái gì?

Chu Đại Khối Nhi liền truy hỏi:

- Vừa rồi vừa rồi... tay của người đã sờ sờ sờ thứ gì?

Đường Bảo Ngưu cười thần bí, lại trách cứ hẳn:

- Đều là tại người. Nếu không phải người kêu lên, ta cũng không cần bịt miệng người, chẳng phải yên ổn rồi sao? Người kêu lên như vậy, làm kinh động đến kẻ địch, chẳng phải chúng ta sẽ gặp nguy hiểm? Còn làm liên lụy tới Thái mặt đen và Trương thùng cơm.

Chu Đại Khối Nhi lại bình tĩnh nói:

- Không dẫn bọn chúng tới, chúng ta bố trí để làm gì?

Đường Bảo Ngưu lại ngăn ra.

- Nếu chúng ta không cố ý để lộ nơi này, kẻ địch làm sao biết mà tới? Kẻ địch không tìm được đến đây, bố cục của hai chúng ta có tác dụng gì?

Lời này khiến cho Đường Bảo Ngưu nhất thời không phản bác được.

Chu Đại Khối Nhi hỏi ngược lại:

- Kẻ địch muốn vượt qua Đìềm sơn, đến Tư Phòng sơn bên này, có những tuyến đường nào có thể đi được?

Đường Bảo Ngưu không hề nghĩ ngợi, liền đáp:

- Người bình thường chỉ có thể đi đường nhỏ trên núi, băng qua Lão Lâm tự đến mặt núi bên này; nếu như có khinh công tuyệt đỉnh, có thể từ vách đá dựng đứng leo lên "Tư Phòng Dược Dã" này. Cho nên chúng ta ở đây, còn

thùng cơm và mặt đen canh giữ ở Lão Lâm tự, xem như bóp nghẹt các con đường mà bọn chúng có thể tấn công.

Chu Đại Khối Nhi lại linh hoạt tiếp lời hăn:

- Chúng ta bố cục gian khổ, chính là muốn bọn chúng vào cục. Nếu như bọn chúng không đến, chúng ta chờ chim rải phân xuống sao? Ta kêu lên như vậy, nếu bọn chúng tấn công từ Lão Lâm tự, vừa lúc gặp phải mai phục của Trương Thán và Thái Hắc; còn nếu như leo lên vách đá dựng đứng, không phải là đến chiếu cố cửa hàng do chúng ta mở sao?

Đường Bảo Ngưu không ngờ Chu Đại Khối Nhi lại nói rõ ràng mạch lạc như vậy, trong lòng khó chịu, đành phải nhìn một đồng hoa cỏ dược liệu dưới ánh trăng chiếu rọi.

Khu vực này là nơi sinh ra nhiều dược liệu hoang dại, rất nhiều người hái thuốc đều đặt thảo dược ở nơi bằng phẳng này để phơi nắng.

Những người ở đây đều đã được đám Đường Bảo Ngưu "mời đi", "tạm lánh", bởi vì một cuộc đại chiến sắp sửa bộc phát, bọn họ không muốn làm liên lụy đến người vô tội.

Tác phong này lại khác biệt với mặt núi bên kia, khác biệt rất lớn. Những người bên kia không phải bị giết sạch thì cũng bị dọa chạy hết.

Khu vực này ngoại trừ nhiều dược liệu quý giá, trên đất cũng có không ít thuốc mà những người hái thuốc không kịp lấy đi.

Đường Bảo Ngưu cảm thấy bị những lời này của Chu Đại Khối Nhi áp chế, rất không thoải mái, nhìn thấy dược liệu trên đất liền dậm lại mấy câu:

- Ta không sợ bọn chúng đến, chỉ sợ bọn chúng không đến. Người thì không giống, người vốn nhát gan, hay là trước tiên nhặt một chút thuốc can

đảm trì thương trên đất, dùng sẵn mấy liều, tránh để lát nữa vừa thấy máu lại hô to gọi nhỏ.

Cặp mắt Chu Đại Khối Nhi mở lớn:

- Không đâu.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì không?

Chu Đại Khối Nhi bình tĩnh nói:

- Ta sẽ không kêu hoảng.

Đường Bảo Ngưu càng ngạc nhiên:

- Tại sao?

Ánh mắt Chu Đại Khối Nhi phát ra ánh sáng khác thường:

- Không phải người không cho ta kêu sao? Bây giờ người đã đến rồi mà ta cũng không kêu, như vậy được rồi chứ?

Đường Bảo Ngưu nghe hắn nói như vậy, trong lòng phát lạnh, đột nhiên quay đầu, lập tức trông thấy một người đang chạy nhanh đến chột dừng lại.

Người này mặc quần áo rộng thùng thình (trong áo bào ít nhất có thể ẩn giấu ba người, trong hai tay áo cũng có thể giấu được hai người), chạy rất mau, đang nhanh chóng đến gần sau lưng mình.

Trước người Đường Bảo Ngưu là đám bụi gai, sau lưng là nhà cỏ và dốc cụt; cũng không biết người nọ làm cách nào leo lên, lại còn mặt không đỏ, thở không gấp, hơn nữa muốn dừng là dừng.

Dừng lại giống như chưa từng cử động.

Đang chạy nhanh lại đột nhiên dừng, giống như một bức tượng đá đã sớm nằm ở đó, trải qua gió sương năm tháng.

Dáng vẻ của người này rất tinh nhuệ dũng mãnh. Quần áo của hắn rất rộng, miệng cũng rất rộng, mày trán đều rộng, nhưng toàn thân trên dưới, dù là ngang hay dọc đều không có một chút bắp thịt dư thừa vào.

Lúc người này dừng lại, chỉ còn cách Đường Bảo Ngưu hai trượng ba.

Người này dùng một đôi mắt sắc bén lãnh đạm nhìn hắn.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy đau đến tận xương, giống như ánh mắt kia đã xuyên qua con người cắm vào trong đầu hắn.

Đường Bảo Ngưu biết, kẻ địch đã tới.

Phản ứng đầu tiên của hắn không phải là sợ, mà là tức giận.

Tức giận vì lúc nên kêu thì Chu Đại Khối Nhi lại không kêu. Nếu không phải hắn phát hiện nhanh, nói không chừng đã sớm bị kẻ địch có vẻ rất gian xảo này thừa cơ hội.

Vô Mộng Nữ ở trong thần điện thấp thoáng hương khói, giống như một giấc mộng không chân thực.

Một cô gái ngọt đến không chân thực.

Một giấc mộng kinh hoàng.

Vô Mộng Nữ lại thúc giục Trương Thán:

- Nói mau đi, làm sao ngươi lại biến thành Triệu Họa Tứ? Làm sao ngươi

biết hẳn ở trong nhóm người Điền sơn? Làm sao người lừa gạt được hai kẻ tinh ranh như quý vừa chết này?

Cổ họng Trương Thán gian khó khăn kêu lên lục cục.

Cổ của hắn bị bàn tay ngọc thon thả của Vô Mộng Nữ khống chế, nhẹ nhàng nắm lấy, nhưng hắn đã gần như không thể hít thở, cũng rất khó nói chuyện.

Có điều, tay của hắn cũng dường như cũng bắt được bắp tay của Vô Mộng Nữ, hai người đứng rất gần nhau.

Vô Mộng Nữ cười, cười rất gian xảo.

Gian xảo là một loại đẹp, đối với nam tử thì đó là sự sắc sảo không vượt quá bốn phận của một cô gái.

- Người am hiểu thuật nói bằng bụng, vốn không cần dùng cổ họng để nói chuyện. "Bát Đại Giang Hồ Nhất Phạm Vương" Trương Thán, ai không biết ngón nghề của hắn còn nhiều hơn cả lông tóc.

Vô Mộng Nữ không biết là đang chế nhạo hay là khen hắn:

- Nếu không, vừa rồi hắn cũng sẽ không bắt chước âm điệu của Triệu Họa Tứ giống y như đúc, Tư Mã và Tư Đồ cũng sẽ không nằm trên đất, không bằng cả con chó chết.

Thái Thủy Trạch hắng giọng:

- Theo ta được biết, Nguyên Thập Tam Hạng mang đến chín trợ thủ đều không có nữ nhân, người...

Vô Mộng Nữ thân nhiên cười một tiếng, nói:

- Các người trả lời ta trước, ta mới suy nghĩ có nên trả lời câu hỏi của người hay không.

Thái Thủy Trạch lại vội hắng giọng một tiếng, nói:

- Ý của ta là, nếu như cô nương không phải là người của Nguyên Thập Tam Hạng hay Thái Kinh, lại không có thù oán gì với chúng ta, cũng không quen biết, chi bằng hãy nương tay thả Trương huynh ra, chúng ta xem như thiếu cô một ân tình, thế nào?

Vô Mộng Nữ hơi nhú mắt, giống như đang nhìn lông mi của mình.

Không chỉ đang nhìn, mà còn đang đếm.

Trương Thán khẽ hừ một tiếng, nói:

- Người không cần cầu xin ả, còn không biết ai chết...

Hắn chột đầu đón kêu lên một tiếng, không nói được nữa.

Thái Thủy Trạch lại hắng giọng một tiếng, giống như muốn giọng nói được rõ ràng.

Chột nghe Vô Mộng Nữ lạnh lùng nói:

- Người ho thì ho, nói thì nói, cũng đừng tiến đến gần. Vừa rồi người đã tới gần nửa thước, nếu còn tiến thêm một tấc thì ta sẽ lấy mạng hẳn trước.

Thái Thủy Trạch vừa nghe, lập tức lùi lại một bước.

Chỉ thấy gương mặt Trương Thán đã trở nên đỏ bừng, những nốt rỗ trên mặt càng biến thành đỏ tía, giống như mỗi nốt đều tràn đầy sức sống, muốn tranh nhau nói chuyện.

Nốt rõ dĩ nhiên không biết nói chuyện.

Trương Thán hiển nhiên đang vận công, ngay cả con người cũng muốn lờ ra khỏi hốc mắt, nhưng lại nói không nên lời.

Cho nên Thái Thủy Trạch lập tức nói:

- Chỗ các người có một người là của chúng ta.

Ánh mắt Vô Mộng Nữ bỗng nhiên phủ lên một tầng hồi hận thâm lương:

- Xem ra ta vốn không nên hỏi.

Lần này đến phiên Thái Thủy Trạch hỏi ngược lại:

- Tại sao?

Vô Mộng Nữ bất đắc dĩ nói:

- Bởi vì ta đã biết được điều này, các người nhất định phải giết ta, cho nên ta cũng đành phải giết các người.

Thái Thủy Trạch cũng rất đồng cảm:

- Nhưng người lại muốn hỏi, hơn nữa ta cũng biết nói dối sẽ không gạt được người.

Vô Mộng Nữ khẽ mỉm cười, nụ cười rất quyến rũ:

- Đương nhiên không gạt được. Nam nhân nói dối làm sao gạt được nữ nhân? Hơn nữa nếu bàn về nói dối thì ai qua được ta?

Nàng giống như việc nghĩa không từ, dám nhận trách nhiệm.

Thái Thủy Trạch cũng không phản bác, bỗng nhiên nghiêng nghiêng tai,

trên gương mặt đen có một loại biểu tình, người quen thuộc nhìn vào sẽ cảm thấy rất không tầm thường, nhưng người không quen thuộc nhìn vào lại chẳng phát giác ra có gì khác biệt.

Hắn nói tiếp:

- Người nọ cho chúng ta biết có ít nhất bốn người lên Điem sơn, hơn nữa cũng nói rõ bốn người đó là ai. Có điều người nọ cũng không dám chắc Nguyên Thập Tam Hạn đang ở Điem sơn hay là Hàm hồ, cho dù hắn ở một nơi, liệu có đột nhiên quay đầu đến nơi khác hay không, đó là chuyện không thể dự đoán được.

Vô Mộng Nữ cười nhạt:

- Cho nên các người đã biết người đến là ai, liền suy đoán bọn chúng hành động thế nào, cuối cùng bày trận chờ bọn chúng đến?

Thái Thủy Trạch lại nghiêng nghiêng tai, giống như trong tai hắn có nước đang chảy ngược, nhưng loại thần sắc giống như thần không biết, quỷ không hay kia đã biến mất:

- Chúng ta muốn bắt đầu từ Triệu Họa Tứ.

Vô Mộng Nữ đồng ý:

- Hắn quanh năm mặt mang mặt nạ, giả thần giả quỷ, dễ bị người ta mạo nhận nhất. Huống hồ, Trương Thán đóng giả ai cũng đều y hệt.

Lúc này Thái Thủy Trạch cũng không nghiêng tai nữa.

- Trương Phạm Vương trước kia từng nhìn thấy, gặp mặt và nói chuyện với Triệu Họa Tứ, cho nên mới giả trang thành Triệu Họa Tứ, chờ bên khe suối, quả nhiên khiến cho Tư Mã và Tư Đồ mắc lừa, tưởng lầm là hắn. Mà

khi đó người lại vừa vịn ở bên khe suối...

Nói tới đây, Thái Thủy Trạch lại không nói nữa.

Bởi vì Trương Thán và Vô Mộng Nữ đã đứng rất sát nhau, tay của Vô Mộng Nữ nắm lấy cổ họng Trương Thán, nhưng đôi tay của Trương Thán cũng bắt lấy bắp tay của Vô Mộng Nữ. Thoạt nhìn tư thế của bọn họ giống như rất quấn quýt triền miên, lưu luyến tiêu hồn.

Thực ra, có lẽ đầu đá và ân ái đều giống như nhau, đó là một loại phương thức thân mật bất đồng.

Vô Mộng Nữ dường như cũng có phần hồn ở ngoài thân.

Trương Thán đang thở hỗn hển từng ngụm, hơi thở của hắn giống như phả vào trên gương mặt mềm mại của đối phương.

Những sợi tóc bên mặt Vô Mộng Nữ cũng bị hơi thở của hắn làm đung đưa.

Vô Mộng Nữ nhíu mày hỏi:

- Tại sao không nói tiếp?

Thái Thủy Trạch đáp:

- Tiếp theo người đều biết cả rồi.

Vô Mộng Nữ nói:

- Tiếp theo là Tư Mã và Tư Đồ phát hiện ra ta, bảo Triệu Họa Tứ do Trương Thán giả trang bắt ta làm con tin, sau đó bọn chúng bị giết, còn xảy ra chuyện mà bây giờ vẫn đang tiếp diễn.

Thái Thủy Trạch nói:

- Chuyện bây giờ còn chưa xong.

Vô Mộng Nữ nói:

- Là chưa kết thúc.

Thái Thủy Trạch nói:

- Phạm Vương luôn là một người không muốn dừng.

Vô Mộng Nữ nói:

- Ta cũng là một cô gái không đạt được mục đích thì không dừng.

Thái Thủy Trạch nghiêm mặt nói:

- Có điều, chuyện tiếp theo ta lại không hiểu gì cả.

Vô Mộng Nữ chỉ cười một tiếng, nói:

- Chuyện này cũng khó trách.

Thái Thủy Trạch nói:

- Nếu người vốn cùng một phe với Nguyên Thập Tam Hạng, như vậy chúng ta xem như là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, trúng kế của người. Nhưng người đã biết rõ hẳn là Triệu Họa Tứ giả mạo, tại sao còn để chúng ta giết chết Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế?

Vô Mộng Nữ nhoẻn miệng cười.

Cũng không biết vì sao, lúc này nụ cười của nàng có phần gượng gạo. Mặc dù nụ cười đó vẫn mang theo mùi vị hạnh nhân, nhưng đã giống như từ

hạnh ngọt chuyển thành hơi chát.

Thái Thủy Trạch tiếp tục nói:

- Nếu như không phải cùng phe với Nguyên Thập Tam Hạng, người cần gì phải bắt Trương Phạn Vương không thả? Hơn nữa với thân thủ của người, càng không cần phải để Trương Thán bắt được, bị hai tên Tàn, Phế kia sỉ nhục? Tại sao người lại làm như vậy? Người rốt cuộc là người trong cục hay là ngoài cục? Là bố cục của người, hay là người lỡ sa chân vào trong cục này?

Vô Mộng Nữ cười, nụ cười của nàng có màu sắc, đó là màu đỏ.

Nhưng màu sắc trong mắt nàng lại dường như hơi kinh hãi.

- Người đoán không ra, là bởi vì người chỉ hiểu được bố cục, chứ không biết cách vượt qua bố cục, đặt mình bên ngoài. Ta trước tiên rời cục, sau đó mới trở lại định đoạt đại cục. Một người cao minh, tốt nhất phải hiểu được làm thế nào rời cục, tiếp theo mới nói đến bố cục.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đại Cục

Thái Thủy Trạch lập tức khôi phục sự ham học không chán của hẳn, khiêm tốn nói:

- Nguyên nghe kỹ càng, kính xin chỉ giáo!

Vô Mộng Nữ nói:

- Các người có người trà trộn vào bên phía chúng ta, chỗ các người dĩ nhiên cũng có thể có người của chúng ta.

Thái Thủy Trạch thành thật nói:

- Chuyện này thì đương nhiên.

Vô Mộng Nữ cười hỏi:

- Người không hỏi ta xem là ai sao?

Thái Thủy Trạch nói:

- Người cũng không hỏi ta.

- Hỏi cũng vô dụng, có đúng không?

- Đúng. Cho dù có hỏi, không muốn nói thì vẫn sẽ không nói. Còn nếu muốn nói, cũng không biết có phải cố ý bày bố nghi trận, khiến chúng ta giết

sai người nhà hay không.

- Cho nên, dù người nói rằng có người nằm vùng bên phía chúng ta, cũng giống như ta nói chúng ta có quân cờ nằm ở giữa các người, cũng không biết là thật hay giả, tất cả đều phải tự mình phán đoán.

- Nhưng chúng ta giết Tư Mã và Tư Đồ là chuyện rõ mười mươi, người đã có thể ra tay ngăn cản.

- Bởi vì bọn chúng chẳng liên quan gì đến ta.

- Không liên quan?

- Rất đơn giản. Nguyên Thập Tam Hạn cũng hoài nghi các người có người trà trộn vào đội ngũ chúng ta, cho nên đã để lại hai quân cờ sát thủ khác, hoàn toàn không ai biết.

- Trong đó một quân cờ chính là người.

- Bọn chúng cũng không biết là có ta. Ta luôn luôn đứng bên ngoài cục.

- Trước tiên người ở lại nơi này, giả trang thành thiếu nữ thôn quê, lại trùng hợp bị Tư Đồ Thần Tiên và Tư Mã Kim Tiên chọn trúng.

- Ta cũng không nhận ra bọn chúng, nhưng lại từ chỗ Nguyên lão biết được có hai người bên phe mình như vậy.

- Cho nên sống chết của bọn chúng chẳng liên quan gì đến người.

- Bọn chúng đối xử với ta như vậy, ta việc gì phải quan tâm đến sống chết của bọn chúng? Nhiệm vụ của ta là phá hư bố cục của các người, truy tìm Thiên Y Cư Sĩ, bọn chúng sống hay chết đều không quan trọng.

- Vì vậy người cũng chỉ biết là có một Triệu Họa Tứ, nhưng lại không

nhận ra hắn.

- Lúc đầu ta cũng tưởng rằng hắn là Triệu Họa Tứ, có điều hắn uy hiếp ta, phong bế huyết đạo, nhưng lại không hề nặng tay, đối xử với ta rất tốt.

- Điều này khác với lời đồn, lại khiến cho người sinh nghi, đúng không?

- Như vậy mà còn không nghi ngờ thì đúng là ngốc.

- Cho nên hắn vừa ra tay, người đã biết hắn là ai rồi.

- Từ thủ pháp mà hắn phong bế huyết đạo, ta đã biết hắn nhất định không phải là Triệu Họa Tứ.

- Nhưng người cũng không có ý định cứu hai tên dùng roi này.

- Ta vốn không định để cho những kẻ thoải mái nhìn thấy thân thể ta có thể thoải mái sống tiếp.

Thái Thủy Trạch dường như rất tiếc nuối:

- Nhưng ta cũng đã nhìn thấy rồi.

Vô Mộng Nữ cũng tiếp lời rất nhanh:

- Cho nên ta cũng không định để cho các người có thể an bình sống tiếp.

Khuôn mặt đen và cặp mắt của Thái Thủy Trạch lại thoáng hiện lên vẻ xảo trá:

- Có điều người nói nhiều như vậy, hỏi nhiều như thế, ta lại thấy giống như đang hành động lén lút, có ý đồ khác.

Vô Mộng Nữ liếc nhìn hắn một cái, trong ánh mắt dù không có thù hận,

cũng nhất định sẽ có giận dữ.

- Hử?

Lúc này Thái Thủy Trạch mới cao giọng nói:

- Bởi vì thoát nhìn Trương Phạn Vương đã bị người khống chế, nhưng "Phản Phán thần công" của hắn đã phát động, cục diện bây giờ đã dần dần quay ngược lại, người đã bị hắn kiềm chế.

Trên khu vực được liệu hoang dã của Tư Phòng sơn.

Đường Bảo Ngưu và người vừa tới đứng đối diện với nhau.

Đường Bảo Ngưu cao lớn, thần võ, uy phong, hào hùng, nhìn giống như một pho tượng Bất Động Minh Vương.

Hắn rất "tự mình biết mình", đó là biết được sở trường của mình, hiểu được ưu thế của mình.

Cho nên hắn trước tiên hít sâu một hơi.

Vừa hít vào, lồng ngực của hắn liền thẳng lên, hơn nữa thể tích cũng giống như phình lớn, đương nhiên sự tự tin cũng theo đó dâng cao.

Sau đó hắn dùng ánh mắt rất có lực nhìn đối phương.

Chỉ cần ánh mắt vừa dùng lực, giống như từ năm tay đến lòng tin đều có lực, hắt hơi một cái cũng có thể khiến cho mặt đất chấn động, mặt trăng nghiêng ngả.

Tiếp theo hắn dùng tay gạt mái tóc rối bời.

Không phải chải vuốt cho thẳng, mà là gạt cho rối hơn, như vậy mới càng

có tính cách, càng có khí khái, càng khó chọc vào.

Sau khi tất cả "tư thế" đều "sẵn sàng", hắn mới dùng một loại thanh thế và âm điệu hùng dũng nói:

- Các hạ là ai, lén lén lút lút định làm gì? Muốn làm gì?

Cặp mắt người nọ khẽ mấp máy, mở lớn lên.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy cặp mắt của mình như bị đập vào, lập tức nhú lại.

Người nọ mở miệng, còn chưa lên tiếng thì Đường Bảo Ngưu đã cướp lời:

- Người sáng không làm chuyện tối, trước tiên ta sẽ nói đại danh để cho người rửa tai lắng nghe. Ta chính là thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch vũ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ hải ngoại vô song hoạt phật đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tiên bối Bảo Ngưu cự hiệp. Nhớ kỹ, là cự hiệp chứ không phải đại hiệp, ý nghĩa của cự hiệp chính là đại đại hiệp, hiểu chưa? Còn người là ai, hãy mau xưng tên ra, Đường cự đại hiệp cũng không giết hạng người vô danh.

Sự sắc bén trong đôi mắt người nọ cuối cùng đã giảm đi hơn nửa.

Chẳng những mắt hắn trở ra, ngay cả Chu Đại Khối Nhi bên cạnh cũng phải lú lờ.

Người nọ cuốn hai tay áo, phát ra một tiếng "vút" trong bầu trời đêm, giống như ít nhất có hai cái cổ của hai người bị gãy trong tay áo của hắn.

- Ta tới để giết các ngươi, không cần thông báo tên họ...

Lời còn chưa dứt, Đường Bảo Ngưu đã quát lớn một tiếng như sấm sét:

- Đây là gì? Người có từng hành tẩu giang hồ không? Chưa động quyền cước, trước nêu tên họ, quy củ này mà người cũng không hiểu à? Cha người chưa đặt tên cho người sao? Tứ Xuyên Thục Trung Đường gia bảo chúng ta nuôi con cá cũng có tên, trong đó một con gọi là Chu Đại Kim, một con gọi là Kim Đại Chu, còn có một con gọi Không Bằng Heo Chó, nhưng đều có tên cả. Người lại không có cả tên, không phải bọn trộm cắp thì là gì?

Người nọ bị hấn mắng chửi một phen, lại bị nghẹn họng, khí thế cũng không mạnh như trước.

Lúc này Đường Bảo Ngưu mới nghiêm túc hỏi hấn:

- Người là "Lang Tâm Tử Sĩ" Lam Hồ Hồ?

Người nọ liền khoát tay.

Đường Bảo Ngưu "ừ" một tiếng, lại hỏi:

- Người là "Nhất Ngôn Bất Hợp" Ngôn Cú Cú?

Người nọ cũng lắc đầu.

- Người là "Bức Hồ Khiêu Tường" Tiền Cùng Cùng?

Người nọ vừa khoát tay vừa lắc đầu.

Đường Bảo Ngưu hét lên giận dữ, khiến cho đám quạ nơi bụi gai nháo nhác bay lên đầy trời.

- Vậy tên giấu đầu lòi đuôi người rốt cuộc là ai, hãy xưng tên ra!

Hấn cố ý bịa ra tên của mấy người, chính là muốn hạ thấp nhục khí của đối phương.

Lần này, khí thế của người nọ quả thật đã hoàn toàn bị Đường Bảo Ngưu cướp mất, vội vàng trả lời:

- Ta... ta họ Lưu... Lưu...

- Lưu cái gì?

Cặp mắt Đường Bảo Ngưu trợn trừng, cánh mũi phồng to, thối râu hét lên:

- Lưu Bang? Lưu Bị? Lưu A Đâu?

Người nọ bị dọa lui một bước, đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn thẳng.

Trên mặt hắn phủ đầy ánh trắng, ánh mắt cũng đột nhiên lạnh đi, trở nên sắc bén.

Sau đó hắn nói với một giọng điệu lạnh lùng:

- Ta tới để giết người, không cần nói cho người biết gì cả.

Vẫn là câu nói kia.

Nhưng lần này khi nói, hắn dường như đã hạ quyết tâm. Quyết định chỉ động thủ, không nói thêm gì nữa.

Đường Bảo Ngưu thấy vậy trong lòng chột lạnh.

Bởi vì hắn biết người đến là ai, hắn đã sớm biết rồi.

Người đến là chưởng môn Phong phái Lưu Toàn Ngã.

Hắn muốn cố ý chọc giận đối phương, nếu đối phương bực bội thì hắn sẽ có cơ hội.

Nhưng đối phương đột nhiên không tức giận nữa, Đường Bảo Ngưu lập

tức cảm thấy không ổn.

Trước khi ra tay hấn thích chọc giận đối thủ, một khi đối thủ tức giận, mất đi lý trí thì sẽ dễ phạm sai lầm, hấn có thể dễ dàng chiến thắng.

Hấn chỉ sợ hai loại phản ứng, một là chọc mà không giận, hại là ngược lại dùng lửa giận để phát huy tiềm lực lớn hơn.

Lúc này địch thủ trước mắt hiển nhiên là trường hợp thứ nhất.

Hấn dùng ánh trăng lạnh lẽo để làm nguội cơn giận của mình.

Đường Bảo Ngưu từng nghe, trong tay Thái Kinh có "Thập Lục Kỳ phái" phục vụ cho hấn. Trong đó thủ lĩnh của Phong phái tên là Lưu Toàn Ngã, là một hảo thủ rất xuất sắc.

Tuyệt chiêu của hấn gọi là "Đan Tụ Thanh Phong".

Tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu của hấn gọi là "Song Tụ Kim Phong".

Tay của Đường Bảo Ngưu đột nhiên thò vào túi phi tiêu.

Khi tay của hấn đưa vào túi phi tiêu, thần sắc trên mặt bỗng giống như đã nắm chắc phần thắng, đại cục đã định, hơn nữa còn tràn đầy cuồng nhiệt.

Lưu Toàn Ngã vốn đã khôi phục sự lạnh lùng của hấn.

Giết người vốn là một chuyện lãnh khốc.

Nhưng khi hấn nhìn thấy thần sắc cuồng nhiệt của Đường Bảo Ngưu, lập tức động dung, lại liếc nhìn túi phi tiêu của đối phương, sắc mặt biến đổi.

- Người... người thật sự là người của Thục Trung Đường môn?

Đúng vậy, Xuyên Tây Đường gia, ám khí vô song, nhìn khắp võ lâm có ai dám trêu chọc?

Vì vậy Đường Bảo Ngưu bắt đầu ngâm thơ, thơ ngâm đả đả, bi ca dào dạt:

- Đêm nay nghĩ đến lòng đau nói, mưa lạnh hương hồn viếng khách thơ.
Mộ thu quỷ ngâm thơ Bảo gia, máu hận ngàn năm ngọc trong đá. 1

Trên trán Lưu Toàn Ngã bắt đầu đổ mồ hôi, ánh mắt của hắn cũng giống như ngưng kết lại.

Hắn phát hiện mình mất đi sự chắc chắn, mất đi lòng tin nắm giữ đại cục.

Hắn vốn định phát ra "Đan Tụ Thanh Phong", nhưng hắn lại sợ rước lấy ám khí của Thục Trung Đường môn.

Nghe nói ám khí của Thục Trung Đường môn đã siêu việt đến mức khó tưởng tượng, bọn họ có thể làm cho pháo hoa nổ ra ám khí không thể né tránh. Có lời đồn rằng bên trong Đường gia bảo, ngay cả một trận mưa, thứ rơi xuống cũng không phải giọt mưa mà là ám khí. Một cao thủ Đường môn thật sự, ngay cả một sợi lông trên người cũng là ám khí hạng nhất.

Hắn đang lo nghĩ, lúc này Chu Đại Khối Nhi bỗng thấp giọng kêu lên:

- Đường ca ca, sao quần huynh lại ướt thế?

Uớt rồi?

Đường Bảo Ngưu vừa nghe, sắc mặt liền biến đổi.

Lưu Toàn Ngã vừa nghe, lại vui mừng khôn xiết, lập tức ra tay.

Hắn phát ra "Đan Tụ Thanh Phong".

Ngay cả Dư Dã Trục được xưng là "Thiết Tháp Lãng Vân", cũng bị một tay áo này đánh thành thành mười bảy mười tám đoạn. Dư Dã Trục là sư huynh của Đường Bảo Ngưu, có điều Đường Bảo Ngưu luyện võ công nào cũng giữa chừng vứt bỏ, cho nên sư huynh, sư đệ, sư tử, sư muội, sư phụ, sư thúc, sư bá thậm chí là sư điệt của hắn có rất nhiều, nhưng lại chẳng có mấy ai chịu nhận hắn làm đồng môn.

Trong Lão Lâm tự ánh nến lập lòe.

Lúm đồng tiền ngọt ngào của Vô Mộng Nữ đã không ngọt nữa, ngược lại khuôn mặt trở nên giận dữ.

Gương mặt Trương Thán vừa đỏ vừa đen, lại càng đỏ càng đen hơn.

Vô Mộng Nữ phát hiện đã bị Thái Thủy Trạch nhìn thấu, cho nên cũng không giả vờ nữa.

Nàng đang giãy dụa, cũng đang vùng vẫy.

Không phải nàng khống chế yếu huyết của Trương Thán sao?

Trương Thán cũng đang giãy giụa, cố sức vùng vẫy.

Không phải hắn bị Vô Mộng Nữ kiềm chế chỗ hiểm sao?

Sắc mặt Vô Mộng Nữ đỏ bừng, giận dữ quát lên:

- Người... buông tay!

Trương Thán cũng thở hổn hển nói:

- Là là người năm năm năm ta... người buông tay mới đúng!

- Ta... không buông được.

- Ta... ta bây giờ cũng không có biện pháp.

- Cái tên này, người luyện cái võ công chết tiệt gì thế?

- Ta...

Lúc này Thái Thủy Trạch mới chợt hiểu ra.

Hắn không nhịn được cười.

- Người cười cái gì?

Trương Thán và Vô Mộng Nữ đồng thời quát mắng hắn.

- Võ công mà Trương Phạn Vương luyện chính là "Phản Phán thần công"...

Thái Thủy Trạch cười đến sặc hông, thiếu chút nữa đã đứt hơi:

- Người khống chế hắn, hắn sẽ dùng công lực của người để phản chế lại người. Người cứ cố chống đỡ, bây giờ hai loại nội lực đã quấn vào với nhau, không phân chia nữa. Các người muốn tách ra và hóa giải cũng không phải chuyện dễ dàng. Cái này gọi là hai người một thể, ha ha ha... Hai người các người đúng là có duyên, trời đất tạo nên.

Vô Mộng Nữ đỏ mặt mắng:

- Đây là cái công lực âm hiểm gì? Người còn không mau thả ra!

Trương Thán thở dốc biện bạch:

- Công lực này của ta không âm hiểm, là người âm hiểm ám toán ta trước, công lực của ta mới phản kích... bây giờ thành ra như vậy, ta nhất thời cũng không thu lại được...

- Người là đồ không biết xấu hổ!

- Ta có thể không cần mặt mũi, nhưng ta cần cơm.

- Người còn tham ăn!

Vô Mộng Nữ thẹn quá hóa giận:

- Xem ta giết người!

"Vô Mộng Nữ" đương nhiên không phải Bồ Tát tiên tử gì, gọi nàng là một nữ la sát cũng đã nhẹ rồi.

Nàng muốn giết người thì sẽ giết người, quyết không đắn đo, cũng không khoan thứ.

Nhưng hiện giờ nàng chỉ kêu giết mà không ra tay.

Chủ yếu là vì nàng và hắn đã thật sự "liên thành một thể".

"Phản Phán thần công" đã gắn liền thân thể tứ chi của hai người, nàng muốn khống chế Trương Thán, hiển nhiên cũng giống như khống chế chính mình; nàng muốn giết chết Trương Thán, trước tiên cũng phải giết chết chính mình.

Vô Mộng Nữ đương nhiên sẽ không sát thương chính mình.

Nhưng cục diện lại hết sức khó xử.

Lúc này Trương Thán đã tháo mặt nạ xuống.

Hắn ngoại trừ khuôn mặt hơi tròn một chút, vóc người hơi mập một chút, nốt rỗ trên mặt hơi nhiều một chút, màu da hơi đen một chút, quả thật là một nam tử nhìn tới anh tuấn, nhìn lui khả ái.

Vô Mộng Nữ mặc dù là một sát thủ nổi danh, từ khi nàng được Cửu U Thần Quân dạy dỗ đến nay, hành sự kỳ quái tàn độc, nhưng lại thường tránh né đám sư huynh đồng môn như sói như hổ, hơn nữa cho tới giờ đều giữ mình trong sạch, giữ thân như ngọc. Mặc dù những chuyện xưa này đối với nàng đã là ký ức, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính cách của nàng vẫn không thay đổi.

Hiện giờ lại bị một nam tử dán sát vào như vậy.

Hơn nữa công lực của nam tử kia đã cùng nàng huyết mạch tương liên.

Nhưng nam tử kia lại không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, còn cố gắng tránh né.

Nữ nhân luôn rất nhạy cảm đối với điểm này, Vô Mộng Nữ càng sẽ không phán đoán sai lầm.

Có điều nếu bây giờ nàng động tay, rất dễ tạo thành đối phương động chân... Đồng dạng, nàng lui về phía sau, ngược lại khiến cho đối phương tiến về phía trước.

Tình thế này quả là gay go.

Nếu như gay go (糟糕) là một loại bánh ngọt (糕), vậy chỉ cần ăn nó là xong.

Nhưng bây giờ lại là rối tinh rối mù.

Như đã nói qua, một nam tử mặt hơi tròn một chút, tương đối thân thiết; hơi mập một chút, cảm thấy có phúc; nốt rỗ hơi nhiều, càng thêm thanh xuân; da đen một chút, càng có khí khái của nam tử.

Đến tình cảnh này, Vô Mộng Nữ cũng thật sự mất đi chú ý, không có biện

pháp.

Nàng chỉ hận vì sao mình không sớm buông tay một chút, sớm thả đối thủ ra thì đã không đến nỗi bị công lực kỳ quái của đối phương quấn lấy.

Nhưng con người luôn là "sau lưng có lối không lui bước, trước mắt không đường mới quay đầu".

Lúc này nàng muốn lui cũng đã không còn kịp.

Nàng cho rằng nam tử này tuy không phải loại người khinh bạc, nhưng lại rất ba hoa. Nàng lại không biết, Trương Thán nói rằng muốn "ăn cơm", đó là sự thật.

Chỉ cần "Phạm Vương" Trương Thán ăn đủ cơm, "Phản Phán thần công" của hắn sẽ gia tăng công lực, khi đó muốn thoát khỏi cục diện dây dưa này cũng không phải là chuyện khó.

Vì vậy Thái Thủy Trạch có lòng tốt biện bạch cho Trương Thán.

- Hắn không ba hoa, lời hắn nói là thật. Vị Trương Phạm Vương này chỉ cần ăn cơm no, vậy thì công lực sẽ có thể thu phát tự nhiên, các người cũng không cần quấn lấy nhau như vậy nữa...

Sắc mặt Trương Thán và Vô Mộng Nữ bỗng đồng thời biến đổi.

Trương Thán nói:

- Người còn cười, chính người đã khó bảo toàn...

Hắn lại nói giọng nữ.

Vô Mộng Nữ nói:

- Cần thận phía sau người...

Nàng lại nói giọng nam.

Thái Thủy Trạch sững sốt.

Nếu như Trương Thán bảo hấn cần thận sau lưng, hấn nhất định có thể phản ứng kịp thời. Nhưng người nói là Vô Mộng Nữ, còn Trương Thán lại mắng hấn, điều này khiến cho hấn nhất thời khó hiểu. Huống hồ Trương Thán nói giọng nữ, còn Vô Mộng Nữ lại nói giọng nam, chuyện này lại khiến hấn ngây ra.

Lần ngây người này thiếu chút nữa đã lấy mạng của hấn, cũng thiếu chút nữa hại thêm mấy tính mạng khác.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, cũng là vì "Phản Phản thần công".

Công lực này một khi phát tác, lại không hóa giải được, cho nên Trương Thán nói ra lời của Vô Mộng Nữ, còn Vô Mộng Nữ lại nói ra giọng của Trương Thán.

Nói cách khác, những gì Vô Mộng Nữ nói thật ra là lời của Trương Thán, còn những gì Trương Thán nói lại là lời của Vô Mộng Nữ.

Nếu như Thái Thủy Trạch có thể kịp thời hiểu rõ, sẽ không gặp phải bất hạnh như vậy.

Có một bức tranh, giang sơn vạn dặm, thông xanh mây trắng, đều ở phía dưới.

Bay giữa bầu trời không phải chim điêu, không phải đại bàng, mà là một con gà.

Một bức tranh như vậy, sáng lên trước mắt Thái Thủy Trạch.

Thoáng chốc đã qua.

Người bị bất ngờ, tại khoảnh khắc trước đó đang nghĩ gì? Có cảm ứng hay không?

Có lẽ, có người vừa hát lên một khúc ca xưa, có người chợt nhớ tới dung nhan người yêu cũ, có người vừa mới tỉnh ngộ rằng mình thật là hạnh phúc.

Lúc này Thái Thủy Trạch đã bị bất ngờ.

Nói không chừng còn sẽ chết đi như vậy.

Bởi vì bất ngờ vĩnh viễn nằm ngoài dự liệu.

Cho dù người khác trước khi bị bất ngờ nghĩ đến điều gì, trước mắt Thái Thủy Trạch lại hiện lên một bức tranh như vậy, một hình ảnh như vậy.

Thái Thủy Trạch mặc dù ngẩn ra, nhưng phản ứng cũng không chậm lại.

Mặc dù lời nói của Trương Thán và Vô Mộng Nữ làm hấn kinh ngạc, nhưng hấn vẫn đề cao cảnh giác.

Hấn kịp thời phát hiện một loại tiếng gió, đó là kinh phong. Nhất định có một loại binh khí cực kỳ sắc bén, nhanh chóng và nhỏ bé đang đánh vào lưng hấn.

Cho nên hấn xoay người, nhảy lên, vung tay đón đỡ một chiêu.

Trong nháy mắt này hấn đã đeo vào đôi "tay đen" của Hắc Diện Thái gia.

Bàn tay một màu đen kịt.

Sau khi đeo lên bao tay đen kịt này, có thể đón đỡ tất cả binh khí, ám khí

và vũ khí.

Nó không sợ dao sắc, không sợ lưỡi bén, càng không sợ độc.

Hắn phản ứng mau, xoay người nhanh chóng, ra tay chính xác.

Đáng tiếc, thứ mà đối phương dùng để tập kích không phải binh khí, không phải ám khí, thậm chí cũng không hề sắc bén.

Người chưa từng nghe chân người cũng xem như vũ khí "sắc bén" sao?

Nhưng một cước này thật sự phát ra tiếng xé gió sắc bén, giống như một thanh kiếm, một thanh đao, một mũi châm dài.

Tiếng gió "sắc bén" này khiến Thái Thủy Trạch đưa ra phán đoán sai lầm, sai lầm rất lớn.

"Rầm!"

Thái Thủy Trạch đón đỡ một chiêu, trực tiếp đón lấy.

Nhưng hắn dùng Cầm Nã định tiếp lấy một kiếm, lại trúng phải một cước như lôi đình thiên quân, long trời lở đất này.

Cho nên hắn ôm lấy thân thể, cong lưng gập eo, cả người bay lên.

Một lúc sau hắn mới rơi xuống, hơn nửa mắt, tai và mũi đều tràn máu, là máu tươi.

Khi máu từ thân thể con người chảy ra, là màu sắc động lòng nhất trong sinh mệnh. Ít nhất trong mắt của Triệu Họa Tứ là như vậy, trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy.

Người đến mang mặt nạ, trong tay cầm một cây bút vẽ, còn nhỏ mực nước

tựa như máu.

Trên mặt nạ vẽ một đóa hoa, chỉ vẽ ba phần, làm cho người ta cảm giác đó là một đóa hoa nhưng nhìn không rõ lắm.

Khiến người ta cảm thấy đóa hoa kia còn thật hơn so với một đóa hoa thật.

Mỹ nữ cũng như vậy.

Người đến không phải Triệu Họa Tứ thì là ai?

Hắn là một loại cao thủ, vừa ra tay là có thể khiến người ta cảm giác được hắn là cao thủ.

Hắn vừa đến đã đánh Thái Thủy Trạch bị thương.

Thế cục biến đổi.

Đối với Thái Thủy Trạch và Trương Thán, đó là đại cục không ổn, đại thế không xong.

Đồng phong kinh tâm tráng sĩ khổ,

Ai đăng lạc vĩ đề hàn tổ.

Thuỳ khan thanh giản nhất biên thư,

Bất khiến hoa trùng phấn không đổ.

Tư khiên kim dạ trường ưng trực,

Vũ lãnh hương hồn điệu thư khách.

Thu phần quý xưởng Bảo gia thi,

Hận huyết thiên niên thổ trung bích.

Dịch nghĩa:

Ngọn gió thổi qua cây ngô đồng làm lòng người kinh sợ, tráng sĩ thêm
khổ tâm

Bên ngọn đèn hiu hắt, tiếng con vạc sành gợi nhớ đến áo mùa lạnh

Có ai xem thấy một cuốn sách, chẳng có người đọc để cho mỗi mọt ăn nát
thành bột

Đêm nay, (khi nghĩ đến cảnh đó) mà thêm đau lòng

Mưa lạnh, mảnh hồn thơm viếng điệu người làm ra sách

Trên năm mộ mùa thu, tiếng quý ngâm nga thơ Bảo gia

Máu hận ngàn năm thấm vào đất và biến thành ngọc đá.>

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chiến Cục

Thái Thủy Trạch bị trúng một cước.

Hắn đang học máu, cũng đang cười.

Hắn giống như đang cười vì mình học máu, hoặc là cười đến học máu.

Trương Thán và Vô Mộng Nữ, một người thì muốn xông lên đối phó với kẻ địch, một người thì muốn rút khỏi nơi này. Nhưng "Phản Phán thần công" lại quấn chặt hai người, khó bỏ khó rời, lại không thể động đậy được, càng giãy càng khổ. Cặp mắt bên trong mặt nạ của Triệu Họa Tứ lóe sáng, liếc nhìn hai người một cái, sau đó không để ý đến nữa.

Đây giống như muốn nói, hai người này không đáng phải quan tâm.

Sau đó hắn hỏi Thái Thủy Trạch:

- Người cười cái gì?

Thái Thủy Trạch cười một cách khó khăn, đang muốn lên tiếng thì Triệu Họa Tứ lại phát động thế công.

Bút của hắn vung nhanh, bút vẩy mực.

Hắn lại vẩy máu, là máu của người khác.

Bút pháp của hắn tuy quái và nhanh, nhưng thứ đáng sợ không phải bút mà là chân của hắn.

Tên họa sĩ này, một thân võ công lại không nằm ở tay và bút, mà là đôi chân của hắn.

Hắn luôn luôn cho rằng tay là để hoàn thành nghệ thuật, còn chân mới là để giết người. Trước tiên hắn dùng chân tập kích, lại phát ra tiếng vũ khí xé gió, khiến Thái Thủy Trạch vừa giao đấu đã bị thua thiệt.

Nhưng đợt tấn công này của hắn lại không có gió sắc, mà là bóng chân như núi, rợp trời kín đất như sóng lớn vỗ bờ. Cước pháp này vừa đá, vừa hất, vừa đập, lại giống như một thanh đao, thanh kích, thanh mâu, thanh thương cực kỳ sắc bén, không gì đón được.

Một đôi chân như vậy, cước pháp như vậy, làm người ta nhìn thấy mà cảm thán. Trong võ lâm hiện nay, chỉ vài người là có thể so sánh với hắn về cước pháp.

Thái Thủy Trạch hóa giải đợt công kích này, dùng bảy món vũ khí, cũng bị hư sáu món.

Sau đó Triệu Họa Tứ mới hơi chậm lại, nói:

- Người có biết tại sao ta không đợi người trả lời đã tấn công không?

Lần này hắn vẫn không đợi đối phương trả lời, lại tự mình đáp:

- Bởi vì người vừa học máu vừa cười, chính là muốn khiến cho ta cảm thấy kỳ quái, muốn ta hỏi người, như vậy người có thể nhân cơ hội thở một hơi, hoặc là kéo dài thời gian. Nhưng ta sẽ không làm như vậy, bởi vì rất nhiều cao thủ giang hồ đều không qua được cửa này. Rõ ràng có thể giành thắng lợi nhưng lại không động thủ, đổi thành động khẩu, cho nên mới thất

bại. Ta vẫn luôn muốn gạt bỏ điều này. Ta tấn công một đợt, mặc dù người có thể tiếp được, nhưng nội thương đã gần đến tâm tạng, không có một tuần nửa tháng thì nhất định không thể khôi phục.

Sau đó hắn mới hỏi:

- Có điều ta vẫn tò mò, người cười cái gì vậy?

Hắn chiếm hết ưu thế rồi mới đặt câu hỏi.

Sau đó lại ung dung nói:

- Bây giờ người có thể trả lời ta được rồi!

Thái Thủy Trạch thở dốc, mũi của hắn đã bị máu che kín.

- Ta đúng là cười để dụ người đặt câu hỏi, tranh thủ cơ hội khôi phục sức lực.

Hắn cười thâm nói:

- Người đã đoán đúng. Khi chiến cục bất lợi cho ta, ta sẽ kéo dài thời gian; còn khi chiến cục có lợi cho người, người lại không ngừng nghỉ. Người đúng là một địch thủ tốt.

Triệu Họa Tứ nhìn hắn nói:

- Người cũng có thể là một địch thủ tốt, đáng tiếc đã bị trọng thương, hơn nữa còn sắp chết.

Thái Thủy Trạch lau vết máu bên khóe miệng, vì vậy lại bôi một vệt máu khác lên mặt:

- Ta nói người là địch thủ tốt, nhưng tranh do người vẽ lại không làm nổi

bật được sự thanh nhã, không thể tiến vào cảnh giới tuyệt đỉnh.

Triệu Họa Tứ cả giận nói:

- Người biết vẽ sao? Người biết cái rắm!

Khuôn mặt đen dím máu của Thái Thủy Trạch lại phát ra ánh sáng, thoát nhìn cũng không biết là đen bóng hay là ánh máu.

- Bởi vì nhân cách của người quá đê hèn. Một kẻ hèn hạ làm sao vẽ được tranh cao minh, một tên tiểu nhân chỉ biết ám toán làm sao miêu tả được cảnh giới thanh cao thoát tục.

Triệu Họa Tứ cười ha hả.

Hắn dùng bút lông vẽ lên không trung, phát ra tiếng rít, kinh khí tung hoành, vừa vận dụng ngòi bút vừa cười nói:

- Nói người không hiểu nghệ thuật đúng là không hiểu. Nghệ thuật vốn là thứ giả dối, thi nhân dùng văn học để giả tạo, văn sĩ dùng học thức để giả tạo, họa sĩ dùng màu vẽ để giả tạo. Trong thiên hạ có rất nhiều kẻ nhân cách thấp hèn, nhưng bọn hắn vẫn có thể tả được thơ hay, từ hay, chữ hay, tranh hay. Dùng nhân cách để luận nghệ thuật, đúng là buồn cười.

Thái Thủy Trạch vẫn đang cố sức né tránh, nhưng trên mặt, trên người và trên tay lại có thêm mấy vết máu.

Chợt nghe Trương Thán hét lớn một tiếng với Thái Thủy Trạch:

- Người đi đi, nơi này cứ để ta!

Lại nghe Vô Mộng Nữ quát lên:

- Người đừng mơ qua đó!

Hóa ra lúc hai người đang quấn lấy nhau, Trương Thán thấy Thái Thủy Trạch bị thương, dưới tình thế cấp bách liền vận chuyển "Phản Phản thần công", lại có thể khống chế nguyên khí, muốn lao đến đối phó với Triệu Họa Tứ.

Nhưng hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng, công lực của Vô Mộng Nữ liền áp chế ngược, hai người lại dính vào với nhau.

Nhưng hai người giãy dụa một lúc, đã có thể khôi phục âm điệu vốn có.

Triệu Họa Tứ vung bút về phía Thái Thủy Trạch, cười nói:

- Bọn chúng đã không cứu được người, hay là người chịu chết đi!

Vừa dứt lời, hắn chợt phóng người lên, chân phải nhanh chóng đá ra.

Người mà hắn đá lại không phải Thái Thủy Trạch, mà là Trương Thán.

Trương Thán và Vô Mộng Nữ vẫn đang quấn lấy nhau, khó mà phân ra.

Vô Mộng Nữ hét lên một tiếng:

- Đứng ra tay, như vậy cả ta cũng...

Hai người vướng vào với nhau, nếu Triệu Họa Tứ ra tay giết Trương Thán, rất có thể cũng sẽ đả thương Vô Mộng Nữ.

Cho nên Vô Mộng Nữ khẩn trương, sợ hãi kêu lên.

Nàng muốn Triệu Họa Tứ ra "chân" lưu "tình".

Sau khi Triệu Họa Tứ nghe được, phản ứng lại là đồng thời đá ra cả chân trái.

Bởi vì điều này đã nhắc nhở hãn, đá trúng Trương Thán chưa chắc người bị giết sẽ là Trương Thán, cho nên không bằng giết cả hai người một lúc, đầu xuôi đuôi lọt, kế sách vẹn toàn.

Do đó chân phải của hãn nhắm vào Trương Thán, còn chân trái đá vào Vô Mộng Nữ, hãn muốn đồng thời giết cả hai người.

Công lực của hai người Vô Mộng Nữ và Trương Thán chảy ngược, kiềm chế lẫn nhau, lần này có vẻ như không thể tránh thoát.

Chợt nghe một người quát lên:

- Phì! Người nhà mà cũng không dung tình, chẳng những không có thể thống mà còn không bằng cầm thú. Nghệ thuật chân chính, cảnh giới tối cao, những kẻ phẩm cách thấp hèn làm sao miêu tả được. Cho dù có vẽ giỏi đến đâu, loại cặn bã như người ta cũng không để vào mắt.

Người quát mắng là Thái Thủy Trạch đã bị thương nặng.

Hãn không chỉ quát mắng, còn ra tay ngăn cản.

Trên tay hãn có một thanh đao, đao lửa.

Đao của hãn là một bó lửa.

Nhưng đáng tiếc là hãn đã bị thương.

Bất cứ ai cũng cho rằng hãn nhất định không phải là địch thủ của Triệu Họa Tứ, cho nên Trương Thán kêu lên:

- Mặt đen, người mau đi đi!

Ngay cả Vô Mộng Nữ cũng kêu lên:

- Chạy mau!

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngăn được hắn.

Hắn xông tới.

Chân của Triệu Họa Tứ đến nơi nào, đao của hắn cũng đến nơi đó.

Trên tay hắn có một thanh đao như vậy, cả người đều không "như vậy" nữa.

Đao này chém ra, cả người Thái Thủy Trạch giống như bốc lửa, ánh mắt của hắn cũng như phun ra lửa.

Áo quần trên người Triệu Họa Tứ cũng bốc lửa khắp nơi.

Bốc lửa cũng chính là trúng đao.

Lúc này cước pháp của Triệu Họa Tứ đã hoàn toàn phát huy uy lực, hắn nhìn thấy đao lửa đáng sợ như vậy, chẳng những không né tránh mà còn toàn lực tấn công.

Chân của hắn đến nơi nào, đao liền chém về nơi đó.

Đao chém tới chỗ nào, chân của hắn cũng đá tới chỗ đó.

Đao đao đao đao đao đao đao...

Chân chân chân chân chân chân...

Đao đao đao...

Chân chân chân...

Đao! Đao! Đao! Đao! Đao! Đao! Đao!

Chân! Chân! Chân! Chân! Chân! Chân! Chân!

Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân, đao. Chân.
Đao. Chân.

Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao. Chân. Đao.
Chân. Đao.

Đao trên tay Thái Thủy Trạch càng lúc càng nóng, đầu chí của hãn cũng càng lúc càng mạnh.

Đầu chí vốn là một thứ có thể thiêu đốt, người không đốt nó thì sẽ không biết lúc nó cháy lên sẽ rực rỡ như thế nào.

Đầu chí của Thái Thủy Trạch cũng như đao trong tay hãn.

Lửa trên đao, đao lửa.

Lửa của trời cao, đao của lửa trời.

Triệu Họa Tứ dùng chân tấn công Thiên Hỏa thần đao, hãn muốn dồn ép nó, muốn bóp nghẹt nó, muốn dập tắt nó.

Giống như đó là một dòng nước lũ hay một con thú dữ trong hang núi, hãn muốn bít cửa hang lại, mới có thể bảo đảm bình an.

Lại giống như một con rắn độc còn đang trong hũ, hãn muốn đập nắp lại, mới có thể bảo vệ chính mình.

Cước pháp của hãn như gió.

Gió là thứ không nhìn thấy, sức mạnh của nó là vô tận.

Sự đáng sợ của gió là nhanh, vô hình và có lực, nhưng lại không thể nắm

bắt.

Nhưng người có từng nghe câu "mượn gió thổi lửa" hay chưa?

Nơi chân đi qua, lửa lại càng nóng càng mạnh hơn.

Trương Thán hết sức vui mừng, không ngờ Thái Thủy Trạch đã bị thương mà còn dũng mãnh như vậy.

Ngay cả Vô Mộng Nữ lúc này cũng hi vọng Thái Thủy Trạch có thể chiến thắng, bởi vì Triệu Họa Tứ chắc chắn không phải là "người nhà" của nàng.

Nóng.

Đó là một sức nóng như đem lửa nuốt vào trong bụng, đem than đỏ nhét vào trong đầu, đem dung nham do núi lửa phun ra trộn với hạt tiêu ăn vào, đem nước sôi đổ vào vết thương kinh khủng do thuốc nổ tạo nên, đem pháo đốt và sắt nung đỏ bỏ vào trong cổ họng, đem mảnh vụn của mặt trời nổ tung nghiền thành bột phấn rải vào trên người con kiến trong chảo nóng.

Đây không phải đối phó kẻ địch, mà là mà là đối phó với lửa.

Ở một mức độ nào đó, lửa chính là vô địch.

Bởi vì lửa có thể phát sáng, người người đều cần ánh sáng. Dập tắt lửa trên đời, cũng giống như dập tắt ánh sáng trong sinh mệnh của mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình giống như một bức tranh, một bức tranh tự thiêu.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng vẽ một bức tranh như vậy, đó là bức tranh khó vẽ nhất, cũng là đẹp nhất.

Hóa ra thứ đẹp nhất và tuyệt nhất trên đời, phải dùng sinh mệnh mới có

thể đổi được.

Sau khi đã hiểu và lĩnh ngộ được điểm này, hẳn lại sợ.

Hẳn sợ mình sẽ không tìm được đi tự thiêu, vì theo đuổi cái đẹp mà thiêu đốt chính mình.

Đó là lửa dục, ngọn lửa dục vọng theo đuổi cái đẹp cao nhất.

Bó lửa này đủ để hòa tan cả núi băng trong lòng hẳn.

Chiến cục vẫn tiếp diễn.

Vô Mộng Nữ và Trương Thán đồng thời phát hiện, hai chân của Triệu Họa Tứ đã bốc lửa.

Nhưng hai chân của hẳn vẫn bay múa như roi, đó không giống như chân người, mà giống như hai thanh vũ khí hình chân được cầm trên tay.

Không biết năm đó Na Tra kiêu ngạo ngang ngược, phạm phải luật trời, bánh xe Phong Hỏa dưới chân y có phải giống như vậy hay không?

Gió.

Nếu như gió xuyên qua nách của người, người sẽ cảm giác được gió mát; nếu như gió lướt qua áo quần của người, người sẽ cảm giác được gió lạnh; nếu như gió thổi tóc của người lên, người chỉ có thể ấn mái tóc rối bời của mình xuống; nếu như gió thổi qua hoa lá và cây cỏ, người chỉ có thể nhìn thấy gió phóng túng như thế nào; nếu như gió thổi ngã nhà cửa và cuốn người lên, người cũng chỉ có thể nói rằng gió thật to.

Nhưng người không thể ngăn cản được gió.

Gió là vô ảnh, gió là vô hình, gió càng vô tình.

Khi gió yêu kiều, chỉ tạo nên một chút sóng gợn trên mặt hồ yên tĩnh, giống như nụ cười của thiếu nữ xinh tươi.

Khi gió giận dữ, có thể tạo thành sóng cả vạn trượng trên biển rộng mênh mông, mỗi trượng đều nổi ra cả ngàn tiếng sấm, cả vạn tia sét.

Gió ở chung quanh người, người không thể chống lại, chỉ có thể chấp nhận nó.

Gió là vô hình vô tích, vô thanh vô tức.

Nhưng nó lại có thể khiến cho vũ trụ cũng phải kêu rên, phát ra sức mạnh có thể khiến roi của người võ tan ba mươi ngàn lần.

Đối phó với gió cũng giống như đối phó với thành công, cho dù người có thể thắng lợi cũng chỉ đổi lấy một sự thất bại.

Ngột ngạt, không thể hít thở, không cách nào tiếp tục sống, đều là thất bại trong sinh mệnh.

Bởi vì không có gió.

Hắn lại muốn đối phó với gió, muốn dùng lửa để tể gió, muốn đốt gió thành cơn giận dữ.

Hắn đã bị thương rất nặng, hắn không thể thất bại lần nữa.

Nếu như gió là kẻ địch, hắn phải đốt chết kẻ địch này; nếu như gió là một đôi chân xuất quỷ nhập thần, hắn phải đốt cháy đôi chân này.

Hắn sắp thành công, bởi vì thế lửa đã dính vào đôi chân kia.

Lửa trợ uy gió, gió tăng thế lửa.

Hắn quyết dùng lửa để đốt gió.

Chiến cục đột nhiên biến đổi.

Thế công của Triệu Họa Tứ chợt dừng, bút của hắn lại đột ngột phun ra một chùm mực nước.

Thái Thủy Trạch đang chuyên tâm đối phó với đôi chân của hắn, lại bị hắn thừa cơ tập kích, trên mặt lập tức trúng phải một chùm mực.

Mực nước bắn lên áo quần của hắn, xé vải đi vào, xuyên áo đi ra, có thể tưởng tượng chùm mực nước này bắn vào trên mặt hắn đau đớn đến mức nào.

Thái Thủy Trạch đột nhiên làm một chuyện, hắn che mặt, lại há miệng ra.

Hắn phun ra một chùm lửa.

Vũ khí trên tay hắn chẳng những biến thành hỏa khí, cũng biến chủ nhân của binh khí này thành một vật bốc lửa.

Chùm lửa này cuốn lên mặt Triệu Họa Tứ.

Triệu Họa Tứ kêu lên một tiếng. Dao lửa của Thái Thủy Trạch lại chém xuống, Triệu Họa Tứ lập tức lui nhanh.

Mặt nạ của hắn từ trung tâm nứt thành hai mảnh rơi xuống, trên mặt có một vết máu.

Cả khuôn mặt của hắn đều là vết nện.

Không biết là do trời sinh hay là con người làm ra, ngũ quan của hắn đều biến dạng, cho nên hắn đã vẽ miệng mình thành mắt, mắt lại thành tai, tai trở thành mũi, mũi vẽ thành miệng, lông mày đổ thành râu ria, râu ria lại biến thành lông mày.

Nói cách khác, ngũ quan của hắn hoàn toàn đảo loạn.

Hiện giờ lại thêm một vết đao, một vết máu do lửa đốt.

Triệu Họa Tứ kêu lên một tiếng, bỗng nhiên lưng quay về phía Thái Thủy Trạch, sau đó đá vào ngực của mình.

Một tiếng "phịch" vang lên, cả người hắn bay ngược lại, đụng vào Thái Thủy Trạch.

Cặp mắt của Thái Thủy Trạch đã không nhìn thấy rõ.

Mực nước kia có lẽ còn chứa độc.

Hắn chỉ hận mình quá tập trung đối phó với đôi chân của kẻ địch, lại không chú ý tới đôi tay vẽ, còn có một đôi bút vẽ kia.

Hắn chợt nghe tiếng gió, Thiên Hỏa thần đao liền vung lên, chém vào đối thủ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Bại Cục

Trận chiến này cực kỳ nguy hiểm.

Khuôn mặt Thái Thủy Trạch bị mực độc bắn trúng, hai mắt nhất thời không nhìn thấy rõ.

Chân của Triệu Họa Tứ đã biến thành "chân lửa", trên mặt cũng bị trúng một đao, mặt nạ nứt ra.

Nhưng Triệu Họa Tứ vẫn tấn công Thái Thủy Trạch.

Thái Thủy Trạch cũng lập tức phản kích.

Vấn đề là ai nhanh hơn? Ai chính xác hơn? Ai tàn nhẫn hơn?

Ngoại trừ nhanh, chính xác và tàn nhẫn, còn phải có một yếu tố đủ để quyết định thắng bại, đó là ai may mắn hơn.

Thái Thủy Trạch bị thương vẫn chống địch, phản ứng không thể nói là không nhanh, nhưng hắn đã bị thương từ trước.

Tốc độ tấn công của Triệu Họa Tứ là nhờ chân của hắn "đá" lên, là tổng hợp của nội lực, khinh công và sức chân của hắn.

Đó là cực mau, cực nhanh, cực tốt.

Trong nháy mắt, đôi chân của hắn mang theo lửa đá ra. Hắn vẫn không có cơ hội dập tắt lửa trên chân.

Hắn nghiêng rặng chịu đau.

Bởi vì bất kỳ thắng lợi thật sự nào đều cần phải trả giá, chỉ xem cái giá lớn hay nhỏ mà thôi.

Hắn dùng một cước đá văng đao lửa, tiếp đó lại một cước vòng qua bên mặt mình đá ra.

Một cước này đá vào trán Thái Thủy Trạch, đồng thời phần phần gáy của hắn cũng đập vào mặt Thái Thủy Trạch.

Tiếng xương mặt gãy vỡ.

Tiếng xương trán rạn nứt.

Thái Thủy Trạch kêu lên một tiếng, ngửa đầu ngã xuống, tình cảnh thảm, bại cục đã định.

Lúc này Triệu Họa Tứ mới dập tắt lửa trên hai chân hắn.

Kỳ quái là ngọn lửa kia dường như không tắt.

Hắn đột nhiên biến sắc, biến thành màu tím bầm.

Bởi vì ngũ quan của hắn là tự vỡ, gương mặt đảo loạn, cho nên khi biến thành màu tím nhìn rất đáng sợ.

Hắn hét lớn một tiếng, hai chân đạp vỡ sàn nhà, từ từ chôn vào trong đất.

Thế lửa lập tức suy giảm.

Hắn muốn dùng đất để dập lửa, cho nên mới chôn nửa người vào trong đất.

Thần sắc của hắn rất kỳ quái, cũng không biết là cực kỳ thoải mái, hay là vô cùng thâm trầm.

Thật ra vô cùng đau thương và vui mừng khôn xiết vốn là hai chuyện rất gần nhau.

Triệu Họa Tứ lại từ từ mở mắt ra.

Hắn nhìn về phía Vô Mộng Nữ và Trương Thán, cười một tiếng (nụ cười này giống như cặp mắt trợn lên), uể oải nói:

- Hắn đã chết, bây giờ đến phiên các người.

Trương Thán đột nhiên nói:

- Ta có một câu hỏi.

Thanh âm của hắn là nữ, hiển nhiên đó là giọng nói của Vô Mộng Nữ.

Triệu Họa Tứ vừa nghe, trong lòng bình tĩnh, biết rằng hai người này đã không khác gì tàn phế:

- Hỏi đi!

Vô Mộng Nữ hỏi:

- Sao người lại không vẽ miệng ở dưới miệng?

Thanh âm của nàng lại là của Trương Thán.

Xem ra thân thể nội lực của hai người vẫn "vướng mắc không phân",

"muốn ngừng không được".

Triệu Họa Tứ cười.

- Ta thường chỉ ăn người, rất ít khi chơi đùa người khác. Nhưng lần này ngoại lệ, cả nam lẫn nữ ta đều muốn chơi đùa. Bởi vì ta đã bị thương, người bị thương phải tẩm bổ, hơn nữa còn phải phát tiết, ta muốn phát tiết hết ngọn lửa trong lòng ta.

Khi hắn nói những lời này, rất bình tĩnh, rất ung dung.

Chim bị nướng thì không thể bay, chó bị thịt thì không thể cắn.

Hắn cảm thấy muốn giết chết hai kẻ nam nữ không phân, cao thấp không rõ này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng trở bàn tay thật sự rất dễ sao?

Người cứ bảo một người bị cụt tay trở bàn tay xem thử!

Triệu Họa Tứ đương nhiên không bị cụt tay, nhưng đôi chân của hắn vẫn còn chôn trong đất.

Hắn không ngờ được, Trương Thán và Vô Mộng Nữ, hai "người" này vốn quấn vào với nhau, gần như không thể nhúc nhích, lúc này lại đồng loạt lao về phía hắn, động tác nhất trí, hơn nữa còn rất nhanh.

Khi hắn còn chưa kịp "nhắc chân" ra, Trương Thán đã ôm lấy hắn. Trước khi có thể ôm lấy hai cánh tay của đối phương, Trương Thán đã bị trúng ít nhất ba quyền, sáu chỉ, mười bốn chưởng. Nhưng may mắn đó không phải là chân, không phải chân của Triệu Họa Tứ. Trương Thán lại ngậm lấy bút của đối phương, hơn nữa còn dùng hàm răng trắng hếu cắn đứt cán bút to bằng hai ngón tay. Cán bút vốn rất dễ gãy, huống hồ Trương Thán còn biết "Bát

Đại Giang Hồ thuật", từng gặp gỡ Tôn Tam Thúc Công tinh thông "Mạc Giải thần công" và "Trúc Hà đại pháp" của gia tộc âm thực đông bắc Đại Khẩu Tôn gia, cũng học được "Nhất Giáo Đoạn Kim thuật". Vô Mộng Nữ cũng tiến lên, tay trái cầm một mũi Mai Hoa châm đâm vào cổ họng của đối phương, tay phải cầm một cây trâm ngọc cắm vào huyết Bách hội trên đỉnh đầu đối phương.

Hai chân Triệu Họa Tứ rút lên, lăm lăm một tiếng.

Hắn có lẽ là muốn nói chuyện, những lời mà hắn muốn nói có lẽ rất nhiều.

Bởi vì hắn không cam tâm. Hắn vẫn còn rất nhiều tranh chưa hoàn thành. Hắn vẫn còn rất nhiều bạc chôn dưới đất chờ hắn hưởng thụ. Cước pháp vô địch của hắn còn phải dùng để đối phó với "thiên hạ sáu đại danh thoái", trong đó bao gồm Truy Mệnh.

Nhưng nếu hắn chết đi như vậy, chẳng phải là...

Bại cục đến từ sơ suất của hắn.

Bại thì còn được, chết là xong hết.

Hắn hét lớn một tiếng, hai chân xé gió đá ra.

Vô Mộng Nữ và Trương Thán đều trúng cước. Một người bay vào trong điện, lưng đụng vào trên cột, còn một người bay vào trong lòng một pho tượng Thác Bạt La Hán.

La Hán vỡ vụn, chũm chọe bằng đồng rơi xuống, vẽ nên một vệt máu trên lúm đồng tiền của Vô Mộng Nữ.

Người đụng vỡ La Hán chính là Vô Mộng Nữ, nàng kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu, vết sẹo trên mặt càng trắng hơn, hiển nhiên đã bị

thương không nhẹ.

Lưng của Trương Thán lại đụng vào trên cột, tiếng vang lớn kia giống như một ngọn núi nổ tung từ bên trong.

Cây cột lại không ngã, chỉ có xà phía trên hơi lung lay, trần nhà cũng khẽ rung lên.

Sau đó ngồi trên trần nhà kêu lên một tiếng, một hồi sau ở phía tây nam mới có ba miếng ngói vỡ ra, bể thành mảnh vụn rơi xuống như mưa hoa.

Trương Thán vẫn bình thường, giống như chẳng có chuyện gì, ngược lại còn cười hì hì.

Đây chính là "Phản Phán thần công".

Trương Thán là con nuôi của long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá, võ công của hắn có thể không xem là cao thủ đỉnh cấp, nhưng hắn luôn có một số tuyệt học mà người khác không học được.

Triệu Họa Tứ run rẩy đứng dậy.

Hắn muốn truy kích, chỉ cần truy kích thì hai người này nhất định sẽ chết.

Nhưng hắn vừa đứng lên đã biết mình xong rồi.

Bại cục đã định, hơn nữa còn là do chính hắn tạo thành.

Hắn không nên chôn hai chân mình vào trong đất, chim ưng không cánh thì không đánh lại cả chó.

Hắn cũng không nên xem thường Vô Mộng Nữ và Trương Thán. Chỉ cần hai người này chịu liên thủ, võ công giống như gia tăng gấp bội.

Hắn lại càng không nên dùng chân đá bọn họ, hai cước kia rõ ràng đã tách rời thân thể hai người vốn quấn vào với nhau.

Hắn đã sai càng thêm sai, chỉ có bại, là thảm bại.

Trên đời bại cục thế thảm nhất là gì?

Một người chỉ cần còn sống, đấu chí không mất, sẽ có một ngày chuyển bại thành thắng.

Chỉ có một loại bại cục không thể đứng dậy, đó là chết, bởi vì người chết không thể sống lại.

Chết là thất bại, phải đi một chuyến bắt buộc đến kiếp sau. Trong cuộc hành trình ngàn người này, nếu như một người có thể được người khác ghi nhớ, dùng con người, học thức và công đức của mình ảnh hưởng đến đời sau, như vậy hẳn xem như chết mà vẫn sống.

Có lẽ rất nhiều người không cam lòng "chết đi" như vậy, cho nên mới dùng sự nghiệp, phát minh hay nghệ thuật để mong chờ cuộc sống vĩnh hằng. Bởi vì nếu như làm tốt, ít nhất hẳn sẽ sống lâu hơn so với với cuộc đời thật sự của mình.

Triệu Họa Tứ tự biết không thể chết mà vẫn sống, hẳn là chết chắc, bởi vì bức tranh đẹp nhất của hắn còn chưa thành.

Tại khoảnh khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy rất hối tiếc. Nếu như hắn không vào giang hồ, có thể sẽ không phải chết. Chỉ cần hắn chuyên tâm vẽ tranh, nói không chừng đã là một họa sĩ thành danh.

Nhưng hắn biết vẽ tranh phải dựa vào người thành công, nhờ vào người thành danh. Nếu như người ta không xem tranh của người, hoặc là tranh của người không thể khiến người ta thích, cả đời này người sẽ không nổi danh,

không thể thành họa sĩ.

Cho nên hắn mới bước chân vào giang hồ.

Hắn còn có một đôi chân, hắn muốn đá ra giang sơn của mình.

Một người có quyền có địa vị, còn sợ không có danh sao?

Nhưng muốn xông phá giang hồ thì phải trả giá.

Bây giờ hắn đang trả giá, cái giá chính là cái chết.

Giống như Thái Thủy Trạch tại một thoáng trước khi bị Triệu Họa Tứ ám toán, trước mắt bỗng xuất hiện một bức tranh, Triệu Họa Tứ cũng bất giác nghĩ đến những điều này.

Sau đó hắn cười khan một tiếng.

Hắn cười cái gì?

Nhìn thấu? Nhìn rõ? Nhìn lạnh nhạt hay nhìn biến hoá?

Cười người? Cười mình? Cười thất bại hay cười cái chết?

Những chuyện này đều không quan trọng, bởi vì sau nụ cười này hắn sẽ chết.

Một người đã chết thì tất cả đều hết, vấn đề gì cũng không quan trọng, cũng không còn liên quan đến hắn.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thắng Cục

Không có bại thì cũng không thể thắng.

Tất cả thắng lợi đều được dựng nên từ vô số thất bại, bao gồm cả thất bại của mình và người khác.

Thất bại và thành công không phải đối lập, mà là tồn tại song song. Thảm bại lần này có thể đổi lấy thành công lần sau.

Chỉ cần người không cho rằng thất bại, vậy thì cũng không thất bại.

Thái độ đối với thất bại và cách nhìn đối với thành công, đó mới là thất bại và thành công thật sự. Chẳng hạn như Khuất Nguyên, lý tưởng mà y theo đuổi hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng hi sinh, nhưng y đã để lại những vần thơ và tình cảm bất hủ, như vậy cũng xem như thắng lợi. Hay như Tư Mã Thiên, y bênh vực lẽ phải, vì vậy đã rước lấy sự nhục nhã, điều này đã thúc đẩy y cố gắng viết sách, cuối cùng viết nên bộ "Sử Ký", lưu danh sử sách, chính thái độ đối với thất bại đã giúp y thành công. Ngược lại giống như Ngô Vương Phù Sai, kết quả chinh chiến thành công đã khiến cho y lơ là, cuối cùng bị Câu Tiễn của nước Việt đánh bại, đây là thất bại do thành công mang đến. Hoặc giống như Tù Dương Đế, y đoạt được quyền hành, giành được thiên hạ, đối với y đó là thành công chưa từng có, nhưng y lại khiến cho bản thân trở thành một bạo quân vô đạo, thiên hạ mấy đời đều xem thường và căm hận, đó cũng là thất bại hoàn toàn.

Triệu Họa Tứ chiến thắng Thái Thủy Trạch, nhưng lại đổi lấy sự thảm bại phải trả giá bằng sinh mạng.

Bởi vì hai cước kia của Triệu Họa Tứ đã khiến cho Trương Thán và Vô Mộng Nữ vốn "không phân chia" đã "tách ra".

Trương Thán nhanh chóng lao đến nơi Thái Thủy Trạch ngã xuống.

Mặt mũi của Thái Thủy Trạch đã không thành hình người, nhưng hãn vẫn còn cầm cự được.

Trương Thán nhất thời không biết nói gì, cũng không biết phải nói thế nào cho tốt.

Đối với một người lương thiện và chính trực, nói dối với cao thủ hoặc người bình thường cũng không phải là việc khó, nhưng lừa gạt người bị thương lại là một chuyện ác độc, kể cả nói với y những điều như "người rất tốt, người nhất định sẽ không có chuyện gì, người chắc chắn sẽ thành công".

Trương Thán đang muốn nói chuyện, Thái Thủy Trạch đã cướp lời:

- Cẩn thận cô ta!

Vô Mộng Nữ đang ở sau lưng Trương Thán.

Thái Thủy Trạch nhắc nhở như vậy là vì thấy được ánh mắt của Vô Mộng Nữ.

Đó là ánh mắt ác độc, nhưng luôn luôn có một vẻ quyến rũ.

Đó là ánh mắt giận dữ, nhưng loáng thoáng có một sự oán hận.

Thái Thủy Trạch có thể nhìn ra điểm này, hiển nhiên thương thế cũng không nghiêm trọng như bề ngoài.

Trương Thán vui mừng vì điều này.

Nhưng hắn không muốn sơ suất giống như lúc Thái Thủy Trạch bị Triệu Họa Tứ ám toán, cho nên lập tức quay đầu.

Trước khi quay đầu, khi quay đầu và sau khi quay đầu, hắn đã chuẩn bị mười bảy mười tám loại phương pháp để đối phó với đối phương tập kích.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn quay đầu lại, Vô Mộng Nữ đã bỏ đi ý định tập kích.

Nàng vốn hận hắn.

Nàng là một người ưa thích sạch sẽ, ngay cả nước giếng mà nam nhân từng dùng nàng cũng không muốn dùng để rửa ráy. Huống hồ nam nhân này còn cùng nàng tiếp xúc thân thể.

Nàng vốn muốn giết hắn, nhưng không biết vì sao nàng lại bị lý do của mình "thuyết phục".

Nàng đã bị thương, còn đối phương có đến hai người, cho dù một người đã bị thương nặng.

Nàng không nắm chắc, một khi không nắm chắc tám phần trở lên thì nàng sẽ không ra tay.

Cho nên lúc Trương Thán nhìn nàng, ánh mắt của nàng đã khôi phục bình thường, mang theo vẻ ôn nhu quyến rũ, dùng tay lau đi vết máu bên khóe miệng.

Lúc Trương Thán nhìn nàng, thần sắc cũng có vẻ khác thường.

Hắn tinh thông "Cầm Nã thủ", "Phản Phán thần công" cũng rất kỳ lạ, nhưng cùng người đối địch tiếp xúc thân mật, công lực huyết mạch của hai

người lại đạt đến mức độ "nước sữa hoà nhau, quần quýt không rời" như vậy, cũng là chuyện hiếm khi xảy ra.

Một phần nguyên nhân là vì công lực mà Vô Mộng Nữ tu luyện cũng rất kỳ dị (mặc dù hẳn vẫn không biết nàng là đệ tử của Cửu U Thần Quân ở Thường sơn).

Hơn nữa, đặc tính và linh cơ của hai người tương tự với nhau, cũng chiếm một phần nguyên nhân rất lớn.

Ngày thường hẳn miệng mồm lạnh lợi, thực ra đối với phái nữ cũng đã sớm ái mộ, tưởng tượng xa vời, nhưng bởi vì hoàn toàn không có kinh nghiệm về mặt này, cho nên chỉ biết xấu hổ lúng túng, không biết "ra tay" từ đâu cho tốt.

Vừa rời "dây dưa" một trận, quả là "quần quýt không rời", khiến cho mặt hồ trong lòng Trương Thán cũng nổi lên một chút sóng gợn.

Không chỉ sóng gợn, mà là sóng cả.

- Người muốn làm gì?

Hỏi như vậy rõ ràng là vô lễ, giống như một người lỡ tay làm bể cái chén, đang hi vọng có người nào đó đốt một phong pháo kêu vang để che dấu đi.

Vô Mộng Nữ lại bình tĩnh hơn hẳn.

- Không làm gì cả. Ta có thể làm gì chứ? Người sợ ta làm gì à?

Nàng thản nhiên cười một tiếng, sau đó dứt khoát ngồi xuống trên mảnh vỡ của tượng La Hán.

Nàng trúng phải một cước kia cũng không nhẹ, vì vậy lập tức nuốt vào hai viên thuốc.

Bất kể xảy ra chuyện gì, trước tiên phải khôi phục thể lực, ít nhất phải áp chế cơn đau rồi hãy nói.

Một phen vướng mắc vừa rồi tuy đã được tháo gỡ, nhưng vẫn còn một phần nhỏ công lực không biết tiêu tán nơi nào, mà nàng cũng hấp thu một phần nhỏ công lực của nam tử kia.

Phải tiêu hóa và vận dụng công lực cổ quái này cho thật tốt.

Không ngờ lại nghe một người niệm kinh, cảm thán nói:

- A Di Đà Phật, ta đúng là sợ mấy chuyện này của đám người võ lâm các người!

Chợt thấy một hòa thượng mặc cà sa màu vàng, lưng đeo giới đao, trên trán có mười hai chấm, râu bạc mày trắng, xương gò má cao như đại bàng lướt vào đại điện, sau đó liếc nhìn tượng thần bị bể, lại nhìn sang La Hán võ tan, trong mắt bi thương càng sâu, giận dữ càng lớn.

Trương Thán kinh hãi, không ngờ lại xuất hiện một hòa thượng.

Hắn vốn tưởng rằng giết chết Tư Đồ Tàn, Tư Mã Phế và Triệu Họa Tứ, đại sự đã xong, nếu như viện binh của đối phương không đến, vậy thì chủ lực nhất định đang ở Hàm hồ. Hắn đang muốn phát ra ám hiệu, thông báo cho đám người Thiên Y Cư Sĩ quay lại nơi này, không cần phải đụng độ đối phương.

Nhưng lại xuất hiện một vị hòa thượng như vậy.

Nếu không phải là bạn, e rằng là địch.

Chợt nghe hòa thượng kia chấp tay trước ngực nói:

- Lão nạp là người chủ trì Lão Lâm tự nơi này, pháp hiệu là Lão Lâm. Lão nạp rất không hiểu, vì sao tranh đấu của đám người giang hồ các người, lại luôn thích làm hư hại chùa chiền, đạo quán, ni am. Phá hủy đạo trường, quấy rầy thanh tịnh như thế có lợi ích gì? Các người sao toàn phải đốt chùa thiêu miếu, phá hoại công đức như vậy?

Nói rất hay, khiến cho Trương Thán nhất thời không trả lời được.

- Bởi vì người võ lâm chúng ta không có nơi chốn cộng đồng và công nhận. Mỗi người đều có môn phái và bang hội khác nhau, cũng chưa chắc đã suy nghĩ như nhau. Hơn nữa, phần lớn người trong chúng ta đều không thể thấy ánh sáng, thấy ánh sáng thì sẽ chết. Cho nên triều đình, miếu đường và nha môn đều không có phần của chúng ta, lời đài cũng không phải ai cũng lập được. Vì vậy chúng ta thường phải nương nhờ tại phố phường, hoặc làm nghề ngụy, hoặc bán thuốc, hoặc thành thầy lang, hoặc làm thầy tướng; mà nơi quyết chiến, tranh hùng đấu thắng lúc thì ở núi sâu, lúc ở chợ búa, lúc cũng chọn ở nơi chùa chiền.

Lão Lâm thiền sư nghe được, đôi mày bạc nhướng lên:

- Vậy tại sao các người không cùng phục vụ một môn một phái, làm nơi tỷ thí đấu kỹ, không xâm hại đến bình dân lương thiện? Tại sao không cùng tìm một chỗ để làm nơi tranh thắng thi tài, không làm quấy nhiễu dân chúng vô tội?

- Ai!

Trương Thán lại thở dài một tiếng, hần cảm thấy lúc này cảm xúc dạt dào, giống như người huynh đệ kết nghĩa Trương Than của hần:

- Hàng năm người trong võ lâm vì tranh giành ngôi vị, không biết đã đánh bao nhiêu trận, chết bao nhiêu người, hại bao nhiêu mạng, nhưng vẫn không

đề cử được một người đứng đầu. Người xuất gia các vị có thể gạt bỏ thành kiến, chỉ thờ phụng một chùa, một miếu, một thầy pháp làm nhà của vạn pháp, thần của vạn phật hay không?

Lão Lâm thiên sư không nói gì.

Trương Thán hỏi ngược lại:

- Lão không phải là người do Nguyên Thập Tam Hạng phái tới?

Lão Lâm thiên sư đáp:

- Nguyên Thập Tam Hạng? Sư huynh của hãn là Thiên Y Cư Sĩ lại có quen biết với ta, đã lâu không gặp rồi. Hãn cũng tới đây sao?

Trương Thán thở phào nhẹ nhõm:

- Không phải thì tốt rồi.

Lão Lâm thiên sư nói:

- Nhưng các người không nên đuổi đệ tử trong chùa của ta đi.

Trương Thán líu lười:

- Ta là vì muốn tốt cho bọn họ... nơi này sẽ xảy ra chiến đấu, nếu như bọn họ không đi nhất định sẽ có thương vong.

Lão Lâm thiên sư cảm khái nói:

- Ta nói rồi, các người chém giết là chuyện của các người, đừng kéo đến nơi phật môn thanh tịnh.

Trương Thán nói:

- Cả nhân thế đều đục, sóng biển ngất trời, khắp nơi nước lũ, nào có nơi thanh tịnh.

Lão Lâm thiền sư nói:

- Nhưng các người tùy tiện phá hoại đồ vật của phật môn, vẫn phải bồi thường.

Trương Thán cười nói:

- Ồ, hóa ra là vì chuyện này, bồi thường, nhất định sẽ bồi thường.

Lão Lâm hỏi:

- Bây giờ người có bạc không?

Trương Thán nói:

- Phải bồi thường ngay bây giờ sao?

Lão Lâm nói:

- Nếu không ta sợ người chuồn mất.

Trương Thán nói:

- Chữ tín của ta tệ như vậy à?

Lão Lâm nói:

- Cặp mắt tặc của tiểu tử người cứ láo liên, không phải là kẻ tốt, vì sao ta phải tin người?

Trương Thán xì một tiếng, nói:

- Hay cho một người xuất gia. Rốt cuộc lão muốn ta bồi thường bao nhiêu?

Lão Lâm nói:

- Không nhiều lắm.

Trương Thán nói:

- Nói một con số đi!

Lão Lâm đưa hai ngón tay ra.

Trương Thán lại thở phào một hơi:

- Hai lượng bạc à?

Lão Lâm kêu lên:

- Cái gì?

Trương Thán vội vàng đổi giọng:

- Hai mươi lượng bạc?

Lão Lâm giận đến phùng mang trợn mắt.

Trương Thán cũng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ lại muốn hai trăm lượng bạc sao? Chỉ mấy thứ đồ chơi bằng đất này mà...

- Cái gì đồ chơi? Đây đều là bảo vật thời Lương Vũ Đế thánh truyền, giá trị liên thành, phật môn bảo khí...

- Được, được, không phải lão muốn hai ngàn lượng bạc đấy chứ...

- Không, không phải hai ngàn lượng.

Lão Lâm thiên sư vội vàng đính chính:

- Là hai vạn lượng. Ta muốn dùng để sửa chữa bản tự, mở rộng công đức, cũng mượn dịp này cảnh cáo đám người giang hồ hờ một chút là động võ nơi phật môn các người.

Trương Thán líu lười:

- Lão mà là người xuất gia... sao không đi buôn đi... hay là vào nhà cướp của cho rồi!

Lão Lâm thiên sư lại cười một tiếng. nói:

- Ai bảo các người không nói không rằng đã cướp chùa đoạt miếu, phá hủy bảo khí pháp vật, lão nạp muốn các người bồi thường thế nào cũng không quá đáng.

- Chùa này của lão là Lão Lâm tự sao?

Ánh mắt Trương Thán nhìn khắp nơi, giống như muốn tìm biển hiệu trong chùa:

- Ta thấy là Mưu Tài tự (chùa kiếm tiền) thì đúng hơn.

Lão Lâm hòa thượng lấy giới đao xuống:

- Người đưa hay là không đưa?

Trương Thán mở hai tay ra, cười gượng nói:

- Bây giờ ta nào có nhiều bạc như vậy?

- Không có bạc à.

Lão Lâm hòa thượng nói:

- Ngân phiếu cũng được.

Trương Thán bức bối nói:

- Được, bồi thường thì bồi thường, ai bảo chúng ta đuối lý trước. Nhưng ta chỉ đáp ứng với lão là sẽ bồi thường, chứ ngân phiếu ta cũng không có đủ. Quân tử trọng lời hứa, lão có tin hay không?

Cặp mắt ửng của Lão Lâm hòa thượng xoay chuyển, nói:

- Người là ai, vì sao ta phải tin người? Người muốn ta tin tưởng người, dựa vào cái gì?

Trương Thán là con nuôi của Trương Tam Bá, tuy còn trẻ tuổi nhưng vai vế trên giang hồ lại rất cao. Hắn vốn định nói ra lai lịch của mình, nhưng suy nghĩ lại, trước giờ hắn xông pha giang hồ luôn không dựa vào danh tiếng của sư thừa. Hắn cho rằng đại trượng phu, chân hán tử muốn dựng danh lập nghiệp, nên dựa vào bản lĩnh thật sự, chứ không phải dựa vào cha mẹ, sư thừa, bằng hữu gì đó. Huống hồ đối với hắn, có nổi danh hay không cũng không quan trọng, hắn chỉ thích cùng một số bằng hữu vui vẻ làm chuyện vui vẻ, cùng huynh đệ tri tâm làm những việc hợp với lương tâm.

Vì vậy hắn nói:

- Ta họ Trương, tên Thán, ngoại hiệu là "Phạm Vương", chỉ biết ăn cơm. Đại hòa thượng lão tin được thì tin, không tin thì thôi. Ta chiếm chùa của hòa thượng lão vốn không có ác ý, chỉ là không muốn làm liên lụy đến đệ tử

trong chùa, nhưng kết quả vẫn khiến cho quý tự tan hoang, đây là do ta không đúng. Nếu như ta đã không đúng, lão nói bồi thường bao nhiêu thì bấy nhiêu. Bây giờ ta không có tiền, sau này nhất định sẽ trả lại cho lão, lão tin thì tốt, không tin thì mặc cho lão xử trí, nhưng không phải bây giờ.

Lão Lâm hòa thượng nghiêng mắt nhìn Trương Thán:

- Tại sao không thể xử trí người bây giờ?

Trương Thán thành thực trả lời:

- Bởi vì hiện giờ ta còn phải chiến đấu.

Lão Lâm hòa thượng thở dài nói:

- Người trong giang hồ luôn phải chiến đấu, chỉ xem là đấu văn đấu võ, tâm chiến hay là lực chiến mà thôi, người chiến đấu vì điều gì?

Trương Thán đáp:

- Chiến đấu vì bằng hữu, vì biểu dương chính nghĩa, cũng vì diệt trừ quốc tặc.

Lão Lâm hòa thượng liên tục lắc đầu:

- Nghe như vậy, người nhất định sẽ thua.

- Tại sao?

- Bình thường những người chiến đấu vì mục tiêu vĩ đại như vậy đều nhất định sẽ thua rất thảm, ít có phần thắng.

- Cũng được, thua thì cứ thua!

Trương Thán nói:

- Trong đời có một số trận chiến, biết rõ sẽ thua nhưng vẫn phải đánh; có một số chiến thắng ép dạ cầu toàn, nhẫn nhục sống tạm, còn không bằng bị thua một cách oanh oanh liệt liệt.

Lão Lâm thiền sư hơi kinh ngạc:

- Nhìn dáng vẻ của người rất khôn khéo cơ trí, không ngờ loại người thông minh như người, ý tưởng cũng bảo thủ đến mức không thể cứu vãn như vậy. Một ngày nào đó người sẽ bị tính cách này của mình hại chết.

Trương Thán nhún vai nói:

- Chết không sao cả, ta chỉ sợ chưa làm được gì đã chết, đó mới chuyện làm người ta tiếc nuối.

Lão Lâm cười nói:

- Lão nạp không nhìn lầm, người thông minh luôn biết nên làm gì và không nên làm gì; nhưng một người thật sự có trí tuệ, còn biết làm một số chuyện không nên làm nhưng vẫn phải làm, phải làm những chuyện vốn không nên làm. Xem ra người đúng là người của Hứa Tiểu Nhất.

Đây là lần thứ hai y nhắc tới Thiên Y Cư Sĩ.

- Nếu như người chịu bồi thường tiền, lại là người của Thiên Y Cư Sĩ, lão nạp cũng không ngại mua một tặng một, tặng cho người vài lời.

Trong mắt ửng của Lão Lâm hòa thượng lóe lên ánh sáng, thoạt nhìn có vẻ gian xảo và tinh ranh:

- Tất cả những gì các người làm ở đây đều nhằm để ngụy trang, cuối cùng vẫn là uổng công.

Trương Thán bởi vì lo lắng cho thương thế của chiến hữu Thái Thủy Trạch, vốn không muốn nhiều lời, chợt nghe Lão Lâm hòa thượng nói như vậy, cảm thấy kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Tại sao?

Lão Lâm bùi ngùi nói:

- Trước kia ta cũng từng là một đại tướng quân hô mưa gọi gió.

Trương Thán nói:

- Ta nhìn ra được.

Người từng làm chuyện lớn thì khí phách sẽ khác biệt, người thường muốn bắt chước cũng bắt chước không được, muốn che giấu cũng che giấu không hết.

Lão Lâm nói với một ngữ điệu như hoài tưởng Công Cẩn năm đó:

- Quả thật lúc hai quân đối chọi, hai bên tranh nhau từng tấc, anh dũng giết địch, một tấc non sông một tấc máu. Nhưng đối với chủ soái hai bên, chỉ cần một câu nói, một cái gật đầu, một phán đoán sai lầm sẽ có thể đem giang sơn ngàn dặm vạn dặm vất vả mới có được tặng cho người khác. Người chiến đấu sinh tử là tráng sĩ dưới cờ, dũng sĩ dưới trướng, nhưng người ngồi yên trong lều, dùng rượu xua quân chính là chủ soái. Quân sĩ tuy dũng mãnh, nhưng vẫn cần phải có một tướng quân tốt mới có thể giành được thắng lợi.

Trương Thán hừ lạnh nói:

- Thiên Y Cư Sĩ cũng không phải ngồi yên trong lều, so với chúng ta thì ngài còn là người xung phong đi đầu.

Lão Lâm nói:

- Ta biết, y không phải loại người muốn người khác bán mạng cho mình. Nếu như là vậy, y đã sớm bình yên trở thành quý nhân trong triều rồi.

Trương Thán nói:

- Lão biết thì tốt rồi. Nơi này không có chuyện của lão, ta bồi thường tiền cho lão là được rồi.

Lão Lâm nói:

- Nhưng người có biết Thiên Y Cư Sĩ đã lừa gạt các người hay không?

Trương Thán sửng sốt, sau đó cả giận nói:

- Lão đừng có kích bác ly gián, nếu còn như vậy ta sẽ cho rằng lão là người của Thái Kinh đấy!

Lão Lâm cười nói:

- Người đừng hiểu lầm, lão nạp tuyệt đối không có ý phá hư sự sùng kính của người đối với Thiên Y Cư Sĩ. Lão nạp chỉ nói, các người cho rằng ôm hết chuyện vào mình, náo động càng lớn thì càng có thể dẫn chủ lực của quân địch tới đây, để Hứa Tiểu Nhất có thể bình yên vượt qua Hàm hồ, vào kinh giết Thái Kinh, có đúng không?

Trương Thán lại hít một hơi lạnh, biết rằng người xuất gia này nhất định không chỉ đơn giản là tham tiền, lập tức âm thầm đề phòng, tùy thời chuẩn bị ra tay. Thực ra khi ý niệm này vừa xuất hiện, thân hình hắn đã ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Nên công kích vào chỗ nào thì tốt?

Mắt?

Không, quá tàn nhẫn.

Gương mặt?

Không được, cũng quá trực tiếp.

Ngực?

Không thể, công không vào được.

Hạ bộ?

Không được, quá hèn hạ.

Trương Thán đột nhiên phát hiện một điểm, cho dù là bộ phận nào, mình cũng kiếm cứ không thể tấn công, thực ra là có hai nguyên nhân khác.

Một là lý không ở phía mình. Có một số người, một khi xuất binh vô có, động thủ vô lý thì sẽ không ra tay được. Loại người này được người đời xưng là hiệp giả, ít nhất tâm tính của Trương Thán hiện giờ chính là như vậy.

Hai là đối phương quá lợi hại. Lão Lâm hòa thượng nhìn giống như không hề đề phòng, nhưng tất cả chỗ hiểm của y đều đã được khóa kín, Trương Thán căn bản không thể tấn công được.

Hắn công không vào, cũng không muốn công.

Cho nên hắn chỉ đề phòng, cũng không lập tức ra tay.

Hắn hỏi:

- Làm sao lão biết?

Cặp mắt của Lão Lâm hòa thượng lóe sáng, bỗng nhiên hỏi hẵn:

- Vừa rồi người muốn giết ta sao?

Trương Thán đáp:

- Không phải, ta chỉ muốn ra tay với lão.

- Tại sao không ra tay?

- Bởi vì lý không ở phía ta.

- Còn có nguyên nhân khác không?

- Bởi vì ta không tìm được sơ hở của lão.

- Tại sao người muốn ra tay với ta?

- Bởi vì lão không chỉ là trụ trì của nơi này. Lão biết nhiều như thế, nói nhiều như vậy, nhất định là có mưu đồ, chưa chắc đã không phải người của đảng Thái Kinh.

Ánh mắt Lão Lâm hòa thượng rạng rỡ nhìn hẵn một hồi, sau đó cười ha hả nói:

- Người sai rồi, ta cho người biết nhiều như vậy là do sự thành thật của người.

- Thành thật?

- Còn có khiêm tốn.

- Khiêm tốn?

Trương Thán đã quên mình từng khiêm tốn lúc nào, huống hồ trong chốn

võ lâm lừa lọc dối trá này, nói một người "thành thật" bình thường lại là đang chửi hăm "dốt nát".

Mà muốn sống sót trong giang hồ phản phúc vô thường này, tuyệt đối không được "thành thực".

- Người rõ ràng là con nuôi của long đầu Thiên Cơ Trương Tam Bá, nhưng vừa rồi ta nhiều lần bức bách đòi tiền, người cũng không lộ ra lai lịch này. Có thể không dựa vào gia thế trường bối để khoe khoang, trong lúc nguy khốn vẫn suy nghĩ như vậy, đó chính là khiêm tốn.

Trương Thán ngạc nhiên nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến cha nuôi của ta, là ta phá hư chùa của lão, ta nào có mặt mũi đưa lão nhân gia ra.

- Vừa rồi người vì lo ngại nên muốn ra tay với ta, người cũng thẳng thắn thừa nhận.

Trương Thán thản nhiên nói:

- Bởi vì ta quả thật muốn bất ngờ tấn công lão.

Lão Lâm nói:

- Chính vì như vậy nên ta mới nói với người, thực ra Nguyên Thập Tam Hạng vốn đã đến đây.

Trương Thán giật mình:

- Cái gì?

Lão Lâm nói:

- Chẳng những hãn, ngay cả Thiên Y Cư Sĩ và những chiến hữu khác của người đều ở Đầm sơn quyết một trận tử chiến.

Trương Thán kinh ngạc:

- Làm sao lão biết? Ta không tin!

Lão Lâm nói:

- Thực ra lý do rất đơn giản, với tính tình của Hứa Tiểu Nhất, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc môn nhân, đồ đệ và bằng hữu của y. Loại người như y, cho dù hi sinh một người để vào kinh y cũng sẽ không làm. Y đã phái mấy người đến đây?

Trương Thán hơi do dự, cuối cùng vẫn nói thật:

- Bốn người.

Lão Lâm nói:

- Y mang theo mấy người theo giúp?

Trương Thán cắn răng một cái, dù sao cũng đã nói rồi, vậy thì cứ nói cho rõ ràng. Nếu như Lão Lâm đại sư này có gì bất chính, hãn cho dù chết cũng phải ngăn cản lão ra khỏi Lão Lâm tự.

- Năm người.

- Tổng cộng là mười người?

Lão Lâm càng khẳng định:

- Hứa Tiểu Nhất quyết sẽ không vì sáu người tính cả mình mà hi sinh bốn người các người, y không phải là loại người này. Lời ta nói người có thể

không tin, nhưng không tin là tổn thất của người. Người không hiểu Thiên Y Cư Sĩ, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại hiểu rõ tính tình của Hứa Tiểu Nhất như lòng bàn tay.

Trương Thán bắt đầu tỉnh ngộ:

- Lão muốn nói, lão đoán được Thiên Y Cư Sĩ sẽ không hi sinh chúng ta, Nguyên Thập Tam Hạng đương nhiên cũng sẽ đoán được?

Lúc này Lão Lâm đại sư mới vuốt râu cười nói:

- Nếu như hãn cũng đoán được điểm này, người nói xem hãn sẽ làm gì?

Lần này Trương Thán tiếp lời rất nhanh:

- Hãn chỉ cần toàn lực tấn công một đường, nhất định sẽ dẫn cư sĩ tới.

Lúc này Lão Lâm mới hài lòng.

Trương Thán hỏi ngược lại:

- Nếu như Nguyên Thập Tam Hạng đã tới Điền sơn, vậy thì chúng ta đã giết ba người, tại sao hãn còn không hiện thân?

Lão Lâm nói:

- Người làm chuyện lớn phải biết nhẫn nại, một thợ săn giỏi phải biết chờ đợi. Thiên Y Cư Sĩ còn không xuất hiện, Nguyên Thập Tam Hạng đương nhiên sẽ không mạo hiểm rút dây động rừng.

Trương Thán hỏi tiếp:

- Nhưng vừa rồi chúng ta gặp nguy hiểm, nếu như đám người Thiên Y Cư Sĩ đã đến, tại sao bọn họ không ra tay?

Lão Lâm nói:

- Bọn họ đã đến, nhưng trợ thủ của y đang chiến đấu tại Động Phòng sơn và Điền Phòng sơn. Còn về phần y cũng đã tới, nhưng lại không thể động đậy, lực bất tòng tâm.

Trương Thán cả giận nói:

- Lão nói bậy, nếu như cư sĩ đã đến, không thể nào lại không ra tay giúp!

Lão Lâm nói:

- Bởi vì y đã bị khống chế, không giúp được người, cũng không giúp được mình.

Trương Thán biến sắc:

- Ngài bị khống chế? Là ai làm?

Thần sắc Lão Lâm vẫn không đổi:

- Đương nhiên là ta.

Trương Thán càng giận:

- Lão làm sao khống chế được cư sĩ!

Lão Lâm mặt không đổi sắc:

- Lão nạp đương nhiên khống chế được y, bởi vì lão nạp là bằng hữu của y.

Y lại mặt không đỏ, hơi không rối, mắt không nháy:

- Hơn nữa còn là bạn cũ. Con người Hứa Tiểu Nhất luôn luôn không dễ

phòng bằng hữu.

Trương Thán giận tím mặt:

- Lão đã làm gì ngài?

Lão Lâm nói:

- Không có gì, chỉ khống chế y mà thôi.

Trương Thán quát lên:

- Tại sao lão làm như vậy?

Lão Lâm nói:

- Ta chỉ là muốn tốt cho y. Nếu như y không xuất hiện, không ra tay thì Nguyên Thập Tam Hạn sẽ không bắt được, y có thể bình yên vô sự. Bản thân của lão nạp không nhiều lắm, đến cái tuổi này của lão nạp, chết một người là ít đi một người. Lão nạp khống chế y là để giúp y. Y muốn giúp mình, biện pháp tốt nhất chính là không ra tay. Lão nạp giúp y giữ được một mạng, giành lấy thắng lợi.

Trương Thán lập tức sinh nghi:

- Nếu lão muốn bảo vệ Thiên Y Cư Sĩ, lúc này nói ra như vậy chẳng phải là lộ hết cơ mật rồi sao?

Lão Lâm lại cười hì hì nói:

- Vừa rồi có liên quan, nhưng bây giờ không còn liên quan nữa.

Trương Thán hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì vừa rồi Nguyên Thập Tam Hạng còn mai phục ở bên ngoài, nhưng khi lão nấp vào chùa thì hắn đã đi rồi.

- Làm sao lão biết Nguyên Thập Tam Hạng không phải là vờ tha để bắt, lấy lùì làm tiến?

- Người biết vì sao vừa rồi lão nấp đòi người bồi thường bạc không?

- Lão không phải muốn tiền.

- Lão nấp đang đợi.

- Đợi cái gì?

- Đợi tin tức.

- Tin tức gì?

- Không có tin tức chính là tin tức tốt. Không có tin hiệu, đó là Nguyên Thập Tam Hạng thấy các người lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, sống chết trước mắt, nhưng Thiên Y Cư Sĩ cũng không xuất hiện, chắc là không ở Điền sơn. Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng liền quay đầu xuống núi, chạy về kinh bảo vệ Thái Kinh, hoặc chạy tới Hàm hồ tìm cách chặn đánh Thiên Y Cư Sĩ.

- Nguyên Thập Tam Hạng đã bị đại sư lừa gạt?

- Hắn không nhìn sai tính tình của Thiên Y Cư Sĩ, nhưng cũng không biết trong ván cờ này còn có lão nấp.

- Nhưng vẫn bối thật sự không biết đại sư là bạn hay địch.

- Đến bây giờ người vẫn chưa tin lão nấp?

- Ta mượn lời vừa rồi của đại sư, ta dựa vào cái gì để tin lão? Ta làm sao biết lão không phải là người do Nguyên Thập Tam Hạn phái tới để thăm dò tung tích của Thiên Y Cư Sĩ?

- Tốt, đủ cẩn thận, đủ thận trọng!

- Huynh đệ các nơi còn vì chuyện này mà tấm máu khổ chiến, ta không thể không cẩn thận một chút.

Lão Lâm cười, vuốt râu nói:

- Phải làm sao thì người mới tin? Lão nạp còn muốn người phát ám hiệu, thông báo cho huynh đệ các nơi đến tụ tập.

Trương Thán bình tĩnh hỏi:

- Thiên Y Cư Sĩ ở đâu?

- Chuyện này dễ thôi.

Lão Lâm hòa thượng cười ha hả nói, sau đó phất tay áo lên, một luồng khí như tên như đao từ trong tay áo phát ra, xé gió bắn đi:

- Y vốn ở đây. Hãy!

Trong miếu có hai pho tượng Bồ Tát trang nghiêm, một pho theo tiếng vỡ tan.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vong Cục

Lưu Toàn Ngã, nam, người Sơn Tây Ly Thạch, chưởng môn của Phong phái, một trong Thập Lục Kỳ phái của võ lâm.

Cái tên "Phong phái" này vốn là được người trong giang hồ gọi nhiều thành quen. Ban đầu tổ chức này có tên gọi khác, nhưng trong cuộc tranh đấu giữa tân đảng và cựu đảng, bọn họ luôn luôn gió chiều nào che chiều ấy, thuận theo thời thế, hơn nữa một khi đặc thế lại mượn gió đẩy thuyền, cho nên người trong võ lâm không khách khí gọi là "Phong phái".

Cho đến khi Lưu Toàn Ngã trở thành chưởng môn Phong phái, lúc này mới là "danh đúng như thực".

Lý do rất đơn giản, bởi vì tay áo của Lưu Toàn Ngã.

Dùng tay áo làm vũ khí, dùng tụ pháp làm võ công, ngoại trừ "Thủy Vân tụ" của Đông Hải và "Nga Mi tụ" của "Đào Hoa xã" Lại Tiểu Nga xưng bá giang hồ, "Song Tụ Kim Phong" và "Đan Tụ Thanh Phong" của Lưu Toàn Ngã chắc chắn không kém một ai.

Hành động của hắn khó lường như gió, cũng huấn luyện thủ hạ đệ tử nhanh như gió.

Hắn rất ít khi ra tay, trong võ lâm cũng có rất ít tư liệu ghi chép về việc hắn ra tay.

Nhưng hẳn lại giết người không ít, trong đó có một lần là tranh đấu trong phái.

Trong chiến dịch đó, chỉ vì muốn giành được chức chưởng môn Phong phái, hẳn đã dùng hai tay áo giết chết chưởng môn hiện tại, "Âm Tuyết Thượng Nhân" Lý Huyết, còn có một trăm hai mươi ba đồng môn, môn nhân, đệ tử ủng hộ Lý Huyết.

Khi đó hẳn giết không hề nương tay.

Huống hồ bây giờ hẳn đang giết kẻ địch, một kẻ địch vừa rồi còn mở miệng "si nhục" hẳn, Đường Bảo Ngưu.

Đường Bảo Ngưu không phải trâu.

Hẳn họ Đường, vào những thời điểm quan trọng, hẳn thường nói mình là hảo thủ của Thục Trung Đường môn. Cho dù đa số người đều không tin, nhưng trong võ lâm cũng không ai biết rõ xuất thân và lai lịch của hẳn.

Danh hiệu mà hẳn thuộc như lòng bàn tay là "Thần dũng uy vũ thiên hạ vô địch võ nội đệ nhất tịch mịch cao thủ hải ngoại vô song hoạt phạt đao thương bất nhập duy ngã độc tôn ngọc diện lang quân Đường tiên bối Bảo Ngưu cự hiệp".

Vừa rồi hẳn báo tên với Lưu Toàn Ngã cũng như vậy.

Đương nhiên, đây chỉ là một biệt hiệu tự đặt, có lúc lại thêm bớt sửa chữa, bao trùm thế gian, chủng loại phong phú, có muốn cũng không thể nhớ hết được, cũng không cách nào ghi chép kỹ càng, có thể nói là nhớ thì ít mà quên thì nhiều.

Dáng vẻ bên ngoài của hẳn vô cùng hùng tráng, nhưng hẳn là người không nỡ đánh chết cả một con muỗi.

Nếu một cao thủ tuyệt đỉnh giống như một con voi trong rừng rậm, vậy thì ngoại hiệu của hắn đủ để dọa lui mười con voi lớn.

Đáng tiếc võ công của hắn lại không bằng cả một con rận trên đuôi voi.

Lúc này hắn gặp được Lưu Toàn Ngã, một hảo thủ giết người không nháy mắt, hơn nữa còn nhanh hơn so với nháy mắt. Đây lại là lúc Lưu Toàn Ngã đang muốn lập công dựng uy, bộc lộ tài năng trong Thập Lục Kỳ phái, nhằm được Thừa tướng coi trọng và cất nhắc.

Đường Bảo Ngưu mặc dù cao lớn, nhưng tuyệt chiêu của hắn chỉ là dọa người. Dọa người khác chạy đi thì tốt hơn là ra tay, bởi vì ra tay không chết thì cũng bị thương, có thể tránh được thì tránh.

Nhưng lúc này hắn lại gặp phải một kẻ dọa không được là Lưu Toàn Ngã.

Hắn vừa nhìn thấy thế công của người này, đã biết rất khó đối phó.

Nhưng hắn không thể lui, hắn phải tử thủ nơi này.

Hắn rất khẩn trương, nhưng cũng không đi tiểu. Quần hắn ướt là do mồ hôi chứ không phải nước tiểu.

Lúc khẩn trương hắn luôn đổ mồ hôi. Nói cách khác, đổ mồ hôi có thể giúp hắn giảm bớt khẩn trương.

Nhưng hắn lại không muốn mồ hôi ướt đầm áo quần, để cho kẻ địch nhìn ra tâm tư của mình, cho nên hắn có một loại công lực, khiến mồ hôi tụ lại sau lưng chảy ra. Vốn chỉ là mồ hôi ướt lưng áo, nhưng lúc này hắn lại đang vận một loại công lực kỳ quái khác do hắn sáng tạo ra là "Đại Khí Bàng Bạc thần công", cho nên công lực chạy lệch, mồ hôi ướt đầy quần. Sau đó lại bị Chu Đại Khố Nhi vạch trần, khiến cho Lưu Toàn Ngã được biết được tâm tư của hắn, lập tức phát động tấn công.

Lưu Toàn Ngã đột nhiên xông tới.

Người của hãn vốn bất động như cột đá, nhưng khi vừa động lại nhanh vô cùng. Tốc độ không thể tưởng tượng này quả thật khiến người ta không thể tin trước đó một thoáng hãn vẫn còn bất động.

Chỉ trong chớp mắt, hãn và Đường Bảo Ngưu chỉ còn cách nhau bảy thước.

Tay áo trái của hãn vung lên, là áo bào màu xám.

Tay áo của hãn rất dài và rộng, hơn nữa còn giống như căng đầy hơi. Hãn vừa ra tay, hình dáng của tay áo lập tức trở nên giống như một thanh đao, Đại Quan đao (đao của Quan Vũ).

Khí thế cũng như đao, đao kình.

Đường Bảo Ngưu hét lớn một tiếng, giống như tiếng sấm giữa trời quang.

Tiếng hét lớn kia xuất phát từ miệng hãn, nhưng lại nổ vang sau lưng Lưu Toàn Ngã, tựa như tiếng pháo nổ ra trong tai.

Lưu Toàn Ngã lập tức dừng bước, nhưng lại không quay đầu.

Nếu như hãn quay đầu, có lẽ Đường Bảo Ngưu sẽ có cơ hội.

Nhưng không có, hoàn toàn không có.

Lưu Toàn Ngã ngấn ra, cũng giật mình, nhưng thế công của hãn vẫn hoàn toàn không có sơ hở, không có khuyết điểm để tập kích.

Hãn chỉ ngừng lại, ngừng lại một chút.

Hãn gần như lập tức biết rõ, sau lưng không hề có ai. Đường Bảo Ngưu

chỉ là muốn giương đông kích tây.

Tên này đúng là có một chút bản lĩnh dọa người, nhưng xem ra cũng chỉ biết dọa người mà thôi.

Cho nên hắn lại lập tức tấn công. Lúc này thân thể hắn không chuyển động, nhưng tay áo nhanh chóng cuộn thành góc nhọn, như một thanh kiếm dài bảy thước đâm nhanh đến.

Tay áo lại phát ra gió kiếm, hơn nữa còn sắc bén hơn so với gió kiếm.

Lúc này Đường Bảo Ngư lại không nói lời nào, tay của hắn nhanh chóng rút khỏi túi ám khí, đồng thời bùng nhanh ra.

Một loạt tiếng động rất nhỏ và lộn xộn từ bên hông hắn vang lên, nếu không cẩn thận lắng nghe thì quả thật không thể nghe thấy.

Nhưng Lưu Toàn Ngã lại nghe được.

Gió áo mãnh liệt như vậy, gió kiếm sắc bén như thế, nhưng hắn vẫn lập tức nghe ra.

Hắn nhanh chóng lui lại hơn một trượng, cũng thu lại chiêu thức.

Sau đó hắn cũng lập tức biết rõ, chẳng hề có ám khí nào. Những tiếng vang kia là của ong mật, con ruồi, còn có cả muỗi.

Đây lại là trò hề dọa người.

Mặt hắn lạnh đi, sắc mặt còn lạnh hơn so với ánh trăng.

Hắn không còn tin trò hề của tên to xác này, hắn không thể bị tên cao lớn này lừa gạt nữa.

Hắn cũng không muốn kéo dài, hắn không muốn bị đồng liêu chiếm mất công đầu.

Hắn muốn giết tên cao lớn nhưng chỉ biết dọa người này.

Cho nên hắn lại ra tay, đây là lần thứ ba.

Hai tay áo của đều xuất hiện, "Song Tụ Kim Phong". Tay áo trái hóa thành côn đập vào Đường Bảo Ngưu, tay áo phải hóa thành mâu đâm vào Chu Đại Khố Nhi.

Hắn muốn bọn chúng phải chết, hắn muốn bước qua trên thi thể của bọn chúng.

Từ một lần bị vây tại nhà xí trong mưa gió, cuối cùng đột phá được vòng vây, Đường Bảo Ngưu đã hiểu dùng con ruồi làm ám khí cũng có thể dọa người, cho nên trong túi ám khí của hắn thường có những thứ như con ruồi, con muỗi, ong vò vẽ, thậm chí còn có cả châu chấu, con đĩa, ruồi trâu.

Nhưng những thứ này chỉ có thể quấy nhiễu kẻ địch, không thể giết địch. Giết địch phải bằng bản lĩnh thật sự.

Thế nào mới là bản lĩnh thật sự?

Đường Bảo Ngưu gầm lên một tiếng như hổ:

- Xem công phu thật sự của ta đây!

Hắn nhảy lên như hổ, vung quyền lao tới.

Hắn ba lần dọa lui kẻ địch, ba lần giành hết uy thế, kẻ địch đã khiếp sợ, đây chính là thời cơ tốt nhất để phản kích.

Hắn vừa xông lên, mâu và côn đều tập trung đánh vào người hắn.

Đường Bảo Ngưu tay trái vung quyền, tay phải xuất chưởng, chưởng chém côn, quyền đâm mâu.

Hắn hung dữ, quyền dũng mãnh, chưởng sắc bén.

Nhưng ba chiêu, chỉ ba chiêu, sau ba chiêu hắn đã thất thế.

Bất cứ ai (cho dù người không có võ công) cũng có thể nhìn ra được cục diện của hắn, đó không phải là bại cục, mà là tử cục.

Thời gian giao đấu cực kỳ ngắn ngủi.

Đường Bảo Ngưu ra tay, chiêu thứ nhất của hắn dùng để khống chế côn, chiêu thứ hai dùng để ngăn cản mâu, hắn không hề bại.

Bại là ở chiêu thứ ba.

Chỗ đáng sợ của võ công đối phương là chiêu thứ nhất và thứ hai đã dò xét được công lực của kẻ địch, chiêu thứ ba lập tức có đối sách, chỉ cần một chiêu cũng đủ để đánh bại kẻ địch.

Đường Bảo Ngưu bại ở chiêu thứ ba.

Nhưng hắn chỉ bại, vẫn còn chưa chết.

Võ công của Lưu Toàn Ngã có thể đánh bại Đường Bảo Ngưu, nhưng muốn hắn bỏ mạng e rằng còn phải tốn nhiều công sức.

Nhưng Đường Bảo Ngưu không chỉ gặp phải bại cục, mà là tử cục. Bởi vì khi vừa thất bại, hắn lập tức lui nhanh.

Một người khi gặp phải thất bại, biện pháp tốt nhất cũng là nhanh chóng rút lui. Rút lui có thể tránh được sự thế công của địch, rút lui mới có thể tự bảo vệ mình.

Đường Bảo Ngưu vừa lui liền đi vào trong đám bụi gai. Bụi gai có cả ngàn vạn mũi gai, hăn lập tức cảm thấy trên lưng đau nhói.

Nhưng trước khi ra tay, Lưu Toàn Ngã đã sớm tính trước đối phương không thể lui được nữa, cho nên chiêu thứ tư liền công tới.

Tay áo, tiếng gió, gió mang mùi hương thoang thoang.

Đường Bảo Ngưu kêu lên một tiếng, vẫn cố sức rút lui. Những bụi gai sau lưng hoàn toàn bị đụng gãy. Lưng áo của hăn rách nát. Dưới ánh trăng, những bắp thịt săn chắc theo bước chân của hăn bắt đầu hiện lên những vết máu màu tím bầm.

Hăn lại đụng ngã cả bụi gai.

Bụi gai vốn rất cứng rắn, ngay cả đao kiếm cũng không dễ chặt đứt. Nhưng Đường Bảo Ngưu chỉ dựa vào tấm lưng dày rộng của hăn, khí của hăn, sức lực cầu sinh của hăn.

Vì cầu sinh, rất nhiều người sẽ làm những chuyện mà ngày thường không muốn làm, không thể làm và không dám làm.

Đường Bảo Ngưu nhịn đau, mở ra một "đường lui", khiến cho bụi gai bay tán loạn.

Lưu Toàn Ngã hơi bất ngờ, nhưng hăn vẫn không buông tha, lập tức truy kích.

Nhưng bụi gai bay tứ tung trên người và mặt hăn, làm bắn ra những giọt máu, giống như Đường Bảo Ngưu đang vừa lui vừa phát ra ám khí.

Những thứ này không đủ để sát thương hăn, nhưng lại có thể ngăn cản hăn, khiến cho tốc độ truy kích của hăn chậm đi.

Trông thấy Đường Bảo Ngưu sắp sửa trốn thoát, trong đám bụi gai đột nhiên chui ra một người, một quyền đánh ngã Đường Bảo Ngưu, khiến cho Đường Bảo Ngưu không chỉ lọt vào trong đám bụi gai, cũng rơi vào trong tử cục.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Định Cục

Người này vừa ra tay đã đánh ngã Đường Bảo Ngưu, nhưng gần như không ai nhìn thấy hắn ra tay thế nào.

Đường Bảo Ngưu quay lưng về phía người này, đương nhiên không nhìn thấy.

Ngay cả Lưu Toàn Ngã quay mặt về phía hắn cũng không nhìn thấy.

Khi hắn trông thấy người này, vẻ kinh ngạc trên mặt có lẽ không ít hơn Đường Bảo Ngưu.

Người này giống như vẫn luôn ở trong bụi gai, từ trước đến giờ đã "mọc" ở đó.

Đối với hắn thì bụi gai cũng giống như gối mềm.

Hắn đi vào bằng cách nào?

Hắn đi vào khi nào?

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Hắn là ai?

Vấn đề cuối cùng Lưu Toàn Ngã không cần hỏi, bởi vì hắn biết người đến

là ai.

Nhưng hắn vẫn kinh ngạc, hơn nữa còn hơi giận dữ, một sự tức giận vì bị xem thường.

Cho nên hắn trầm giọng lấy hơi, hỏi:

- Cố Thiết Tam, không phải người đã đi theo Nguyên lão rồi sao? Ở chỗ này giả thân giả quý làm gì?

Người đến là Cố Thiết Tam, "Thần Quyền" Cố Thiết Tam trong Lục Hợp Thanh Long, cũng là Cố lão tam ít khi ra tay nhất trong sáu con Thanh Long, nhưng gần như hễ chiến là thắng.

Cho nên Lưu Toàn Ngã cảm thấy kinh ngạc, bởi vì Cố Thiết Tam lẽ ra đã theo Nguyên Thập Tam Hạng đến Hàm hồ rồi.

Hắn đến Diêm sơn làm gì?

Lưu Toàn Ngã là người chỉ huy hành động ở Diêm sơn, đương nhiên vì vậy cảm thấy bất mãn.

Con người Cố Thiết Tam rất dũng mãnh, đó không chỉ là sức mạnh của thân thể, cũng bao gồm sức mạnh của tinh thần.

Người dũng mãnh thật sự không cần ra tay cũng gây cho người ta cảm giác chết chóc, hơn nữa còn có thể giết người thật sự.

Cố Thiết Tam nói chuyện lại rất lạnh, rất trầm, cũng rất ổn.

- Nguyên sư phụ vốn không đến Hàm hồ.

Câu trả lời này khiến cho Lưu Toàn Ngã càng kích động.

Âm mưu nhiều nhất chỉ khiến hãn kinh ngạc, nhưng âm mưu này ngay cả hãn cũng hoàn toàn không biết, điều này lại càng khiến hãn tức giận.

- Tại sao?

- Ném đá dò đường.

Cố Thiết Tam thốt ra mấy chữ này.

- Người nói chúng ta vất vả bố trí một phen, hóa ra chỉ là hòn đá dò đường trên tay Nguyên lão thôi sao?

- Không chỉ có các người

Cố Thiết Tam nghiêm túc nói:

- Vì đại cục, bất cứ ai cũng phải làm hòn đá, ta cũng không ngoại lệ.

Hãn nói xong liền bẻ một đoạn cành gai, cắn một cái, sau đó còn ăn vào từng miếng một cách rất hứng thú, giống như bụi gai kia là chân gà quay vậy.

- Tại sao Nguyên lão không nói cho ta biết trước?

- Nói cho người biết trước, lỡ may để lộ tin tức, sẽ không gạt được Hứa sư bá xảo quyết như hồ ly.

- Người nói là... Thiên Y Cư Sĩ cũng ở bên phía Địch sơn này?

- Hứa Tiểu Nhất là người tuyệt đối sẽ không đẩy gánh nặng sang cho môn hạ đệ tử của hãn, cho nên chỉ cần một nơi xuất hiện môn nhân đệ tử của hãn chiến đấu, hãn sẽ không bỏ mặc bọn chúng.

- Vậy hãn cố ý bày bố nghi trận để làm gì?

- Đó là chỗ thông minh của hãn. Thứ nhất, hãn nắm chắc năm phần trở lên có thể điệu hổ ly sơn, khiến sư phụ đi đến Hàm hồ. Thứ hai, cho dù sư phụ cũng ở bên này, không tới thời điểm cuối cùng Hứa Tiểu Nhất cũng có thể ẩn nhẫn không ra, dùng bằng hữu môn đồ của hãn để đánh lạc hướng. Thứ ba, lỡ may đụng độ thật sự, hãn phải chiến đấu trận này, vẫn có ba phần thắng lợi.

- Cho nên... Nguyên lão đã nhìn thấu tính tình của Hứa Tiểu Nhất, chỉ cần tìm được một nơi có tung tích kẻ địch, nắm lấy cửa tử của hãn, sớm muộn gì họ Hứa cũng sẽ hiện thân.

- Cái này gọi là dùng bất biến ứng vạn biến.

- Nhưng mà... người của Hứa Tiểu Nhất ở nơi này và trong Lão Lâm tự đều bị ta tìm ra, giống như thịt nằm trên thớt, nhưng hãn vẫn không xuất hiện. Hãn thật sự ở bên phía Diêm sơn sao?

- Ta cũng không biết. Trí giả suy tính ngàn lần, nhất định cũng có một lần sai. Đôi khi dùng bất biến ứng vạn biến cũng không hẳn có thể thành công. Người ta đánh tới một quyền, người không né tránh chưa chắc đã có thể dọa người ta bỏ chạy. Có lúc không tránh khỏi phải biến, còn phải dùng mười vạn biến để ứng vạn biến.

- Biết đâu tính tình của Thiên Y Cư Sĩ thay đổi, vậy thì khó suy đoán theo lẽ thường rồi.

- Cũng có thể từ trước đến nay Hứa sư bá luôn cố ý giả tình giả nghĩa, khiến cho sư phụ phán đoán sai lầm.

- Vậy ngươi là người do ngài phái đến theo dõi ta?

- Ta chỉ đến trợ giúp và tiếp ứng cho ngươi.

- Một mình ta đã đủ chiến thắng, không cần ngươi giả vờ tốt bụng.

- Không có ta, không chừng hắn đã chạy thoát rồi.

Cố Thiết Tam lạnh lùng nhìn Đường Bảo Ngưu nằm trên đám bụi gai.

- Không có ta dồn ép hắn.

Lưu Toàn Ngã lạnh lùng nói:

- Người có thể ám toán được sao?

Hai người đối chọi gay gắt.

Cố Thiết Tam bỗng nhiên cười một tiếng:

- Được, tên này xem như là người bắt được, ta không tranh với người.

Lưu Toàn Ngã hừ một tiếng, lâm bẫm nói:

- Vốn là công lao của ta, chẳng có gì để tranh cãi.

Vừa nói, tay áo của hắn vừa vung ra, nhìn dáng vẻ giống như muốn bồi thêm một đòn vào sau lưng Đường Bảo Ngưu.

Nhưng lúc này Đường Bảo Ngưu bỗng bắn lên một cách thần kỳ.

Lúc hắn bắn lên, trên người còn cắm mấy chục mũi gai, nhất định là rất đau.

Nhưng cơn đau chỉ khiến cho động tác của hắn càng nhanh và mạnh hơn.

Toàn thân hắn cong lại như một con tôm lớn, quay lưng về phía Lưu Toàn Ngã, lộn nhào đến giữa không trung, sau đó lại quay mặt về phía Lưu Toàn Ngã, đánh ra một quyền.

Hắn bị trúng một chiêu của Cố Thiết Tam, ít nhất đã phun ra ba ngụm

máu. Những bụi gai nơi hăn nằm lên đều dính đầy vết máu, đó là những vũng máu, nhất định không phải là máu chảy ra từ vết rách.

Nhưng hăn lại cố gắng chịu đựng, sau đó trong nháy mắt áp sát Lưu Toàn Ngã, đồng thời đánh ra một quyền.

Một tiếng "phụp" vang lên, xương mũi của Lưu Toàn Ngã vỡ nát.

Năm tay chỉ đánh vỡ sống mũi, còn chưa kịp đánh nứt xương mặt.

Phản ứng của Lưu Toàn Ngã cũng cực nhanh, lập tức bay ngược ra ngoài.

Mặc dù cảm giác được cơn đau do xương mũi đâm vào trong cơ mặt, hai tay áo của hăn vẫn đồng thời cuốn ra, quấn lấy hai cánh tay của Đường Bảo Ngưu, sau đó dùng sức kéo một cái, đẩy thân thể to lớn của Đường Bảo Ngưu về phía Cổ Thiết Tam.

Cổ Thiết Tam bình tĩnh kêu lên một tiếng:

- Tốt!

Trong giọng nói của hăn lại ẩn chứa sự hưng phấn.

Chữ "tốt" của hăn có ba ý nghĩa. Một là Đường Bảo Ngưu có thể chịu được một đòn của hăn, khí lực thật tốt. Hai là Đường Bảo Ngưu phản kích đột ngột, ngay cả hăn cũng cảm thấy hơi bất ngờ. Ba là Lưu Toàn Ngã mặc dù bị thương, nhưng vẫn phản ứng cực nhanh, trối chân trối tay Đường Bảo Ngưu đẩy về phía hăn.

Hăn sẽ bỏ qua cơ hội này sao?

Lúc trước hăn đã từng ám toán Đường Bảo Ngưu. Nếu như không nắm chắc thì hăn sẽ không tùy tiện ra tay, nhưng nếu như đã ám toán, cũng đã kết thù, hăn sẽ dễ dàng dừng tay sao? Lúc này hai cánh tay của Đường Bảo Ngưu

đã bị quấn chặt, hẳn sẽ để cho đối phương sống tiếp, sau đó có một ngày tìm hẳn trả thù sao? Cơ hội để giết chết kẻ địch hiện tại và kẻ thù tương lai, hẳn sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

Đương nhiên là không.

Hẳn nên ra tay, bởi vì giết Đường Bảo Ngưu đã là chuyện đương nhiên. Đường Bảo Ngưu chết trên tay hẳn cũng gần như đã là định cục.

Lưu Toàn Ngã cũng muốn như vậy, hẳn muốn giết chết đại hán như thần linh này. Nhưng hẳn lại không hi vọng đối phương chết bởi tay hẳn, bởi vì hẳn không muốn làm cho "Lục Đại Khẩu" còn lại tìm hẳn gây phiền toái.

Cho nên, chuyện giết người giao cho Cố Thiết Tam thì tốt hơn.

Mặc dù hẳn chỉ hận không thể nuốt cả đầu lẫn xương của kẻ đánh bể xương mũi hẳn vào trong bụng.

Nhưng Cố Thiết Tam lại không ra tay.

Không phải không ra tay, mà là lại không ra tay với Đường Bảo Ngưu.

Bởi vì hẳn không kịp, hẳn phải đối mặt với một kẻ địch khác, một đại hán như trâu lớn, Chu Đại Khối Nhi.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thảm Cục

Chu Đại Khối Nhi xông lên, người còn chưa tới, Cổ Thiết Tam đã cảm thấy hít thở không thông.

Chợt nghe Chu Đại Khối Nhi giận dữ hét lớn:

- Đừng làm thương tổn Đường ca ca của ta!

Hắn lao về phía Cổ Thiết Tam.

Cổ Thiết Tam vừa nhìn thấy khí thế của đối phương, liền đưa toàn bộ chiêu thức vốn dùng để đánh Đường Bảo Ngưu chuyển sang Chu Đại Khối Nhi.

Chu Đại Khối Nhi vừa tiếp một quyền, lập tức kêu lên:

- Tỏa quyền?

Đường Bảo Ngưu tranh thủ được một hơi, rơi xuống trên đất. Lưu Toàn Ngã không ngờ Cổ Thiết Tam lại không giết được Đường Bảo Ngưu, đang lúc sững sốt, Đường Bảo Ngưu đã ổn định tư thế, dùng hết sức lực đứng cắm vào đất, khiến cho Lưu Toàn Ngã kéo mấy lần đều không dịch chuyển được.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi lại kinh hãi kêu lên:

- Tỏa quyền!

Đường Bảo Ngưu hét lại một câu:

- Tỏa quyền thì Tỏa quyền, có gì hay chứ. Hãn phong tỏa người, người cứ bẻ gãy hãn!

Bởi vì hãn không biết uy danh của "Tỏa quyền", cho nên mới trách móc như vậy.

"Tỏa quyền" là quyền pháp chuyên phong tỏa nhuệ khí của kẻ địch.

Không nói những người khác, ngay cả Thiết Thủ với chưởng pháp danh chấn thiên hạ cũng từng bị "Tỏa quyền" phong tỏa. Hai tay của y không gì không phá được, nhưng "Tỏa quyền" lại khiến cho y cảm thấy, "không gì không phá được" cũng không có nghĩa là "không kẻ địch nào không đánh bại được".

"Tỏa quyền" không chỉ tấn công kẻ địch, còn có thể đánh tan lòng tin của kẻ địch.

Kẻ địch mất đi lòng tin, tự nhiên không chiến mà bại.

Chỉ cần đả kích lòng tin của kẻ địch, sẽ có thể không chiến mà thắng.

Chu Đại Khối Nhi lần thứ ba hô to:

- Tỏa quyền!

Đường Bảo Ngưu há mồm, lại muốn trách mắng.

"Chết thì chết, kêu la cái gì?"

Nhưng hãn vẫn không mắng những lời này, bởi vì hãn mắng không ra.

Không chỉ bởi vì hai tay áo của Lưu Toàn Ngã đã quấn chặt hai cánh tay

của hắn, hô hấp của hắn đã trở nên khó khăn, mà còn bởi vì hắn gần như không dám tin những gì chính mắt nhìn thấy.

Đối diện với công kích của Cố Thiết Tam, Chu Đại Khối Nhi lại như báo như hổ, dũng mãnh vô song.

Hắn kêu thì kêu, hét thì hét, nhưng tay chân của hắn không hề rãnh rỗi, cũng không hề dung tình.

Hơn nữa chỉ tiến không lùi, chỉ giết không tha, chỉ công không thủ.

Hắn cao lớn, hùng tráng, nhưng chân của hắn lại đang rung, giống như một người đang phát rồ, một con trâu điên bị đau, một con ngựa đang phi nhanh không thể dừng lại.

Nhưng điều này lại khiến Lưu Toàn Ngã bên cạnh kêu lên:

- Điên bộ!

"Điên bộ", đây là một loại bộ pháp thất truyền đã lâu trong võ lâm, không ai học được loại bộ pháp kỳ lạ này.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi lại sử dụng loại bộ pháp chỉ tiến không lùi, khi lùi còn ác liệt hơn khi tiến này, hơn nữa còn thi triển vô cùng thuần thục.

"Tỏa quyền" của Cố Thiết Tam tinh thông phòng thủ, càng giỏi công kích.

Đã từng có ba mươi tám vị cao thủ giao đấu với hắn. Ba mươi tám người đều đã thành danh, mỗi người đều là tông chủ một phương. Trong đó có mười hai người là quyền sư, mười một người dùng chưởng pháp thành danh, mười bốn người dùng chiêu thức xưng bá võ lâm, còn có một người là cao thủ ám khí.

Ám khí của Đường Tam Mao nổi tiếng giang hồ về sự tinh xảo và chuẩn

xác, chỉ cần người có sơ hở còn nhỏ hơn so với lông tóc, cho dù chỉ xuất hiện trong một phần mười chớp mắt, hãn cũng có thể bắn ám khí vào sơ hở trong khoảnh khắc này, lấy mạng của người.

Đây là khảo nghiệm của Thái Kinh đối với hãn.

Kết quả giao đấu, ba mươi tám người đánh sáu canh giờ, không một người nào, không một chiêu nào, không một lần nào, cũng không có một ám khí nào có thể vượt qua hai tay hãn.

Hơn nữa hãn chỉ thủ chứ không công. Nếu như hãn phản công, kết quả có lẽ không cần phải nói.

Cho nên, "Điên bộ" có thể áp sát đến trước mặt Cố Thiết Tam, nhưng lại công không vào.

"Tỏa quyền" như ngọn núi đè xuống.

Bộ pháp của Chu Đại Khối Nhi rất nhanh, cũng rất quái lạ.

Lúc quyền đánh về phía hãn, luôn bị hãn vặn mình, xoay người, nhoáng lên tránh khỏi. Sau khi đánh trật nhất định phải thu chiêu, nơi xuất kích lại trở thành sơ hở. Thân thể Chu Đại Khối Nhi cao lớn như vậy, cũng không biết làm thế nào, chỉ xoay người một cái lại trở về chỗ cũ.

Sau đó Chu Đại Khối Nhi đánh trả.

Hãn không phải dùng tay công kích, mà là dùng chân.

Hãn vừa thi triển bộ pháp lạ lùng nhất, kỳ diệu nhất, tinh xảo nhất, hung bạo nhất, vừa vung chân tấn công theo bộ pháp phức tạp không ngừng biến đổi.

Hãn vừa tấn công, ngay cả Đường Bảo Ngư cũng kêu lên:

- Phong thoái!

"Phong thoái" là một loại cước pháp kỳ lạ, tương truyền chỉ có Truy Mệnh trong Tứ Đại Danh Bổ dùng cước pháp thành danh mới sử dụng được.

Trên thực tế, ngay cả Truy Mệnh cũng không biết. Y từng công khai thừa nhận mình không thông thạo "Phong thoái thập bát pháp", lại cho rằng: "Cước pháp của Phong thoái ngay cả ta cũng không thể tưởng tượng được."

Những lời này còn có đoạn sau, mặc dù Đường Bảo Ngưu chưa từng nghe qua.

"Nếu như dùng Phong thoái phối hợp với Diên bộ, cước pháp như vậy e rằng ta cũng không đối phó được."

Hiện giờ những lời của Truy Mệnh lại hiện ra dưới chân Chu Đại Khối Nhi có vẻ công kênh lão đảo, hành động không linh hoạt.

Lưu Toàn Ngã lập tức toàn lực tấn công Đường Bảo Ngưu. Hãn muốn giết chết Đường Bảo Ngưu trước, sau đó hợp sức với Cố Thiết Tam giải quyết tên to xác này.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi lại liều mạng.

Hãn vốn đã chiếm được thượng phong, nhưng chuyện hãn cần làm lại rất khó khăn. Hãn muốn kéo theo Cố Thiết Tam, muốn kéo theo toàn bộ chiến trường, muốn dồn Cố Thiết Tam và Lưu Toàn Ngã lại với nhau chiến đấu một lần.

Nói cách khác, hãn muốn dùng một địch hai, gánh vác hiểm cảnh của Đường Bảo Ngưu, cũng kiêm luôn cả đại địch của Đường Bảo Ngưu là Lưu Toàn Ngã.

Chu Đại Khối Nhi làm như vậy rõ ràng là chịu chết, ít nhất cũng giống như chịu chết.

Nhưng hắn đã làm như vậy.

Làm việc nghĩa không chùn bước, không hề sợ hãi rụt rè.

Đường Bảo Ngư thoát khốn.

Hai tay áo mềm mại kia vốn trói chặt hắn, giống như bảy đời ba kiếp cũng không thoát ra được, lúc này lại đột ngột thu về như sợ bị thiêu cháy.

Sau đó hai tay áo như thác nước bỗng chảy sang hướng Chu Đại Khối Nhi.

Lưu Toàn Ngã đã thay đổi chủ ý, nếu đã bị ép bức, trước tiên cùng với Cố Thiết Tam giải quyết kẻ địch khó đối phó nhất rồi tính sau.

Chu Đại Khối Nhi hiển nhiên muốn như vậy.

Hắn đập bộ pháp kỳ lạ, đá cước pháp kỳ quái, sau đó từ trong lưng áo dày rộng lấy ra một thanh đao.

Đao giống như cái thớt, đao cứng.

Sau đó lại từ bên chiếc hông to béo lấy ra một thanh kiếm.

Kiếm như quan tài, kiếm mềm.

Đao giống như làm bằng lá quỳ, rất mỏng, nhưng lại rất rộng.

Kiếm giống như làm bằng bản gỗ, rất xoắn, nhưng lại rất hẹp.

Nhưng một đao một kiếm này vẫn được đúc bằng sắt, hơn nữa lúc mềm

thì giống như bột mì, lúc cứng thì giống như tảng đá, lúc sắc bén lại giống như châm nhọn.

Kiểm pháp của hãn mạnh mẽ dứt khoát. Dao pháp của hãn biến hóa khôn lường.

Lần này người kêu lên lại là Cố Thiết Tam:

- Đại Tỳ đao pháp! Đại Bài kiếm pháp!

Trong tiếng kêu của hãn đã lộ ra vẻ sợ hãi.

Hãn lập tức lui về phía Đường Bảo Ngưu.

Dụng ý của hãn rất rõ ràng, thứ nhất là bỏ mạnh tìm yếu, thứ hai là khống chế Đường Bảo Ngưu, thứ ba là dùng Đường Bảo Ngưu làm con tin để uy hiếp Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này Lưu Toàn Ngã lại dùng hai tay áo nghênh đón Chu Đại Khối Nhi, cũng giống như nghênh đón đao và kiếm của Chu Đại Khối Nhi.

Lần này giống như đã hẹn trước, Lưu Toàn Ngã và Cố Thiết Tam đều trao đổi đối thủ với nhau.

Đường Bảo Ngưu có mười phần kinh ngạc, mười hai phần phẫn chấn, không nghĩ tới võ công của tên to xác này giỏi như vậy, càng không ngờ tên to xác này lại dũng mãnh như thế.

Mình làm sao có thể thua kém?

Cho nên hãn lập tức phản kích, một quyền đánh về phía Cố Thiết Tam.

Hắc Hồ Thâu Tâm!

Cố Thiết Tam đánh trúng Đường Bảo Ngưu, nhưng cũng bị trúng một quyền.

Hắn không bay ra ngoài, vẫn cố gắng chịu đựng.

Hắn bị trúng một quyền, ngậy người ra đó, sự kinh ngạc còn vượt xa đau đớn.

Hắn không ngờ quyền kinh của Đường Bảo Ngưu lại mạnh như vậy, một quyền này đánh cho hắn lục phủ ngũ tạng gần như đều rời chỗ, lỗ mũi như muốn phun ra cả ruột già và ruột non, cặp mắt hiện đầy tơ máu, gần như phải dùng dạ dày để hô hấp.

Hắn vốn tưởng rằng Đường Bảo Ngưu võ công không cao, nội công cũng sẽ không khá bao nhiêu. Nhưng mặc dù nội công và võ công của Đường Bảo Ngưu không cao, một quyền này lại cực kỳ mạnh mẽ.

Đó không phải là võ công, mà là sức lực, một loại sức mạnh bẩm sinh, thần lực trời sinh.

Đường Bảo Ngưu cũng trúng một quyền.

Hắn kiên cường đứng vững, cũng cố gắng chịu đựng.

Hơn nữa không chỉ một quyền, quyền của Cố Thiết Tam lại công tới.

"Thần quyền" của Cố Thiết Tam, bàn tay như sắt thép là không tiếp được, không chụp được, không ngăn được, không chịu được.

Nhưng Đường Bảo Ngưu vẫn không tránh, bởi vì hắn biết nếu như tránh thì cũng chấm hết.

Sự đáng sợ của loại quyền pháp này là chỉ cần mình hơi lùi bước, đối phương sẽ dễ dàng giành được thắng lợi.

Huống hồ mình đã bị thương, một khi trốn tránh thì sẽ không thoát được.

Hắn hiểu rất rõ, mục đích của đối phương là muốn khống chế mình, dùng để uy hiếp Chu Đại Khối Nhi, cho nên hắn quyết không tránh né.

Lão đại Thâm Hồ Thiên từng nói, nếu như cần phải chiến đấu, nhất định không thể trốn tránh.

Hắn chẳng những không tránh, còn chính diện phản kích.

Hai tiếng "bốp bốp" vang lên, hai người lại đánh một quyền vào nhau, cả hai đều lão đảo.

Nhưng hai người đều không lui ra, do đó quyền thứ ba lại va chạm ngay chính giữa.

Đợi khi Chu Đại Khối Nhi chạy tới, hai người bọn họ đã đánh đến quyền thứ tư.

Dao, kiếm, chân và bộ pháp của Chu Đại Khối Nhi đã kéo theo Lưu Toàn Ngã đến chiến trường của Đường Bảo Ngư.

Lưu Toàn Ngã thân không do mình, đồng thời hắn cũng có tư tâm.

Áp lực của đối thủ thật sự quá lớn, hắn muốn đem kẻ địch điên cuồng này chia một phần cho chiến hữu Cổ Thiết Tam gánh vác.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi đã đón lấy Cổ Thiết Tam đang giao đấu với Đường Bảo Ngư.

Đường Bảo Ngư cũng muốn ra sức trợ giúp Chu Đại Khối Nhi.

Người ta giúp hắn, hắn nhất định phải giúp lại.

Người khác cứu hãn, hãn nhất định phải cứu người ta.

Nhưng khi Cố Thiết Tam vừa ngừng tay, hãn lại cảm thấy trời đất quay cuồng, còn đánh bậy hai quyền mới có thể dừng lại.

Lần này cường địch tạm lui, hãn lại không cầm cự nổi.

Hãn dùng một đấu chí ngoan cường chống đỡ, nhưng tứ chi và xương cốt có cái như đã bay lên chín tầng mây, có cái như đã đi xuống mười tầng địa phủ, có cái lại giống như xoắn vào nhau giữa bụng của mình.

Hãn không ngã xuống là vì đang quan tâm, Chu Đại Khối Nhi nhát gan sợ sệt như vậy, làm sao có thể đối phó với hai cường địch như sói như hổ này?

Hiện giờ hãn còn chưa ngã, không phải bởi vì cố gắng chịu đựng, mà là chuyện xảy ra trước mắt quá thật làm hãn quá kinh ngạc, đến mức hãn ngã không nổi (cũng xấu hổ không muốn ngã).

Bởi vì hãn thấy được một trận đại chiến, một trận huyết chiến mà ngay cả hãn cũng cảm thấy chấn động và hổ thẹn.

"Đại Bài kiếm pháp" rộng rãi thẳng thắn, quang minh lỗi lạc, mỗi chiêu đều có thể đội trời đạp đất, mỗi kiếm đều có khí phách hào hùng như đại trượng phu quyết không để người thương hại.

"Đại Tỳ đao pháp" lại rất đơn giản, giống như viết một hai ba, một đao chính là một đao, không có thay đổi, không cần biến hóa, bởi vì tất cả biến hóa đều là dư thừa.

Một đao một kiếm này kết hợp với nhau, tạo thành một sự phối hợp cực kỳ cao minh, ở trước mặt kẻ địch lại trở thành kinh tâm.

Thừa dịp Chu Đại Khối Nhi toàn lực ngăn cản Cố Thiết Tam ra tay với

Đường Bảo Ngưu, Lưu Toàn Ngã liền dùng tay áo phải quấn lấy cổ họng của hắn.

Chu Đại Khối Nhi dùng một đao chặt đứt tay áo.

Tay áo trái của Lưu Toàn Ngã lại quật vào mặt Chu Đại Khối Nhi.

Đường Bảo Ngưu không nghe thấy Chu Đại Khối Nhi kêu lên thảm thiết. Kỳ quái, lúc này hắn lại không hô gọi nhỏ.

Cũng không nhìn thấy Chu Đại Khối Nhi né tránh. Lạ lùng, vào giờ phút quan trọng này hắn vẫn không lùi một bước, không nhường nửa bước.

Hắn vung kiếm chém qua, làm bắn lên một vệt máu, bắn vào trên tay áo đứt trắng tinh.

Nắm tay của Cố Thiết Tam cũng đồng thời đánh trúng Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này trên mặt Chu Đại Khối Nhi toàn là máu, máu từ trong tai, mắt, mũi, miệng chảy ra.

Cố Thiết Tam đánh trúng Chu Đại Khối Nhi một quyền, lại liên tục vang lên chín tiếng trầm thấp.

Nhìn như một kích, nhưng thực ra lại có đến chín quyền.

Chu Đại Khối Nhi không phun máu. Nơi bị quyền đánh trúng lõm xuống, hơn nữa còn chảy máu, rất nhanh đã thấm ướt áo quần.

Chu Đại Khối Nhi vẫn không lùi, chẳng những không lùi mà còn tung cước, từ một góc độ không thể tưởng tượng đá văng Cố Thiết Tam.

Đây là hiệp giao thủ thứ nhất.

Hiệp thứ hai cũng gần như lập tức diễn ra, nguyên nhân là vì cả ba bên đều không lui.

Tay áo của Lưu Toàn Ngã lại cuốn về phía Chu Đại Khối Nhi, giống như một con rắn dài che kín tầm mắt của hắn.

Chu Đại Khối Nhi hét lớn, chém xuống một kiếm.

Tay áo đứt ngang.

Tay áo đứt lại tự động xoay tròn, cuốn vào mặt Chu Đại Khối Nhi.

Lúc này Lưu Toàn Ngã đã nhanh chóng lướt đến sau người Đường Bảo Ngưu, hiển nhiên hắn vẫn muốn dùng tính mạng của Đường Bảo Ngưu để uy hiếp Chu Đại Khối Nhi.

Tầm nhìn của Chu Đại Khối Nhi đã bị tay áo đứt làm rối loạn, nhưng hắn vẫn hét lớn một tiếng, lập tức xuất đao.

Đường Bảo Ngưu đang ở trước mặt hắn, nhưng hắn lại không hề do dự chém xuống một đao.

Đường Bảo Ngưu chỉ cảm thấy từ đỉnh đầu đến dưới khố đều phát lạnh.

Nhưng đao cũng không chém trúng hắn.

Sau lưng lại đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Lưu Toàn Ngã ôm mặt bỏ chạy, vết máu nhỏ xuống trên đường.

Rốt cuộc lưỡi đao làm thế nào xuyên qua thân thể của hắn chém trúng Lưu Toàn Ngã sau lưng?

Đường Bảo Ngưu không hiểu, cũng không kịp hiểu.

Nhưng hẳn lại thấy Cố Thiết Tam xoay người xông lên, vung quyền đánh vào Chu Đại Khối Nhi.

Kỳ quái là tất cả quyền đều đánh vào trên sống đao như cái thớt, mà kiếm như quan tài lại chém vào trên cánh tay Cố Thiết Tam.

Đao không gãy, tay cũng không đứt, nhưng Cố Thiết Tam lại lui một bước.

Cuối cùng hẳn đã lui, tuy chỉ là một bước.

Bước này quả thật là "một tắc non sông một tắc máu, một chiêu sinh tử một chiêu hồn".

Đây là hiệp thứ hai.

Hiệp thứ ba lại lập tức bắt đầu.

Chẳng biết lúc nào, Lưu Toàn Ngã ôm mặt rút lui đã lén đến sau lưng Chu Đại Khối Nhi.

Trên mặt hẳn từ trán đến cằm có một vết máu, sâu ít nhất ba phân, khiến cho hẳn thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Toàn thân hẳn nhanh chóng xoay tròn, cuốn lên một cơn gió lốc.

Hẳn chính là trung tâm của cơn gió lốc kia, giống như một viên đạn pháo bắn về phía Chu Đại Khối Nhi.

Cố Thiết Tam dường như muốn lui, nhưng khi đang lui hẳn lại đột nhiên sải bước, đổi thành tiến tới.

Toàn thân hẳn giống như biến thành một mũi khoan, đầu mũi khoan chính là nắm tay phải đang giơ nghiêng.

Một quyền này đâm vào trên trán Chu Đại Khối Nhi, cũng đóng vào mặt kẻ địch.

Xem ra Cố Thiết Tam và Lưu Toàn Ngã đều đã dốc hết sức, nhất định phải giết chết Chu Đại Khối Nhi.

Trông thấy "sát thế" ác liệt không gì sánh được này, Đường Bảo Ngưu không nhịn được hét lớn một tiếng với Chu Đại Khối Nhi:

- Chạy mau!

Hắn vừa lên tiếng, máu dồn nén đã lâu lập tức phun ra ngoài.

Không thể đánh tiếp, nếu như đánh tiếp thì Chu Đại Khối Nhi sẽ xong đời.

Sương máu bay tán loạn.

Trong sương máu, hắn lại nhìn thấy một chuyện.

Chu Đại Khối Nhi không lùi, hắn ném cả đao và kiếm ra ngoài.

Kiếm trong đêm máu giống như hóa thành một con rồng xanh, đao trong màu tối giống như hóa thành một con cú đêm.

Đao và kiếm bay về phía Cố Thiết Tam.

Trong khoảng cách gần như vậy, hắn vẫn có biện pháp ném đao và kiếm công kích kẻ địch.

Hắn lập tức xoay người lao về phía Lưu Toàn Ngã, hai tay mở rộng ra, ôm lấy Lưu Toàn Ngã trong cơn gió lốc.

Sau đó Đường Bảo Ngưu nghe được một loại âm thanh, âm thanh của xương nứt, còn có tiếng kêu của của xương vỡ nát.

Hiệp thứ ba đã kết thúc.

Chiến đấu đã biến thành thảm cục, có người đã chết, người không chết thì cũng bị trọng thương.

Cả người Lưu Toàn Ngã vẫn vùi vào trong ngực Chu Đại Khối Nhi, nhìn giống như một cây băng đông cứng, không hề nhúc nhích.

Dưới ánh trăng, Cổ Thiết Tam lạnh lùng nhìn hăn, giống như một con báo chờ đợi đã lâu.

Trên tay hăn cầm đao, còn có kiếm. Đao và kiếm của Chu Đại Khối Nhi đều nằm trong tay hăn.

Ngũ quan của Chu Đại Khối Nhi vẫn đang chảy máu, hơn nữa những rãnh máu còn đang lập lòe nhúc nhích, máu còn chưa ngừng chảy.

Người trong khuỷu tay hăn chĩa hai chân lên trời, thật lâu không có động tĩnh.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Được Cục

Con người Cổ Thiết Tam co lại, đột nhiên trở nên sắc bén, hỏi:

- Người còn muốn gắng sức chống đỡ sao?

Câu trả lời của Chu Đại Khối Nhi lại chẳng liên quan gì đến câu hỏi của hắn:

- Buông đao của ta...

Sau đó lại thêm hai chữ:

- Và kiếm.

Cổ Thiết Tam lau đi vết máu nơi khóe miệng.

Nếu như hắn không dùng tay áo lau máu, Đường Bảo Ngưu còn không phát hiện hắn cũng phun máu. Bởi vì Cổ Thiết Tam luôn gây cho người khác cảm giác dũng mãnh, cường hãn, giống như làm bằng sắt vậy.

Tư thế hắn lau không che giấu được ánh mắt khát máu.

Hắn lại hỏi:

- Người chống đỡ được sao?

Chu Đại Khối Nhi cười hào sảng, giống như đang phẫn khích.

Cũng không biết là vì tiếng cười của hắn quá hào hùng, đến nỗi làm rung động mặt đất sau đó mới chấn động lòng người, hay là tiếng cười quá mãnh liệt, trước tiên làm chấn động lòng người sau đó mới rung động mặt đất.

- Người không muốn giống như hắn thì bỏ đao và kiếm của ta xuống, sau đó rút đi.

"Hắn" ở đây đương nhiên là Lưu Toàn Ngã đang bị Chu Đại Khối Nhi kẹp trong khuỷu tay.

Cố Thiết Tam vuốt vuốt cằm.

- Tại sao ta phải trả lại đao kiếm cho người?

Hắn còn thử dò xét:

- Người không có đao và kiếm này, giống như con cọp không có móng và răng, chẳng phải là cơ hội tốt của ta sao?

Chu Đại Khối Nhi sáng khoái nói:

- Người có thể không trả, nhưng đao và kiếm này người lấy được cũng vô dụng. Người không trả, ta sẽ không để cho người mang đi. Ta đã bị thương, nhưng người cũng bị thương. Hai người các người hợp sức công kích mà vẫn chết một người, bây giờ chỉ còn lại người, vì nó mà mất đi tính mạng có đáng không?

Hắn bỗng nhiên hành động.

Bộ pháp kỳ lạ, thoạt nhìn chậm như rùa nhưng lại cực nhanh.

Hắn phân chia được liệu trên mặt đất ra thành một đồng nhỏ, ít nhất có mười bảy mươi tám loại thuốc, trong đó bao gồm hạt sa la, vỏ kén tằm và hán phòng kỷ. Hắn không dùng tay mà lại dùng chân chia thuốc.

- Nếu như người bỏ đao kiếm xuống, nội thương của người có thể dùng những thuốc này chữa khỏi.

Cố Thiết Tam nhìn thấy, thở dài một hơi, trong mắt lóe lên ánh sáng thất vọng và ác độc.

- Ta đã nhớ kỹ phương thuốc này, sẽ dùng thử.

Hắn vứt bỏ đao, còn có kiếm, sau khi chúng rơi xuống đất mới nói tiếp:

- Tối nay xem ra không giải quyết được người, sau này gặp lại.

Nói xong hắn liền bỏ đi, cũng không thèm nhìn Lưu Toàn Ngã còn đang nằm trong ngực Chu Đại Khối Nhi, giống như từ trước đến giờ hắn không biết người này, mà trên đời vốn cũng không có người này.

Lúc này Chu Đại Khối Nhi lại thở phào nhẹ nhõm (lúc hắn thở máu lại từ trong cổ họng chảy ra), nói:

- Hiệp thứ tư đã xong rồi.

Nói xong hắn nuốt nước bọt một tiếng mới ngã xuống.

Trong cánh tay hắn, Lưu Toàn Ngã bị bẻ gãy xương cổ, kẹp vỡ xương đầu và cắt đứt xương sống cũng rơi xuống đất.

Hiệp thứ tư?

Đường Bảo Ngưu không hiểu.

Không phải chỉ đánh ba hiệp sao?

Nếu như có "hiệp thứ tư", dáng vẻ của Chu Đại Khối Nhi so với ba hiệp

trước chắc hẳn còn phải trầy trật và gian khổ hơn nhiều.

Hiện giờ Đường Bảo Ngưu lại hiểu rõ một chuyện, hóa ra võ công của Chu Đại Khối Nhi lại cao đến như vậy.

Hắn dùng sức một người giết chết thủ lĩnh Phong phái Lưu Toàn Ngã, lại đuổi đi "Thần Quyền" Cổ Thiết Tam nổi danh ngang với Tứ Đại Danh Bô.

Nhưng sau khi Đường Bảo Ngưu đã hiểu điểm này, lại càng không rõ.

Nếu như bản lĩnh của Chu Đại Khối Nhi lớn như vậy, tại sao từ trước giờ luôn biểu hiện nhát gan?

Nếu như từ trước đến giờ Chu Đại Khối Nhi luôn nhát gan, vì sao trong chiến dịch tối nay lại anh dũng hào hùng, vô cùng gan dạ như vậy?

Hắn đang muốn hỏi, lại thấy Chu Đại Khối Nhi cố sức ngồi dậy.

Chu Đại Khối Nhi vợ lấy một số dược liệu trên mặt đất, đặt trong lòng bàn tay, dùng nội lực nghiền nát, há miệng nhai và nuốt vào, sau đó lại thu gom một số thuốc giao cho Đường Bảo Ngưu:

- Làm giống như ta, ăn vào!

Đường Bảo Ngưu vừa nhìn, trông thấy dược liệu có tai tượng Úc, cỏ đào tiên, đất lòng bếp, đều là những loại thuốc cầm máu dưỡng thương.

Dưới ánh trăng u ám như vậy, Chu Đại Khối Nhi lại đang bị thương, nhưng vẫn có thể phân biệt thuốc một cách rõ ràng.

Đường Bảo Ngưu đột nhiên cảm thấy bội phục, bội phục con người trước mắt mà hắn vẫn luôn xem thường này.

Nhưng hắn vẫn không hiểu, cho nên hắn hỏi.

Hắn không hiểu thì sẽ hỏi.

Trên đời có loại người tự cho mình là thông minh, không hiểu vẫn không hỏi, cho rằng làm như vậy thì có thể khiến người khác tưởng là hắn hiểu. Nhưng không biết rằng hắn chỉ giậm chân tại chỗ mà thôi, chẳng những học được ít hơn người khác, chậm hơn người khác, hơn nữa mọi người đều biết là hắn không hiểu.

Cũng có một loại người, lợi dụng việc đặt câu hỏi để tạo nên quyền uy của hắn. Mỗi lần hắn đề xuất vấn đề, không phải vì muốn thành tâm khiêm tốn thỉnh giáo người khác, cũng không phải vì muốn tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề, mà là vì muốn khoe khoang kiến thức, chiều sâu hoặc "trí tuệ" của hắn. Đương nhiên, loại người này và cách làm này, bình thường đều chẳng có "trí tuệ" gì để nói.

Phần lớn người, không hỏi không phải vì hắn hiểu được, mà là vì hắn vốn không hiểu.

Đường Bảo Ngưu rất thẳng thắn, có lúc cũng rất lỗ mãng, hơn nữa còn mang theo một chút bá đạo. Nhưng trên cơ bản, hắn vẫn là một người khá được bằng hữu hoan nghênh.

Bởi vì hắn có lúc tự đại, là vì cười mình cười người; có lúc tự phụ, thật ra là khôì hài vui vẻ.

Hắn không hề cô độc.

Hắn lấy việc giúp người làm niềm vui.

Hắn thích đặt câu hỏi, thỉnh giáo một cách thật lòng.

- Người gạt ta?

- Ta gạt người cái gì?

- Võ công của người rất giỏi.

- Từ trước đến giờ người chưa từng nói võ công của ta không giỏi.

- Người giả vờ ngớ ngẩn.

- Ta chỉ là không thích khoe khoang.

- Người giả vờ nhát gan như chuột.

- Lá gan của ta không lớn bằng người, thấy con gián con chuột cũng không nhịn được phải kêu lên cứu mạng. Có điều kết quả là ta là sẽ liều mạng. Ta chỉ không thích rêu rao mà thôi.

- Lúc ta đấu với Lưu Toàn Ngã, người lại khoanh tay đứng nhìn.

- Khi đó người và Lưu Toàn Ngã là một chọi một, chỉ cần một chọi một thì ta không thể giúp người.

- Nếu như ta không phải đối thủ của hãn thì sao?

- Vậy người đành phải thua.

- Xì! Người sẽ đứng nhìn hãn giết ta sao?

- Hãn thắng người thì được, nhưng nếu giết người thì ta nhất định sẽ ngăn cản.

- Người... người anh hùng, ngày thường lại giả bộ làm cầu hùng.

- Ta cũng không quan tâm có anh hùng hay không. Ta sợ chuyện, nhưng nếu như chuyện ép tới cửa, ta sẽ dám liều.

- Cho nên người giao đấu với hai người bọn chúng, mỗi chiêu đều tấn công, chính là muốn dọa bọn chúng?

- Bởi vì ta đánh giá chiến lược, người đã bị thương nặng, với sức lực cá nhân của ta, nhiều nhất chỉ có thể đánh ngang tay với Cố Thiết Tam trong ba trăm hiệp. Cho nên nếu như không cậy mạnh dọa lui một trong số bọn chúng, lại dùng sức liều mạng giết chết một kẻ khác, tối nay quyết không sống được.

- Hà, người thật sự đã làm được, người dùng ngón chân chia thuốc, có thể đánh tan sự hoài nghi của Cố Thiết Hầu kia, khiến hãn cúp đuôi chuồn mất.

- Thật ra ta từ nhỏ xuất thân ở hiệu thuốc, khi trời còn chưa sáng đã phải phân chia các loại thuốc, đã thành thói quen, chuyện này vốn không làm khó được ta.

- Ai, xem ra trước khi xông pha giang hồ, biết nhiều nghề nghiệp một chút cũng có chỗ tốt.

- Bây giờ chờ người thi triển sở trường.

- Sở trường gì?

- Không phải Thất Đại Khẩu có phương thức liên lạc đặc biệt sao?

- Đúng vậy.

- Người còn không mau thông báo cho Phương công tử đi theo bên cạnh cư sĩ, nhất định không được tới bên phía Diêm sơn này, bảo hãn lập tức chuyển lời cho cư sĩ, cố gắng đừng rơi vào mai phục.

- Không phải Thất Đạo Toàn Phong của Đào Hoa xã các người cũng có phương pháp liên lạc đặc biệt sao?

- Không sai, nhưng thương thế của ta...

- Thực ra người đã bị thương rất nặng?

- Đúng như Cố Thiết Tam nói, ta chỉ liều chết chống đỡ mà thôi. Lúc đó ta không thể ngã.

- Người là vì ta.

- Cũng là vì chính ta, vì mọi người chúng ta.

- Ta vẫn luôn xem thường người, cho rằng người chỉ là một tên nhát gan sợ chuyện, bình thường nhìn thấy một con kỳ nhông cũng kêu gào.

- Ta sợ chuyện, nhưng không nhát gan. Nhìn thấy máu chảy thì sợ đến tay run, không có nghĩa là vào giây phút sống chết không dám đại khai sát giới. Điều này giống như một người dễ cười cũng dễ khóc, chưa chắc đã không có khí phách, không đủ kiên nhẫn. Khóc và cười chỉ nói rõ hẳn là một người hữu tình mà thôi, người hữu tình cũng có thể xương cốt cứng rắn.

- Đúng, ta có một bằng hữu cũng như vậy, là đầu than đen kia. Hở một chút là đen miệng đen mặt, dáng vẻ giống như lo lắng việc nước, thực ra chỉ là thích giận dữ. Hẳn bị đau liền kêu cha gọi mẹ, cầu xin tha thứ, nhưng khi gặp phải chuyện lớn có thể thà chết không phục.

- Người muốn nói đến Trương Thán?

- Hà, không phải hẳn thì trên giang hồ còn có cục than nào?

- Nhưng người nên phát tín hiệu đi.

- Ta đã sớm phát rồi.

- Ồ?

- Lúc người một mình đối phó với hai người bọn chúng, ta tuy bị thương gần chết, nhưng vẫn có thể làm cái chuyện mười vạn khẩn cấp này giống như mười một vạn khẩn cấp.

Lần này đến Chu Đại Khối Nhi thở dài một hơi, nói:

- Xem ra ta cũng đã khinh thường người rồi.

Nói xong hắn liền nôn ra máu, giống như trước khi biết rõ đã thông báo biến cố này cho Thiên Y Cư Sĩ hay chưa, hắn còn không dám phun máu bầm trong ngực ra ngoài.

Đường Bảo Ngư lâm lâm nói:

- Người đối phó với Cố Hầu Nhi và Lưu Trường Tụ này, đối phương hung thì người càng hung, kẻ địch biến thì người đại biến, đối thủ công thì người giành công, đúng là dùng mười vạn biến ứng thiên biến, rất giỏi. Ta cũng bị người làm cho hoa cả mắt, thiếu chút nữa đã không qua được tiểu hạn năm nay.

Chu Đại Khối Nhi cười thâm nói:

- Chúng ta ở đây chỉ là tiểu hạn, nhưng chỗ Thiên Y Cư Sĩ chính là đại hạn. Sống chết của chúng ta chỉ là cá nhân, còn nếu cư sĩ xảy ra chuyện, đám người chúng ta chỉ sợ là toàn quân bị diệt, mà gian tướng vẫn hoành hành bạo ngược, không biết còn bao nhiêu người lương thiện phải chết oan, quốc gia còn phải mất đi bao nhiêu nguyên khí. Người đừng quan tâm đến ta, mau đi trợ giúp đám người Thiên Y Cư Sĩ. Tên này tuy bị ta bẻ gãy xương, nhưng Song Tụ Kim Phong của hắn cũng đâm vào ngũ tạng của ta, cho nên vừa rồi trước mặt Cố lão tam ta không dám buông tay. Một khi buông tay thì sẽ trút khí, thì thể sẽ không che giấu được thương thế của ta.

Đường Bảo Ngư trừng cặp mắt trâu, không chịu làm theo lời hắn:

- Người bị thương quá nặng, ta không bảo vệ người thì ai bảo vệ?

Chu Đại Khôi Nhi gấp đến mức muốn đập bàn tay lớn xuống đất:

- Ta không sao cả, sống chết tồn vong của chúng ta không quan trọng, chỗ Thiên Y Cư Sĩ đang nguy ngập, quốc gia hưng vong mới là chủ yếu.

Đường Bảo Ngư lại nói:

- Ai nói không quan trọng? Không có bản thân thì làm gì có quốc gia dân tộc? Một quốc gia lại muốn nhân dân hi sinh vì nó, ta thấy cũng không phải là quốc gia tốt gì. Thân là triều đình lại luôn bóc lột dân chúng, sớm nên phản nó thì hơn. Trước tiên phải cố chăm sóc cho mình, sau đó mới có nhà, mới có nước, mới có dân tộc.

Lúc này Chu Đại Khôi Nhi trở mặt nói:

- Chẳng trách người lại là "khẩu" (đạo tặc).

Đường Bảo Ngư nhếch miệng cười:

- Trong thời thế này, làm tặc ít nhất còn có phẩm chất hơn một chút so với làm quan. Huống hồ chúng ta cướp ác giúp thiện, giết xấu giúp tốt, nếu không phải do mình lao động đổi lấy, trước giờ đều không lấy một phân.

Chu Đại Khôi Nhi năn nỉ hẳn:

- Người hãy mau đi giúp Thiên Y Cư Sĩ một tay đi!

Đường Bảo Ngư gãi gãi đầu nói:

- Nhưng ngài ở đâu?

Chu Đại Khôi Nhi vội la lên:

- Nếu quả thật đúng như Cố lão tam nói, Nguyên Thập Tam Hạng đã đoán trúng, nhất định ngài đang ở khu vực Điền sơn này, âm thầm trợ giúp chúng ta. Vừa rồi chúng ta gặp nguy hiểm như vậy mà ngài vẫn không xuất hiện, nhất định là đang ở trong nhóm người lão Thái tại Lão Lâm tự. Lúc này ngài còn chưa đến đây, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

Đường Bảo Ngưu nâng cằm, quan sát Chu Đại Khối Nhi, giống như đang "nghiên cứu" hẳn:

- Không ngờ người cũng rất có đầu óc.

Chu Đại Khối Nhi thúc giục:

- Mau, nhanh đi!

Đường Bảo Ngưu vẫn không yên lòng:

- Người... một mình người ở đây, thật sự không có gì đáng ngại chứ?

Chu Đại Khối Nhi nói:

- Ta có thể tự mình chữa thương.

Đường Bảo Ngưu lại hỏi:

- Người thật không muốn ta cõng người đến đó sao?

Chu Đại Khối Nhi tức giận nói:

- Chính người cũng bị thương không nhẹ, nếu cõng ta thì còn đi được sao?

Lúc này Đường Bảo Ngưu lại nói thật, không cậy mạnh nữa:

- Cõng người vẫn có thể đi, nhưng khi đến Lão Lâm tự e rằng trời đã sáng

rồi.

Sau đó hấn khom lưng về phía Chu Đại Khối Nhi, lẩm bẫm nói:

- Cũng được, năm nay tiểu hạn của ta không tốt, khó tránh phải đổ máu. Nhân sinh một đời chỉ cầu thoả nguyện, thương khó tránh khỏi, chết cũng không ngại. Họ Đường ta đội trời đạp đất, sao có thể bỏ mặc bằng hữu bị thương không quan tâm.

Vừa nằm lên trên lưng Đường Bảo Ngưu, Chu Đại Khối Nhi đã kêu một tiếng, hôn mê bất tỉnh. Giống như nếu không có ai đi tiếp viện đám người Thiên Y Cư Sĩ (hơn nữa bất kể có giúp được hay không), hấn còn không dám mất đi tri giác.

Lúc hấn ngất đi, phát ra một tiếng "ọc", gần giống như âm thanh lúc bụng đói.

Nếu như Chu Đại Khối Nhi còn tỉnh, nhất định lại bị Đường Bảo Ngưu dùng âm thanh khi hấn ngất đi để cười cợt một phen.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phiến Cục (Mưu Kế)

Tượng Văn Thù bồ tát ngồi trên hoa sen và thú cười nứt ra, xuất hiện một người.

Y ngồi trong tượng phật, râu xanh như trúc, thanh tú như lá trúc.

Thậm chí mây mù trên núi lướt qua y, sau đó thổi qua mọi người cũng cảm thấy một trận gió trúc.

Y ngồi ngay ngắn ở đó, giống như trời đất và ta là một gốc, vạn vật và ta là một thể, lại giống như một đứa trẻ sơ sinh, tuy có mắt tai mũi lưỡi thân tâm, nhưng lại không thể phân biệt được cõi trần, thậm chí cũng có thể không màng đến nhân quả.

Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều kêu lên một tiếng.

Cư sĩ thật sự ở đây.

Phản ứng đầu tiên của Trương Thán là vui mừng, sau đó trong lòng lập tức trầm xuống.

Nếu như Thiên Y Cư Sĩ thật sự ở trong tượng phật, vậy thì y đã bị người ta khống chế.

Phản ứng của Thái Thủy Trạch lại là đồng thời xấu hổ và cảnh giác.

Cảnh giác xem Lão Lâm hòa thượng rốt cuộc là địch hay bạn.

Xấu hổ vì bản thân lại không phát hiện trong chùa này còn có người.

Lão Lâm hòa thượng lại chậm rãi ngâm nga:

- Đưa người đến cửa có rừng trúc, vì người lá lá nổi gió trong.

Y cách không búng tay.

Chỉ phong lướt qua đèn phật, mang theo thiên ý, như làn gió thổi giữa không trung.

Y trước tiên giải khai huyết cam của Thiên Y Cư Sĩ, sau đó nói:

- Hứa huynh, lão nạp làm như vậy, huynh có hiểu được nỗi khổ tâm không?

Thiên Y Cư Sĩ từ từ mở mắt, lại từ từ thở dài nói:

- Đại sư vì sao phải khổ như vậy? Nên chết thì sẽ chết, nên sống thì sẽ sống, đại sư cần gì phải vì chuyện của ta mà hao tổn tâm cơ như thế?

Lão Lâm chấp tay trước ngực nói:

- Cư sĩ là bạn tốt của lão nạp, lão nạp thật không muốn đứng nhìn huynh chết, cho nên mới phải ám toán không chế huynh.

Thiên Y Cư Sĩ lãnh đạm nói:

- Một tâm chẳng sinh ra, vạn pháp không đúng sai. Nếu như ta đã muốn vào kinh, vậy thì không tránh được nhân quả thị phi, không thể làm người vô sự. Ngay cả đại sư cũng ám toán ta, ta vốn không ngờ đến, nhưng ta vẫn tin đại sư làm vậy là vì muốn tốt cho ta. Có điều ngài làm như thế, thật ra đối với

mọi người đều không tốt.

Lão Lâm nói:

- Lão nạp không ám toán huynh, làm sao có thể kiềm chế được huynh? Ngày đó ta gần như tàn phế, nếu không nhờ huynh dùng thuốc vốn nghiên cứu chữa thương cho mình để điều trị, nếu không phải huynh đưa cho ta thẻ tu hành, từ bỏ hồng trần xuất gia, ta đâu còn có mạng. Ai nói khống chế huynh không hữu dụng? Trong số bọn chúng có người xuất thân từ chùa ta, biết rằng Nguyên Thập Tam Hạng suy đoán chỉ cần một nơi xuất hiện đệ tử bằng hữu của huynh, huynh nhất định sẽ không ở nơi khác mặc cho bọn họ mạo hiểm, vì vậy chắc chắn sẽ đến nơi này. Lão nạp khống chế huynh, đặt huynh vào trong tượng phật. Huynh không ra được, Nguyên Thập Tam Hạng cho rằng mình trúng kế của huynh, quả nhiên đã bỏ đi, chắc là đi đến Hàm hồ chặn đánh. Như vậy huynh có thể bình yên vô sự, không cần đụng độ với hãn tại Hàm hồ, cũng không cần quyết chiến sinh tử với hãn tại Điem sơn, có thể âm thầm lên vào kinh thành, giết chết Thái Kinh, thành công lui thân, thắng trận đánh này.

Thiên Y Cư Sĩ khẽ nhú mày.

Y dùng tay ôm ngực, sau đó nói:

- Đây là tính theo mặt tốt, nhưng Nguyên sư đệ không phải là một người dễ bị lừa gạt.

Lông mày của Lão Lâm rất đặc ý, râu ria cũng rất đặc ý, nếu như y có tóc, tóc tai chắc hẳn cũng rất đặc ý:

- Cho dù nói thế nào, hãn vẫn đã bị lão nạp lừa gạt.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên hỏi:

- Huynh có ngửi thấy mùi lạ hay không?

Lão Lâm hòa thượng dùng mũi ngửi ngửi:

- Có người chết, đương nhiên là có mùi hôi.

Thiên Y nói:

- Người vừa bị giết sẽ có mùi máu tươi, nhưng mùi này...

Lão Lâm nói:

- Mùi thi thể thối rữa?

Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi:

- Huynh có nghe được tiếng hít thở hay không?

Lão Lâm nói:

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...

Sáu tiếng.

Trương Thán cũng nghe được sáu tiếng hít thở, trong đó có một tiếng rất yếu ớt, vô cùng yếu ớt. Những người còn sống trong phật điện gồm có Thiên Y Cư Sĩ, Trương Thán, Thái Thủy Trạch, Vô Mộng Nữ, Lão Lâm hòa thượng, còn có một Triệu Họa Tứ hình như đã chết.

Chẳng lẽ Triệu Họa Tứ vẫn chưa chết?

Trương Thán lập tức tập trung tinh thần lắng nghe. Đúng là trên thân thể Triệu Họa Tứ còn vang lên một tiếng hô hấp rất nhỏ.

Hắn đang muốn lên tiếng, nhưng Lão Lâm hòa thượng đã nhướng đôi mày

bạc, nói:

- Bảy.

Bảy?

Chẳng lẽ còn có tiếng hít thở của người thứ bảy?

Cho dù thế nào, với công lực của Trương Thán vẫn không nghe được tiếng hít thở của người thứ bảy này.

Thái Thủy Trạch cũng không nghe được.

Ngay cả Lão Lâm đại sư cũng phải cẩn thận phân biệt, để ý phân tích mới thốt ra chữ "bảy" kia.

Là ai? Còn ai có thể ẩn thân trong phật điện mà không bị đám cao thủ này phát giác?

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ thở dài một hơi, bất đắc dĩ giống như lá cây xinh đẹp lại thấy hoa nở rộ.

- Nếu như người đã tới.

Y nói:

- Tại sao không ra ngoài?

Lão Lâm hòa thượng đột nhiên đổi sắc.

Thực ra sắc mặt của con người rất khó nói đổi là đổi ngay, những thứ như "sắc mặt đại biến" hay "sắc mặt tái mét" là tùy tình huống, hơn nữa cũng thường chỉ xảy ra ở những người đặc biệt.

Xúc động dễ dàng biến sắc khó.

Nhưng lúc này Lão Lâm đại sư cay như gừng lại thật sự biến sắc, hơn nữa lúc xanh lúc trắng, chột tím chột đỏ.

Y lập tức cách không búng tay.

Chỉ pháp không còn tiêu sái, lúc này đã không quan tâm đến sự ung dung, chỉ chú trọng tốc độ, cũng chính là nhanh.

Chỉ kinh giữa không trung phát ra tiếng rít như gió lớn xuyên qua khe trúc, lại bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ.

Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều kinh hãi, nhưng sau đó lập tức hiểu được, Lão Lâm thiên sư muốn nhanh chóng giải trừ huyết đạo của Thiên Y Cư Sĩ bị y cấm chế.

Nhưng nếu như kẻ địch đã đến, lúc này mới giải huyết có kịp không?

Không kịp.

Giống như có một sợi tơ nhỏ lướt qua không trung.

Chỉ kinh giống như tên rời khỏi nỏ, bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ. Bởi vì Lão Lâm vốn không muốn đả thương Thiên Y Cư Sĩ, cho nên chỉ kinh tuy nhanh nhưng vẫn nhu hòa, thậm chí còn mang theo chút nhu tình.

Chỉ vừa phát ra, Lão Lâm thiên sư mặt như giấy trắng, bốn ngón tay chuyển động như đang dệt vải, ngón cái không phát công lại liên tục rung động.

Trương Thán kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy loại chỉ pháp này, cũng biết tăng nhân trước mắt là ai.

Không ngờ lại là y.

Không ngờ y cũng đến đây.

Không ngờ y lại xuất gia làm hòa thượng. Không ngờ y đã làm hòa thượng mà cũng nhúng tay vào chuyện này.

Tám luồng chỉ kình như có tơ nhỏ nối liền, bắn đến mười sáu yếu huyệt trên người Thiên Y Cư Sĩ.

Lão Lâm đã điểm mười sáu huyệt đạo của Thiên Y Cư Sĩ, bởi vì muốn khống chế Thiên Y Cư Sĩ, chỉ hai ba đạo huyệt đạo là không được.

Mặc dù Thiên Y Cư Sĩ bởi vì chân khí rối loạn, nội công yếu kém, nhưng y lại có biện pháp giải trừ cấm chế trên người.

Cho nên Lão Lâm đại sư một hơi phong tỏa mười sáu yếu huyệt của y, giống như liên tiếp đặt mười sáu ổ khóa, từ ngón chân khóa đến da đầu, bảo đảm không thể nhúc nhích.

Loại phương pháp phong tỏa huyệt đạo đặc biệt này, trong lúc điểm huyệt chỉ cần trật tự hơi đảo loạn cũng sẽ khiến người mất mạng, lúc giải huyệt cũng như vậy. Nhưng thứ tự phong tỏa huyệt đạo lại hoàn toàn điên đảo, rối loạn và phức tạp, chẳng hạn như chỉ đầu tiên là huyệt Quan Nguyên dưới bụng, chỉ thứ hai lại chuyển sang huyệt Giải Khê ở mắt cá chân, đến chỉ thứ ba lại là huyệt Bình Phong trên vai, chỉ thứ tư chuyển thành huyệt Hòa Liêu bên tai, chỉ thứ năm lại trở về huyệt Quan Nguyên.

Loại phương pháp điểm huyệt này hỗn loạn khác thường, chỉ có y và người nhà của y mới nắm giữ được.

Cho nên y rất tự tin, cũng rất nóng lòng.

Y cần phải lập tức giải khai huyết đạo bị phong tỏa của Thiên Y Cư Sĩ ,
bởi vì đại địch đã đến.

Chỉ kình như có sợi tơ dẫn dắt, lướt qua không trung.

Nhưng vấn đề là người cầm dây không phải Lão Lâm, mà lại nằm trong
tay người khác.

Không, không phải là người, mà là thần, bồ tát.

"Sợi dây" điều khiển chỉ kình lại ở trong tay Bồ Tát.

Có hai pho tượng bồ tát.

Trong pho tượng Văn Thù bồ tát ẩn giấu Thiên Y Cư Sĩ.

Đây là do Lão Lâm đại sư nhét y vào. Lão Lâm là chủ trì của nơi này,
đương nhiên biết rõ trong tượng thần vốn trống rỗng.

Nhưng pho tượng bồ tát còn lại là Đạt Ma tiên sư cũng như vậy.

Bồ Tát này chuyển động, vừa động đã tiếp lấy mười sáu luồng chỉ kình
vào trong tay, đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Bất kể Lão Lâm hòa thượng cố gắng thu phát chỉ kình ra sao, đến nỗi trên
trán nổi lên gân xanh, chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn giống như Tôn Ngộ
Không chẳng thể bay ra khỏi Ngũ Chi sơn.

Lúc này cũng đã có thể hoàn toàn kết luận người đến là ai.

Y giận dữ quát lên:

- Nguyên Thập Tam Hạng?

Bồ Tát thân vàng nở nụ cười màu vàng:

- Lôi Trận Vũ, người còn hung hăng cái gì? Trò lừa của người đã sớm bị ta phá rồi, mưu kế của người cũng đã sớm rơi vào trong mưu kế của ta. Lão Lâm, nơi này vốn không có chuyện của người, đèn xanh phật cổ người không tu, lại đến chen chân vào vũng nước đục này làm gì?

Bồ Tát đương nhiên sẽ không nói chuyện, ít nhất tượng bồ tát không biết nói chuyện.

Nếu có nói, cũng sẽ không nói những lời như vậy.

Điều này khiến cho Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều nghi hoặc.

Đây rốt cuộc là ảo giác hay là yêu thuật? Hay là Nguyên Thập Tam Hạng chính là bồ tát, mà bồ tát chính là Nguyên Thập Tam Hạng?

Hơn nữa bất kể là yêu thuật hay ảo giác, người tới nhất định chính là Nguyên Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ Lục Thất Bát Cửu Thập Thập Nhất Thập Nhị Thập Tam Hạng.

Điều này đã không còn nghi ngờ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tổng Cục

Nguyên Thập Tam Hạng họ Nguyên tên Hạng.

Thập Tam là do người khác thêm vào.

Bởi vì theo lời đồn hãn có mười ba loại thần công. Cao thủ của Tự Tại môn mỗi khi dạy đệ tử một loại võ nghệ, tuyệt kỹ đó sẽ biến mất khỏi mình một cách "thần kỳ". Nguyên Thập Tam Hạng đã truyền dạy những võ công như "Cửu Cực quyền", "Hạng Cực quyền", "Thế kiếm", "Tỏa quyền", "Đan Thanh thoái pháp" cho đám môn nhân đệ tử, nhưng hãn ít nhất vẫn còn mười ba loại tuyệt học, trên trời dưới đất chỉ mình hãn biết.

Cho nên một loại tuyệt học của hãn là một đại hạn của kẻ địch, mười ba loại là mười ba hạn.

Đại hạn đã tới, nhất định sẽ chết.

Nguyên Thập Tam Hạng là đại hạn của tất cả kẻ địch.

Lúc này, hãn cũng là đại địch của Lão Lâm thiền sư.

Lão Lâm thiền sư nhìn pho tượng Đạt Ma bồ tát kia, ánh mắt sinh ra một sự sợ hãi như đối mặt với thiên uy khó lường, không làm gì được.

Y lấy ra một chiếc khăn lớn khoảng chừng sáu bàn tay, màu đỏ rực tựa như bị lửa đốt.

Chiếc khăn này giống như được cắt xuống từ một bộ cà sa bị lửa thiêu.

Y lại dùng nó lau mồ hôi.

Lúc này mỗi hành vi, mỗi động tác của Lão Lâm đại sư đều rất cẩn thận, không có bất kỳ cử chỉ dư thừa nào, cũng chú ý đến sự hòa hợp giữa các động tác. Sự sợ hãi chẳng những không ảnh hưởng đến chiến ý của y, ngược lại càng khiến cho y cẩn thận nung nấu đấu chí.

Y dường như chuẩn bị chiến đấu lâu dài.

Đã muốn chiến đấu lâu dài, trước tiên phải nghỉ ngơi lấy sức.

Y không muốn lãng phí bất kỳ sức lực nào, cho dù chỉ là một cái chớp mắt, một cái nhướng mày.

Thiên Y Cư Sĩ đã bị y làm liên lụy.

Ở nơi này, chỉ một mình y có thể giao đấu với Nguyên Thập Tam Hạng.

Y không thể bại, y không thể thua.

Y dùng tấm vải đỏ lau mặt, lại xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ.

Lau lần đầu tiên, mặt thành màu trắng.

Lau lần thứ hai, mặt thành vàng.

Lau lần thứ ba, mặt xanh.

Lau lần thứ tư, lam.

Lần thứ năm, đỏ.

Thứ sáu, tím.

Bảy, đen.

Khi y lau mặt lần thứ tám, sắc mặt biến thành trắng bệch như người chết chôn lâu trong sông băng, pho tượng "bồ tát" kia bỗng nói:

- Người không chỉ luyện thành kỳ công "Phong Dao Quả Kiếm", còn luyện thành đại pháp "Biến Sắc Phiên Kiếm", võ công của người không hề giảm đi. Nếu như hôm nay Lôi Tồn vẫn còn sống, hẳn sẽ không yên tâm về người, cũng sẽ không bỏ qua cho người. "Phích Lịch Hỏa" Lôi Trận Vũ, quả không hổ là "đại tướng quân chém đầu" đại danh đỉnh đỉnh năm xưa, giết địch nơi sa trường, cũng không hổ là một trong hai đại tướng của tổ sư gia Lục Phân Bán đường Lôi Chấn Lôi năm đó. Lôi Tồn vẫn luôn tưởng rằng người đã tàn phế, may mà hẳn đã chết sớm.

Gương mặt của Lão Lâm đại sư khá kích động, giống như từ nhỏ ngũ quan của y chỉ có thể biểu đạt sự kích động:

- Lôi Tồn có thể khiến cho lão nạp và "Mê Thiên Thất Thánh" Quan Thất giao đấu đến lưỡng bại câu thương, đó là bản lĩnh của hẳn. Lão nạp cũng thật sự trở thành phế nhân trong một thời gian dài, cho nên mới tới chùa này sống cuộc đời còn lại.

"Bồ tát" cười nói:

- Cái gì lão nạp thiếu nạp, người là "đại tướng quân chém đầu" Lôi Trận Vũ của Thiết Kỳ Phong Vân, cũng là Phó đường chủ "Phích Lịch Hỏa Thần" của Lục Phân Bán đường, cần gì phải giả vờ ngớ ngẩn. Cho dù người đã xuất gia, đã cạo đầu, đã vào chùa, đã thăng thiên, đã biến quý, đã hóa thần, cũng vẫn là Lôi Trận Vũ của Lôi gia Phích Lịch đường. Người cũng chỉ có thể là "Phong Dao Quả Kiếm" hảo thủ Lôi gia Lôi Trận Vũ.

Lôi Trận Vũ lại nhắm hai mắt, mặc dù sắc mặt của y vẫn đang liên tục

biến đổi:

- Người cũng bớt giả làm bồ tát đi, người có giả trang ra sao cũng chỉ là một ma đầu mà thôi.

"Bồ tát" kia chợt bắn ra ánh sáng vàng, uy dũng trang nghiêm làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Một lúc sau Nguyên Thập Tam Hạng mới nói:

- Nơi này vốn không có chuyện của người.

Lôi Trận Vũ nói:

- Thế gian này vốn đã không có chuyện của ta. Lôi Tôn dùng kế khiến cho ta bị trọng thương dưới tay Quan Thất, hơn nữa còn chiếm đoạt Lục Phân Bán đường lâu như vậy, nhưng ta cũng không có ý báo thù.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Người cư ngụ ở Lôi gia, vốn qua lại với Đường môn đã lâu, hỏa khí ám khí phụ trợ lẫn nhau, uy lực mười phần, nhưng những năm gần đây lại bắt đầu trở thành thù địch. Người muốn quản chuyện, không bằng trước tiên hãy quản chuyện nhà của người. Kẻ chủ sự như người tại sao lại bỏ mặc tổng cục, đi quản chuyện của phân cục như vậy?

Lôi Trận Vũ nói:

- Người có biết vì sao sau khi bị Quan Thất đánh trọng thương, ta lại không thật sự bị tàn phế hay không?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Ta chỉ biết là sau khi Quan Thất đánh một trận với người, cũng gần như

trở thành ngu ngốc hoàn toàn.

Lôi Trận Vũ nói:

- Đó là nhờ vào phương thuốc do Thiên Y Cư Sĩ cực khổ nghiên cứu nhiều năm sáng chế ra, giúp ta chữa khỏi vết thương vốn đã không còn hi vọng.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên nói:

- Thương thế của ta vốn trị không hết, trị cho huynh là bởi vì có duyên.

Lôi Trận Vũ lại hỏi:

- Người có biết năm đó ta làm "đại tướng quân chém đầu", giết địch rất nhiều, bị quyền tướng đổ kị giam vào trong ngục, gần như sẽ phải biến thành "đại tướng quân bị chém đầu", vì sao bây giờ vẫn còn đầu? Còn có thể làm một trụ trì hèn mọn trong núi hoang miếu đổ này không?

Nguyên Thập Tam Hạng cười lạnh nói:

- Hứa Tiểu Nhất luôn làm những chuyện lấy lòng người khác.

Lôi Trận Vũ nói tiếp:

- Không phải, là Lạc Dương Ôn Văn bảo vệ cái đầu và gia đình của ta.

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh như băng nói:

- Đêm nay ở nơi này không có chuyện của Ôn Văn, ít nhất hẳn còn chưa tới.

Lúc này chợt nghe Thiên Y Cư Sĩ khẽ mỉm cười, trong nụ cười lại giống như nghe được một bài ca hay, một bài từ hay.

Lôi Trận Vũ nói:

- Ta cho người biết, ngày đó là Thiên Y Cư Sĩ cứu sống ta, Ôn Văn đại nhân bảo vệ ta. Hôm nay Ôn đại nhân nhờ ta âm thầm bảo vệ Thiên Y Cư Sĩ, ta có thể không sốc hết sức sao? Ta đã từng chết một lần, trong hồng trần này, Lục Phân Bán đường đã không còn là tổng cục của ta; trong nhân gian này, Lôi gia bảo cũng không phải là trụ sở của ta. Tổng cục của ta là ở đây, trong trận chiến này, những cái khác đều là thứ yếu, đều là chi nhánh, đều chỉ là phân cục.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Nếu như người nhất định muốn chết, ta có thể thành toàn cho người.

Lôi Trận Vũ thở dài nói:

- Ta chỉ là không hiểu, không hiểu vì sao ta lại rơi vào trong cục của người.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên nói:

- Huynh bày cục rất khá, vốn là một biến số không thể dự đoán. Ta lên Lão Lâm tự trước đám người Trương Thán, là vì muốn khuyên huynh không nên nhúng tay vào chuyện này, mau mau dẫn môn nhân rời khỏi. Không ngờ huynh lại khống chế ta, ngay cả ta cũng không đoán được huynh sẽ làm như vậy.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất thành thật nói:

- Hẳn không ngờ được, ta càng không ngờ được. Các người vốn là bạn tốt, còn người và ta mặc dù đã từng gặp mặt, nhưng cũng không có thâm giao. Ta thật không ngờ được nước cờ này.

Đến lúc này, lại khiến cho Lôi Trận Vũ càng phiền não:

- Nếu các người đều không ngờ tới, tại sao cục diện lại là ta bị rơi vào trong cục?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Cũng được, thừa dịp các người còn chưa chết, để cho các người hiểu rõ cũng tốt. Ta cũng không ngờ là người sẽ ra tay. Ta vốn nghĩ rằng dù chỉ có một huynh đệ, môn đồ, bằng hữu của Hứa sư huynh ở đây, hẳn nhất định sẽ trấn giữ nơi này. Hẳn không bỏ được, cho nên trời sinh không phải là nhân tài làm đại sự. Lưu Bang vì chạy trốn, ngay cả vợ con cũng có thể vứt bỏ. Hứa Tiểu Nhất vốn chỉ thích hợp ẩn cư tại núi rừng, nhưng lại cứ muốn xuất đầu lộ diện. Ta nắm chuẩn điểm này, sau đó nhìn khí trời, trông thấy trong cả Điền sơn, chỉ có sát khí ở nơi này là mạnh nhất, nhất định là nơi chúng ta chém giết. Cho nên ta cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ tìm một người giả trang thành ta, ngồi phía sau màn điều động chiến dịch Điền sơn, còn ta thì ngồi ở trong tượng phật này, nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ mới hiểu được.

Lúc y bị Lôi Trận Vũ khống chế, trong lòng cũng rất kinh ngạc, không dám tin ngay cả Lão Lâm đại sư cũng bán đứng mình.

Nhưng rất nhanh y liền biết, không phải bán đứng mà là vì sự an toàn của mình.

Nhưng khi Lôi Trận Vũ đuổi các đệ tử trong chùa đi, đặt y vào trong tượng thần, y lại cảm thấy không phù hợp.

Bởi vì y cảm giác được, trong đại điện trống không này, ngoại trừ thần ra thì còn có người.

Người nào?

Ở đâu?

Ngay cả y cũng không thể phát giác ra người đó ở đâu.

Nhìn dáng vẻ, hình như cả Lôi Trận Vũ cũng không biết.

Lôi Trận Vũ dường như sợ bị y thuyết phục, lại sợ y bản lĩnh thần thông quảng đại, cho nên đã đóng kín cả huyết cam.

Y không thể thông báo cho vị hòa thượng lỗ mãng có lòng tốt này.

Đồng thời y cũng hiểu được một chuyện, vì sao ngày đó trong nội đấu của Lục Phân Bán đường, Lôi Trận Vũ vốn thể mạnh người đông, nhưng cuối cùng vẫn không đấu lại Lôi Tồn.

Lôi Tồn rất giỏi hóa địch thành bạn, còn một khi đã thành địch, hẳn lại có thể trở thành một sát thủ vô tình.

Nếu người mà Lôi Tồn dụng độ không phải là Tô Mộng Chấm, một hiệp khách thư sinh nhìn thấu tình đời, có lẽ đã sớm bị tư thế cúi đầu của hắn làm cho dao động rồi.

Lôi Trận Vũ hiển nhiên không phải, cho dù hắn đang giúp người, cũng sẽ khiến cho người được giúp rất không cam tâm tình nguyện.

Lúc đó Thiên Y Cư Sĩ còn phát hiện một chuyện, nơi này có hai pho tượng bồ tát, hơn nữa đều trống rỗng.

Nói cách khác, Lôi Trận Vũ có thể đặt y vào trong pho tượng bồ tát này, dĩ nhiên cũng có thể đặt y vào trong pho tượng bồ tát kia.

Nhưng Lôi Trận Vũ lại không hề do dự chọn pho tượng này.

Tại sao không chọn pho tượng bên kia?

Nếu như Lôi Trận Vũ không biết rõ tình hình, vậy thì bản thân pho tượng bồ tát kia có một loại áp lực vô hình, khiến cho y không dám đụng vào.

Tại sao lại không dám khinh nhờn?

Ngoại trừ thật sự có thần lực, vậy thì áp lực này là đến từ người. Có thể gây ra áp lực một cách vô sắc vô tướng, không lộ dấu vết, ngay cả sát khí cũng không lộ ra, khiến cho cao thủ như Lôi Trận Vũ cũng bất giác đưa ra lựa chọn, trên thế gian quả thật không có bao nhiêu người.

Thiên Y Cư Sĩ lập tức hiểu được người tới là ai, nhưng lại khổ vì không có cách nào thông báo.

Sau đó Lôi Trận Vũ đi ra ngoài, đại khái là sắp xếp chuyện gì đó.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ biết sự sắp xếp của y chẳng có tác dụng gì, bởi vì đại địch đang ở ngay trước mắt.

Khi đó có lẽ người trong tượng thần kia đang muốn hành động, Thiên Y Cư Sĩ lại đột nhiên nghe được trong tượng thần phát ra tiếng vận khí cực kỳ hỗn loạn, tiếp đó là một tiếng động kỳ quái, giống như có ba mươi người nấp ở bên trong đồng thời gặp phải một chuyện cực kỳ kinh hãi, lại giống như một con tinh tinh cố gắng chui vào trong cơ thể một con voi. Sau đó tất cả chợt dừng lại, hoàn toàn yên ắng như lúc ban đầu.

Lúc này Thái Thủy Trạch và Trương Thán lại đi vào để bố cục.

Cho dù bọn họ bố cục ra sao, đều đã nằm trong cục của người khác.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phân Cục

Lôi Trận Vũ dường như hơi tức giận:

- Hắn đã gạt ta.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Hắn không gạt người, bởi vì hắn cũng cho là ta đã thật sự rời khỏi. Bình thường ta hay mang mặt nạ, bọn chúng cũng ít khi dám đến gần ta, cho nên hắn tưởng rằng ta còn đang ở Động Phòng sơn chỉ huy đại cục. Thực ra nơi đó cũng chỉ là phân cục của ta mà thôi.

Lôi Trận Vũ hừ một tiếng, hỏi:

- Người thật sự biết hắn là ai?

Nguyễn Thập Tam Hạng lạnh nhạt nói:

- Dĩ nhiên là Trương Hiến Nhiên của Phủng phái. Hắn luôn luôn nịnh hót ta, mục đích là để ta không nghi ngờ hắn. Hắn vốn là đệ tử tặc gia của Thiểu Lâm, sau đó vi phạm môn quy. Lão Lâm tự từng thu nhận hắn một thời gian.

Lôi Trận Vũ nói:

- Ngay cả người cũng biết là hắn, còn không phải hắn bán đứng ta sao? Hai vạn lượng bạc mà ta kiếm được, trong đó đã đưa cho hắn một vạn hai.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Hãn không bán ai, ai cũng không bán. Ta biết là hãn, bởi vì ta hiểu thuật xem tướng, vừa nhìn đã nhận ra chính là hãn, không phải là ai khác.

Hãn từ từ quay sang Thiên Y Cư Sĩ, hỏi:

- Người cũng phái tên này nắm vùng ở chỗ ta, đúng không? Một tin tức bán cho hai bên, Trương Hiến Nhiên quả thật nên đi làm thương nhân.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người cũng phái người trà trộn vào đội ngũ của chúng ta.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Nhưng đó là một kẻ rất vô dụng, đến bây giờ cũng chẳng có tin tình báo gì chính xác, hoàn toàn phải dựa vào phán đoán của ta. Nhưng như vậy lại có thể không bị người khác chỉ điểm sai. Rốt cuộc tên đó có phải là người mà người cố ý phái đến chỗ ta, dùng kế phản gián hay không, đến bây giờ ta cũng không nhìn thấu.

Thiên Y Cư Sĩ cười một tiếng:

- Bây giờ người đã không cần nhìn thấu.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Đúng, giết được người thì không cần phải sợ gì nữa. Hơn nữa, người của ta và người đang quyết chiến tại Điền Phòng sơn và Động Phòng sơn, cái này gọi là tổng cục có long tranh hổ đấu của tổng cục, phân cục có chiến đấu sống chết của phân cục.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Chúng ta thật sự không phân sống chết thì không được sao?

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Người đã đến kinh, đương nhiên là muốn giúp đỡ Gia Cát. Ta không giết người, chờ sau khi các người hội họp thì giết không được nữa. Ai bảo người đã đồng ý với ta là không xuất quan, nhưng lại chạy đến nơi này tìm cái chết.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Chắc người đã biết rõ mục đích ta tới.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Người muốn muốn giết tướng gia sao?

- Đúng.

- Cho nên ta càng không thể để người sống.

- Ta muốn vì dân trừ hại, thanh trừ kẻ xấu bên vua.

- Người chỉ muốn Gia Cát độc chiếm quyền hành, cũng muốn cùng hưởng thành quả với hắn. Thái Kinh là ân công của ta, ai muốn giết y, ta sẽ giết kẻ đó trước.

- Dừng lại đi! Thái Kinh vốn đã khiến cho lòng dân sôi trào, người người oán trách. Tam sư đệ từ lâu đã muốn hợp sức với người, cùng dựng nghiệp lớn.

- Câm mồm! Cho dù có thất bại ta cũng quyết không dựa vào hắn. Hắn là thứ gì chứ, chẳng qua chỉ biết nịnh hót, biết a dua, cơ hội nhiều hơn ta, vận may tốt hơn ta mà thôi. Ta còn lạ gì những thành tựu của hắn.

- Đây không chỉ là vấn đề may mắn, bởi vì vận may còn phụ thuộc vào tính tình và nỗ lực. Người không thay đổi tính tình, đố kỵ với vận may của người khác, vậy thì chỉ sẽ gia tăng hạnh phúc của người khác, tăng thêm bất hạnh của mình. Phá hoại hạnh phúc của người khác là hành vi hại người hại mình. Lão tử người thông minh cả đời, sao lại hồ đồ nhất thời như vậy.

- Người không cần phải khuyên ta. Ta chỉ là không đủ may mắn. Một người có thể không tiền không thế, thậm chí không tài không chí, nhưng chỉ cần có may mắn, hẳn vẫn có thể có tất cả, nhiều nhất chỉ là không có thành tựu lớn mà thôi. Còn một người đã có tất cả, hơn nữa rất nỗ lực cố gắng, nhưng nếu như mất đi may mắn, sẽ trở thành hai bàn tay trắng. Ta có một thân bản lĩnh tuyệt thế, nhưng lại luôn bị vận may khi dễ.

- Nhưng vận may là thứ không thể nắm giữ. Khổ cực đợi thời vận đến, không bằng tự mình sáng tạo ra may mắn. Cho dù vận may có đến hay không, ít nhất người cũng đã cố gắng hết mình. Không nên bị hạn chế bởi tư tâm cá nhân, vì dân trừ gian, ít nhất cũng làm một chuyện danh lưu vạn năm, dương danh hậu thế.

- Danh lưu muôn thuở? Nếu như đã là người thiên cổ, lưu danh vạn đời còn liên quan gì đến ta. Bây giờ ta chỉ đấu tranh cho sáng nay chiều nay. Vạn năm quá dài, hiện giờ ta chỉ muốn có được thành tựu lớn lao, nếu như không được, chết một phen thì đã sao.

- Tứ sự đệ, làm người đúng là nên có ý chí cao xa, nhưng quan trọng hơn là phải giữ vững tâm tình ôn hòa khoan dung.

- Nhị sự huynh, không có người làm nhảm, ta sẽ sống rất vui sướng. Người mau lui về Bạch Tu viên, ta có thể tha không giết người. Cuộc đời này ta đã thề, nhất định phải chiến thắng Gia Cát lão tam, nếu không thì uống công đã đến thế gian một chuyến.

- Người giết ta cũng vô ích. Tam sư đệ vẫn quản lý triều chính, quyết không để tên Thái Kinh hại nước hại dân làm xằng làm bậy. Tứ sư đệ, người có một thân tuyệt kỹ, cho dù không báo ân tận trung, cũng không nên nổi giáo cho giặc, tiếp tay cho địch. Ai thắng ai bại cũng không quan trọng, quan trọng là thành có thể vui, bại có thể kiêu.

- Người đúng là nói nhảm. Người đời vốn chỉ luận thành bại, chỉ cần người còn sống trên đời, hơn nữa sống được vui vẻ, đó chính là thành. Sau khi chết đi, người khác đánh giá thế nào thì có gì liên quan gì đến hẳn? Cũng có liên quan gì đến bọn họ? Chết rồi thì người khác nói gì cũng mặc kệ. Ngay cả khi còn sống, người khác có mắng chửi cũng chẳng sao. Quan trọng là nắm quyền, được thế, thành công, thuận lợi. Người xem người đời luận Hạng Vũ, đa số đều nói y đa nghi cậy mạnh, tự chuốc lấy thật bại. Còn Lưu Bang tính cách có thể dung người thích ứng, thành công là điều tất nhiên. Nếu như Sở Hán tranh đấu, cuối cùng người bị bại là Lưu Bang, người xem những kẻ đánh giá sẽ nói thế nào? Luận về anh dũng, Lưu Bang kém hơn y. Luận về thể lực, Lưu Bang không bằng y. Luận về năng lực, Lưu Bang cũng không thể so sánh. Sở bá vương chỉ thua về vận may, thua vì suy nghĩ nhân từ của y, mấy lần đều tha cho Lưu Bang không đuổi tận giết tuyệt. Thực ra Sở bá vương vẫn là anh hùng một đời, những kẻ cười nhạo y lại chẳng bằng cả một ngón chân của y. Trong mười năm y làm mưa làm gió, danh động thiên hạ, mười tám tuổi khởi sự, ba mươi hai tự vẫn tại Ô giang, sống như hổ gầm gió nổi, có khí có lực, hét một tiếng gió mây biến sắc, chỉ ngón tay vạn người tiêu tan. Người đời sau cười y bất tài bất trí, dựa vào gì mà khen chê? Y đã sống, đã thành công, đã oanh oanh liệt liệt, những tên tiểu bối đó còn không bằng một phần vạn. Y là một anh hùng cái thế mà còn như vậy, tại sao chúng ta phải giao ý nghĩa của cuộc sống cho đám tú tài cổ hủ đời sau, chỉ biết bắt chước lời người khác kia đánh giá?

- Lão Tứ, người quá cực đoan rồi. Lão tam hơn người một điểm, đó là y có thể làm việc một cách công bằng.

- Hãn thành công, đương nhiên có thể công bằng. Một người thất bại, ngay cả nơi đặt chân cũng không bằng phẳng, làm sao đến phiên hãn luận cân bằng? Người yên tâm, Gia Cát có kế Trương Lương, Nguyên Hạo ta cũng có thang trèo tường. Người dụ ta xuất kinh, dây dưa với người ở đây, khiến cho phòng ngự trong kinh lỏng lẻo, Gia Cát có thể chinh đốn các bang phái đội ngũ trong kinh, thoát khỏi sự khống chế của tướng gia. Nhưng tướng gia cũng đã sớm phái người thừa dịp này phục giết Gia Cát, cho nên hãn cũng không dễ chịu. Nếu như nói nơi đó là tổng cục, vậy thì nơi này cũng chỉ là phân cục mà thôi.

Thiên Y Cư Sĩ cả giận nói:

- Hèn hạ!

Nguyên Thập Tam Hạo nói:

- Ám sát chỉ có thành công hay không, chẳng có hèn hạ hay không. Ám sát là dùng mạng mình để mua mạng người, đương nhiên phải hèn hạ.

Thiên Y Cư Sĩ lập tức bình tĩnh lại:

- Xưa nay người muốn ám toán tam sư đệ rất nhiều, cũng chưa một ai có thể thành công, không phải tam đệ vẫn sống tốt đến giờ sao.

Nguyên Thập Tam Hạo cười.

Không, là tượng bồ tát kia cười.

Người của hãn ở trong tượng phật, nhưng tượng phật lại là vì vậy mà sống.

Hãn tạo ra thần, hãn chính là thần.

Đây chẳng lẽ không giống như đặc tính của đa số người ích kỷ và tự phụ

trên thế gian, bọn họ thích tạo thành thần, biến thành phật để vạ người năm rạ, vạ dân quỳ lạy?

Nguyên Thập Tam Hạng cười một tiếng hiểm thấy.

Thiên Y Cư Sĩ biết rõ điểm này.

Cho nên khi nói về sống chết của Gia Cát Tiểu Hoa, Nguyên Thập Tam Hạng lại chợt cười, hơn nữa còn kéo theo tượng phật cùng cười, điều này khiến cho Thiên Y Cư Sĩ phát lạnh.

Chợt nghe Nguyên Thập Tam Hạng cười nói:

- Trước kia không giết được, lần này nhất định sẽ thành công. Gia Cát mạnh đến mấy cũng sẽ có biện pháp giải quyết hẳn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người đừng đắc ý quá sớm, lần này chúng ta cũng có biện pháp giết được Thái Kinh.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Thực ra giết Thái Kinh thì có lợi ích gì? Giết được một tên Thái Kinh, còn có ngàn ngàn vạ vạ tên Triệu Cao, Lý Phục Quốc, Ngự Triều Ân và Thái Kinh khác. Chỉ cần thiên tử ngu xuẩn vô đạo, gần gũi nịnh thần, vậy thì giết một Thái Kinh sẽ lại có mười tên trăm tên, giết được hết sao? Ta bảo vệ Thái Kinh, ít nhất hẳn sẽ che chở cho ta. Ai đối xử tốt với ta, ta sẽ đối xử tốt hẳn. Ai trọng dụng ta, ta sẽ phục vụ cho bọn họ. Bây giờ người chỉ còn lại một cái miệng, tay chân đều không thể động đậy, cộng thêm mấy tên ô hợp khác cũng không chịu nổi một chiêu, vậy mà còn dám thốt lời ngông cuồng à?

Lôi Trận Vũ giận dữ nói:

- Nguyên Thập Tam Hạng, người bớt kiêu căng đi. Người cho rằng mình là thần, là phật rồi sao? Đệ tử của người là Triệu Họa Tứ nằm ở đây, không phải người cũng trở mắt nhìn hấn chết, bó tay không làm gì được sao.

Những lời này là do y tức giận mắng ra.

Khi một người đang tức giận mắng như tát nước, thông thường đều là nói không suy nghĩ, lúc này y cũng không nhận được, đã quên mất mình là người xuất gia.

Nhưng sau khi mắng ra những lời này, y dường như lại nghĩ đến điều gì đó quái lạ.

Ngay cả Thiên Y Cư Sĩ, trên đầu cũng giống như được những lời này đốt sáng một ngọn đèn.

Thái Thủy Trạch, Trương Thán và Vô Mộng Nữ đồng thời nhìn nhau một cái, trong ánh mắt bọn họ đều trao đổi một vấn đề.

Vấn đề đó chính là "có vấn đề".

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thời Cục

Vấn đề là cho dù Nguyên Thập Tam Hạng không quan tâm đến sống chết của Tư Đồ Tàn và Tư Mã Phế, nhưng đối với đệ tử Triệu Họa Tứ do chính tay hắn dạy dỗ, sẽ thấy chết mà không cứu sao?

Khi Vô Mộng Nữ, Thái Thủy Trạch và Trương Thán hợp sức tấn công Triệu Họa Tứ, Nguyên Thập Tam Hạng đang ở trong ngôi chùa này, trong phật điện này.

Hơn nữa còn ở ngay trong tượng phật Đạt Ma sư tôn này.

Tại sao khi đó Nguyên Thập Tam Hạng không ra tay?

Tại sao vào giây phút sống chết của đồ đệ mình, Nguyên Thập Tam Hạng vẫn khoanh tay đứng nhìn?

Tại sao sau khi Nguyên Thập Tam Hạng bị Thiên Y Cư Sĩ vạch trần đang ở trong chùa, đến bây giờ hắn vẫn chỉ nói chuyện chứ không ra tay? Điều này không giống như tác phong trước giờ của hắn là lắm lì ít nói.

Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên nói:

- Người đang bị nhốt, người bị nhốt trong tượng thần.

Nguyên Thập Tam Hạng cười khan một tiếng, trong đó mang theo chút khẩn trương:

- Người cho rằng chỉ một cái tượng thần có thể nhốt được ta sao?

Thiên Y Cư Sĩ lạnh lùng nói:

- Tượng thần không nhốt được người, nhưng nếu như tượng thần thật sự có thần, người có mệnh đến đây cũng không thoát được.

Nguyên Thập Tam Hạng hừ một tiếng, nói:

- Không ngờ nhiều năm qua không gặp, người lại trở nên mê tín như vậy. Ta chính là thần, thần ta hợp nhất, không ta không thần, có ta có thần, là ta là thần, như hình với bóng, nước trắng giữa trời, không cần phải thoát.

Trương Thán không nhịn được châm chọc một câu:

- Người nhiều nhất chỉ là một ma đầu, lại còn đòi làm thần.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Thứ làm cho người không thoát được không phải là thần, mà là Sơn Tự kinh bị linh khí của tượng thần này dẫn phát.

Những lời này vừa nói ra, trong tượng thần liền im lặng. Một lúc sau, toàn bộ tượng thần lại rung động, giống như phát lạnh run cầm cập. Không lâu sau, tượng thần màu vàng còn cháy ra mồ hôi hột.

Lúc này không phải là Lôi Trận Vũ đổ mồ hôi, mà là Nguyên Thập Tam Hạng.

- Sơn Tự kinh!

Vô Mộng Nữ chột ngẩng đầu kêu lên:

- Ta muốn Sơn Tự kinh! Cho ta Sơn Tự kinh! Người đã đáp ứng sẽ truyền

cho ta Sơn Tự kinh!

Lúc này đến phiên Trương Thán không hiểu:

- Sơn Tự kinh gì?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Theo như tình báo của Trương Hiến Nhiên, Nguyên Thập Tam Hạng hình như đã tạm thời điều động mấy vị cao thủ đến giúp, một người trong số đó chính là vị cô nương này. Vị tiểu cô nương này làm việc cho Nguyên Thập Tam Hạng, là bởi vì đầu cô ấy có bệnh, trên trán có thương tích, lúc phát tác đau đớn muốn chết. Cô ấy biết được trong Sơn Tự kinh có một đoạn kinh văn có thể giải đau đầu, hơn nữa còn có thể giúp cô ấy nhớ lại chuyện lúc trước, cho nên mới cố gắng lấy lòng Nguyên sư đệ, hi vọng có thể lập công trong chiến dịch này, để tứ sư đệ truyền cho cô ấy kinh văn trị nhức đầu và khôi phục ký ức.

Thái Thủy Trạch cũng hỏi:

- Sơn Tự kinh chỉ có công dụng này thôi sao?

Hắn nghe được trong lời nói Thiên Y Cư Sĩ còn có đoạn sau, bởi vì chuyện Nguyên Thập Tam Hạng bị nhốt trong tượng thần hình như có liên quan đến kinh thư này.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Sơn Tự kinh ngoại trừ là phật điển kinh văn, còn là một loại phương pháp vận khí hoàn toàn khác biệt với võ lâm trung thổ. Nguyên lão tứ muốn luyện thành "Thương Tâm nhất tiễn", trước tiên phải học được phương pháp vận khí của Sơn Tự kinh; còn nếu muốn luyện "Thương Tâm nhất tiễn" đến đỉnh cao, phải phối hợp với "Nhẫn Nhục thần công".

Lại nghe người trong tượng phật thở dốc, giận dữ nói:

- Người làm sao biết "Thương Tâm nhất tiễn" của ta vẫn chưa hoàn toàn luyện thành?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người từng nhiều lần giao đấu với Tam sư đệ.

Nguyên Thập Tam Hạng càng giận dữ:

- Quả nhiên là hăn nói cho người biết.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Khi đó Gia Cát sư đệ đã luyện thành "Kinh Diễm thương", y nói nếu như "Thương Tâm tiễn" của người có thể luyện đúng phương pháp, y chắc chắn không phải là đối thủ của người; hơn nữa những vũ khí binh khí sau này, có lẽ phải nhường vị trí cho tiễn pháp có thể lấy mạng người ngoài ngàn dặm, tâm động là có thể hóa thành tro bụi. Y kết luận là người còn chưa luyện thành. Nhìn vào chiêu thức, y nói với sự thông minh và chăm chỉ của người, không có lý do nào lại không luyện thành, có thể là người chưa hoàn toàn lĩnh hội kinh văn, hoặc là kinh văn lấy được vốn không đầy đủ.

Nghe được những lời này, Nguyên Thập Tam Hạng trong tượng thần rất chấn động, lúc này ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rõ ràng.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Khi đó, chúng ta dựa vào chiêu thức của người để suy đoán, hơn phân nửa là do kinh văn có vấn đề. Lần đó lão tam và ta tại Bạch Tu viên suy nghĩ năm ngày, nhất trí cho rằng ngoại trừ người không thể lĩnh hội được toàn bộ kinh văn, hoặc là phần mở đầu kinh văn bị thiếu, việc người tu luyện không

được thời cục dẫn dắt cũng là một trong những nguyên nhân khiến người không thể luyện thành.

Nguyên Thập Tam Hạng, Lôị Trận Vũ, Vô Mộng Nữ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đều không nhận được, đồng thanh hỏi:

- Thời cục?

Còn không hỏi thêm một câu: "Chuyện này có liên quan gì đến ‘thời cục’?"

- Đúng, thời cục.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Có thời thế như vậy mới có cục diện như vậy. Có thời như vậy mới có cục như vậy. Người chỉ một mực khổ luyện, giống như tháo gỡ trong mớ dây thừng rối tung, sẽ không có kết quả tốt.

Nguyên Thập Tam Hạng giận dữ nói:

- Người... và Gia Cát đã sớm nhìn ra?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Chúng ta cũng muốn nói cho người biết, nhưng một là sợ người sau khi luyện được vẫn tiếp tay cho giặc, đạo giảm ma tăng, hai là lời của chúng ta e rằng người cũng nghe không lọt.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Sau các người không nói, chỉ sợ ta học thành thì các người sẽ không sống nổi, bớt giả nhân giả nghĩa đi!

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được. Vừa rồi người trốn trong phật tượng. Lão Lâm tự là một ngôi chùa cổ, cũng là chùa nổi tiếng, trăm ngàn năm qua không biết có bao nhiêu người ở đây cầu nguyện tụng kinh, quỳ lạy dâng hương. Vào lúc này cảnh này người lại tiến vào nơi này cục này, tự nhốt mình trong thân bồ tát, lại đột nhiên sáng tỏ thông suốt kinh văn, cơ hội linh ngộ rất lớn, đúng không?

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng thản nhiên thừa nhận:

- Ta bây giờ mới biết, trước kia đã đi một con đường vòng. Không, con đường kia vốn là sai, có thể nhìn thấy nhưng không thể đến gần. Chỉ là ta vẫn kiên trì đi trên nó, đã rẽ qua rất nhiều nhánh, rốt cuộc tìm được đường, mới biết trước đó đều là những chặng đường vô ích. Bây giờ lại đi qua lần nữa, ta không ngờ ở trong núi, trong miếu, trong tượng thần lại linh hội được kinh văn, đến nỗi tạo thành sai lầm lớn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người quá ham mê danh lợi, rơi vào trong hồng trần cuồn cuộn, quá để ý đến thành bại được mất, làm sao có thể lánh đời ngộ đạo, lui trăm bước để cầu nhìn xa.

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Nhưng hôm nay cuối cùng đã giúp ta biết được, kinh văn kia có vấn đề chứ không phải là ta ngu ngốc không hiểu.

Thiên Y nói:

- Chúc mừng người, ngộ đạo như vậy đúng là đáng mừng.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Phải ở trong cục như vậy mới có thể được dịp lĩnh ngộ, người nói xem có phải anh hùng đều giống nhau, phải đợi thời đợi thế, phải có vận may mới được?

- Anh hùng thật sự lúc thời thế chưa tới đều phải biết nghỉ ngơi dưỡng sức, tăng cường chính mình, chờ đợi thời cơ. Lưu Bang phải đến năm bốn mươi tám tuổi mới nắm được thời cơ dựng cờ khởi nghĩa, thống nhất thiên hạ. Trương Lương ám sát Tần hoàng tại bãi cát Bác Lăng không thành, mai danh ẩn tích, sau khi khổ công đọc sách mười năm mới ra phò trợ Lưu Bang, mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước. Không sai, thời thế dễ tạo anh hùng, như là Trần Bình và Hàn Tín ở dưới trướng Sở bá vương độc bá thiên hạ, không thể dung người, cho nên không có cơ hội thi thố tài năng, phải nương nhờ Lưu Bang mới có thể thi triển hết sở trường. Thương An và Lý Tư gặp được minh quân, hơn nữa còn phải hiến kế sách phù hợp với tính tình quân vương mới có thể mạnh tay cải cách. Đây là thời thế, không thể đi ngược. Nhưng chỉ có đại anh hùng mới có thể sinh ra đúng thời, có thể tạo nên thời thế. Tần Thủy Hoàng, Tào Tháo, Lưu Bang, Tống thái tổ đều là như vậy.

Nguyễn Thập Tam Hạng nhất thời không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng:

- So về miệng lưỡi ta không bằng người, nhưng trên giang hồ so mạnh đấu thắng, chỉ luận thực lực. Lúc ta có thể lĩnh hội được Sơn Tự kinh, phát ra "Thương Tâm tiễn", chính là lúc các người kinh hồn táng đảm. Người không cần phải giả vờ chúc mừng ta.

Thiên Y Cư Sĩ lại nói:

- Người vừa rồi đã hiểu được Sơn Tự kinh, bởi vì quá chấn động, muốn chuyển chân khí luyện sai trở về nguyên trạng, kết quả phương pháp tu luyện

nhiều năm nhất thời nghịch biến, khiến cho chân khí của người chảy ngược, nguyên khí thoát ra, rơi vào trạng thái nửa thất thần tổn thương, nửa tẩu hỏa nhập ma. Nếu không thì người đã sớm ra tay với chúng ta, lúc Triệu Họa Tứ gặp người cũng đã xuất thủ cứu giúp. Ta nói có đúng không?

Nguyên Thập Tam Hạn vất vả lắm mới thốt ra một câu:

- Vừa rồi người không nhìn thấy ta tiện tay phá tan "Ai Thần chỉ" sao?

"Ai thần chỉ" là một trong "Ngũ Đại Chỉ Kinh" của Phích Lịch đường Lô gia, cho dù là cao thủ hạng nhất cũng không dễ dàng chống đỡ, đừng nói đến công phá.

Thiên Y Cư Sĩ lại thông thả nói:

- Nếu như người thật sự không sao, cũng không cần phải nói ra những lời này.

Chỉ có kẻ yếu mới huênh hoang, chỉ có kẻ thiếu tự tin mới dùng bề ngoài để tăng bốc chính mình.

Hiện giờ đáp án rất rõ ràng, thời cục cũng rất rõ ràng.

Thiên Y Cư Sĩ không thể nhúc nhích, nhưng Nguyên Thập Tam Hạn cũng không dễ chịu.

Thiên Y Cư Sĩ bị nhốt ở trong tượng bồ tát, đó là vì y quá tin tưởng bằng hữu, mà bằng hữu muốn giúp y lại càng giúp càng rối.

Nguyên Thập Tam Hạn cũng bị nhốt ở trong tượng bồ tát, là do hẳn là tự chuốc lấy.

Nhờ vào cảm ứng đặc biệt, hẳn đã tháo gỡ được nghi vấn trong lòng nhiều năm qua, nhưng bởi vì thân tâm rung động quá lớn, cho nên thân thể lại rơi

vào trong một khố cục khác.

Nhưng nơi này còn có Lôi Trận Vũ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch.

Còn có một Vô Mộng Nữ hình như không có ý giúp đỡ Nguyên Thập Tam Hạng.

Đây có vẻ như là một cơ hội tốt, một thời cơ cực tốt để diệt trừ một tên đồng lõa bên cạnh Thái Kinh.

Một lúc sau, chợt nghe người trong tượng thần nói với một ngữ điệu kì quái:

- Người cho rằng ta thật sự không thoát được sao?

Thiên Y Cư Sĩ lãnh đạm nói:

- Lúc người thoát thì không ngộ được đạo, lúc ngộ đạo lại không thoát được. Thế sự há có thể được như ý người.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lạnh, tiếng cười không ngừng xao động trong tượng thần.

- Thế sự phần lớn không như ý nguyện, nhưng ta nào phải người thường.

Thiên Y Cư Sĩ thở dài nói:

- Tần hoàng quét sáu phương, Gia Cát chia ba nước, đều không phải là người thường, vẫn khó thoát khỏi vận mệnh tráng niên chết sớm.

- Không!

Nguyên Thập Tam Hạng quát lên:

- Không, ta không nhận mệnh. Không phải ta không bằng người, chỉ là không đủ may mắn. Gia Cát làm người đặc thế thì nói lời đặc thế, người lại là người vô dụng nói lời vô dụng. Nhân sinh trên đời, mấy chục năm thắm thoát đã qua. Ta không cầu bất lão bất tử, nhưng quyết không làm kẻ vô dụng bình chân như vại, ăn không ngồi rồi, dùng danh nghĩa xuất gia, thoái ẩn, nhìn thấu hồng trần để không làm không động, không nghe không hỏi. Ta đã tới nhân thế một chuyến, nếu như không thể long trời lở đất, thà rằng chết không có chỗ chôn.

Thiên Y Cư Sĩ lắc đầu than thở:

- Lão tứ, người chí khí quá cao, hỏa khí quá mạnh, cho nên ác khí quá nặng, sát khí quá mức. Không có chí tiến thủ cũng không phải là không làm, mà là có chuyện không làm thì còn tốt hơn so với làm xằng làm bậy.

- Người bớt giáo huấn đi. Người cho rằng ta đã hết sức sao? Được, ta sẽ cho người xem một chút!

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng:

- Ta biến!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Khốn Cực

Trên đời tuyệt đối có uy danh hay uy tín.

Mặc dù uy tín và uy danh cũng giống như uy phong, vốn là thứ rất hư ảo.

Nếu như không tin, có thể tùy tiện tìm một người mà người luôn sùng bái kính phục, hễ người làm chuyện gì cũng khen một tiếng "tốt".

Lại tìm một người mà từ trước đến nay người luôn xem thường, cũng nói chữ "tốt", xem thử có phải khác biệt rất lớn hay không?

Nhưng người mà người sùng kính có thể nói một cách thờ ơ, còn người mà người xem thường lại nói một cách thành ý từ tận đáy lòng, phân lượng của chữ "tốt" này trong lòng người có phải rất lạ lùng hay không?

Xem ra, điều quan trọng dường như không phải là uy tín của người nọ, mà là có thật lòng hay không.

Thế nhân chưa chắc đã không biết đạo lý này, nhưng bọn họ vẫn thích tìm hiểu khởi sự của danh nhân, hành động của danh nhân, ý kiến của danh nhân, để chứng thực mình rốt cuộc có giỏi hay không.

Vì sao khiến người tịch mịch.

Vì sao xây dựng quyền uy.

Nguyễn Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng:

- Ta biến!

Mọi người trước tiên đều biến sắc.

Trong không khí có tiếng ken két vèo vèo.

Bởi vì mọi người đều biết võ công của Nguyễn Thập Tam Hạng, ai cũng sợ hãi phản kích, chỉ cần hăng còn có dư lực phản kích.

Cho nên mọi người đều đề phòng, đều tự bảo vệ mình.

Đột nhiên một tiếng "rầm" vang lên, một người bắn ra.

Người này vốn trên mặt trúnng đao, hai chân bị phỏng, trên đầu và cổ họng đều bị cắm một mũi châm, đã "chết" được một thời gian. Nhưng được mấy luồng công lực truyền vào, sắc mặt của hăng nhanh chóng từ trắng chuyển thành đỏ, hơn nữa hai mũi châm trên đầu và trong cổ họng đồng thời chậm rãi nhô ra, rơi xuống trên đất.

Châm vừa rời huyết, "người chết" này lại sống dậy vọt lên, lập tức muốn tấn công Trương Thán và Vô Mộng Nữ. Nhưng đột nhiên hăng lại dùng tay ôm lấy đỉnh đầu và cổ họng của mình, kêu lên kèn kẹt, quay sang phía tượng thần, trợn mắt nói không nên lời, dáng vẻ rất đau đớn.

Sau đó hai đầu gối của hăng khuyu xuống.

Chợt nghe người trong tượng thần cười nói:

- Các người nhìn xem, ta vừa thi triển thần công thì hăng đã sống dậy. Giết người còn dễ hơn rất nhiều so với cứu người.

Đạo lý mà hăng nói rất có đạo lý.

Giết người thì dễ hơn so với cứu người. Giết người chỉ cần khiến cho người chết là xong. Một dao, một côn, thậm chí động một ngón tay cũng có thể giết một tính mạng.

Nhưng nếu muốn cứu mạng một người, thật sự rất khó khăn.

Huống hồ con người luôn thích làm chuyện giết người hại người, rất ít kẻ chuyên cứu người chữa người.

Nhưng lời của hãn nói lại không phải là lời thật.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Vết thương chí mạng của Triệu Họa Tứ là hai mũi châm trên đầu và cổ họng. Người dùng nội kinh của Sơn Tự kinh bức chúng ra, lại dùng "Nhấn Nhục thần công" giúp hãn kéo dài tính mạng, khiến hãn sống dậy. Nhưng người vì muốn khoe khoang thần công, phát kinh quá nhanh, khiến cho đầu và cổ họng của hãn đã tạo thành tổn thương vĩnh viễn khó lành. Tại sao người phải nóng lòng biểu diễn võ công như vậy? Thực ra công lực của người chỉ có thể thu phát một phần, đã không đủ năng lực chống địch. Lúc người phát công bức lui mũi châm, Lão Lâm đã thu hồi "Ai Thần chỉ kình", hiển nhiên người đã mỏi mệt nóng lòng, lo được bên này thì lại mất bên kia.

Thiên Y Cư Sĩ chậm rãi khẳng định:

- Người tuy mượn niệm lực linh lực của thiện nam tín nữ mà tượng thần tích trữ bao nhiêu năm để ngộ đạo, nhưng vẫn bị kim thân bồ tát trải qua bao nhiêu tạo hóa vây khốn.

Thiên Y Cư Sĩ vừa dứt lời, trong tượng bồ tát liền truyền đến tiếng vang rầm rầm, giống như một con sư tử giận dữ bị nhốt ở bên trong đang gầm thét công kích, nhưng lại không ra được. Ngay cả trong phật điện cũng tràn ngập gió lớn và chân khí, đèn phật như muốn tắt đi, phải nhờ Lão Lâm thiên sư

dùng "Ai Thần chỉ" giữ lại ngọn lửa.

Thiên Y Cư Sĩ lắc đầu thờ dài, nói:

- Từ bỏ đi, lão tứ, tội gì phải như vậy!

Một lúc sau, tiếng rung động trong tượng thần mới lắng lại.

Lại thêm một lúc nữa, giọng nói mệt mỏi của Nguyên Thập Tam Hạng mới vang lên:

- Ta bị vây khốn, không thể xông ra.

- Thực ra với thiên tư tuyệt học của lão tứ người, không lý nào lại không thoát được, chỉ là do người không từ bỏ được mà thôi.

- Ta không biết bỏ từ đâu... người có thể dạy ta làm cách nào từ bỏ hay không?

Thiên Y Cư Sĩ thờ dài một tiếng, nói:

- Vấn đề là người có thật sự muốn thoát khốn hay không?

Giọng điệu của Nguyên Thập Tam Hạng trở nên rất trầm thấp:

- Không thể thoát khốn, giam ở nơi này, cửa quây không được, cho dù luyện thành tuyệt thế thần công thì có ích gì?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Tứ sư đệ, khốn cục này là do người tự mình chuốc lấy. Trước giờ ta vốn không muốn đối phó với người, tam sư đệ cũng không có ý này. Chúng ta chỉ hi vọng người không nên nổi giáo cho giặc, tiếp tay cho địch, ép hại lương dân, thân bại danh liệt.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên nói:

- Nếu như có thể thoát khỏi, ta sẽ suy nghĩ không đi theo tướng gia nữa, cũng không đối nghịch với các người nữa.

Thiên Y Cư Sĩ vui mừng nói:

- Như vậy thì tốt. Còn những bằng hữu mà ta mang đến, người có thể mở một mặt lưới không?

Nguyên Thập Tam Hạng sáng khoái nói:

- Ta có thể ra lệnh đám người Tư Không tha cho bọn họ, đám tiểu tử này không đáng quan tâm, thả không thành vấn đề.

Thiên Y Cư Sĩ hỏi:

- Người đã đồng ý?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Ta đã nói thì nhất định sẽ giữ lời.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Lão tứ, chuyện của Tiểu Kính cô nương hoàn toàn là một sự hiểu lầm bất hạnh, oan gia nên giải không nên kết, chúng ta dù sao cũng là sư huynh đệ một nhà.

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh lùng nói:

- Chuyện đã qua, không ai quên được. Các người hợp sức, Gia Cát may mắn, ta đương nhiên không phải là đối thủ của các người. Nhưng ta đã từng cứu người một mạng, chắc người chưa quên chứ?

Thiên Y Cư Sĩ nghe được giọng điệu của hãn vẫn còn canh cánh trong lòng, cũng chỉ đành thở dài nói:

- Đúng vậy, người đã cứu ta, cho nên tối nay ta sẽ báo đáp người. Người luôn luôn nói lời giữ lời, ta tin tưởng người. Bây giờ ta sẽ nói cho người biết...

Lôi Trận Vũ đột nhiên nói:

- Ta giải huyết cho huynh trước.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Không cần, ta nói ra phương pháp phá giải trước...

Mười ngón tay Lôi Trận Vũ giơ lên, nhìn chăm chăm vào tượng thần kia, lại nói với Thiên Y Cư Sĩ:

- Ta thấy hay là giải huyết trước thì tốt hơn.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Yên tâm, lão tứ quyết không phải người nói lời rồi lại nuốt lời.

Nguyên Thập Tam Hạng lãnh đạm nói:

- Xem ra trước tiên người nên giải huyết thì tốt hơn.

Thiên Y Cư Sĩ trả lời hãn:

- Chính là như vậy. Trên người ta có thể nói là huyết đạo bị khống chế, cho nên bị khốn. Trên người người không chỗ nào bị khống chế, tại sao lại bị khốn? Nếu tâm như trăng thu, đầm xanh trong sáng, không gì ẩn dụ, bảo ta nói thế nào.

Nguyên Thập Tam Hạng kinh ngạc, giống như tỉnh ngộ:

- Nhưng ta và tượng thần này đã liền thành một thể, làm sao thoát được?

Thiên Y Cư Sĩ cười hỏi:

- Vì sao phải thoát? Vốn là không, tại sao thành có? Chỉ có quên đi thể xác và tinh thần, đầu Phật tu đạo, làm như vậy mới không cần sức, không uổng tâm tư, thoát sinh ly tử, lập địa thành Phật.

Người trong tượng thần đột nhiên im lặng.

Thiên Y Cư Sĩ tiếp tục nói:

- Vốn là một thể, sao phải phân ly? Ngón tay tách rời nhưng vẫn nối với nhau, lỗ tai cũng tách rời, nhưng có khi nào bên này nghe được bên kia không nghe được? Con mắt này thấy được con mắt kia không thấy được? Nếu là người sáng suốt, theo trời theo đất, hành động khôn khéo, nơi nào không tự hiện?

Bỗng nhiên một tiếng "âm" vang lên, tượng thần chuyển động.

"Đạt Ma" mở mắt, mắt hồ đầy khí thể.

Thiên Y Cư Sĩ cười nói:

- Người đã cùng tượng thần mạch đập tương liên, máu thịt nối liền, đã thành một thể. Người ngộ đạo, đã thành thần, không ngại vứt bỏ hình tượng ngày trước, một lần nữa làm người.

Sau đó y hét lên:

- Từ bỏ đi!

Tượng thần nói:

- Nhất đao lưỡng đoạn.

Thiên Y nói:

- Chặt đứt chấp niệm.

"Đạt Ma" nói:

- Trên trời dưới đất, mình ta độc tôn.

Sau đó tay phải chỉ trời, tay trái chỉ đất, đi vòng bảy bước, nói lại lần nữa:

- Trên trời dưới đất, mình ta độc tôn.

Lần này lại khiến Thiên Y Cư Sĩ sửng sốt, niệm kinh giải thoát:

- Khấp nơi là đạo trường. Cả đời làm công đức, mắt hiền nhìn chúng sinh, trước biển phúc vô lượng, chúng ta đều cúi đầu. Một tâm không sinh ra, vạn pháp không đúng sai. Tỉnh chưa? Hãy tỉnh đi!

Tượng thần Đạt Ma lại từ từ đứng lên, nhất thời trong phật điện đèn đuốc tắt hết. Chợt nghe hản nói:

- Cao tăng gặp lạnh không tránh, gặp nóng không đi. Nhìn về tương lai, không bị người gạt.

Sau đó hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này khiến cho Triệu Họa Tứ, Trương Thán và Vô Mộng Nữ đều ngã xuống.

Thái Thủy Trạch Vốn đã bị thương lại hôn mê bất tỉnh.

Thiên Y Cư Sĩ biến sắc.

Lão Lâm hòa thượng ôm ngực quát mắng:

- Thấy chưa? Ta đã nói là giết hẳn trước, nếu không thì cũng phải giải huyết trước. Thiên hạ chỉ người có phật tâm mới có thể thành phật, chưa nghe nói có ai niệm phật là thành phật. Trong thân có đao, như trong cưỡi có đao. Người nên chém thì phải chém, nên giết thì phải giết; người nên chém mà lại không chém, nên giết mà lại không giết, kết quả chỉ khiến cho người không nên chém lại bị chém chết.

Y lập tức thi triển "Ai Thần chỉ", năm ngón tay trái búng lên, bắn ra một luồng kiếm khí màu lam còn sắc bén hơn so với kiếm thật, dài đến ba trượng; đồng thời năm ngón tay phải cũng mở ra, năm luồng chỉ phong nhanh chóng bắn về phía huyết đạo bị phong tỏa của Thiên Y Cư Sĩ. Y lại quát mắng:

- Giữ gìn Đại Nguyên kiếm ba thước, giống như tia chớp chém gió xuân!

1

Y đang thi triển chiêu thức hợp nhất giữa chỉ kinh của Lô gia và chỉ công của phật môn, "Xuân Phong trảm".

Chém vào Nguyên Thập Tam Hạng, kể cả hình tượng Đạt Ma chân nhân.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cảnh Cục

Tượng thần Đạt Ma đột nhiên trừng mắt.

Cặp mắt chín phần trắng, một phần đen, lại phát ra một loại màu sắc đỏ thẫm.

Ánh sáng màu sắc kia khẽ chạm vào trên chỉ kiếm kinh lực của Lôi Trận Vũ, ánh kiếm lập tức thu lại, chỉ còn dư hai trượng.

Lôi Trận Vũ liên tục niệm khẩu quyết, kinh lực lại bắn tới. Tượng thần Đạt Ma xoay người một cái, hai ngón tay trái như ngắt hoa nhẹ nhàng búng ra một luồng khí xanh.

Một tiếng "đình" vang lên, chỉ kiếm màu xanh lục của Lôi Trận Vũ lại ngăn đi một trượng, còn năm luồng chỉ phong dùng để giải huyết cho Thiên Y Cư Sĩ cũng dừng lại giữa không trung.

Lôi Trận Vũ hét lớn một tiếng, cắn răng vỡ môi, máu phun lên ánh kiếm. Ánh kiếm lại dài ra, liều chết đâm về phía tượng thần Đạt Ma.

Đạt Ma cũng hét lớn một tiếng, tiếng hét này giống như lực lượng tràn ngập trong trời đất.

Kiểm khí màu xanh lập tức vỡ vụn từng tấc. Năm ngón tay trái của Lôi Trận Vũ vỡ tung, chỉ kiếm trên tay phải cũng hoàn toàn tiêu tan.

Tượng thần Đạt Ma chậm rãi đi về phía Thiên Y Cư Sĩ.

Sau đó bình tĩnh lại.

Sau đó nhìn y.

Sau đó toàn thân tỏa ra một đám khói dày đặc.

Sau đó nói:

- Ta đã hiểu thấu Sơn Tự kinh, lại đưa "Nhẫn Nhục thần công" vào thân thể Đạt Ma bồ tát, ta đã là thiên hạ vô địch.

Thần sắc của Thiên Y Cư Sĩ âm đạm, vẻ mặt là đau lòng, ánh mắt là thất vọng.

Nhưng y vẫn tươi cười, trong nụ cười mang theo vẻ trào phúng.

Phản ứng đầu tiên của y là lắc đầu.

Sau đó y nói, giống như đang đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng cho đứa con của mình vốn đã giết người, đã phạm tội, nhưng nhiều lần khuyên bảo không nghe:

- Người đã thoát khổ, đáng mừng. Võ công của người đã hợp nhất với Đạt Ma kim thân, công lực gia tăng, đáng vui. Nhưng người không phải là thiên hạ vô địch. Tâm phật một lòng, là tâm là phật. Đường lớn không cửa, đường nhỏ lại nhiều. Mây chiều thấp thoáng, núi cao che trăng. Người không niệm phật, không tâm phật, không làm phật, người trong thiên hạ đều là kẻ địch của người, làm sao có thể vô địch?

Nguyên Thập Tam Hạng cười ha hả:

- Ta hét lên như sấm, người nghe đều chết, còn không phải vô địch sao?

Thiên Y Cư Sĩ hỏi ngược lại:

- Thế nào là vô địch?

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, đèn phật đều tắt, chỉ còn lại trăng trên mái hiên, trăng trong vắt.

Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi:

- Thế nào là phật?

Nguyên Thập Tam Hạng chỉ vào trăng, trăng sáng tỏ.

Thiên Y Cư Sĩ mỉm cười nói:

- Vốc nước trăng lên tay, đùa hoa hương đầy áo, đó là không chấp không mê, còn người thì lại u mê không tỉnh. Người không tu đạo, làm sao có phật ý.

Nguyên Thập Tam Hạng không cam lòng, hỏi ngược lại:

- Thế nào là đạo?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Đại đạo không khó, chỉ hiềm đua tranh.

Nguyên Thập Tam Hạng hỏi tiếp:

- Phật ở nơi nào?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người là Nguyên Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức ngăn ra.

Trăng sáng treo cao, ánh trăng như đèn.

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Người đã vào cảnh cực, sao còn chưa cảnh tỉnh? Bỏ đồ đao xuống đi!

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên đánh một quyền vào cằm của mình.

Râu của Đạt Ma lập tức chảy máu.

Sau đó hắn nói:

- Ta không thành phật. Phật đất không qua nước, phật gỗ không qua lửa, phật sắt không qua lò. Ta bỏ phật thành người.

Thiên Y Cư Sĩ thở dài:

- Cả mười phương thế giới là ánh sáng của mình, cả mười phương thế giới trong ánh sáng của mình. Người tinh thần không mê, tội gì phải bỏ sáng đầu tối?

- Ta khinh!

Nguyên Thập Tam Hạng bỗng trợn mắt quát lên:

- Ta chặt đứt tất cả vọng niệm! Ta là ta, không theo ý trời!

Trong lòng bàn tay của hắn hiện lên một vệt sáng, chém thẳng qua.

Lôi Trận Vũ hét lớn, nhặt lấy Thiên Hỏa thần đao của Thái Thủy Trạch trên đất, vẽ lên một luồng sáng đỏ ngăn cản lại.

Đao sắc giao nhau, tia lửa bắn ra tung tóe.

Hai người đều hét lên, hét vang trời đất.

Lão Lâm thiền sư liên tục lui bảy bước, đao trong tay gãy ngang, lệ rơi đầy mặt.

Y tiếp một chiêu của Nguyên Thập Tam Hạng, đao gãy, nhưng trong tiếng hét kia lại ngộ được đạo. Chỉ cảm thấy mấy chục năm qua hoa nở biệt ly, tản mát mưa gió, liễu xanh hoa đỏ màu sắc thật, tất cả thời khắc sống chết đều là mây trắng tự do, ánh lệ trong mắt cũng là núi xanh trước mắt.

Y đã ngộ.

Nhưng người làm gãy đao của y lại không ngộ.

Đó là một tiếng hét của Nguyên Thập Tam Hạng làm gãy đao của Lão Lâm đại sư. Thiền tông đời sau gọi là "Nguyên Hạng quát, Lão Lâm đoạn".

Nguyên Thập Tam Hạng còn định truy kích.

Thiên Y Cư Sĩ ngăn cản hẳn:

- Lão tứ, người thật sự muốn nuốt lời sao?

Nguyên Thập Tam Hạng cười ha hả nói:

- Lời hứa của ta trong lúc bị uy hiếp vốn không có hiệu lực. Ta đã nhìn thấu, đã nhận rõ, làm đại hiệp đã không có phần của ta, cứ thống khoái làm ma đầu là được. Tùy cơ ứng biến, hư tình giả ý, lúc đó khác với lúc này. Đêm nay nếu như ta tha cho người, một khi người hội hợp với Gia Cát, ta còn có đường sống sao? Các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Ta chẳng những muốn giết người, còn muốn giết cả Gia Cát. Không biết người giết Gia Cát đã ra tay hay chưa. Nếu như đã thành công thì người cũng nên chết, còn nếu như thất bại thì người càng không thể sống.

Lúc này Trương Thán tức giận nói:

- Đã đồng ý nhưng lại không giữ lời, uổng cho người là nhân vật thành danh trong võ lâm.

Nguyên Thập Tam Hạng cười một tiếng. Bởi vì Đạt Ma tổ sư dung mạo khác thường, phát ra tiếng cười như vậy và hành động như vậy, càng khiến người ta cảm thấy kỳ dị.

- Ta nói rằng chuyện ta đã đồng ý thì nhất định sẽ giữ lời, bây giờ không phải đã "giữ lời" rồi sao?

Thiên Y Cư Sĩ không tức giận, ngược lại có phần tiếc nuối, nói:

- Lão tử, trước kia người không phải xấu xa, sao bây giờ lại trở nên như vậy? Có đáng hay không?

Nguyên Thập Tam Hạng cười gằn nói:

- Con người luôn sẽ thay đổi. Nhị sư ca, một người chỉ cần cho rằng có thể đổi thì hẳn sẽ đổi, hẳn sẽ có thể thay đổi tất cả, có thể tiếp tục tiến lên. Ta luôn có thể đổi, cũng thường tự nhủ "Nguyên Thập Tam Hạng, ta biến! Ta biến! Ta biến!". Ta có thể khiến trời trăng đổi mới, ánh sao chuyển dời, càn địa khôn thiên. Vừa rồi ta chỉ nói là sẽ suy nghĩ rời khỏi tướng gia và không đối nghịch với các người, ta nói là "suy nghĩ" chứ không phải đồng ý, là chính người suy nghĩ chủ quan, ngây thơ ấu trĩ, mơ tưởng hảo huyền. Bây giờ ta đã nghiêm túc suy nghĩ, ta không thể tha cho người, càng không muốn rời khỏi ngọn núi dựa lớn của ta. Y là người mà các người hận thấu xương, ta lại muốn khiến cho các người sống không được vui vẻ. Lại nói, bây giờ ta cũng không phải muốn đối nghịch với các người, mà là muốn giết người.

Thiên Y Cư Sĩ mệt mỏi nhắm mắt lại:

- Dù sao, người đã muốn nuốt lời thì nói thế nào cũng được. Không ngờ lúc người mới tu luyện "Thương Tâm tiễn" đã tổn thương tâm của người, bây giờ luyện thành trước tiên lại tổn thương tâm của người quan tâm đến người.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng rất hài lòng nhắm mắt lại:

- Có thể thương tổn tâm người là một cảm giác rất vui sướng.

Sau đó hắn đột ngột mở mắt ra, nói từng chữ từng câu:

- Nhưng ta đâu chỉ thương tổn người, ta còn muốn giết người.

Lời vừa dứt, thân hình hắn đã vọt lên, lao về phía Thiên Y Cư Sĩ.

Trương Thán hét lớn một tiếng, xông ra ngăn cản.

Nhưng Triệu Họa Tứ đã sớm đề phòng, hai chân đá về phía Trương Thán. Chân của hắn vốn đã bị phỏng, thương thế không nhẹ, nhưng hắn dường như vẫn không muốn dùng tay.

Tay của hắn là dùng để vẽ tranh, chân mới là dùng để giết người.

Trương Thán nhất thời không thể xông qua.

Thái Thủy Trạch nhất thời cũng không đứng dậy nổi.

Lúc này Vô Mộng Nữ cũng không biết giúp ai cho tốt. Nàng vốn là do Nguyên Thập Tam Hạng phái tới, nhưng nàng lại phát hiện Nguyên Thập Tam Hạng chỉ xem nàng như một quân cờ thí, hơn nữa nàng còn đã thương đệ tử của Nguyên Thập Tam Hạng là Triệu Họa Tứ. Nếu như bọn họ giành được thắng lợi, khống chế đại cục, sẽ bỏ qua cho nàng sao?

Nàng do dự, cho nên không ra tay, cũng không biết nên ra tay với ai.

Còn Thiên Y Cư Sĩ vẫn không thể cử động.

Người ngăn chặn thế công của Nguyên Thập Tam Hạng chỉ có Lão Lâm thiên sư Lôì Trậñ Vũ đã bị đứt năm ngón tay trái.

Y bước lên phía trước một bước, toàn thân căng phồng, khuôn mặt chuyển màu, là màu tím.

Y đang muốn phát ra chiêu thức có uy lực lớn nhất trong "Ai Thần chỉ kình" là "Ai Hồng Biến Dã", chợt thấy Nguyên Thập Tam Hạng vọt lên, hai ngón tay khép lại giống như kẹp một mũi châm (nhưng thực ra trong tay lại không có gì), quát lên một tiếng:

- Tiếp khí châm của ta!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kết Cục

Hai ngón tay hấn búng ra. Một tiếng "đinh" vang lên, thật sự có một mũi châm.

Sau một tiếng "vèo", mũi châm vô hình dùng khí ngưng tụ thành lập tức bay về phía Lão Lâm đại sư.

Ám khí hữu hình dễ cản, mũi châm vô hình khó phòng.

Lôi Trận Vũ dùng Thiên Hỏa thần đao bị gãy chém vào khí châm.

Khí châm đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện sau lưng một cách xuất quỷ nhập thần.

Lôi Trận Vũ trở tay dùng sống đao đập vào châm.

Châm lại biến mất, sau đó quay vòng trở về một cách quỷ thần khó lường.

Châm bắn vào giữa chân mày Lôi Trận Vũ.

Lần này Lôi Trận Vũ lại đứng yên bất động.

Y chờ khí châm đánh vào chính giữa, cách chân mày không quá nửa thước mới vung đao chém xuống.

Không phải chém châm, mà là chém khí.

Châm bị khí dẫn động, không có khí thì châm cũng không tồn tại.

Cho nên trước tiên chém khí, sẽ không cần sợ châm nữa.

Y quyết định mạo hiểm một lần, nhưng trước tiên phải chờ mũi châm tiếp cận.

Chuyện này rất nguy hiểm, cũng rất mạo hiểm. Nhưng đối phương chỉ dùng một mũi châm vô hình đã khiến y chật vật như vậy. Nếu như không giải quyết sớm, không bằng chết tại đường trường, kết thúc một cách sáng khoái.

Một người tuy không có quyền quyết định mình sinh ra, nhưng lại có quyền quyết định mình chết đi.

Mà cuộc đời một người quan trọng nhất chính là khiến mình vui vẻ, đương nhiên nếu như có thể khiến người khác cũng vui vẻ thì càng tốt.

Lôi Trận Vũ hơn nửa đời đều không vui vẻ, bởi vì hắn có dã tâm quá lớn.

Chí lớn sợ nhất tài hèn. Người có chí khí cao xa nhưng tài năng bình thường rất khổ sở, bởi vì những thứ mà hắn mong muốn lại không thể có được.

Lôi Trận Vũ lại có bản lĩnh lớn, chí khí cũng lớn, cho nên y không cam lòng chôn mình tại Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo vốn phân biệt già trẻ, quy định nghiêm ngặt, khiến cho người mới khó xuất đầu lộ diện. Lôi môn rất coi trọng luật lệ, bảo thủ quy định, phân cấp quản lý. Tập tục của bọn họ hoàn toàn khác với Thục Trung Đường môn vốn coi trọng trẻ hóa, chỉ cần là người có tài hoa thì đều có thể nhanh chóng thăng tiến.

Do đó khi Lôi Chấn Lôi lập môn hộ khác, đồng thời cũng thay mặt thế lực của Phích Lịch đường tiến vào kinh thành, đã dẫn theo hai hảo thủ là Lôi Trận Vũ và Lôi Tôn. Không mất bao lâu, trải qua nhiều gian khổ phấn đấu,

cuối cùng đã thành lập Lục Phân Bán đường.

Y cũng rất vất vả mới có cơ hội thi triển tài năng.

Đáng tiếc, lúc còn trẻ y ở trong Phích Lịch đường không được như ý, cho nên dẫn thân vào sa trường, lãnh binh tác chiến, sau đó lại bị vu oan là quân phản loạn. Đến gần trung niên mới được Lôi Chấn Lôi vượt cấp đề bạt, nhiều lần đấu tranh, cuối cùng lúc tráng niên sáng lập nên Lục Phân Bán đường. Nhưng sau đó trong nội đấu, y lại thất bại dưới tay Lôi Tồn. Vì nóng lòng cứu vãn danh vọng của mình, y đã đi khiêu chiến Quan Thất Thánh gia, kết quả gần như bị Quan Thất đánh thành tàn phế.

May mắn là có Thiên Y Cư Sĩ hết lòng chữa trị cho y, nhưng muốn chữa khỏi thương thế cũng mất mười mấy năm, đến khi khôi phục hoàn toàn thì cũng đã đến tuổi già.

Hùng tâm thì sao?

Càng lúc càng ít.

Chí khí thì sao?

Hao mòn gần hết.

Y vẫn luôn không được như ý, mỗi lần có chút thành tựu, hơi thấy thành tích thì lại bị rơi xuống.

Hiện giờ y đã nghĩ đến đèn xanh phật cổ, làm bạn cả đời.

Vỡ kịch cuộc đời đã diễn gần xong, kết cục còn lại cũng có thể đoán được tám chín phần mười, càng khó có bất ngờ xảy ra. Cho dù có bất ngờ, cũng nhất định không phải là sự bất ngờ vui vẻ.

Hôm nay, y quyết tâm phải làm tốt một chuyện, đó là bảo vệ Thiên Y Cư

Sĩ.

Không có Thiên Y Cư Sĩ thì y đã sớm chết rồi, nếu không thì cũng thành tàn phế. Làm người trong võ lâm, tàn phế thì còn không bằng chết.

Con cháu Lôi gia đều có tính khí thẳng thắn này, đây là đặc tính chung của bọn họ.

Vừa rồi cùng Nguyên Thập Tam Hạng binh khí giao kích, ánh lửa bắn ra, hét lên một tiếng, lại khiến cho y ngộ được chuyện mà những năm gần đây gõ mõ niệm kinh vẫn không ngộ được.

Đó là được sống trong chết.

Tất cả dục vọng trên đời, kết quả đều là cò trắng chết không nhiễm hồng trần. Chỉ cần có lòng từ bi, không chấp, không ngại, không tiếc tử chiến vì người còn sống, khí phách này đủ để chấn nhiếp tất cả những kẻ đam mê còn đang lưu luyến.

Người sống trên đời không sợ mạo hiểm, chỉ sợ không có chuyện đáng để người mạo hiểm; không sợ gánh vác, chỉ sợ không có chuyện đáng để người gánh vác.

Bây giờ Lôi Trận Vũ lại có.

Y quyết tâm phải đánh tốt trận này. Mặc dù y biết rõ kết cục, thất bại là điều không thể nghi ngờ.

Nguyên Thập Tam Hạng vốn quá mạnh, hưởng hồ hãn vừa thấu hiểu cảnh giới tối cao của "Thương Tâm nhất tiễn", lại kết hợp làm một với Đạt Ma kim thân, con người không thể nào đánh bại được.

Muốn đối phó với loại kẻ địch như Nguyên Thập Tam Hạng, chỉ có một

con đường chết.

Nếu như phải chết, hãy để ta sống thật tốt trong giây phút này!

Lôi Trận Vũ vung đao chặt đứt hậu kinh của khí châm.

Một đao này chặt rất đúng.

Kinh khí vừa đứt, khí châm cũng biến mất một cách vô hình.

Lôi Trận Vũ một chiêu thành công, lập tức lại vung đao xông đến Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng chột bứt một sợi tóc, dùng tay vuốt qua, lập tức nổi lên một luồng sáng xanh.

Hắn quát lên:

- Nhìn thấy khí kiếm không?

Sau đó hắn vung tay lên, "kiếm" như rồng xanh bay về phía Lôi Trận Vũ.

Một mũi khí châm vô hình đã khiến cho Lôi Trận Vũ phải vất vả ứng phó, huống hồ đây là khí kiếm hữu hình (mặc dù chỉ là một sợi tóc).

Khí kiếm vừa phát ra, Nguyên Thập Tam Hạng đã lướt đến trước mặt Thiên Y Cư Sĩ, vung tay muốn đánh xuống.

Thiên Y Cư Sĩ chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nguyên Thập Tam Hạng thật sự đánh xuống, một chưởng này đánh vào đỉnh đầu Thiên Y Cư Sĩ.

Thiên Y cư sĩ đột nhiên mở mắt ra.

Bởi vì một chương này lại hóa giải tất cả huyết đạo bị phong tỏa trên người y.

Ít nhất "kết cục" này cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đám người Lôi Trận Vũ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tiêu Cục

Nguyên Thập Tam Hạng ra tay bức lui Lão Lâm hòa thượng, hơn nữa còn dùng một chưởng giải khai huyết đạo bị cấm chế trên người Thiên Y Cư Sĩ .

Sau đó hắn nói với Lão Lâm đại sư đang vô cùng nhếch nhác, vất vả lắm mới có thể dùng một thức "Ai Hồng Biến Dã" trong "Ai Thần chỉ pháp" phá tan khí kiếm kia:

- Trong mắt của ta, chỉ pháp điểm huyết độc môn của người cũng chẳng có gì khó giải.

Hắn lại hỏi Thiên Y Cư Sĩ:

- Bây giờ công bằng rồi chứ?

Thiên Y Cư Sĩ đáp:

- Công bằng.

- Người không sao chứ?

- Không sao.

- Có muốn điều tức nghỉ ngơi một chút không?

- Không cần.

- Vậy có thể ra tay rồi chứ?

- Không thể.

Nguyễn Thập Tam Hạng dường như rất bất ngờ.

- Tại sao? Bây giờ huyết đạo của người đã không còn bị khống chế, các người có nhiều người, còn ta chỉ một người, nơi này lại là đại bản doanh của băng hữu người. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không thứ gì không thuộc về người, người chẳng có lý do gì không đánh.

- Nhưng ta lại không có lý do để đánh với người.

- Lý do?

Nguyễn Thập Tam Hạng bật cười:

- Đừng giả vờ nữa, người là kẻ địch của ta.

- Ta không muốn trở thành kẻ địch của người, ta chỉ không đồng ý với hành vi của người. Người xem tất cả những người không ủng hộ mình là kẻ địch, đây là rất bất trí.

- Ai bảo ta có sức mạnh để làm chuyện bất trí.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Trên đời không phải chỉ có người thông minh mới thành công, rất nhiều người thông minh sẽ thất bại, bởi vì hãn không chịu làm những chuyện ngốc nghếch mà nên làm.

- Tranh đấu giữa chúng ta là chuyện ngốc nghếch mà không nên làm.

- Người trở lại giang hồ, không phải vì muốn giúp đỡ cho kẻ địch cũ của

ta là Gia Cát Tiêu Hoa sao?

- Ta ủng hộ y đối phó với đảng Thái Kinh thương thiên hại lý, chỉ cầu tư lợi, chứ không phải muốn đối phó với người.

- Nhưng Thái tướng gia lại ủng hộ ta.

- Hãy bỏ tối tìm sáng!

- Chẳng lẽ lại đi bán mạng cho hôn quân?

- Nên cải tà quy chính, vì hạnh phúc vạn dân, thanh trừ kẻ xấu bên quân chủ.

- Ta ủng hộ Thái Kinh.

- Vậy cũng tùy người. Giữa chúng ta không nhất định phải tàn sát lẫn nhau.

- Người ủng hộ thế lực đối địch với ta, vậy thì không phải là bằng hữu của ta, không phải bằng hữu thì chính là kẻ địch.

- Vậy thì người sẽ không có bằng hữu, nhưng lại có rất nhiều kẻ địch.

- Hễ là người ủng hộ tướng gia thì đều là lực lượng ủng hộ ta, ai nói ta không có minh hữu?

- Đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

- Sư đệ thân thủ rất tốt, thần công cái thế, nhưng lại nhìn không thấu thế gian danh tục lợi ác, quyền hư thế vô.

- Người bao nhiêu tuổi rồi?

Thiên Y Cư Sĩ nghe hỏi liền ngân ra. Nguyên Thập Tam Hạng nói ngay:

- Nếu như ta chỉ hai ba mươi tuổi, không thành vấn đề, không thành tự thì ta có thể chờ. Nếu như ta còn bốn năm mươi tuổi, không quan hệ, không thành công thì ta có thể nhẫn. Nhưng bây giờ ta đã không thể, không thể uống chuyến đi này đến nhân gian, hoang phí khoảng thời gian này, khi chết không để lại thứ gì.

- Nhưng người nổi giáo cho giặc, tiếp tay cho địch, kết quả chỉ sợ là lưu lại ác danh, tiếng xấu vạn năm.

- Ta không quan tâm danh tốt hay danh xấu, cho dù để tiếng xấu muôn đời cũng còn tốt hơn so với không có tiếng tăm. Người xem ác nhân bạo chúa trong lịch sử, lật tay làm mây trở tay làm mưa, bỏ mặc dân chúng hay là tàn hại vạn dân, hẳn vẫn là người nắm giữ vận mệnh của muôn dân thiên hạ, dùng đại quyền sinh sát một người thao túng muôn người, đây mới là điều thú vị nhất trên đời. Lại nói, các người khinh bỉ hành vi và việc làm của Thái tướng gia, nhưng trong mắt ta y mới là đại trí đại tuệ. Đảng của Kinh công chỉ lo cải cách, không biết dân oán đã sâu, dân phẫn đã lớn, chỉ giải quyết được tiền đồ quốc gia, nhưng lại không làm no cái bụng của dân, kết quả cũng phải bồi thường bằng quốc gia xã tắc. Dư đảng Ôn công lại chỉ biết bảo thủ, cố hủ không tiến, bàn luận nhân nghĩa nho học nhưng lại thích nội đấu chinh phạt. Tại sao quốc gia lại suy nhược lâu ngày, chính là bởi vì những tên nho sinh chỉ biết nói mà không biết làm này. Giao cho võ tướng, ít nhất có thể khai đường mở đất, nam chinh bắc phạt, cho dù không thể lập tức trị được thiên hạ, nhưng cũng có thể lập tức lấy được thiên hạ. Giao cho thương nhân, ít nhất có thể xây nghiệp dựng nước, giàu có phồn vinh, cho dù chưa chắc chỉ dựa vào tài phú là có thể ổn định thiên hạ, nhưng ít ra cũng có thể dùng lợi lộc mua chuộc lòng dân. Còn giao cho những sĩ phu không kiến thức lại tầm thường hạn hẹp, người đọc sách cho dù có kiến thức, không bảo thủ cố chấp

thì cũng tự phụ tham công, đó là không thiết thực. Chỉ biết khoe khoang khoác lác, mưu toan dùng học thức nhất mình nhất người, chẳng những hại cả đời mình mà còn làm lỡ tiền đồ của quốc gia. Ủng hộ bọn họ, không bằng ta đi ủng hộ Thái Kinh. Ít nhất tướng gia còn biết tiến lùi, biết đi đứng. Hoàng đế không tiến bộ, hãn muốn cái gì thì cho hãn cái đó, một mặt phòng ngừa ngoại địch xâm nhập, một mặt dẫn binh bình loạn, như vậy có gì không tốt? Người nào đối xử tốt với y, y sẽ đối xử tốt với người đó, y rất biết chiều cố người nhà. Lưu truyền tiếng xấu hay là lưu danh, đây là do thời thế tạo thành, không ai có thể nói một cách chuẩn xác. Ai nói lịch sử nhất định sẽ đứng về phía các người?

- Ta là người võ lâm, ta đi con đường này cũng giống như tiêu cụt. Nếu như ta đã nhận chuyển tiêu này, vậy thì ta có thể nhắc lên, cho dù có nặng đến mấy ta cũng sẽ gánh vác.

Nguyên Thập Tam Hạng rất ít khi nói nhiều như vậy, nhưng lời hãn nói lại hết sức lưu loát, giống như mỗi lời đều là một bộ phận trong thân thể hãn, đối với hãn dĩ nhiên là vô cùng quen thuộc:

- Chuyển tiêu này ta đã quyết định sẽ đi, cũng quyết định sẽ áp. Kẻ nào muốn ngăn cản ta, vậy thì sẽ là kẻ địch của ta, cũng chính là kẻ cướp tiêu của ta. Người nghĩ xem, một chủ nhân tiêu cụt như ta sẽ để cho các người được như ý sao?

Sau đó hãn hí mắt nhìn Thiên Y Cư Sĩ:

- Không phải người đã đồng ý với ta là không ra giang hồ sao? Nếu như người đã hủy ước, ta giết người cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng ta còn biết giữ lời, giải khai huyết đạo của người, cho người cơ hội liễu mạng, như vậy đã đủ công bằng hay chưa?

Thiên Y Cư Sĩ nói:

- Cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sẽ tồn tại, không có gì là không công bằng, nhưng lòng người sẽ không thanh thản. Cho dù người biện hộ ra sao, việc nối giáo cho giặc chỉ là vì ham muốn cá nhân, tư lợi bản thân, không thể gạt được tai mắt của người trong thiên hạ. Thái Kinh vì quyền lợi cá nhân mà cấu kết ngoại địch, tàn sát đối lập, đồ thán sinh linh, đây là chuyện ai ai cũng biết, cũng là chuyện người thần đều giận. Hãn nói rằng dân oán dân phần là do bàn tay đen của loạn đảng đạo tặc tạo thành, thật ra thổ phỉ trộm cướp lại là do hãn một tay che trời, dối trên gạt dưới tạo thành. Gia Cát không phải muốn ủng hộ hôn quân, mà là cố gắng dùng lực lượng quan thần của triều đình để hạn chế sự phóng túng của thiên tử, khuyên ngài có thể mang lại phúc lợi cho vạn dân, chống ngoại tặc bảo vệ lãnh thổ, đây không phải là mưu lợi cá nhân. Thực ra bất kể là tay đen hay tay trắng, có thể khiến cho quốc gia thịnh vượng phát đạt thì chính là người tài. Người áp chuyển tiêu này vốn là chuyện của người, nhưng nếu như thứ mà người áp là của trộm cướp, chúng ta có thể nhắm mắt không để ý tới sao? Đúng, ta vốn không ra giang hồ, nhưng chuyển này ta ôm quyết tâm liều chết tới ngăn cản người. Tứ sư đệ, người dừng tay đi. Mỗi người chúng ta sống ở trên đời, chưa chắc đã có thể vừa lòng đẹp ý, nhưng quyết không thể vì muốn cho mình vừa ý hài lòng mà khiến cho rất nhiều người không hài lòng không như ý. Mình làm chuyện gì trước tiên phải qua được lương tri, nếu cả lương tâm cũng không qua được, vậy thì dù có nói gì cũng là giả. Oanh oanh liệt liệt trải qua một đời, không bằng khoái khoái lạc lạc sống qua một thế. Đại trượng phu muốn long trời lở đất, không bằng đội trời đạp đất. Đàn đút vì tri âm, ngựa phi vì minh chủ. Người vì Thái Kinh tâm như lang sói mà bán rẻ thân thủ cao minh, có đáng hay không?

Nguyễn Thập Tam Hạng bực bội nói:

- Ta chỉ biết là ta muốn đánh đổ Gia Cát Tiểu Hoa.

Thiên Y Cư Sĩ vội hỏi một câu:

- Tại sao?

- Bởi vì hãn chỗ nào cũng thắng ta.

- Người ghen tị với y?

- Ta hận hãn.

- Người làm như vậy, không phải là vì muốn đối kháng với thần nên trở thành ma sao?

- Ta mặc kệ thần ma, ta chỉ cần lật đổ hãn.

- Cho dù muốn đả kích người nào, cũng không đáng vì trả thù đối phương mà bán rẻ chính mình.

- Ta cũng là sư đệ người, hãn cũng là sư đệ người, nhưng người lại bán đứng ta trước.

- Ta không phải muốn đối phó với người, nhưng ta ủng hộ y, bởi vì người làm sai.

- Nhân sinh trên đời có lúc cũng không thể chọn chuyện đúng để làm. Bao nhiêu người lúc mới bắt đầu, ai nấy đều cho rằng hãn làm sai, thực ra hãn chỉ đang làm chuyện mà người khác không dám làm mà thôi.

- Quay đầu là bờ.

- Sau người ta đã không có bờ.

- Nhưng trước người thì có.

- Thôi đi!

Nguyên Thập Tam Hạng quát lớn một tiếng:

- Ta bắt người là có thể dụ tên ngụy quân tử Gia Cát Chính Ngã ra mặt, ta giết người là có thể dập tắt sự kiêu ngạo của đám nghịch tặc các người. Người chính là bờ của ta.

Dứt lời, hăn uy vũ nói một câu:

- Ra tay đi!

Pho tượng thần Đạt Ma to lớn bắt đầu vung nắm tay như sấm sét.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bưư Cục

Trông thấy Nguyên Thập Tam Hạng muốn ra tay, Thiên Y Cư Sĩ cũng quát lên:

- Ngón cái không, ngón trỏ gió, ngón giữa lửa, áp út nước, ngón út đất.

Nguyên Thập Tam Hạng ngăn ra.

Đây là một số kinh văn đơn giản trong Sơn Tự kinh, có điều Nguyên Thập Tam Hạng lại tu luyện kinh văn đảo loạn. Mặc dù cuối cùng hắn vẫn hiểu được cảnh giới vô thượng của Sơn Tự kinh, nhưng bởi vì con đường sở học của hắn khác biệt, cho nên vừa nghe thấy pháp quyết năm ngón tay này lại rất kinh ngạc.

Thân pháp của Thiên Y Cư Sĩ như ma quỷ, nhanh chóng di chuyển giữa đại điện, vẫn không làm ánh nến lung lay, nhưng lại quét Lão Lâm thiền sư, Thái Thủy Trạch, Trương Thán, Vô Mộng Nữ và cả Triệu Họa Tứ ra ngoài điện.

Thiên Y Cư Sĩ lại ngâm nga:

- Thiền tuệ luân trí thức, tinh định cái lực hành, nhãn niệm quang nguyện tưởng, giới tiến cao phương thụ, đàn tín thẳng tuệ sắc, tuệ tín thẳng đàn sắc, phương tiến cao giới thụ, nguyện niệm quang nhãn tưởng, lực định cái tinh hành, trí tuệ luân thiền thức... 1

Đây chỉ là tên gọi khác của mười ngón tay. Sơn Tự kinh vốn là một loại pháp kinh tu vi từ ngoài vào trong, nhưng Nguyên Thập Tam Hạn lấy được bản sao lại là câu cú lung tung, nội dung đảo loạn, tuy hấn vẫn ngộ ra một con đường khác, nhưng lần này khi nghe được nguyên văn cũng nhất thời ngân ra.

Lúc này, Thiên Y Cư Sĩ đã nhanh chóng di chuyển những tượng thần trong phật điện.

Trong phật điện vốn có mười tám pho tượng la hán, đã vỡ mất hai pho, cộng thêm tượng của bốn đại thiên vương, ngoài ra còn có hai pho tượng bồ tát, nhưng một pho đã vỡ thành từng mảnh khi Thiên Y Cư Sĩ xuất hiện, một pho khác lại kết hợp với Nguyên Thập Tam Hạn, trở thành "người" giữa thần và ma.

Hai mươi pho tượng thần còn lại này chỉ hơi dịch chuyển biến hóa, đên phật lập tức âm đạm. Ngay cả cao thủ như Lão Lâm thiền sư vốn quen thuộc với địa hình ngôi chùa này, còn có hảo thủ như Triệu Họa Tứ nhãn lực rất cao, nhưng cũng không thể thấy rõ tình cảnh trong phật điện.

Chẳng qua chỉ là di chuyển mấy pho tượng thần bằng đất, cục diện lập tức xảy ra biến hóa cực lớn.

Thái Thủy Trạch bởi vì bị thương nặng, cho rằng thị giác của mình đã mơ hồ, do đó cố gắng nhìn quanh. Trương Thán sợ hấn lo lắng, vội vàng giải thích theo những gì mình biết:

- Ta cũng không thấy nhìn rõ như vậy. Ta nghĩ, đây có thể là cư sĩ đang thi triển "Đại Mạn Đồ La pháp trận". Nghe nói, trên thế gian mỗi chuyện, mỗi vật đều có vị trí của nó, cũng có thần của nó. Cho nên một số hạt giống có thể trường thành trên mảnh đất này, có thể khỏe mạnh trên đất của nó, nhưng lại khô chết trên mảnh đất khác, hoặc lớn lên thành thứ khác thường. Lại có

những người ở một số nơi cảm thấy buồn bực khó ở, không được như ý, ở một số nơi khác lại vầng đầu hoa mắt, nôn mửa không ngừng, nhưng ở một số nơi lại có thể tâm thần sáng khoái, thi triển hết sở trường. Dù là núi sông, cây cỏ, đất đai, dụng cụ, âm thanh, ngôn ngữ, hữu tình hay không hữu tình, chỉ cần xác định được vị trí của nó là có thể dung hợp tách rời, thi triển ra uy lực vô biên của nó. Xem ra cư sĩ chính là đang sử dụng phương pháp này.

Thái Thủy Trạch nghe vậy vội la lên:

- Người đã biết pháp, vì sao không đi giúp cư sĩ một tay?

Trương Thán cười khổ nói:

- Ta chỉ biết pháp, nhưng không có công lực phá pháp, ngay cả vào pháp cũng không được, chỉ sợ không giúp được mà còn làm hại cư sĩ.

Nói đến đây, chợt nghe được một tiếng than, dường như đến từ trên trời.

Lão Lâm hòa thượng biến sắc, nhanh chóng lướt ra khỏi cửa chùa, ngẩng đầu nhìn lên. Trời cao mái cong, chỉ có một vầng trăng sáng, nào có ai?

Bên này Lão Lâm hòa thượng chỉ nghe than thở, nhưng lại không thấy gì.

Bên kia Nguyên Thập Tam Hạng lại thấy được chính mình, không chỉ có mình, còn có Bưu Cục.

"Bưu Cục" là một địa danh, là nơi Nguyên Thập Tam Hạng sinh ra.

Nơi Nguyên Thập Tam Hạng sinh ra rất kỳ lạ, bởi vì ở nơi đó không ai ngủ.

Ở nơi đó, chẳng biết vì sao không người nào có thể ngủ được.

Tập quán đặc biệt này đã ra đời vào ba mươi chín năm trước khi Nguyên Thập Tam Hạng sinh ra. Nghe nói vào một buổi tối, người ở Bưu Cục đều mơ

thấy nhận được một phong thư đã bị người khác mở ra, trên đó viết hai chữ "Vô Mộng". Sau đó chẳng những mọi người không có mộng, thậm chí ngay cả giấc ngủ cũng không có, giống như trúng phải một lời nguyền.

Khi còn nhỏ, Nguyên Thập Tam Hạn là người kiên nhẫn nhất, cũng là người khiến người ta kinh ngạc nhất.

Bởi vì hắn tìm cách ngủ.

Hắn không chấp nhận phong tục không có giấc ngủ này, vì vậy hắn tìm trăm phương ngàn kế để ngủ.

Ông trời không phụ người khổ tâm, cuối cùng hắn đã có thể ngủ được.

Nhưng không phải vào buổi tối, mà là ban ngày.

Từ đó hắn quen ngủ ban ngày, ban đêm lại tỉnh dậy. Nhiều năm qua đều là như vậy, không thay không đổi.

Người của Bưu Cục bởi vì đã quen không ngủ, cho nên xem hắn là ngoại tộc.

Trong sơn thôn hoang vắng nhưng dân số đông đúc này, mọi người thường xếp hàng trên một con đường lớn hình chữ thập, chờ mặt trời biến thành màu đỏ hoặc màu lam, trắng biến thành màu vàng hoặc màu trắng. Trắng thì mọi người sẽ làm việc, vàng thì mọi người sẽ ăn cơm, đỏ thì mọi người có thể đi lại, lam thì sẽ phải dừng lại tất cả hoạt động. Cũng không ai biết tại sao phải căn cứ vào những màu sắc này để sinh hoạt ăn uống, thậm chí cũng không hiểu vì sao mặt trăng mặt trời ở đây lại chuyển đỏ biến trắng.

Không biết vì sao, người ở nơi đó lại thích ăn thịt chó.

Người trong trấn thích nuôi mèo, nuôi heo, nuôi bò, thậm chí nuôi thằn

lần và cóc, nhưng lại không nuôi chó.

Không biết tại sao, người ở nơi đó không nuôi chó, chỉ thích ăn thịt chó.

Từ nhỏ Nguyễn Thập Tam Hạn đã hoài nghi, chó là từ đâu tới?

Hắn từng tốn rất nhiều thời gian đi tìm chó.

Mỗi lần hắn xuất phát đi tìm chó, sau người đều có rất nhiều chuồn chuồn bay theo.

Hắn đi đến đâu, chuồn chuồn lại bay đến đó, ngoại trừ lúc qua cầu.

Đến buổi tối, chuồn chuồn vốn rất ít khi bay lượn, nhưng đối với hắn lại là ngoại lệ.

Hắn không ngủ được, chuồn chuồn cũng không ngủ không ngừng.

Nhưng chỉ khi đi tìm chó, chuồn chuồn mới lượn theo quanh hắn.

Có điều hắn vẫn không tìm được chó. Vì không hài lòng với thất bại của mình, hắn phạt mình chỉ ăn sách.

Từng quyển sách nuốt vào.

Cho đến một ngày, hắn đột nhiên tìm được một tấm gương.

Tấm gương này được kẹp trong một trang sách, trên mục lục có ghi "Sơn Tự kinh".

Hắn ngạc nhiên.

Tấm gương rất rõ ràng, đó là một mặt gương nho nhỏ hình tròn.

Hắn dường như thấy được trong gương có một cái bóng quen thuộc, hắn

phát hiện trong bóng dáng kia có chính mình.

Hắn muốn gọi đối phương, nhưng lại không gọi được.

Lúc này, mặt gương bỗng nổi lên sóng gợn như mặt nước.

Khi tấm gương một lần nữa trở nên rõ ràng đến mức trong suốt, trong gương lại xuất hiện một con chó.

Con chó thè đầu lưỡi màu tím nhỏ dài và chẻ nhánh, đang nhìn hắn cười, cái đuôi còn nở ra một đóa hoa, hoa nhỏ.

Lúc này, cảm giác của hắn lại giống như thôn dân, hắn cực kỳ giận dữ.

Hắn muốn giết nó.

"Ta muốn ăn nó!"

Khi hắn sinh ra loại cảm giác này, trong gương đã không có chó, chỉ có chính mình.

Một người tóc trắng xoá, thoạt nhìn ít nhất phải bảy mươi tám tuổi.

Thế là hắn lập tức cảnh tỉnh.

Không đúng, ta lớn lên tại trấn Bưu Cục, nhưng ta dường như không lớn lên, bởi vì đã mất đi quá trình trung gian.

Ta chỉ có giai đoạn còn trẻ và rất già, thiếu đi quá trình từ trẻ đến già.

Sau đó hắn hét lớn một tiếng, tay phải chỉ trời, tay trái chỉ đất, đi vòng bảy bước, quát lớn:

- Trên trời dưới đất, mình ta độc tôn!

Lại hét lớn một tiếng:

- Phá!

Cục diện âm âm tan vỡ.

Đó đương nhiên là ảo, nhưng cảm giác trong ảo lại là thật.

Trong mộng không có trật tự thời gian.

Mộng cũng có máu chốt, giống như người có chỗ hiểm.

Nguyên Thập Tam Hạn tỉnh ngộ từ trong máu chốt này của mộng, sau đó phá giải, cho nên đã phá tan "Đại Mạn Đồ La pháp trận" do Thiên Y Cư Sĩ dùng pháp lực của hai mươi pho tượng thần hợp lại thi triển.

Trận pháp này trước tiên đưa chuyện quá khứ của kẻ địch vào trong thời không hiện tại, luân chuyển chông chất giữa thực hư ảo diệt, sau đó đưa thần trí của đối phương vào mộng trong mộng, nghi thật nghi ảo, không thể tự thoát. Trừ khi người làm phép mở trận, nếu không thì sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong trận, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vĩnh viễn rơi trong phiền não phù phiếm.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạn lại dựa vào tuyệt thế thần công, Sơn Tự kinh tu ngược, đã thành không cần nhiễm tịnh, không kinh thiện ác, làm ngũ nghịch tội mà bỏ qua chân như, vượt qua dục vọng thông thường mà được pháp thân 2, lại dùng tu vi "Nhẫn Nhục thần công" phá tan ảo cục. Đó là một loại cảnh giới sinh không ở tương lai, sinh không ở quá khứ, sinh không ở hiện tại, sinh không ở trưởng thành, sinh là toàn cơ hiện, chết là toàn cơ hiện 3. Pháp lực do Thiên Y Cư Sĩ dùng tượng phật bày trận cũng không làm gì được hẳn.

Hắn phá trận, sau đó lập tức phản công.

Thiên Y Cư Sĩ chợt cảm giác được thể công của đối phương.

Không chỉ là công kích của tay, không chỉ là công kích của chân, còn có lông mày, ánh mắt, hơi thở... ngũ quan phát kình, thậm chí còn có nội kình của lỗ chân lông và ngũ tạng, từng đợt nối tiếp nhau như đời non lấp biển tràn đến.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, thân thể tóc da bất cứ nơi nào cũng là vũ khí.

Đối với Thiên Y Cư Sĩ, y không có khả năng ngăn cản, cho nên y không hề ngăn cản.

Y dùng bốn đại thiên vương và mười sáu pho tượng la hán ngăn cản cho mình.

La hán và thiên vương tạo thành một loại pháp lực chí đại chí cương, lực lượng này lại được dẫn dắt bởi sức người nhỏ bé chí âm chí nhu.

Bởi vì bản thân Thiên Y Cư Sĩ không có công lực, cho nên y chỉ có thể mượn lực lượng của người khác vật khác.

Giống như trăng không phát sáng, thứ phát sáng là mặt trời. Nhưng trăng vẫn ảnh hưởng đến bầu trời mặt đất, thủy triều lên xuống, vẫn chiếu sáng lòng trời lòng người, gió sớm liễu buông.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đương Cục (Trong Cục)

Trên đời có một loại lực lượng, có lúc người từng thấy, có lúc người từng nghe, thậm chí có lúc người cũng từng sở hữu, nhưng hơn phân nửa đều không biết đó là loại lực lượng như thế nào.

Có một loại người, y chưa từng học qua nội công, nhưng y lại có biện pháp dùng niệm lực hái xuống một quả đào trên cây đào ở cách xa trong sân.

Có lúc người cũng sở hữu loại lực lượng này. Có lẽ người đã từng trong một trường hợp và bầu không khí nào đó, cảm giác được có chuyện gì đó sẽ xảy ra, quả nhiên sau đó nó đã xảy ra.

Cho dù người không có loại lực lượng này, nhưng nhất định người cũng thường hi vọng sở hữu lực lượng như vậy. Nếu không, người cũng không cần bái thần cầu nguyện, cầu xin ông trời thần linh, có thể thay người tiêu tai giải họa, làm cho người ước gì được nấy.

Loại lực lượng này bình thường không thể nắm giữ, nhưng chúng ta lại hi vọng nó có thể tồn tại. Dường như loại lực lượng này chỉ do thần linh trong xa xăm sở hữu, nhưng có lúc lại ngẫu nhiên hiện ra trên một người phàm.

Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên không phải là thần linh, nhưng y chắc chắn có thể nắm giữ bộ phận mấu chốt của loại lực lượng thần bí này. Giống như người hiểu được làm cách nào thu gom sức nóng của ánh mặt trời, vậy thì có thể dùng nó để đốt vật, hoặc khiến cho hạt giống sinh trưởng. Nếu như người

biết làm cách nào sinh lửa dẫn lửa, vậy thì có thể dùng lửa làm vũ khí có lực sát thương lớn, hoặc là dùng lửa để nấu thức ăn. Lửa đã trở thành một phần lực lượng của con người, mặc dù thỉnh thoảng bị mất khống chế, nó cũng phản công con người một cách mạnh mẽ.

Thiên Y Cư Sĩ nắm giữ loại lực lượng thần bí này. Y giống như sở hữu một chìa khóa để mở khóa, nhưng bản thân y không phải ổ khóa, cũng không phải là chìa khóa. Y chỉ có cơ hội để giải đáp câu đố này, giống như hiểu cách thu gom ánh mặt trời, biết cách để đốt lửa, điều này đã trở thành một loại lực lượng có thể phá hủy và xây dựng, nhưng bản thân y lại không phải là lửa và ánh mặt trời.

Thiên Y Cư Sĩ là một người nội lực rất yếu, thậm chí có thể nói y gần như hoàn toàn không có nội lực.

Với lực lượng của bản thân y, vốn không thích hợp giao đấu với bất cứ người nào.

Cho nên y phải mượn lực lượng của người khác, hoặc là thần.

Hơn nữa bất kể "thần" có tồn tại hay không, "thần" quả thật là có lực lượng.

Bởi vì một khi người tin rằng có "thần", sẽ có một loại lực lượng vô cùng lớn, chịu sự giày vò vô cùng đáng sợ, nhận lấy trọng trách vô cùng gian khổ. Khi mặt xấu phát sinh ảnh hưởng, người cũng sẽ lo âu bất an, chờ đợi lực lượng thần bí tới "báo ứng", thậm chí biết trước "kết quả bi thảm" của mình.

Thiên Y cư sĩ dùng uy lực của "thần" để khiến người khác cảm thấy sự tồn tại "thần".

Thần vốn có lực lượng, bây giờ thần đang thi triển lực lượng của mình để đối phó với kẻ địch của y.

Bình thường con người sẽ dùng vũ khí làm vũ khí, nhiều nhất sẽ dùng tay chân thậm chí là hàm răng làm binh khí.

Giống như Nguyên Thập Tam Hạng, mắt, mi, mũi, tai, miệng, mặt đều có thể gây ra lực sát thương, thậm chí có thể dùng nguyên khí của gan, dạ dày, phổi, tim, thận để công kích đối thủ. Toàn thân hắn đã biến thành vũ khí, cộng thêm hình tượng của hắn hợp thành một thể với Đạt Ma tôn giả, Thiên Y Cư Sĩ hoàn toàn không tìm được sơ hở để phản kích.

Y không thể, nhưng thần có thể, bốn đại thiên vương có thể.

Cho nên trận chiến này giống như bốn đại thiên vương và mười sáu la hán chiến đấu với Đạt Ma tôn giả, giết đến trời đất u ám, nhật nguyệt lu mờ.

Lúc này bên ngoài có một con ve, không biết vì sao lại kêu lên buồn bã.

Thật ra Nguyên Thập Tam Hạng đã rơi vào trong trận của Thiên Y Cư Sĩ.

Bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào, Thiên Y Cư Sĩ đều có thể dùng người và sự vật mà y có thể vận dụng để bày trận.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, đại diện rộng hai trượng kia lại giống như núi nghìn trùng, đường vạn dặm, cho dù hắn bay nhảy thế nào đều không ra được.

Đến lúc này hắn lại càng bình tĩnh, mùi hôi trên người hắn cũng càng nồng nặc hơn.

Toàn thân hắn đã ngưng tụ "Nhấn Nhục thần công".

Hắn lại không vội xông ra ngoài.

Hắn đang đợi đối thủ tập kích.

Nhưng đối phương chỉ vậy khốn hãn, lại không công kích.

Hãn không sợ công kích, hãn chỉ sợ không ai công kích hãn.

Hãn nhẫn, hãn chờ, hãn thu lại sát lực của ngũ quan và ngũ tạng.

Hãn một lần nữa ngưng tụ lại lực lượng tỏa ra ngoài, trở thành một loại lực lượng mới và ổn định.

Đó giống như một mũi tên đang kéo căng trên nỏ, lại giống như nước đã đầy nhưng vẫn rót vào, đến mức phải tràn ra bên ngoài.

Sự tuyệt diệu của loại lực lượng này không phải là do hãn phát huy, mà là khiến cho đối phương không thể không phát.

Giống như dòng nước từ trên trút xuống, còn Nguyên Thập Tam Hạn lại trở thành đầm nước, có thể hứng lấy sự tuôn trào của đối phương.

Nếu như dùng "tên ở trên nỏ, không thể không phát" để hình dung, vậy thì hãn chính là tên, nhưng nỏ lại là của người khác.

Nói cách khác, hãn đã lợi dụng sức của người khác.

Thiên Y Cư Sĩ bày ra trận thế bất động, nhằm để đối phó với "hành động" của kẻ địch. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạn lại bất động như núi, hơn nữa còn dẫn động trận pháp của Thiên Y Cư Sĩ, khiến cho "Tùy Cầu đại pháp" này không thể không phát.

Chỉ khi kẻ địch phát động, trận pháp của Thiên Y Cư Sĩ mới phát huy tác dụng vây địch giết địch.

Nhưng hiện giờ Nguyên Thập Tam Hạn lại không phát động, hơn nữa còn dẫn phát trận thế đang vây khốn mình.

Tại khoảnh khắc này, tất cả giáo tướng bát tâm, tam kiếp, thập địa, lục vô úy, thập dụ đều bao trùm lấy Nguyên Thập Tam Hạn.

Trong chớp nhoáng này, Nguyên Thập Tam Hạn không phải chỉ đối kháng với thực tướng và thực lực, còn phải đồng thời đối phó với những hư vật hư lực như ảo cảnh, dương diễm, mộng ảnh, càn thất bà, tường thành, tiếng vang, thủy trung nguyệt, bong bóng, hư không hoa, bánh xe lửa 1, còn có thiện vô úy, thân vô úy, vô ngã vô úy, pháp vô úy, pháp vô ngã vô úy, bình đẳng vô úy 2.

Nguyên Thập Tam Hạn đứng yên bất động.

Hắn giơ ngang cây gậy, nhìn giận dữ.

Tất cả kẻ địch không hữu hình đều tiêu tan vỡ nát.

Năm đó, hai tay Hạ Hầu Tứ Thập Nhất vung khoái kiếm vô cùng sắc bén, từ phía trên chém xuống. Hắn muốn dùng một kiếm chém kẻ địch ra làm hai nửa.

Nguyên Thập Tam Hạn đưa gậy cản ngang.

Trên tay hắn chỉ là một cây gậy bằng gỗ.

Một kiếm kia chém xuống, là một kiếm mà Hạ Hầu Tứ Thập Nhất hoành hành giang hồ bốn mươi tám năm đánh đâu thắng đó, chẳng những "trảm lập đoạn" (lập tức chém đứt), đồng thời cũng "trảm lập quyết" (lập tức hành quyết).

Nhưng gậy lại không đứt.

Thứ đứt chính là sinh mệnh của Hạ Hầu Tứ Thập Nhất.

Sau khi Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chém ra một kiếm kia lại đột nhiên mất

mạng.

Hóa ra một chém kia lại dẫn phát tất cả nội kinh của Nguyên Thập Tam Hạng truyền vào trên gậy.

Đây chính là tình cảnh năm đó Nguyên Thập Tam Hạng và Hạ Hầu Tứ Thập Nhất chiến đấu sinh tử. Lúc này dường như lại hiện lên rõ ràng trước mắt Nguyên Thập Tam Hạng.

Hiện giờ lại tái diễn ngay trước mắt hắn.

Uy lực vô cùng của bốn đại thiên vương bị dẫn phát trước thời hạn, hơn nữa bởi vì kích tụ lực lượng lên vật hoàn toàn không có sinh mệnh, kinh đạo áp chế ngược, khiến cho bốn đại thiên vương bị lực lượng thần bí của mình đánh thành tro bụi.

Cho dù là người có sức lực cực lớn, đánh một chưởng vào mặt đất, kết quả nhiều nhất chỉ là chưởng đau tay thương, lại không cách nào tổn thương đến mặt đất minh mông rộng lớn.

Nguyên Thập Tam Hạng phá vỡ bốn đại thiên vương, lúc này mới vung gậy phản công.

Chỉ công một chiêu, nhưng lại bao gồm bốn thức khởi, thừa, chuyển, hợp.

Thủ thế xuất chiêu chính là "khởi", lúc phát chiêu là "thừa", sau khi xuất chiêu là "chuyển", thu chiêu là "hợp". Khởi thừa chuyển hợp, phối hợp xảo diệu, toàn vẹn tự nhiên.

Xem ra chỉ là một chiêu, nhưng đã bao hàm công lực to lớn, mấy chục năm tu vi của hắn. Một chiêu này đủ để chống ngàn quân, địch ngàn quân, giết ngàn quân.

Nhưng một chiêu này thoát nhìn lại bình thường không có gì lạ, chỉ là khởi, thừa, chuyển, hợp mà thôi.

Một chiêu này cũng thật sự tên là "Khởi Thừa Chuyển Hợp" .

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, chiêu thức của hắn vừa "khởi", cũng chính là lúc kẻ địch phải mất mạng bởi thừa, chuyển, hợp tiếp theo.

Đối với kẻ địch của Nguyên Thập Tam Hạng, e rằng chỉ có thể nhìn thấy "khởi" thức của hắn, vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy "hợp" thức, bởi vì "hợp" đã là kết thúc.

Giết địch trước khi thu chiêu.

Nhưng vấn đề lại nằm ở đây.

Một chiêu này là tuân theo quy củ, làm theo khuôn phép, trước tiên khởi, tiếp đó thừa, sau đó chuyển, cuối cùng hợp.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ lại đột nhiên vận dụng một loại lực lượng thần bí đến mức thần kỳ.

Y khiến cho thời gian đảo loạn.

Ví dụ như một người từ nhi đồng đến thiếu niên, thiếu niên đến thanh niên, thanh niên đến trung niên, trung niên đến tráng niên, tráng niên đến lão niên, đó là chuyện bình thường hợp lý, không có gì lạ.

Nhưng nếu như một người chợt từ thanh niên chuyển đến nhi đồng, nhi đồng đến lão niên, lúc lão niên lại trở về thiếu niên, vậy thì rất không bình thường, không hợp lý, không thể nói là không kỳ lạ.

Một chiêu này của Nguyên Thập Tam Hạng lại thành như vậy.

Vốn là trước tiên thủ thế, tiếp đó chuyển động thân hình, sau đó xuất chiêu phát lực, cuối cùng mới thu thế hồi thức. Nhưng trật tự này đã hoàn toàn rối tung, biến thành trước tiên xuất chiêu, lại thu chiêu, sau đó mới ra tay phát lực. Chiêu thức vốn không có sơ hở, lại biến thành điên đảo rối loạn, hoàn toàn thất bại.

Thử hỏi khởi, thừa, chuyển, hợp nếu như đổi thành chuyển, thừa, hợp, khởi, vậy thì còn có kết cấu gì?

Nguyên Thập Tam Hạn cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng hãn biến chiêu cực nhanh, lập tức lại đánh ra "Âm Tình Viên Khuyết".

Hãn dùng bốn loại tâm tính bi, hoan, ly, hợp để đánh ra bốn chiêu này.

Hãn vốn định dùng bốn chiêu này để hóa giải bốn thức thất bại của mình trước đó.

Nhưng chiêu này cũng bị "rối loạn" như vậy.

Một "lực lượng kỳ lạ" không biết từ đâu đến, khiến hãn lại dùng lực của "hợp" sử dụng bí quyết của "viên", dùng lực của "ly" thì triển bí quyết của "khuyết", dùng lực của "cách" sử dụng bí quyết của "viên", dùng lực của "hợp" thì triển bí quyết của "khuyết".

Như vậy lại thành râu ông nọ cắm cằm bà kia, không thể phát kình, bởi vì lực lượng đã triệt tiêu lẫn nhau.

Sau khi lực lượng triệt tiêu lẫn nhau, lại cản trở Nguyên Thập Tam Hạn.

Trong trận chiến này, Thiên Y Cư Sĩ chỉ dùng một yếu quyết, đó là điều khiển thời gian.

Thời gian là một loại lực lượng.

Y đảo loạn thứ tự thời gian, đồng nghĩa với việc làm cho một thân tuyệt kỹ của Nguyên Thập Tam Hạn hoàn toàn trở thành vết thương chí mạng của hắn.

Thực ra Thiên Y Cư Sĩ không phải khống chế thời gian, bởi vì thời gian là thứ con người không thể nắm giữ.

Nhưng y lại khống chế tâm thần của kẻ địch, khiến cho kẻ địch mất đi cảm giác đối với thời gian.

Một khi mất đi cảm giác về thứ tự thời gian, tất cả hành động đều sẽ rối loạn, mà kẻ địch lại không nhận ra nguyên nhân là vì tâm thần của mình đã bị đối phương khống chế.

Đây gọi là "người trong cục mơ hồ" .

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạn đang "trong cục".

Người khiến cho hắn mê hoặc chính là Thiên Y Cư Sĩ.

Y tự biết võ công không bằng đối phương, nhưng y có lại có nhiều kỳ môn học thức.

Đây chính là một môn tuyệt kỹ của y, khống chế cảm giác về thời gian của kẻ địch.

Con người vốn sống trong thời gian, nếu như người khống chế tất cả thời gian của hắn, vậy thì cũng giống như hoàn toàn khống chế hắn.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chung Cục

Cục đã giảng, muốn sống thì phải phá cục.

Trận đã bày, muốn thắng thì phải xông trận.

Nguyên Thập Tam Hạng cuối cùng đã sử dụng bản lĩnh đặc biệt của hãn.

Hãn rút tên, lên nỏ.

Trong cục diện hỗn loạn mất đi thứ tự thời gian, dù sao vẫn còn một thứ để hãn làm chỗ dựa, đó chính là tiếng ve.

Ve sàu thê lương, trăng non buổi tối, gió không ngừng nghỉ.

Hãn dùng tiếng ve làm trục sinh mạng của mình, tìm tòi tất cả độ cong và độ rộng chung quanh, lấp tên ngâm nga:

- Thương Tâm chi tiễn, nhất tiễn xuyên tâm.

Một mũi tên này theo tiếng bắn ra.

Lúc này, Thiên Y Cư Sĩ biết rằng phải đối mặt với quân bài sát thủ của đại địch số một này, cho nên đã vận chuyển "Thất Không Hộ Ma đại pháp", toàn lực toàn thần, toàn diện toàn bộ, toàn tâm toàn ý khống chế thần trí của kẻ địch.

Trước tiên ý chí lực của y nhất định phải mạnh hơn ý chí lực của đối phương, như vậy mới có thể khống chế ý chí của đối phương.

Có lẽ về võ công y không phải là đối thủ của đối phương, cho nên y muốn dùng ý chí lực mạnh mẽ để chiến thắng đối phương.

Y biết đối phương đang muốn phát ra "Thương Tâm nhất tiễn", y muốn toàn diện đối kháng với loại tiễn pháp này, loại tiễn pháp chuyên thương tổn tâm người.

Y toàn lực vận chuyển "Thất Không Hộ Ma đại pháp". Lực lượng khống chế thần trí này không chỉ tác dụng lên người kẻ địch, mà còn tác dụng lên binh khí của kẻ địch.

Nói cách khác, y muốn khống chế thần trí của kẻ địch, cũng muốn khống chế thần trí của binh khí kẻ địch.

Binh khí cũng có thần trí sao?

Có, giống như bút lông trong tay nhà thư pháp, đao búa trong tay nhà điêu khắc, bột mì trong tay người làm mì, nếu người có thể thi triển ra thần thái của nó, vậy thì người chính là thần của nó.

Nguyên Thập Tam Hạn cuối cùng đã bắn ra tên của hãn.

Hãn tháo nỏ, rút tên, kéo dây, đặt tên, bắn ra.

Nhưng thứ tự thời gian vẫn đảo loạn như trước.

Trình tự mà hãn bắn hoàn toàn đảo loạn, lắp tên sau đó mới tháo nỏ, lúc đặt tên còn chưa có kéo nỏ, như vậy mũi tên này chẳng phải là mất hết hiệu quả hay sao? Giống như một người trước tiên phải leo thang mới có thể lên lầu, nếu như vô duyên vô cớ lên lầu, cũng không biết mình làm sao đi lên, tại

sao đi lên, rớt cuộc đi lên để làm gì.

Một mũi tên như vậy đã mất đi mục đích.

Tên không có mục đích chỉ là tên loạn.

Tên loạn thì không có lực lượng, không có phương hướng.

Nhưng tên của Nguyên Thập Tam Hạng thì không phải, hẳn có phương hướng, cũng có mục đích.

Hắn bắn tên có đích, một mũi tên này của hắn bắn ra khỏi Lão Lâm tự, bắn lên mái hiên bên ngoài chùa.

Một tiếng kêu vang lên, tên đã trúng đích, một người rơi xuống.

Thiên Y Cư Sĩ sắc mặt biến đổi, thần trí rời rạc, bố cục hỗn loạn, trận pháp tự phá.

Nếu như tên bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ, cho dù y không thể chấn nhiếp tâm phách của người bắn tên, cũng có thể trấn áp anh linh của mũi tên, vẫn có thể phá vỡ một mũi tên này không khó.

Những năm gần đây, với sự thông minh tài trí của y, nếu đã quyết định trở lại giang hồ, dĩ nhiên cũng đã nghĩ đến phương pháp phá giải thần tiễn của Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng một mũi tên này không phải bắn về phía y, mà là bắn ra bên ngoài chùa.

Cho nên một mũi tên này đã không bị hạn chế bởi thứ tự thời gian trong trận.

Một người theo tiếng rơi xuống.

Thiên Y Cư Sĩ nghe tiếng lập tức nhận ra, đó là người mà y sáng nhớ nhiều mong, nhớ nhung da diết, không lúc nào quên, khắc cốt ghi tâm.

Chức Nữ.

Chức Nữ trúng tên rơi xuống.

Thiên Y Cư Sĩ vội lướt đến ôm lấy bà.

Ánh nến chập chờn.

Khuôn mặt già nua của Chức Nữ hiện đầy nếp nhăn như sóng biển.

Chức Nữ quay mặt sang chỗ khác, bà không muốn để cho Thiên Y Cư Sĩ nhìn thấy khuôn mặt của mình.

Trên ngực bà trúng một mũi tên, tâm đã trúng tên.

Thiên Y Cư Sĩ câu đầu tiên lại hỏi:

- Tại sao bà lại tới?

Chức Nữ không trả lời, bà rút trâm cài tóc của mình xuống, đó là trâm mà năm đó y tặng cho bà.

Trên trâm cài tóc có khắc hai hàng chữ, là năm đó do y khắc lên, sau khi khắc xong mới đem tặng.

"Trăng sáng mọc trên biển, soi chung một góc trời." 1

Giờ phút này đã không cần lời nói, Thiên Y Cư Sĩ đều hiểu tất cả.

Y yêu bà, bà cũng yêu y.

Cho nên khi y gặp nạn, bà đã tới.

Nhưng bà lại trúng tên của Nguyên Thập Tam Hạng.

Một mũi tên này đã thương Chức Nữ, cũng thương tận tâm can Thiên Y Cư Sĩ.

Một cô gái chỉ cần yêu một người, cho dù có hận người này, nàng cũng vẫn sẽ yêu hẳn.

Chuyện Thiên Y Cư Sĩ vào kinh tiếp viện Gia Cát tiên sinh, thiên hạ đều biết.

Chuyện Nguyên Thập Tam Hạng chặn đánh Thiên Y Cư Sĩ, người người đều hay.

"Thần Châm Bà Bà" có rất nhiều môn đồ, không lý do gì lại không biết.

Cho nên Chức Nữ đi đến trợ giúp Thiên Y Cư Sĩ.

Không ngờ bà còn chưa ra tay đã trúng một mũi tên của Nguyên Thập Tam Hạng, còn vô tình phá tan trận pháp do Thiên Y Cư Sĩ bày ra.

Thiên Y Cư Sĩ đột ngột ngẩng đầu, nói với Nguyên Thập Tam Hạng:

- Người thật ác độc.
- Chúng ta là kẻ địch.

Nguyên Thập Tam Hạng mượn khuôn mặt của Đạt Ma, không nhìn ra nét mặt, chỉ thấy thần thái điên cuồng:

- Nếu đã là kẻ địch thì phải dùng tất cả thủ đoạn để đả kích. Ta biết một khi người gặp nạn, đám người Chức Nữ và Gia Cát Tiểu Hoa đều sẽ chạy tới giúp người. Ta bắn chết bất kỳ người nào trong số bọn chúng, sẽ có thể thương tổn tâm của người. Kẻ địch thương tâm sẽ không bày được trận pháp

thương tổn Nguyên Thập Tam Hạng ta.

Chòm râu của Thiên Y Cư Sĩ bỗng nhiên rơi xuống lá tả.

Cũng không biết thương tâm khiến cho y như thế, hay là phần hận khiến cho y như vậy.

- Người có thể giết ta, nhưng thả bọn họ được không?

Thiên Y Cư Sĩ dường như đã hạ quyết tâm:

- Người thả Chức Nữ, còn có bọn họ, ta sẽ mặc cho người ra tay.

- Đây đã là chung cục.

Nguyên Thập Tam Hạng lạnh lùng nói:

- Người đã giành được thắng lợi sẽ không đàm phán vào lúc chung cục. Huống hồ người đã đánh một trận với ta, những người ở đây đã thấy được ta bản tên, ta sẽ không tha cho tên nào.

Thiên Y Cư Sĩ chột cú đầu, nắm chặt tay Chức Nữ nói:

- Thật sự, ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với bà.

Chức Nữ rơi lệ, lệ lóng lánh không phải chảy qua khuôn mặt như tơ lụa, mà là khuôn mặt đầy những nếp nhăn.

- Tôi biết.

Bà nói.

- Nhưng trước kia bà lại tránh mặt không gặp ta.

- Bởi vì tôi đã hiểu lầm ông.

- Nhưng bây giờ tại sao bà lại biết ta không làm chuyện có lỗi với bà?

- Bởi vì ông mới vừa nói.

Chức Nữ cũng cầm tay Thiên Y Cư Sĩ:

- Hơn nữa tôi vừa nhìn thấy ông đã không hoài nghi, không có hận ý, đã tin tưởng ông.

- Tên trúng ngực, còn đau không?

Thiên Y Cư Sĩ thống khổ giống như đang chịu đau thay bà, quan tâm hỏi:

- Không ngờ chung cục của chúng ta, kết quả lại là hoà thuận như lúc ban đầu. Bà phải sống tiếp, được không?

Những lời này dường như vốn không cần phải hỏi, nhưng Thiên Y Cư Sĩ lại hỏi, hơn nữa còn đang chờ sự đồng ý của Chức Nữ.

Chức Nữ nắm chặt tay của y, lắc đầu.

Thiên Y Cư Sĩ đẩy về thâm tình lắc đầu.

Chức Nữ cuối cùng gật đầu.

Vừa gật đầu, nước mắt của bà cũng rơi xuống, thấm ướt eo bàn tay của y.

Y nắm chặt tay của bà, gật đầu.

Hai người bọn họ dường như đã trao đổi tin tức gì, chỉ có bọn họ mới có hiểu được

Tiếng ve lại vang, âm thanh thê lương.

Nguyên Thập Tam Hạn đột nhiên cảm thấy bức bối, thúc giục:

- Các người xong chưa?

- Đã sắp chung cục rồi.

Thiên Y Cư Sĩ bình tĩnh nói:

- Người vẫn nóng tính như vậy.

Lúc này, bên ngoài không chỉ truyền đến tiếng ve, còn có tiếng chó tru.

Là chó nhà, không phải sói.

Giống như một con chó tịch mịch, nhìn về bầu trời tịch mịch, còn có trăng sáng tịch mịch, cất tiếng tru tịch mịch của nó.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cục

Vừa nghe được tiếng chó tru, lúc này đến phiên Nguyên Thập Tam Hạn biến sắc.

Chuyện này khiến hăn nhớ tới quê quán của mình.

Đó thật ra chỉ là một nơi không có giấc mộng, chứ không phải là không có giấc ngủ. Chuyện này lại khiến hăn có một loại ảo giác, cho rằng mình sinh ra ở một nơi mất đi giấc ngủ, bởi vì Thiên Y Cư Sĩ thi triển "Tùy Cầu đại pháp" ảnh hưởng thần trí của hăn. Một khi thần trí của hăn yếu đi, sẽ cảm thấy mình bởi vì thời gian dài không ngủ nên mệt mỏi, đến nỗi tâm không đầu chí. Thiên Y Cư Sĩ chính là muốn hăn không chiến mà bại. Nhưng "Nhẫn Nhục thần công" của Nguyên Thập Tam Hạn lại có thể chịu đựng đại gian, đại khó, đại cực, đại khổ, pháp lực của Thiên Y Cư Sĩ cũng không thể khiến cho hăn không chiến mà khuất phục. Có điều muốn thi triển "Tùy Cầu đại pháp" cũng phải có căn cứ, quê quán của Nguyên Thập Tam Hạn thật sự là Bưu Cục, đó là một nơi không có giấc mộng. Bất kể trong cuộc sống thực tại hay là trong giấc ngủ, người ở nơi ấy đều đặt chân trên đất, không hề mơ mộng, cũng không biết có mộng.

Chỉ có Nguyên Thập Tam Hạn là ngoại lệ.

Hăn có chí khí cao xa, giấc mộng cao vời.

Hăn muốn trở thành người đứng đầu võ lâm.

Thực ra, hãn tự phụ mình có tài, sau khi trở thành người đứng đầu võ lâm, lại muốn trở thành người đứng đầu hàn lâm, sau đó có lẽ còn muốn trở thành người đứng đầu thiên hạ.

Có giấc mộng huy hoàng đường hoàng, mới có thu hoạch đường hoàng huy hoàng.

Nhưng giấc mộng của hãn quá huy hoàng, cho nên đến bây giờ hãn còn chưa đạt được giấc mộng của mình.

Không đạt được nguyện vọng thứ nhất, vậy thì đừng nói đến nguyện vọng thứ hai, ba, bốn.

Nguyện vọng thông thường giống như bậc thang, không bước lên bậc thứ nhất thì cũng không lên được bậc thứ hai. Nếu như nhảy bậc, một khi ngã xuống không chết thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Nói đến, thiếu sót của Nguyên Thập Tam Hạng không phải tài hoa năng lực, mà là khả năng xét lại mình. Nếu như hãn đặt nguyện vọng thứ nhất là trở thành cao thủ hạng nhất trong võ lâm, hãn đã sớm thành công, đã sớm đạt được, hơn nữa còn trở thành đỉnh cao trong đỉnh cao, cao thủ trong cao thủ, có thể vui mừng.

Tự biết thỏa mãn thì thường vui vẻ.

Không biết thỏa mãn mới cầu tiến, nhưng không nên lúc nào cũng không biết thỏa mãn, như vậy chỉ làm khổ chính mình.

Nhưng tại quê quán của Nguyên Thập Tam Hạng quả thật không có nuôi chó, nhưng lại ăn thịt chó. Nguyên Thập Tam Hạng tìm kiếm cũng không có kết quả, bởi vì khi ấy hãn còn còn nhỏ, không tìm được bất kỳ con chó nào.

Có mèo, có heo, có bò, cái gì cũng có, ngay cả khi cóc đều có, nhưng lại

không có một con chó còn sống nào.

Đối với Nguyên Thập Tam Hạng, tìm chó là lần đầu thất bại của hắn khi còn nhỏ.

Sau đó hắn vẫn luôn thất bại, gặp phải thất bại.

Lúc này khi hắn có thể giết chết hai cường địch, đột nhiên truyền đến tiếng chó kêu.

Đến là người, không phải chó.

Chỉ là thân pháp phát ra một loại tiếng rít, lọt vào tai giống như tiếng chó rú trắng.

Âm thanh này chẳng những kích động hắn mãnh liệt, cũng đã kích hắn mãnh liệt.

Kẻ địch này trước khi xuất hiện đã đánh vào chỗ yếu hại của hắn.

Người đến là ai?

Người nào có thể làm như vậy?

Tiếng tru vẫn ở xa, xa đến mức mất đi khoảng cách, cho nên cũng tựa như rất gần.

Người phát ra sóng âm kỳ dị này, nhất định là muốn dùng tiếng rít này để truyền đạt điều gì đó, thông báo điều gì đó, ngăn cản điều gì đó, cho nên người chưa tới, tiếng tru đã tới trước.

Nó vừa xa vừa gần, cũng không biết xa gần.

Nhưng Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà nhìn nhau một cái, cả hai đều

vui mừng.

- Y đã đến.

- Dừng tay lại đi, tứ sự đệ!

- Hãn đã đến thì càng tốt. Ta trước tiên giết chết bọn người, chờ hãn đến sẽ giết luôn một thể. Đừng tưởng rằng hãn đến là có thể thay đổi những điều này.

Sau đó Nguyên Thập Tam Hạng ra tay.

Lúc này hình dáng của hãn rất điên cuồng, một Đạt Ma điên cuồng.

Một người điên cuồng đã đủ khiến người ta sợ hãi, huống hồ là thần điên cuồng.

Thần Châm Bà Bà sắp chết lại đột nhiên bắn lên.

Trên tay bà có một mũi châm nho nhỏ, nhưng mũi châm này lại phát ra tiếng sấm gió.

Tiếng gió, tiếng sấm, tiếng châm, tiếng tiếng chói tai.

Bà xông về phía Nguyên Thập Tam Hạng, đâm về phía Nguyên Thập Tam Hạng, giết về phía Nguyên Thập Tam Hạng. Dùng "Mật Thích Loạn Vũ tú", "Phong Khởi Vân Dũng thích", "Bát Mặc Nhất Vi chức", "Tả Ý Thô Thạch châm" của bà để chặn đánh Nguyên Thập Tam Hạng.

Bà không phải muốn giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng đã gần như là một người "giết không chết".

Bà chỉ muốn ngăn cản hãn một lúc.

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ lại làm một chuyện, y đung vào tường.

Y dùng tay, chân, đầu, tất cả bộ phận của thân thể để đung vào vách tường của chùa.

Y dường như không hề dùng quá nhiều sức lực.

Nguyên Thập Tam Hạng lại dường như rất e ngại điều này, hẳn dùng toàn lực ngăn cản Thiên Y Cư Sĩ đung vào tường.

Thần Châm Bà Bà lại ra tay ngăn cản hẳn.

Trong phút chốc này, mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng khác nhau.

Trương Thán nhìn thấy một trận chiến giữa ba người.

Thiên Y Cư Sĩ vẫn luôn né tránh, nhưng từ trước đến giờ không có kiểu né tránh như vậy, bởi vì né tránh của y chính là công kích.

Thần Châm Bà Bà lại đang phòng thủ, nhưng thoát nhìn lại giống như thể công ác liệt nhất.

Thực ra bà không hề xuất kích, mỗi chiêu thức của bà chỉ để giúp Thiên Y Cư Sĩ phòng thủ.

Còn về Nguyên Thập Tam Hạng, Trương Thán chính mắt nhìn thấy hẳn hóa thành hai người, một người là Nguyên Thập Tam Hạng thân thể ban đầu, còn một người là Nguyên Thập Tam Hạng Đạt Ma kim thân, chia nhau công kích ngăn chặn Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà.

Trương Thán nhìn thấy như vậy, nhưng Thái Thủy Trạch đang bị thương rất nặng lại nhìn thấy khác.

Hắn nhìn thấy Thiên Y Cư Sĩ bay tới bay lui, Thần Châm Bà Bà biến

thành một mũi châm, còn Nguyên Thập Tam Hạng lại biến thành mười mấy người.

Thái Thủy Trạch bị thương rất nặng, đã không đủ khả năng nhìn rõ trận chiến giữa mấy đại cao thủ này.

Nhưng Vô Mộng Nữ khá tinh táo bàng quan cũng nhìn thấy khác.

Nàng nhìn thấy Nguyên Thập Tam Hạng đã chiếm hết thượng phong, nhưng Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà lại rất đồng lòng.

Nguyên Thập Tam Hạng vẫn có phần e ngại châm của Chức Nữ, mà thứ khiến hấn sợ hãi nhất có lẽ là trận pháp của Thiên Y Cư Sĩ.

Hành động kỳ quái của Thiên Y Cư Sĩ hiển nhiên là đang bày trận, một loại trận pháp cực kỳ quái dị. Nguyên Thập Tam Hạng nhất định phải ngăn chặn trận pháp này.

Nàng bỗng cảm giác được tình cảnh khó xử của mình, tối nay cho dù bên nào nào thắng, tình hình cũng chưa chắc có lợi với mình.

Nàng cảm thấy mình nên rời khỏi trận chiến này, mặc dù nàng cũng không muốn bỏ qua trận quyết chiến có lẽ bảy đời ba kiếp cũng không thể nhìn thấy.

Trong lúc xem cuộc chiến, Vô Mộng Nữ cũng ngầm tính toán cho mình.

Nhưng Triệu Họa Tứ bị thương nặng hơn lại nhìn thấy khác.

Thần Y Thập Nguyên Sĩ Cư Thiên Bà

Thiên Châm Cư Tam Thần Hạng Bà Y

Nguyên Y Bà Thần Hạng Châm Thiên Tam

Thập Hạng Sĩ Bà Tam Nguyên Y Thiên

Tất cả nhân vật đều rối loạn, tách rời, khuôn mặt mơ hồ và không nhận rõ, giống như gương mặt của Triệu Họa Tứ hãn.

Lão Lâm thiên sư lại nhìn thấy khác.

Thực ra tất cả chiến đấu đều là giả, Lão Lâm tự sắp sập đổ mới là thật. Thiên Y Cư Sĩ đục một cái vào đông, và một cái vào tây, mỗi lần đều đục vào góc chết của ngôi chùa này. Y không sử dụng nhiều sức lực, mà là dựa vào thủ pháp xảo diệu khiến cho chùa này sắp đổ. "Phong Lô thần châm" của Chức Nữ lại toàn lực che giấu điểm này. Nguyên Thập Tam Hạng phát động thể công, cũng có ý muốn cứu ngôi chùa này khỏi đổ. Thiên Y Cư Sĩ làm như vậy nhất định có nguyên nhân, hơn nữa cũng nhất định là bất đắc dĩ.

Nhưng lão hòa thượng vẫn không nhả tâm trở mắt nhìn ngôi chùa này sụp đổ trước mặt y.

Vào lúc này, Thiên Y Cư Sĩ không biết lấy đâu ra nguyên khí, quát lớn một tiếng với bọn họ:

- Đi!

Nhưng Lão Lâm đại sư, Thái Thủy Trạch và Trương Thán đều không muốn đi.

Mặc dù bọn họ biết rõ, trong trận đại chiến đỉnh cao này có lẽ bọn họ cũng không giúp được gì, nhưng bọn họ vẫn muốn giúp đỡ, vẫn phải giúp đỡ.

Trên đời có một loại người, chỉ cần biết được bằng hữu có chuyện gặp nạn, cho dù không giúp được nhưng cũng tuyệt không chỉ lo an nguy của mình, bỏ mặc bằng hữu không để ý tới. Một loại người khác lại trái ngược, bằng hữu gặp họa, hãn chỉ sợ vạ lây vội vàng trốn chạy, trước khi đi còn đánh

ngược lại, phải sạch tất cả trách nhiệm, dặt hết tội lỗi cho đối phương, thậm chí còn đứng ra cao trắng, thay đổi nhanh chóng, từ đồng đồng sinh cộng tử trở thành chính nghĩa lâm liệt, đại nghĩa diệt thân.

Cho nên hai chữ "hiệp đạo" trên giang hồ có lúc cũng rất khó phân loại.

Hiệp là giúp người, đạo là hại người. Nhưng trên đời này, thường thường xảy ra chuyện đánh cắp, cướp giật, ăn trộm tiền bạc, của cải, danh dự, địa vị, quyền lực, tình cảm của của người khác, hơn nữa còn giả làm người bị ức hiếp hoặc thay trời hành đạo. Loại người này lại không biết nên gọi là hiệp hay đạo, ngụy quân tử hay là chân tiểu nhân.

Lôi Trận Vũ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đều không muốn đi.

Vô Mộng Nữ lại đi, bởi vì nàng không có lý do gì không đi.

Đây vốn là không phải là trận chiến của nàng, nàng không cần phải ở lại đây chịu chết.

Trước khi đi nàng còn trừng mắt nhìn Trương Thán một cái.

Đều là do tên nam tử này dây dưa.

Nàng cũng không muốn tiếp tục dây dưa ở chỗ này. Xem ra, Nguyên Thập Tam Hạng muốn chiến thắng cũng không phải là chuyện khó, nhưng muốn giết chết Thiên Y Cư Sĩ và Thần Châm Bà Bà cũng phải tốn rất nhiều sức lực; hơn nữa bên phía Thiên Y Cư Sĩ dường như có cao nhân đang đến tiếp viện, chỉ sợ khó tránh khỏi một trận long tranh hổ đấu. Nàng cần gì phải nhúng chân vào vũng nước đục này, nên đi thì tốt hơn.

Nhân sinh trên đời, kết quả của việc sống chết cùng nhau thường là chết nhiều hơn sống. Người không sợ chết, phần lớn lại có kết cục là chết không minh bất bạch.

Nàng cũng không muốn chết, nàng chỉ sống vì mình, nàng không cảm thấy có nghĩa vụ phải theo người khác chết.

Nàng mặc kệ chuyện này, bởi vì nàng là Vô Mộng Nữ .

Nàng là một nữ nhân, nữ nhân nếu như không cao hứng thì không cần phải nói đến đạo nghĩa giang hồ gì.

Nàng cho rằng như vậy.

- Hôm nay các người sẽ không ai đi được!

Toàn thân Nguyên Thập Tam Hạng phát ra một mùi hôi thối. Chiến chí của hắn càng mạnh, xuất thủ càng nhanh, mùi hôi lại càng nồng nặc:

- Ta muốn một lưới bắt hết các người, một tên cũng không tha!

Hắn còn đang chiến đấu giữa phật điện, một mình hắn chống lại Chúc Nữ và Thiên Y Cư Sĩ hợp kích.

Phật điện rộng khoảng hai ba mươi trượng.

Hắn không chỉ dùng sức một người cuốn lấy hai người, ngay cả cơ hội "đụng tường" của Thiên Y Cư Sĩ cũng từ từ giảm bớt. Thậm chí hắn ở nơi đó giơ tay, nhắc chân, đánh quyền, đá cước, Lôi Trận Vũ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch xa tận bên kia đều cảm thấy thế công như dời non lấp biển, khó mà ngăn cản cuộn cuộn tràn đến.

Bọn họ phải ra sức chống đỡ.

Ngoại trừ "Ai Thần chỉ công" của Lôi Trận Vũ còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã liên tục gặp nguy hiểm. May mắn là có Thiên Y Cư Sĩ thay bọn họ hóa giải, cũng vì vậy mà khiến cho cơ hội "đụng tường" của Thiên Y Cư Sĩ càng lúc càng ít đi.

Nguyên Thập Tam Hạng giống như có tay và chân dài vô hạn, hắt từ phía xa phát chiêu, chỉ cần là kẻ địch của hắn đều bị chúng tấn công khiến cho nguy hiểm vạn phần.

Lúc này tiếng chó tru càng lớn hơn.

Đồng thời nơi xa cũng truyền đến tiếng mèo kêu, truyền từ năm nơi.

Năm loại tiếng mèo, như đang khóc, như đang kể, như gọi xuân, như tranh ăn, như gầm thét.

Không ai biết Nguyên Thập Tam Hạng có phẫn khởi hay không, bởi vì dung mạo của hắn đã hợp nhất với Đạt Ma tiên sư. Nhưng hai mắt hắn lại tỏa ra ngàn luồng ánh sáng vàng kỳ dị, quát lên với Triệu Họa Tứ:

- Được, cục đã bày xong, người mau gia nhập vào trận của bọn họ!

Triệu Họa Tứ thở dốc nói:

- Nhưng mà thương thế của tôi...

Nguyên Thập Tam Hạng quát một tiếng như sấm:

- Mặc kệ thương thế của người! Lục Hợp Thanh Long, phải giết Gia Cát! Thương thế của người ta có thể trị, ta còn cho người thêm năm thành công lực.

Hai tay hắn vẫy một cái, Triệu Họa Tứ đột nhiên bay lên không.

Hai tay Nguyên Thập Tam Hạng hạ xuống, Triệu Họa Tứ lại bay đến trước người hắn, sau đó đột ngột dừng lại, hai chân chình tề.

Một tay Nguyên Thập Tam Hạng vỗ vào dưới hai chân Triệu Họa Tứ, lại

dùng một chưởng đánh vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu hắn.

Triệu Họa Tứ hét lớn một tiếng, lập tức giống như mãnh hổ rời chuồng. Vết thương trên người hắn vẫn là thương, vết thương của hắn còn đang chảy máu, nhưng cả người hắn lại giống như đồng thời hấp thu thần phách của một con cọp, một con báo và một con chim ưng, toàn thân phát ra một lực lượng nhiếp người, bức người và cũng đủ để giết người.

Nguyên Thập Tam Hạng làm chuyện này rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã hoàn thành, vừa làm còn vừa lẩm bẩm:

- Ta biến! Ta biến! Ta biến biến biến...

Hơn nữa hắn vẫn phát động tấn công kẻ địch của mình, thế công ác liệt toàn toàn không giảm xuống.

Thiên Y Cư Sĩ lại nóng lòng quát lên:

- Lão tử, người cường ép đây nội lực vào như vậy... sẽ hại chết hắn!

- Người quản được sao?

Nguyên Thập Tam Hạng cười ngông cuồng nói:

- Lo quản người đi! Ta bây giờ đã là bán tiên bán thần, người chết người sống phải xem ta cao hứng hay không.

Thế công ác liệt phối hợp với khẩu khí ác liệt của hắn:

- Các người đều đã nằm trong cục của ta, một tên cũng không sống được.

Thực ra, ở trong cục do ông trời sắp đặt, ai có thể sống đến vĩnh hằng?

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phản Kích

Lúc này pho tượng Đạt Ma lại phát ra màu vàng nhàn nhạt, còn có mùi hôi nồng nặc, mái tóc tản ra, ngay cả gương mặt cũng có biểu tình như sống dậy.

Một pho tượng thần đã hoàn toàn biến thành một người sống sờ sờ.

Lão Lâm thiên sư thở dài nói:

- Một người sống sờ sờ, lại biến thành một pho tượng thần.

Nguyên Thập Tam Hạng và Đạt Ma tiên sư hợp nhất, đột nhiên đánh một chưởng khiến cho Triệu Họa Tứ "đang sống" bay ra ngoài chùa.

Thiên Y Cư Sĩ quát lên:

- Chặn hẳn lại, không được để hãn hội hợp với những người khác, tạo thành "Lục Hợp Càn Khôn, Thanh Long Bạch Hổ, Vô Hữu Đầu Vĩ đại trận"!

Trương Thán và Thái Thủy Trạch lập tức trái phải bao vây Triệu Họa Tứ.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Bụng đau!

Trương Thán chợt cảm thấy bụng đau như xoắn lại, giống như dao mỏng

dâm vào trong ruột.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa hóa giải "Thần Châm Loạn Tú pháp" của Chức Nữ, vừa trợn mắt tiếp tục quát lên:

- Nhức đầu!

Thái Thủy Trạch kêu lên một tiếng, ôm đầu ngồi sụp xuống, đau đến mức lăn lộn trên đất.

Thiên Y Cư Sĩ trông thấy Nguyên Thập Tam Hạng cũng có thể dùng "nguyện lực" của tâm trí, không ra tay vẫn có thể đánh ngã kẻ địch, lập tức tay trái tạo thành đao quyết, tay phải hợp thành kiếm thế tấn công Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng trông thấy, biết rằng Thiên Y Cư Sĩ đã liều mạng, dùng "Thiên Y thần công" cưỡng ép vận nội lực, sau khi đánh sau cho dù không chết cũng sẽ mắc bệnh rất lâu.

Nhưng lúc này, Thiên Y cư sĩ giống như đã tạm thời khôi phục được nội lực, cộng thêm tuyệt kỹ "Tiểu Tương Tư đao" và "Tiểu Tiêu Hồn kiếm", đao kiếm hợp nhất, nhất thời lại dồn ép Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng trông thấy Thiên Y Cư Sĩ toàn lực phản kích, thế công dào dạt. Nếu như không phải hắn đã hiểu thấu Sơn Tự kinh, luyện thành "Nhẫn Nhục thần công", cộng thêm vừa hợp nhất với kim thân của Đạt Ma tổ sư gia, chưa chắc đã ứng phó được đợt tấn công này của Thiên Y Cư Sĩ. Lúc này hắn cũng không quan tâm đến nhiều như vậy, lập tức thi triển mười ba tuyệt kỹ của mình.

Mười ba môn tuyệt kỹ của hắn danh lừng thiên hạ, cũng vì vậy mà hắn được đặt tên là Nguyên "Thập Tam" Hạng.

Mỗi "hạn" của hãn đều là "đại hạn" của kẻ địch.

Có điều Tự Tại môn luôn có một quy củ, tuyệt kỹ đã truyền cho đồ đệ môn nhân thì bản thân không thể dùng nữa.

Đây là một quy định bất thành văn. Mọi người đều không hiểu vì sao năm xưa tổ sư gia của Tự Tại môn là Vi Thanh Thanh Thanh lại lập ra quy định này. Lãn Tàn đại sư nói, một khi phá giới có thể sẽ tổn thương nguyên khí. Gia Cát tiên sinh cho rằng nó sẽ gây nên một sự khắc chế bẩm sinh. Thiên Y Cư Sĩ tính toán, một khi dùng võ công đã truyền cho môn đồ sẽ bị báo ứng, ngày sau môn nhân sẽ phản lại mình, Nguyên Thập Tam Hạn mặc dù cảm thấy bịa đặt, cho rằng sư phụ chẳng qua chỉ muốn đồ đệ của mình không nhận đệ tử bừa bãi, không truyền bí kỹ cho người khác, hoặc là muốn thúc đẩy mọi người sáng tạo ra chiêu thức mới, làm rạng danh môn hộ. Mặc dù trong lòng không tin, nhưng cho tới nay hãn cũng không dám tùy tiện vi phạm môn quy này.

Do đó, cho dù lúc này là chiến đấu sinh tử, Thiên Y Cư Sĩ cũng chỉ thi triển "Tiểu Tương Tư đao" và "Tiểu Tiêu Hồn kiếm", còn Vương Tiểu Thạch tu luyện lại là "Đại Cách Không Tương Tư đao" và "Đại Lăng Không Tiêu Hồn kiếm", không hề trùng lặp.

Nguyên Thập Tam Hạn lại dùng "Cừu Cực chưởng" và "Hạn Cực quyền", những võ công hãn vốn đã truyền cho Thiên Hạ Đệ Thất.

Hãn cũng sử dụng "Tỏa quyền", "Thế kiếm" và "Đan Thanh thoái".

Những tuyệt kỹ này hãn đã dạy cho đám người Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ, nhưng bây giờ đều hãn sử dụng.

Hãn đã không còn kiêng dè, bởi vì hãn đã là thần, chiến thần

Chỉ có người mới sợ bị trời trừng phạt, gặp phải báo ứng, thần thì còn sợ

gì?

Cho nên hẳn toàn lực phản kích Thiên Y Cư Sĩ.

Mười ba tuyệt chiêu của Nguyên Thập Tam Hạng là:

"Khởi Thừa Chuyên Hợp" (hắn vừa dùng để đối phó với Thiên Y Cư Sĩ).

"Nhất Tuyến trượng" (Hạ Hầu Tứ Thập Nhất đã chết bởi chiêu pháp dùng thủ làm công này của hắn).

"Thế kiếm" và "Khí kiếm", còn gọi là "Khí Thế chi kiếm" (đệ tử yêu thích của hắn là Thiên Hạ Đệ Thất đã dùng để giết chết con trai độc nhất của Thiên Y Cư Sĩ là Thiên Y Hữu Phùng).

"Tỏa chưởng" (đó là tuyệt kỹ của Cố Thiết Tam đích).

"Đan Thanh thoái" (hắn đã truyền cho Triệu Họa Tứ).

"Nhất Hát thần công" (hắn đã dùng chiêu này đánh ngã Thái Thủy Trạch và Trương Thán).

"Cừu Cực chưởng" (đó là chiêu Thiên Hạ Đệ Thất học từ hắn).

"Hận Cực quyền" (Thiên Hạ Đệ Thất được hắn yêu thích nhất, cho nên một người có thể học được ba chiêu tuyệt học).

"Đại Suất Bi pháp" (đại đệ tử Lỗ Thư Nhất học võ công này).

"Phi Tinh Truyền Hận kiếm" (kiếm pháp của nhị đệ tử Yến Thi Nhị xuất xứ từ đây).

"Quân Bất Kiến kiếm quyết" (kiếm pháp của Tề Văn Lục).

"Phi Lưu Trục Hạ, Bình Địa Phong Lô" (cũng là cờ pháp của Diệp Kỳ Ngũ).

"Hóa Ảnh Phân Thân đại pháp" (chẳng những khiến cho Nguyên Thập Tam Hạn có thể biến thành Đạt Ma, đồng thời đối phó với địch, ngay cả áo quần, lông tóc, ruột gan, nguyên thần đều có thể phân biệt công kích đối phương).

Nguyên Thập Tam Hạn dùng "Tự Tại thần công" làm cơ sở, dùng "Nhấn Nhục đại pháp" làm nguyên khí, dùng Sơn Tự kinh làm vận chuyển, sử dụng những tuyệt học tuyệt kỹ này.

Hơn nữa hẳn còn có một "pháp bảo", đó là "Thương Tâm thần tiễn".

Mũi tên đầu tiên của hẳn đã thương tổn tâm người.

Người trúng tên là Thần Châm Bà Bà.

Thứ bị thương là tâm của Thiên Y Cư Sĩ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mãnh Kích (Công Kích Mãnh Liệt)

Thiên Y Cư Sĩ còn đang gian khổ chiến đấu với Nguyên Thập Tam Hạng.

Thần Châm Bà Bà lại xông đến trước người Thái Thủy Trạch và Trương Thán, giống như thêu hoa châm cứu vài yếu huyệt trên người bọn họ, đây là "Tiểu Thiêu Hoa thủ".

Lập tức đầu không nhức, bụng cũng không đau nữa.

Thần Châm Bà Bà nén đau quát lên:

- Đi mau, nếu không thì sẽ không kịp nữa!

Lão Lâm thiên sư đã điều tức vận công, khôi phục phần lớn nguyên khí, cũng đứng lên quát lớn:

- Ta không đi. Ba người chúng ta hợp sức đấu một trận với tên cuồng ma này, ta không tin là đánh không lại.

Y vận chuyển thần công, đột nhiên đầu ngón trỏ hai tay đều bốc lửa (tay trái của y tuy bị gãy bốn ngón, nhưng ngón trỏ vẫn còn lành lặn).

Một ngón lửa vàng, một ngón lửa lam.

Hai ngón tay của y vung lên, giống như hai thanh đao vàng kiếm lam, tấn công về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của hắn lúc chưa xuất gia, còn ở tại "Phong Dao Quả Kiếm" Lô gia, có tên là "Phích Lịch Hỏa".

Trương Thán cũng khăng khăng không chịu đi.

- Tại sao lại muốn ta đi?

Chức Nữ ôm ngực tức giận nói:

- Các người không đi, đều muốn chôn theo ở chỗ này có phải không?

Lúc này Lão Lâm thiền sư đang đại phát thần uy, nhất thời lại cùng với Thiên Y Cư Sĩ ngăn cản được mười ba tuyệt kỹ công kích mãnh liệt của Nguyên Thập Tam Hạng.

Bọn họ mãnh kích, dùng mãnh kích để đả kích mãnh công.

Trương Thán cũng cả giận nói:

- Ta nào phải hạng người ham sống sợ chết, tiền bối đã xem thường rồi!

Thần Châm Bà Bà đặt một châm giữa hai mắt Trương Thán, tức giận hỏi:

- Người đi hay không đi?

Trương Thán lửa giận nổi lên:

- Không đi. Ngài muốn giết thì cứ giết, không giết thì hãy để ta giết địch!

Thần Châm Bà Bà cười lạnh nói:

- Chỉ bằng người...

Chợt nơi ngực đau nhói, bàn tay run lên, liền vẽ ra một vết máu giữa chân mày Trương Thán.

Thái Thủy Trạch chột hỏi:

- Tại sao bà bà lại muốn chúng ta đi?

Trương Thán mắng:

- Lại là tên tiêu tử tham sống sợ chết người, ta còn tưởng rằng người đã đổi tính, nhưng vẫn là chó không bỏ được ăn phân...

Thần Châm Bà Bà cắt lời:

- Các người không đi, ở lại nơi này cũng không giúp được gì. Đi mới là đường sống. Các người nên đi chặn đường Triệu Họa Tứ. Chỉ cần hãn hội hợp với sư huynh đệ đồng môn khác, sẽ có thể bay "Lục Hợp Thanh Long đại trận", một khi hoàn thành, chỉ sợ y sẽ gặp phải tai ương...

Thái Thủy Trạch ngạc nhiên hỏi:

- Y?

Chức Nữ ôm ngực gật đầu:

- Y.

Trương Thán gần như muốn nhảy lên:

- Ngài nói là y?

Chức Nữ đau đến mức khuôn mặt giống như đầy những sợi tơ:

- Chính là y.

Trương Thán la lên:

- Ngài nói dối. Nếu như thật sự là y, làm sao lại sợ sáu con trùng xanh

này.

Chức Nữ cười thảm nói:

- Các người có điều không biết. Tổ sư gia của Tự Tại môn là Vi Thanh Thanh Thanh, biết rằng trong số bốn đồ đệ của mình, thiên tính, căn cơ, kỳ ngộ, tài năng của Gia Cát tiên sinh là xuất chúng nhất, chỉ sợ lỡ may có ngày sa vào ma đạo, làm hại nhân gian, sẽ không người nào có thể áp chế được. Cho nên y đã sáng tạo ra "Lục Hợp Thanh Long, Càn Khôn Bạch Hổ, Vô Trung Sinh Hữu, Đầu Hô Vĩ Ứng kỳ pháp đại trận", giao cho đệ tử đứng đầu là Diệp Ai Thiên. Sau khi Diệp Ai Thiên xuất gia lại mai danh ẩn tích, công pháp này không biết vì sao lại rơi vào trong tay Nguyên Thập Tam Hạng. Bởi vì Vi Thanh Thanh Thanh đã sớm phát giác Nguyên Thập Tam Hạng tâm tình bất chính, vì vậy đã truyền cho hã "Độc Hoạt thần công" dùng để cứu người. Chỉ cần người bị thương vẫn còn một hơi thở, sẽ có thể dùng thần công này cứu sống đối phương. Dù sao đó cũng không phải võ công đả thương người mà là cứu người. Vừa rồi hã đã thi triển công phu này với Triệu Họa Tứ, tiếc rằng hã lại không dùng nó cho chính đạo. Có điều sau khi Nguyên Thập Tam Hạng luyện được "Độc Hoạt thần công", lại không thể tự mình thi triển "Lục Hợp Thanh Long" đại trận, nếu không kỳ công xung đột sẽ dẫn đến gân mạch đứt hết. Mười mấy năm qua, Nguyên Thập Tam Hạng dốc sức huấn luyện sáu đệ tử Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục, phối hợp với tuyệt kỹ của hã, muốn dùng kỳ trận này để vây giết Gia Cát Tiểu Hoa. Chúng ta chỉ cần giết chết một người trong số đó, trận này sẽ không bày được.

Trương Thán lúc này mới tỉnh ngộ:

- Không tốt!

Thái Thủy Trạch vội nói:

- Chúng ta mau đi cứu tiên sinh!

Chợt nghe một tiếng nổ vang như tiếng sấm.

Từng tiếng sấm nối tiếp nhau công kích Nguyên Thập Tam Hạng.

- Các người đi đi!

Sau mỗi tiếng sấm, sắc mặt của Lão Lâm thiên sư lại đột ngột biến đổi. Y đang muốn dùng "Phiên Kiếm thần công" kích thích "Phích Lịch thần lôi", đánh chết Nguyên Thập Tam Hạng.

- Nơi này có ta chống đỡ!

Sấm rền lửa mạnh, nhưng lại không thể tấn công đến gần Nguyên Thập Tam Hạng, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cách y rất xa.

Thực ra bọn họ chỉ ở đối diện, đưa tay là có thể chạm đến, nhưng Lão Lâm thiên sư lại cảm thấy giống như xa tận chân trời.

Đó là "Nhẫn Nhục thần công" của Nguyên Thập Tam Hạng.

Đây chính là "Sức Trượng Thành Thốn đại pháp", gần thành xa, xa có thể biến thành gần.

Nếu như có thể rút trượng thành tấc, cũng có thể khoách tấc thành trượng.

Khi hãn muốn "gần", sẽ có thể giơ tay giết địch; khi hãn muốn "xa", kẻ địch sẽ giết không được hãn.

Sức nổ dù có mạnh, chỉ cần người ở bên ngoài phạm vi ảnh hưởng của vụ nổ thì cũng không cần phải sợ.

Thiên Y Cư Sĩ thở dài một tiếng, y biết Lão Lâm thiên sư không ngăn cản

được.

Y chỉ có cách hành động, mặc dù đó là hạ sách.

Nhưng đó là phương pháp duy nhất có thể vây được Nguyên Thập Tam Hạng.

Lúc này Thần Châm Bà Bà đã bảo Thái Thủy Trạch và Trương Thán đuổi theo ngăn chặn Triệu Họa Tứ, lại dùng châm bạc chỉ vàng gia nhập trận chiến.

Bà thi triển là "Đại Chiết Chi Thủ".

Bà sử dụng là "Tiểu Thiêu Hoa Chỉ".

Châm loạn thêu nhanh.

Dày không thể đứt châm, cũng thưa có thể phi ngựa.

Loại châm pháp này gây nên kiếm khí, lại không để cho bút mực nhảy múa trên giấy, trong sát phạt tranh đấu không theo quy tắc, một mình vận chuyển, không để dấu vết, giống như cảnh giới chí cao của nghệ thuật.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng dùng gậy thi triển "Quân Bất Kiến kiếm quyết", mỗi chiêu đều mở mạnh khép mạnh, lên mạnh xuống mạnh, giống như lướt không mà đến, hư không mà đi.

Châm trên tay Thần Châm Bà Bà dường như có lực lượng ngàn cân, càng lúc càng nặng, cũng càng lúc càng lạnh.

Đó là công lực kỳ dị của Sơn Tự kinh.

Thần Châm Bà Bà lại biến đổi châm pháp.

"Lúc lên đường khâu chật, mong con sớm trở về". 1

Châm này pháp nhiều thêm một ý, đó là yêu.

Yêu có lực lượng không?

Có, bây giờ lực lượng này đang phát động từ hai mũi châm và một sợi chỉ trên tay Thần Châm Bà Bà.

Nó may lấy thể công của Nguyên Thập Tam Hạng, nó đâm vào chỗ hiểm của Nguyên Thập Tam Hạng, nó còn quấn lấy Nguyên Thập Tam Hạng.

Chiêu pháp của Nguyên Thập Tam Hạng cũng biến đổi.

Hắn cũng vận dụng lực lượng đặc biệt của hắn, đó là thù và hận.

"Cừu Cực chưởng", "Hận Cực quyền".

Cừu hận có lực lượng không?

Có, hơn nữa trong cuộc sống, ngày ngày đều có người bị hủy bởi thù và hận.

Nếu như không có "Phong đao" và "Quài kiếm" của Lão Lâm thiền sư, mang theo hai luồng "Phích Lịch Hỏa" vàng lam đánh tới, có lẽ Thần Châm Bà Bà đã bị hủy bởi "thù" và "hận" này.

Không phải "yêu" không bằng "thù", càng không phải là "yêu" thua kém "hận", mà là một chữ "yêu" khó địch lại địch "lửa thù" và "hận ý" giáp công.

Huống hồ Chức Nữ còn bị thương trước đó.

Thương tâm.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phục Kích

Mãnh kích đã không có hiệu quả.

Nguyên Thập Tam Hạng đã dùng "Nhất Tuyến trượng pháp", hoàn toàn đánh bật "Phích Lịch Lôì Đình" của Lão Lâm thiền sư.

Thiên Y Cư Sĩ chỉ đánh đi một bước kia.

Hắn đột nhiên xoay người, đùng đầu vào tường.

Máu từ trán bắn ra, máu chảy đầy mặt.

Vách tường của chùa lung lay muốn ngã, xà rung ngói rơi, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ.

Thiên Y Cư Sĩ đương nhiên không phải tìm chết, cũng không phải là tự sát, mà là đùng ngã Lão Lâm tự để phát động trận thế.

Từ quyết đấu đổi thành phục kích.

Đây chính là "Sát Phong Cảnh đại trận".

Lão Lâm tự sụp đổ, đây là chuyện Thiên Y Cư Sĩ hoàn toàn không muốn.

Các đời đế vương hoặc người nắm quyền, mỗi khi công phá một thành luôn thích đốt thành; nếu là chiến bại cũng để vườn không nhà trống, thiêu

hủy kiến trúc. Do đó xưa nay những tòa thành nổi tiếng và đình đài, lầu các, tháp chùa, miếu điện có giá trị lịch sử luôn khó bảo tồn. Thiên Y Cư Sĩ từ trước đến giờ vốn ghét cay ghét đắng chuyện này.

Nhưng bây giờ lại không có biện pháp.

Y trước tiên dùng thân thể và thủ pháp xảo diệu khiến cho những khớp nối của ngôi chùa lỏng ra, bây giờ va đụng như vậy, ngôi chùa lập tức sụp xuống.

Ngói đổ, cột ngã, tường vỡ, xà tan, hoàn toàn đánh sụp xuống, lại tạo thành một trận pháp.

Đây là "Sát Phong Cảnh đại pháp".

Trước tiên phá hư "phong cảnh" ban đầu, sau đó hoàn toàn vây địch trong trận pháp sụp đổ này.

Sau khi giết phong cảnh, người trong phong cảnh sẽ biến thành bị phong cảnh đuổi giết.

Giống như con người làm ô nhiễm sông hồ quá mức, kết quả trở thành nước độc, khiến cho mùa màng thất thu, cá tôm nhiễm độc, lại hại chính mình.

Cũng giống như chặt cây phá rừng bừa bãi, đất trồng xói mòn, đến lúc thủy triều dâng cao sẽ gây nên lũ lụt, chìm ngập ruộng đồng gia súc, sinh linh đồ thán.

Càng giống như động đất, sóng thần, núi lửa bộc phát, một khi phong cảnh bị hủy, người trong phong cảnh cũng khó mà sống được.

Tự sụp đổ thành đồng hoang tàn.

Phong cảnh không còn, nó đã trở thành một nơi phục kích, phục giết Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng vừa dùng "Nhất Tuyến trượng pháp" phòng thủ, vừa dùng "Đại Suất Bi pháp" hoàn toàn đánh bật tất cả sự vật và người chạm vào hãn hoặc đến gần.

Hãn còn dùng ngói bể gạch vụn làm ám khí, đó là chỉ pháp "Phi Lưu Trực Hạ, Bình Địa Phong Lôi".

Có điều hãn không xông ra được trận này.

Luận về võ công, hãn quả thật gần như đã là vô địch.

Nhưng là bây giờ thứ đối phó với hãn không phải là người, mà là phong cảnh.

Võ công của hãn có cao cũng không thể giết chết phong cảnh của một trận "giết phong cảnh" này.

Lúc này Thiên Y Cư Sĩ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng y dùng "Thiên Y thần công" vận chuyển chân khí, đã tiêu hao gần hết, lúc này lập tức ngã xuống.

Từng sợi lông mày của Lão Lâm thiên sư dựng ngược lên, y chẳng những tức giận mà còn mệt mỏi.

"Phong Đao Quải Kiếm" là tuyệt học do "Phong Đao Quải Kiếm" Phích Lịch đường Lôi gia sáng tạo nên sau khi vứt bỏ binh khí, dùng chỉ làm kiếm, dùng chưởng làm đao, vốn tiêu hao rất nhiều chân lực. Huống hồ "Phích Lịch Thần Hỏa" cũng rất hao tổn chân khí, "Ai Thần chỉ" càng thương tổn chân nguyên.

Hơn nữa tuổi tác của y cũng lớn.

Trên đời có một số chuyện tuyệt đối không thể cậy mạnh được.

Chẳng hạn như tình yêu, lúc có lòng nhưng không có sức, không phải nói mạnh là mạnh được.

Chẳng hạn như vận may, khi thời thế chưa tới, cho dù có bản lĩnh bằng trời cũng đành phải chờ thời đợi thế.

Chẳng hạn như số tuổi, mười năm trước người có thể làm được chuyện này, chưa chắc mười năm sau cũng có thể làm được như vậy. Hơn nữa khi nguyên nhân là năm tháng, vậy thì không cần bất cứ lý do nào nữa.

Lôi Trận Vũ lớn lên từ trong chiến đấu.

Đây là chuyện tốt, một đứa trẻ lớn lên từ trong chiến đấu nhất định sẽ mạnh mẽ.

Hắn cũng già đi từ trong chiến đấu.

Đây là chuyện xấu, người già đi trong chiến tranh đã trải qua quá nhiều tang thương, có thể sống được cũng đã trăm ngàn vết rách, không chỗ nào không bị thương. Những đêm mưa vết thương cũ luôn vừa khóc vừa kể lể cho khớp xương của mình nghe.

Sau khi Lão Lâm hòa thượng kịch chiến cũng phải thở dốc một hơi.

Nhưng y còn chưa kịp thở một hơi, đã phát hiện một người bên phe mình ngã xuống, đó là Thần Châm Bà Bà.

Mũi tên kia đã bắn trúng tâm của bà, rất đau.

Bà cố gắng chiến đấu, đến bây giờ cuối cùng đã không cầm cự nổi.

Tâm của bà đã bị thương, là trọng thương.

Thương tâm.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thư Kịch (Đánh Lén)

Chức Nữ từ từ ngã xuống.

Thiên Y Cư Sĩ kêu lên một tiếng, vội đỡ lấy bà.

Lúc này trận pháp lại rối loạn, hễ rối loạn thì sơ hở.

Nếu như người muốn đối phó với người nào, trước tiên hãy khiến bọn họ tự loạn. Cục diện vừa loạn, đại cục sẽ có thể do người khống chế.

Nguyên Thập Tam Hạn Tại ở trong trận, với một thân võ công độc bộ thiên hạ của hắn, nhất thời cũng không xông ra được.

Hắn liên tục thi triển năm loại thân pháp và phương pháp, cũng không có cách nào. Một lần hắn cho rằng đã ra khỏi trận (thực ra vẫn còn đang trong trận), một lần hắn hoảng sợ vội vàng ngừng xông trận, một lần cho dù có xông được thì cái giá phải trả cũng quá lớn, một lần hắn lại nhìn thấy có mười ba Nguyên Thập Tam Hạn đang đi về phía mình, còn một lần là phá trận quá dễ dàng lại khiến cho hắn không dám làm thử. Cho dù Thiên Y Cư Sĩ phân tâm, nhưng "Sát Phong Cảnh đại trận" vẫn có uy lực "giết chết người".

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạn lại làm một chuyện.

Hắn đứng yên, tháo nỏ, giương cung, rút tên, lắp tên, bắn.

Một tên phá trên bay đi.

Một mũi tên này không phải bắn về phía Thiên Y Cư Sĩ, không phải là bắn về phía Lão Lâm thiên sư, cũng không phải là bắn về phía Thần Châm Bà Bà.

Trước khi bắn tên, hẳn dường như còn nói cho mũi tên kia biết tên của hai người.

Hắn bắn về phía ai?

Hắn bắn ra ngoài trận.

Thiên Y Cư Sĩ hoảng sợ, lập tức hét lên với Lão Lâm thiên sư:

- Mau, đánh ta một chưởng!

Lão Lâm ngẩn ra, không rõ nguyên do.

Thiên Y Cư Sĩ lại quát một tiếng:

- Xuất chưởng, đánh vào huyệt Đan Trung của ta!

Lão Lâm vội vàng đánh một chưởng.

Thiên Y Cư Sĩ trúng chưởng, nhìn về nơi xa hét lên một tiếng:

- Mau nằm xuống!

Tiếng hét này của y truyền đi thật xa.

Y dựa vào chưởng lực của Lão Lâm đại sư để phát ra tiếng.

Tại phụ cận Hữu Vị lĩnh cách Lão Lâm tự khoảng chừng ba dặm rưỡi, Trương Thán và Thái Thủy Trạch đang chạy nhanh chững đột nhiên nghe

được tiếng hét này.

Sau đó bọn họ lại nghe được một loại âm thanh khác, một loại tiếng rít xé gió.

Lúc này Trương Thán đang chạy trước Thái Thủy Trạch, chủ yếu là vì Thái Thủy Trạch bị thương nặng hơn, cho nên Trương Thán đã chạy trước Thái Thủy Trạch ít nhất nửa dặm.

Phản ứng đầu tiên của Thủy Trạch đã không cần nghĩ ngợi, hấn lập tức nằm xuống.

Một tên lướt qua đỉnh đầu của hấn, khiến hấn ngã nhào trên đất

Trương Thán đang chạy nhanh phía trước.

Thái Thủy Trạch vừa nằm trên đất vừa hét lớn:

- Nhảy lên!

Là nhảy lên chứ không phải nằm xuống, bởi vì thế tên đã thay đổi.

Sau khi một mũi tên này bắn không trúng hấn, giống như có linh tính lại thay đổi đường đi.

Một tên bằng nghiêng vào sau lưng.

Trương Thán trước tiên nghe được tiếng hét của Thiên Y Cư Sĩ, tiếp đó là tiếng xé gió, còn có tiếng kêu của Thái Thủy Trạch.

Hấn biết đã gặp phải đánh lén, hấn đã không có thời gian suy nghĩ.

Hấn tin lời của Thái Thủy Trạch, lập tức nhảy lên không.

Một tên kia bắn trật cảm nghiêng trên đất, đuôi tên vẫn đang rung động, giống như một tấm bia nhỏ bé.

Trương Thán lại giống như đã đi một vòng qua quỷ môn quan.

Thật là một tên đáng sợ.

Nguyên Thập Tam Hạng còn đang ở trong trận pháp của Lão Lâm tự sụp đổ, lại có thể bắn tên vào Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã chạy đến Hữu Vị lĩnh.

Nguyên Thập Tam Hạng nhíu mày. Lông tóc trên mặt vốn dựng lên, lúc lại hoàn toàn trở thành râu quai tóc rối, còn có lông mi dày.

Hắn dường như cảm giác được mũi tên kia không trúng mục tiêu.

Trong ống tên của hắn vốn có chín mũi tên, tám mũi tên màu xanh đen, chỉ có một mũi màu đỏ thẫm.

Một mũi tên nhỏ màu đỏ.

Hiện giờ chỉ còn lại bảy mũi tên.

Hắn và tên của hắn giống như đã "tâm linh tương thông", tuy không nhìn thấy tên có trúng hay không, nhưng hắn lại có thể cảm ứng được.

Hắn lại rút tên, giương cung.

Lần này hắn muốn bắn ai?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Trọng Kích

Thiên Y Cư Sĩ toàn diện phát động trận thế, y quyết không để Nguyên Thập Tam Hạn bắn tên lần nữa.

Hắn không ngừng niệm pháp quyết, lông mày và tóc nhanh chóng chuyển thành màu trắng.

Bão táp nổi lên.

Tường đồ ngói vỡ cuốn lên, tạo thành một bức tường khí, mang heo tất cả phá vỡ hư không, nhưng bất kỳ vũ khí sắc bén nào cũng khó mà xuyên qua bức tường của "Sát Phong Cảnh" này.

Nguyên Thập Tam Hạn cười, tiếng cười xen lẫn trong tiếng những mảnh vụn va chạm nghe rất điên cuồng.

Dáng vẻ của hắn thoạt nhìn giống như một người điên, một người điên như hào kiệt.

Hắn vẫn đặt tên, kéo nỏ.

Mũi tên không thể xuyên qua tường khí, hắn bắn cái gì?

Hắn đang nhìn mũi tên kia lâm bẫm một cái tên.

Đầu tên của hắn lại chĩa xuống đất.

Chẳng lẽ thứ hãn muốn bắn không phải người, mà là đất?

Người điên như hào kiệt này lại muốn đối địch với mặt đất sao?

Một mũi tên bay ra, bắn thẳng vào đất, chui vào trong đất, xuyên qua mặt đất.

Sau đó một tiếng "phụp" văng lên, máu tươi từ trong ngực Thần Châm Bà Bà đang nằm trên đất bắn ra.

Chức Nữ vốn đã trọng thương, chỉ còn lại một hơi, làm sao chịu nổi một mũi tên này?

Một tên này đã giết chết Thần Châm Bà Bà, cũng thương tận tâm cạn Thiên Y Cư Sĩ, đối với y thì đây là trọng kích đến mức chí mạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lớn, cười ha hả.

Hắn cười như hào kiệt, cười rất ngông cuồng, ý cười như điên.

Hắn lại rút tên, trong ống còn có sáu mũi tên.

Lần này hãn lại hướng lên trời.

Chẳng lẽ thứ hãn muốn bắn không phải người, mà là trời?

Hào kiệt như người điên này lại dám đối địch với trời cao sao?

Thiên Y Cư Sĩ thấy tình thế không ổn, tuy đang vô cùng đau đớn, lòng đầy căm phẫn, nhưng vẫn không mất đi nhạy bén.

Y hét lên một tiếng với Lôi Trận Vũ:

- Đánh vào huyết Linh Đài của ta!

Lần này Lão Lâm hòa thượng phản ứng rất nhanh, y dùng một chiêu "Phích Lịch Lôi Đình" đánh qua.

Thiên Y Cư Sĩ lại hét lớn một tiếng:

- Năm xuống!

Giọng nói giống như tia chớp truyền đi rất ra.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng cũng bắn tên.

"Vút!"

Tên giống như một đốm lửa chui vào trời đêm không còn thấy.

Lần này y lại không nói ra bất kỳ cái tên nào.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã giống như chim sợ cành cong, còn đang chạy vội, lúc này đã đến gần khu vực Dược Dã.

Lúc này trước mặt bỗng xuất hiện một người, một người cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ cao lớn.

Không, đó là hai người.

Là hai người cực kỳ cao lớn cỡ nhau, cho nên thoạt nhìn giống như là một người khổng lồ cực kỳ cao lớn.

Dưới ánh trăng, người nọ chính là Đường Bảo Ngưu, hẳn cỡ một đại hán vạm vỡ khác.

Đại hán kia đương nhiên chính là Chu Đại Khối Nhi.

Sau khi Chu Đại Khối Nhi giết chết Lưu Toàn Ngã của Phong phái, dọa

lui Cố Thiết Tam, cũng không thể cầm cự nổi ngã xuống. Đường Bảo Ngưu cũng hăn chạy tới, muốn tiếp viện cho Lão Lâm tự bên này.

Lúc đầu Đường Bảo Ngưu còn cho là địch, sau đó lập tức nhận ra, nguyên lai là Thái Thủy Trạch và Trương Thán.

Xem ra bọn họ đều bị thương không nhẹ, nhất là Thái mặt đen kìa.

Tình hình chiến đấu của Lão Lâm tự chắc hăn cũng rất kịch liệt.

Do đó hăn mừng rỡ, mở miệng chào hỏi:

- Đây, các người...

"Các người" cái gì thì không ai biết, đó hơn phân nửa là nói nhảm.

Người và người chào hỏi nhau, phần lớn đều là nói nhảm, chẳng hạn như "người có khỏe không", "hôm nay thời tiết thật không tệ", "ăn cơm chưa", "đi dạo phố không", "rảnh như vậy sao?", "Oa, đúng là càng ngày càng xinh", "khí sắc của người thật tốt"... Những điều như vậy đa số đều là nói nhảm, nói một đằng nghĩ một nẻo, có khi cũng chẳng biết mình đang nói gì.

Nhưng người và người giao tiếp, nếu như không có những lời nói nhảm này xoa dịu, có thể sẽ không được tốt đẹp.

Đường Bảo Ngưu tiếp theo muốn "nói nhảm" gì đó, nhưng không ai biết, bởi vì không ai nghe được.

Nguyên nhân là vì hăn còn chưa nói xong, một giọng nói sắc bén đã giống như tia chớp giữa trời cắt ngang giọng nói của hăn:

- Năm xuống!

Đó là lời cảnh báo của Thiên Y Cư Sĩ.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch đã từng nhìn thấy mũi tên xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện, cho nên hai người bọn họ lập tức phản ứng, nằm rạp xuống.

Nhưng Đường Bảo Ngưu lại không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn thấy hai người chột nằm xuống đất, giống như chó đói tìm phận, còn cảm thấy rất tức cười, vô cùng buồn cười.

Nhưng vào lúc này tên đã tới.

Tên bắn vào Đường Bảo Ngưu.

Mũi tên này thành linh xuất hiện. Đường Bảo Ngưu không kịp đề phòng, cũng không biết (càng không kịp) làm thế nào để tránh.

Huống hồ trên lưng hắn còn cõng một người, hơn nữa người trên lưng hắn còn bị trọng thương.

Trương Thán và Thái Thủy Trạch đang nằm trên đất đều hoảng sợ kêu to:

- Nằm xuống!

Nhưng đã không còn kịp.

"Thương Tâm thần tiễn" của Nguyên Thập Tam Hạn sẽ cho hắn thời gian để do dự hay sao?

Tên đã bắn vào Đường Bảo Ngưu, đầu tên đã bắn vào ngực hắn.

Ngoại trừ xuyên tâm qua lưng, chết ngay đương trường, đã không còn kết quả thứ hai để Đường Bảo Ngưu có thể bước ra sân khấu.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tiệt Kích (Chặn Đánh)

Đường Bảo Ngưu dường như sẽ chết dưới một tên này.

Đầu tên đã đâm vào ngực, hẳn thậm chí đã cảm giác được tư vị một tên này xuyên ngực mà ra.

Nhưng không có, một tên này không xuyên qua tâm.

Thế tên đột nhiên dừng lại.

Một tên này lại bị người khác dùng một tay bắt được.

Đó là một bàn tay nhỏ, trắng ngần, sạch sẽ, thon dài và thanh tú, nhưng lại có lực.

Chính là bàn tay trẻ trung đến ửng đỏ này đã chụp lấy mũi tên, kịp thời ngăn cản một tên này, chặn đánh một tên này.

Đây là tay của ai?

Y là ai?

Dưới ánh trăng, Đường Bảo Ngưu vừa nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện này, chợt cảm thấy mình rất thấp bé, cũng rất nhỏ bé.

Tay của người tới rất trẻ, nhưng tuổi của y lại rất già.

Chòm râu bạc của người này không gió tự phát phơ, ưu tư nói:

- Tiến pháp của Nguyên lão tứ lại tiến bộ rồi.

Dứt lời y liền bẻ gãy mũi tên, từ từ đứng lên, dường như muốn rời đi.

Hắn vốn đang ngồi trên đất, giúp Đường Bảo Ngưu tiếp lấy một tên này.

Lúc người này đứng dậy, Đường Bảo Ngưu mới phát hiện dáng vẻ của y không hề cao lớn, thậm chí còn thấp hơn mình hai cái đầu, nhiều nhất chỉ cao năm thước ba tấc.

Nhưng y lại có khí thế như vực sâu núi cao, khí phách nhiếp người.

Điều này khiến cho Đường Bảo Ngưu lần đầu tiên hiểu được, hóa ra vóc người cao lớn cũng không tính là cao lớn, chủ yếu vẫn là bản lĩnh và khí phách, loại cao lớn đó càng cao càng lớn hơn so với hình dáng, đó mới là cao lớn thật sự.

Nếu không, một người có cao đến mấy cũng không cao bằng một thân cây, không cao bằng một ngọn tháp do mình xây dựng, thậm chí còn không bằng hơn một con hươu cao cổ.

Hắn còn không biết người vừa cứu mình này là ai.

Nhưng Chu Đại Khối Nhi trên lưng hắn lại lên tiếng:

- Tiền tiền tiền tiền bối... ngài là trư trư trư trư trư... 1

Hắn nói cà lăm.

Đường Bảo Ngưu ngạc nhiên, không hiểu vì sao tiểu tử này lại gọi ân nhân cứu mạng là "heo"?

Hắn đã quên khi Chu Đại Khối Nhi sốt ruột thì sẽ cà lăm, giận dữ thì sẽ cà lăm, ngoài ra một khi xấu hổ, sợ hãi và quá sùng kính cũng sẽ nói không lưu loát.

Hắn đang có phần xấu hổ, muốn nói với vị tiên bối vừa đưa tay ngăn cản một mũi tên lấy mạng này: "Chu Đại Khối Nhi nhất định là bị thương quá nặng, đến nỗi thần trí thất thường, nói năng lộn xộn, không biết tốt xấu".

Lại nghe Trương Thán đang nằm trên đất tiếp lời:

- Tiên bối có phải là tiên sinh?

Người nọ nhún chân, ánh mắt co lại, ngắt lời:

- Người là Trương Thán của Thiên Cơ tổ phải không? Cha người có khỏe không? Kia là Thái Thủy Trạch của Hắc Diện Thái gia à? Chu Đại Khối Nhi của Đào Hoa xã? Còn có Đường Bảo Ngư của Thất Đại Khẩu?

Hắn chỉ liếc mắt nhìn đã nói ra lai lịch gia thế tên họ của mỗi người, hoàn toàn không sai.

Chợt nghe Thái Thủy Trạch run giọng nói:

- Không phải Lão nhân gia ngài đang bị Lục Hợp Thanh Long phục kích à? Làm sao...

Người nọ nói:

- Sáu người bọn chúng đã tới, muốn bày trận, nhưng Tứ Đại Danh Bổ cũng tới, đang quyết chiến tại Động Phòng sơn.

Tứ Đại Danh Bổ cũng tới?

Như vậy người trước mắt chẳng phải là...

Đường Bảo Ngưu trở mắt nhìn, hắn muốn nhìn cho cẩn thận một chút.

Nhưng người nọ đã đi, dưới ánh trăng đã không còn.

Người nọ đột nhiên rời đi, cũng giống như khi hắn đột nhiên xuất hiện.

Y để lại một câu:

- Ta đi tiếp viện cho Hứa sư huynh.

Sau đó đã không thấy tăm hơi.

Một lúc sau Trương Thán mới líu lười nói:

- Trước tiên chúng ta nên chạy tới Động Phòng sơn.

Gương mặt Thái Thủy Trạch lại đầy vẻ lo lắng.

Trương Thán nhìn thấy liền hỏi:

- Sao vậy?

Thái Thủy Trạch lắc đầu cười khổ nói:

- Không sao.

Trương Thán nhất thời dài mặt ra.

Thái Thủy Trạch đành phải hỏi ngược lại:

- Người làm sao vậy?

Trương Thán cũng học theo khẩu khí của hắn, nói:

- Không phải chuyện của người.

Thái Thủy Trạch đành phải nói:

- Gia Cát tiên sinh đã đón lấy mũi tên kia, có điều eo bàn tay của ngài cũng bị cắt đứt, vẫn còn chảy máu.

Hắn tâm tư cẩn thận, quan sát kỹ càng, tuy bị thương nặng như vậy, nhưng chi tiết nhỏ này vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng cười ha hả, giống như một hào kiệt phát điên, nói với tên của hắn:

- Hứa Tiểu Nhất, Lôi Trận Vũ, các người không ai có thể thoát khỏi tên nhọn của ta!

Thiên Y Cư Sĩ bởi vì cái chết của Thần Châm Bà Bà nên đau thấu tâm can, trận pháp cũng rối loạn.

Trận pháp rối loạn thì làm sao vây được nhân vật tuyệt thế như Nguyên Thập Tam Hạng?

Nguyên Thập Tam Hạng lại rút tên, lần này là một nỏ hai tên.

Một bản xuống đất, một bản thẳng.

Hắn chỉ dùng một cung, lại có thể sử dụng hai loại phương pháp bắn tên hoàn toàn khác biệt, nhưng lực sát thương đều đáng sợ như nhau.

Mũi tên bản xuống đất là để đối phó với Lão Lâm thiên sư, hắn muốn lấy mạng của lão hòa thượng này.

Cũng là bản xuống đất, nhưng lại khác biệt rất lớn so với mũi tên vừa rồi.

Tên bắn vào đất, xuyên qua mặt đất, bay lên mặt đất, nhắm thẳng vào cổ họng của Lão Lâm hòa thượng!

Một mũi tên khác lại hoàn toàn không có kỹ xảo, nhắm thẳng vào trán của Thiên Y Cư Sĩ.

Không hẹn mà gặp, Lão Lâm thiền sư và Thiên Y Cư Sĩ đồng loạt hét lên.

Trên tay Lão Lâm thiền sư có thêm một cái tấm vải đỏ. Y vung một cái tay, tấm vải đỏ đã quấn lấy mũi tên.

Nhưng y chỉ có thể ngăn cản mũi tên một chút mà thôi.

"Xẹt!"

Tiếng vải rách vang lên, tên vẫn như cũ bắn vào cổ họng Lão Lâm đạo sư.

Trông thấy đã sắp trúng tên, lúc này sắc mặt của Lão Lâm thiền sư lại đột nhiên biến đổi, lập tức biến thành toàn trắng, trắng bệch như vôi.

Đầu tên kia đã đến gần cổ họng.

Tên nhọn chưa chạm vào, nhưng da đã bị gió tên phá vỡ.

Trong giây phút sinh tử này, đuôi tên đột nhiên bốc lên một ngọn lửa, một tên phá đất bắn tới này lại thành tên lửa.

Đuôi tên vừa bốc lửa, lập tức thay đổi phương hướng.

Tên giống như bị ngọn lửa kia điều khiển, bắn ra phía sau, sau đó lượn một vòng bắn vào ngực Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi Lão Lâm đạo sư thi triển "Phiên kiếm đại pháp", dùng thế công của người để phản công lại người, sắc mặt Thiên Y Cư Sĩ cũng đột nhiên đỏ lên, hoàn toàn đỏ bừng.

Chức Nữ đã chết, y cũng không muốn sống.

Y muốn báo thù cho Chức Nữ.

Con của y chết bởi tay đồ đệ của Nguyên Thập Tam Hạng, đó là đứa con trai duy nhất của y, hiện giờ thê tử cũng chết trong tay kẻ này.

Y đã không có lựa chọn nào khác.

Y muốn giết chết đối phương, giết chết khắc tinh trong số mệnh này.

Vì vậy y lại vận chuyển "Thiên Y thần công".

Một khi sử dụng loại công lực này, cho dù tối nay y có thể thoát khỏi nguy nan, chỉ sợ cũng không sống được lâu.

Nhưng trước đó y vẫn muốn giết chết sát tinh của mình, Nguyên Thập Tam Hạng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Xung Kích

Hai tay y đột nhiên vỗ một cái, kẹp lấy mũi tên kia.

Đó là chuyện không thể.

Chẳng phải chân khí của y đã đi lệch, kinh mạch tắc nghẽn, nội lực tiêu tan, trở thành người vô dụng rồi sao?

Hiện giờ công lực mà y phát ra quả thật giống như uy phong năm đó.

Không ai có thể tiếp được một mũi tên này, nhưng y vẫn tiếp lấy.

Lực tên còn chưa tiêu, y và mũi tên cùng nhau "bắn" tới, y đã trở thành tên.

Sát thương sức mạnh của "Thiên Y thần công" và "Thương Tâm nhất tiễn", một mình Nguyên Thập Tam Hạng làm sao có thể tiếp được.

Phải làm sao đây?

Không có biện pháp, đành phải liều mạng.

Nguyên Thập Tam Hạng vận "Nhẫn Nhục thần công", niệm Sơn Tự kinh, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Quân Bất Kiến... giết!

Mũi tên của hắn đang bắn vào chính hắn, là hai mũi, một mũi đến từ Thiên Y Cư Sĩ, còn một mũi đến từ Lão Lâm thiền sư.

Hắn không thể dùng sức một người đồng thời đối phó với "Thiên Y thần công" của Thiên Y Cư Sĩ, "Phiên Kiếm đại pháp" của Lão Lâm đại sư và hai mũi "Thương Tâm tiểu tiễn" của hắn.

Trong nháy mắt này hắn lớn một tiếng, khiến cho Lão Lâm và Thiên Y đồng thời chấn động.

Tại khoảnh khắc này, bóng dáng của hắn in lên trên tường bỗng trở nên rõ ràng. Nguyên thần của hắn đã chuyển vào trong cái bóng, còn thân thể của hắn là tượng Đạt Ma kim thân.

Hắn phân thân xuất ảnh, ảnh bay thân tan.

Hai mũi tên của Thiên Y Cư Sĩ và Lão Lâm thiền sư đều xuyên qua người hắn.

Mũi tên của Lão Lâm thiền sư mang theo "Phích Lịch Thần Hỏa" đựng vào mũi tên do Thiên Y Cư Sĩ điều khiển bằng "Thiên Y thần công". Một tiếng "bùng vang lên", cả hai mũi tên đều gãy.

Thiên Y Cư Sĩ cũng đột nhiên ngã xuống như mũi tên.

Lão Lâm thiền sư cố gắng ổn định tâm thần, lướt tới đỡ lấy Thiên Y Cư Sĩ.

Khóe miệng Thiên Y cư sĩ trào máu.

Lão Lâm không ngừng lắc lư:

- Huynh làm sao vậy...

Thiên Y cư sĩ cười thắm, khoe mắt cũng chảy ra vết máu.

Lão Lâm ghen ngào nói:

- Ta biết, huynh sợ lỡ tay đả thương ta, cho nên cố gắng triệt tiêu thần công, dẫn đến kinh mạch tổn thương...

Chóp mũi Thiên Y cư sĩ cũng chảy máu.

Lão Lâm đã nói không nên lời.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng lại như ma quỷ xuất hiện ở phía sau Lão Lâm thiền sư, đột ngột ra tay, mười ngón tay chụp vào mười hai yếu huyệt sau lưng Lão Lâm thiền sư.

Lão Lâm thiền sư biết Thiên Y Cư Sĩ vì không muốn đả thương mình nên mới bị thương nặng, lúc này tâm thần rối loạn, dường như hoàn toàn không phát hiện Nguyên Thập Tam Hạng sau lưng đã ra tay.

Thiên Y Cư Sĩ cảm nhận được cơn đau do sức sống đang cạn dần. Giống như một chiếc lá sắp rời khỏi cành, chỉ chờ một cơn gió thổi qua. Khi đang dùng "Thiên Y thần công" lại tự mình triệt tiêu, bất cứ ai cũng không thể chịu đựng nổi, đối với y thì sức sống càng nhanh chóng trôi đi.

Sinh mệnh đang từ từ rời bỏ y, nhưng quan trọng hơn là y cũng đang từ từ rời bỏ sinh mệnh, bởi vì đã không còn gì lưu luyến.

Vui vẻ mới có thể sống tiếp, bi thương thì sống để làm gì?

Lúc đang bi thương, con người rất dễ "không muốn sống nữa".

Thực ra, chỉ cần qua được cửa này thì có thể tiếp tục sống, nhưng "một trận" này lại không dễ vượt qua. Một khi không vượt qua thì sống chết xa rời, âm dương cách biệt.

Thiên Y Cư Sĩ vốn là người đạ**m** bạ**c** tự nhiên. Loại người này có hai đặc điểm, một là có thể sống một cách tự tại không ham muốn, hai là thậm chí có sống tiếp hay không cũng không quan trọng.

Lúc này ngọn lửa sinh mạng của y đã cháy đến đầu cuối.

Y trước tiên mất đi con trai, sau đó lại mất đi thê tử. Y vốn muốn dốc chút sức lực, diệt trừ kẻ thù của mình và quốc gia là Thái Kinh, nhưng y lại không phải là đối thủ của sư đệ Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho nên y đã mất đi lý do để sống, không còn ý chí để sống.

Mà thôi, mọi người đều đã đi rồi, ta sống cũng không bằng chết, không bằng đi theo họ...

Một người thất bại chưa chắc đã thật sự thất bại, nhưng người cam chịu mới thật sự là không còn đường cứu.

Y nghe được âm thanh sinh mệnh rời xa, thấy được cái chết kéo đến, cảm giác được tử vong và mình đang hòa vào nhau.

Ngay cả mong muốn "báo thù" của y cũng biến mất.

Mà thôi, trên đời có người hại người, có người lại bị người khác hại. Ta chẳng qua là người bị người khác hại... vậy cũng chỉ là một loại người mà thôi. Trong dòng chảy của nhân quả, không ai có thể bất phần oan khuất điều gì.

Một khi y đã nhận mệnh, ngọn lửa sinh mệnh liền gặp phải cơn gió, lửa sắp tắt đi.

Một chiếc lá mọc trên cây nhân gian sắp rụng về cội.

Ngay lúc này, y bỗng nhìn thấy Lão Lâm thiền sư đang gặp nguy, cảnh tượng này lại khiến cho y mở to mắt.

Không thể chết được, bằng hữu đang gặp nguy hiểm!

Ý chí cầu sinh lại nổi lên.

Thù lớn còn chưa trả.

Cảnh tượng Lão Lâm thiền sư gặp nạn đã kích thích y. Nếu như bạn cũ chết ở trước mặt, y sẽ chết không nhắm mắt.

Mong muốn bằng hữu không chết lại trở thành ý chí sống sót của y.

Sức mạnh ý chí lớn đến đâu?

Không biết, nhưng đó là loại lực lượng lớn nhất của con người. Không có nó, từ một con đường nhỏ đến vạn lý trường thành, con người đều không đi được, không làm được, linh hồn vạn vật cũng không linh.

Từ trong ánh mắt kinh hãi của Thiên Y Cư Sĩ, Lão Lâm thiền sư nhìn thấy một chuyện, đó là không yên lòng.

Vì sao không yên lòng?

Y nhìn vào con người Thiên Y Cư Sĩ, nhờ đó phát hiện mười ngón tay của kẻ địch đang mở ra sau lưng.

Ngay lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng lại đột nhiên quát lớn một tiếng:

- Người cũng chết đi!

Hai tay của hắn đã chụp lấy Lão Lâm thiền sư.

Hắn hét lớn cũng có lý do của hắn. Cao thủ so chiêu, chiến đấu sinh tử, quyết sẽ không làm những chuyện không có ý nghĩa. Trên thực tế, mỗi hành động không cẩn thận đều sẽ khiến cho mình mất đi khả năng xoay chuyển. Cho nên ý nghĩa của cao thủ võ lâm thật sự là biết làm thế nào nắm giữ hiện tại, thậm chí là một nháy mắt, một khoảnh khắc, chứ không tin những chuyện như luân hồi, đầu thai hay báo ứng. Muôn đời nghìn thu đều chỉ tại hôm nay, sống chết thành bại cũng chỉ ở chỗ này.

Hắn kêu ngạo, cho nên hắn muốn nhắc nhở đối phương rằng ta đang tấn công ngươi, ngay cả khi đó là kẻ địch hắn phải giết chết.

Hắn mưu tính sâu xa, một tiếng quát kia chính là "Nhất Hát thần công", có thể khiến cho đối phương kinh hồn táng đảm, mất đi khả năng chiến đấu và cả khả năng sống sót.

Quả nhiên một tiếng hét này khiến cho Lão Lâm thiền sư vốn đã thấy được kẻ địch từ trong con ngươi của Thiên Y Cư Sĩ, nhưng lại không kịp phản ứng.

Nguyên Thập Tam Hạng bắt được đối phương, hắn muốn ném đối phương đi, rơi vào trong địa ngục bên ngoài sinh mệnh.

Cho dù đó là một ngọn núi, với "Đại Suất Bi pháp", hắn vẫn có thể ném vỡ đối phương giống như ném vỡ một pho tượng sứ.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Công Kích

Không có võ, thậm chí cũng không có "lên".

Hắn chụp trúng Lão Lâm thiên sư, nhưng cũng không thành công bắt được đối phương.

Cả người Lão Lâm đại sư giống như dính vào trên đất, thậm chí là cùng toàn bộ mặt đất dính chặt với nhau.

Mặt đất không thể nắm.

Cho dù Nguyên Thập Tam Hạng có thần công cái thế, sức mạnh diệt tuyệt, cũng không thể lật toàn bộ mặt đất lên.

Ngay lúc này, Nguyên Thập Tam Hạng chợt có một cảm giác rất kỳ dị, quái dị và kinh dị.

Đó là một loại cảm giác nứt ra, "nổ tung" thành từng mảnh.

Đầu của hắn giống như đã tách khỏi thân thể, thân thể hắn giống như rời khỏi xương chấu. Người hắn dường như đã chia thành ba bộ phận, sinh mạng của hắn cũng bị cắt thành ba đoạn.

Đương nhiên, tất cả những điều này cần có một "điều kiện tiên quyết", đó là không phải Nguyên Thập Tam Hạng.

Tại khoảnh khắc này, Nguyên Thập Tam Hạng đã hiểu được, "Phiên Kiếm đại pháp" và "Phích Lịch Thần Hỏa" của Lão Lâm thiền sư đã luyện đến mức không cần bất kỳ hỏa khí nào, chỉ cần thân thể kẻ địch dính vào y, y sẽ có thể truyền "sức nổ" qua, khiến cho cơ thể đối phương nổ tung tan vỡ.

Đáng tiếc đối thủ của y là Nguyên Thập Tam Hạng.

Lão Lâm thiền sư truyền nội kinh vào trong cơ thể Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng khi còn chưa "nổ tung", Nguyên Thập Tam Hạng đã chuyển nó vào trong đất.

Sức nổ này vẫn bộc phát, nhưng là trong lòng đất.

Lão Lâm đại sư vốn đang dính liền với mặt đất, bây giờ lại đột nhiên mất đi chỗ dựa.

Nguyên Thập Tam Hạng nhắc Lão Lâm hòa thượng lên, muốn ném Lôi Trận Vũ về phía vách núi.

Ngay lúc này, Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên mở to mắt, từ từ đứng thẳng dậy, sau đó một quyền đánh về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Một quyền này không có gì đặc biệt, cũng không có biến hóa đặc thù.

Nhưng tinh hoa của một quyền này là ở thuần, hết sức thuần túy, thuần túy đến mức thậm chí không có kỹ xảo, cũng không cần kỹ xảo.

Đó giống như động tác của một đứa trẻ, động tác này rất thuần.

Đứa trẻ khi đưa tay lấy đồ nhất định sẽ rất chăm chú, lấy vì muốn lấy. Người lớn ngược lại thường hay phân tâm, không dùng hết sức, cho dù lấy đồ cũng không tập trung.

Tâm vừa phân, động tác sẽ không thuần túy.

Thần vừa tán, công kích sẽ không thuần túy.

Bởi vì Thiên Y Cư Sĩ sắp chết, y đã trở lại chân thật như một đứa trẻ, hơn nữa còn thuần túy.

Đây là một đòn công kích thuần túy. Đối với một võ thuật đại gia như Nguyên Thập Tam Hạng, luôn luôn phức tạp, kỳ dị, gian xảo, cổ quái, loại công kích này lại là thứ kinh hãi, nhức đầu, khó ứng phó nhất.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cầm cung trên tay trái giơ ngang, hấn dùng cung thi triển ra "Nhất Tuyến trượng pháp".

Thủ, tử thủ, khổ thủ, hơn nữa còn từ trong đó đổi thủ làm công.

Ngay lúc này biến hóa chợt xảy ra. Trong tay áo Thiên Y Cư Sĩ đột nhiên phóng ra một vật, rất cấp, rất tốc, hơn nữa còn rất nhanh, bắn thẳng vào chân mày Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng vung tay, sau đó dùng tay phải bắn tên.

Dùng tay bắn tên so với dùng cung bắn tên còn mạnh hơn, nhanh hơn, ác hơn, cũng càng chính xác hơn.

Vật kia đánh không trúng, đột nhiên tự động đổi hướng, đâm vào mắt phải của Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, cơn đau nơi mắt khiến cho hấn điên cuồng quát lên:

- Dùng anh hùng thiên hạ làm cung, dùng mỹ nữ thế gian làm tên!

Đây là tiếng hét của hấn, cũng là hoài bão bao nhiêu năm nay hấn vẫn chưa đạt được.

Một tiếng "phập" vang lên, mũi tên đâm vào ngực Thiên Y Cư Sĩ, xuyên ngực bay ra.

Thiên Y Cư Sĩ từ từ ngã xuống, còn mang theo một nụ cười giống như "chết cũng chỉ như vậy mà thôi".

Trước khi chết y còn không quên ra lệnh:

- Quai Quai, đi thôi, không cần trở lại nữa!

Quai Quai là chim, một con chim mà y yêu mến, nghe lời, dễ bảo, rất có linh tính.

Quai Quai luôn nghe lời của y. Trong Bạch Tu viên của y nuôi dưỡng vô số chim quý thú lạ, nhưng chuyến này rời khỏi nhà lại chỉ mang theo con chim này, bởi vì Quai Quai là ngoan nhất.

Nhưng bây giờ Quai Quai lại không nghe theo lời y, nó bay trở lại, nghiêng đầu nhìn vết thương của chủ nhân, ánh mắt đầy vẻ ưu thương.

Vết thương của chủ nhân đang không ngừng chảy máu.

Khi nó bay trở về, trên chiếc mỏ nhọn còn có vệt máu, đó là máu của Nguyên Thập Tam Hạng bị mổ mù một mắt.

Nó trở lại, Thiên Y Cư Sĩ lại cười không nổi, hơn nữa còn lo lắng.

Vừa rồi y cố gắng ra tay là vì lo cho hảo hữu Lôi Trận Vũ Lão Lâm thiên sư gặp nguy hiểm, hiện giờ y lại không dám chết là vì không đành lòng chết.

Y không đành lòng nhìn thấy Quai Quai chết vì mình. Nguyên Thập Tam Hạng trong cơn giận dữ nhất định sẽ giết Quai Quai để báo thù.

Y lo lắng, muốn phất tay đuổi Quai Quai đi, nhưng tay đã không nghe

theo lời y.

Quai Quai không đi, nó kêu lên một tiếng líu lo và thảm thiết. Trong tiếng kêu kia dường như ẩn chứa nhiều điều muốn nói, một loại tình nghĩa thề sống chết với chủ nhân, vĩnh viễn không rời.

Tiếng hét giận dữ của Nguyên Thập Tam Hạng chột ngừng lại.

Lão Lâm thiên sư lại xông đến.

"Thuần quyền" của Thiên Y Cư Sĩ và cú mổ của con chim nhỏ Quai Quai đã khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng không thể kịp thời giết chết Lão Lâm thiên sư. Lôi Trận Vũ lại mang theo sát ý kinh người phản công.

Y thi triển "Phích Lịch Lôi Đình", dùng một loại kinh lực không tiếc tan xương nát thịt để nổ chết kẻ địch của mình.

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức chống đỡ, hăn sử dụng "Tỏa quyền".

Công kích của Lôi Trận Vũ lập tức trở thành khắp nơi bị áp chế, hờ một chút là bị phong tỏa. Giống như con rắn đang cắn bống bị nắm vào bảy tấc, chim ưng đang bay đột nhiên gãy cánh, con cá chột rời khỏi nước, thế công của y lại biến thành công kích chính mình.

Nguyên Thập Tam Hạng lại kêu lên một tiếng, líu lo rít rít như tiếng chim kêu, đây là biến giọng của "Nhất Hát thần công".

Con chim nhỏ vừa nghe chột giống như bị sét đánh, đứng yên bất động.

Bàn tay của Nguyên Thập Tam Hạng đã vươn nhanh tới, muốn dùng một tay bóp chết sinh mạng của nó.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đả Kích

Ngay lúc này, một bàn tay trắng ngần thanh tú cũng vươn nhanh tới, nắm lấy bàn tay tội ác của Nguyên Thập Tam Hạng.

Sát khí lập tức hoàn toàn tiêu tan, con chim nhỏ Quai Quai bay đi, chiến đấu cũng đình chỉ.

Chỉ còn lại người, người sắp chết, người trọng thương, người giận dữ và ôn hoà.

Trông thấy người này, Nguyên Thập Tam Hạng chợt cảm thấy mình rơi vào trong cơn sóng ngàn tầng vạn trượng, bi thương, thù hận, giận dữ và căm ghét đan xen vào nhau, khiến cho hắt hủi thở không thông. Cũng vì như vậy, ý chí cầu sinh lại vô cùng mãnh liệt, thậm chí không tiếc giết chết tất cả mọi người để mình được sống.

Trông thấy người này, hăn dường như nhìn thấy tất cả khuất nhục, sỉ nhục và nhẫn nhục trong quá khứ của mình.

Trông thấy người này, hăn dường như nhìn thấy tất cả chua xót, cay đắng và có tài nhưng không gặp thời trong quá khứ của mình.

Tất cả phần đấu của hăn đều vì người này. Hoặc là nói, nếu như không có người này, hăn sẽ không cần phần đấu, ít nhất cũng không cần phải phần đấu như vậy.

Nếu như người này không phải là đồng môn của hắn, không phải là người quen của hắn, có lẽ hắn cũng không canh cánh trong lòng như thế.

Con người luôn dễ sinh ra đố kỵ với người bên cạnh mình, còn những người không quen thuộc, cho dù có thành tựu lớn cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Người này có quan hệ cực thân cực mật với hắn, trong đương thời đương đại cũng có vai trò trọng đại. Y đương nhiên chính là Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa.

Trông thấy người này, Thiên Y Cư Sĩ cảm thấy mình đã có thể ra đi.

Bởi vì y nhất định sẽ báo thù cho mình.

Bởi vì y nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ.

Bởi vì có y ở đây, những người mà mình mạng theo đều có thể được cứu.

Bởi vì y chính là niềm tin.

Y có một năng lực khiến người khác tin tưởng, cho dù cát bay đá chạy y vẫn ổn như tảng đá, cho dù sóng to gió lớn y cũng vững như núi cao.

Thiên Y Cư Sĩ nhìn thấy người này liền từ bỏ đấu tranh.

Y đã chết, chết trong lòng người này.

Y suy yếu đến mức đến thậm chí không kịp nói một câu, chào một tiếng, nhưng y lại cảm thấy dường như mình đã nói ra tất cả, hơn nữa đối phương đều nghe được.

Nhất định đối phương sẽ giúp y hoàn thành những chuyện còn đang dang dở.

Người này đương nhiên chính là sư đệ của y, tam sư đệ Gia Cát Tiểu Hoa, Gia Cát tiên sinh.

Trông thấy người này, Lôi Trận Vũ mới có thể "tê liệt" đi, lập tức tứ chi hình hài của y cùng nhau nỉ non kêu khóc cho khớp xương và vết thương của mình nghe.

Y khổ đấu khổ chiến, bởi vì nhân sinh vốn không có chuyện không làm mà hưởng.

Không làm mà hưởng, thông thường sẽ biến thành không hưởng được gì.

Sau này y tham thiền, nhất định sẽ một ngày không dậy, một ngày không ăn.

Lần này y vì bằng hữu mà hai sườn cắm đao, liều chết với đại ma đầu Nguyên Thập Tam Hạng, kết quả vẫn không thể cứu vãn được bại cục.

Chức Nữ chết thảm, Thiên Y Cư Sĩ cũng đang hấp hối.

Hai người này chết đi, e rằng hảo hán các nơi có mặt ở Điền sơn cũng không một ai có thể may mắn thoát chết.

Đến tình này cảnh này, lúc này nơi này, y cũng chỉ có thể liều cái mạng già.

Thực ra y đã trọng thương gần chết, nhưng y cố gắng không ngã, bởi vì không thể ngã, càng không thể chết.

Kết quả y lại thấy được người này.

Ngay cả với vai vế và võ công của y trên giang hồ, cũng luôn xem người này là một nhân vật truyền kỳ, đó là Gia Cát tiên sinh, Gia Cát Tiểu Hoa.

Gia Cát tiên sinh đột nhiên xuất hiện, đối với Nguyên Thập Tam Hạng là một đả kích cực lớn.

Đả kích, có lúc không phải là thân thể bị công kích mãnh liệt. Có khi, cho dù là tuyệt vọng, thất bại, thương tâm, chán nản đều là đả kích nặng nề hơn so với thân thể phải gánh chịu.

Thương tâm vĩnh viễn càng đau thương hơn so với thương thân.

Ai cũng sợ đả kích, nhưng có người lại xem đả kích là một loại lực lượng của hãn, giống như gió thổi lửa lớn, gió giúp lửa mạnh. Nếu như vừa bị gió thổi đã tắt, vậy thì không thể vượt qua được đả kích. Kiếm tốt phải được mài ra từ trong lò lửa, một người không chịu nổi đả kích thì quyết không phải là anh hùng hảo hán.

Nguyên Thập Tam Hạng nhìn thấy Gia Cát tiên sinh, giống như trước mặt trúng phải đả kích.

Hãn biết kế hoạch và cạm bẫy do mình bố trí đã thất bại.

Gia Cát tiên sinh mặc dù kịp thời chạy tới, nhưng y vừa đến nơi cũng phải chịu một đả kích cực lớn.

Thiên Y Cư Sĩ đã chết.

Thiên Y Cư Sĩ là sư huynh của y. Trong bốn sư huynh đệ Tự Tại môn, đại sư huynh Lãn Tàn đại sư giống như mây trôi hạc bay, luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi; tứ sư đệ Nguyên Thập Tam Hạng lại trở mặt với mình, cũng giao chiến nhiều năm, từ trước đến giờ vẫn là địch chứ không phải bạn; chỉ có nhị sư huynh là thân thiết với mình.

Đó là một loại duyên phận.

Lần này Thiên Y Cư Sĩ rời núi lần nữa, vào kinh gặp mặt chính là muốn trợ giúp mình, nhưng lại "xuất quân chưa thắng thân đã chết" 1.

Thiên Y đã chết, chết ngay trước mặt mình, ngay trong lòng mình.

Chuyện này đối với Gia Cát không chỉ là một đả kích lớn nhất.

Y tận mắt nhìn thấy tứ sư đệ giết chết nhị sư huynh, nhưng lại không kịp cứu giúp, không kịp tương trợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hứa Tiểu Nhất chết.

Bởi vì hai bên đều bị đả kích, cho nên đều từ hận ý cực lớn sinh ra sát ý mãnh liệt.

Gia Cát tiên sinh cầm một cây thương, một cây thương phong tư thanh nhã, đủ để quét hết tất cả thế gian.

Nguyên Thập Tam Hạng kéo căng dây cung, cung của hắn đã lắp tên, tên chuyên thương tổn tâm người.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Giao Kích

Hai người không nói một câu.

Hai cao thủ đỉnh cấp trong võ lâm này đều có vai vế rất cao, đều nắm quyền lớn trong tay, môn nhân đệ tử cũng đều có thành tựu. Hai người còn cùng thuộc một môn phái, hiểu nhau rất sâu, thù hận cũng sâu như biển.

Trong thế gian, có một số thù hận không thể hóa giải được.

Thù oán càng ngày càng sâu, có khi hóa giải còn phải trả giá lớn hơn so với không hóa giải.

Cho nên có thù thì nên hóa giải thật nhanh, nếu như không làm thì có thể cả đời cũng không hóa giải được.

Có người nói "thời gian sẽ khiến cho tất cả lãng quên". Nhưng đồng dạng, trước nay những thứ lãng quên trong thời gian đều như nhau, ngay cả tình cảm ban đầu cũng nhạt đi như vậy.

Giống như Gia Cát tiên sinh biết rõ, trong lòng Nguyên Thập Tam Hạng chỉ còn lại tình cừu và thù hận thật sâu.

Chỉ cần người hận một người, hận đến cực điểm, có thể đã sớm quên mất vì sao lúc đầu lại căm ghét hẳn, chỉ biết tiếp tục hận. Cho dù hẳn làm gì, bất kể tốt hay xấu, người đều sẽ càng hận nhiều hơn.

Gia Cát tiên sinh dĩ nhiên hiểu được điểm này, cũng nhìn thấu điểm này.

Những chuyện như bảy lần bắt Mạnh Hoạch 1, lấy đức báo oán, chịu đòn nhận tội, cảm hóa thù địch, có lúc chỉ là thủ đoạn chính trị, mỗi người một khác. Đối với một số người, người khoan dung ưu đãi hẳn lại là hành vi thương tổn đến chính mình.

Gia Cát tiên sinh không phải là một người dối trá.

Khoan thứ không nhất định luôn là chuyện tốt, có lúc chỉ là lòng dạ đàn bà.

Nếu như Thiên Y Cư Sĩ còn chưa chết, có lẽ một ngày nào đó sẽ hóa giải được, còn lúc này Gia Cát tiên sinh đã cảm thấy không cần hóa giải.

Y chỉ muốn báo thù, cho nên lập tức ra tay.

Đối phó với đại địch như Nguyên Thập Tam Hạng, y vừa ra tay đã dùng đòn sát thủ.

Y và Nguyên Thập Tam Hạng đã giao đấu không chỉ một lần. Đại địch như vậy, không xuất ra quân bài sát thủ thì không thể chiến thắng.

Nhưng tuyệt chiêu sát thủ thông thường không chỉ giành được thắng lợi, còn phải lấy mạng kẻ địch, nếu không thì phải dâng mạng của mình.

Nhưng khi những võ công khác khó có hiệu quả, dây dưa vô ích, chiến đấu lâu bất lợi, y muốn nhanh chóng dùng tuyệt chiêu để quyết định sinh tử. Cho nên y rút thương, mở thương.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng nghĩ như vậy.

Ánh mắt của hắn rất đau, một sự đau đớn không phải cảm giác được, mà là thẳng vào tủy não, sâu tận tủy xương, lại lan đến tứ chi thân thể.

Gia Cát "kịp thời" chạy tới khiến cho hãn hiểu rõ, "nghị trận" mà hãn bố trí trong kinh thành đều đã bị Gia Cát tiên sinh khám phá, hơn nữa cũng nhất định đã bị công phá.

Hãn sai đám người Lê Tinh Đường của Thác phái, Ngôn Trung Hư của Hải phái, Trương Bộ Lôi của Lạc Anh sơn trang và Trương Sơ Phóng của Thiên minh tập kích hai đảng Phát và Mộng, cố ý tạo dựng thanh thế giống như "thế lực của Thái Kinh trong kinh đang toàn diện đoạt quyền".

Nếu như Thái Kinh nóng lòng đoạt quyền trong võ lâm, vậy thì rất có khả năng cũng hô mưa gọi gió trong triều, thậm chí là thay đổi triều đại.

Trên thực tế, với thực lực của Thái Kinh trong triều, đã đủ "thay đổi vị trí với hoàng đế". Cho dù hãn không ngồi lên, cũng có thể tìm một hoàng đế làm con rối để điều khiển.

Thái Kinh cũng đồng ý chuyện này. Không có sự đồng ý của hãn, Nguyên Thập Tam Hạng cũng không thể trực tiếp chỉ huy đám người Trương Bộ Lôi và Lê Tinh Đường.

Thái Kinh không chỉ vì muốn ủng hộ Nguyên Thập Tam Hạng bày bố nghị trận. Loại người như hãn quyết không thể vì nhỏ mất lớn, hãn chỉ vì lợi ích lớn mà hi sinh người bên cạnh hoặc trong tay, hơn nữa cũng chẳng quan tâm đó là ai. Điểm này nói lên hãn là một nhân vật chính trị, tuyệt đối không nhận nhục thân, trong lòng ngũ độc, hơn nữa trên mặt không lộ thất tình 2.

Thái Kinh làm như vậy, ngoại trừ muốn thúc đẩy Nguyên Thập Tam Hạng diệt trừ kẻ thù chính trị là Gia Cát tiên sinh, một dụng ý khác chính là muốn khiến cho trong kinh hỗn loạn, càng loạn càng tốt.

Hãn ở trong kinh sư, hơn nữa còn nắm trọng binh, một khi xảy ra hỗn loạn chẳng phải là lửa thiêu tổ chim? Chuyện này đối với con chim già như hãn có

chỗ nào tốt?

Thái Kinh lại muốn nó loạn. Bởi vì hắn biết hoàng đế mặc dù say mê thư pháp nữ sắc, xao nhãng triều chính, nhưng bên cạnh vẫn có một số cao nhân trung thành hết lời khuyên nhủ. Vì giữ gìn ngôi vị và lợi ích của mình, mặc dù Triệu Cát không thích nghe nhưng vẫn chịu khó lắng nghe.

Phó Tông Thư đã chết, hắn lập tức lấy lại được quyền vị thừa tướng, nhưng hoàng đế đối với hắn đã bắt đầu sinh nghi thất sủng.

Nếu như vậy, cứ làm cho đối phương loạn, khiến đối phương tự mình rối loạn.

Hắn thi hành hai chuyện song song, một là âm thầm xúi giục quân Kim xâm chiếm phía nam trên quy mô lớn, khiến trong triều sợ hãi rối loạn; hai là sai khiến các nhân vật giang hồ trong kinh thành đấu đá lẫn nhau, đe dọa sự an nguy của kinh sư.

Đến lúc này, trong triều dĩ nhiên là người người đều cảm thấy lo lắng, ngay cả hoàng đế vốn chỉ biết đắm chìm trong an nhàn hưởng lạc cũng luống cuống tay chân.

Chuyện này dĩ nhiên phải nhờ đến hắn, hắn mới là trọng thần an bang định quốc, cũng chỉ có hắn mới ổn định được cục diện hỗn loạn này.

Thái Kinh có tư tâm này, cho nên hắn ủng hộ kế sách của Nguyên Thập Tam Hạng. Đến lúc kinh kỳ đại loạn, có thể cầm chân Gia Cát tiên sinh một thời gian.

Nhưng hiển nhiên Gia Cát tiên sinh cũng không bị giữ chân trong kinh thành.

Gia Cát tiên sinh cũng nhìn thấu tâm cơ của Thái Kinh.

Thái Kinh và Triệu Cát, một vua một thần gắn bó như răng với môi, dựa dẫm vào nhau, người này cần phải có người kia.

Đối một tế tướng khác, chưa chắc có thể khiến cho Triệu Cát muốn làm gì thì làm, muốn sao được vậy.

Đối một hoàng đế khác, cũng chưa chắc có thể chấp nhận một vị cửu thiên tuế quan vị cực cao, hô mưa gọi gió.

Hai người bọn họ đều dựa vào đối phương, người này không thể thiếu người kia.

Gia Cát tiên sinh cũng nhìn thấu tâm cơ của Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi Gia Cát tiên sinh biết Thiên Y Cư Sĩ tới kinh để "ám sát Thái Kinh", cũng biết Nguyên Thập Tam Hạng nhất định sẽ không để cho Hứa Tiểu Nhất vào thành, chắc chắn sẽ chặn đánh Thiên Y Cư Sĩ.

Y cũng phải chặn đánh Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng muốn lần lượt tiêu diệt từng người. Hắn cũng biết kẻ địch Gia Cát không dễ bị cầm chân, cho nên hắn đã mời Mễ công công đi cầm chân Gia Cát.

Theo như tin tức vừa nhận được, không phải Gia Cát còn đang ở trong kinh thành sao? Vậy thì bây giờ người tới là ai?

Là ai để lộ tiếng gió?

Là ai tiết lộ tin tức?

May mà hắn đã sớm có chuẩn bị. Ngoài mặt, Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị đều vì có chuyện nên không thể tham gia chiến dịch Diêm sơn, chỉ có Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục có thể tới. Nhưng

trên thực tế, tất cả Lục Hợp Thanh Long đều đã đến.

Chỉ cần Gia Cát vừa xuất hiện, hắn sẽ dùng "Lục Hợp Thanh Long đại trận" của sáu tên ái tướng vây giết đối phương

Nhưng không ngờ, người tới không chỉ có Gia Cát tiên sinh, còn có cả Tứ Đại Danh Bổ.

Theo lý mà đoán, "Lục Hợp Thanh Long đại trận" không vây được Gia Cát là bởi vì Tứ Đại Danh Bổ đã tiếp một trận này.

Như vậy, trận đánh với Gia Cát đành phải do chính mình ra tay.

Nhưng trong lòng hắn vẫn hoài nghi, nếu như không nắm chắc tuyệt đối, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ làm sao không trấn giữ kinh kỳ, lại dốc toàn lực đến nơi núi hoang này giao chiến với mình?

Gia Cát tiên sinh làm sao có thể nắm chắc như vậy, trừ khi là có người mật báo.

Là ai bán đứng mình, còn cả gan bán đứng tướng gia Thái Kinh?

Cho dù như thế nào, Gia Cát tiên sinh cũng đã tới.

Nguyên Thập Tam Hạng chờ đợi trận chiến này đã lâu.

Tất cả đã không cần phải nói, nói cũng vô ích. Bây giờ bọn họ chỉ cần giao đấu, không cần giải thích.

Vì vậy Nguyên Thập Tam Hạng cũng rút tên ra.

Tên trong túi của hắn chỉ còn hai mũi.

Hắn rút tên, đặt lên trên nỏ.

Sau đó tên lại biến mất.

Hai đại cao thủ, hai kẻ thù xưa, một người lấy thương ra, một người đặt tên lên, lại sắp giao chiến một trận long trời lở đất, kinh hãi quỷ thần.

Lão Lâm thiên sư rung động, bởi vì hai người ở trước mặt y sắp quyết chiến đẫm máu với nhau.

Ánh trăng phản chiếu lên trên người bọn họ, một người như thần, một người như ma.

Bất kể là thần hay ma đều đáng sợ hơn so với quỷ.

Đó là một bầu không khí thê lương như trời đất phai mờ, nhân gian thảm thiết.

Khi chính tà quyết chiến, sát lực của nó đã không chính không tà, cũng không từ không bi.

Lão Lâm hòa thượng chỉ nhìn thấy hai hào kiệt như điên, mà hai người này chỉ có một con đường để đi, đó là quyết một trận tử chiến.

Giữa bọn họ chỉ một người có thể sống.

Cho dù những năm qua là chính hay tà, trải qua bao nhiêu gian khổ, đạo giảm ma tăng hay là đạo tăng ma giảm, bọn họ vẫn còn sống, kiên cường sống sót để khiến đối phương tử vong bỏ mạng.

Tên đã lên dây, thương đã sáng ngời.

Lòng người thì sao?

Tâm yếu ớt có thể trải qua được tên xuyên hay không?

Người thì sao?

Thân thể suy nhược làm sao chịu được thương đâm vào?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thứ Kích (Đâm Tới)

Hai người vừa gặp mặt đã ra tay.

Vừa bắt đầu ra tay, bước đầu tiên chính là lui, vội vàng lui lại thật nhanh.

Đuôi tóc trắng của Gia Cát tiên sinh chỉ hơi phất lên, người đã lui ra một trượng.

Nguyên Thập Tam Hạn chỉ chớp mắt một cái, trong chớp mắt đó cũng lui ra một trượng.

Hai người không hẹn mà trước tiên đều quyết định lui lại, giữ một khoảng cách, dùng kế sách an toàn.

Bọn họ giống như gặp phải rắn độc mãnh thú nào đó, trước tiên kéo dài khoảng cách để dễ phản kích, tính toán rồi mới hành động.

Hai người đều lui lại một trượng, cách xa hai trượng.

Trong lúc hai người lui lại, đầu gối không cong, vai không lỏng, hoàn thành thế lui. Ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh lúc di chuyển cũng hơi lắc người, nhưng bọn họ vội vàng rút lui lại giống như không hề nhúc nhích.

Đó là một tư thế dũng cảm rút lui.

Trong cuộc đời, có lúc dũng cảm rút lui còn cần dũng khí nhiều hơn so

với dũng cảm tiến tới.

Hai người vừa dừng lại, một người rút tên, giương nỏ, nhắm chuẩn; một người vung thương, cầm cán, rung tua.

Trong nháy mắt này, tên của Nguyên Thập Tam Hạng đặt trên cung đột nhiên "không thấy nữa".

Thương của Gia Cát tiên sinh lại biến thành một đóa màu đỏ, hoa làm người ta kinh ngạc vì sự xinh đẹp của nó.

Thương có hoa thương.

Trên đầu thương có một chùm tua đỏ. Khi mũi thương di chuyển, tua đỏ lại vẽ nên một đóa hoa xinh tươi như mộng ảo.

Đó là một sự xinh đẹp đến rực rỡ, làm người ta có cảm giác cho dù chết vì nó cũng đáng giá.

Trong nháy mắt đó, Gia Cát Tiểu Hoa đâm thương của mình ra.

Ngay lúc này, một tiếng "vèo" vang lên, Nguyên Thập Tam Hạng lại buông lỏng dây nỏ đã kéo căng, bắn ra một "tên".

Nhưng trên nỏ của hắn không có tên, chẳng lẽ hắn lại bắn "tên không"?

Cùng lúc đó, mũi tên còn sót lại trong ống của hắn bỗng bay ra một cách thần kỳ, giống như có người kéo căng nỏ bắn ra.

Gia Cát tiên sinh đang tập trung tinh thần chú ý đến mũi tên của Nguyên Thập Tam Hạng đặt trên dây, nhưng mũi tên đó lại đột nhiên "biến mất", đồng thời một mũi tên khác lại bắn tới với khí thế sắc không thể cản, mạnh không thể chống.

Mũi tên này bắn tới rất đột ngột, hơn nữa còn rất nhanh, nhắm thẳng vào trái tim Gia Cát tiên sinh.

Đây là "Thương Tâm tiểu tiễn", chuyên đả thương trái tim kẻ địch.

Đây là mũi tên thương tâm.

Gia Cát tiên sinh không thể tránh, không kịp tránh, cũng không cách tránh.

Tránh không được, càng không kịp chống đỡ, chống đỡ cũng không ngăn được.

Đây là mũi tên đáng sợ chuyên đả thương tâm người.

Ngay lúc này, trên thân thể Gia Cát tiên sinh đột nhiên xảy ra biến hóa, cho dù chính mắt nhìn thấy cũng nhất định sẽ cho là ảo giác.

Bởi vì tên bắn về phía trái tim Gia Cát, đầu tên còn chưa tới, lồng ngực của y bỗng xuất hiện một cái hố.

Một cái hố hoàn toàn trong suốt, nơi đó không có da thịt, cũng không có thân thể.

Giống như lồng ngực của một người chọt mở ra một cái hố trong suốt, mũi tên kia vừa vọt xuyên qua "hố" bay ra ngoài.

Nó đã xuyên qua một cái "hố" trước ngực Gia Cát tiên sinh, nhưng lại không phải bắn trúng.

Cũng trong nháy mắt này, Gia Cát tiên sinh đã phản kích, thương của y đâm ra.

Thương rất dài, dài đến một trượng hai, nhưng mũi thương lại đột nhiên

rời khỏi đầu thương đâm vào Nguyên Thập Tam Hạng.

Khi thương bắn ra, Gia Cát tiên cũng quát lên một tiếng:

- Mở!

Y đã "mở" thương, nhanh đến mức không giống như "thương" mà giống như một viên "đạn sắt".

Một thương này "đâm" vào tay Nguyên Thập Tam Hạng, là ngón út trên tay trái.

Nếu như một thương này "mở" về bất kỳ chỗ nào khác của Nguyên Thập Tam Hạng, có lẽ Nguyên Thập Tam Hạng đã phòng thủ, đã né tránh, đã ngăn cản, đã ứng phó.

Nhưng không phải, thương chỉ bắn vào ngón út của hắn, một bộ phận không quan trọng cũng không hề được coi trọng.

Nhưng nếu Nguyên Thập Tam Hạng muốn tấn công đại địch trước mắt, nhất định phải giương cung đặt tên. Một khi kéo nỏ móc tên, một tay đương nhiên phải lộ ra trước mắt kẻ địch, nhất là năm ngón tay.

Gia Cát tiên sinh đã chọn điểm này để phát động tấn công, y đâm tới một thương.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng phát hiện ra điểm này, hắn cũng phát ra tên của hắn, một mũi tên cuối cùng. Sau đó hắn mới toàn diện chuẩn bị chống đỡ, phòng thủ, né tránh một chiêu này của Gia Cát tiên sinh.

Hắn chưa chắc có thể ngăn cản được một thương kia, nhưng hắn đã hạ quyết tâm, nhiều nhất chỉ là hi sinh một ngón tay mà thôi.

Nếu như dùng một ngón tay để đổi lấy cái mạng của Gia Cát tiên sinh, đó

thật sự là rất đáng giá. Cho dù bảo hấn chặt đứt một tay để lấy mạng của Gia Cát, hấn cũng bằng lòng.

Nếu là người thì sao, người có bằng lòng không?

Thực ra một người vì đã kích kẻ địch mà không tiếc hi sinh chính mình, đó là hành vi ngu ngốc, cũng rất không công bằng đối với bản thân.

Một người nên cố gắng để tăng cường chính mình, tìm cách để mình vượt qua kẻ địch, để cho kẻ địch vì đã kích mình mà phiền não, đây mới là chuyện có lợi với mình, chứ không phải xem đã kích kẻ địch, thương tổn đến mình là "hành động trả thù".

Đáng tiếc, hành vi của một người bị hạn chế bởi tư tưởng, tư tưởng lại bị hạn chế bởi kinh nghiệm, mà kinh nghiệm lại bị hạn chế bởi hoàn cảnh hiện thực. Cho dù là anh tài nhân kiệt cũng khó vượt qua những điều kiện và hạn chế này.

Nguyên Thập Tam Hạn hận Gia Cát tiên sinh. Cho dù thương tổn đến mình, hi sinh tất cả, hấn cũng muốn diệt trừ Gia Cát Tiểu Hoa.

Vấn đề là có thể trừ được không?

"Thương" của Gia Cát tiên sinh vẫn chưa đâm tới ngón út của hấn, còn cách khoảng chừng năm thước, đột nhiên lại biến thành một đóa hoa.

Một đóa "hoa" nổ tung, xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc.

Một chiêu "Kinh Diễm nhất thương" này hóa ra lại là một vụ nổ hủy diệt tất cả.

"Vụ nổ" này không phải do thuốc nổ tạo thành, thuốc nổ không thể có công hiệu như vậy, ít nhất vào thời này là không thể.

Gia Cát tiên sinh chỉ dùng nội lực để đạt được điều này.

Nói cách khác, uy lực của một thương này đã không cần đâm vào chỗ hiểm, thậm chí không cần đâm vào trên người kẻ địch, chỉ cần nổ tung ra đã đủ để phá tan kẻ địch, khiến hấn bỏ mạng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Xạ Kích (Bản Tới)

Vụ nổ đã xảy ra.

Nguyên Thập Tam Hạn không tránh được, nhưng "mũi tên cuối cùng" của hắn cũng đã bắn ra.

Đó là một mũi tên vô hình.

Hóa ra mũi tên màu đỏ hữu hình được nội lực kỳ dị của hắn truyền vào, đã hoàn toàn mất đi hình thể.

Đây là một mũi tên trong suốt, tên vẫn bắn vào trái tim Gia Cát tiên sinh.

Lúc này, một bàn tay của Gia Cát lại dựng thẳng trước buồng tim theo tư thế lễ phật.

Mũi tên kia không nhìn thấy, cho nên không cách nào né tránh.

Mũi tên kia không có tiếng, cho nên không thể nào lánh đi.

Mũi tên kia cũng không làm kinh động không khí, nhưng lại rõ ràng xé gió bay đến.

Mũi tên bắn vào buồng tim Gia Cát tiên sinh, nhưng nơi đó đã có một bàn tay của Gia Cát đang dựng thẳng, cho nên mũi tên kia đâm vào mép tay.

Trận chiến này đã kết thúc, kết thúc rất nhanh, thậm chí là rất đột ngột, chỉ để lại tàn cục.

Đạt Ma kim thân ở lại trong chùa, nhưng đã hoàn toàn vỡ vụn, vết máu loang lổ.

Khi vụ nổ vừa xảy ra, Nguyên Thập Tam Hạng đã phá tượng rời đi, bảo toàn tẩm thân tàn.

Tượng thần Đạt Ma đã thay hấn ngăn cản một kiếp, nhưng một thương "kinh diễm" này nổ tung trước người hấn, cho dù hấn sống sót được cũng quyết không dễ chịu.

Vì vậy hấn lập tức rời đi, trước khi đi còn ra tay với Lão Lâm hòa thượng đang muốn cản đường hấn, đó là "tay đâm chân đá, một chiêu hai thức".

Một chiêu bức lui Lôi Trận Vũ, hai thức ngăn cản tất cả kẻ địch muốn truy kích.

Hấn vừa nhanh chóng chạy trốn, vừa cảm hận khàn giọng gào lên:

- Gia Cát... chúng ta còn chưa xong... chưa đâu...

Gia Cát tiên sinh một tay ôm ngực, bi thương gật đầu, lẩm bẩm:

- Chúng ta vẫn còn chưa...

Y cũng không hoàn toàn chiếm được lợi thế.

Y "tự xuyên" một cái "hố" nơi ngực mình, cho nên lúc tên bắn xuyên qua cũng không bị tổn thương thật sự, nhưng chẳng những vẫn cảm thụ được sự đau đớn khi bị tên xuyên, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

Ngoài ra tay trái của y cũng trúng một mũi tên. Nếu như y không thi triển

phật chưởng chính tông, chỉ sợ một mũi tên này đã phá vỡ xương tay và xương ngực.

Y đã phá "Thương Tâm tiểu tiên" của Nguyên Thập Tam Hạng, lại dùng "Kinh Diễm nhất thương" khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng bị thương nặng, nhưng chính y cũng không dễ chịu, cho nên y không thể truy kích.

Trong lòng y rất đau. Có thể bởi vì sự đau lòng này, ngược lại khiến cho y chợt nhớ tới một số chuyện quá khứ đã bị chôn vùi.

Y, Hứa Tiểu Nhất và Nguyên Thập Tam Hạng cùng nhau bái làm môn đệ của Vi Thanh Thanh Thanh môn hạ.

Bọn họ không phân nóng lạnh, nghiêng răng khổ luyện.

Bọn họ cùng nhau xông pha giang hồ, kề vai chiến đấu.

Bọn họ cùng nhau có ân báo ân, có thù báo thù, đường dài chiến đấu.

Bọn họ còn cùng nhau uống rượu bằng chén vỡ, dùng bàn tay chủ trì chính nghĩa để vuốt ve nữ nhân.

Nhưng lại có một ngày như vậy, bọn họ đã không thể bao dung lẫn nhau, thậm chí vì đả kích đối phương mà sinh ra một loại nhiệt huyết thiêu đốt chính mình.

Từ khi có Tiểu Kính, bọn họ đã không còn là bạn thân, không còn là đồng môn, cũng không còn là huynh đệ.

Bọn họ là thù địch.

Cần gì phải vậy?

Vì sao con người luôn thích nội chiến?

Triều đình nhà Tống sở dĩ suy nhược đến nay, cũng bởi vì chỉ lo nội đấu, dùng lực lượng đối phó kẻ địch để tập trung đối phó với người mình, đây là chuyện đáng xấu hổ.

Do đó Gia Cát tiên sinh không nhịn được nhìn lên bầu trời đêm, đột nhiên hô lên một câu:

- Nguyên sư đệ, nếu như người chịu cái tà quy chính, nỗ lực tiến lên, ta có thể giúp chữa trị thương thế của người, vị trí của ta cũng có thể nhường cho người...

Trong bầu trời đêm cũng truyền đến tiếng rên rỉ, giống như một con chó bị què chân.

Nguyên Thập Tam Hạng anh hùng vô địch, khi bị thương cũng chỉ giống như một con chó lang thang và xơ xác thôi sao?

- Gia Cát Tiểu Hoa, người nói thì hay lắm. Muốn rơi xuống thì quá dễ, còn muốn tiến lên lại rất khó. Nhiều năm như vậy, chuyện duy nhất người làm cho ta chính là ngăn cản con đường phía trước của ta. Hôm nay cho dù người thật sự nhường đường thì ta cũng không quen, trừ khi là ta tự mình thanh trừ người. Người đừng vờ vĩnh, giả vờ làm người tốt. Ta hận người, ta đã nhìn thấu người, trong lòng người muốn đối phó với ta, nhưng ngoài mặt lại muốn làm người tốt. Người chỉ cần đứng vững ở đó, đối với ta cũng chính là một sự khiển trách ác độc. Ta tàn nhẫn là vì muốn leo lên phía trên, còn người tàn nhẫn lại là vì muốn làm người tốt. Gia Cát Tiểu Hoa, người đừng mong ta sẽ phục người. Chỉ cần ta khôi phục lại được, đời này ta vẫn sẽ sống để đối phó với người...

Giọng nói này đột nhiên dừng ngang, cũng không biết là người nói đột nhiên rời đi, nói không được nữa, không muốn nói, hay là không còn lời để nói.

Nhìn bóng trăng, Gia Cát tiên sinh bình tĩnh lại, đột nhiên cười khổ.

Lời nói của Nguyên Thập Tam Hạng vẫn còn văng vẳng bên tai, từng câu đều giống như lời nói trong lòng y.

Nhưng y vẫn là con người thống khổ kia.

Có lẽ không chuyện xưa nào có thể dạy được người, trừ khi là chính mình có thể tỉnh ngộ. Hoặc là không lời nói nào có thể thay đổi được ai, trừ khi câu nói kia vừa vặn là câu nói trong lòng hẳn. Quan trọng hơn, những lời này của Nguyên Thập Tam Hạng càng khiến cho y sâu sắc hiểu được, con người đúng là một loại động vật, một bên nói rằng mọi người cần gì phải khổ sở đánh nhau, một bên lại chiến đấu đến người chết ta sống.

Một loại động vật còn không bằng thực vật. (nhưng rốt cuộc chính y có phải cũng là loại động vật này hay không?)

Có lẽ là thật, những lời này của Nguyên Thập Tam Hạng chẳng những mắng y, cũng mắng rất đúng, mắng cho y tỉnh.

Trong đáy lòng y có phải cũng thật sự ẩn giấu ma tính như vậy hay không?

Y bùi ngùi thở dài.

Trong đấu tranh giữa người và người, tại sao luôn cho rằng mình đúng, còn người khác nhất định là sai?

Y nhìn đường chỉ tay phức tạp của mình, bóng lưng rất thê lương. Bên cạnh y có người thương nặng và thương tiếc. Tàn tích của Lão Lâm tự nằm ở đó, trên đỉnh một ngọn núi hoang. Mặt đất hoang vu, vầng trăng nơi chân trời dần dần chìm về phía tây.

Ngay cả người cơ trí như Gia Cát tiên sinh, cũng không đoán được ảnh hưởng của trận chiến này đối với võ lâm ngày sau.

Ngay cả Nguyên Thập Tam Hạng cũng không đoán được, trận chiến này không chỉ là giao chiến sinh tử giữa hắn và Gia Cát tiên sinh, cũng quyết không chỉ ảnh hưởng đến hai người bọn họ, thậm chí không chỉ có ảnh hưởng lớn đến võ lâm và triều đình hiện giờ, kể cả lịch sử sau này cũng hoàn toàn thay đổi vì nó.

Nhân vật mấu chốt không phải bọn họ, mà là Lão Lâm hòa thượng.

Y tận mắt nhìn thấy trận chiến này.

Y cũng đã giao chiến với Nguyên Thập Tam Hạng, quả thật không thể kiềm chế được "Thương Tâm nhất tiễn", nhưng "Kinh Diễm nhất thương" lại có thể.

Đó là một loại lực nổ tung, một loại lực lượng cực lớn.

Điều này khiến cho Lão Lâm hòa thượng hạ quyết tâm, khi sinh thời phải nghiên cứu ra một loại vũ khí, cho dù không luyện được công lực tuyệt thế vô song như Gia Cát tiên sinh, cũng có thể dùng uy lực máy móc và thuốc nổ để tạo thành lực sát thương đồng dạng, như vậy có thể hoàn toàn nắm chắc khiến đám tà ma lui tránh.

Do đó y muốn dùng những năm tháng còn lại để ẩn cư nghiên cứu một loại "vũ khí", có thể sánh ngang với "Kinh Diễm nhất thương".

Y có thể, bởi vì y vốn là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, hơn nữa còn là hảo thủ của Lô gia bảo.

Y là Lô Trận Vũ.

Cuối cùng y đã phát minh ra, nhưng trên đời phát minh tốt không nhất định sẽ được dùng vào việc tốt.

Cuối cùng y đã sáng tạo ra một loại vũ khí có lực sát thương cực lớn, gọi là "đạn pháo".

Lúc này Gia Cát tiên sinh vẫn đang lo lắng, Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ và Vô Tình có lẽ đã giao chiến với Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục tại Tư Phòng sơn. Tứ Đại Danh Bổ liệu có thể ứng phó được Lục Hợp Thanh Long hay không?

Mặt trời lên cao.

Vầng trăng nhỏ dần.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vi Kích (Vây Đánh)

Núi cao trắng nhỏ, trắng xám lạnh.

Ánh trắng trải dài trên đỉnh núi hoang.

Tảng đá lớn trên đỉnh núi giống như một mặt bình phong, hay một gian phòng.

Mặt đất thâm trầm, dưới sườn dốc có dòng nước chảy xiết, sâu không thấy đáy.

Trên đỉnh núi có người, là bốn người.

Bốn người đều cúi đầu. Bọn họ không phải đang nhìn chỉ tay trong lòng bàn tay của mình giống như Gia Cát tiên sinh, mà là đang nhìn cái bóng dưới chân mình.

Bọn họ đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đến nơi núi hoang này nhìn cái bóng của mình.

Người hay nhìn cái bóng của mình đều là người tịch mịch, bởi vì bọn họ thậm chí không có người khác để nhìn.

Đây là một ngọn núi tịch mịch, giống như một căn nhà nhỏ độc lập cách ly khỏi thế gian, trơ trọi ở nơi này.

Núi này là Tư Phòng sơn tiếp giáp với Lão Lâm tự. Lúc này Lão Lâm tự cổ xưa đã sụp đổ, nhưng núi vẫn còn, người cũng ở đó.

Bọn họ không phải đến tịch mịch, muốn tham gia bữa tiệc tịch mịch, muốn tịch mịch trong hồng trần nhộn nhịp. Chỉ cần trong lòng tịch mịch, nơi nào cũng sẽ tịch mịch, lo gì sẽ không tịch mịch. Chỉ sợ tịch mịch quẩn quanh, không thể giải trừ mà thôi. Không ai cần phải đến nơi núi sâu này để tìm sự yên tĩnh.

Bọn họ tới để chấp hành nhiệm vụ.

Bọn họ đang đợi, chờ đợi một người.

Bọn họ ngàn dặm xa xôi, đêm đi ngày trốn, phong trần mệt mỏi, không thấy mặt trời, lên đến nơi đây chính là để ngăn chặn người này, cũng muốn giết chết y.

Người này cũng tuyệt đối đáng để bọn họ làm như vậy.

Chỉ cần người này chết đi, lực lượng vũ trang trong triều có thể chống lại tướng gia có lẽ sẽ chỉ còn không đến một phần.

Người này đương nhiên chính là Gia Cát tiên sinh.

Nếu như bốn người này đang đợi Gia Cát tiên sinh, vậy thì bọn họ đương nhiên chính là Lục Hợp Thanh Long.

Nhưng Thanh Long có đến sáu con, bọn họ chỉ đến bốn người thôi sao?

Đến bốn con rồng, có thể ngăn được Gia Cát sao?

Bọn họ cũng đang lo lắng chuyện này. Chỉ cần Gia Cát tới Lão Lâm tự, bọn họ nhất định có thể ngăn được, nhưng chỉ sợ sáu người còn chưa tập hợp đầy đủ thì Gia Cát đã đến rồi.

Bọn họ nhận lệnh của Nguyên Thập Tam Hạng, cố ý bày bố nghi trận. Ngoài mặt, Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị vẫn ở lại kinh thành, giả vờ như có hành động khác thường để cầm chân Gia Cát tiên sinh. Nếu như Gia Cát tiên sinh vẫn ở yên tại kinh thành, bọn họ cũng không cần hành động.

Ai cũng biết Gia Cát tiên sinh không dễ bị lừa gạt, cho nên Nguyên Thập Tam Hạng và Thái Kinh đã thương nghị kế sách.

Một, tốt nhất là "giữ chân" Gia Cát tiên sinh ở trong kinh thành. Chỉ cần tìm một số người gây rối, liên tục phát sinh chuyện thích khách vào cung hành thích, nhất định không được thương tổn đến hoàng đế (đó là "núi dựa lớn" của Thái Kinh), nhưng hoàng thân quốc thích thì không ngại giết vài tên. Chỉ cần Gia Cát tiên sinh hộ giá bất lực, truy bắt hung thủ không thành, dĩ nhiên sẽ bị hoàng đế cách chức xử lý, ít nhất cũng sẽ hoài nghi xa lánh. Luận về công lực, chuyện quấy rối trong cung nên giao cho Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị là tốt nhất. Cộng thêm người của Thái Kinh bố trí trong cung tiếp ứng, khẳng định sẽ khiến cho Gia Cát và Tứ Đại Danh Bổ bận tối mày tối mặt. Cùng lúc đó, Nguyên Thập Tam Hạng sẽ có thể rời khỏi kinh thành, chặn đường Thiên Y Cư Sĩ, trước tiên trừ đi một mối họa lớn trong lòng.

Hai, nếu như Gia Cát tiên sinh "cả gan" không để ý tới sống chết an nguy của hoàng đế, rời kinh bảo vệ Thiên Y Cư Sĩ, Nguyên Thập Tam Hạng cũng có kế liên hoàn. Chỉ cần hãn năm chuẩn tính tình của Thiên Y Cư Sĩ (hãn nhận định Hứa Tiểu Nhất bản tính thuần hậu, nhất định sẽ không hi sinh tính mạng thủ hạ đệ tử của mình, thay đổi mục tiêu. Cho nên chỉ cần phát hiện có một môn sinh của Thiên Y Cư Sĩ xuất hiện, liền có thể đoán được Thiên Y Cư Sĩ nhất định cũng sẽ ở gần đó), đến lúc đó, Lục Hợp Thanh Long sẽ dùng đại trận do tổ sư gia truyền lại để vây giết Gia Cát Tiểu Hoa.

Ba, hãn trước tiên để Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị ở lại kinh thành, giả vờ phái Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ đi tấn công Hàm hồ, sau đó cho Cố Thiết

Tam và Triệu Họa Tứ đi đánh Diêm sơn. Trên thực tế, sáu đại môn đồ đều phân bố các nơi tại Tam Phòng sơn, chỉ cần ra lệnh một tiếng sẽ lập tức kết trận, giết chết Gia Cát.

Bốn, Thái Kinh và Nguyên Thập Tam Hạng đều suy đoán, Gia Cát tiên sinh và Tứ Đại Danh Bổ không thể nào đồng thời rời khỏi kinh sư. Bởi vì gần đây hoàng cung rất không yên bình, Gia Cát quyết không dám mạo hiểm đưa tất cả nhân thủ của mình rời khỏi thành, giao hết cho đám người Thư Vô Hý và Nhất Gia. Lỡ may không bảo vệ được thánh thượng, khi đó ai có thể chịu trách nhiệm? Chỉ cần Gia Cát tới một mình, bọn họ sẽ dùng "Càn khôn đại trận" của Lục Hợp Thanh Long vây giết y. Còn nếu như người tới là Tứ Đại Danh Bổ, Nguyên Thập Tam Hạng có thể tự mình giải quyết, một lần chặt đứt "tứ chi" của Gia Cát Tiểu Hoa.

Do đó Thái Kinh cho rằng đã tính toán chuẩn xác, Nguyên Thập Tam Hạng cũng cho rằng lần này thắng chắc.

Lúc này, bọn họ từ trong ám hiệu biết được Gia Cát tiên sinh đã đến.

Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục là viện binh ẩn nấp, được biết trước tiên, trong lòng kinh hãi. Nhưng Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị đã nhanh chóng tụ tập, bọn họ từ trong kinh thành một nắng hai sương chạy tới đây.

Bọn họ đã sớm nhận được tin tức, Gia Cát tiên sinh quả nhiên không giữ được bình tĩnh, đích thân xuất động.

Nghĩ đến chuyện mình sắp trở thành một phần tử giết chết Gia Cát tiên sinh đại danh鼎鼎 trong võ lâm, ai nấy đều cảm thấy rất kích động.

Bọn họ thậm chí quên truy xét, Gia Cát tiên sinh luôn cẩn thận vì sao lại hành động liều lĩnh, tự ý rời khỏi cương vị phòng thủ hoàng thành, bỏ mặc sự an nguy của long thể thiên tử, đi thẳng đến Diêm sơn như vậy?

Thực ra, khi Gia Cát tiên sinh biết Thiên Y Cư Sĩ đến kinh thành để giúp mình đối phó với Thái Kinh, cũng hiểu được dụng ý của vị sư huynh này, đó là muốn "dẫn rắn rời hang".

Dẫn đi Nguyên Thập Tam Hạng và đại tướng dưới tay hắn, nhất là Lục Hợp Thanh Long, tất cả đều xuất động, ám thị Gia Cát có thể thừa dịp này tiêu diệt Thái Kinh, trừ đi kẻ thù chính trị, giết chết tên đầu sỏ hại nước hại dân này, có lẽ đây chính là nỗi khổ tâm của Thiên Y Cư Sĩ.

Nói đơn giản, Thái Kinh muốn lợi dụng sức mạnh của các phe phái trong triều và bên ngoài, cùng với nội đấu đồng môn giữa Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh, nhằm để củng cố thế lực của mình. Nguyên Thập Tam Hạng lại muốn thừa dịp này diệt trừ Thiên Y Cư Sĩ hoặc Gia Cát tiên sinh. Thiên Y Cư Sĩ lại muốn làm cho Nguyên Thập Tam Hạng phân tâm, thu hút sự chú ý của hắn để Gia Cát tiên sinh có cơ hội tiêu diệt kẻ thù.

Nhưng Gia Cát tiên sinh lại không muốn giết Thái Kinh, bởi vì nhiều nguyên nhân.

Một, trên đời có một số tai họa đã đến mức vô phương cứu chữa, không thể giải quyết được, một khi áp bức thanh trừ, ngược lại sẽ khiến cho toàn bộ cơ cấu tan vỡ. Triều đình nhà Tống suy nhược lâu ngày, kết họa đã sâu, một khi Thái Kinh thất thế hoặc chết đi, đám Chu Miễn, Vương Phủ, Thái Tu lên nắm quyền, chỉ sợ còn hèn hạ vô sỉ hơn so với Thái Kinh, hơn nữa còn không chừa thủ đoạn nào. Thái Kinh chết đi sẽ tạo thành cục diện hỗn loạn, không hề tốt đối với quốc gia xã tắc. Ít nhất vào lúc này cảnh này, trên dưới triều đình đều là vây cánh của họ Thái, thói quen khó sửa, ung nhọt đã sâu, nếu như một dao cắt bỏ thì sẽ khiến cho bệnh nhân không sống nổi. Thái Kinh và người Kim "mắt đi mây lại", "tư thông ân cần", dốc sức cầu hòa miễn chiến, ở trong triều rất được ủng hộ. Một khi hắn thất thế, e rằng người Kim lo ngại triều đình nhà Tống mạnh lên, nhất định sẽ tăng cường tấn công. Dưới tình hình quốc lực không mạnh, quốc khố thiếu hụt, chỉ sợ khó mà ngăn cản thế

công mãnh liệt của người Kim. Cho nên Thái Kinh quyền cao chức trọng, không thể nói chết là chết được.

Hai, cho dù có thể dẹp yên Thái đảng, nhất định sẽ do cựu đảng cầm quyền. Thái Kinh giơ cao cờ hiệu tân đảng, mặc sức đàn áp giết chóc cựu đảng, kể cả những người của tân đảng có tài nhưng không chịu cúi đầu. Một khi cựu đảng mạnh lên, nhất định sẽ phản công toàn diện, đến lúc đó sự báo thù sẽ khiến cho oán hận càng sâu. Hơn nữa đám người này chịu đủ tai họa, cực kỳ căm hận những người nắm quyền trong triều, rất dễ tạo thành mưu phản khiến cho cung đình nội loạn. Điều này giống như một người bị bệnh đã lâu, thân thể yếu ớt, làm sao chịu được thuốc mạnh liên tục. Từ trước đến giờ Gia Cát tiên sinh làm việc chỉ nhìn đúng sai chứ không nhìn người, vì vậy đã trở thành người mà hai đảng không dung. Nhiều năm chống đối với Thái đảng, ngược lại tạo thành một loại sức mạnh "phản nghịch", một khi tân đảng được thế, nhất định sẽ xem Gia Cát tiên sinh là địch, đến lúc đó bất kể tốt xấu trung gian đều đuổi tận giết tuyệt, càng không phải là phúc của xã tắc.

Ba, cho dù bên cạnh không có Nguyên Thập Tam Hạng và Lục Hợp Thanh Long, Thái Kinh vẫn rất khó đối phó. Chu Miển và Vương Phủ mỗi người đều có cao thủ bảo vệ, hình tống tươi cười Chu Nguyệt Minh, lật mây làm mưa Phương Ứng Khán, Thiên Hạ Đệ Thất, Long Bát thái gia, tất cả đều là đại ác nhân trong ác nhân, cao thủ hạng nhất trong cao thủ. Thái Kinh không phải muốn giết là giết được.

Cho nên trước tiên Gia Cát tiên sinh muốn biết rõ, Thái Kinh có ý muốn soán ngôi như Vương Mãng 1 hay không?

Y và Tứ Đại Danh Bô đã thương nghị, kết quả là "không thể".

Tuy nhiều năm qua Thái Kinh mở rộng vây cánh, khiến cho hoàng đế không thể loại bỏ hẳn, không có hẳn thì không được, nhưng thật ra quyền lực của hẳn vẫn đến từ hoàng đế.

Hắn và Triệu Cát ngưi tầm ngưi, mã tầm mã, giao tình rất sâu. Lỡ may Triệu Cát không còn làm hoàng đế, vị trí của Thái Kinh cũng sẽ lung lay. Làm hoàng đế ai mà không lo ngại có người còn quyền lớn danh cao hơn mình? Nếu như do chính Thái Kinh "cướp lấy", với tiếng xấu "hại nước hại dân" của hắn, cộng thêm người Kim bên sông rình mò, cùng với trên dưới cả nước chất chứa oán hận, Thái Kinh dù có dã tâm lớn cũng biết đó là khe nước mà hắn không thể vượt qua.

Cho nên hắn sẽ không ngu ngốc đi làm cái chức hoàng đế nhọc nhằn kia.

Thái Kinh nhất định sẽ không giết Triệu Cát, ngược lại vì giữ gìn quyền thế của mình, hắn càng phải bảo vệ cái mạng và ngôi vị của Triệu Cát.

Do đó Gia Cát tiên sinh rất yên tâm.

Y quyết định ngăn chặn Nguyên Thập Tam Hạng làm hại Thiên Y Cư Sĩ, vì vậy y đã giao trọng trách phòng thủ cho Ca Thư Lãn Tàn (Ca Thư Lãn Tàn bởi vì ngưỡng mộ đại sư huynh của Gia Cát tiên sinh là Lãn Tàn đại sư, cho nên đổi tên thành "Lãn Tàn". Bởi vì y am hiểu lục nghệ 2, học rộng biết nhiều, hành xử khéo léo, còn có thể ca múa, lúc kể chuyện lại rất biểu cảm, cho nên được hoàng đế Triệu Cát yêu thích giữ ở bên cạnh). Lúc này Gia Cát tiên sinh mới dám ly khai hoàng đế, lên rời khỏi kinh đi thẳng tới Điền sơn.

Y vừa đi, lập tức kinh động đến Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị. Vì vậy Yến Thi Nhị và Lỗ Thư Nhất cũng chạy tới Điền sơn, hội họp với bốn tên sư đệ khác.

Có điều, Lỗ Thư Nhất và Yến Thi Nhị vừa hành động, Tứ Đại Danh Bô cũng nhận được tin tức.

"Không đúng."

"Tất cả Lục Hợp Thanh Long đều xuất động."

"Nhất định là đi phục kích thế thúc."

"Chúng ta phải ngăn cản bọn chúng."

Do đó Tứ Đại Danh Bổ cũng xuất động. Bọn họ lại nhờ Thư Vô Hý trông coi đại cục.

Vì vậy cục diện đã biến đổi. Thiên Y Cư Sĩ muốn dẫn Nguyên Thập Tam Hạng rời kinh. Nguyên Thập Tam Hạng muốn thừa dịp này giết chết Thiên Y Cư Sĩ, cũng có ý dụ Gia Cát tiên sinh ra ngoài để phục giết. Tứ Đại Danh Bổ lại đột ngột đến ngăn cản Lục Hợp Thanh Long bao vây.

Có lẽ chỉ có hai chuyện hoàn toàn bất ngờ. Một, trong Lão Lâm tự xuất hiện một Lôi Trận Vũ. Hai, Nguyên Thập Tam Hạng ẩn thân trong tượng bồ tát, lại được Thiên Y Cư Sĩ điểm hóa, ngộ được yếu quyết của "Nhấn Nhục thần công" và Sơn Tự kinh.

Hai chuyện này đã trì hoãn thời gian Nguyên Thập Tam Hạng ra tay giết chết Thiên Y Cư Sĩ, nhưng Lục Hợp Thanh Long cũng đã cầm chân Gia Cát tiên sinh tại Tư Phòng sơn.

Gia Cát tiên sinh vừa lên Tư Phòng sơn, lập tức bị Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục bao vây.

May mắn là Cố Thiết Tam và Triệu Họa Tứ vẫn chưa đến, Lục Hợp Thanh Long sáu người thiếu hai, cho nên không bày được Càn Khôn đại trận.

Chỉ dựa vào thực lực, bốn người Lục Hợp Thanh Long hoàn toàn không thắng được Gia Cát tiên sinh, nhưng cuộc vây đánh này vẫn có thể cầm chân Gia Cát tiên sinh một chút, chỉ một chút mà thôi.

Tuy chỉ một chút, nhưng vẫn có ảnh hưởng mang tính quyết định đối với đại cục, ít nhất đã quyết định sống chết của Thiên Y Cư Sĩ và Chức Nữ.

Đây chính là nguyên nhân Gia Cát tiên sinh "tới chậm một bước", mặc dù khi đang kịch chiến y đã phát ra tiếng kêu đặc biệt.

Trong Tự Tại môn, tiếng kêu của Lãn Tàn đại sư Diệp Ai Thiên, Gia Cát tiên sinh, Thiên Y Cư Sĩ và Nguyên Thập Tam Hạng đều khác nhau. Tiếng kêu của Lãn Tàn đại sư là rỗng ngậm, Thiên Y Cư Sĩ là chim hót, Gia Cát tiên sinh là chó sủa, còn Nguyên Thập Tam Hạng là sói tru.

Cho nên khi đang chiến đấu, Gia Cát tiên sinh muốn dùng tiếng kêu để chấn nhiếp Nguyên Thập Tam Hạng, cũng cảnh cáo hãn đùng ra tay độc ác với Thiên Y Cư Sĩ, nếu không mình nhất định sẽ không bỏ qua.

Tiếng kêu kia đã nói rõ, nếu như đối phương nhẫn tâm giết chết Thiên Y Cư Sĩ, y nhất định sẽ nợ máu trả bằng máu.

Nguyên Thập Tam Hạng vốn không phải là đối thủ của Gia Cát tiên sinh. Gia Cát tiên sinh công khai sự xuất hiện của mình, cho rằng Nguyên Thập Tam Hạng trước khi ra tay cũng phải e dè.

Gia Cát tiên sinh lại không ngờ, lúc này Nguyên Thập Tam Hạng đã thông suốt, luyện thành tâm pháp dùng Sơn Tự kinh làm kinh, dùng "Nhẫn Nhục thần công" làm mạch, hơn nữa còn kết hợp làm một với Đạt Ma kim thân, cho rằng đã có thể chiến thắng Gia Cát tiên sinh.

Cho nên hãn vẫn giết Thiên Y Cư Sĩ.

Lúc này, đội hình bao vây Gia Cát tiên sinh rốt cuộc đã có tiếp viện, đó là Cố Thiết Tam từ Dược Dã bị Chu Đại Khối Nhi "dọa đi", cùng với Triệu Họa Tứ bị Nguyên Thập Tam Hạng dùng "Độc Hoạt thần công" khiến cho "sống lại".

Hai người này vừa gia nhập, Lục Hợp Thanh Long Càn Khôn đại trận lập tức phát động. Đại trận này có một lực lượng thần bí, có thể khắc chế thần

công cái thế của Gia Cát tiên sinh.

May mắn lúc này lại có bốn người đến, bốn người này lại phát động một trận khác, phá tan vòng vây của Lục Hợp Thanh Long.

Gia Cát tiên sinh thoát trận, cũng không ham chiến, lập tức chạy tới Lão Lâm tự. Nhưng Thiên Y Cư Sĩ chỉ còn thoi thóp một hơi, cuối cùng kiệt sức mà chết. Điều này đã buộc y phải dùng "Kinh Diễm nhất thương" để quyết chiến "Thương Tâm chi tiễn".

Tên hết, Nguyên Thập Tam Hạng trọng thương.

Gia Cát tiên sinh cũng bị thương không nhẹ, nhưng y đã phá tan kim thân của Nguyên Thập Tam Hạng, còn làm suy yếu một phần tư công lực của đối phương.

Nguyên Thập Tam Hạng dùng tuyệt kỹ đã truyền cho môn đồ để đối phó với Thiên Y Cư Sĩ, chân khí trong cơ thể đã xảy ra biến hóa rất kỳ dị, khiến cho hắn không thể chần chừ một phút nào, lập tức chạy đi. Cộng thêm Gia Cát tiên sinh dùng tiên thiên cương khí làm nổ hắn bị thương, chỉ còn lại không đến một nửa nội lực, nhưng vẫn có thể thành công trốn khỏi.

Chỉ là thù oán của hai người lại càng sâu hơn.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hổ Kích (Giao Chiến)

Bốn người đương nhiên chính là Tứ Đại Danh Bổ.

Lúc này nhờ có Tứ Đại Danh Bổ phá trận, Gia Cát tiên sinh đã phá vây rời đi, chạy tới Lão Lâm tự, để lại Tứ Đại Danh Bổ đối mặt với Lục Hợp Thanh Long.

Lỗ Thư Nhất nói:

- Xem ra chúng ta khó tránh khỏi một trận chiến. Bọn ta có sáu người, còn các người chỉ có bốn người, các người nhất định sẽ thua.

Yến Thi Nhị nói:

- Nếu như các người nhất định sẽ thua, không bằng hãy nhận tội, quỳ xuống xin tha thứ, nói không chừng chúng ta mềm lòng sẽ tha cho các người một con đường sống.

Vô Tình đột nhiên nói:

- Rằm chó.

Yến Thi Nhị giận dữ:

- Cái gì? Chúng ta tha cho người một mạng, trước tiên nói rõ thiệt hơn, người lại không biết điều thốt lời xúc phạm như vậy?

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Sáu người đánh với bốn người, sáu người nhất định sẽ thắng sao? Nếu như nhiều người là có thể thắng, vậy thì chúng ta đã sớm đánh thắng quân Kim rồi. Người cho rằng đây là đám đồ tể đánh nhau giữa chợ sao? May mà các người còn tập võ, còn có danh hiệu trong võ lâm, lại là rầm chó không kêu như vậy.

Lỗ Thư Nhất cả giận nói:

- Thịnh Nhai Dư, chúng ta đã nhượng bộ mà người còn quá đáng, còn là anh hùng hào kiệt cái gì?

Cố Thiết Tam nói:

- Sáu người chúng ta vốn đồng tâm kết trận, là các người tới đột kích chúng ta, thua là chết, đừng nói chúng ta ý đồng hiệp ít.

Triệu Họa Tứ giễu cợt nói:

- Bọn họ đều là hào kiệt, tất nhiên là không sợ dùng ít đánh nhiều. Bọn họ thấy chúng ta chỉ có vài người chắc vẫn còn chê ít.

Thiết Thủ cười nói:

- Hào kiệt thì không dám, chúng ta không phải là kẻ điên.

Triệu Họa Tứ hừ một tiếng, nói:

- Có ý gì? Ai nói hào kiệt là kẻ điên?

Thiết Thủ thở dài nói:

- Trên đời này vốn khó phân biệt kẻ điên và hào kiệt.

Cố Thiết Tam nói:

- Ngay cả "chim khôn chọn cây lành mà đậu" các người cũng không hiểu, tướng gia tốt như vậy không nương nhờ, lại đi làm chó săn cho Gia Cát Tiểu Hoa, đúng là kẻ điên.

Diệp Kỳ Ngũ hừ lạnh nói:

- Bọn chúng nói thật dễ nghe, cái gì vì nước, vì dân, vì chính nghĩa, nói trắng ra liều mạng cũng chỉ vì quyền lực và danh lợi, còn không phải là sống vì dục vọng sao.

Truy Mệnh cười nói:

- Cho dù là vì dục vọng, cũng không có nghĩa là phải hi sinh vì nó. Cho dù yêu quốc gia, dân tộc, ái tình, tự do, nhưng mạng chỉ có một cái, không có mạng thì cũng không có tự do, ái tình, dân tộc và quốc gia. Nhưng có lúc, không hi sinh thì sẽ không có những thứ này, không có mạng cũng không sao, sống tiếp cũng không còn ý nghĩa, cho nên chúng ta mới chiến đấu vì nó.

Tề Văn Lục nói:

- Nói là một chuyện còn làm là chuyện khác. Dù sao Gia Cát lão nhi đã thoát vây, nhưng nhất định không thoát khỏi nguy hiểm. Y gặp phải sư phụ là chết chắc, các người gặp phải chúng ta cũng chết chắc, ra tay đi!

Truy Mệnh thở dài nói:

- Người quá nôn nóng, dưới đó có bạn cũ đang chờ người sao?

Tề Văn Lục quát lên:

- Họ Thôi kia, nếu không phải Triệu tứ ca của chúng ta cũng tinh thông cước pháp, đã chọn người là đối thủ, ta nhất định sẽ là người thứ nhất tới lấy

mạng chó của người!

Lãnh Huyết lạnh lùng nói:

- Như vậy thì con chó nào tới lấy mạng của ta?

Diệp Kỳ Ngũ ôn hòa nói:

- "Phi Tinh Truyền Hận kiếm" của Yến nhị ca chúng ta vừa lúc tương xứng với người. Ngoài ra, thiết quyền của Cổ tam ca trời sinh chính là khắc tinh của đôi tay Thiết lão nhị các người. Còn về ta, từ trước đến giờ vẫn dùng quân cờ làm ám khí, đối với danh tiếng của lão đại các người vẫn luôn cho rằng không xứng...

Lãnh Huyết cắt lời:

- Người muốn giao đấu với đại sư huynh của chúng ta?

Diệp Kỳ Ngũ mỉm cười như đã tính trước.

- Đáng tiếc.

Lãnh Huyết chỉ nói hai chữ này.

Diệp Kỳ Ngũ lấy làm lạ hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Lãnh Huyết nói:

- Đáng tiếc người chỉ xứng liếm chân cho huynh ấy.

Sắc mặt Diệp Kỳ Ngũ biến đổi, cổ tay lật lại, đưa vào trong ngực.

Vô Tình chợt đi đến giữa hai người.

Chân của y không thể đi, nhưng y có xe lăn bằng gỗ.

Y thấp hơn người khác một cái đầu, nhưng không ai có thể xem nhẹ sự hiện hữu của y.

Y chặn giữa hai người, chỉ nói một câu:

- Hẳn là của ta.

Sau đó còn thêm một câu:

- Một người quá ít.

Lỗ Thư Nhất đột nhiên nói:

- Vậy thì thêm ta nữa.

Truy Mệnh vỗ tay cười nói:

- Hai người đánh một người, thật là thông minh.

Lỗ Thư Nhất lại mặt không đỏ, thở không gấp, mày không động, mắt không nháy, nói:

- Phải nói là hai người đánh một kẻ tàn phế.

Thiết Thủ thở dài nói:

- Xem ra muốn mặt dày cũng phải có bản lĩnh không biết xấu hổ.

Yến Thi Nhị nói:

- Bản lĩnh đó các người còn kém xa.

Truy Mệnh hí mắt nói:

- Đúng là kém xa. Không biết vị Tề lục huynh kia sẽ đảm nhận vai gì?

Tề Văn Lục nở một nụ cười rất thiếu tự nhiên, nói:

- Ta à? Dư ra một người là ta, vì vậy ta sẽ phụ trách ám toán.

Yến Thi Nhị cũng phụ họa:

- Hãn à? Nơi nào cần thì hãn sẽ có mặt, ai bảo chúng ta nhiều hơn hai người.

Tề Văn Lục cũng đường hoàng nói:

- Đúng vậy, ai bảo các người ít hơn hai người.

Thiết Thủ nói:

- Ta có hai cánh tay, sẽ dùng một cánh tay để nắm chặt người.

Cố Thiết Tam cười lạnh nói:

- Người ứng phó được ta rồi hãy nói.

Lãnh Huyết nhíu mày hỏi:

- Đánh nhau dùng miệng hay là dùng nắm tay?

Cố Thiết Tam giơ nắm tay lên:

- Đương nhiên là dùng nắm tay. Bọn người không nhịn được nữa rồi à?

- Sai.

Lãnh Huyết đâm tới một kiếm.

Sau đó mới nói tiếp:

- Dùng kiếm, nắm tay không đáng quan tâm.

Kiếm của y đâm vào Yến Thi Nhị, là Yến Thi Nhị rẽ tóc cài hoa.

Yến Thi Nhị cũng đột nhiên rút kiếm, phản công Lãnh Huyết.

Cố Thiết Tam lập tức vung quyền tấn công Lãnh Huyết.

Thiết Thủ lập tức ra tay ngăn cản Cố Thiết Tam, nhưng Triệu Họa Tứ đã bay đá vào y.

Truy Mệnh kêu lớn:

- Người chọn sai đối tượng rồi.

Đôi chân của y đã quấn lấy hai chân Triệu Họa Tứ.

Chỉ có Diệp Kỳ Ngũ là không nhúc nhích, bởi vì hắn không thể động.

Vô Tình đang nhìn chăm chú vào hắn, đôi mắt kia sắc bén và bình tĩnh, còn đẹp hơn so với đôi mắt của mỹ nhân.

Lỗ Thư Nhất đã lặng lẽ di chuyển đến sau lưng Vô Tình. Hắn quyết chí muốn ném tên "tàn phế" này ra xa giống như túi rách, ít nhất cũng ném khỏi cái xe lăn nổi tiếng trên giang hồ là quỷ thần khó lường.

Chỉ có một người "rãnh rỗi an nhàn, khoanh tay đứng nhìn", đương nhiên là Tề Văn Lục.

Nơi này dư ra một người là hắn, vì vậy hắn sẽ là người lược trận, nói cách khác là phụ trách ám toán.

Hắn thích nhiệm vụ này, bởi vì không tốn sức nhất, không nguy hiểm nhất, hơn nữa cũng dễ dàng lập công nhất.

Mục tiêu hiện giờ của hắn là Vô Tình. Trước tiên đánh ngã một người, hơn nữa còn là người quan trọng nhất và cũng là yếu nhất, những người khác tự nhiên không chiến mà bại, có thể nhanh chóng nắm được cơ hội chiến thắng.

Tứ Đại Danh Bồi và Lục Hợp Thanh Long đã bắt đầu giao chiến trên Tư Phòng sơn.

Núi vốn cao, trăng vốn lạnh.

Thắng lợi bình thường đều đổi lấy bằng mồ hôi và máu.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phục Kích

Gia Cát tiên sinh mặc dù bị thương, nhưng y khôi phục rất nhanh, hơn nữa cũng cố gắng để khôi phục nhanh hơn.

Lực tên của Nguyên Thập Tam Hạng đáng sợ hơn rất nhiều so với trước kia.

Trước đây y đã từng đối kháng với "Thương Tâm chi tiễn", khi đó công lực của Nguyên Thập Tam Hạng còn không cao như vậy.

Nguyên Thập Tam Hạng từng bắn một mũi tên vào tim. Lúc đó phương thức ứng phó của Gia Cát tiên sinh không phải là tránh né, không phải là ngăn cản, cũng không phải là đón đỡ, mà y dùng một loại lực lượng gần như "thần kỳ", nhanh chóng dời vị trí ngực của mình về phía trước một trượng ba, trở thành nghênh đón mũi tên kia.

Vì vậy lực tên và lồng ngực va chạm tại phía trước tạo thành phản lực. Mũi tên kia tuy bắn trúng lồng ngực "trong ảo giác" dời về phía trước, nhưng lực lượng "trong thực tế" lại tạo thành phản kích, khiến cho mũi tên bắn ngược về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Một lần đó, thật sự khiến cho Nguyên Thập Tam Hạng luống cuống tay chân.

Một lần đó, Gia Cát tiên sinh hoàn toàn thắng lợi.

Một lần đó, Nguyên Thập Tam Hạng còn chưa đột phá "Nhân Nhục thần công", cũng chưa hiểu rõ Sơn Tự kinh.

Nhưng lần này lại khác biệt, không hề giống.

Trước khi mũi tên bắn tới, Gia Cát tiên sinh đã dời cơ quan nơi lồng ngực đi, nhưng một mũi tên này vẫn khiến y bị thương nặng.

Y phát ra "Kinh Diễm nhất thương" đánh bại Nguyên Thập Tam Hạng, sau đó lập tức vận khí điều tức.

Y có một loại nội công gọi là "Bán Đoạn Cấm", nội công này không phải dùng để đả thương người, mà là dùng để tự chữa thương. Chỗ thần kỳ của nó là bị thương càng nặng thì càng mau chữa khỏi, ít nhất cũng có thể tạm thời áp chế thương thế nặng hơn.

Trong võ lâm tranh hùng đấu thắng và trên giang hồ gió tanh mưa máu, nội công này có thể nói là hết sức "hiệu nghiệm". Bởi vì thường xuyên có chuyện bị thương chiến đấu, tẩm máu khổ chiến, nội công này có thể tạm thời nén thương tiếp tục chiến đấu, sau khi thắng lợi thì mới chữa trị.

Công hiệu của "Bán Đoạn Cấm" là có thể "bị thương càng nặng thì chữa trị càng nhanh".

Lý luận của Gia Cát luôn dùng kinh nghiệm làm mục tiêu, dĩ nhiên võ công của y cũng rất thực dụng.

Gia Cát tiên sinh từ trước đến nay luôn là một người "thiết thực". Y luôn cho rằng một số nhà lý luận và học vấn thích khoe khoang khoác lác, ba hoa chích chòe, phần nhiều chỉ biết nói mà không biết làm, hoặc là nói một đàng làm một nẻo.

Y chủ trương thực tế.

Y đang muốn vận "Bán Đoạn Cầm" đè nén thương thế. Vết thương kia tuy không thấy máu, nhưng còn nặng hơn so với chảy máu. Y cảm giác được đó là một vết thương lớn, dường như còn lớn hơn cả người mình. Y định chỉ cần khôi phục một chút nguyên khí sẽ lập tức truy kích, bởi vì y sợ Nguyên Thập Tam Hạn sẽ gặp phải Tứ Đại Danh Bồ.

Dù sao một con cọp bị thương vẫn có sức giết người, huống hồ bên kia núi còn có người của quân địch, nhất là sáu con rồng kia.

Không ngờ y lại đột nhiên nghe được một tiếng quát khê.

Toàn thân Lão Lâm hòa thượng run lên, sau lưng y đã xuất hiện một cô gái, một cô gái ngọt ngào.

Tay của cô gái kia đã từ phía sau nắm lấy cổ của Lão Lâm hòa thượng.

Gia Cát tiên sinh ổn định tâm thần, y biết cô gái này chưa chắc đã muốn giết Lão Lâm hòa thượng, nếu không thì đã sớm giết rồi. Ít đi một kẻ địch luôn tốt hơn so với nhiều thêm một kẻ địch.

Nếu như không giết, lại không chế sự sống chết của Lão Lâm hòa thượng, đương nhiên là có mưu đồ.

Đây là một loại cảm giác, cho nên y hỏi thẳng:

- Cô là ai?

Cô gái kia cũng trả lời "thành thật":

- Tôi là một cô gái không có giấc mộng.

Gia Cát tiên sinh lập tức biết nàng là ai.

- Vô Mộng Nữ, cô muốn gì?

- Tốt, sáng khoái!

Vô Mộng Nữ nói:

- Muốn tôi thả y, có hai điều kiện.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Cô nói đi, nếu có thể thì ta sẽ đồng ý, nếu không thể thì cô giết y cũng sẽ không thoát được.

Vô Mộng Nữ cũng sáng khoái, lập tức đề xuất yêu cầu:

- Một, ông thu tôi làm đồ đệ, truyền hết võ công cho tôi. Hai, ông và môn hạ của ông không được đối địch với tôi.

Sau đó nàng liếm liếm đôi môi đỏ mọng, nói:

- Chỉ hai yêu cầu này thôi.

Lão Lâm đại sư cũng không phải là người dễ đối phó, nhưng y vẫn trúng phục kích. Chủ yếu là vì y quá kinh ngạc bởi một chiêu kia của Gia Cát tiên sinh, do đó sinh ra ngỡ ngẩn và trầm tư.

Ai có thể tu luyện công lực đến mức này?

Binh khí này đã không phải là "binh khí" trong lời kể nữa.

"Thương" đã là một loại quan niệm khác.

(Nếu như ta có thể biến nó thành một loại "vũ khí" mà người người đều có thể sử dụng, chẳng phải sẽ thay đổi toàn bộ quan niệm và uy lực của võ học sao?)

Trong lúc y đang chăm chú suy nghĩ, Vô Mộng Nữ vẫn chưa thật sự rút lui đã khống chế y.

Vô Mộng Nữ chỉ dùng tay không, nhưng tay của nàng rất độc, thủ pháp cầm huyết càng độc hơn.

Theo lẽ, cho dù Lão Lâm thiên sư chưa bình tĩnh, có Gia Cát tiên sinh ở đây cũng không đến nỗi chẳng hay biết gì. Nhưng Gia Cát tiên sinh lại đang thương cảm vì cái chết của Thiên Y Cư Sĩ.

Y vừa dùng toàn lực đánh lui Nguyên Thập Tam Hạng, đang muốn ngậm vận huyền công để áp chế thương thế, Vô Mộng Nữ đã nắm lấy cơ hội trong thoáng chốc này.

Nắm giữ tiên cơ, hoàn thành phục kích.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Truy Kích

Trên Tư Phòng sơn, chiến đấu nhanh chóng diễn ra.

Cố Thiết Tam đấu với Thiết Du Hạ.

Quyền của Cố Thiết Tam rất nhanh, là khoái quyền.

Quyền pháp của hắn rất kỳ lạ, thân hình di chuyển như tia chớp, nắm tay như sấm sét, nhẹ nhàng như lông chim, lại nhanh như tên bắn, chỉ tấn công vào đầu, huyệt thái dương và bụng dưới của kẻ địch.

Chỉ tấn công vào những bộ phận này, qua lại xuất chiêu, biến đổi linh hoạt, như vậy là đủ rồi.

Có đôi khi trước tiên đánh đầu, sau đó đánh hông, lại đánh huyệt thái dương.

Có lúc là huyệt thái dương bên trái, bụng, bụng, huyệt thái dương bên phải.

Có lúc là đầu, bụng, bụng, bụng, đầu.

Có lúc là đầu, đầu, đầu, đầu, đầu... liên tục đánh vào đầu, không đánh những nơi khác.

Biến ảo không ngớt, biến hóa khó lường.

Lúc mới bắt đầu, Thiết Thủ vẫn bình tĩnh ứng phó, ung dung hóa giải, thấy chiêu phá chiêu.

Y lại nhún nhường nói:

- Cố huynh, chúng ta cần gì vừa lên đã đánh nhau sống chết...

Lời của y sai rồi, bởi vì người khác đã liều mạng, y không liều cũng không được, trừ khi là y muốn chết.

Nhưng cái sai không phải là đạo lý của câu này, mà là y không nên nói chuyện. Điều này khiến cho chiêu thức của y chậm đi, chương chậm lại.

Y vừa mở miệng thì đã trút khí.

Cao thủ chiến đấu chỉ hơn nhau trong phút chốc, một chút này cũng đủ phân định sống chết cao thấp.

Cố Thiết Tam liên tục tấn công, quyền của hắn nhanh, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự mạnh mẽ, sắc bén và chuẩn xác của mỗi quyền. Thậm chí là quyền càng nhanh thì lực càng mạnh, sức sát thương cũng càng lớn.

Lúc đầu Thiết Thủ không hề có ý liều mạng, như vậy thì không ổn, cho nên bây giờ y chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Y tuy dùng chương lực hùng hậu độ lượng bao dung, nhưng mỗi khi Cố Thiết Tam đánh một quyền thì y phải lui lại một bước, đó là một bước dài.

Cố Thiết Tam đánh tám quyền mười quyền, Thiết Thủ đã lui đến bên vách đá.

Thiết Thủ vội vã kêu lên:

- Đừng có...

Lúc này quyền của Cố Thiết Tam mới chậm lại.

Chậm mới đáng sợ, càng đáng sợ hơn.

Hóa ra quyền của Cố Thiết Tam đánh chậm còn lợi hại hơn so với đánh nhanh.

Vừa rồi mỗi quyền của hắn giống như một cái dùi sắt, tấn công vào đầu, bụng hoặc huyết thái dương. Bây giờ mỗi quyền của hắn lại tựa như một tia sét, tuy chỉ đánh vào một nơi nhưng kinh lực lại đồng thời phân tán đến đầu, bụng và trán.

Thiết Thủ không chống đỡ được, lại lui thêm một bước.

Không thể lui nữa.

Bước này đã lui ra khỏi vách đá, một chân của y đã bước giữa không trung, nội lực hùng hậu đã không còn điểm tựa.

Cố Thiết Tam lập tức truy kích, đây rõ ràng là thời cơ tốt nhất để giết chết Thiết Thủ.

Đối mặt với công kích của đối phương, Thiết Thủ đành phải đón đỡ.

Đương nhiên, đây là thời điểm không nên "đón đỡ" nhất. Cho nên đón thêm một chưởng này, hai chân Thiết Thủ đồng loạt lui ra khỏi vách đá, lơ lửng giữa không trung.

Y đương nhiên không thể đứng lâu giữa không trung.

Cố Thiết Tam không cho đối phương một cơ hội sống sót nào, hắn tuyệt đối không để Thiết Thủ lại vùng lên sườn dốc, cho nên lần này hai tay của

hắn đều xuất kích.

Truy kích, truy kích, lại truy kích, cần phải giết chết kẻ địch mới thôi.

Thiết Thủ không có cách nào, phải đánh hạ kẻ địch.

Không có lựa chọn, y đành phải dùng hai tay đẩy ngang, lại đón lấy hai quyền này của Cố Thiết Tam.

Lần này quyền chưởng đụng nhau, khiến cho Cố Thiết Tam chợt hiểu được một chuyện, thừa thắng truy kích cũng chưa hẳn có thể hoàn toàn thắng lợi.

Hắn sai rồi, bởi vì hắn không nên truy kích.

Hai chân Thiết Thủ đứng giữa hư không, nhưng hai chưởng này càng mạnh hơn so với lúc chân đạp trên đất, hơn nữa còn hoàn toàn không cần mượn lực.

Nguồn gốc lực lượng của y chính là hai nắm tay của Cố Thiết Tam. Y áp chế ngược quyền kinh của Cố Thiết Tam, sau đó lại phát ra nội kinh của mình. Bởi vì y lơ lửng giữa trời, lực lượng trống rỗng mới là khắc tinh thật sự.

Cố Thiết Tam giống như bị hai tầng công kích, hắn nghe được xương cánh tay của mình đang rên rỉ. Quyền kinh của hắn có lớn, lực cánh tay có mạnh, cũng không thể trước tiên hóa giải lực đạo của mình, sau đó còn phải đối phó với chưởng công của Thiết Thủ.

Hắn hối hận vì đã truy kích.

Hắn gần như có thể nghe được tiếng xương cánh tay của mình rạn nứt.

o o o

Gia Cát tiên sinh đang trầm ngâm.

Nếu như y không bị thương, với công lực của y, muốn cứu Lão Lâm thiên sư tử trong tay cô gái này, mặc dù mạo hiểm nhưng vẫn nắm chắc.

Nhưng bây giờ thì không.

- Ông suy nghĩ thế nào?

Vô Mộng Nữ nóng nảy:

- Ông đừng vì muốn làm hào kiệt mà hi sinh người bạn già của mình.

Lão Lâm thiên sư giận dữ như muốn nói gì đó, nhưng lại nói không ra, bởi vì cổ của y đang bị móng tay dính độc nắm lấy.

- Y vừa mới ra tay cứu Thiên Y Cư Sĩ, các người là bạn cũ.

Vô Mộng Nữ nói:

- Đến cái tuổi này của các người, nhất định là không còn nhiều bạn cũ lắm, chết một người thì ít đi một người. Nếu như ông thật sự là hào kiệt, trước tiên nên bảo vệ bạn cũ.

Gia Cát vuốt râu mỉm cười.

Lúc này y vẫn còn cười được.

- Ta không phải là hào kiệt.

Y nói:

- Nhưng hào kiệt cũng không phải là kẻ điên, hào kiệt chẳng qua chỉ dám làm những chuyện mà người khác không dám nhưng lại rất muốn làm mà

thôi.

Sau đó y nói:

- Đây là sai lầm thứ nhất của cô.

Vô Mộng Nữ rất ngạc nhiên:

- Thứ hai thì sao?

Nàng hỏi.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Du Kích

Trên núi hoang, quyết chiến rất ác liệt.

Triệu Họa Tứ phi thân lên.

Hắn muốn tìm ra sơ hở của Truy Mệnh, tìm được sơ hở mới có thể ra tay, không, là ra chân.

Ra chân không thể so với ra tay, tay vừa đưa ra còn có thể biến chiêu, thu chiêu, thủ chiêu, phản chiêu... chân lại không thể, chân một khi đá ra, chỉ còn lại một chân (thậm chí không có) để giữ thân thể cân bằng, bản thân sẽ lộ ra sơ hở, rất dễ bị kẻ địch thừa cơ.

Do đó đối phó với cao thủ như Truy Mệnh, Triệu Họa Tứ nhất định trước tiên phải nhìn ra sơ hở của kẻ địch.

Nếu như không thấy thì phải tìm ra.

Nếu như không tìm ra thì phải tấn công để tạo ra sơ hở.

Triệu Họa Tứ giỏi về khinh công, nhưng đó cũng là sở trường của Truy Mệnh.

Truy Mệnh cũng phi thân lên, y cũng đang tìm sơ hở của Triệu Họa Tứ.

Triệu Họa Tứ hít mạnh một hơi, một lần nữa bay lên, vẫn quanh quẩn trên

đầu Truy Mệnh .

Hai cánh tay Truy Mệnh rung lên, hai vai tuy động nhưng lại không ra tay, ngược lại đột ngột bay lên giống như mọc ra một đôi cánh, lại vượt lên trên Triệu Họa Tứ.

Triệu Họa Tứ hừ lạnh một tiếng, chân trái của hắn chột đạp lên mắt cá chân phải, nhờ đó bay lên một bước, sau đó chân phải lại đạp lên mắt cá chân trái, bay thêm một bước nữa. Cứ như vậy đạp vào nhau, một hơi bay đến mười bảy mười tám bước, lại vượt lên trên Truy Mệnh.

Truy Mệnh cười, giày phải của y chột tuột ra. Thừa dịp chiếc giày rơi xuống, mũi chân phải của y khê điểm lên mặt giày, mượn lực như vậy, y lại bay lên cao một trượng một. Chiếc giày rơi xuống, mũi giày cắm thẳng vào mặt đất cứng rắn hơn hai tấc, nhưng Truy Mệnh lại vượt lên trên Triệu Họa Tứ.

Hai người liên tiếp bay lên như vậy, cách mặt đất hơn năm trượng, thế vẫn còn chưa dứt.

Hai người vẫn chưa giao thủ, nhưng còn nguy hiểm hơn giao thủ. Hai người vẫn chưa xuất cước, nhưng còn kinh hiểm hơn xuất cước.

Thân hình bọn họ vừa bốc lên, vừa chao đảo, đều đang tìm sơ hở của đối phương.

Đó là một loại phương thức chiến đấu khác, du kích.

Hai người vừa độ sức nhảy cao, thân hình vừa lóe lên di động, muốn tìm ra nhược điểm của đối phương.

Triệu Họa Tứ và Truy Mệnh đều sở trường khinh công, giỏi về cước pháp, nhưng rất nhanh đã phân chia cao thấp.

Bởi vì Triệu Họa Tứ đã bị thương từ trước, khí không đủ, lực đã hết.

Truy Mệnh chợt lộn nhào một cái giữa không trung, lại vượt lên phía trên Triệu Họa Tứ.

Y lập tức nhìn ra, thương thế của Triệu Họa Tứ đã không cho phép hắn tiếp tục tranh đấu, vì vậy cười nói:

- Bỏ đi, chúng ta xuống dưới lại so...

Nhưng y cũng lập tức phát hiện, đây chỉ là một bố cục. Triệu Họa Tứ muốn dụ y bay lên không, một người khác lại ở phía dưới bố trí, đó là Lỗ Thư Nhất.

Lỗ Thư Nhất cũng không đối phó với Vô Tình giống như những gì bọn họ nói, mà lại giống như một thợ săn đang quan sát cuộc du kích giữa Truy Mệnh và Triệu Họa Tứ.

Trong lúc hai người bay lên không so tài, hắn đã viết rất nhiều chữ trên mặt đất. Dựa vào ánh trăng phản chiếu yếu ớt, Truy Mệnh thấp thoáng thấy được những chữ kia, đó đều là những chữ đơn.

Công, Đả, Sát, Tử.

Đây đều là những chữ có tính công kích, lực sát thương rất lớn.

Từ phía trên nhìn xuống, những chữ này giống như muốn chuyển động, mỗi nét mỗi phẩy tựa như tay đấm chân đá, hơn nữa còn mở miệng nhe răng như muốn cắn người khác.

Ngay cả chữ "Hổ" cũng dường như biến thành một con hổ vung đuôi giận dữ, chữ "Long" như một con rồng hung bạo cuộn mình mai phục.

Lỗ Thư Nhất lại "viết sống" những chữ này.

Thân hình của Triệu Họa Tứ đã không bay lên nữa, ngược lại nhanh chóng rơi xuống. Trên không trung chỉ còn lại Truy Mệnh.

Truy Mệnh không có chỗ nào để rơi xuống, trừ khi là hấn đặt chân lên những "chữ" này, vậy thì chắc chắn giống như rơi vào miệng hùm mỏ ưng.

Truy Mệnh quanh quẩn phía trên, chỉ thấy những chữ trên đất đang dùng "hình" và "nghĩa" của chúng chờ đợi hấn.

Toái, Liệt, Tuyết, Diệt.

o o o

- Thứ hai chính là...

Ánh mắt Gia Cát tiên sinh sắc bén, nói:

- Y không phải là bằng hữu của ta.

Vô Mộng Nữ ngạc nhiên.

- Ta không quen y.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Y là bạn cũ của nhị sư ca của ta, nhưng lại không liên quan gì tới ta. Ta nhờ vào võ công nhận ra, y chắc hẳn là Lôi Trận Vũ năm đó uy danh rất lớn, nhưng trước hôm nay chúng ta chưa từng gặp mặt, cũng không quen biết.

Vô Mộng Nữ chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Chẳng lẽ nàng cưỡng ép làm người? Hay là không nên uy hiếp lão nhân mà nàng không thể chống lại này?

- Nhưng ông không thể nhẫn tâm thấy chết mà không cứu, đúng không?

Vô Mộng Nữ cố gắng trấn định:

- Dù sao y cũng là bạn cũ của vị sư huynh đồng môn vừa mới chết của ông.

Gia Cát tiên sinh lạnh nhạt nhìn nàng.

Vô Mộng Nữ quả thật cảm thấy mình giống như một đĩa cải trắng, nhạt nhẽo đến mức thậm chí không thể khơi dậy khẩu vị của Gia Cát.

Nhưng nàng phải cố gắng trấn tĩnh, tiếp tục kiên cường, nếu không thì sẽ không có đường lui, hơn nữa lui cũng không có chỗ chết.

- Cô nói sao?

Gia Cát tiên sinh vẫn thản nhiên, thờ ơ hỏi ngược lại.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Xung Kích

Trên núi, quyết đấu rất khốc liệt.

Lãnh Huyết đấu với Yến Thi Nhị.

Lãnh Huyết xử dụng kiếm, Yến Thi Nhị cũng xử dụng kiếm.

Kiếm của Lãnh Huyết nhanh, kiếm của Yến Thi Nhị càng nhanh hơn.

Lãnh Huyết vừa xuất kiếm, ngay cả chính y cũng không biết tổng cộng đã đánh ra mấy kiếm, bởi vì kiếm quá nhanh.

Yến Thi Nhị lập tức đánh trả.

Kiếm của hắn vừa xuất ra, ánh vàng chói mắt, rục rờ khó nhìn. Không ai thấy rõ hình dáng của kiếm trong tay hắn, thậm chí ngay cả dài hay ngắn, sắc hay cùn cũng khó phân biệt được.

Thực sự quá nhanh, hai người đều sử dụng khoái kiếm.

Nhưng dù sao vẫn có sự khác biệt, khác biệt nằm ở kiếm.

Kiếm của Lãnh Huyết là tiện tay nhặt được, một thanh kiếm rỉ sét. Cái gọi là "kiếm" nghĩa là sắc bén, có thể giết được người, còn kiếm của y lại chẳng hề giống như một thanh kiếm. Thậm chí ngay cả vỏ kiếm và lưỡi kiếm cũng có những khiếm khuyết này.

Kiểm của Yến Thi Nhị lại rực rỡ lóa mắt, là một thanh kiếm tốt. Vỏ kiếm khắc rồng sơn phượng, khảm mười ba viên minh châu. Lưỡi kiếm tinh xảo, nạm mười sáu viên bảo thạch và sáu ngôi sao. Xem ra đây chẳng những là kiếm tốt mà còn là danh kiếm.

Lãnh Huyết lại chẳng thèm nhìn. Kiếm của y so với kiếm của Yến Thi Nhị như bùn so với mây, nhưng y cầm kiếm nơi tay lại giống như đó là thần binh lợi khí, còn nổi danh và quý báu hơn so với Ngự Trường kiếm, Thượng Phương bảo kiếm, Thanh Long Yến Nguyệt đao.

Chỉ cần đối phương có một điểm sơ hở, kiếm của y liền đâm ra.

Chỉ cần đối phương có một điểm do dự, thế công của y liền thi triển.

Chỉ cần đối phương có một điểm sợ hãi, y liền đâm vào nơi đối phương sợ nhất.

Chỉ cần đối phương...

Nhưng không có.

Yến Thi Nhị rẽ tóc, cài hoa, áo dài, tay áo xừa, nhưng xuất kiếm còn tàn độc, còn sắc bén, thậm chí còn dũng mãnh hơn Lãnh Huyết.

Cho nên hai người đều xung kích kiếm pháp của đối phương, càng đấu càng anh dũng, càng chiến càng liều mạng, càng đánh càng đặc sắc.

Vì vậy vẫn phân ra cao thấp mạnh yếu.

Bởi vì tính tình của Lãnh Huyết.

Cá tính của y là áp lực càng lớn thì phản lực càng lớn, ngăn trở càng mạnh thì sức phản kháng cũng càng mạnh.

Cao thủ chân chính trên đời là phải gặp khó càng dững, gặp mạnh càng mạnh, bởi vì trên đời luôn có nhiều ngăn trở, nhiều khó khăn, nhiều cường địch, nhiều thứ để học hỏi.

Hai người liều mạng giao đấu như vậy, rất nhanh đều đổ máu bị thương.

Lãnh Huyết càng bị thương thì càng dững mãnh, máu chảy cũng chảy ra cả đầu chí của hãn, đầu chí đến tận trời.

Yến Thi Nhị lại không thể, bởi vì hãn quá yêu quý bản thân.

Một người quá quý trọng bản thân thì sẽ không dám quá liều mạng, nhưng nếu một người không liều mạng thì rất khó thấy được bản lĩnh thật sự.

Yến Thi Nhị không dám liều, hãn vẫn cần mạng, còn thể công của Lãnh Huyết thì thật sự không cần mạng, cho nên hãn đành phải liên tiếp tháo lui.

Vừa lui, lại tiếp tục lui, sau ba lần lui đã lộ ra dấu hiệu thất bại.

Nhưng hãn vẫn có biện pháp.

Lúc cổ tay hãn rút lại, bảy viên bảo thạch trong số mười sáu viên trên lưỡi kiếm đột ngột bắn ra, phân biệt đánh vào mười bốn yếu huyệt của Lãnh Huyết.

Bảy viên ám khí làm thế nào đánh vào mười bốn chỗ hiểm?

Bởi vì đó là ám khí không thể ngăn cản, một khi ngăn cản, kinh lực ẩn chứa trong nó sẽ tự động đổi hướng, bắn vào bảy chỗ hiểm khác của kẻ địch. Bởi vì lúc ám khí bay đến sát người mới có thể ra tay ngăn cản, vì vậy ám khí bất ngờ đổi hướng chia ra tấn công, kẻ địch sẽ không thể ứng phó kịp.

Yến Thi Nhị thường dùng một chiêu này để giành thắng lợi, cũng dùng một chiêu này lấy mạng kẻ địch. Hãn rất đặc ý với một chiêu này, đây là

tuyệt chiêu của hắn.

Nhưng Lãnh Huyết vừa thấy hắn sử dụng chiêu này lại thở dài một tiếng.

Thực ra y giao đấu với cường địch như Yến Thi Nhị, trong lòng bị xung kích rất lớn, đó là xung kích của kiếm, cũng là xung kích của thơ.

Kiểm pháp của Lãnh Huyết, mỗi kiếm đều giống như một câu nói trong lòng, là trực tiếp nhất.

Y cũng dựa vào trực giác để xuất kiếm, đó là một loại bản năng bẩm sinh như dã thú, nhưng loại bản năng này càng nhanh, càng tốc, càng chuẩn xác, càng thần diệu hơn so với dựa vào lý trí phán đoán.

Kiểm pháp của Yến Thi Nhị lại bất đồng, đó là một loại "kiểm pháp của thơ", "Thi kiếm".

Thơ cũng rất trực tiếp, là ngôn ngữ tinh luyện nhất, giống như dòng máu quý giá nhất trong thân thể.

Ngôn ngữ của thơ tuy thật, tuy đẹp, tuy cảm động, nhưng dù sao cũng là thứ trải qua chỉnh sửa, mài giũa và suy nghĩ.

Có điều đó cũng là tinh hoa, tinh hoa thật sự.

Loại kiểm pháp này đã xung kích Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết hiểu chiến, bởi vì kiểm pháp tuyệt như vậy mới có thể khiến hắn thi triển ra kiểm pháp càng tuyệt thế hơn.

Nhưng Yến Thi Nhị lại không dám liều mạng.

Liều mạng cần phải có dũng khí. Không phải đem mạng đi liều chính là liều mạng, mà là cái tình sống chết có nhau, sống vì kiếm cũng chết vì kiếm.

Không có tình nghĩa sinh tử tương tri với kiếm, cùng sống cùng chết, vậy thì không thể thi triển ra kiếm pháp thần diệu.

Lúc này Lãnh Huyết đã không còn lòng dạ nào tiếp tục chiến đấu, bởi vì y biết mình thắng chắc.

Một kiếm thủ chân chính sẽ không khám ám khí dùng để ám toán người khác lên kiếm mà mình dùng, bởi vì đó là xem thường chính mình, cũng xem thường kiếm của mình, loại người này đã không xứng được thắng.

Kiếm khách như vậy làm sao là đối thủ của y?

Cho nên y quát lên một tiếng:

- Người không xứng dùng kiếm!

Sau đó y công ra một kiếm.

Một kiếm này xuất chiêu quá mạnh, cũng quá tự tin, cho nên kiếm "rời tay" bay ra.

Là người và kiếm đều quá tự tin, cho nên "kiếm" rời tay bay đi, chứ không phải người "rời tay" phóng "kiếm".

Kiếm giống như người đều tràn đầy sức sống, còn có thể thấu hiểu chủ nhân, chủ động phát ra công kích.

Tại khoảnh khắc đó, kiếm của Yến Thi Nhị hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Kiếm của Lãnh Huyết không chỉ bay thẳng vào đối phương, còn kéo theo bảy viên bảo thạch kia phản công Yến Thi Nhị.

Nếu không phải trên đầu Yến Thi Nhị còn có đóa hoa kia, có lẽ lúc này hẳn đã là một người chết, hơn nữa còn là một người bị một kiếm xuyên tim

mà chết.

Trong lúc kinh hãi, hấn chợt ngắt xuống đóa hoa trên tóc.

Bàn tay nhón hoa, mặc dù sắc mặt hấn đã sớm phát xanh, cười không ra được.

Cũng không biết làm thế nào, một kiếm kia cắt xuống đóa hoa, sau đó tự động trở lại trong tay Lãnh Huyết, giống như một con chó trung thành luôn đi theo chủ nhân.

Hoa của Yến Thi Nhị đã thay hấn chịu một kiếm, nhận một kiếp.

Hoa rơi, người vẫn còn.

Có lẽ bởi vì hoa rơi, cho nên người không chết.

o o o

Vô Mộng Nữ biết mình đã không có phần thắng, nàng chỉ có cách rút lui.

Nếu như không thể cầu tiến, không thể giành được, ít nhất cũng phải bảo vệ sự an nguy của mình. Khi nhìn thấy tình huống không ổn thì phải thu tay đúng lúc.

- Muốn ông truyền thụ tuyệt kỹ cho tôi, đương nhiên là không thể.

Nàng ngập ngừng nói:

- Nhưng ông có thể đồng ý với tôi, ông và môn đồ của ông sẽ không làm hại tôi chứ?

Gia Cát lạnh nhạt nói:

- Chúng ta không ra tay đối phó với cô, nhưng nếu như cô làm chuyện thương thiên hại lý, phạm pháp phạm tội, cũng sẽ có người trừng trị cô.

Vô Mộng Nữ vui mừng khôn xiết:

- Vậy là ông đã đồng ý?

Gia Cát chỉ nói:

- Vậy cũng không có nghĩa là cô sẽ an toàn.

Vô Mộng Nữ thở ra một hơi:

- Chỉ cần Tứ Đại Danh Bồ và Gia Cát tiên sinh không lòng bắt tôi, người khiến cho tôi sợ còn không nhiều đâu.

Gia Cát tiên sinh lắc đầu:

- Trong thiên hạ có rất nhiều người giỏi, cô đừng cao hứng quá sớm.

Vô Mộng Nữ nghiêm túc nói:

- Nếu như ông đã đáp ứng, sẽ không đổi ý chứ?

Gia Cát vuốt râu nói:

- Nếu như ta là người dễ đổi ý nuốt lời, cô cũng không cần phải đàm phán với ta.

Vô Mộng Nữ nở nụ cười ngọt ngào:

- Gia Cát tiên sinh, một lời nặng tựa ngàn vàng, đương kim thiên tử nói còn không bằng Gia Cát gạt đầu một cái.

Gia Cát nói ngay:

- Lời này không thể nói được.

Vô Mộng Nữ hé miệng cười, nói:

- Đáng tiếc Gia Cát cơ trí hơn người, võ công cái thế lại thích làm chó săn cho hoàng đế.

Gia Cát tiên sinh cũng không tức giận:

- Ta không bảo vệ thiên tử này, e rằng trời cao thật sự xem vạn dân như chó cỏ 1. Cô có thả người hay không? Nếu như không thả, đó cũng không phải là do ta lật lọng.

Vô Mộng Nữ vội nói:

- Thả, thả, thả... nhưng nếu bây giờ tôi thả lão hòa thượng này, y sẽ quay lại giết tôi ngay.

Xin cát tiên sinh thở dài một tiếng:

- Cô cứ thả y ra trước, đại sư sẽ không tính toán với cô.

Vô Mộng Nữ làm ra vẻ kinh hãi sợ sệt:

- Ông xem, ông xem, y đang phỏng mang trợn mắt, thật là hung dữ. Lỡ may tôi vừa thả ra, y liền đem tôi chặt thành trăm mảnh thì sao? Ông tuy đã đáp ứng không giết tôi, nhưng y lại giống như muốn đem cô gái yếu đuối này băm thành thịt vụn, vậy làm sao để thả?

Gia Cát hăng giọng một tiếng:

- Lần này đại sư sẽ tha cô một mạng, sau này cô đừng đâm đầu vào y là được. Y bị cô nắm cổ, dĩ nhiên là phải mắt trợn lên. Cô còn không mau thả sao? Nếu không thì ta sẽ không để ý tới nữa.

Vô Mộng Nữ vừa le cái lưỡi thơm, vừa vội vàng nói:

- Có tiên sinh chịu trách nhiệm, đương nhiên là thả ngay...

Nói xong, nàng quả thật thả Lão Lâm hòa thượng Lôi Trận Vũ ra.

Lúc này Gia Cát tiên sinh mới nói:

- Cô lại sai lầm rồi...

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chàng Kịch (Va Chạm)

Trên núi chiến đấu rất kịch liệt.

Diệp Kỳ Ngũ đối phó với Vô Tình, giống như đánh một ván cờ.

Hắn bắn một quân cờ về phía Vô Tình.

Vô Tình vẫn ngồi yên bất động trên xe, không phải là bất động như núi, y không trầm ổn như vậy, chỉ là vô cùng bình tĩnh, hơn nữa còn mang theo một chút chế nhạo lạnh lùng.

Quân cờ bắn thẳng về phía Vô Tình.

Vô Tình không tránh, chỉ nhìn vào quân cờ. Cho đến khi quân cờ còn cách người năm thước, một tiếng "bụp" vang lên, một vật thể nhanh chóng bay ra, đụng vào quân cờ.

Quân cờ rơi xuống, đó là một quân Tốt.

Vật thể này bay đến rất nhanh, ngay cả Diệp Kỳ Ngũ cũng không nhìn ra được nó từ đâu ra.

Vật thể kia đánh rơi quân Tốt, sau đó bay lên giữa không trung, biến mất không còn nhìn thấy, không hề rơi xuống.

Diệp Kỳ Ngũ cảm thấy rất kích động. Hắn đang đối mặt với Thịnh Nhai

Dư đứng đầu Tứ Đại Danh Bô, ngoại hiệu là "Vô Tình", là người nổi danh nhất về ám khí trong võ lâm ngoại trừ Thục Trung Đường môn.

Một người dùng ám khí có một không hai trong võ lâm, đồng thời còn đối ám khí thành "Minh khí", nhưng lại không có cả khả năng đi đứng.

Hắn muốn thăm dò người này, cho nên phát ra một quân Tốt.

Nhưng không có tác dụng, Tốt đã bị "ăn mất", trong khi đối phương ra tay như thế nào hắn cũng không thấy rõ.

Hắn đã từ phần khích trở nên có phần khẩn trương.

Hắn không phục, hắn quyết định phải thử thêm một lần, cho nên hắn lại phát ra hai quân cờ, một quả là Mã còn một quân là Pháo.

Vô Tình vẫn ngồi yên nhìn quân cờ bay tới.

Cho đến khi hai quân cờ bay đến trước người năm thước, Vô Tình vẫn không nhúc nhích, cũng không có bất kỳ hành động nào.

Chẳng lẽ y muốn chờ chết?

Bốn thước...

Không có động tĩnh.

Ba thước...

Vô Tình đã động, động rất nhanh.

Hai tiếng "vèo vèo" vang lên, hai vật thể nhanh chóng bay ra, đập vào Mã và Pháo.

Lần này mặc dù Diệp Kỳ Ngũ đã hết sức chú ý, nhưng chỉ biết hai món ám khí kia đến từ trục xe và bánh xe, vẫn không thấy rõ đó là vật gì, hình dáng gì và làm thế nào phát ra?

Nhưng lần này là Mã và Pháo chứ không phải Tốt.

Khi món ám khí kia đụng vào Mã, quân Mã chột trầm xuống, sau đó đột ngột thay đổi phương hướng, nhưng vẫn dùng một phương thức hết sức kỳ dị bắn đến.

Nó vốn đang bắn vào sống mũi của Vô Tình, bây giờ bị đụng vào, thế tới đột ngột biến đổi, bắn vào dưới sườn của Vô Tình.

Đó giống như hai góc đối của chữ "Nhật" (日), cũng chính là thế đi của Mã trong cờ tướng.

Một quân cờ khác, sau khi bị đụng vào lại có phản ứng hoàn toàn khác với Mã.

Nó nhảy lên, sau đó lại bắn xuống. Nó vốn bay về phía cổ họng Vô Tình, lúc này lại đổi thành đánh vào trán.

Đó giống như thế đi của Pháo trong cờ tướng, quân cờ này chính là Pháo.

Nói cách khác, Diệp Kỳ Ngũ phát ra hai quân cờ này đã sớm tính toán lực lượng, chỉ chờ Vô Tình dùng ám khí đánh vào, lúc này mới nhìn thấy hướng đi thật sự của nó, cũng là quân bài sát thủ cuối cùng.

Hắn rất tự tin vào ám khí của mình. Cho nên ngày đó Thái Kinh bảo hắn lên phát ám khí, khiến cho Vương Tiểu Thạch tưởng lầm là do Vô Tình làm, Diệp Kỳ Ngũ cảm thấy rất ủy khuất.

Sao không dứt khoát giết chết Thịnh Nhai Dư và Vương Tiểu Thạch? Đã

muốn giả mạo lại muốn theo dõi, khổ cực như vậy để làm gì?

Sau đó hắn đã đánh một trận với Vương Tiểu Thạch ở gần Hoa phủ của Phát đảng, biết được tiểu tử này có năng lực hơn người, mới xem như nuốt xuống cục tức này.

Đó là đối với Vương Tiểu Thạch, không phải Vô Tình.

Hắn vẫn luôn cảm thấy mình giỏi hơn Vô Tình.

Hắn đã từng nghiên cứu thủ pháp ám khí của Vô Tình, hiểu rõ cách Vô Tình phóng ám khí ra sao, hơn nữa còn sáng tạo ra một bộ phương pháp khắc chế.

Vô Tình trời sinh tàn tật, cho dù không phải trời sinh cũng là không khỏe mạnh, còn hắn lại đi đến tự nhiên, khinh công cũng không tồi. Cho nên không lý do gì Vô Tình lại nổi danh hơn hắn, mạnh hơn hắn, có "địa vị giang hồ" cao hơn hắn.

Hắn thề phải giết Vô Tình, bởi vì danh tiếng của Vô Tình đã che lấp hắn.

Điều mà hắn không ngờ là, hắn cho rằng mình đã vượt qua Vô Tình, nhưng đó là Vô Tình trong tưởng tượng của hắn.

Hắn vốn là một người tự cao, người tự cao ít khi đưa ra phán đoán chính xác đối với kẻ địch, chỉ biết tâng bốc thực lực của mình.

Hai món ám khí kia bị đụng vào, bắn về phía dưới sườn và bên trái Vô Tình.

Chính vì nó đột ngột thay đổi góc độ, lại cách Vô Tình quá gần, cho dù Vô Tình có ẩn cơ quan trên xe cũng không kịp ngăn cản hai món ám khí chết người này.

Nhưng ám khí của Vô Tình cũng không nhất định phải từ trên xe phát ra.

Trong chớp mắt này, hai ngón trỏ của y lại búng ra hai mảnh ám khí hình móng tay, không hề sai lệch đánh vào hai quân cờ Mã và Pháo.

Lần này hai quân cờ Mã và Pháo cũng không thể kịp thời thay đổi vị trí và góc độ, phương hướng của nó lại bị đột ám khí thứ hai của Vô Tình khống chế, bắn ngược về phía Diệp Kỳ Ngũ.

Lúc này Diệp Kỳ Ngũ mới kinh hãi, bởi vì hai quân cờ này đều tầm độc, là kịch độc, ngay cả hãn cũng không dám tùy tiện đón lấy.

Hãn đành phải hét lớn một tiếng, tay trái phát ra Sĩ, tay phải phát ra Tượng, toàn lực ứng phó với Mã và Pháo.

Khi hãn đang tập trung đối phó với quân cờ do mình phát ra, một mũi tên đột nhiên từ dưới gầm xe của Vô Tình bay ra, bắn thẳng vào giữa trán Diệp Kỳ Ngũ.

Diệp Kỳ Ngũ lập tức ra Xe, hãn dùng Xe để cản tên.

Lúc này hãn đã hoàn toàn không dám kinh thường kẻ địch trước mắt nữa.

Nhưng mũi tên này của Vô Tình bay được nửa đường, đột nhiên có mũi tên thứ hai đuổi theo, đụng vào đuôi của mũi tên thứ nhất.

Mũi tên thứ nhất lập tức rung lên, lượn một vòng lớn giữa không trung, bắn vào sau gáy Diệp Kỳ Ngũ.

Mũi tên thứ hai này vốn thay mũi tên thứ nhất bắn vào giữa trán Diệp Kỳ Ngũ, nhưng đột nhiên lại xuất hiện mũi tên thứ ba.

Mũi tên thứ ba cũng đụng vào đuôi của mũi tên thứ hai, mũi tên thứ hai lập tức trầm xuống, bắn vào ngực Diệp Kỳ Ngũ.

Mũi tên thứ ba mới là bắn vào giữa trán đối phương.

Tuy chỉ có ba mũi tên, nhưng biến hóa lại rất nhanh, rất tốc, rất mạnh, rất kỳ. Trong nháy mắt Diệp Kỳ Ngũ đã bị tập kích từ ba hướng, quyết không thể ngăn cản, ứng phó và giải quyết được.

Nếu như lúc này không có ba miếng thẻ trúc, Diệp Kỳ Ngũ có lẽ đã chết.

Ba miếng thẻ trúc phân biệt đụng vào ba mũi tên nhỏ, hơn nữa còn đánh bay chúng đi.

Thẻ trúc chính là thẻ sách, bởi vì ngày xưa chữ vốn được khắc lên trúc.

Người phát ra ba miếng "sách" này đương nhiên chính là Lỗ Thư Nhất. Hẳn chẳng những lược trận cho Triệu Họa Tứ và Truy Mệnh so tài khinh công, hơn nữa còn chú ý đến tình hình quyết đấu giữa Diệp Kỳ Ngũ và Vô Tình.

Cho nên hẳn kịp thời phát ra thẻ trúc cứu Diệp Kỳ Ngũ.

Hẳn cứu Diệp Kỳ Ngũ, còn Tề Văn Lục lại tấn công Vô Tình.

Trong nháy mắt này Tề Văn Lục đã liên tục tấn công Vô Tình năm lần, thế công của hẳn rất kỳ lạ.

Vô Tình đương nhiên không phải là người dễ chọc, y cũng phản kích năm lần.

Nhưng năm lần này đều không có hiệu quả, cho nên y đã bị thua thiệt.

Tề Văn Lục xuất kích năm lần, Vô Tình cũng đánh trả năm lần, hẳn là hai bên ngang nhau mới đúng, tại sao lại là Vô Tình bị thiệt?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hoàn Kích (Đánh Trả)

Quả thật là bị thua thiệt.

Tề Văn Lục năm lần tấn công, trước tiên đều quát một tiếng.

- Nhân sinh là...

Vô Tình lập tức phóng ám khí, tay y vẫy một cái, một thanh phi đao như tia chớp bay ra.

Nhưng bóng người chợt lóe lên, Tề Văn Lục lại giống như chưa hề nhúc nhích, phi đao chỉ đâm vào cái bóng của hắn.

Tề Văn Lục lại trầm giọng quát một tiếng:

- Nhân sinh...

Hắn lại bay lên lần nữa.

Tay áo Vô Tình giơ lên, bắn ra một mũi tên.

Lúc mũi tên xé gió bay đến, người đã không còn thấy.

Tề Văn Lục vẫn đứng nguyên tại chỗ, giống như người vừa mới ra tay không phải là hắn, có điều quần áo trên người lại xuất hiện những vết rách.

Sau đó hắn tấn công lần thứ ba.

- Nhân...

Vô Tình vỗ vào xe, bảy con "đom đóm" lập tức bay đến Tề Văn Lục. Lần này cho dù có bảy Tề Văn Lục e rằng cũng không tránh khỏi.

Nhưng vẫn không có tác dụng.

Không biết vì sao, bảy con "đom đóm" kia đều hoàn toàn đánh vào trên thân kiếm của Tề Văn Lục vừa rút ra, giống như trên kiếm kia có nam châm.

Tề Văn Lục cũng giống như hoàn toàn không hề cử động.

Chuyện này đối với Vô Tình là từ trước đến nay chưa từng có.

Ám khí của y trăm phát trăm trúng, kẻ địch trước giờ đều sợ hãi, lo lắng, gào khóc, trốn tránh ám khí của y, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi cái chết. Nhưng hiện giờ Tề Văn Lục lại như động mà không động, đùa bỡn y trong lòng bàn tay, giống như y chỉ là một con chó nhỏ đang đuổi theo cái đuôi của mình.

Tổng cộng năm lần như vậy.

Vô Tình năm lần đánh trả đều không chiếm được lợi thế.

Đối phương năm lần tấn công đều giống như chưa từng cử động.

Như vậy lập tức phân biệt được cao thấp, nhất là ám khí trên người và xe của Vô Tình dùng một món thì ít đi một món.

Chuyện này quả thật rất đáng sợ, cũng rất tàn khốc.

Tề Văn Lục đang muốn công kích lần thứ sáu.

Lúc này Diệp Kỳ Ngũ đã định thần lại, Lỗ Thư Nhất cũng quay sang đối

phó với Truy Mệnh đang muốn "đáp xuống".

Vô Tình đột nhiên giống như nhớ tới điều gì, buột miệng nói:

- Bảo Thân Toàn Sinh đại pháp trong Nội Thiên của Trang Tử?

Y vừa nghĩ đến đây, đột nhiên hai tay vỗ một cái trên đầu.

Trên tóc y giống như bốc lên một đám khói, một làn khói dưới ánh trăng.

Ánh trăng buổi đêm chiếu khắp núi hoang, ánh trăng dường như cũng đã hấp thu đám khói kia.

Vô Tình thốt lên một câu như vậy, Tề Văn Lục đang chiêm được thượng phong, ung dung bình tĩnh dường như cũng hơi biến sắc.

Lúc này hần nhanh chóng nhảy lên, đồng thời rút kiếm ra.

Giữa không trung hần lại quát lớn một tiếng:

- Hài lòng chém mãn nguyện!

Sau đó một kiếm chém xuống đầu Vô Tình.

Lần này Vô Tình lại bất động, không phát ra âm khí giống như năm lần trước, thậm chí cũng không đánh trả.

Y lại chỉ một cái, chỉ vào trăng.

Trăng soi đỉnh núi, ánh trăng cũng rọi vào người Tề Văn Lục.

Tề Văn Lục chợt kêu thảm một tiếng, toàn thân tỏa ra khói giống như đang bốc lửa.

Hần đau đến mức ném cả kiếm đi, lăn lộn gào khóc.

Nếu như lúc này không có Diệp Kỳ Ngũ phóng ám khí về phía Vô Tình, lần này là quân Tướng của hắn, không biết Tề Văn Lục liệu có đau đến mức lăn xuống vách núi hay không.

Tề Văn Lục tranh thủ được một hơi, dường như không cam lòng, giận dữ hỏi:

- Người làm sao biết phá pháp?

Vô Tình vừa ứng phó với Diệp Kỳ Ngũ, vừa trả lời một cách nhàn rỗi:

- Lúc đầu ta cũng không biết người đã dùng Dưỡng Sinh Chủ của Trang Tử. Nhân sinh là hữu hạn, tri thức là vô hạn, dùng nhân sinh hữu hạn để theo đuổi tri thức vô hạn là thất bại tất yếu. Ta bị người thao túng, giống như đuổi theo cái bóng của ma quỷ, vĩnh viễn cũng không có kết quả, chỉ có sức cùng lực kiệt mà thôi.

Tề Văn Lục căm hận hỏi:

- Sau đó người làm sao biết được?

Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Mỗi trận quyết đấu chính là một lần ngộ, ngộ được thì qua cửa, nhân sinh đại khái là như vậy. Người có học vấn, ta cũng không phải là người không ham học.

Tề Văn Lục hung hăng hỏi:

- Người làm sao phá được?

Hắn không cam lòng. Hắn biết Vô Tình dùng ám khí mượn ánh trăng "vẩy" vào trên người hắn, nhưng đây là ám khí gì? Đây là kỹ xảo gì? Hắn chưa từng nghe nói, cũng chưa từng nhìn thấy, muốn đề phòng cũng không

được, cào rách da đầu cũng không nghĩ ra.

Vô Tình nhìn giống như đã bị Tướng của Diệp Kỳ Ngũ tấn công đến mức không thể chống đỡ nổi, nhưng chỉ một lát sau giọng nói bình thản của y lại vang lên. Xem ra y còn có thể nói chuyện vui vẻ, rõ ràng là chưa xuất toàn lực, cũng không hề rơi vào thế yếu.

Đây mới là đáng sợ.

- Người còn nhớ câu cuối của Đường Sinh Chủ là gì không?

Tề Văn Lục đọc sách có khả năng thấy qua là không quên, lập tức trả lời:

- Chỉ cùng vu vi tân; hỏa truyền dã, bất tri kỳ tận dã.

Ý của nó đại khái là: dùng tay chặt củi đưa đến để giữ lửa tiếp tục cháy, luôn có lúc kiệt sức lửa tàn; còn nếu để cho lửa tự nhiên cháy lan ra, nó sẽ thiêu đốt không có điểm dừng.

Vô Tình cười một tiếng:

- Đó chính là phá pháp của hữu hạn đối với vô hạn.

Tề Văn Lục lại trở nên hung bạo.

Hắn múa kiếm, kiếm pháp tao nhã hoa lệ, tinh tế kỹ càng, bày hết sở trường, giống như một bài Hán Phú 1 câu từ trau chuốt không có khuyết điểm nào.

Hắn đã trao kiếm cho sinh mạng, cũng trao sinh mạng cho kiếm.

Hắn dùng kiếm giống như làm văn.

Diệp Kỳ Ngũ cũng giống như đã đặt cược sinh mạng.

Hai người bọn họ hợp sức tấn công Vô Tình.

Lúc này Vô Tình cũng chú ý tới, mặc dù Yến Thi Nhị và Cố Thiết Tam đều bị Lãnh Huyết và Thiết Thủ đánh cho không thể đánh trả lại, không kịp thở một hơi, nhưng tam sư đệ Truy Mệnh cũng đang gặp nguy hiểm.

Cho nên y kêu lên một tiếng:

- Nhưng xa ký giá, tứ mẫu nghiệp nghiệp. 2

Đó là một câu trong Tiểu Nhã "Thái Vi" của Kinh Thi, "nhưng xa" chính là xe binh, nghiệp nghiệp giống như thịnh vượng, đều có ý nghĩa long trọng.

Nhưng tại sao vào lúc này Vô Tình lại đọc thơ? Y đọc lên câu thơ này rốt cuộc có ý gì?

o o o

Vô Mộng Nữ rất chú ý, rất cẩn thận.

Nàng chỉ nhớ loáng thoáng về quá khứ của mình, phần lớn đã hoàn toàn quên mất. Nhưng ít nhất nàng vẫn nhớ được một chuyện, bởi vì nàng không đủ cẩn thận, quá sơ ý nên mới mất đi ký ức.

Nàng không muốn mất đi ký ức một lần nữa, cho nên nàng vẫn luôn cẩn thận.

Thừa lúc Gia Cát tiên sinh bị thương để khống chế Lão Lâm hòa thượng, nàng cảm thấy đáng để làm như thế. Bởi vì cho dù không thể nhờ vậy mà trở thành đệ tử của Gia Cát, ít nhất sau này đi lại trên giang hồ cũng không sợ rơi vào trong tay đám người Gia Cát.

Vì an toàn trọng đại này, mạo hiểm một chút cũng đáng giá.

Nhưng lúc này nàng đã sai ở đâu?

- Ông sẽ không nuốt lời chứ?

Nàng hoài nghi hỏi.

Gia Cát lắc đầu.

- Điềm này thì không.

- Ít nhất sẽ không bởi vì một tiểu nữ như ta mà phá hoại danh tiếng của Gia Cát tiên sinh.

Lúc này Vô Mộng Nữ mới cười được, lại suy đoán:

- Chẳng lẽ ông và hòa thượng này vốn là bạn cũ?

Lão Lâm hòa thượng trừng mắt nhìn Vô Mộng Nữ, bàn tay nắm chặt giống như muốn động thủ.

Gia Cát vội nói:

- Lôi huynh, xin hãy nể mặt ta một lần!

Y nhận ra Lão Lâm hòa thượng chính là Lôi Trận Vũ ngày xưa danh lừng thiên hạ.

Lão Lâm hòa thượng buồn bã thở dài:

- Gia Cát, chúng ta vừa gặp mặt thì lão nạp đã thiếu ông một cái tình.

Vô Mộng Nữ le lưỡi nói:

- Xem ra ta lại đoán sai, các người thật sự là lần đầu gặp mặt.

- Cô sai vì cho rằng ta và Lôi huynh không có giao tình, cũng sẽ không đồng ý hai yêu cầu của cô.

Lúc này Gia Cát mới nói rõ:

- Nếu như cô tiếp tục kiên trì, cho dù ta không thu cô làm đệ tử, nhưng dạy một hai võ công cũng không phải là chuyện không thể.

Vô Mộng Nữ nghe được liền dậm chân, gần như còn muốn đấm ngực.

Nàng hối tiếc, nhưng hối tiếc cũng chẳng có ích gì.

- Bây giờ ông còn chịu dạy không?

- Bây giờ?

Gia Cát cười lạnh nói:

- Cô còn không mau đi. Ta nói cho cô biết, tuy ta đã đồng ý không ra tay đối phó với cô, Lôi huynh cũng sẽ nể mặt ta tha cho cô một mạng, nhưng nếu như muốn giết chết cô mà không hủy ước, ta ít nhất còn có đến ba mươi một biện pháp. Cô có tin hay không?

Vô Mộng Nữ tin, cho nên nàng đi, lập tức chạy đi.

Lúc này Gia Cát tiên sinh mới quỳ xuống, cung kính đem thi thể của Thiên Y Cư Sĩ và Chức Nữ đặt cùng nhau, đập đầu ba cái. Sau đó y vận thần công "Bán Đoạn Cầm", đặt tay lên lưng Lão Lâm hòa thượng, trị thương cho mình cũng đồng thời giúp Lôi Trận Vũ trị thương.

Sự kỳ lạ của "Bán Đoạn Cầm" là "bị thương càng nặng, chữa trị càng nhanh", còn sự tuyệt diệu của nó là chẳng những có thể giúp người khác đồng thời chữa thương, hơn nữa đối phương (hoặc mình) bị thương càng nặng, càng có thể lợi dụng "sức đề kháng thương thế" của đối phương (hoặc mình)

để chữa trị tổn thương của mình (hoặc đối phương).

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tương Kích (Giao Đấu)

"Nhưng xa ký giá, tứ mẫu nghiệp nghiệp."

Vô Tình thốt ra một câu như vậy.

Truy Mệnh, Lãnh Huyết và Thiết Thủ vừa nghe, đột nhiên từ bỏ chiến đấu, nhanh chóng tập hợp lại chỗ Vô Tình.

Bọn họ cũng đồng loạt thốt lên một câu:

- Giá bỉ tứ mẫu, tứ mẫu ky ky. 1

Đây đều là câu thơ trong "Tiểu Nhã", đến từ thơ "Thái Vi". "Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y; kim ngã lai ty, vũ tuyết phi phi" 2 chính là xuất xứ từ thiên này. Nhưng đây là lúc chiến đấu khốc liệt, phân chia sống chết, Tứ Đại Danh Bổ sao lại có tâm tình ngâm thơ như vậy?

Đây đương nhiên là ám hiệu, ám hiệu giữa bọn họ.

Khi người phát hiện có một số thời điểm, mấy người nói vài lời với nhau, mọi người đều bình tĩnh, hoặc là đều mỉm cười, nhưng người lại không rõ nguyên nhân, đó chính là một loại "ám hiệu" của bọn họ.

Đôi khi, có người vẻ mặt tươi cười nói mấy câu, người nghe thấy không có gì khác thường, nhưng ở đó có người sắc mặt lại biến thành màu xanh lá. Đôi khi, có người nói mấy câu nghe giống như không liên quan, nhưng người

khác nghe thấy lại vui mừng, đó là giữa bọn họ có sự "hiểu ngầm" mà người không biết. Bất kể "hiểu ngầm" này là tốt hay là xấu, là tích cực hay là tiêu cực, dù sao bọn họ vẫn hiểu được chuyện mà người không hiểu.

"Ám hiệu" là một loại "ngôn ngữ cộng đồng" của một số người, "hiểu ngầm" lẫn nhau.

Giữa Tứ Đại Danh Bồ đương nhiên có sự hiểu ngầm. Bọn họ vừa nghe ám hiệu, lập tức tụ tập lại.

Bọn họ vừa tụ tập, Lục Hợp Thanh Long cũng có hành động.

Lỗ Thư Nhất quát lớn:

- Nhất phong.

Yến Thi Nhị cũng quát lên:

- Nhị phú.

Cố Thiết Tam hét lên:

- Tam tử.

Triệu Họa Tứ nói tiếp:

- Tứ hứng.

Diệp Kỳ Ngũ kêu lên:

- Ngũ nhã.

Tề Văn Lục ngâm nga:

- Lục tụng.

Đây vốn là "Chi Nghĩa" của "Thi" trong "Mao Thi Tự", tức là: phong, phú, tỉ, hứng, nhã, tụng. 3

Khi Lục Hợp Thanh Long hô lên sáu chữ kia, cũng nhanh chóng tụ tập bày trận.

Bọn họ tạo thành một con rồng ngang ngược, Lỗ Thư Nhất là đầu rồng, còn Tề Văn Lục là đuôi rồng.

Con rồng đứng lên, sau đó lại liên tục bay lượn.

Bên phía Tứ Đại Danh Bổ, Lãnh Huyết đứng sau Vô Tình, Truy Mệnh đứng sau Lãnh Huyết, còn Thiết Thủ đương nhiên là đứng sau Truy Mệnh.

Bọn họ đều đặt hai tay lên vai người đứng trước, như vậy biến thành Vô Tình đối mặt với kẻ địch, tổng cộng là sáu kẻ địch.

Thế là một cuộc chiến khác lại bắt đầu.

Lục Hợp Thanh Long phân biệt tấn công Vô Tình.

Vô Tình không có nội công, từ nhỏ chân khí của y đã tắc nghẽn.

Vô Tình không tiện đi lại, hai chân của y tê liệt, giống như tàn phế.

Vô Tình không giỏi tiếp chiêu, trên thực tế y chỉ dựa vào ám khí chống địch.

Nhưng bây giờ y lại không phát ra ám khí, vẫn ngồi ngay ngắn trên xe, dùng hai tay chống địch. Lấy một địch sáu, còn là sáu tên đại địch đã liên thủ kết trận.

Chiến đấu vừa bắt đầu, Lục Hợp Thanh Long thấy quân địch lại đẩy một tên "tàn phế" ra trận, bất giác bật cười.

Bọn chúng thật sự quá khinh địch!

Lục Hợp Thanh Long quyết định trước tiên giết chết tên đại sư huynh đứng đầu Tứ Đại Danh Bổ này, cũng là kẻ có sức lực yếu nhất.

Chiến đấu không lâu, Lục Hợp Thanh Long liền phát hiện tình hình không ổn.

Vô Tình thật sự không có võ công, nhưng cũng vì như vậy, y có thể hoàn toàn tiếp nhận nội lực của ba đồng môn khác truyền vào và tác động, thi triển ra võ công của ba người Truy Mệnh, Lãnh Huyết và Thiết Thủ.

Đó giống như biển sâu chứa trăm sông, cốc trống nhận vạn vật.

Bản thân trống rỗng mới có thể dung nạp được, dung nạp thật nhiều.

Huống hồ, càng khó đề phòng là Vô Tình thình thoảng cũng xuất ra quân bài sát thủ của mình.

Như vậy, y không đủ nội lực, không quen chiêu thức, không tiện đi lại, tất cả những nhược điểm và khuyết điểm này đều biến thành ưu điểm.

Nội lực của y chẳng những không đủ, hơn nữa còn là trống rỗng, điều này khiến cho Cố Thiết Tam và Lỗ Thư Nhất nội công cao cường hoàn toàn không có đất dụng võ. Bọn họ phát lực xuất kích, kết quả chỉ giống như cái búa đập vào bông vải, không hề có lực.

Y không tiện hành động, không thể tiến lui, cho nên cũng chỉ ở một địa điểm xác định ra tay công kích, khiến cho Triệu Họa Tứ và Diệp Kỳ Ngũ khinh công cao siêu cũng chỉ có thể ở một chỗ cố định phản kích, uổng phí một thân khinh công.

Y không rành chiêu thức, lại biến thành vô chiêu thắng hữu chiêu, mỗi

chiêu đều là vô thường vô ý, hơn nữa còn không tung tích để tìm, khiến cho hai cao thủ Tề Văn Lục và Yến Thi Nhị chiêu thức biến hóa đa đoan lại phải mệt mỏi ứng phó, chỉ lo hóa giải.

Bọn họ rốt cuộc đã hiểu được chỗ đáng sợ của Vô Tình, một người có thể biến nhược điểm thành ưu điểm, nhất định là một người tài giỏi.

Bọn họ cũng biết được dụng ý của Tứ Đại Danh Bồ.

Vô Tình hiện giờ giống như dung hòa sự dũng mãnh của Lãnh Huyết, sự trầm ổn của Thiết Thủ, sự linh động của Truy Mệnh, ngay cả kiếm chiêu nhanh nhạy, chưởng công hùng hậu, cước pháp biến hóa, được trí tuệ của y điều khiển, cộng thêm ám khí khó lòng phòng bị cùng nhau thi triển, giống như hội tụ sở trường của Tứ Đại Danh Bồ, hơn nữa còn như bao hàm công lực của năm "Tứ Đại Danh Bồ".

Bốn "Tứ Đại Danh Bồ" đã không giải quyết được, huống hồ là năm.

Lần này đánh nhau mới biết nông sâu.

Lục Hợp Thanh Long nhắm vào Tứ Đại Danh Bồ đã lâu, đã sớm nóng lòng muốn thử, quyết một trận thư hùng với bốn bồ đầu danh động thiên hạ này. Nhưng xem ra Tứ Đại Danh Bồ cũng đã sớm đề phòng, đã có phương pháp ứng phó với Lục Hợp Thanh Long.

Đây là buổi tối tại một ngọn núi hoang.

Trăng rơi, quạ khóc.

Lúc này lại đột nhiên truyền đến tiếng sói tru thê lương, vang khắp nửa bầu trời.

Lục Hợp Thanh Long vừa nghe thấy liền hớn hở ra mặt.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tập Kích

Tứ Đại Danh Bổ vừa nghe tiếng sói tru, lập tức biến sắc.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, một bóng người màu vàng nhạt đã mang theo mùi tanh xộc mũi, tóc tai bù xù, điên cuồng gào thét chạy lên núi.

Cặp mắt người này phát ra ánh sáng màu xanh như dã thú, giống như đó chính là một con thú có thân hình của người, chứ không phải là một con người có cặp mắt của thú.

Người này vừa xuất hiện, mùi hôi liền nồng nặc khó ngửi.

Toàn thân người này đều chảy máu, giống như vừa trải qua một trận mưa máu. Máu của hắn rất đặc, giống như tương chứ không như nước, thoát nhìn càng thô lương và đáng sợ.

Đương nhiên, hắn trúng phải một chiêu "Kinh Diễm nhất thương" của Gia Cát tiên sinh, khiến cho thân thể hắn bị đánh bay ra khỏi kim thân của Đạt Ma bồ tát. Hắn không bị chia năm xẻ bảy, tan thành mảnh vụn, đó là nhờ công lực của hắn đã cao thâm đến mức kinh hãi thế tục.

Lục Hợp Thanh Long vừa thấy sư phụ Nguyên Thập Tam Hạng bỗng nhiên xuất hiện, lập tức vui mừng khôn xiết; sau đó lại thấy Nguyên Thập Tam Hạng cả người đẫm máu, liền giật mình biến sắc.

Nhưng ai cũng biết Nguyên Thập Tam Hạng và Gia Cát tiên sinh đang quyết một trận tử chiến tại Lão Lâm tự. Nếu như Nguyên Thập Tam Hạng có thể đi đến đây, cũng là nói, cho dù có bị thương, chỉ cần Gia Cát tiên sinh không xuất hiện thì hẳn chính là người thắng.

Người thắng còn toàn thân đẫm máu, người thua sẽ còn mạng hay sao?

Bất kể nói thế nào, Lục Hợp Thanh Long và Tứ Đại Danh Bổ chiến đấu đã lâu mà chưa phân thắng bại, thực lực hai bên chênh lệch không nhiều. Hiện giờ lại có thêm Nguyên Thập Tam Hạng gia nhập, cho dù hẳn đã bị trọng thương, chỉ còn lại một cánh tay, Tứ Đại Danh Bổ cũng tuyệt đối không có cơ hội chiến thắng.

Do đó Lục Hợp Thanh Long vừa nhìn thấy Nguyên Thập Tam Hạng, trong lòng liền bình tĩnh lại.

Trái ngược, Tứ Đại Danh Bổ đã biết không dễ vượt qua nguy cơ trước mắt, lại càng lo lắng cho an nguy của sư tôn Gia Cát tiên sinh.

Vì vậy Lãnh Huyết vội quát lên:

- Thế thúc đâu?

Nguyên Thập Tam Hạng không trả lời, chỉ nhe hàm răng trắng, hét lên một tiếng.

Lãnh Huyết giơ kiếm muốn tiến lên, Vô Tình lại đột nhiên kéo y lại. Truy Mệnh nhìn Thiết Thủ gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên vết thương của Nguyên Thập Tam Hạng.

Trên người Nguyên Thập Tam Hạng có khoảng hai ba chục vết thương, ngoại trừ một mắt đã mù, những vết thương khác đều không sâu, cũng không xem là nặng.

Chủ yếu là một thương kia đã gần như khiến cho hãn hình thần đều diệt, tâm phách đều tan. Một thương kia khiến cho hãn chấn động đến thoát khiếu, biến thành hãn là hãn, Đạt Ma là Đạt Ma.

Thương cũng chỉ là thương, một chút vết thương nhỏ này hãn còn không để vào mắt, cũng không để trong lòng. Nhưng những vết thương kia...

Vết thương tuy nhẹ, nhưng dùng mắt thường có thể nhìn thấy, chúng vẫn đang tiếp tục thối rữa và khuếch tán, máu chảy không ngừng, thương thế càng nặng.

Đây là vết thương gì?

Đương nhiên không phải là "Kinh Diễm nhất thương", cũng không phải là vết thương do thương đâm trúng.

Nguyên Thập Tam Hạng tuy cố gắng mở to con mắt còn lại, ngay cả lỗ máu đã mất đi con ngươi cũng như đang nhìn chăm chăm vào Tứ Đại Danh Bồ, nhưng thần sắc lại cực kỳ suy sụp.

Hãn đột nhiên làm một chuyện, đó là đánh một chưởng vào mình, không hề dung tình chút nào.

Nguyên Thập Tam Hạng trúng một chưởng, phun ra một ngụm máu, cả người bỗng giống như bành trướng và chấn phẫn lên.

Sau đó hãn lại đánh một quyền vào mình. Một quyền này khiến cho máu mũi hãn chảy ra, nhưng cả người hãn lại giống như biến thành một con quái thú, một con thú đói bụng đã lâu chợt ngửi thấy mùi máu tươi.

Hãn lập tức trở nên điên cuồng.

Lục Hợp Thanh Long không khỏi kinh ngạc, bởi vì sự phụ của bọn họ vừa

dùng chính là "Cừu Cực chưởng" và "Hận Cực quyền", nhưng lại dùng để đánh vào người mình.

Sau đó Nguyên Thập Tam Hạng liền hành động, hấn phát động bập kích.

Hấn tập kích giống như cuồng phong bão vũ, không thể ngăn cản, nhưng lại không tấn công Tứ Đại Danh Bổng, mà là toàn lực công kích các đồ đệ của hấn là Lục Hợp Thanh Long.

Lúc này hai đệ tử đứng gần hấn nhất là Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ.

Nắm tay phải của Nguyên Thập Tam Hạng đánh vào đầu Tề Văn Lục.

Tề Văn Lục kêu lên một tiếng, xương đầu nứt ra.

Nắm tay của Nguyên Thập Tam Hạng cũng không thu về, lại chĩa ngón cái và ngón út lên, đâm thẳng vào đầu Tề Văn Lục.

Cùng lúc đó, tay trái của Nguyên Thập Tam Hạng cũng vỗ mạnh vào ngực Diệp Kỳ Ngũ.

Những tiếng răng rắc vang lên, xương sườn của Diệp Kỳ Ngũ liên tục gãy sáu cây.

Chưởng của Nguyên Thập Tam Hạng cũng không hề ngừng lại, bàn tay của hấn cắt vào trong lồng ngực Diệp Kỳ Ngũ, lại từ giữa ngực tên đệ tử này dùng sức móc ra.

Trước đó một khắc hai người bọn họ vẫn là võ lâm cao thủ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành hai người chết.

Biến hóa này xảy ra quá đột ngột.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng quả thật khiến người ta cảm thấy kinh

ngạc khó hiểu, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là: chẳng lẽ hắn điên rồi?

Nhìn dáng vẻ thô lương đáng sợ của hắn, giống như một hào kiệt phát điên, hoặc có lẽ kẻ điên vốn chính là hào kiệt.

Bốn con Thanh Long còn lại đều kinh hãi.

Yến Thi Nhị kêu lớn:

- Sư phụ, người...

Sau đó hắn lại phát hiện được một chuyện. Khi máu thịt của Tề Văn Lục và Diệp Kỳ Ngũ văng tung tóe, có một chuyện lạ đã xảy ra...

Vết thương trên người Nguyên Thập Tam Hạn lập tức không còn thối rữa, thậm chí có vết thương còn bắt đầu đông máu.

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng tại sao Nguyên Thập Tam Hạn lại muốn giết chết đệ tử của mình?

Chẳng lẽ là Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục đã sớm sinh lòng phản trắc, âm mưu phản bội?

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, Nguyên Thập Tam Hạn cũng không ngừng lại. Hắn lại bắt đầu tập kích, lần này là nhằm vào Triệu Họa Tứ.

Mạng của Triệu Họa Tứ vốn là do một tay hắn cứu sống, tại sao hắn lại muốn giết Triệu Họa Tứ?

Trên người Triệu Họa Tứ vốn đã có nhiều vết thương, sau khi giao đấu với Truy Mệnh càng khiến cho một ngum chân khí cuối cùng của hắn gần như tan rã. Hắn làm sao có thể chống lại sư phụ toàn lực tập kích?

Phương thức tập kích của Nguyên Thập Tam Hạn cũng rất quái lạ, hắn

nhắc Tề Văn Lục lên làm cung, sau đó lại kẹp lấy Diệp Kỳ Ngũ làm tên, một "tên" bắn ra.

Mũi tên này "xuyên" qua thân thể Triệu Họa Tứ, Triệu Họa Tứ cũng lập tức biến thành một người máu thịt mơ hồ.

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức phi thân đè xuống, ôm chặt lấy Triệu Họa Tứ. Khi sinh mệnh của Triệu Họa Tứ một lần nữa hoàn toàn biến mất, tất cả vết thương trên người Nguyên Thập Tam Hạng đều không còn chảy máu, kể cả vết thương nơi mắt.

Lỗ Thư Nhất kinh hãi kêu lên:

- Sư phụ, người điên rồi!

Nguyên Thập Tam Hạng lập tức quay sang hẳn, còn dùng đầu lưỡi liếm liếm máu tươi bên mép.

Trong lòng Lỗ Thư Nhất đột nhiên phát lạnh, không tự chủ được lui về phía sau.

Nguyên Thập Tam Hạng điên cuồng hét lên một tiếng, chợt giương cung lấp tên.

Trên tay hẳn không có cung, cũng không có tên, hoàn toàn trống rỗng, nhưng hẳn lại làm ra động tác giương cung bắn tên.

Hắn bắn ra tên "trống", nhưng "lực tên" lại quyết không phải trống, nó vẫn sắc bén, vẫn có kinh lực.

Một mũi tên bắn về phía Lỗ Thư Nhất.

Lỗ Thư Nhất nhìn thế tới, vừa lui vừa lấy ra một cuốn sách, chắn ở trước ngực mình.

Một tiếng "phập" vang lên, sách bị bắn thủng một lỗ lớn, giấy vụn bay tán loạn.

Hắn cũng bay ra ngoài giống như đám giấy vụn kia, nhưng ít nhất hắn đã tránh được một kích của Nguyên Thập Tam Hạng.

Hắn nhờ "sách" ngăn cản để chạy trốn. "Sách" còn có công dụng như vậy, khó trách Phương Hạng Thiếu luôn bị đám người Thẩm Hồ Thiên, Đường Bảo Ngưu, Lại Tiểu Nga gọi là "Thư Đáo Dụng Thời Phương Hạng Thiếu" (sách vỡ đến lúc cần dùng mới hận vì thiếu thốn).

Nguyên Thập Tam Hạng một kích không trúng, lại quay sang Yến Thi Nhị.

Yến Thi Nhị cũng không cam lòng vươn cổ chịu giết, hắn đôi thủ thành công, đâm một kiếm vào ngực Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng khẽ đưa tay trái lên, hai ngón tay búng ra, đẩy văng mũi kiếm.

Yến Thi Nhị không lùi mà tiến tới, lại đâm một kiếm vào tim Nguyên Thập Tam Hạng. Một kiếm này thoát nhìn cũng bình thường không có gì lạ, nhưng thi triển còn tuyệt diệu hơn so với kiếm thứ nhất.

Nguyên Thập Tam Hạng nghiêng người qua, tránh khỏi một kiếm này.

Yến Thi Nhị lại tiến thêm một bước, đâm thêm một kiếm. Một kiếm này càng mạnh hơn kiếm thứ hai.

Nguyên Thập Tam Hạng đẩy tay lên, dùng tay không đánh bay lưỡi kiếm sắc.

Trên trán Yến Thi Nhị đã đổ mồ hôi hột, hắn lại đâm ra một kiếm. Một kiếm này càng nhanh hơn kiếm thứ ba.

Nguyên Thập Tam Hạng nhanh chóng lui lại một bước, hung hiểm lách qua mũi kiếm.

Mồ hôi của Yến Thi Nhị đã chảy đầm đìa, lại đâm ra một kiếm. Một kiếm này càng sắc bén hơn kiếm thứ tư.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, hay tay đột nhiên khép lại, kẹp lấy thế kiếm.

Yến Thi Nhị kêu lên:

- Cứu mạng!

Hắn miệng hô cứu mạng, tay chân cũng không rảnh rỗi, lập tức tự cứu lấy mình. Chợt thấy năm ngôi sao vàng từ lưỡi kiếm bắn ra, bay về phía Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên hít sâu một hơi, năm ngôi sao đều chui hết vào trong miệng hắn, sau đó hắn phản kích.

Hắn buông lỏng tay. Yến Thi Nhị rút được kiếm lại muốn tấn công, nhưng trước đó Nguyên Thập Tam Hạng đã phát ra một chưởng một quyền.

Yến Thi Nhị vẫn luôn chăm chú đề phòng, bởi vì hắn biết được sự lợi hại của Nguyên Thập Tam Hạng, nhưng Nguyên Thập Tam Hạng còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng tấn công từ phía trước. Yến Thi Nhị lập tức dùng kiếm chém ngang, hắn muốn chém đứt kinh đạo của một chưởng một quyền này, sau đó lập tức lui lại.

Ít nhất hắn đã đánh một hiệp với Nguyên Thập Tam Hạng. Chỉ cần đánh được một hiệp, đó chính là khiêu chiến quyền uy. Một khi quyền uy bị khiêu

chiến, mà lại không thể khuất phục được người khiêu chiến, địa vị sẽ bị dao động. Như vậy, những người khác (bao gồm Cố Thiết Tam và Lỗ Thư Nhất) nhất định sẽ tới giúp hãn, hợp sức với hãn đối phó Nguyên Thập Tam Hạng.

Cho dù Lỗ Thư Nhất và Cố Thiết Tam không vì đạo nghĩa mà giúp hãn tập kích sư phụ, nhưng ít nhất cũng sẽ vì bảo vệ bản thân mà ra tay.

Cho nên hãn đối kháng với Nguyên Thập Tam Hạng luôn giành lấy chủ động. Hãn dường như cũng không bị thua thiệt, hơn nữa còn có thể bình an rút lui trước khi thua thiệt.

Nhưng hãn đã đoán sai, đoán sai đối thủ.

Sai lầm của một người phải trả giá rất lớn. Đoán sai thực lực của kẻ địch, thông thường cái giá phải trả rất nguy hiểm, thậm chí là tính mạng.

Hãn đã đoán sai cuộc tập kích của Nguyên Thập Tam Hạng đối với mình.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Nhất Kích

Chương thế quyền phong của Nguyên Thập Tam Hạng từ trước mặt Yến Thi Nhị phát ra, nhưng quyền kinh chưởng lực lại từ sau đầu đánh tới.

Nói cách khác, Nguyên Thập Tam Hạng đã tạt trước người phát ra hai hư chiêu, còn sát chiêu thật sự lại đến từ phía sau.

Cho nên Yến Thi Nhị ở phía trước, chiếc đầu đột nhiên vỡ tung, lồng ngực cũng lòi ra một khối lớn, bởi vì cơ xương sau lưng đều bị một chưởng đánh vào trong ngực, lại từ trong ngực nhô ra.

Yến Thi Nhị đã chết, vết thương của Nguyên Thập Tam Hạng lại khôi phục một cách thần kỳ.

Nguyên Thập Tam Hạng xoay người lại, lập tức tìm tới Cố Thiết Tam.

Cố Thiết Tam gầm lên một tiếng như hổ:

- Sư phụ, người đừng bức ta!

Vừa rồi khi thấy Yến Thi Nhị và Nguyên Thập Tam Hạng giao đấu, hắn đã muốn ra tay giúp Yến lão nhị. Nhưng hắn vẫn chưa xác định, tại sao sư phụ lại muốn giết chết bọn họ?

Là bởi vì đám người Diệp Kỳ Ngũ, Triệu Họa Tứ, Yến Thi Nhị và Tề Văn Lục phản bội sao?

Hay là bọn họ làm chuyện gì chọc giận đến sư phụ?

Hay là sư phụ thật sự điên rồi?

Hắn nhất thời chần chừ.

Nguyên Thập Tam Hạng ra tay giết chết ba người Triệu, Diệp, Tề, giao đấu mấy chiêu với Yến lão nhị, thực ra chỉ là chuyện trong phút chốc. Kết quả là Yến Thi Nhị chết, Nguyên Thập Tam Hạng lại tấn công Cố Thiết Tam. Bởi vì Cố Thiết Tam vốn định ra tay tương trợ hoặc ngăn cản, cho nên đứng gần hai người nhất.

Cố Thiết Tam không do dự nữa, lập tức hô lớn:

- Lão đại, sư phụ điên rồi, mau tới giúp ta...

Hắn đồng thời phát quyền.

Quyền pháp của hắn ngay cả Thiết Thủ cũng phải cảm thán, bởi vì quyền của hắn không nhất định từ trên cánh tay phát ra, có lúc quyền kinh lại phát ra từ trán, khuỷu tay, đầu gối, thậm chí là cơ lưng.

Nói cách khác, quyền pháp của hắn đã không chỉ là công phu của năm tay, mà còn có thể dùng các bộ phận khác trên thân thể phát ra quyền kinh. Điều này đã hoàn toàn đã đột phá lối mòn, khái niệm, quy luật và giới hạn của quyền pháp.

Đáng tiếc, người hắn đụng phải là sư phụ của hắn, Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng phát quyền, xuất chưởng.

Hắn vốn ở trước mặt, nhưng thỉnh thoảng quyền lại từ sau đánh tới, thỉnh thoảng lại từ dưới đánh lên, thỉnh thoảng lại từ trên đánh xuống, giống như

biến ảo thành mấy chục kẻ địch từ các góc độ khác nhau công kích đối phương.

Quyền pháp tuy là do Cố Thiết Tam nghiên cứu, nhưng dù sao cũng là Nguyên Thập Tam Hạn sáng tạo và truyền cho hắn. Hắn vẫn không đánh lại sư phụ của mình.

Một người mô phỏng hoặc sao chép lại người khác, nhất định không thể vượt trên đối phương, trừ khi là hắn được gợi ý, đổi cũ thành mới.

Nếu như lúc này không có người kịp thời tương trợ, có lẽ hắn đã chết.

Khiến hắn bất ngờ là, người kịp thời giúp hắn đối kháng với Nguyên Thập Tam Hạn không phải là đại sư huynh Lỗ Thư Nhất, mà là Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bồ, địch thủ Thiết Du Hạ.

Nếu Thiết Thủ đã xuất động, ba vị danh bồ khác đương nhiên cũng không nhàn rỗi. Lúc này lại biến thành Tứ Đại Danh Bồ và Cố Thiết Tam đồng loạt giao chiến với Nguyên Thập Tam Hạn.

Thiết Thủ giúp Cố Thiết Tam ngăn cản công kích của Nguyên Thập Tam Hạn.

Vào thời khắc sống chết, Cố Thiết Tam vẫn không quên hỏi:

- Tại sao?

Theo quan điểm của hắn, đối địch chính là phải giết chết hoặc đánh bại kẻ địch, không lý nào mắt thấy kẻ địch sắp phải ngã xuống lại giúp hắn trở mình sống dậy.

Thiết Thủ chỉ nói:

- Ăn cơm nghề này của chúng ta, có thể để người chết trận, không thể để

người chết oan.

Lãnh Huyết lại vừa xuất kiếm vừa hỏi:

- Hãn làm sao lại trở nên như vậy?

Vô Tình nói:

- Ta từng nghe thế thúc nói, người của Tự Tại môn một khi dạy đồ đệ võ công, không thể tiếp tục sử dụng võ công đó nữa, nếu không một khi bị thương sẽ bị kỳ công phản kích. Xem ra hãn vì muốn đối phó với thế thúc mà sử dụng tuyệt chiêu đã truyền dạy, bây giờ hãn không thể thu hồi lại, đành phải giết chết người luyện mới có thể hóa giải nỗi đau cản trở.

Truy Mệnh tinh ngô cười nói:

- Tuyệt chiêu đã truyền dạy giống như nước đã tát ra ngoài, làm sao có thể thu hồi. Còn nếu không dạy thì không chịu nỗi sự tịch mịch vì không có thuộc hạ. Bây giờ chỉ có thể giết người diệt công, kết thù kết oán.

Sắc mặt Nguyên Thập Tam Hạng biến thành màu vàng, thân thể bốc mùi.

Hãn vẫn không lên tiếng, nhưng đến lúc này, Cố Thiết Tam và Lỗ Thư Nhất đều đã hiểu vì sao sư phụ lại ra tay với bọn họ.

Ngay lúc này, tiếng chó sủa bỗng vang lên.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng. Trước tiên hãn liên tục đánh vào mình ba chưởng. Ba chưởng này đánh xuống, sắc mặt hãn từ màu vàng nhạt bỗng biến thành màu đỏ tím, cả người cũng giống bành trướng lên.

Hãn đột nhiên dùng tay phải bứt đứt một ngón tay trái, là ngón áp út. Sau đó tay phải giương cung, tay trái lắp tên.

Cắt ngón tay làm tên, một mũi tên bắn ra.

Đây là mũi tên tự cắt một ngón tay, uy lực đương nhiên không thể coi thường.

Muốn ngăn cản một mũi "tên ngón tay" này của Nguyên Thập Tam Hạng quả thật không dễ, cực kỳ khó khăn.

Cố Thiết Tam cũng giống như sư phụ của hắn, tự đánh một cái để tăng công lực. Hắn tự đâm một quyền vào trán, khiến cho thất khiếu của hắn có ít nhất năm lỗ chảy máu, mới ngăn cản được một mũi tên này của Nguyên Thập Tam Hạng.

Cùng lúc đó, Tứ Đại Danh Bổ cũng thi triển hết bản lĩnh của mình.

Vô Tình phát ra ít nhất sáu món ám khí.

Lãnh Huyết đâm ra mười một kiếm.

Thiết Thủ đón đỡ một chiêu, lui về ba bước, nhưng đôi giày vẫn còn cắm sâu vào nơi ban đầu.

Truy Mệnh lại phóng lên cao, bay cao bảy trượng tám thước. Y không phải thi triển khinh công, mà là mượn kinh lực của mũi tên kia bay lên.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng cũng không chiếm được lợi thế, bởi vì tay trái của hắn đã bị thẻ trúc của Lỗ Thư Nhất kẹp lấy.

Sở dĩ tay của hắn bị Lỗ Thư Nhất kẹp lại là vì Lỗ Thư Nhất vẫn luôn ở bên cạnh mai phục, không hề chủ động xuất kích, khiến cho mọi người dường như không chú ý đến sự hiện hữu của hắn.

Thực ra hắn chỉ đang chờ cơ hội, chờ đợi một kích tất sát.

Dù sao hãn cũng là lão đại của Lục Hợp Thanh Long. Có lẽ võ công của hãn không phải là giỏi nhất, nhưng tính tình tuyệt đối là gian xảo nhất.

Hãn đương nhiên cũng không muốn đối địch với sư tôn, nhưng sau khi hãn biết Nguyên Thập Tam Hạng ra tay là vì muốn "thu hồi võ công đã dạy cho bọn họ", hãn biết đời này đã không thể tiếp tục đi theo sư phụ, cũng không thể nhận được gì từ sư phụ.

Thứ duy nhất nhận được có lẽ chỉ là cái chết.

Hãn cũng không muốn chết, cho nên hãn quyết định ra tay.

Nguyên Thập Tam Hạng trúng chiêu vì không lưu ý đến Lỗ Thư Nhất.

Một nguyên nhân khác khác là hãn muốn nhanh chóng đánh lui kẻ địch nên đã bứt ngón tay, khiến cho tay trái bị thương, chuyển động không linh hoạt.

Còn có một nguyên nhân khác, sự phản kích của Tứ Đại Danh Bổ và Cổ Thiết Tam cũng không tầm thường, hãn muốn ứng phó cũng cảm thấy tổn sức.

Cộng thêm hãn quá phân tâm vì Gia Cát tiên sinh đang chạy tới, cho nên bị bị đại đồ đệ do hãn tự tay huấn luyện ra nắm được thời cơ.

Thẻ trúc trên tay Lỗ Thư Nhất chính là "pháp bảo" do hãn nghiên cứu sáng tạo ra, bất cứ người nào bị kẹp trúng đều không thoát được, huống hồ trước mắt còn có Tứ Đại Danh Bổ, cộng thêm Gia Cát Tiểu Hoa đang chạy đến.

Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng không có lựa chọn nào khác, chỉ có cách phát ra một kích, một kích đáng sợ quý khốc thần sầu.

Cánh tay trái của và thân thể của hắn đột nhiên tách ra. Cánh tay trái như một mũi tên giạn dữ, thân thể lại giống như dây cung căng đầy.

Mũi tên xuyên phá thê trúc, cũng xuyên qua lồng ngực Lỗ Thư Nhất.

Sau một kích này, Nguyên Thập Tam Hạn nhờ vào nội lực khôi phục do đánh chết đệ tử Lỗ Thư Nhất, toàn diện, toàn lực, toàn tâm, toàn ý rút lui, nhưng cũng không phải là toàn thân.

Ít nhất trên người hắn đã ít đi một con mắt và một cánh tay.

Hắn rút lui rất nhanh, còn Lỗ Thư Nhất bị một cánh tay của hắn xuyên qua, lại bị lực cánh tay kéo theo, bắn về phía Tứ Đại Danh Bổ.

Tứ Đại Danh Bổ hợp sức bốn người, ổn định thân thể Lỗ Thư Nhất bị một cánh tay xuyên tim.

Nguyên Thập Tam Hạn đã rút lui trước khi Gia Cát tiên sinh chạy đến, hắn đã không còn thời gian giết chết Cố Thiết Tam.

Trăng chìm về phía tây, trời mới vừa tảng sáng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đối Kích

Trong lịch sử võ lâm, chiến dịch này được gọi là "trận chiến Điem sơn".

Khái quát một cách tổng thể, phe Gia Cát tiên sinh thắng hiểm, phe Nguyên Thập Tam Hạn đại bại, còn Thiên Y Cư Sĩ chết thảm.

Thiên Y Cư Sĩ tổng cộng đã điều động Chu Đại Khối Nhi, Ôn Bảo, Trương Thán, Đường Thất Muội, Thái Thủy Trạch, Hà Tiểu Hà, Phương Hận Thiếu và Lương A Ngư. Trong chiến dịch này, Phương Hận Thiếu gặp phải "Khai Hạp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế tại Động Phòng sơn. Phương Hận Thiếu không phải là đối thủ của Tư Không Tàn Phế, nhưng Tư Không cũng chẳng thể nắm bắt được khinh công của Phương Hận Thiếu. Hai người chiến đấu đến khi trời sáng, đại cục đã định, không thể cứu vãn, Tư Không đành phải rút đi. Còn về "Lão Tự Hiệu" Ôn Bảo, "Độc Cô Nhất Vị" Đường Thất Muội, "Lão Thiên Gia" Hà Tiểu Hà, "Dụng Thủ Tẩu Lộ" Lương A Ngư của Thái Bình môn, đều hoàn toàn trúng kế của thủ lĩnh Phủng phái Trương Hiến Nhiên, bị hấn chỉ huy cao thủ trong hai phái Phủng và Phong quần lấy, giao chiến tại Điem Phòng sơn. Cho đến khi trời sáng, thủ hạ của Trương Hiến Nhiên dò xét được Nguyên Thập Tam Hạn đã trọng thương bỏ chạy, vì vậy cũng nhanh chóng dẫn quân rút lui.

Trong số chín người, Thái Thủy Trạch bị thương nặng nhất, Chu Đại Khối Nhi bị thương không nhẹ, Đường Bảo Ngư và Trương Thán cũng bị thương.

Người chết duy nhất là Thiên Y Cư Sĩ lãnh đạo bọn họ, ngoài ra hồng

phần tri âm của y là Chức Nữ cũng bỏ mạng trong chiến dịch này.

Tổn thất nặng nhất là đội ngũ của Nguyên Thập Tam Hạn.

Lực lượng mà Nguyên Thập Tam Hạn mang đi có sáng có tối, trong đó cao thủ chủ yếu là mười một người, bao gồm Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhi, Cố Thiết Tam, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ, Tề Văn Lục, "Khai Hợp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế, "Đại Khai Thần Tiên" Tư Đồ Tàn, "Đại Hợp Kim Tiên" Tư Mã Phế, Trương Hiến Nhiên của Phủng phái, Lưu Toàn Ngã của Phong phái.

Nhưng sau một trận đánh, Lưu Toàn Ngã, Tư Mã Phế và Tư Đồ Tàn đã chết, còn đám người Tề Văn Lục, Diệp Kỳ Ngũ, Triệu Họa Tứ, Yến Thi Nhi và Lỗ Thư Nhất lại bị hấn tạt tay giết chết.

Bản thân Nguyên Thập Tam Hạn cũng trả giá khá lớn, hấn bị trọng thương, mù một mắt và đứt một tay.

Nếu như hấn không kịp thời giết chết năm tên đệ tử do mình dạy dỗ, e rằng kỳ công của Tự Tại môn cản trở, cộng thêm người hấn bị thương, công lực gần như bị Gia Cát tiên sinh làm hao tổn một nửa, nói không chừng đã không xuống được Tam Phòng sơn.

Nếu không phải hấn kịp thời tạt một tay, e rằng cũng không thể thoát khỏi vòng vây của Tứ Đại Danh Bổ và Cố Thiết Tam, đợi khi Gia Cát tiên sinh đến nơi, chưa chắc hấn đã có thể rời khỏi Đìềm sơn.

Hấn có thể nói là "tổn thất nặng nề", cũng "đại thương nguyên khí".

Nhân mã bên phía Gia Cát tiên sinh bao gồm Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết, bốn người đều không hao tổn gì.

Gia Cát cũng bị thương không nhẹ, càng thương tâm nhiều hơn, bởi vì

Hứa Tiểu Nhất đã chết, mà y lại không có sức cứu vãn.

Ngoài ra còn hai người khác vốn không thuộc phe nào trong ba tuyệt đỉnh cao thủ Thiên Y Cư Sĩ, Gia Cát tiên sinh và Nguyên Thập Tam Hạn.

Một người là Vô Mộng Nữ, nàng vốn là người do Nguyên Thập Tam Hạn mang đến, nhưng nàng lại không cống hiến cho hắn.

Nàng cũng bị thương, bị thương rất "lạ". Đối với nàng thì có thể nói là "không công rút lui".

Một người khác là Lão Lâm hòa thượng. Lôi Trận Vũ vì nghĩa trợ giúp Thiên Y Cư Sĩ, nhưng Thiên Y Cư Sĩ vẫn chết ở trước mặt y. Ngược lại vì tham gia chiến dịch này, khiến cho chí khí của y đã biến mất từ sau thất bại trong việc tranh giành quyền lực Lục Phân Bán Đường lại bùng lên. Mặt khác, y cũng nhờ trận chiến này mà ngộ đạo, cho nên đã dùng dã tâm của mình vào những việc khác.

Nếu y có thể biến thần lực "Kinh Diễm nhất thương" của Gia Cát tiên sinh thành một loại binh khí hay vũ khí, mỗi chiêu đều có uy lực như vậy, cũng đủ để tạo phúc cho võ lâm, bổ sung vào danh sách thần binh lợi khí trong thiên hạ.

Đối với y thì chiến dịch này cũng giúp y kết giao thêm một người bạn.

Bình sinh y rất ít phục người, thật ra cũng không có mấy người đáng để y bội phục, nhưng bây giờ y lại rất kính phục Gia Cát tiên sinh.

"Chiến dịch núi hoang" lần này là một lần "đối kích" trọng đại giữa phe Gia Cát tiên sinh và phe Nguyên Thập Tam Hạn.

Thiên Y Cư Sĩ dù sao cũng là tới để giúp đỡ Gia Cát tiên sinh, cho nên cũng được xem là một trong những cây cột chống bên phe Gia Cát.

Hiện giờ "cột chống" đã ngã, Thiên Y đã chết. May mà bên phía Nguyên Thập Tam Hạng cũng không chiếm được lợi thế trong lần đối kích này.

Kết quả của trận đối kích này khiến cho hai bên đều tổn thương nguyên khí nặng nề, đều phải "giảm đau chữa thương" .

Gia Cát tiên sinh sau khi bị thương rất ít khi xuất hiện trong các bữa tiệc. Trừ khi là hoàng đế Triệu Cát hạ chiếu, nếu không y cũng ít khi vào triều. Thậm chí ngoại trừ nguy cơ trước mắt, nếu không cho dù thiên tử có lệnh y cũng cáo bệnh không đến.

Nguyên Thập Tam Hạng càng bị thương nặng hơn. Nhưng hãn vừa về kinh thành, lập tức triệu tập đám cao thủ mà Thái Kinh giao cho hãn điều động, hội họp tại Nguyên Thần phủ được Thái Kinh ban tặng. Trong đó bao gồm Tổng đà chủ Thiên Minh Trương Sơ Phóng, trang chủ Lạc Anh sơn trang Diệp Bác Thức, lão đại Hải phái Ngôn Trung Hư, Vương Sang Khôi của Tiêu cục vương, võ trượng nguyên Trương Bộ Lôi, lãnh đạo Thác phái Lê Tinh Đường, cộng thêm những người may mắn sống sót trong chiến dịch này là lãnh tụ Phủng phái Trương Hiến Nhiên, "Khai Hạp Thần Quân" Tư Không Tàn Phế trong "Đại Khai Đại Hạp Tam Tàn Phế", còn có đại ca Đỉnh phái Trí Lợi mới vừa vào kinh nường nhờ Thái Kinh, cùng với thủ lĩnh Đỉnh phái Khuất Hoàn, muốn một lần tiêu diệt những thế lực võ lâm, trong triều và bên ngoài muốn đối kháng với bọn họ.

Mệnh lệnh này gần như khiến cho trong giang hồ bộc phát võ lâm đại chiến.

Hảo hán hai phe hắc bạch trong kinh thành đều mài sắc binh khí, chiêu binh mãi mã, chuẩn bị chiến đấu.

Mọi người đều rất khẩn trương, lần lượt nường nhờ vào các cao thủ, không muốn mình trở thành đối tượng bị tiêu diệt.

Trong thời cục sợ bóng sợ gió, hết sức căng thẳng này, có một tin tức lại không được người ta lưu ý lắm. Đó là Lạc Dương Ôn Văn chọn tuyến đường Toan lĩnh, đang lặng lẽ tiến vào kinh thành, lại gặp phải một lão thái giám và một vị công tử thiếu niên, sau đó cũng không có tin tức Ôn Văn vào kinh nữa.

Nhưng khi Tứ Đại Danh Bổ và Thư Vô Hý báo cáo với Gia Cát tiên sinh vừa mới xuất quan, kể lại tình hình căng thẳng của các thế lực kinh thành đại chinh hợp và đại đối quyết, lại đề xuất các phương pháp phòng ngừa, liên hợp và tập kích, phản ứng đầu tiên của Gia Cát tiên sinh lại là:

- Không.

- Tại sao?

- Đây là hiện tượng giả tạo.

- Hiện tượng giả tạo?

- Chân tướng thường bị rất nhiều huyền tượng bao quanh, nếu không cẩn thận thì sẽ ngộ nhận, dẫn đến phán đoán sai lầm.

- Tại sao thế thúc cho rằng đây là hiện tượng giả tạo?

- Bởi vì thời cơ.

- Thời cơ?

- Thế lực trong kinh thành quả thật phải đối mặt với đại chinh hợp, còn thế lực trong võ lâm cũng cần có đại đối quyết, nhưng thời cơ của đại chinh hợp và đại đối quyết vẫn chưa tới.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Khế Cơ (Bước Ngoặt)

- Có vài nguyên nhân khiến cho thế lực võ lâm chình hợp lần nữa. Một là thế lực mới nổi muốn đối kháng với thế lực vốn có. Thế lực vốn có đã dần dần lão hóa, lại không cho phép lực lượng mới nổi thay thế mình, vì vậy hai thế lực này nhất định phải giao chiến. Trong cuộc đối kháng này nhất định sẽ có thế lực mới vượt lên, bất kể là tập đoàn mới nổi hay là vốn có.

- Hai là thời cuộc và hoàn cảnh, nhất là biến hóa trong chính trị. Quân Kim dòm ngó Giang Nam đã lâu, nhất định sẽ tìm cách lật đổ triều đình. Ngoài ra, thế lực của ba phái chủ chiến, chủ hòa và chủ hàng vẫn luôn cân bằng, còn nội loạn phản nghịch và thế lực các bên vẫn nhiều lần đối đầu. Không áp chế được hoàn cảnh ban đầu, nhất định sẽ sinh ra cục diện mới. Nguy cơ này cũng chính là bước ngoặt, người biết nắm giữ thời cơ tự nhiên sẽ xuất hiện dọn dẹp hiện trường.

- Ba là trong thời kỳ yên lặng này của võ lâm, người giỏi xuất hiện lớp lớp. Bọn họ dĩ nhiên không cam lòng khuất phục người khác, bởi vì cao thủ tự có phong phạm của cao thủ. Năm đó Mê Thiên Thất Thánh, Lục Phân Bán đường và Kim Phong Tế Vũ lâu có thể phân ba thiên hạ, gây dựng giang sơn, đó là nhờ vào quyết tâm thay đổi thời đại. Hiện giờ lại có những người muốn thay đổi thời đại khiêu chiến với bọn họ.

- Trận đại đối quyết này không thể tránh, chỉ là thời cơ chưa tới.

Gia Cát tiên sinh nói như vậy.

- Tại sao?

- Bởi vì hàng ngũ lãnh đạo của người Kim cũng có biến động, bọn họ tạm thời chỉ có thể chờ đợi thời cơ, chứ không đủ lực lượng phát động toàn diện. Trong võ lâm, mặc dù làn sóng cao thủ mới xuất hiện nhiều, nhưng phần lớn đều gia nhập vào quân đội hai bên, thi triển sở trường, ra sức vì nước; còn những người không ham muốn công danh thì đã sớm thoái ẩn hồng trần, không hỏi thế sự. Chiến cục này đã khiến cho bọn họ chiến đấu vì công trạng bản thân, vì ích lợi quốc gia, còn những người không theo thời cục thì không có chí tiến thủ. Bên phía triều đình nhà Tống, Thái tướng vẫn nắm giữ đại cục, cũng không muốn thay đổi. Đối với hắn thì bất biến mới là cục diện tốt nhất. Hiện giờ hắn còn đắc thế, cho nên quyết không để tình cảnh đại đối quyết và đại chinh hợp xuất hiện quá sớm. Thời cơ chưa tới, tất cả thay đổi sắp xảy ra chỉ là huyền tượng, nếu không kiên nhẫn thì sẽ gặp trắc trở khắp nơi, việc nhỏ không nhịn thì mưu lớn sẽ loạn. Võ Tắc Thiên từ khi tiến cung với danh phận "tài nhân", phải chờ cơ hội mất mười hai năm, chờ thời cơ xưng đế mất năm mươi ba năm. Những kẻ không thể chờ thì thông thường cũng không thể thắng. Trước tiên phải bền lòng, có nghị lực, chăm chỉ và tài năng, cộng thêm vận may mới có thể thành công được.

- Nhưng đúng là khắp nơi trong kinh đang triệu tập binh mã, đằng đằng sát khí, giống như sắp diễn ra một trận chém giết lớn.

Thư Vô Hý nói.

- Vậy chắc hẳn là tin tức từ trong Nguyên thần phủ truyền tới đầu tiên?

Lãnh Huyết nói:

- Trong số nhân vật võ lâm của kinh sư, đại ca Đĩnh phái Khuất Hoàn và lão đại Sĩ phái Trí Lợi là những người vào kinh trước tiên, dẫn tới xôn xao.

Truy Mệnh nói:

- Ngoài ra, Vương Sang Khôi của Tiêu Cự Vương cũng đang chọn thời điểm thích hợp, tuyên bố nhân mã tiêu cự dưới cờ hãn hoàn toàn thoát ly khỏi hàng ngũ Phong Vân tiêu cự, nương nhờ vào Thái tướng, khiến cho thế lực ban đầu vốn cân bằng lại trở nên hỗn loạn.

Thiết Thủ nói:

- Trước mắt, lãnh đạo của Kim Phong Tế Vũ đang lâm vào nội đấu nghiêm trọng, Lục Phân Bán đường tự mình chinh hợp lại, còn các thủ lĩnh của Mê Thiên Thất Thánh vẫn mơ hồ. Mấy trận giao chiến trong kinh sư, đều là do cao thủ trong Nguyên Thần phủ kích động và dẹp yên.

Vô Tình nói:

- Cho nên thế thúc đoán đúng, tất cả hỗn loạn đều xuất xứ từ chỗ Nguyên sư thúc.

Gia Cát tiên sinh nói:

- Như vậy, Nguyên sư đệ là đang chinh hợp lực lượng của mình.

Thư Vô Hý hỏi:

- Tại sao hãn phải làm như vậy?

Gia Cát đáp:

- Bởi vì hãn muốn gây dựng thanh thế.

Thư Vô Hý liền hỏi:

- Thanh thế gì?

Gia Cát đáp:

- Thanh thế của cao thủ.

Thư Vô Hý lại hỏi:

- Không phải hãn bị thương rất nặng sao?

Gia Cát nói:

- Cũng bởi vì thương thế của hãn quả thật rất nặng, cho nên hãn mới phải gây dựng thanh thế, làm ra vẻ hãn rất mạnh mẽ. Mọi người không quên chứ? Lần trước khi hãn muốn xuất kích chặn giết Hứa sư huynh, cũng phô trương thanh thế, giống như muốn thay đổi triều đại, mục đích là để chúng ta kẹt cứng trong cung, không dám rời kinh, không thể cứu viện nhị sư huynh.

Thư Vô Hý hỏi tiếp:

- Nhưng lần này hãn làm như vậy có lợi ích gì?

Gia Cát:

- Nhai Dư, con thử nói xem!

Vô Tình nói:

- Hãn trọng thương chưa lành, chính là thời điểm yếu nhất. Hãn được Thái Kinh trọng dụng, vị trí gần như ngang với Ngự Tiền đệ nhất tông giáo đầu, cũng gần như là võ lâm cao thủ đệ nhất thiên hạ, chỉ có thế thúc mới có thể chống lại hãn, nhưng hãn vẫn còn không thoả mãn. Thực ra thành tựu của hãn đã không biết có bao nhiêu người trong giang hồ ao ước. Hãn biết rõ một khi bị thương, cộng thêm đệ tử dưới tay thương vong nặng nề, Thái Kinh nhất định sẽ nghĩ đến chuyện cất nhắc những người khác lên thay thế hãn. Mà gần đây Thái Kinh lại rất coi trọng đám người Phương Ứng Khán và Bạch Sầu

Phi, thực lực của phe phái Mễ công công cũng ngày càng lớn mạnh. Hãn trước tiên chiêu binh mãi mã, đổi thủ thành công, khiến cho Thái Kinh không đến nỗi bỏ cũ thay mới, một mặt củng cố thanh thế của mình, khiến cho những phe phái khác không dám động thủ trên đầu thái tuế hãn.

Gia Cát nói:

- Điểm này rất chính xác. Nhất là mới đây tại Toan lĩnh, Phương Ứng Khán và Mễ công công đã chặn "Lạc Dương vương" Ôn Văn dẫn theo hảo thủ của Lão Tự Hiệu vào kinh, dễ dàng giải quyết mọi việc. Còn trong cuộc chiến Địch sơn, Nguyên sư đệ tuy giết được nhị sư huynh, nhưng cũng hao binh tổn tướng rất nhiều. Nếu như so sánh, Thái Kinh quả thật có ý để cho Phương tiểu hầu gia nắm giữ thế lực võ lâm, thay thế Nguyên Thập Tam Hạng. Chuyện này giống như năm đó Kinh Bồ đại tướng quân Lăng Lạc Thạch thất thế, y liền chuyển sự chú ý sang bốn đại hung đồ. "Tứ Đại Giai Hung" vừa đến tội, Thái Kinh lại lập tức bồi dưỡng trọng dụng Nguyên sư đệ. Dù sao Thái Kinh vẫn cần một quân gia thay hãn trông coi thế lực võ lâm. Lược Thương, theo cách nhìn của con thì sao?

Truy Mệnh nói:

- Hãn gây dựng thanh thế của cao thủ là muốn chấn nhiếp chúng ta, biểu thị hãn không hề bị thương, hoặc bị thương không nặng, khiến cho chúng ta không dám "hành động thiếu suy nghĩ".

Gia Cát nói:

- Vì vậy hành động này của hãn đã nói rõ, thương thế của hãn rất nặng cho nên mới cố che giấu. Du Hạ, ý của con thế nào?

Thiết Thủ nói:

- Nguyên Thập Tam Hạng đúng là mượn chuyện này để khuếch trương thế

lực của mình. Nếu muốn Thái Kinh danh chính ngôn thuận giao quyền cho hãn, trước tiên phải đảo loạn trật tự và cục diện của các phe phái võ lâm trong kinh thành.

Gia Cát nói:

- Tạo nên cục diện hỗn loạn mà cả Phương Ứng Khán và Bạch Sầu Phi đều không dọn dẹp được, chỉ có hãn mới có thể giải quyết, khiến cho Thái Kinh cảm thấy không thể thiếu hãn. Một khi hãn củng cố được vị trí của mình, sẽ giải quyết một lần thế lực của Bạch Sầu Phi và Phương Ứng Khán. Lăng Khí, còn con thì sao?

Lãnh Huyết nói:

- Con cho rằng Nguyên sư thúc đang tìm kiếm truyền nhân, chó săn nanh vuốt của mình, cùng với những người chịu bán mạng cho hãn. Tóm lại, hãn đang tích cực thành lập phe phái của mình.

Gia Cát nói:

- Cũng có nghĩa, Lục Hợp Thanh Long dưới tay Nguyên lão tứ đã năm chết một rời đi. Phó Tông Thư cũng từng học được chân truyền "quyền đấm cước đá, một chiêu hai thức" của hãn, nhưng cũng chết dưới tay Vương Tiêu Thạch. Trước mắt, đại tướng do hãn đích thân dạy dỗ e rằng cũng chỉ còn lại Thiên Hạ Đệ Thất.

Thư Vô Hý hỏi:

- Rốt cuộc tại sao hãn lại tự tay giết chết Lục Hợp Thanh Long do hãn huấn luyện ra?

Gia Cát đáp:

- Bởi vì hãn đã dùng võ công từng truyền cho đệ tử.

Thư Vô Hý nói:

- Nghe nói yếu quyết võ công của Tự Tại môn là ở sáng tạo. Tự Tại môn rất xem thường sao chép và lặp lại, do đó một khi phục chế võ công do mình tự tay sáng chế, sẽ bị tâm pháp độc môn của Tự Tại môn cản trở. Trừ khi là giết được người đã học môn tuyệt kỹ này, nếu không sẽ bị công lực phản kích, khó mà khống chế.

Gia Cát nói:

- Đây có thể nói là quy củ do sư phụ định ra, muốn chúng ta tự tìm tòi và tự cố gắng, không nên tự hạn chế và tự mãn, dậm chân tại chỗ. Tất cả sáng tạo đều xuất xứ từ mô phỏng, nhưng mô phỏng dù sao cũng không giống như sao chép. Sao chép là sao chép, mô phỏng là mô phỏng. Mô phỏng có thể xem là một loại sáng tạo lại, chứ không phải là lặp lại nhiều lần. Người sáng suốt vừa nhìn đã nhận ra, lấp liếm không được, giả vờ không xong, cũng không tìm được cách nào che giấu. Sư phụ là sáng tạo, học đồ là mô phỏng, còn những kẻ vô sỉ chỉ biết sao chép. Tệ nhất là người sao chép còn muốn một cơn giết chết người đã cho hãn linh cảm, dựa hơi sư phụ của hãn để thăng tiến, sau đó lại một cước đá sư phụ xuống, hủy "sư" diệt tích. Sư phụ vốn ghét nhất loại người này, ngài có thể chấp nhận mô phỏng, nhưng không cho phép sao chép, gạt thầy, lừa đời lấy tiếng. Cho nên trong nội công tâm pháp truyền thừa có quy luật, môn đồ học được tuyệt kỹ có thể tiếp tục sáng tạo, còn sư phụ dạy đồ đệ võ công không thể tiếp tục sử dụng, nếu không sẽ bị tâm ma cản trở, một khi bị thương sẽ không ngừng nặng hơn, cho dù không bị thương cũng sẽ trở nên điên cuồng. Sư phụ dùng việc này để phòng ngừa và khích lệ, cho nên một khi vào Tự Tại môn thì cả đời phải có sáng tạo, nếu không thà rằng không động võ, không làm văn.

Thư Vô Hý nói:

- Khó trách Nguyên Thập Tam Hạn lại phải giết chết Lục Hợp Thanh Long. Nhưng hẳn luôn có sáng tạo, cật tài khinh người, tại sao lại phải sử dụng tuyệt kỹ đã dạy cho môn đồ?

Gia Cát nói:

- Bởi vì hẳn trước tiên học "Nhãn Nhục thần công", lại luyện ngược Sơn Tự kinh, đợi đến khi lĩnh ngộ "Thương Tâm nhất tiễn", thân thể của hẳn lại kết hợp làm một với kim thân của Đạt Ma đại sư. Tu vi cả đời của Đạt Ma tổ sư gia đã khắc chế tuyệt kỹ và công lực của hẳn, cho nên hẳn đành phải thi triển ngón cũ, dùng một số công phu trước kia. Mười ba tuyệt kỹ, bảy mươi bảy kỳ thuật, hẳn lại khổ vì có nhiều mà không thể sử dụng. Khi đó hẳn đang hung hăng, quyết tâm muốn giết nhị sư huynh. Hẳn đã thực hiện được, nhưng cũng phải trả giá, hơn nữa còn là cái giá rất lớn.

Vô Tình nói:

- Nghe nói hẳn đã sử dụng "Cừu Cực chưởng" và "Hận cực quyền", cũng từng truyền dạy nguyên lý của "Thương Tâm nhất tiễn" cho Thiên Hạ Đệ Thất, luyện thành "Khí kiếm", sao hẳn lại không giết Thiên Hạ Đệ Thất?

Gia Cát thở dài nói:

- Lão tứ dù sao cũng có năng lực hơn người. Hẳn đã dần dần có thể thích ứng với công lực cản trở. Bên cạnh hẳn cũng không có đồ đệ nào để giết nữa, dĩ nhiên không muốn tự chặt tay chân, đuổi tận giết tuyệt môn hạ đệ tử. Sau khi hẳn một mạch giết chết Lỗ Thư Nhất, Yến Thi Nhị, Triệu Họa Tứ, Diệp Kỳ Ngũ và Tề Văn Lục, công lực đã khôi phục, thương thế cũng không còn chuyển biến xấu. Hẳn vội vã trở về Nguyên Thần phủ, dùng tâm pháp trong Sơn Tự kinh vừa lĩnh ngộ, cộng thêm "Nhãn Nhục thần công" tự học thành, miễn cưỡng có thể đè ép thương thế, nhưng cũng hết sức chật vật.

Thiết Thủ nói:

- Nhưng hãn cũng không vì vậy mà bớt cuồng vọng. Hãn đang suy yếu, ngược lại còn giống trống khua chiêng, hoành hành ngang ngược, một mặt triệu tập binh mã các nơi, một mặt phái người thiêu hủy Bạch Tu viên, đuổi giết lão gia của Vương Tiểu Thạch, còn đối phó với Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia. Hành vi như vậy, so với ngày trước còn ngông cuồng hơn. Trên giang hồ hiện nay đều ngầm đặt cho hãn một ngoại hiệu là "Phong Hào", tức là một hào kiệt điên cuồng.

Gia Cát nói:

- Xem ra, tâm pháp của Tự Tại môn phản kích, đối với thương thế trên người hãn còn có thể che giấu được, nhưng ma lực cản trở kia đã xâm nhập vào trong đầu hãn, điều này đã khiến cho hãn gần như phát điên, khó mà khống chế.

Lãnh Huyết nói:

- Con cho rằng phải giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, không thể dung tình. Hãn đã dám giết nhị sư bá thì chúng ta cũng dám giết hãn, đây gọi là gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

Gia Cát nói:

- Thứ nhất, ta không muốn giết hãn. Thứ hai, cho dù hãn chết, ta cũng không muốn hãn chết bởi tay ta. Thứ ba, Thái Kinh vốn đang đợi mấy sư huynh đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau. Thứ tư, hiện giờ tuy hãn không mạnh như trước, nhưng đã hiểu thấu "Thương Tâm tiểu tiên", cộng thêm Thái Kinh và hãn cũng biết người khác nhất định sẽ tìm cách lấy mạng hãn, nhất định sẽ cẩn thận đề phòng, bố trí mai phục chờ người tới giết.

Thư Vô Hý không đồng ý:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn hãn chiêu binh mã mãi mãi trong kinh, coi trời bằng vung như vậy?

Gia Cát nói:

- Cũng không phải. Chúng ta đang chờ, chờ một thời cơ.

Tất cả mọi người đều hỏi:

- Thời cơ gì?

Gia Cát tiên sinh mỉm cười, nhìn sang Truy Mệnh:

- Ngày hôm trước y đã dò được một tin tức.

Truy Mệnh nói:

- Con nghe được có người đang đến kinh sư.

- Lạc Dương Ôn Văn?

- Không, y đã bị Mễ công công đuổi về rồi.

- Hồng Tụ thần ni của Tiểu Hàn sơn?

- Tiểu Hàn sơn cũng đang gặp phải vấn đề khó khăn.

- Là ai tới? Chẳng lẽ là Quan Thất?

- Không phải hãn, hãn đã mất tích lâu rồi.

- Rốt cuộc là người nào? Đừng làm ra vẻ nữa!

- Vương Tiểu Thạch.

Truy Mệnh nói:

- Y đã trở lại.

- Là y?

Vô Tình gật đầu nói:

- Năm đó y có thể giết được Phó Tông Thư, lúc này cũng có thể giết được Nguyên Thập Tam Hạng.

- Nhưng mà...

Thiết Thủ dường như băn khoăn:

- Ba năm y lại trở về, võ lâm trong kinh thành đã hoàn toàn thay đổi. Huống hồ với võ công của Nguyên Thập Tam Hạng, Phó Tông Thư không thể nào sánh được.

- Chỉ cần là người thì đều có phương pháp giết hẳn.

Vô Tình lãnh đạm nói:

- Huống hồ một người cho dù võ công có cao, nhưng mù một con mắt, mất một cánh tay, còn điên nửa cái đầu, mạnh đến đâu cũng không phải là không thể chết.

Lãnh Huyết đột nhiên nói:

- Để con đi giết Nguyên sư thúc đi. Những năm gần đây Vương Tiểu Thạch bôn ba giang hồ, lưu vong thiên hạ, y cũng đủ mệt rồi.

Gia Cát nói:

- Nguyên Thập Tam Hạng giết chết nhị sư huynh, là người dưới giết người trên. Nếu như ta giết hăn, người khác sẽ cho rằng ta lo sợ tài năng của hăn. Các con giết hăn cũng là mưu giết người trên, không tốt cho chức phận và danh dự của các con. Còn Vương Tiểu Thạch giết hăn thì lại khác.

Truy Mệnh nói:

- Bởi vì hăn đã giết sư phụ của Vương Tiểu Thạch.

Lãnh Huyết nói:

- Vương Tiểu Thạch cũng không phải là nha sai.

Thiết Thủ nói:

- Vương Tiểu Thạch đã gánh tội danh giết Phó Tông Thư, cũng không quan tâm đến chuyện giết thêm một Nguyên Thập Tam Hạng.

Vô Tình nói:

- Chúng ta lại có thể ngấm ngầm trợ giúp Vương Tiểu Thạch hành động, khiến cho hăn tiến lui thuận tiện.

Gia Cát lại thở dài nói:

- Chúng ta làm như vậy hơi ích kỷ, nhưng đó là do tình thế bắt buộc. Bởi vì chúng ta không thể giống như đám giang hồ võ lâm, chỉ cần bản thân được sáng khoái. Có ân báo ân, có thù báo thù, ai không mong muốn. Nhưng chúng ta còn phải bảo tồn thực lực, không cho kẻ thù mượn cớ, còn phải giữ gìn nguyên khí của triều đình, chiến đấu đến cùng với thế lực gian ác, như vậy cần phải có một chút phương pháp và thủ đoạn.

Y ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Các con đừng cảm hi sinh để bảo vệ chính nghĩa. Nhưng cho dù là vì yêu, cũng không thể hờ một chút là nói hi sinh. Yêu nước yêu dân, yêu người yêu tình, yêu tự do yêu chính nghĩa, vậy thì nên sống vì nó. Mạng chỉ có một cái, nếu tùy tiện hi sinh, vậy thì quốc gia, dân tộc, ái tình, tự do cũng không yêu được nữa.

Lãnh Huyết im lặng.

Truy Mệnh vỗ vỗ bả vai Lãnh Huyết:

- Chúng ta cũng sẽ hành động, chúng ta có thể giúp Vương Tiểu Thạch.

Thiết Thủ nói:

- Đúng. Vụ giết Phó Tông Thư đã qua lâu, Thái Kinh cũng xem như mượn tay người khác diệt trừ kẻ thù chính trị đang dần dần lớn mạnh này. Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành, vừa lúc có thể phát huy sở trường, theo đuổi hoài bão, thi thố tài năng của y, chúng ta không nên khiến y phải lưu vong nữa.

Vô Tình nói tiếp:

- Hiện nay Kim Phong Tế Vũ lâu đang nội đấu kịch liệt, Vương Tiểu Thạch lại rất có ảnh hưởng trong lâu. Chỉ cần có thể giúp y ngồi lên chức vị cao nhất của Phong Vũ lâu, Thái Kinh lôi kéo y còn không kịp, chưa chắc đã muốn y không thể đặt chân tại kinh thành. Mà y cũng vừa lúc có thể kiềm chế việc Kim Phong Tế Vũ lâu đang dần dần bị Bạch Sầu Phi theo túng. Bạch Sầu Phi dã tâm quá lớn, một khi hãn đoạt được quyền hành, không ai có thể yên tâm được, Thái Kinh cũng vậy.

Gia Cát tiên sinh chấp tay nhìn trời, thở dài nói:

- Nhưng vấn đề vẫn là có...

- Ví dụ như...

Lúc này Thư Vô Hý là đã hiểu rõ toàn cục, liền nói tiếp:

- Vương Tiểu Thạch rốt cuộc có giết được Nguyên Thập Tam Hạng hay không?

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thiên Cơ

Vương Tiểu Thạch từ hướng Hàm hồ tiến vào kinh thành.

Lúc này là mùa đông, Hàm hồ đã kết thành băng, có thể đi bộ qua mặt hồ. Nhưng lớp băng vẫn còn mỏng, nếu không cẩn thận thì sẽ lật người ngã ngựa, chìm vào đáy hồ.

Đây giống như câu thành ngữ "như lý bạc băng" (như đi trên băng mỏng).

Băng mỏng, quần áo càng mỏng hơn.

Vương Tiểu Thạch không mặc áo dày, bởi vì hắn đang hưởng thụ cảm giác lạnh lẽo.

Tâm hắn nóng, cho nên càng thích lạnh, có lẽ như vậy sẽ khiến một người luôn nhiệt tâm như hắn bình tĩnh lại.

Trên đường đi tới, hắn vẫn không ngừng luyện đao tập kiếm, học ở trong lòng.

Khi thấy được tuyết rơi, trong lòng hắn lại suy nghĩ, một kiếm kia của mình liệu có thể nhẹ và mềm giống như bông tuyết hay không?

Lúc gặp gỡ gió xuân, hắn lại thầm suy nghĩ, đao của mình có thể vô hình vô tích, không thể suy đoán như gió hay không ?

Nếu như không thể, hãn sẽ không ngừng tập.

Nếu như không có, hãn càng thêm khổ luyện.

Luyện tập trong lòng.

Khi hãn mới bắt đầu học võ, thật sự là quá gian nan, nhưng lại tràn đầy hứng thú. Đó là một loại hứng thú tìm vui trong khổ cực, những hứng thú khác không thể nào so sánh được.

Sau khi hãn học võ đã có thành tựu, quả thật rất hưng phấn, đến nỗi suốt ngày trầm mê trong võ công, đã thấy qua là không quên được. Hãn có nhiều ý tưởng mới, chỗ nào không hiểu thì khổ công suy nghĩ, hoặc hỏi ý kiến của ân sư, không nghiên cứu thông suốt thì thề không ngừng lại.

Hãn học võ đại thành, vẫn tiếp tục học, nhưng không nhất định phải động tay động chân, mà trên cơ sở vững chắc không ngừng sáng tạo nên cảnh giới mới. Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Hãn căn cứ vào trật tự khí hậu bốn mùa, khi mặt trời vừa lên thì luyện Thần Quang chi kiếm, mặt trời giữa trưa thì tập Liệt Dương chi đao, mặt trời mọc ở phía đông thì luyện Xuân Dương chi kiếm, mặt trời lặn về phía tây thì tập Thu Dương chi đao; đồng dạng, trăng mọc lên ở phía đông, thậm chí trăng sắp lặn đều có đao pháp kiếm thức.

Lúc này hãn đã học ít ngộ nhiều, dùng sự trầm tư để luyện tập, có lúc thậm chí đã không cần dùng đến đao kiếm nữa.

Hãn có thể lĩnh ngộ đao pháp từ trong mầm non đầu xuân, thể ngộ kiếm chiêu từ trong chim bay vạn dặm, hiểu rõ đao ý từ khoảnh khắc trăng in trong nước, phá giải kiếm quyết khi dùng nước rửa kiếm.

Có lúc, võ công tiến thêm một bước không phải là học được từ võ công, có thể là từ một bài thơ, một hoàn cảnh, một cuộc chia ly, hoặc là một câu

nói.

Nói cách khác, vạn pháp trong thiên hạ đều lĩnh ngộ được từ trong cuộc sống.

Cho nên Vương Tiểu Thạch một đường đi tới, tâm tình tuy không cảm thấy vui sướng, nhưng lại không bỏ qua tất cả hứng thú trên đường.

Chẳng hạn như nhìn một cô gái xinh đẹp hoặc không xinh đẹp, một con chim én hoặc một con lừa. Những thứ này đều là âm thanh thiên nhiên khắp nơi đều có, cũng là thiên cơ không thể bỏ qua.

Học vấn của nhân sinh là những gì học gì học được trong cuộc đời. Người khác dạy chỉ là học thức, muốn biến học thức thành học vấn và tu dưỡng của mình, vậy thì phải dựa vào chính mình lĩnh ngộ, phân tích và tiếp thu.

Vương Tiểu Thạch rất hưởng thụ đi bộ, cũng rất hưởng thụ cuộc sống, bao gồm cả cuộc sống chán nản.

Cuộc sống không hoàn toàn vui vẻ và phấn khởi, có lúc cũng khó tránh khỏi cảm thấy chán nản. Nếu như chỉ biết nhìn vào mặt tốt của cuộc sống, vậy thì có lúc sẽ bị mặt tối của cuộc sống tiêu hủy chính mình.

Giống như thất bại là mặt trái của thành công, có nếm trải thất bại mới có thể vui vẻ hưởng thụ thành công, có thể ngộ sự chua xót của thất bại mới có thể một ngày thành công hoan hỉ.

Thái độ của Vương Tiểu Thạch đối với cuộc sống là một loại "cố chấp" toàn diện, cho nên khi mở lòng, hẳn lại hiểu rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì nên làm nhưng không làm, cái gì không nên làm nhưng phải làm.

Sau bốn năm, hẳn lần thứ hai đi đến kinh thành, lại hiểu biết nhiều hơn về

sắc thái của cuộc sống.

Hắn lặng lẽ đi bộ, đi bộ cũng như đi xe, đi rồi lại đi, nghỉ rồi lại nghỉ.

Cho đến nơi này, Hàm hồ, bên hồ, trên băng.

Chợt có người gọi hắn:

- Công tử!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thời Cơ

Người ở trên xe.

Trên xe còn có rất nhiều người.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều cao thủ và danh nhân như vậy, có người thậm chí sẽ bị dọa đến phát điên, dọa khiến ngậy ra, dọa cho sợ hãi.

Người tới gồm có "Thiết Thụ Khai Hoa" là "Lan Hoa thủ" Trương Liệt Tâm và "Vô Chi chưởng" Trương Thiết Thụ; ngoài ra còn có Bát Đại Dao Vương, bao gồm "Kinh Hồn đao" thiếu trang chủ Tập gia trang Tập Luyện Thiên, "Linh Đình đao" Thái Tiểu Đầu, truyền nhân của "Tương Kiến bảo đao" là Mạnh Không Không, "Trận Vũ Nhập Bát" Triệu Lan Dung, "Đại Khai Thiên" Tiêu Sát, "Tiểu Tích Địa" Tiêu Bạch, "Ngũ Hồ Đoạn Hồn đao" Bàn gia Bàn Tiêm, "Bát Phương Tàng Dao Thức" Miêu Bát Phương.

Còn có mấy người vẻ ngoài khác biệt, từ phục sức có thể thấy được bọn họ là người Mông Cổ, Nữ Chân và Khiết Đan.

Ba người này tất nhiên đều là cao thủ, nhưng hiện giờ cũng chỉ là người cầm cương.

Bát Đại Dao Vương lại hộ vệ ở trước sau trái phải, trên dưới cao thấp chung quanh xe, hiển nhiên chỉ là "hộ pháp".

Còn về "Thiết Thụ Khai Hoa, Chi Chương Song Tuyệt" lại chỉ là người vén rèm, nâng đỡ, bưng trà, rót nước.

Ít nhất, đối với "người trên xe" thì thật sự là như vậy.

Cũng bởi vì những người này đều là cao thủ, cho nên nhiều người như vậy và xe ngựa đi ở trên băng, nhưng lớp băng cũng không sụp xuống vì sức nặng của họ.

Khi nhìn thấy những người này, nếu là ai khác thì đã sớm bị dọa cho sợ hãi, nhưng Vương Tiểu Thạch thì không.

Hắn thậm chí vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng đàn cá di chuyển dưới băng, cùng với tư thế bơi lội của chúng.

Hắn chỉ xem bọn họ là người bình thường, bởi vì hắn có một tâm hồn bình thường.

Trong thời đại này, "tâm hồn bình thường" đã gần như bị lạm dụng. Có vấn đề gì nảy sinh, đều bởi vì người trong cuộc mất đi "tâm hồn bình thường". Có việc gì xử lý không thoả đáng, cũng bởi vì không có "tâm hồn bình thường". Trong chính trị, sự hạn chế và cân bằng quyền lực cũng cần "tâm hồn bình thường". Trong tình cảm, sự điều hòa đối với lý trí cũng cần "tâm hồn bình thường". Cái gì cũng là "tâm hồn bình thường", đến nỗi nó trở thành chính trị, kinh tế, xã hội, lương tri, thậm chí còn là linh dược trị được tất cả chứng bệnh. Một câu "tâm hồn bình thường", có thể khiến người ta xa rời thế giới, đứng về phía chân lý, cũng có thể khiến người ra thẹn vì không thể an thân, chìm vào trong mặt tối.

Nhưng rốt cuộc tâm hồn bình thường thật sự là gì?

Không ai nói rõ được, nhưng đối với Vương Tiểu Thạch thì tâm hồn bình thường chính là đạo.

Tất cả là chính mình, chính mình là tất cả.

Hắn đối xử với người và vật đều giống như đối đãi với chính mình, không thiên vị, không công không tư. Cho nên đế vương quan lại, cao thủ người thường đều xem như nhau.

Hắn không có hạn chế, cũng không có ngăn cách.

Tâm tự nhiên, người bình thường.

Người gọi hắn "công tử" mới là một công tử thật sự, mặt như quan ngọc, dung mạo như hoa đào, trên người mặc áo tơ trắng lộ ra vẻ quý phái, giơ tay nhắc chân đều nho nhã lễ độ, hơn nữa thần sắc non nớt, thái độ chân thành, khiến người ta dễ sinh hảo cảm.

Vương Tiểu Thạch nhận ra người này.

Hóa ra là y, khó trách Bát Đại Đao Vương, Chỉ Chưởng Song Tuyệt và cao thủ ba tộc đều trở thành nô tài tôi tớ.

Vì vậy hắn cũng đáp lễ một tiếng:

- Công tử.

Người này tuyệt đối là một công tử, công tử thật sự.

Đó chính là được người xưng "Cười nói khoanh tay kiếm nhuộm máu, trở tay làm mây lạt tay mưa", "Thần Thương Huyết Kiếm tiểu hầu gia", "Thần Thông Hầu", truyền nhân của võ lâm chí tôn Phương Cự Hiệp, Phương tiểu hầu gia Phương Ứng Khán.

Sau khi màn được vén lên, lộ ra nửa khuôn mặt bên trái của Phương Ứng Khán.

Rèm cũng chỉ vén lên một bên.

Phương Ứng Khán gây cho người ta một cảm giác lạ lùng, bất cứ ai nhìn vào y đều cảm thấy vui vẻ và hảo cảm.

Cử chỉ của y nhã nhặn, lễ độ, chân thành, còn mang theo một chút trẻ con.

Vương Tiểu Thạch biết người này, đó là một "công tử" trong kinh thành. Rất nhiều hán tử đều nguyện bán mạng vì y, rất nhiều mỹ nữ đều mong được y xem trọng, rất nhiều người quyền quý đều khao khát được y ủng hộ, còn người bình thường thì chỉ hi vọng có thể gặp y một lần, đó đã là vô cùng vinh quang.

"Công tử" đương nhiên chính là Phương công tử, cũng là vị Phương Ứng Khán lưng đeo Huyết Hà thần kiếm này.

Hắn đã từng nghe nói đến người này, giống như công tử thời chiến quốc, nổi dậy theo thời, tụ tập hào kiệt, chẳng những rất có thủ đoạn, cũng rất có tiếng tăm, càng rất có thể lực.

Ai cũng biết, ai cũng tin, ai cũng có thể đoán trước được, nghĩa tử Phương Ứng Khán của Phương Cự Hiệp nhất định sẽ có hành động oanh oanh liệt liệt.

Điều duy nhất không đoán được, có lẽ chỉ là không biết đó là "hành động" gì, nhưng tất nhiên là sẽ vang động.

Phương Ứng Khán thông minh, tài năng, hơn nữa vẫn luôn có những cuộc gặp gỡ đặc biệt, cộng thêm hắn có thực lực và bối cảnh, như vậy đã đủ tất cả điều kiện để mặc sức tung hoành.

Một người có chí lớn, có tài năng, sợ nhất là sinh không gặp thời. Còn Phương Ứng Khán có thể nói là quật khởi vừa đúng thời cơ.

Vương Tiểu Thạch vừa nhìn thấy y liền có vẻ kinh ngạc, không phải bởi vì Phương Ứng Khán, mà là vì hẳn người thấy một "mùi lạ" khác, đó là một loại "mùi vị lão nhân" đặc biệt.

Mùi vị này sao lại xuất hiện trên người một thiếu niên hào hiệp như Phương Ứng Khán?

Phương Ứng Khán vẫy tay bảo hẳn lên xe.

Vương Tiểu Thạch mỉm cười lắc đầu.

- Công tử vào kinh đúng không?

Phương Ứng Khán dò hỏi.

- Đúng.

Vương Tiểu Thạch thành thật đáp.

- Lên xe đi, ta chở công tử một đoạn.

- Cảm ơn, nhưng ta thích tự mình đi bộ.

Phương Ứng Khán nói:

- Thực ra, ta còn có chuyện muốn thỉnh giáo công tử.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Không dám, ta đi lại một mình quen rồi, có việc gì chỉ giáo, công tử có thể nói ở đây.

Phương Ứng Khán nói:

- Công tử quá khách sáo rồi.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không phải công tử, các hạ mới là công tử.

Phương Ứng Khán nói:

- Hào kiệt gặp gỡ nhờ thời, thời cơ vừa đến, thanh thế vừa đủ. Các hạ đâu chỉ là công tử, còn là anh hùng, người tài.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Ta không muốn làm anh hùng hào kiệt, chỉ muốn làm một người bình thường vui vẻ mà thôi.

Phương Ứng Khán nói:

- Trong thời loạn thế, người có tài năng không đại thành thì sẽ đại bại. Thực ra, người nào hiểu được cách hưởng thụ thất bại, mới thật sự có tư cách giành được thành công. Xin thứ cho ta nói thẳng, công tử đã từng thất bại, còn bị bức rời khỏi kinh thành. Hiện giờ trở lại, chỉ cần công tử có thể nắm bắt thời cơ, thi triển tài năng, nhất định sẽ có thành tựu.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Thành công quá cực khổ, phải không được sợ thất bại. Ta sợ thất bại, cho nên không có ý thành đại công, lập đại nghiệp, chỉ muốn làm tốt bốn phận của mình.

- Vậy cũng không thể theo công tử. Chỉ có người không thất bại mới sẽ vĩnh viễn không thành công, bởi vì thành công đến từ nhiều lần thử nghiệm, chịu được đả kích và không sợ ngăn trở. Công tử có thể dùng cảm đối mặt với thất bại, hơn nữa giỏi về cầu đại thắng trong đại bại, bản thân trong loạn thế nhất định sẽ có thành tựu lớn và những cuộc gặp gỡ đặc biệt. Công tử

không thể tránh được.

- Thành công tất nhiên đáng mừng, nhưng đối với ta thất bại cũng là một loại hưởng thụ cực kỳ quý giá, ta không có ý thay đổi nó. Ta thật sự là một kẻ không có chí tiến thủ.

Phương Ứng Khán cười.

- Công tử không phải vậy.

Y nói:

- Công tử chỉ là một người có chí lớn mà biết ẩn nhẫn, có tài năng mà biết khiêm tốn.

Vương Tiểu Thạch cũng cười.

- Ta chỉ cầu bảo toàn tính mạng trong loạn thế, không cầu tiếng tăm như chư hầu; "thuyền đến vòm cầu tự nhiên thẳng, người được vô cầu phẩm chất cao" mà thôi.

- Thời cơ, thời cơ rất quan trọng.

Phương Ứng Khán trân trọng nói:

- Công tử nhìn đúng thời cơ thì có thể thi triển sở trường, có người tin cậy ủng hộ thì muốn làm gì cũng được. Thời cơ giống như cây mía, phải ra sức vắt ép mới có nhiều nước ngọt. Gặp được cơ hội thì phải biết nắm lấy, bởi vì cơ hội sẽ tạo ra càng nhiều cơ hội hơn. Mất đi thời cơ cũng chỉ có thể than thời không gặp mình, cơ không tìm mình. Đây chính là mục đích hôm nay chúng ta đặc biệt đến mời.

Vương Tiểu Thạch cũng cẩn thận nói:

- Ý của công tử là...

- Đến giúp ta.

Phương Ứng Khán nhìn chăm chú vào hắn, nói từng chữ:

- Ta có thể giúp công tử dương danh lập nghiệp, quyền cao chức trọng.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thần Cơ

Vương Tiểu Thạch trầm mặc hồi lâu.

Dưới chân có băng, băng rất lạnh.

Dưới băng có cá đang phun bọt.

Cá ở trong nước dưới băng chắc hẳn cũng lạnh chứ? Bọn chúng ở trong nước đóng băng, có đầy đủ nước ấm và không khí hay sao?

Rất kỳ quái, tại bước ngoặt trọng đại, mấu chốt trọng yếu này, hẳn lại nghĩ đến băng, cá và bọt khí.

- Công tử trở lại kinh thành, thế lực không còn. Bạch Sầu Phi dòm ngó công tử như hổ rình mồi, còn Thái Kinh lại muốn đuổi tận giết tuyệt công tử.

Phương Ứng Khán nói:

- Hiện giờ công tử cần ta, ta có thể giúp công tử. Công tử gia nhập Hữu Kiêu tập đoàn của ta, ta có thể giúp công tử giết chết Nguyên Thập Tam Hạng, trả mối thù giết sư phụ.

Vương Tiểu Thạch giống như đang trầm ngâm.

- Thế nào?

Phương Ứng Khán quan sát sắc mặt và suy đoán tâm ý đối phương, nói:

- Nhân tài giống như công tử, thân thủ như vậy, ta quyết sẽ không bạc đãi. Ta luôn luôn đối xử tốt với các người. Lệnh sư gặp nguy tại Đềm sơn, Nguyên lão bày bố nghi trận tại kinh sư, Gia Cát tiến thoái lưỡng nan, chính là nhờ Mễ công công gợi ý cho tiên sinh, còn ta giải vây cho Tứ Đại Danh Bổ đang cố thủ. Đáng tiếc là vẫn không thể kịp thời cứu được lệnh sư.

Vương Tiểu Thạch nhìn mặt đất.

Mặt đất kết băng, trên núi trải tuyết.

Tâm thì sao?

Sau đó Phương Ứng Khán cười một tiếng, nói:

- Không cần vội, ta có thể cho công tử thời gian suy nghĩ.

Y lại rụt đầu vào trong xe, nói:

- Ba ngày sau, ta...

- Không cần.

Vương Tiểu Thạch chột nói.

Phương Ứng Khán cẩn thận hỏi:

- Công tử đã quyết định?

Vương Tiểu Thạch áy náy nói:

- Ta không thể gia nhập Hữu Kiều tập đoàn của công tử.

- Tại sao?

- Bởi vì mục tiêu của công tử là giành được quyền hành trong triều, còn ta thì không. Ta không muốn vô cớ dính vào vòng nước xoáy mà ta vẫn luôn cố tránh. Ý tốt của công tử, ta xin lĩnh nhận.

- Không phải công tử muốn đặt chân tại kinh sư, gây dựng một phen sự nghiệp sao?

- Ta chỉ muốn chinh đồn lại thế lực giang hồ trong kinh thành, hi vọng có thể khiến cho nó hướng về chính nghĩa. Những năm gần đây, bạch đạo đã trở thành thế lực tà ác giả mạo chính phái, hắc đạo cũng chỉ nhìn tiền tranh quyền, không để ý đến đạo nghĩa. Ta muốn chinh đồn lại cái giang hồ tàn tạ này, bởi vì lực lượng chính nghĩa vốn đến từ dân gian. Ta không rảnh đấu đá với tham quan ô lại, nịnh thần quyền tướng cao cao tại thượng. Nếu chính ta không thể tự lập, chỉ có thể nhờ người khác ban cho, vậy thì ta làm thế nào thật sự "đặt chân"?

- Không phải công tử muốn giết Nguyên Thập Tam Hạng sao? Chúng ta có thể giúp công tử.

Vương Tiểu Thạch cười.

- Ta nghĩ rằng, cho dù ta không gia nhập thì công tử cũng sẽ giúp ta...

- Há?

- Thực ra các người còn muốn diệt trừ Nguyên Thập Tam Hạng hơn ta.

Phương Ứng Khán không biến sắc, hỏi ngược lại:

- Tại sao?

- Bởi vì các người muốn thay thế thực lực võ trang của Nguyên Thập Tam Hạng trong kinh. Các người muốn có một ngày sở hữu thực lực võ lâm đủ để

chống lại Thái Kinh, vậy thì trước tiên phải trừ đi đệ nhất cao thủ bên cạnh Thái Kinh là Nguyên Thập Tam Hạng.

Phương Ứng Khán lui vào trong xe, rèm rũ xuống.

Mấy cao thủ bên ngoài xe đều nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thạch, dường như đang chờ một hiệu lệnh.

Hiệu lệnh vừa hạ, lập tức ra tay.

Trong bọn họ có người đã từng giao đấu với Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch biết bọn họ là cao thủ.

Bọn họ cũng biết rõ Vương Tiểu Thạch là kinh địch, cho nên đều giống như gặp phải đại địch.

Vương Tiểu Thạch cho dù có tài cao gan lớn, đối mặt với mười ba tên cao thủ này, còn có Phương Ứng Khán bên trong xe, cũng biết một khi giao đấu sẽ khó có đường sống.

Một lúc sau, bên trong xe bỗng vang lên một thanh âm, một giọng nói khàn khàn.

Đây đương nhiên không phải giọng nói của Phương Ứng Khán.

- Hãn nói đúng.

Người kia nói.

Vương Tiểu Thạch không hề kinh ngạc, chỉ hỏi:

- Mẽ công công ở trong xe đúng không?

Người trong xe nói:

- Ta là Mễ Hữu Kiêu. Xin thứ cho ta có bệnh trên người, không thể chịu lạnh, không cách nào ra ngoài chiêm ngưỡng phong thái của thiếu hiệp.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Mễ công công nói như vậy, Tiểu Thạch thật không dám nhận. Lại nói, muốn đối phó với cao thủ tuyệt đỉnh như Nguyên Thập Tam Hạng, trong kinh chỉ hai người có thể gánh vác, một người là Gia Cát tiên sinh, còn một người khác đương nhiên chính là Mễ công công ngài.

Mễ công công cười nói:

- Đó là bởi vì Gia Cát tiên sinh gian xảo như hồ ly, còn ta cũng đa mưu túc trí. Có điều, Phương tiểu hầu gia đây mới là đệ nhất cao thủ trong cấm cung, xin chớ khinh thường.

- Phương công tử là nhân trung long phượng, ta đã sớm nghe nói.

Tiếp đó Vương Tiểu Thạch không khách khí nói:

- Ta không gia nhập với các người, nhưng ta lại muốn giết Nguyên Thập Tam Hạng, báo thù cho sư phụ.

Mễ công công nói:

- Hình như người cũng luôn muốn giết Thái Kinh, đúng không?

- Nhưng hành thích Thái Kinh quá khó khăn...

- Nhưng muốn giết Nguyên Thập Tam Hạng, trước tiên phải hành thích Thái Kinh.

Mẽ công công nói như đinh đóng cột:

- Bản thân người cũng có tiền vốn, tự nhiên sẽ có người giúp người.
Chúng ta phải nhờ cậy người, nhưng muốn thành đại kế này, người cũng cần phải có chúng ta.

Vương Tiểu Thạch sững sốt một lúc, sau đó hỏi:

- Công công thần cơ diệu toán, văn bối xin nghe kỹ càng!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Phi Cơ (Cơ Hội Bay Tới)

Cái tên "Hữu Kiều tập đoàn" là do Phương tiểu hầu gia đặt, bởi vì nguyên danh của Mễ công công là Mễ Hữu Kiều. Y dùng quý danh của đối phương để đặt tên cho tập đoàn, hi vọng Mễ công công có cảm giác tập đoàn này thuộc về mình, thậm chí bán mạng vì nó. Tuổi tác của Phương Ứng Khán chỉ khoảng hai mươi, nhưng đã hiểu được đạo lý đối nhân xử thế như vậy.

Phương Ứng Khán nuôi rất nhiều nhân sĩ và cao thủ trong Hữu Kiều tập đoàn của y. Nhân sĩ là người giúp y bày mưu hiến kế, còn cao thủ là người vì y đánh hạ giang sơn.

Trong cao thủ có một phần ba tử sĩ, tử sĩ là người bán mạng cho y.

Trong tử sĩ, loại người thường thấy nhất đương nhiên chính là thích khách.

Danh hiệu của tên thích khách này là "Tiểu Thư".

Vũ khí hãn dùng là tên, bởi vì ngưỡng mộ thích khách hạng nhất Mạnh Tinh Hồn năm đó, cho nên gọi tiền pháp của hãn là "Lưu Tinh Hồ Điệp tiền".

1

Tên của hãn cũng quả thật nhanh hơn sao băng, hơn nữa còn là một nỏ hai tên, uốn lượn nhẹ nhàng như bướm bay.

Phương Ứng Khán vẫn luôn nuôi hãn, đối xử tốt với hãn, hết lòng bồi dưỡng hãn, cung cấp cho hãn tất cả những thứ xa hoa, nhưng lại không có yêu cầu gì.

Cho nên Tiểu Thư vẫn đang chờ, chờ rất sốt ruột.

Hãn phải báo đáp công tử, nhưng lại khổ vì không có cơ hội báo đáp.

Cuối cùng, sau bốn năm "không được trọng dụng" nhưng lại "sống trong nhung lụa", hôm nay hãn đã chờ được nhiệm vụ.

Giết một người, cũng không biết là ai.

Phương Ứng Khán miêu tả lại dung mạo cho hãn nghe, sau đó nói:

- Giết không được cũng không sao, có điều người nhất định phải dùng tiền pháp bản hãn. Nếu lỡ may bị bắt, cũng quyết không được tiết lộ người sai khiến là ai, ta nhất định sẽ phái người âm thầm thả người. Ta chỉ cần nói một câu "cuồng đồ to gan", người hãy lập tức thoát vây, có ta che chở cho người.

- Tôi nhất định sẽ không tiết lộ.

Tiểu Thư lớn tiếng và kiên quyết nói:

- Xin công tử yên tâm!

Trong lòng hãn cũng có lời không nói ra, đó là "người mà ta muốn giết, nhất định có thể giết được".

Trên đời này e rằng không có mấy người có thể tránh được "Lưu Tinh Hồ Điệp tiền" của hãn.

Hãn rất có lòng tin, cũng rất xác định.

Hắn cảm thấy thời cơ "báo đáp" công tử đã đến, thời cơ thành danh lập nghiệp cũng đã đến. Đây quả thực là một "cơ hội bay tới".

Khi hắn và những tử sĩ trong tập đoàn nhắc tới chuyện này, cũng gọi đùa cơ hội này là "phi cơ".

Hắn đương nhiên không biết người mà hắn phải giết là ai, nếu không hắn sẽ không dám nghĩ, thậm chí cũng không dám đi, bởi vì "cơ hội bay tới" này quả thật chính là "tai họa bay tới".

Trương Hiến Nhiên của Phủng phái gần đây rất không vui, bởi vì hắn rất thất bại.

Hắn luôn luôn là loại người "thuận lợi mọi bề", đứng dưới cờ Thái Kinh, tranh công trước mặt Nguyên Thập Tam Hạng, bán tin tình báo cho Thiên Y Cư Sĩ, lại đem cơ mật của Thiên Y Cư Sĩ lần lượt mật báo cho Nguyên Thập Tam Hạng.

Làm như vậy, nếu Thiên Y Cư Sĩ và Gia Cát tiên sinh liên hợp, mình trước tiên cũng đã bán cho bọn họ một nhân tình, sau này không lo không có đường lui; còn nếu Nguyên Thập Tam Hạng giết chết Hứa Tiểu Nhất, nắm lấy quyền hành, mình cũng có công trong đó.

Nhưng Nguyên Thập Tam Hạng lại biết rõ hành vi của hắn, còn đến trước mặt tướng gia tố cáo tội trạng.

Cho nên Trương Hiến Nhiên cảm thấy rất mất mặt, cũng bị đối xử lạnh nhạt.

Hắn không hề kiểm điểm bản thân, ngược lại cảm thấy rất bi phần.

Hắn không cảm thấy bán cho hai bên, một chân đạp hai thuyền có gì không tốt, dù sao người người đều làm như vậy, chỉ là vận may của mình

không tốt mà thôi. Hơn nữa, hẳn cảm thấy vận may của Nguyên Thập Tam Hạng tốt hơn nhiều so với mình, cho nên mới một bước lên mây, khiến mình phải ngược mắt lên nhìn. Hẳn cũng không biết Nguyên Thập Tam Hạng đối với Gia Cát tiên sinh cũng nghĩ như vậy, càng không hỏi xem thực lực của mình có sánh được với Nguyên lão hay không. Dù sao hẳn vẫn không cam lòng, hẳn đem việc không bằng người đổ thừa cho vận may, như vậy hẳn sẽ có thể rũ bỏ trách nhiệm.

Ngày hôm đó, Phương tiểu hầu gia lại triệu kiến hẳn.

Hẳn biết đây là một cơ hội tốt. Gần đây Phương tiểu hầu gia rất được Thái Kinh coi trọng, lại có quan hệ tốt với đương kim thiên tử, ngày càng nắm quyền. Hiện giờ y lại triệu kiến mình, chính là lúc cần phải biểu hiện.

Không ngờ, Phương Ứng Khán vừa thấy hẳn đã nói:

- Gần đây người bị tướng gia bài xích, lại bị Nguyên lão gièm pha, nếu như không có biểu hiện xoay chuyển càn khôn, chỉ sợ ngay cả vị trí lãnh tụ Phủng phái người cũng không giữ được.

Trương Hiến Nhiên vừa nghe, trong lòng thấp thỏm. Phương tiểu hầu gia kết giao với rất nhiều quyền quý đương triều, còn qua lại mật thiết với hoàng thượng, Gia Cát Thần Hầu, Nguyên lão và Thái tướng, hiện giờ lại nói như vậy, chẳng lẽ đã nghe được tin tức gì?

Hẳn vội vàng quỳ xuống, muốn Phương Ứng Khán "cứu mạng".

Phương Ứng Khán nói:

- Có muốn vươn mình hay không?

- Ta biết có người muốn hành thích Thái tướng.

- Cái gì?

- Ta tự có biện pháp chế ngự thích khách, nhưng hãn rất hung dữ, nhất định sẽ tìm cách phá vòng vây. Ta sẽ tìm thời cơ thích hợp để người đi vào, chỉ cần nghe ta nói "cuồng đồ to gan", người hãy một đao chém chết hãn. Đến lúc đó người chỉ cần nói "là do Nguyên lão phái tôi tới", như vậy tướng gia sẽ cảm tạ người ra tay giết địch, Nguyên Thập Tam Hạng cũng sẽ cảm ơn người đã nhường công lao, nhờ đó Thái tướng và Nguyên lão đều sẽ coi trọng cất nhắc người.

Trương Hiến Nhiên thấy có chuyện tốt như vậy, lập tức cảm kích Phương Ứng Khán sát đất, không biết phải làm thế nào để báo đáp đại ân đại đức. Phương Ứng Khán chỉ lạnh nhạt nói:

- Mọi người đều ở trong giang hồ, ta chỉ cần người thiếu ta một cái tình, ngày khác gặp nhau vui vẻ mà thôi.

- Sau này tôi nhất định sẽ báo đáp hầu gia, làm trâu làm ngựa, xông pha khói lửa, liều mạng chảy máu cũng không chối từ.

Trương Hiến Nhiên lớn tiếng thề như vậy.

Phương Ứng Khán lạnh nhạt nói:

- Người hiếu được như vậy thì ta an tâm rồi.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tâm Cơ

Thế là Phương Ứng Khán tung ra tin đồn, nói rằng có một gã con cháu tên là Thái Công Quan do Thái tướng một tay bồi dưỡng nên, hiện giờ đang làm quan lớn, có ý muốn giết Thái Kinh đoạt quyền.

Tin tức "truyền tới" chỗ Nguyên Thập Tam Hạn. Nguyên Thập Tam Hạn biết Thái Kinh muốn mời gã con cháu này đến ở chung qua mùa đông, vì vậy lập tức thông báo cho Thái Kinh, bảo hẩn cẩn thận đề phòng.

Thái Kinh giận tím mặt, lập tức bắt Thái Công Quan giam vào trong ngục, tịch thu gia sản, nghiêm hình tra hỏi, làm liên lụy đến rất nhiều người, nhưng lại hỏi không ra kết quả.

Không lâu sau, Mễ công công lại tung ra "tin tức", nói rằng Vương Phủ muốn mời Thái Kinh đến nhà hẩn dự lễ, trong yến tiệc sẽ phái người hành thích, muốn đoạt lấy vị trí thừa tướng.

Thái Kinh nửa tin nửa ngờ. Hẩn luôn có quan hệ tốt với Vương Phủ, có thể nói là "thân mật khăng khít", Vương Phủ giết chết hẩn đã không có chỗ tốt, sợ rằng còn bị thất thế. Làm như vậy thì có lợi ích gì?

Mặc dù như thế, Thái Kinh cũng mang tâm lý "thà rằng tin là có, không thể tin là không". Hẩn vẫn đến như ước hẹn, đồng thời âm thầm phái cao thủ cẩn thận đề phòng. Nhưng bữa tiệc lại rất vui vẻ, giữa chủ và khách cũng không có ý đồ gì bất chính.

Thái Kinh bắt đầu nghi ngờ báo cáo của Nguyên Thập Tam Hạng.

Phương Ứng Khán dùng hết tâm cơ, chính là muốn tạo nên "hiệu quả" này, vì vậy hẳn lại đi thêm một nước, lần này là "chiếu tướng".

Cho dù không "ăn" được quân "tướng" của Thái tướng, cũng phải nuốt lấy quân "tướng" của Nguyên Thập Tam Hạng.

Sau đông chí, Thái Kinh muốn giúp thiên tử giám sát việc tu sửa ngự hoa viên, lại thúc giục quân dân các nơi đưa tới hoa thơm cỏ lạ, kỳ trân bảo vật, cũng nhân cơ hội vơ vét một phen.

Công việc bóc lột mồ hôi nước mắt của nhân dân, Thái Kinh vẫn giao cho đám người Chu Miển và Vương Phủ chấp hành. Nhưng trước khi đến tết xuân, hẳn vẫn đi dò xét một vòng, xem thử có chỗ nào cần thêm bớt sửa chữa, làm cho hoàng đế vui vẻ, cũng thuận tiện đi chơi xuân một chuyến, đục khoét một phen.

Lần này đi dạo, người phụ trách an ninh vốn là Nguyên Thập Tam Hạng. Nhưng ngày đó lại có tin Gia Cát tiên sinh muốn yết kiến thánh thượng, xin hoàng đế đối với việc chúc mừng năm mới đừng quá phô trương, tránh quấy nhiễu lòng dân, làm suy yếu quốc khố, lại yêu cầu phải thủ vệ trong cung đề phòng. Nguyên Thập Tam Hạng sợ Gia Cát tiên sinh mượn chuyện này để củng cố thế lực, làm suy yếu thực lực của mình, cho nên cũng xin diện thánh bảm tấu.

Vì vậy chuyện bảo vệ Thái Kinh tuần tra công trình xây dựng ngự hoa viên, lại do môn sinh đặc ý của Nguyên Thập Tam Hạng là Thiên Hạ Đệ Thất chấp hành.

Với năng lực của Thiên Hạ Đệ Thất, Nguyên Thập Tam Hạng tin tưởng sẽ không có chuyện gì xảy ra, còn mình nên tập trung đối phó với mối họa Gia

Cát tiên sinh, để tránh sơ ý làm mất Kinh Châu.

Hắn tính toán rất kỹ, nhưng lại có người còn xảo trá hơn hắn, hơn nữa đã sớm bày mưu.

Hôm đó là ngày mười sáu tháng mười hai, Thái Kinh dẫn theo một đám tâm phúc tuần tra ngự hoa viên, trong đó có đến miếu Thánh Hiền để dâng hương. Mọi người đều nói, sau này trong miếu Thánh Hiền nhất định sẽ có hiền nhân giống như Thái tướng, có người lại nói phải giống như thánh nhân, còn có một người (Trương Hiến Nhiên) nói rằng phải giống như thần nhân chí thánh cực hiền mới đúng.

Mọi người đều đồng ý, không ngừng phụ họa.

Trong lòng Thái Kinh cũng cao hứng, hắn đã sớm cảm thấy mình công lao như trời, hơn cả thừa tướng nước Thục (Gia Cát Lượng). Hắn không phải hiền nhân thì trên thế gian ai là hiền nhân? Hắn không phải thánh nhân thì thiên hạ nào có thánh nhân.

Khi hắn dâng hương rất thành kính, giống như đang dâng hương cho chính mình.

Hắn thắp hương lên. (có người muốn giúp hắn thắp hương, nhưng hắn không cần, hắn muốn đích thân thắp hương để bày tỏ lòng thành của mình)

Bái thần. (chuyện bái thần cầu nguyện dĩ nhiên không thể mời người làm thay, như vậy thật sự không có thành ý)

Đi cắm hương. (lại có người muốn làm thay, hắn vẫn từ chối, dù sao cũng chỉ còn lại một thủ tục này, sao không hát cho xong tuồng?)

Lư hương rất lớn, nhưng hương khói cũng không nhiều, bởi vì trước khi Thái Kinh cắm hương, không ai dám dâng hương trước.

Cho dù là chuyện bái thần, cũng phải dựa theo vai vế phân biệt trước sau, ai dám vượt quá bốn phận, vậy thần tiên cũng không cứu được hẳn.

Mọi người cũng không dám dâng hương trước, nếu như khói hương quá nồng, làm tướng gia ngạt, vậy thì bồ tát cũng không bảo vệ được hẳn.

Cho nên Thái Kinh là người cảm nén hương đầu tiên.

Khi hẳn muốn đem hương cắm vào lư hương, lư hương thật lớn kia đột nhiên nứt ra, tàn hương bắn tung tóe, một người từ trong lư hương đột nhiên giương nỏ lấp tên, bắn ra một phát.

KINH DIỄM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Sát Cơ

Nếu như mũi tên này thật sự bắn chết Thái Kinh, vậy thì lịch sử có thể sẽ thay đổi.

Mũi tên này quả thật đã gần như lấy mạng Thái Kinh, nếu như không có Thiên Hạ Đệ Thất.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên xông ra, mặt hướng về Thái Kinh, lưng quay về phía mũi tên, dùng lưng ngăn cản một mũi tên này.

Không ngờ hãn lại dừng cảm quên mình vì Thái Kinh như vậy

"Vèo!"

Mũi tên bắn vào lưng Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng Thiên Hạ Đệ Thất cũng không ngã xuống, bởi vì trên lưng hãn có đeo một cái túi vải, đó là vũ khí của hãn.

Tên chỉ bắn vào túi vải.

Nhưng có lẽ ngay cả Thiên Hạ Đệ Thất cũng không đoán được, tên vốn có hai mũi, trong đó mũi nhỏ nhất chỉ lớn bằng một chiếc móng tay.

Đây mới là quân bài sát thủ của Tiểu Thư.

Mũi tên dài thu hút sự chú ý của kẻ địch, mũi tên nhỏ mới là sát chiêu.

Mũi tên nhỏ bắn về phía Thái Kinh, vô thanh vô tức, cũng gần như vô ảnh vô hình.

Mũi tên đã gần đến.

Đột nhiên, hai già hai trẻ phía sau Thái Kinh đều hành động (từ khi mất đi Lục Hợp Thanh Long bảo vệ, Thái Kinh vẫn luôn dẫn theo một lão hán, một lão phụ, một thiếu nam, một thiếu nữ, bốn người tóc trắng đầu đen này).

Thái Kinh cũng hành động, hai ngón tay của hắn khép lại, dùng ngón cái và ngón út kịp thời kẹp lấy mũi tên.

Mọi người đang kinh ngạc, Thái Kinh chợt ném tên hô lớn:

- Tên có độc...

Hắn đã biến sắc, lão đảo muốn ngã.

Hai nam hai nữ phía sau hắn lập tức giúp hắn bôi thuốc trừ độc.

Mũi tên cũng không cắt đứt ngón tay, Thái Kinh cũng không thật sự trúng độc, nhưng hắn đã bị dọa đến biến sắc.

Người trong lư hương một kích không trúng, còn muốn truy kích, nhưng đã có ít nhất bảy tên vệ sĩ cầm kiếm chắn trước mặt Thái Kinh.

Bọn họ là đệ tử của Thất Tuyệt Thần Kiếm danh lừng giang hồ năm xưa, được xưng là Thất Tuyệt Kiếm Khách, bao gồm Kiếm Thần, Kiếm Tiên, Kiếm Yêu, Kiếm Quái, Kiếm Quý, Kiếm Ma và Kiếm. Có bọn họ ở đây, không ai có thể thương tổn đến Thái Kinh.

Phương Ứng Khán còn ra tay bắt được thích khách. Trên tay hắn, thích khách này giống như không hề có năng lực phản kháng.

Lúc này Thái Kinh mới ổn định tâm thần, quát hỏi:

- Ai phái người tới hành thích ta?

Lúc này trong hỗn loạn, có người nhường ra một con đường cho Trương Hiến Nhiên.

Thái độ của Tiểu Thư rất kiêu căng, giống như không hề để đám người Thái Kinh vào mắt.

Phương Ứng Khán quát lên một tiếng:

- Cuồng đồ to gan...

Tiểu Thư chợt cảm thấy huyết đạo và dây thừng trên người mình đều lỏng ra, lập tức tung người lên.

Hắn còn đang suy nghĩ, hay là thử một lần nữa xem có giết được lão già tóc bạc mặt hồng kia hay không, đột nhiên huyết đạo vừa được giải của hắn lại trở nên tê dại.

Cho nên hắn không tránh được một đao vào đầu.

Đao đến, đầu người rơi xuống đất.

Trương Hiến Nhiên dùng một đao chặt đứt cái đầu của Tiểu Thư, hắn cho rằng đã lập được công lao, vô cùng đắc ý.

Thái Kinh bình tĩnh lại, hỏi:

- Ai bảo người giết hắn?

Trương Hiến Nhiên lập tức khom người nói:

- Là Nguyên lão phái tôi tới. Y đã sớm biết có thích khách muốn ám toán tướng gia, đặc biệt phái kẻ hèn này đến đây cứu giá.

- Ồ?

Thái Kinh lẩm bẩm nói:

- Hãn đã sớm biết có thích khách hành hung, vậy tại sao hôm nay hãn lại không tới?

Trương Hiến Nhiên dường như không biết tốt xấu, đáp:

- Chuyện này thì kẻ hèn không biết. Có lẽ bởi vì Nguyên lão đã phái Thiên Hạ Đệ Thất tới, cho nên mới yên tâm.

Thiên Hạ Đệ Thất lại nói:

- Là tự ta muốn đến bảo vệ tướng gia, cũng không phải được gia sư sai khiến. Gia sư bởi vì sợ Gia Cát lão nhi gièm pha trước mặt thánh thượng, cho nên đã vào cung rồi.

Thái Kinh cũng không có lập tức phát tác, chỉ nói phải về điện nghỉ ngơi. Hãn vừa vào trong điện, lập tức cho đòi đám người Phương Ứng Khán, Thiên Hạ Đệ Thất và Chu Nguyệt Minh đến thương nghị.

- Một đao này của Trương Hiến Nhiên rõ ràng đã chặt đứt tất cả đầu mối, các người thấy thế nào?

Phương Ứng Khán nói:

- Chỉ sợ cũng là nội ứng.

Chu Nguyệt Minh chỉ nói:

- Hung thủ đã dùng tiền pháp.

Thiên Hạ Đệ Thất thở dài nói:

- Ta chỉ hi vọng không phải.

Thái Kinh hỏi:

- Không phải cái gì?

Thiên Hạ Đệ Thất nói:

- Tuyệt học của gia sư cũng là tiền pháp.

Thái Kinh truy hỏi:

- Các người cho rằng nên làm như thế nào?

Chu Nguyệt Minh nói:

- Trước hết phải bắt Trương Hiến Nhiên lại hỏi cho rõ chân tướng.

Thực ra Thái Kinh đối với Nguyên Thập Tam Hạng đã có lòng bỏ cũ thay mới. Gần đây Nguyên Thập Tam Hạng làm mưa làm gió trong kinh thành, hẳn là lão đại cũng không vui vì thuộc hạ của mình dựa thế cầm quyền. Cộng thêm Nguyên Thập Tam Hạng mấy lần bịa đặt, nói rằng Thái Công Quan và Vương Phủ muốn ám sát mình, nhưng sau khi điều tra lại là chuyện không có thực. Khi Nguyên Thập Tam Hạng rời khỏi chức vụ thì mình lại bị ám sát, hơn nữa mình đi chuyến này cũng chỉ có vài tâm phúc bên cạnh biết trước. Nếu như không có nội ứng, thích khách làm sao có thể ẩn thân trong lư hương?

Lần này, hẳn đã động "sát cơ" đối với Nguyên Thập Tam Hạng.

Nhưng hẳn chỉ nói:

- Tốt lắm, đi bắt Trương Hiến Nhiên hỏi rõ ràng một chút đi!

Đáng thương cho Trương Hiến Nhiên còn đang tự mãn vì sắp được coi trọng sủng ái, không biết "sát cơ" trước tiên đã đến gần người hãnh.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nguy Cơ

Thái Kinh thi triển thủ đoạn tại ngự hoa viên, cho dù sau đó hãn cố làm ra vẻ, sợ tên dính độc, nhưng sự che giấu của hãn đủ khiến cho Chu Nguyệt Minh, Phương Ứng Khán và Thiên Hạ Đệ Thất vốn tâm cơ thâm trầm cũng bị dọa đến kinh ngạc.

Hôm sau Thái Kinh vào triều, quả thật thám thính được tin tức, hóa ra Gia Cát không hề đến triều kiến hoàng đế, chỉ có Nguyên Thập Tam Hạng đi một chuyến.

Thái Kinh nghĩ thầm "được lắm". Hơn nữa bất kể có phải do Nguyên Thập Tam Hạng phái người hành thích, sau đó lại giết người diệt khẩu hay không, kẻ này đều không thể không phòng, không thể không diệt.

Thực ra, những ngày gần đây Thái Kinh đã sớm đề phòng Nguyên Thập Tam Hạng, cũng có kế hoạch dần dần tước đoạt thế lực trên tay Nguyên Thập Tam Hạng. Trong đó có mấy nguyên nhân. Thứ nhất, võ công của Nguyên Thập Tam Hạng thật sự quá cao. Thứ hai, có lẽ Nguyên Thập Tam Hạng đã biết chuyện mình gợi ý cho Tam Tiên đạo nhân, cố ý đưa Sơn Tự kinh đảo loạn cho hãn luyện, khiến hãn sa vào ma đạo. Nếu như vậy, Nguyên Thập Tam Hạng nhất định sẽ không cam lòng, càng không thể không diệt trừ, nếu không sẽ thành mối họa ngầm.

Thái Kinh vốn đã có sát cơ.

Ngày đó, hần lại nghe được chuyện Trương Hiến Nhiên vô cớ chết ở trong ngục.

Trong lòng Thái Kinh lập tức nghĩ: "Quả nhiên độc ác, ta còn chưa hạ quyết tâm, người lại tiên hạ thủ vi cường, giết chết người có thể tiết lộ cơ mật."

Nếu không phải là Nguyên Thập Tam Hạng, muốn giết người trong thiên lao nào phải chuyện dễ dàng? Huống hồ người bắt giữ Trương Hiến Nhiên còn là hai hảo thủ Nhậm Lao và Nhậm Oán.

Thái Kinh đã quyết định trừ khử Nguyên Thập Tam Hạng, cho nên hần mời Nguyên Thập Tam Hạng "uống rượu".

Đáng thương cho Nguyên Thập Tam Hạng còn không biết đại nạn trước mắt.

Khi nguy cơ tới, thông thường chưa chắc đã có dấu hiệu nguy hiểm, loại nguy cơ này mới thật sự khiến người ta ứng phó không kịp.

Huống hồ gần đây Nguyên Thập Tam Hạng cũng ít xử lý công việc, bởi vì bên cạnh hần có thêm một vị "tiểu thư" .

Một vị tiểu thư trẻ tuổi xinh đẹp, dáng vẻ ngọt ngào, đó là Vô Mộng Nữ.

Vô Mộng Nữ đã từng tận mắt nhìn thấy trận chiến của Nguyên Thập Tam Hạng. Cuối cùng nàng cảm thấy, trừ khi là có võ nghệ tuyệt thế như Nguyên Thập Tam Hạng, hoặc là có chỗ dựa lớn như Nguyên Thập Tam Hạng, nếu không một cô gái mất đi ký ức như nàng xông pha giang hồ, chỉ sợ không có kết quả tốt gì.

Cho nên nàng vẫn đi tìm Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng nhận ra nàng, cũng nhớ được nàng.

Hắn biết cô gái này không phải là người bên phe Gia Cát Tiểu Hoa, cũng không phải là người bên phe Phương Ứng Khán và Thái Kinh, thậm chí cũng không tính là "người mình".

Nhưng hắn cho rằng đây không phải là vấn đề. Chỉ cần chiếm lấy thân thể cô gái này, có lẽ ngay cả linh hồn cũng sẽ là của hắn, huống hồ cả thân thể cũng đã chiếm hữu, còn cần linh hồn để làm gì?

Sau khi Nguyên Thập Tam Hạng trọng thương, tâm tính đã thay đổi hoàn toàn, không giống như trước kia.

Sau khi giết chết Thiên Y Cư Sĩ, nhiều lần thua bởi tay Gia Cát tiên sinh, không biết vì sao hắn lại sinh ra một cảm giác.

Thời gian không còn nhiều nữa, sao không tận tình hưởng thụ?

Vì vậy hắn bỏ qua võ công, tiếp tục phô trương thanh thế. Nguyên Thập Tam Hạng chỉ còn một cánh tay và một con mắt, lại có được Vô Mộng Nữ. Cũng bởi vì chỉ còn lại một cánh tay và một con mắt, hắn mới đặc biệt quý trọng những gì còn lại trong cuộc sống.

Vô Mộng Nữ cũng chọn hắn làm "núi dựa". Nàng biết hắn giàu sang, nàng thêm muốn địa vị võ lâm của hắn, nàng cũng muốn học võ công của hắn. Nếu không một lão già và một thiếu nữ tuổi xuân, hai bên lại hoàn toàn không có cơ sở tình cảm, còn có thể thêm muốn thứ gì?

Nguyên Thập Tam Hạng cho rằng đây là một bước ngoặt trọng đại trong đời hắn, nhưng hắn không biết đó là nguy cơ.

Hắn cũng không muốn đối phó với Thái Kinh. Mặc dù cuộc đời hắn đã thay đổi vì luyện sai Sơn Tự kinh, nhưng thế thì đã sao? Tiểu Kính đã mất,

Thiên Y đã chết, Chức Nữ đã qua đời, còn mình cũng luyện thành "Thương Tâm tiểu tiên". Cuộc đời đã đi hơn phân nửa, tay chỉ còn lại một cánh, mắt cũng không còn hoàn hảo, hãn có thể làm gì?

Bỏ thôi, quên đi!

Hãn cảm thấy suy nghĩ này có thể làm hãn thoải mái và tự tại.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯỜNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chuyển Cơ (Cơ Hội Xoay Chuyển)

Nguy cơ thường thường ẩn chứa chuyển cơ, trong chuyển cơ cũng có nguy cơ nhất định.

Nhưng chuyển cơ không phải là nguy cơ, nguy cơ cũng không phải là chuyển cơ. Quyết không phải, tuyệt không phải.

Nguyên Thập Tam Hạng tuy không có ý đối phó với Thái Kinh, trả thù cho việc luyện sai Sơn Tự kinh dẫn đến "tính tình thay đổi", nhưng Thái Kinh lại phòng người bất nhân. Huống hồ Thái Kinh lại cho rằng Nguyên Thập Tam Hạng đang đối phó với mình, cho nên trước tiên phải diệt trừ kẻ này.

Một người bình thường có thể tức giận người khác mà không hạ độc thủ, kết oán với người khác mà không hạ sát thủ, nhưng một khi đã tham gia chính trị thì không còn theo ý người nữa. Người không ra tay thì người khác có thể ra tay trước, người không đủ độc thì trước tiên sẽ bị trúng độc thủ. Tại thời chiến cũng như vậy.

Cho nên chính quyền càng lớn, càng khiến người ta trở nên bề ngoài đẹp đẽ, trong lòng xấu xa.

Chiến tranh lại khiến người không còn giống người.

Nguyên Thập Tam Hạng cũng tàn độc, nhưng hẳn là người luyện võ, không phải là người trong chính trị. Cho nên hẳn không đủ ác, ít nhất cũng là ác

không đủ sâu.

Hôm nay, Thái Kinh phái Nhậm Lao và Nhậm Oán đi đến Nguyên Thần phủ một chuyến, cũng mời Phương tiểu hầu gia "giám sát".

Còn có một số người khác đi theo, bọn họ đến để "chúc mừng" Nguyên Thập Tam Hạng.

Nguyên Thập Tam Hạng chặn giết Thiên Y Cư Sĩ có công, cho nên Thái Kinh đã vào cung bẩm báo thánh thượng. Hoàng đế muốn hạ chiếu phong Nguyên Thập Tam Hạng làm "Kinh Thiên đại tướng quân", ban kim giáp măng bào, ngân bư khô và ba ly rượu ngon.

Khô giáp có thể mặc chậm một chút, nhưng rượu thì phải uống cạn ngay tại chỗ.

Nguyên Thập Tam Hạng nhìn một lượt những người tới "chúc mừng", bao gồm thủ lĩnh Hải phái Ngôn Trung Hư, lão đại Sĩ phái Trí Lợi, lãnh đạo Thác phái Lê Tinh Đường, lãnh tụ Đinh phái Khuất Hoàn, "Tiêu Cục Vương" Vương Sang Khôi, "Khai Hợ Thần Quân" Tư Không Tàn Phế, "Huyết Hà tiểu hầu gia" Phương Ứng Khán, Võ trạng nguyên Trương Bộ Lô, "Lạc Anh sơn trang" Diệp Bác Thức, còn có bảy tên đệ tử của "Thất Đại Kiếm Thủ" mà năm đó hắn từng giao đấu khi ám sát Trí Cao, không khỏi thở dài một tiếng.

"Phong thưởng" như vậy thì có gì tốt?

Càng không có "phong quang".

Chỉ sợ sau lần "phong thưởng" này, càng có nhiều phiền toái hơn.

- Chúc mừng Nguyên lão, sau này nhất định ngày càng phát triển, một bước lên mây, tiếp tục nỗ lực, càng ngày càng tiến.

Vẻ mặt Phương Ứng Khán tươi cười, chúc mừng:

- Đây là cơ hội xoay chuyển tuyệt hảo, thật đáng mừng, còn không mau uống ly rượu ngon do thánh thượng ban thưởng này!

Nguyên Thập Tam Hạng đành phải uống.

Uống thì xong rồi.

Ít nhất hẳn cũng tự biết, hẳn đã sắp xong rồi.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hữu Cơ (Có Cơ Hội)

Uống xong chén thứ nhất, không có chuyện gì.

Chén thứ hai, mới uống đến một nửa chợt ngừng lại.

Phương Ứng Khán nheo mắt, bàn tay của bảy đại kiếm khách đều không tự chủ đặt lên mũi kiếm.

Nguyên Thập Tam Hạn chỉ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng:

- Phao Phao, người đi đi!

Giọng nói truyền ra xa.

Trong số những người có mặt, không ai hiểu được ý tứ của hắn.

Bọn họ cũng không dám hỏi, bởi vì Nguyên Thập Tam Hạn còn chưa uống xong ly rượu thứ ba.

Người này mặc dù chỉ còn lại một cánh tay và một con mắt, nhưng vẫn là nhân vật không thể xem thường.

Không phải sao? Có người thậm chí đã gần đất xa trời, nửa tàn nửa phế, nhưng giới cầm quyền vẫn muốn tống bọn họ vào tù hoặc tăng cường cảnh giác, cẩn thận đề phòng, đủ thấy trên đời thật sự có hào kiệt phi thường không tuổi.

Nguyên Thập Tam Hạng cuối cùng đã uống xong chén rượu thứ ba.

Rượu đã phát tác.

Bọn họ không dám cho Nguyên Thập Tam Hạng uống rượu độc quá mạnh, nhưng nếu như độc tính không đủ mạnh thì không thể độc chết được hẳn. Cho nên bọn họ nhờ Nhậm Lao và Nhậm Oán nghĩ cách.

Nhậm Lao và Nhậm Oán đề nghị, chỉ cần mời được Ôn Sa Công của Tử Tự Hiệu, vậy thì nhất định sẽ có biện pháp.

Ôn Sa Công tuy là người dùng độc hạng nhất, nhưng lại rất cứng đầu, năm đó Hạ Hầu Tứ Thập Nhất cũng không mời được y ra tay.

Cuối cùng phải nhờ Tiểu Kiểm hình tổng Chu Nguyệt Minh đích thân đi mời, nói rõ độc dược này là dùng để ám sát Nguyên Thập Tam Hạng. Lúc này Ôn Sa Công mới đồng ý, bởi vì y cũng cảm hận Nguyên Thập Tam Hạng. Y vẫn luôn sai lầm cho rằng Ôn Đế của Đại Tử Tự Hiệu là bị Nguyên Thập Tam Hạng hành hạ đến chết, cho nên cuối cùng y đã đồng ý dâng độc "Tam Bôi Tiên".

Một ly không say, hai ly càng tỉnh, ba ly muốn chết.

Đó là Tam Bôi Tiên, ba ly xuống bụng, không thành quỷ cũng thành tiên.

Ly thứ nhất không có độc. Rượu không độc thì ai cũng có thể uống, nhiều nhất chỉ say chứ không chết.

Ly thứ hai có độc, là kịch độc, nhưng lại không phát tác. Rượu độc không phát tác, ngay cả Nguyên Thập Tam Hạng cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Ly thứ ba cũng không có độc, nhưng lại có thể khiến cho ly rượu thứ nhất chuyển hóa thành rượu độc, cũng kích phát độc tính của ly rượu thứ hai.

Đây mới là điều đáng sợ nhất. Đợi đến khi phát hiện không ổn thì tất cả đã không thể vãn hồi, không có thuốc nào cứu được.

Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng trúng độc.

Hắn vừa phát giác trúng độc, đã biết không ổn, vừa dùng nội lực áp chế độc lực, vừa dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ.

Nhưng tất cả mọi người đều công kích hắn, bao gồm cả những thuộc hạ của hắn, còn có người mà hắn một tay bồi dưỡng, giành nhau tranh công, chỉ mong bằm thi thể của hắn ra thành trăm mảnh.

Nguyên Thập Tam Hạng sớm biết Thái Kinh sẽ không tha cho hắn, nhưng không biết giết chóc lại tới nhanh như vậy, đột ngột như vậy, khiến người ta không cam lòng như vậy.

Cho nên Nguyên Thập Tam Hạng tử chiến đến cùng.

Hắn biết đã khó thoát khỏi cái chết, nhưng hắn lại không muốn bỏ mạng trong tay đám chuột nhắt này.

Hắn vừa chiến vừa lui vào trong Nguyên Thần phủ.

Điều duy nhất vui mừng là không còn thấy bóng dáng Vô Mộng Nữ, nàng đã đi rồi. Hắn cũng an tâm, bởi vì hắn đã giao phó chuyện quan trọng nhất cho nàng.

Hắn vừa chiến vừa chạy, bị thương nhiều chỗ, cuối cùng đã lui vào trong phòng.

Phương Ứng Khán chợt quát bảo mọi người ngưng lại, còn ra lệnh cho mọi người rời khỏi phòng.

Chẳng lẽ là tiểu tử này muốn đơn độc chiến đấu với mình?

Tiểu tử này lớn gan vậy sao?

Hóa ra không phải khiêu chiến, mà là trao đổi.

- Bây giờ người còn một cơ hội.

Phương Ứng Khán nói ra điều kiện:

- Người lập tức viết ra phương pháp tu luyện "Nhẫn Nhục thần công" và "Thương Tâm thần tiễn", ta sẽ cho người một cơ hội để đột phá vòng vây.

- Thế nào?

Người trẻ tuổi môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc này thúc giục.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thừa Cơ

Không đáp ứng.

Nguyên Thập Tam Hạng quyết không đồng ý.

- Người đúng là không thức thời.

- Bởi vì ta đưa cho người cũng vô ích, người sẽ càng giết ta nhanh hơn.

- Vậy là tốt lắm rồi, ta còn không nỡ để cho người chết ngay lập tức.

- Các người mượn gió bẻ măng, thừa cơ bắt chẹt, tiểu nhân hèn hạ, ta quyết không để cho các người toại nguyện.

Chiến đấu lại bắt đầu.

Bảy đại kiếm khách và Thiên Hạ Đệ Thất đều tiến vào trong phòng.

Nguyên Thập Tam Hạng bởi vì kịch độc phát tác, đã khó chống đỡ được lâu, nhìn thấy Thiên Hạ Đệ Thất cũng hăng hái chống lại mình, liền chán nản thở dài nói:

- Mà thôi, ta có đồ đệ như người, cả đời này đều không thể vượt qua được Gia Cát Tiểu Hoa.

Thiên Hạ Đệ Thất không đồng ý:

- Võ công của ta mạnh hơn bất cứ tên chó săn nào, sao lại không bằng hãn?

Nguyên Thập Tam Hạng thở dài nói:

- Nhưng người ta dạy là môn đồ, còn ta dạy là cầm thú.

Thiên Hạ Đệ Thất đột nhiên không lên tiếng nữa, nhưng hãn lại dùng một loại "tiếng bụng" và "tiếng kiến truyền âm" đặc biệt của Tự Tại môn nói: "Nếu như người dạy yếu quyết 'Thương Tâm tiên pháp' cho ta, ta sẽ niệm tình người truyền nghề, âm thầm bảo vệ người khỏi chết, chạy trốn khỏi nơi này."

Nguyên Thập Tam Hạng lại cười ha hả nói:

- Dạy tiên pháp cho người, không bằng ta chết đi còn hơn. Tất cả các người đều là đồ thừa cơ phóng hỏa, nhân loạn cướp bóc.

Thiên Hạ Đệ Thất thẹn quá hoá giận, ra tay không dung tình.

Nguyên Thập Tam Hạng mặc dù võ công cao cường, nhưng lại khổ vì chỉ còn một tay và một mắt, nội thương chưa lành, lại trúng phải kịch độc, địch nhiều ta ít, không thể chống đỡ được. Nhưng võ công của hãn cái thế, cho dù có thể giết chết hãn, e rằng Phương Ứng Khán và Hữu Kiều tập đoàn cũng phải trả giá rất lớn.

Đột nhiên một người phá ngói bay vào, hét lớn:

- Dừng tay!

Phương Ứng Khán vừa thấy liền mừng rỡ, nói:

- Vương Tiểu Thạch, người tốt cuộc đã tới rồi. Tên này đã bị chúng ta vây khốn, người còn không mau đến báo thù giết sư phụ.

Nguyên Thập Tam Hạn vừa nghe, đã biết mình thật sự xong rồi.

Ngày thường tuy hãn không sợ loại hậu bối như Vương Tiểu Thạch, nhưng hôm nay hiện nay, tình này cảnh này, hãn muốn không sợ cũng không được.

Chẳng lẽ là Thiên Y Cư Sĩ trên trời có linh, chỉ thị đồ đệ của y tới lấy mạng mình báo thù?

Nhưng không ngờ (chẳng những Nguyên Thập Tam Hạn bất ngờ, ngay cả Phương Ứng Khán cũng không đoán trước được), Vương Tiểu Thạch lại quát lên:

- Hãn là một hào kiệt, tuy đã nửa điên, nhưng muốn giết hãn cũng không thể giết như vậy. Hãn do ta phụ trách, nếu như không giết được hãn, mạng của ta cũng không cần nữa.

Phương Ứng Khán tức giận nói:

- Nơi này đại cục đã định, sao có thể để cho người quấy nhiễu.

Wương Tiểu Thạch lại liên tiếp bắn ra bốn hòn đá, không phải đánh người mà đánh vào cột.

Hòn đá nhỏ đánh vào trên cột, cột xà lập tức kêu lên rảng rặc đổ xuống, nhà cũng sụp theo.

Cùng lúc đó, bên ngoài chợt vang lên tiếng la giết, ánh lửa ngút trời, tên bắn như mưa.

Phương Ứng Khán sợ trúng phải mai phục, vội vàng chỉ huy mọi người bảo vệ mình. Vương Tiểu Thạch đã yểm hộ Nguyên Thập Tam Hạn xông ra bên ngoài. Với võ công tuyệt thế của hai người, tất nhiên là đánh đâu thắng

đó, đã lao ra khỏi Nguyên Thần phủ trốn vào đồng hoang.

Dọc đường còn có cao thủ đặt mai phục, phát ám khí, nổi phục binh, đánh thanh la, mở đường cho bọn họ.

Trong lòng Phương Ứng Khán nghi hoặc, liền sai người đi điều tra, một hồi sau mới biết kẻ địch đã lặng lẽ rút lui.

Lúc này Mễ công công lại đến.

Phương Ứng Khán cảm hận nói:

- Chúng ta khổ tâm bố trí, không ngờ Vương Tiểu Thạch lại lâm trận phản bội, cứu Nguyên Thập Tam Hạng vốn có thù giết sư phụ hãn, làm hỏng đại sự, đúng là không ngờ được.

Mễ Hữu Kiều cẩn thận hỏi lại tình hình Vương Tiểu Thạch xuất hiện, nói những gì và rời đi ra sao, sau đó mới nhàn nhã nói:

- Ta thấy không phải như vậy. Vương Tiểu Thạch quá ngây thơ rồi, hãn cứu Nguyên Thập Tam Hạng là muốn dùng phương thức anh hùng quyết một trận tử chiến với sư thúc của mình, chứ không phải muốn liên hợp với Nguyên Thập Tam. Nếu như hãn chịu cùng Nguyên Thập Tam Hạng hóa chiến tranh thành tư lự, đó mới là một nhân vật đáng sợ. Còn nếu không thể thì chỉ là một anh hùng hào kiệt mà thôi. Nhược điểm của anh hùng là trọng anh hùng, khuyết điểm của của hào kiệt là quá hào tình, không đáng để sợ.

Phương Ứng Khán nửa tin nửa ngờ:

- Như vậy phục binh của hãn từ đâu mà đến?

Mễ công công nuốt một hạt đậu phộng, uống một hớp rượu, sau đó mới nói:

- Đó là người của hai đảng Phát và Mộng, cùng với thủ hạ trước đây của hắn trong Kim Phong Tế Vũ lâu, còn có một số không phải cao thủ nơi này. Xem ra Vương Tiểu Thạch trở lại kinh thành đúng là có mục đích khác, sớm có âm mưu. Dù sao hắn cũng đã có nhiều kinh nghiệm giang hồ hơn trước kia, tuy vẫn là một thiếu niên cậy mạnh cố chấp, nhưng quả thật không thể xem thường.

Lúc này Phương Ứng Khán mới khôi phục bình tĩnh.

- Ý của ngài là... Vương Tiểu Thạch vẫn sẽ báo thù giết sư phụ, chỉ là hắn không muốn ý đông hiệp ít, thừa cơ giết chết mà thôi?

- Đúng vậy.

- Hắn có thể giết được Nguyên Thập Tam Hạng không?

- Không nhất định.

- Vậy cũng không quan trọng. Dù sao Nguyên Thập Tam Hạng đã trúng độc bị thương, chỉ sợ không sống được lâu, nếu như hắn có thể giết được Vương Tiểu Thạch, cũng xem như giúp chúng ta trừ đi một chướng ngại. Còn nếu Vương Tiểu Thạch giết được hắn, vậy thì tất cả đều diễn ra theo kế hoạch. Có Bạch Sâu Phi ở đây, Vương Tiểu Thạch cũng không làm nên chuyện gì.

Mề công công đang muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên bị sặc, từng đợt thở dốc khiến cho hắn nhất thời nói không nên lời.

Hắn lại nghĩ thấy loại mùi vị lão nhân kia, giống như một con thú Hồng Hoang thời kỳ viễn cổ đang đi về phía hắn, từng bước ép tới.

Phía trước là cặp mắt, dung nhan và khuôn mặt trẻ trung đang tỏa sáng của Phương Ứng Khán.

Ngoài phòng là tuyết, còn có bóng tối đang đường hoàng kéo đến vào lúc cuối ngày.

Hoàng hôn rồi.

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG

[LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sinh Cơ

Đêm, đêm tuyết.

Dưới chân là băng, mặt đất mênh mang. Nhưng Nguyên Thập Tam Hạn lại dường như nghe được tiếng cá từ trong tay áo Vương Tiểu Thạch truyền đến.

Nguyên Thập Tam Hạn thích buổi tối, bởi vì buổi tối có ít sinh cơ.

Hắn không thích quá nhiều sinh cơ, nhưng hôm nay hắn lại khát vọng sinh cơ mãnh liệt, khao khát cơ hội sinh tồn, bởi vì hắn đã có một đường sinh cơ.

Hắn chỉ không ngờ, cơ hội này lại là do Vương Tiểu Thạch mang đến cho hắn.

Hắn từng nghe nói đến Vương Tiểu Thạch, nhưng chưa từng gặp mặt.

Chính người trước mắt này đã giết chết Phó Tông Thư thân là trọng thần, tay nắm trọng quyền sao?

Chính tên tiểu tử này, vừa vào kinh sư đã cứu Tô Mộng Chấm một đời kiêu hùng, nhanh chóng trở thành một trong chủ soái của Kim Phong Tế Vũ lâu sao?

Đây chính là đồ đệ do Thiên Y Cư Sĩ dạy dỗ sao?

Tại sao môn đồ do mình dạy dỗ, không một ai có thể sánh bằng môn nhân của Gia Cát Tiểu Hoa và Thiên Y Cư Sĩ?

Điểm này hẳn chỉ có thể đổ thừa cho số mệnh.

Hắn đã bị trọng thương, độc phát, nhưng hắn lại không hề cúi đầu.

Hắn hỏi:

- Tại sao người lại cứu ta?

Tự dừng đối xử tốt, không báo thù cho sư phụ, nhất định là có mưu đồ.

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Ta cứu người là vì ta muốn giết người.

- Cái gì?

- Ta phải báo thù người đã giết sư phụ của ta.

Nguyên Thập Tam Hạng đã hiểu.

Người trẻ tuổi này dù sao cũng là người của Tự Tại môn, hẳn cũng không muốn mình bị chết như một con chó.

- Chỉ bằng một mình người, có thể giết được ta sao?

- Giết không được cũng phải giết.

- Người không sợ ta giết người à?

- Sợ.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lạnh:

- Sợ sao còn cứu ta? Người có thể cùng đám người kia giết ta một lần.

- Người sai là ở chỗ, không nên quyết chiến với sư phụ ta khi công lực của người còn chưa khôi phục, lại giết chết người. Nhưng dù sao trước khi giết người, người cũng đã làm một chuyện đúng đắn, đó là giải huyết đạo bị phong ấn của người, cho người một cơ hội chiến đấu công bằng.

Vương Tiểu Thạch nhìn hần, ánh mắt trong vắt và sáng ngời:

- Cho nên ta cũng phải công bằng quyết chiến với người.

Nguyên Thập Tam Hạng đột nhiên cảm thấy trong lòng yếu ớt. Hần cũng đột nhiên cảm giác được Vương Tiểu Thạch rất giống một người, giống như thiếu niên Phương Ứng Khán thâm trầm nhưng nhìn rất khả ái kia.

Hần đã từng cho rằng, người tuổi trẻ bây giờ đời sau không bằng đời trước. Nhưng hiện giờ hần lại cảm thấy, người trẻ tuổi hôm nay còn đáng sợ hơn đời trước.

Hần lập tức xóa đi sự sợ hãi trong lòng.

Hần là Nguyên Thập Tam Hạng, hần không sợ.

Đã đến giờ phút này, hần không thể sợ hãi được nữa.

Cho nên hần lạnh lùng nói:

- Nghe vậy, thật giống như người cũng có mặt trong chiến dịch Lão Lâm tự kia.

- Không.

Chợt nghe một người nói:

- Là lão nạp ở trong Lão Lâm tự.

Nguyên Thập Tam Hạng không cần quay đầu lại, hắn đã biết là ai.

Hóa ra Vương Tiểu Thạch xuất quan, trở về kinh thành, lại mời con lừa già gốc này ra mặt.

- Được lắm, người đã tới đông đủ rồi chứ?

Hắn hít sâu một hơi, cố đè nén độc lực và vết thương, nói:

- Đến đây đi, ra tay đi, ta đã không kiên nhẫn được rồi!

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sấn Cơ (Nhân Cơ Hội)

- Không.

Vương Tiểu Thạch kiên quyết nói:

- Người đã trúng độc, chảy máu. Ta trước tiên chờ người giải độc cầm máu, sau đó sẽ quyết chiến.

Dứt lời hần liền khoanh chân ngồi xuống.

Nguyên Thập Tam Hạng ngạc nhiên.

Vương Tiểu Thạch dùng dáng vẻ biểu thị Nguyên Thập Tam Hạng không cần e ngại.

Nguyên Thập Tam Hạng nghĩ thầm: "Bất kể người giở trò gì, muốn ta giải độc chữa thương, chẳng lẽ ta còn không dám sao?"

Hần thật sự ngồi xuống, khoanh chân tĩnh tọa, bức độc chữa thương.

Vương Tiểu Thạch cũng chậm rãi nhắm mắt lại, giống như nghỉ ngơi lấy sức, thanh tâm bình khí, chuẩn bị cho trận đại chiến sắp đến.

Người giúp bọn họ lược trận hộ pháp lại là Lão Lâm thiền sư.

Nguyên Thập Tam Hạng công lực thâm hậu. Độc tuy đáng sợ, nhưng chỉ

cần cho hắn thời gian khôi phục một hơi, hắn có thể tạm thời đè nén độc lực xuống. Nếu như xem độc tính là rác rưởi, thân thể là nhà, vậy thì giống như quét rác vào một góc không bị người chú ý, không chướng mắt cản trở, nhưng cũng không hoàn toàn thanh trừ.

Hắn cũng tạm thời đè nén thương thế. Nếu đồng dạng xem thân thể là nhà, thương thế là vết nứt, vậy có thể dùng sơn che vết nứt đi, nhưng cũng không hoàn toàn tu sửa lại.

Sau đó hắn đứng dậy, nói với Vương Tiểu Thạch:

- Người có thể ra tay. Người yên tâm, nếu như trong ba chiêu không thể giết được người, ta sẽ tự giải quyết mình.

Vương Tiểu Thạch chậm rãi mở mắt ra, bình tĩnh nói:

- Ba chiêu quá ít.

Đột nhiên, Nguyên Thập Tam Hạng hét lớn một tiếng, một mũi "Khí tiễn" bay về phía Vương Tiểu Thạch.

Vương Tiểu Thạch lập tức rút đao, đao dán vào trên mặt.

"Khí tiễn" đánh vào trên mặt đao, mặt đao lại đụng vào gò má.

Khóe miệng Vương Tiểu Thạch lập tức chảy máu.

Mới chỉ một chiêu.

Vương Tiểu Thạch trở tay chém ra một đao, "Cách Không Tương Tư đao".

Hắn còn cách Nguyên Thập Tam Hạng hơn một trượng, nhưng một đao này vẫn giống như chém thẳng vào đầu.

Nguyên Thập Tam Hạng kêu một tiếng:

- Tốt!

Hắn dùng tay ngăn cản, thủ thế giống như đang thi triển "Nhất Tuyển trượng pháp".

Đao phong qua, tay áo đứt, trên cánh tay xuất hiện một vết máu.

Giao thủ một chiêu, Vương Tiểu Thạch hộc máu, cánh tay Nguyên Thập Tam Hạng hiện lên màu đỏ, vẫn ngang ngửa với nhau.

Nguyên Thập Tam Hạng đang muốn tấn công, đột nhiên lớp băng dưới chân nứt ra, một đôi bàn tay sắt đã nắm chặt mắt cá chân của hắn. Có người ở trong nước dưới băng kêu lớn:

- Nhanh, mau ra tay giết hắn...

Vương Tiểu Thạch lập tức phản ứng, quát lên:

- Không được ám toán!

Hắn lập tức ra tay, nhưng không phải giết Nguyên Thập Tam Hạng.

Hắn bắn ra hai ngôi sao, đồng loạt đánh trúng đôi tay đang nắm chặt hai chân Nguyên Thập Tam Hạng.

Đôi tay kia buông lỏng, một người hoảng hốt xông ra khỏi băng.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lên giận dữ, đang muốn ra tay, Vương Tiểu Thạch lại phi thân đến trước người hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng quát lên:

- Tránh ra!

Hắn đã phát hiện người ám toán là đồ đệ của hắn, Cố Thiết Tam.

Chỉ có bàn tay sắt của Cố Thiết Tam mới có thể giữ được chân hắn.

Nhưng Vương Tiểu Thạch cũng không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, không nhân cơ hội giết chết hắn.

Nguyên Thập Tam Hạng tuy biết rõ Cố Thiết Tam từng tận mắt nhìn thấy hắn giết hại mấy tên đồng môn khác, nhất định sợ hắn đuổi tận giết tuyệt, không buông tha mình, cho nên thừa dịp hắn và Vương Tiểu Thạch tử thí, muốn ám toán hắn để cắt đứt hậu hoạn, nhưng hắn vẫn cảm hận vì môn nhân do hắn tự tay dạy dỗ lại ám toán hắn.

Bị người của mình ám toán, tư vị này cũng không dễ chịu.

(Nếu như vừa rồi Vương Tiểu Thạch nhân cơ hội toàn lực công kích, mình cũng khó có cơ hội sống sót.)

Cho nên hắn tức giận ra tay với Cố Thiết Tam. Ngón tay của hắn gập lại búng ra, một luồng kinh phong đánh thẳng vào Cố Thiết Tam, đó vì "Chỉ tiên".

Đây đều là tiên thức từ trong "Thương Tâm tiên pháp" biến hóa ra. Từ sau khi lĩnh ngộ "Thương Tâm thần tiên", cả người hắn đã giống như biến thành một mũi tên. Giơ tay nhắc chân, mỗi chiêu mỗi thức đều giống như tên.

Tên bắn thẳng, tên giậm dừ.

Đến lúc này, lòng dạ hắn lại trở nên rộng rãi, thái độ cũng thẳng thắn, không còn thâm trầm nhỏ mọn giống như lúc trước.

Hắn đã thành một người ngay thẳng.

Khổ luyện Sơn Tự kinh đảo loạn, khiến cho tính tình của hãn bất thường. Nghiến răng tu luyện "Nhấn Nhục thần công", khiến cho tính cách của hãn nghịch biến. Nhưng từ sau khi phá giải "Thương Tâm nhất tiễn", người của hãn đã là tên, chỉ đi đường thẳng, sống cho bất khuất.

Hiện giờ hãn muốn giết chết Cố Thiết Tam, nhưng Vương Tiểu Thạch lại không nhường đường.

Vương Tiểu Thạch giận dữ rút kiếm.

Hãn rút kiếm ngăn cản một mũi tên này, "Lăng Không Tiêu Hồn kiếm".

KINH ĐIỂM NHẤT THƯƠNG [LUẬN ANH HÙNG]

Ôn Thụy An
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Động Cơ

Tuyết lại bắt đầu rơi, lượn vòng bay xuống, tuyết nhỏ.

Vương Tiểu Thạch lại đón đỡ một mũi tên của Nguyên Thập Tam Hạng.

Hai người đều sụp xuống trong băng.

Lần này Vương Tiểu Thạch không còn là khoe miệng chảy máu, mà là hộc máu, máu đỏ thẫm.

Nhưng băng tuyết nơi Nguyên Thập Tam Hạng đặt chân cũng nhuộm đỏ, máu đỏ tươi.

Hai người đều bị thương. Mặc dù cả hai đều không đánh trúng đối phương, nhưng thương thế đều không thể xem là nhẹ.

Cố Thiết Tam một kích không thành, lập tức bỏ chạy. Hắn muốn đi thông báo cho đám người Phương Ứng Khán và Thiên Hạ Đệ Thất.

Lão Lâm thiên sư đuổi theo, y muốn ngăn cản Cố Thiết Tam làm như vậy.

Phía xa có cờ của quán rượu, cửa thành cố đô trong tầm mắt.

Loáng thoáng có tiếng tiêu truyền đến, âm thanh thê lương.

Nguyên Thập Tam Hạng nổi giận quát lên:

- Tại sao người muốn cứu hãn? Người có động cơ gì?

Vương Tiểu Thạch hỏi ngược lại:

- Tại sao người muốn giết hãn?

Nguyên Thập Tam Hạng nói:

- Hãn là đồ đệ của ta, ta muốn giết là giết.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Người chỉ là sư phụ của hãn, không thể muốn giết là giết. Người có thể tùy ý giết đệ tử, đệ tử cũng có thể thuận theo bản tính giết người.

Nguyên Thập Tam Hạng hỏi:

- Vậy tại sao người lại cứu ta?

Vương Tiểu Thạch đáp:

- Ta muốn giết người thì phải quyết chiến công bằng, đây là đạo nghĩa giang hồ, cũng là quy củ võ lâm. Thân là người giang hồ, không thể không tuân thủ; đã là người võ lâm, không thể bất nghĩa được.

Nguyên Thập Tam Hạng cười lên điên cuồng. Toàn thân hãn phát kinh, vận kinh lên cánh tay. Cánh tay của hãn đã biến thành một mũi tên, "Kình tiễn".

Một mũi tên của hãn "đánh" về phía Vương Tiểu Thạch, không phải "bắn", mà là đánh.

"Tiễn pháp" của hãn đã phá vỡ tất cả giới hạn, "tên" của hãn cũng đột phá tất cả hạn chế.

"Tên" của hắn đã không chỗ nào không tồn tại, đâu đâu cũng có.

Hoặc là nói, "tên" của hắn đã không phải tên bình thường, mà là con người hắn, cùng với tất cả võ công, tinh thần, thể lực và kỹ xảo của hắn hợp nhất.

Người uống rượu chưa về.

Dưới mái hiên nhà ai, có người đánh ngựa đi trên con đường đá xanh đã bị tuyết bao trùm, dấu chân lập tức biến mất trong hoa tuyết không ngừng rơi xuống.

Rượu có nóng không?

Lữ khách có mệt mỏi không?

Cổng thành cố đô trong tầm mắt, nơi ấy có nhà của người, của ta, của người giang hồ hay không?

Dao trong ngực cô gái quyến rũ kia có làm thân thể ấm áp lên không?

Tiếng tiêu thổi lương, trong tuyết bay lên một con hạc đỏ.

Lúc này đao kiếm của Vương Tiểu Thạch đều xuất ra, gác vào nhau ngăn cản một mũi tên.

Tương Tư đao và Tiêu Hồn kiếm ngăn cản một mũi tên thương tâm.

Mấy nhánh cây khô mẫm xanh chưa lộ, một mảnh tuyết trắng vô cùng sạch sẽ.

Hai người lật mình ngã nhào.

Tuyết tan, băng nứt.

Hai người trôi nổi trên băng, nhất thời không thể đứng thẳng được.

Nguyên Thập Tam Hạng không cần đứng lên, bởi vì cả người hãn đã biến thành một mũi tên, một mũi "tên thương thấu tâm".

Hãn muốn toàn lực một kích, toàn thân chiến đấu.

Hãn chính là tên, tên chính là hãn.

Cổ đô, tuyết vụn, cờ rượu, tiếng tiêu.

Ngay lúc này, trong tay áo Vương Tiểu Thạch đột nhiên có một vật bay ra.

Bóng đen, điểm vàng.

Khi Nguyên Thập Tam Hạng đang tập trung tinh thần thi triển sát chiêu, đột nhiên vật này mổ vào mắt trái của hãn.

Máu tươi tung tóe.

Nguyên Thập Tam Hạng hét lên một tiếng điên cuồng. Lúc này hãn vốn có thể làm một chuyện, đó là tiếp tục tấn công, một chiêu đánh chết Vương Tiểu Thạch.

Nhưng hãn cũng không làm như vậy, ngược lại dừng tay, cả người đều buông lỏng. Sau đó hãn trở tay đánh một chưởng vào đầu mình.

Khi Vương Tiểu Thạch chạy đến đỡ hãn, hãn chỉ còn thoi thóp một hơi.

Vương Tiểu Thạch truyền nội lực vào trong cơ thể hãn, Nguyên Thập Tam Hạng mới có thể nói chuyện được.

Hãn nói:

- Cuối cùng người cũng để sự phụ người báo thù.

Vương Tiểu Thạch nói:

- Vừa rồi người có thể dùng một chiêu cuối cùng giết chết ta.

Nguyễn Thập Tam Hạng nói:

- Hai mắt ta đã mù, đồng bạn xa lánh, sống tiếp thì có lợi ích gì? Từ chiến dịch Diêm sơn, ta bị Gia Cát đã thương, lại lỡ dùng võ công đã truyền cho đệ tử, công lực thực sự chỉ còn lại một nửa. Hôm nay trước tiên bị trúng độc, sau đó lại bị thương, hai mắt bị mù, sống tiếp thì còn lại gì? Không bằng cứ chết đi. Dù sao, những ngày qua ta có Vô Mộng Nữ làm bạn, cuộc sống sung sướng như thần tiên. Vừa rồi người đã hai lần cứu ta, cho ta cơ hội quyết chiến công bằng, hơn nữa còn để ta có thời gian cầm máu giải độc. Ta thà rằng chết bởi tay người. Không phải ta đã nói rồi sao, ba chiêu không giết được người, ta sẽ tự giải quyết mình. Hai mắt đã mù, nhưng trong lòng ta hiểu rõ.

Hắn thở dài nói:

- Đời này của ta cũng không đuổi kịp Gia Cát Tiểu Hoa, đúng là trời đã sinh Gia Cát sao còn sinh Nguyễn Hạng.

Vương Tiểu Thạch nhất thời không biết nói gì, phải nói như thế nào cho tốt.

Nguyễn Thập Tam Hạng lại đột nhiên nắm lấy tay Vương Tiểu Thạch, nhét một vật vào lòng bàn tay hắn, nói:

- Dù sao ta cũng đã sắp chết. Đây là phương pháp tu luyện của "Thương Tâm nhất tiễn", ta đã tốn thời gian và tinh lực cả đời mới lấy được. Người nhận lấy đi, luyện cho thật tốt, sẽ có tác dụng.

Vương Tiểu Thạch vội vàng buông tay, kêu lên:

- Ta không thể...

Nguyên Thập Tam Hạng trầm giọng nói:

- Người là đệ tử của Tự Tại môn, ta vẫn là sư thúc của người. Người đã báo thù cho sư phụ, ta cũng đã dâng tặng tính mạng, người muốn kháng lại ý chỉ của ta sao? Lại nói, người luyện "Thương Tâm chi tiễn" có thể trừ gian diệt ác, hành hiệp trượng nghĩa, giết chết những tên đại nghịch bất nghĩa như Thiên Hạ Đệ Thất kia.

Vương Tiểu Thạch cúi đầu xuống.

Hắn chợt cảm thấy hối hận.

Vì sao lại muốn báo thù?

Cần gì phải khổ sở báo thù như vậy?

Người trước mắt này thật sự đáng chết sao?

Vị sư thúc này thật sự đáng chết sao?

Hắn rất mê mang.

Nguyên Thập Tam Hạng cười khở nói:

- Đừng nghĩ lung tung nữa. Đây là môn võ công chính trực, cũng nên truyền xuống. Ta chỉ là sa vào ngã rẽ, bị người hãm hại, cho nên luyện sai. Ta đã truyền tâm quyết của "Nhãn Nhục thần công" cho Vô Mộng Nữ, người tìm được nàng, có thể cùng nhau luyện môn tiễn pháp có một không hai này...

Vương Tiểu Thạch thấy hắn đã gần hết hơi, vội nói:

- Vâng.

Lúc này Nguyên Thập Tam Hạng mới có vẻ vui mừng, ẩn hiện giữa khuôn mặt đầy máu càng đáng sợ.

Đột nhiên, hắn giống như nghĩ đến điều gì, vội la lên:

- Còn có Sơn Tự kinh, "Thương Tâm thần tiễn" nhất định phải... nhất định phải phối hợp với "Nhãn Nhục thần công" và... Sơn... Tự... Kinh mới có thể... thành sự... Nhưng... Sơn... Sơn... Sơn...

Khi hắn nói đến tiếng "sơn" thứ ba, đột nhiên đứt hơi.

Lúc này, con chim ngói Quai Quai từng mổ mù hai mắt Nguyên Thập Tam Hạng mới dám bay về trên vai Vương Tiểu Thạch.

Tuyết rơi càng dày đặc, tường thành cố đô nơi xa đã gần như không nhìn thấy.

Tiếng tiêu lại trở nên bi thiết.

Vương Tiểu Thạch ngưng mắt nhìn, cuối cùng nhìn thấy trong gió thổi bóng tuyết, trên cảnh khô xa xa có một cô gái đang ngồi.

Trong dung mạo xinh đẹp của cô gái lộ ra hận, còn có oán.

Nàng nhìn thi hài của Nguyên Thập Tam Hạng thối tiêu, giống như đang tấu khúc ca bi thương cho một anh hùng hào kiệt trong thế gian, đã từng rung chuyển trời đất, bây giờ lại lặng lẽ chết đi như vậy.

Nàng chính là Vô Mộng Nữ sao?

(một cô gái trẻ tuổi, tại sao lại không có mộng?)

(Chính mình thì sao? Giấc mộng của mình lúc trước khi vừa đặt chân đến kinh sư thì sao?)

(Giấc mộng đã từng ôn nhu đó thì sao?)

Trong thoáng chốc này, Vương Tiểu Thạch chợt cảm giống như đã qua trăm năm, đã mộng trăm năm.

Trăm năm như một mũi tên, hơn nữa còn mang theo kinh diễm.

HẾT